SARAH LARK

ÎN UMBRA ARBORELUI KAURI

TRILOGIA KAURI
VOLUMUL 2

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

Editura RAO

București, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

LARK, SARAH
În umbra arborelui kauri

Sarah Lark
Im Schatten des Kauribaums
2011

ISBN 978 – 606 – 006 – 314 – 8

Mulţumiri

Ca totdeauna, la elaborarea cărţii m-au susţinut mulţi oameni. Colaborarea cu lectorul meu, Melanie Blank-Schroder, şi cu redactorul meu de text, Margit von Cossart, a fost excelentă – multe mulţumiri amândurora!

Klara Decker m-a ajutat cu lecturile-test şi la căutarea pe internet, iar pentru consultaţii despre conducerea vehiculelor trase de cai, în general, şi despre cursele de trap, în mod special, am apelat la Judith Knigge, căreia îi mulţumesc şi pentru informaţiile oferite despre trăsuri şi despre cum putea fi ucis un om într-un *sulky*.

Le mulţumesc în mod deosebit tuturor celor care contribuie de fiecare dată ca romanele mele despre Noua Zeelandă să ajungă la cititor. De la cei de la serviciul de difuzare până la cei care lucrează în comerţul de carte, de la oamenii din cadrul departamentului de presă la creatorii supracopertei – de fapt, şi numele dumneavoastră, ale tuturor, sunt pe listele cu bestselleruri.

Şi bineînţeles că nimic nu ar fi fost posibil fără minunatul meu agent Bastian Schluck şi fără toţi colaboratorii agenţiei. Încă o dată, mii de mulţumiri şi acestora!

Sarah Lark

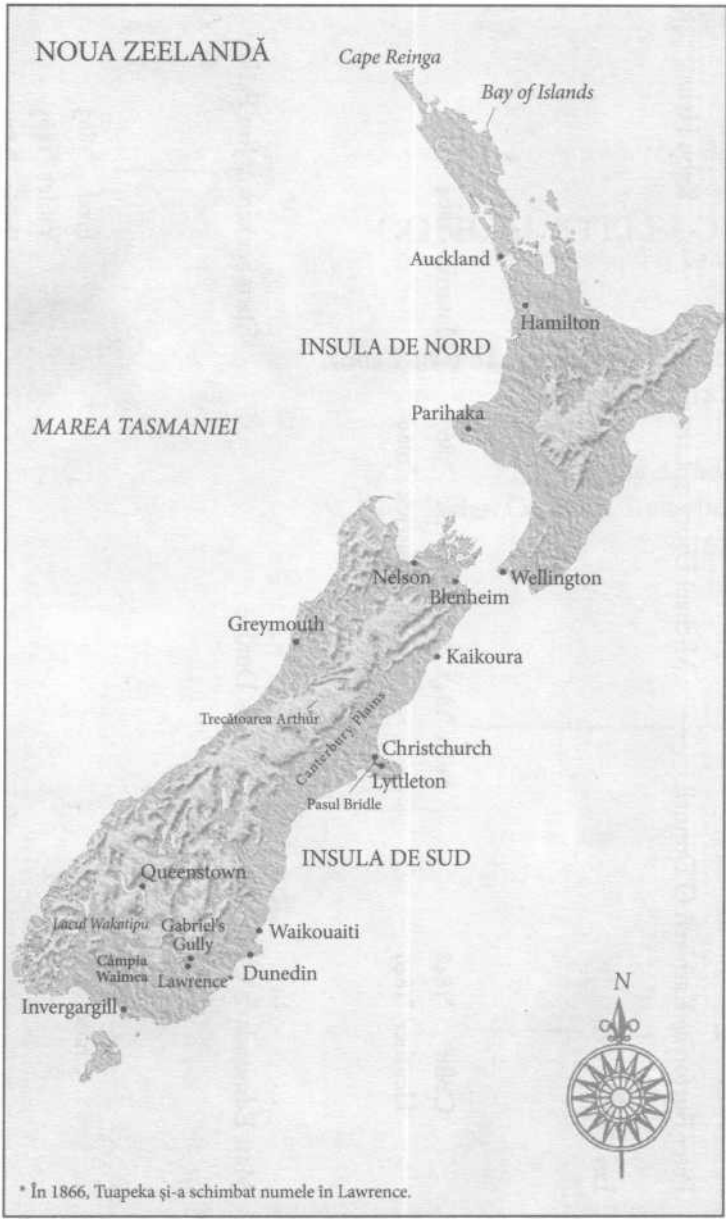
NOUA ZEELANDĂ
Cape Reinga
Bay of Islands
Auckland
Hamilton
INSULA DE NORD
MAREA TASMANIEI
Parihaka
Nelson
Blenheim
Wellington
Greymouth
Kaikoura
Trecătoarea Arthur
Canterbury Plains
Christchurch
Lyttleton
Pasul Bridle
INSULA DE SUD
Queenstown
Lacul Wakatipu
Gabriel's Gully
Waikouaiti
Câmpia Waimea
Lawrence*
Dunedin
Invergargill
N
* În 1866, Tuapeka şi-a schimbat numele în Lawrence.

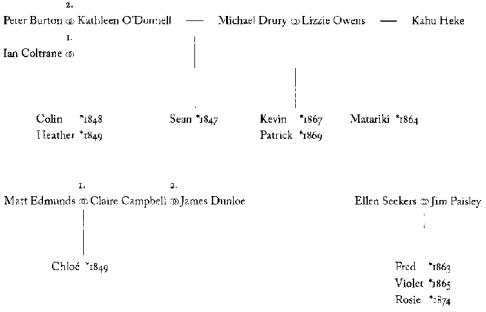
2.
Peter Burton ⚭ Kathleen O'Donnell
Michael Drury ⚭ Lizzie Owens
Kahu Heke
1.
Ian Coltrane ⚭
Colin *1848
Heather *1849
Sean *1847
Kevin *1867
Patrick *1869
Matariki *1864
1.
2.
Matt Edmunds ⚭ Claire Campbell ⚭ James Dunloe
Ellen Seekers ⚭ Jim Paisley
Chloé *1849
Fred *1863
Violet *1865
Rosie *1874

COPIL AL STELELOR

Noua Zeelandă, Dunedin şi Waikato 1875 – 1878
Anglia, Londra Wales, Cardiff şi Treherbert 1878

CAPITOLUL 1

— Şi până acum a studiat în particular?

Miss Partridge, directoarea renumitei Otago Girls School din Dunedin, le aruncă lui Matariki şi părinţilor ei o privire severă.

Matariki rămase senină. I se părea cam ciudată această doamnă în vârstă, cu lornion şi îmbrăcată în negru. Miss Partridge arăta de vârsta bunicii ei din satul maorilor, dar acolo nimeni nu purta lornion sau ochelari. Directoarea nu i se părea ameninţătoare. Nu o intimidă nici camera cu mobilier negru, fără îndoială importat din Anglia, perdelele cu volane grele care acopereau ferestrele înalte şi numeroasele rafturi cu cărţi de lângă pereţi. Matariki considera straniu doar comportamentul mamei ei. Pe tot timpul călătoriei de la Lawrence la Dunedin, aceasta fusese nervoasă, aproape isterică, îi tot criticase hainele şi ţinuta, de parcă ea ar fi trebuit să prezideze examenul la care fiica sa era supusă astăzi.

— Nu direct, m...

Lizzie Drury abia se stăpâni să nu i se adreseze directoarei cu slugărnicie „madam” şi se şi imagină executând o reverenţă. Reveni însă repede la realitate. Era de peste zece ani căsătorită şi stăpână la Elizabeth Station, o fermă din Lawrence. Trecuse mult timp de când lucrase ca servitoare, dar nu se putea controla, se simţea încă intimidată de comportamentul distins.

— Miss Partridge, spuse ea încercând să folosească un

ton ferm. De fapt, fiica noastră a frecventat şcoala din Lawrence. Însă aşezarea se destramă de când căutătorii de aur au început să plece. Ce a mai rămas, eh, noi am dori să nu mai trimitem copiii acolo. De aceea, în ultimul an, am apelat la instruirea în particular. Oricum, între timp, institutoarea noastră nu mai face faţă.

Lizzie îşi aranjă cu o mişcare nervoasă coafura. Părul ei buclat, blond-închis, era strâns cuminte sub o pălărioară cochetă. Poate prea cochetă? Faţă de ţinuta demnă, dar întunecată ca o cioară a lui Miss Partridge, albastrul gingaş şi podoaba floralĕ pastelată erau prea îndrăzneţe. Dacă ar fi fost după Lizzie, ar fi scos din colţul cel mai ferit al şifonierului pălărioara legată cu bentiţă sub bărbie, pentru a părea mai serioasă. Totuşi, Michael nu fusese de acord.

— Mergem la o şcoală, Lizzie, nu la o înmormântare! îi spusese el râzând. O vor accepta pe Riki. De ce nu? Este un copil dezgheţat. Şi dacă nu va fi aşa... asta nu-i singura şcoală de fete din Insula de Sud!

Lizzie se lăsase înduplecată, dar sub privirea severă a directoarei plecă ochii în podea. Pentru că deşi Otago Girls' School nu era unică, Matariki era cu siguranţă un caz special...

Miss Partridge îşi făcea de lucru cu lornionul şi privea dezaprobator:

— Acesta este un lucru interesant, micuţo, zise adresându-i-se de această dată lui Matariki, în loc de a vorbi cu părinţii. Tu ai... cât a zis?... exact unsprezece ani. Şi institutoarea ta este deja depăşită? Trebuie să fii un copil cu adevărat dotat!

Matariki, căreia ironia îi scăpase, afişă un zâmbet care de obicei topea toate inimile.

— Bunicile spun că aş fi deşteaptă, confirmă ea cu o voce melodioasă. Aku crede că aş putea dansa mai multe *haka* decât toate celelalte fete de aceeaşi vârstă cu mine.

Şi Haeata zice că aş putea deveni *tohunga*, tămăduitoare, dacă aş învăţa în continuare botanica. Şi Ingoa...

— Dar câte bunici ai tu, copilă? întrebă Miss Partridge nedumerită.

În timp ce număra în gând bătrânele tribului, ochii mari, căprui-deschis ai lui Matariki, se îngustară. Nu dură mult – şi la socotit fata era avansată pentru vârsta ei, lucru pentru care erau mai puţin răspunzători profesorii ori „bunicile”, şi mai mult calculata ei mamă.

— Şaisprezece, răspunse ea.

Miss Partridge îşi îndreptă din nou privirea albastră-apoasă spre părinţii lui Matariki.

— Se referă la femeile bătrâne ale tribului maori din vecinătate, o lămuri Michael. La Ngai Tahu se obişnuieşte să numeşti bunică toate femeile în vârstă. Lucrul este valabil şi pentru bunic, mătuşă ori unchi, uneori şi pentru mamă.

— Fata nu este copilul dumneavoastră?

Acest gând păru că o mai liniştește pe Miss Partridge. Matariki nu prea semăna cu părinţii ei. Michael Drury avea părul negru ca şi fiica lui, dar ochii lui sclipeau precum cerul Irlandei, iar limba îi trăda şi ea originea. Avea faţa colţuroasă, nu rotundă ca a lui Matariki, şi tenul mai deschis. Fata ar fi putut moşteni de la mama ei figura delicată şi părul, dar părul lui Lizzie era mai degrabă creţ, în timp ce ai lui Matariki era ondulat. În plus, Lizzie avea ochii albaştri-deschis. Fata nu moştenise de la niciunul din cei doi nuanţa de chihlimbar a ochilor.

— Nu, nu! clătină Michael Drury energic din cap. Fireşte că Matariki este fiica noastră.

Lizzie îi aruncă o privire scurtă, vinovată, dar Michael nu îi răspunse, ci ţinu piept nemulţumirii evidente a directoarei. Michael avea defectele lui, printre care un mod glumeţ de a vorbi, care astăzi o scotea din fire pe

Lizzie. Dar el îşi ţinea promisiunile, cum era şi aceea pe care Lizzie i-o smulsese la naşterea lui Matariki: nu îi vei reproşa copilului ce este şi ce a fost mama lui.

De fapt, niciodată, Michael nu pusese problema paternităţii, cu toate că, la scurt timp după naşterea lui Matariki, devenise evident că nu el concepuse această zână cu pielea întunecată şi ochi căprui. Singura remarcă făcută atunci pe această temă a fost alegerea numelui.

— Nu o vei numi Mary, spusese Lizzie şi plecase ruşinată privirea.

Mary Kathleen, iubirea din adolescenţă a lui Michael, ar fi devenit astfel naşă a copilului. Michael aprobă dând din cap.

Lizzie îşi îndreptă spatele. Directoarea nu putea să creadă că Matariki era fata amândurora. Dacă se pricepea cât de puţin la biologie, trebuia să ştie că doi oameni cu ochi albaştri nu puteau procrea un copil cu ochi căprui.

— Eu sunt mama ei, spuse cu hotărâre Lizzie. Şi, de altminteri, ea este un copil al stelelor.

Aşa o numise odată Hainga, femeia albă a tribului maori. Copilul fusese conceput în vârtejul sărbătorii Tou-Hou. Când constelaţia Matariki se ivea prima dată pe cerul nocturn al Insulei de Sud, maorii sărbătoreau Anul Nou.

Miss Partridge se încruntă din nou.

— Deci nu este doar foarte dotată, ci şi de origine divină, remarcă ea.

Matariki o fulgeră cu privirea pe directoare, dar fără răutate. Şi cu toate că vorbele femeii nu îi erau prea clare, simţi că o răniseră pe mama ei. Şi ea nu va permite asta.

— Haikina spune că sunt o fiică de căpetenie! rosti ea argumentul hotărâtor. Adică un fel de prinţesă. Aşa cred şi eu.

Lizzie se stăpâni să nu zâmbească. Şi ea crezuse odată aşa ceva. Pe Kahu Heke, tatăl lui Matariki, îl ademenise în

speranţa că îi va fi regină. Dar lucrurile evoluaseră cu totul altfel şi Haikina avusese dreptate să nu îi spună lui Matariki totul.

Privirea lui Miss Partridge deveni şi mai răuvoitoare, însă Michael interveni. Trebuia să o facă, nu mai suporta să asiste cum Lizzie era umilită de această matroană impertinentă.

— Miss Partridge, ea este Matariki Drury, fiica lui Michael şi a lui Elizabeth Drury. Aşa este consemnat în registrul pentru naşteri din Dunedin şi vă rugăm să o acceptaţi astfel. Fiica noastră este un copil inteligent, dar eu nu aş califica aptitudinile ei ca fiind supranaturale. Institutoarea ei, Haikina, a frecventat şcoala misionară. Ştie bine să scrie şi să citească, ceea ce i-a învăţat cu dragoste şi pe copiii noştri.

Dar nu vorbeşte nici limba franceză şi nici latina, şi nu o poate pregăti pe Matariki nici pentru studii şi nici pentru o căsătorie cu un bărbat de acelaşi statut social.

Michael pronunţă „de acelaşi statut social” aproape ameninţător. Miss Partridge trebuia să se supună şi să nu îl contrazică. În ultimii ani, el şi Lizzie făcuseră din ferma din Lawrence dacă nu o moşie, măcar o fermă de succes pentru creşterea oilor. Nu se concentraseră atât de mult pe producţia de lână, cât pe cea de animale de calitate, împerecherile planificate şi uneori şi experimentele pentru sporirea producţiei de lână de calitate erau mai uşor de realizat într-o întreprindere mică decât în fermele mari împovărate de problemele cu păşunatul şi tunsul animalelor. Berbecii şi oile de prăsilă de la Elizabeth Station aveau cele mai mari preţuri la licitaţii, şi soţii Drury erau nume respectate în domeniu.

Lizzie însă se simţea inferioară când erau invitaţi la întâlnirile asociaţiilor crescătorilor de oi sau la balurile acestora. Soţii Drury proveneau din medii modeste, iar

Michael mai ales nici nu se străduia să înveţe bunele maniere. Lizzie depunea eforturi, dar era timidă. În faţa unor familii ca Warden, de la Kiward Station, sau Barrington şi Beasley, din Canterbury, îi pierea mai întâi zâmbetul care de obicei făcea minuni, apoi şi vocea. Matariki jurase că nu va mai accepta asta. Şcoala de fete Otago trebuia să o înveţe cum să facă acest lucru.

În plus, Matariki nici nu era timidă. Nu s-a speriat când Miss Partridge a binevoit, în final, să îi pună câteva întrebări pentru a-i testa cunoştinţele şi să îi dea câteva probleme de aritmetică. Cu o voce clară şi fără urmă de accent irlandez sau cockney londonez, cu care Lizzie luptase toată viaţa, a trecut de toate verificările. Pentru că Haikina fusese institutoarea ideală. Tânăra maori învăţase la şcoala misionară o engleză lipsită de accent.

Matariki aşteptă plictisită ca Miss Partridge să îi corecteze dictarea. După care directoarea păru mai binevoitoare. Matariki greşise doar la un cuvânt foarte dificil.

— Deci în ce priveşte nivelul cunoştinţelor nu am obiecţii, concluzionă Miss Partridge. Însă, să vă fie clar că... ăă... Mata... ăă... riki va fi aici singura fată cu o astfel de origine exotică.

Michael vru să reacţioneze din nou, dar Miss Partridge ridică mâna spre a-l calma.

— Vă rog, Mr. Drury, vă spun asta cu cele mai bune intenţii. Noi avem aici fete, da, din cele mai bune familii din Canterbury şi Otago, şi unii dintre aceşti copii... hm... nu sunt obişnuiţi...

Pentru Michael, asta fusese prea mult. Răbdarea nu era punctul lui forte. Ar fi preferat să se ducă la cea mai apropiată şcoală. O fi institutul lui Miss Partridge cea mai bună şcoală de fete din Otago, dar slavă Domnului că nu era şi singura din Insula de Sud a Noii Zeelande! Pe de altă

parte, în niciun caz nu o mai putea pune pe Lizzie într-o asemenea situaţie. Deja arăta ca o pisicuţă speriată.

— Vă spun asta spre binele fiicei dumneavoastră, zise Miss Partridge. Cei mai mulţi dintre aceşti copii îi consideră pe maori în cel mai bun caz servitori. Fiicei dumneavoastră nu îi va fi uşor.

Lizzie se ridică. Cu fruntea sus şi cu ţinuta dreaptă, părea mai înaltă şi mai sigură pe sine. Pentru prima dată în această zi, arăta ca femeia albă despre care în tribul Ngai Tahu se vorbea cu mai mult respect decât despre oricine altcineva din Insula de Sud: această *pakeha wahine* avea pentru ei mai multă *mana* decât majoritatea războinicilor.

— Miss Partridge, viaţa nu este uşoară, spuse ea calmă. Şi dacă Matariki nu învaţă asta în cele mai vitrege condiţii, prin contactul cu câteva fetiţe răzgâiate şi limbute ale unei şcoli de fete, atunci nu va fi bine.

Miss Partridge o privi pentru prima oară mirată pe vizitatoarea ei. O considerase un fel de şoricel cenuşiu, iar acum...

Şi Lizzie încă nu terminase:

— Poate că vă veţi obişnui cu numele ei, dacă va putea să frecventeze şcoala aceasta. O cheamă Matariki.

Mrs. Partridge strânse din buze.

— Mda... şi despre asta va mai trebui să discutăm. Nu am putea să îi spunem Martha?

— Bineînţeles că o trimitem la Otago Girls' School!

Familia Drury se despărţi de Miss Partridge fără să fi stabilit ceva despre acceptarea lui Matariki la şcoală şi, imediat ce ajunseră în stradă, Michael începu să o bestelească pe „această muiere impertinentă". Lizzie îl lăsă să se descarce o vreme, gândindu-se că se va potoli când va scoate caii din grajdul închiriat. Şi după ce făcu acest lucru şi aduse în discuţie şcoala catolică pentru fete

Sacred Heart, îşi susţinu cu energie punctul de vedere.

— Otago este cea mai bună şcoală, tu însuţi ai auzit că baronii fermelor de oi îşi trimit fetele aici. Şi vor să o accepte pe Matariki. Ar fi o prostie să renunţăm.

— Fetişcanele astea bogate îi vor transforma viaţa într-un iad! ripostă Michael.

Lizzie zâmbi:

— După cum deja i-am dat de înţeles lui Miss Partridge, iadul nu constă în canapele de pluş, mobilier englezesc şi clase bine încălzite. Or mişuna câţiva drăcuşori şi pe acolo, dar cu siguranţă nu atât de mulţi ca la închisoarea Newgate şi la Wicklow Gaol, şi în taberele australiene pentru deţinuţi sau în taberele neozeelandeze ale căutătorilor de aur. Noi am supravieţuit tuturor acestora, Michael, şi tu nu vrei să o laşi pe Matariki să meargă la o şcoală de fete?

Michael îi aruncă o privire uşor ruşinată, în timp ce înhăma caii.

— Ea este o prinţesă, zâmbi el, şi apoi i se adresă fetei: Vrei să te duci la şcoala aceasta, Matariki?

Matariki ridică din umeri.

— Hainele sunt frumoase, comentă ea şi arătă câteva fete care treceau pe lângă ei în uniformele roşii-albastre ale şcolii Otago.

Lizzie se surprinse gândindu-se că fiica ei ar arăta fermecător îmbrăcată astfel. Şi bluzele albe se asortau perfect tenului ei auriu sclipitor, buzelor ca zmeura, buclelor ei negre, moi ca şi părul lui Lizzie, dar mai groase şi mai grele.

— Şi Haikina spune că fetele trebuie să înveţe mult, mai mult decât băieţii! Cine ştie multe are multă *mana* şi cine are cea mai multă *mana* poate să devină căpetenie.

Lizzie zâmbi stingher. Ştia din proprie experienţă că pentru o femeie prea multă *mana* nu este totdeauna un

avantaj.

— Dar în ce priveşte prietenele, Matariki, este posibil ca aici să nu îţi găseşti niciuna.

Matariki o privi liniştită pe mama ei.

— O căpetenie, spune Haikina, nu are prieteni. Căpetenia esteint... int...

— Intangibilă, o completă Lizzie.

Şi asta îi trezea amintiri neplăcute.

Matariki dădu din cap.

— Aşa voi fi şi eu.

— Vrei să trecem pe la familia Burton? întreabă Lizzie fără tragere de inimă, în timp ce cabrioleta huruia pe străzile denivelate din Dunedin. Se înţelesese mereu bine cu reverendul Peter Burton, dar soţia acestuia, Kathleen, o privea puţin suspicioasă. Michael o iubise mult timp pe Mary Kathleen şi căsătoria lui cu Lizzie curmase pasiunea lui ce păruse să se reaprindă la un moment dat. Lizzie ar fi preferat să întrerupă legătura cu familia Burton, ştiind că reverendul ar fi înţeles asta. Şi lui îi făcea la fel de puţină plăcere să îl vadă pe Michael în apropierea lui Kathleen, pe cât îi făcea lui Lizzie să o vadă pe Kathleen în apropierea lui Michael. În plus, mai era şi Sean, copilul lui Kathleen şi al lui Michael. Sean îşi cunoscuse tatăl biologic pe când era adolescent şi deşi cei doi nu îşi duceau dorul, nu se ignorau.

— Nu sunt la Christchurch? întrebă Michael. Credeam că Heather are o expoziţie acolo.

Heather era fiica rezultată din căsătoria lui Kathleen cu Ian Coltrane – o altă poveste de care lui Michael nu îi plăcea să îşi amintească. Cu mulţi ani în urmă, când fusese deportat pentru furt de cereale, se văzuse silit să o lase pe Kathleen în Irlanda. Dar Kathleen nu putuse să îl aştepte să se întoarcă. Tatăl ei o căsătorise cu geambaşul Ian Coltrane, care promisese că îi va fi tată copilului ei.

Căsnicia fusese una nefericită, dar nu într-atât încât să nu fie binecuvântată cu alţi doi copii. Cel mai mic, Heather, îşi făcuse un renume ca portretistă. În acea săptămână, o galerie din Christchurch îi expunea lucrările. Kathleen şi Peter plecaseră acolo cu tânăra femeie, pentru a sărbători evenimentul.

Lizzie nu descoperi nicio urmă de regret în cuvintele lui Michael. Se părea că nu prea îi ardea să facă o vizită familiei Burton, deşi toţi se arătau foarte prietenoşi. Dar fireşte că lui trebuia să i se pară ciudat să îşi vadă vechea iubită căsătorită cu altul, pe deasupra şi prelat al Bisericii Anglicane. Michael şi Kathleen crescuseră împreună într-un sat din Irlanda şi erau catolici. Probabil că prezenţa cultivatului Peter Burton îl intimida pe Michael ori poate şi mai mult îl intimida întâlnirea cu un mai puţin cititul Sean.

Michael se mai împăcase cu gândul că reverendul era mai inteligent decât el, dar era intimidat de deşteptăciunea fiului său, mai ales că băiatul îi lăsase impresia atunci când se cunoscuseră că nu voia să ştie nimic despre tatăl lui biologic. Între timp, acesta mai cedase. De când Kathleen se căsătorise cu reverendul şi Michael cu Lizzie, Sean nu se mai simţea ameninţat de tatăl care apăruse brusc.

— Iar Sean este încă la birou, continuă Michael.

Sean studiase dreptul la Universitatea din Dunedin şi se angajase de curând ca stagiar. Voia să devină avocat şi muncea din greu.

— Dacă vrem să îl vedem, trebuie să rămânem în oraş. Să mergem la un hotel?

Între Dunedin şi Elizabeth Station erau cam patruzeci de mile şi pe Lizzie o cam durea inima când se gândea că vor fi atât de departe de fiica lor. Şi în ce priveşte înnoptatul, Lizzie nu ştia dacă să se bucure ori să se întristeze. Pe de o parte, o încânta luxul celor mai bune hoteluri şi i-ar fi

făcut plăcere să savureze o cină festivă şi un pahar cu vin cu soţul ei, mai ales că vinul şi via o pasionau şi încerca să planteze lăstari de viţă la fermă. Pe de altă parte, probabil că Haikina şi-ar face griji dacă ei nu s-ar întoarce până seara, aşa cum anunţaseră. Prietena lor maori şi, totodată, profesoara particulară a fetei lor trăise examenul de admitere al lui Matariki la fel de intens ca Lizzie. Ea considera că era o onoare dacă şcoala accepta o semimaori. Şi, în plus, băieţii rămăseseră în seama Haikinei. Nu era cinstit să o lase pe tânăra femeie cu ei fără a o preveni.

— Nu, plecăm, se hotărî, în cele din urmă, Lizzie. Poate că Sean are alte treburi. Nu putem să cădem pe capul lui. Mai bine îl vedem când o aducem pe Matariki la şcoală.

Michael ridică din umeri şi Lizzie respiră uşurată văzând cât de uşor renunţă Michael la o întâlnire cu Sean şi cu Kathleen. El conduse atelajul tras de cai frumoşi, de care era foarte mândru, prin faţa bisericii şi a casei parohiale din Caversham, o suburbie a Dunedinului, unde se afla comunitatea păstorită de Peter Burton. Apoi o luă repede spre munţi, către Lawrence. Drumul era lat, bine întreţinut şi nu prea circulat. Odinioară nu fusese aşa. Michael şi Lizzie veniseră la Otago pe vremea goanei după aur. Pe atunci, Lawrence încă se mai numea Tuapeka. Zilnic treceau pe aici sute de oameni către zăcământul Gabriels Gully. Zona arăta şi acum ca după un război – atât de mult se săpase, încât vegetaţia fusese complet distrusă. Căutătorii de aur lăsaseră în urmă un pustiu noroios, care se refăcea foarte încet.

Între timp, aurul din jurul localităţii Lawrence se epuizase, cel puţin cel la care aveau acces căutătorii. Zâmbind, Lizzie se gândi la rezervele de la Elizabeth Station. Doar ea şi tribul maori stabilit aici ştiau cât de mult aur aducea râul de pe proprietatea lor şi se

înţelesesem ca nimeni să nu trădeze secretul. Aurul finanţase ferma Drury, făcuse bogat tribul maorilor Ngai Tahu şi acum va face posibil că Matariki să urmeze o şcoală superioară.

Căutătorii de aur se mutaseră la noile zăcăminte din Queenstown, iar aşezările, odată mari şi dens populate înfiinţate de ei, se reduseseră la câteva sate tihnite, locuite de câţiva fermieri şi negustori. Desigur că rămăseseră o grămadă de pungaşi, aventurieri şi căutători de aur prea bătrâni, prea obosiţi sau prea leneşi pentru a încerca să se căpătuiască în altă parte. Şi aceştia mai căutau încă prin pădurile din jurul localităţii Lawrence, încă un motiv pentru care Michael şi Lizzie nu prea voiau să îşi lase copiii singuri cu Haikina la Elizabeth Station. Dacă trebuiau să plece noaptea, Lizzie ruga tribul să îi păzească. Atunci, căpetenia trimitea câţiva războinici, care se stabileau lângă râu.

De data aceasta, soţii Drury nu îşi mai făcură griji. Când caii lor au ieşit din pădure pe drumul de acces către Elizabeth Station, văzură mişcare pe râu. Un bărbat maori voinic îşi făcea de lucru în partea de sus a cascadei cu un vas pentru spălat minereul aurifer, în timp ce Haikina pescuia. În ochiul de apă de jos se jucau stropindu-se cu apă Kevin şi Pat, fiii mai mici ai soţilor Drury.

Hemi, bărbatul Haikinei, le făcu semn cu mâna nou-veniţilor şi continuă să vânture vasul de spălat minereu. Haikina lăsă vârşa pe mal şi dădu fuga în întâmpinarea cabrioletei. Era o tânără înaltă, suplă, cu păr drept şi lung până la coapse. Ca institutoare, purta o rochie precum a albilor – *pakeha*, cum le spuneau maorii –, însă îşi suflecase poalele astfel că i se vedeau picioarele lungi şi maronii.

— Cum a fost, Matariki? întrebă ea emoţionată.

Matariki se ridică în picioare şi repetă cu mândrie

mottoul de la Otago Girls School:

— Educaţia întăreşte inima ca un stejar!

Lizzie îşi privi uluită fata. De unde scosese asta? Trebuie că o citise pe undeva şi o reţinuse.

Matariki adăugă:

— Doar că nu ştiu cât de tare este cu adevărat un stejar. Poate că lemnul de stejar nici nu este la fel de tare ca lemnul de *kauri* ori al arborelui de *totara*.

Michael râse.

— Dumnezeule, chiar suntem la capătul lumii. Copiii cresc fără să fi văzut vreodată un stejar! Este vorba despre un lemn foarte bun, Riki, potrivit pentru o comparaţie cu o inimă puternică!

Haikina zâmbi:

— Deci o acceptă? întrebă ea plină de speranţă.

Matariki confirmă.

— Da, însă doar ca... fiică de căpetenie. Şi va trebui să mă numesc Martha, pentru că directoarea şcolii nu poate pronunţa Matariki.

Haikina o îmbrăţişă pe fată.

— La şcoala misionarelor, mie mi se spunea Angela! îi mărturisi ea.

— Iar eu am să mă numesc Hongi Hika!

Între timp, Kevin şi Pat îşi văzuseră părinţii şi o zbughiră spre ei fără să se mai îmbrace sau măcar să se şteargă de apă. Pat, cel mai mic, se căţără pe capră şi îl îmbrăţişă pe Michael, în timp ce Kevin, care la cei opt ani ai lui se simţea destul de mare pentru a merge la şcoală la Dunedin şi o invidia pe Matariki pentru acest privilegiu, se făli cu numele pe care şi l-ar fi ales el:

— Dacă la şcoală primesc alt nume, vreau să mă numesc ca marea căpetenie.

— Căpetenia supremă este Te Maiharanui! strigă Matariki mai tare decât el. Şi Hone Heke! Şi pe lângă asta,

la şcoala pakeha nu poţi purta numele unei căpetenii. Ci doar numele unui *pakeha*. Poate... Captain Cook? Ori Prince Albert?

Lizzie izbucni în râs, în timp ce pe chipul lui Michael apăru o expresie aspră.

— Kevin, tu porţi un nume irlandez bun şi vechi! A fost al bunicului tău, care făcea cel mai bun whisky din Irlanda de Vest! Ca să nu mai vorbim de cum cânta la vioară şi...

— Numele tău vine de la Sfântul Kevin, îşi puse Lizzie soţul la punct. El a fost un om important şi bun, a pus temelia mănăstirii din Glendalough. Şi probabil că nici nu bea whisky. Dar de asta nu sunt sigură. În orice caz, ţie nu îţi va da nimeni un alt nume, nu îţi face griji.

— Doar fetele primesc nume noi! spuse Matariki şi coborî cu demnitate din cabrioletă. Şi o să primesc şi haine noi!

Michael ridică din sprâncene.

— O să coste o avere, spuse bărbatul întors spre Hemi, care se îndrepta către el întinzându-i o sticlă cu whisky. Michael luă o înghiţitură din băutură şi îi zâmbi acestuia. Iar aveţi nevoie de bani?

El arătă spre vasul pentru aur.

Hemi oftă.

— Sunt veşti din nord, zise el. Şi cereri, dacă este să o spunem aşa.

Ca şi Haikina, Hemi vorbea şi el bine engleza şi de aceea făcea parte dintre puţinii săi prieteni adevăraţi din satul maori. De fapt, Lizzie – şi mai târziu, fireşte, şi Matariki – menţinea aici legăturile. Lizzie vorbea limba tribului Ngai Tahu şi trăise la ei. Michael stătea permanent în apropierea ei şi avea impresia că era socotit un molâu de războinici. Ca şi Haikina, Hemi frecventase şcoala misionară, după care lucrase la o mare fermă. Se reîntorsese în trib de puţină vreme, mai ales pentru

Haikina.

— Cereri? întrebă Michael. Să nu îmi spui acum că lui *kingi* al vostru i-a venit ideea de a vă majora impozitele.

Hemi râse amar. Până în urmă cu câteva decenii, în Noua Zeelandă nu existase o guvernare centrală a maorilor. Dar cuiva îi venise ideea că poziţia triburilor în negocierile cu albii ar fi mai bună dacă acestea ar fi reprezentate de un singur „rege” Tawhiao, iniţial căpetenia tribului Waikato, a fost cel de al doilea dintre aceşti kingi.

— Asta a însemnat sfârşitul regalităţii lui, afirmă Hemi. Dar colecte ori contribuţii voluntare există, de cele mai multe ori de la căpeteniile care se ridicaseră împotriva *pakeha*. Iar noi, Ngai Tahu, ne dorim să ne răscumpărăm libertatea. Să se certe ei pe Insula de Nord. Noi preferăm să trăim în pace cu *pakeha*.

De fapt, triburile din Insula de Sud îşi rezolvau conflictele de cele mai multe ori prin negocieri.

— Căpetenii rebele? Mă face să mă gândesc la Kahu Heke, remarcă Michael. Mai bântuie printre cei din Hauhau?

Hauhau era denumirea dată de maori unei ramuri a mişcării Pai Mărire care milita vehement pentru păstrarea tradiţiilor maorilor şi pe cât posibil pentru recăpătarea pământurilor colonizate de *pakeha*. Kahu Heke reprezentase permanent acest curent, cu toate că mult timp îl ignorase. În locul unei Noi Zeelande *pakeha* libere, visa o naţiune maori sub un *kingi* puternic şi ambiţios, şi o vreme se visase în această funcţie. Lucru pentru care îşi aranjase o legătură bună cu albii: Lizzie Owens, *pakeha wahine*, ar fi trebuit să devină regina lui.

În cele din urmă, Lizzie îl alesese pe Michael, iar Kahu Heke găsise în Hauhau o nouă trambulină, care să îl propulseze la conducere. Oricum, ceva nu mersese încă de

la început. Oamenii lui Kahu Heke îl omorâseră pe prelatul anglican Carl Völkner, iar Kahu se făcuse nevăzut.

— Din păcate, Kahu Heke ştie cam multe despre aurul nostru, oftă Hemi. Credem că el se află de fiecare dată în spatele cererilor de a sprijini cel puţin financiar glorioasa luptă pentru patria noastră Actearoa. Şi noi ce să facem? Te pomeneşti că ne trimit misionari şi că oamenilor noştri le vine poftă de carne umană!

El zâmbi şi lovi cu zgomot vasul pentru spălatul minereului aurifer.

Michael mai luă o gură de whisky.

— Este important ca Kahu Heke să rămână acolo unde este, remarcă el aruncând o privire către Matariki, care îşi dezbrăcase frumoasa rochie de dantelă şi sărise goală în iaz împreună cu fraţii ei.

La Otago Girls School va trebui să se dezobişnuiască de aşa ceva.

Matariki Drury era un copil fericit. Niciodată nu avusese parte de ostilităţi ori respingeri. Toată lumea o iubea pe această fetiţă drăguţă şi plină de viaţă. Fireşte că problema descendenţei ei fusese din când în când subiect de discuţii în orăşelul Lawrence, cât frecventa şcoala de acolo, dar acest lucru nu fusese resimţit de copil, în fostul orăşel Tuapeka al căutătorilor de aur existau mulţi cetăţeni cu un trecut scandalos. Respectabila proprietăreasă a ceainăriei fusese, de exemplu, prostituată, iar băcanul datora clădirile unde îşi desfăşură activitatea mai puţin spălării minereului aurifer, cât priceperii la jocul de cărţi. Ceea ce era privit cu suspiciune de Lizzie Drury.

Lizzie şi Michael făceau parte dintre cetăţenii locali cei mai bogaţi şi de vază şi reprezentau unul dintre rarele exemple de căutători de aur care făcuseră avere şi o putuseră menţine. Iar Matariki Drury din Lawrence fusese

acceptată la renumita Otago Girls' School! Imediat ce micuţa sosise în orăşel, se bucurase din plin de admiraţie şi de felicitări. Miss Barbara o invitase la o ciocolată caldă, iar băcanul îi dăruise acadele, pe care ea le împărţise fără prea mare plăcere cu fraţii ei.

Dar Matariki fu văzută mai des în casele din aşezarea maorilor aflată la câteva mile distanţă de Lawrence. Acolo se aflau prietenele şi „rudele" ei, şi era normal să fie iubită şi acolo. La maori, copiii erau bine-veniţi şi toată lumea îşi făcea timp pentru ei. Matariki împreună cu alte fete maori împleteau m şi învăţau să facă îmbrăcăminte pentru dansuri. Cânta la *nguru* folosind gura şi nasul şi asculta poveştile istorisite de bunici despre zeii şi eroii maorilor. Acasă asculta basmele spuse de Michael despre sfinţii şi eroii irlandezi şi tot ce o învăţa Lizzie despre viticultură. Matariki ajuta şi la culesul strugurilor, dar sucul obţinut iniţial, care se transforma în vin mai târziu, i se părea acru. Lizzie era însă hotărâtă să devină viticultor. Lucrase în casa guvernatorului James Busby din Insula de Nord, care fusese printre primii care aduseseră butuci de viţă în Noua Zeelandă. Deşi Lizzie nu prea avusese succes, nu se descuraja. Matariki învăţase de la mama ei să nu se dea bătută şi să rămână optimistă. Era un copil cu o fire veselă.

Chiar şi în prima zi de şcoală la Otago Girls School, Matariki îşi păstrase buna dispoziţie, în timp ce mama ei deveni nervoasă imediat ce intră prin uşile masive ale semeţei clădiri. Era prima zi de după vacanţă şi la intrare, precum şi pe coridoare domnea agitaţia fetelor care soseau. Cele mai multe eleve nu erau din Dunedin, multe dintre ele veneau de la ferme de oi foarte îndepărtate şi locuiau la internatul şcolii. Acolo avea să rămână şi Matariki. Fata privea în jur interesată, în timp ce Lizzie căuta secretariatul.

— Aşteaptă aici, îi spusese Lizzie fiicei sale.

Femeia trebui să completeze un teanc de formulare, era nesigură de câteva lucruri de pe lista ce îi fusese înmânată la înscriere şi se simţea intimidată. Să o ia cu ea pe Matariki în birou? Să nu o ia? Şi cine o va ajuta să descarce bagajele? Michael nu putuse să le însoţească, pentru că în aceeaşi zi avea loc o importantă licitaţie de vite, şi Lizzie îi simţea lipsa.

După o altă mamă îi veni şi ei rândul să intre în birou. Matariki privea tablourile de pe pereţii coridorului, dar nu era prea interesată de natura statică şi de peisaje. Viaţa de pe coridoarele pavilioanelor era mult mai antrenantă. Urmărea cum se salutau elevele, cum şuşoteau şi râdeau şi remarcă două fete maori puţin mai mari decât ea, îmbrăcate în haine bleu, cu bonete şi şorţuleţe din dantelă, care îşi trăgeau după ele geamantanele şi genţile. Nu păreau prea fericite. Niciuna dintre fetele proaspăt sosite nu le baga în seamă. Matariki vru să li se adreseze, dar în acelaşi moment, dintr-o cameră cu uşa deschisă, cineva o întrebă:

— Eşti nouă? Ce căşti gura pe aici? Ia lucrurile astea şi du-le intendentei. Să fie netezite, că s-au şifonat în geamantan.

Şi Matariki privi uluită cum o fată blondă înaltă îi trânti în braţe un teanc de bluze şi rochii, după care dădu din mână ca şi cum ar alunga o găină. Matariki porni ascultătoare în direcţia indicată, deşi habar nu avea ce însemna o intendentă şi cum putea să dea de ea.

În cele din urmă, întrebă o fată brunetă, care îşi dădu ochii peste cap:

— Nu ţi-au spus când ai început treaba aici? Parcă vii direct din junglă!

În timp ce prietenele acesteia râdeau, fata îi arătă aceeaşi direcţie. Matariki dădu de un depozit pentru

rufărie, unde o femeie rotunjoară împărţea prosoape şi lenjerie de pat elevelor care stăteau la rând. Matariki se aşează cuminte la coadă şi aşteptă să ajungă în faţa femeii.

— Ei, dar tu îmi aduci în loc să iei? o întrebă aceasta prietenoasă.

Matariki făcu o reverenţă, aşa cum o învăţase Haikina. La şcoala misionarelor era obligatoriu să faci aşa ceva când întâlneai o profesoară.

— Trebuie călcate, repetă Matariki dorinţa elevei.

Femeia se încruntă.

— Trebuie? Ia spune-mi, tu eşti noua îngrijorătoare? Credeam că vii săptămâna viitoare, în harababura de aici nu se mai înţelege om cu om. Şi trebuia să fii şi mai mare.

Femeia o măsură mirată cu privirea.

— Eu sunt Mata... ăă... Martha Drury, se prezentă Matariki. Şi încă nu ştiu să calc. Dar îmi va face plăcere să învăţ. La fel îmi va plăcea să învăţ istorie, geografie şi literatură... şi începu să enumere materiile de care îşi amintea. Dar „călcatul” nu figura în orar.

Intendenta râse răsunător şi îi luă teancul de rufe.

— Bine ai venit, copilă! Eu sunt Miss Maynard, intendenta. Iar tu eşti micuţa din Lawrence, al cărei nume stimata noastră directoare nu îl poate pronunţa! De fapt, cum te cheamă? Matariki, nu-i aşa? Eu nu îl consider atât de greu de pronunţat. Eu sunt din Australia, scumpo, şi acolo aborigenii au şi ei nume deosebite! îţi poţi închipui că cineva se numeşte Allambee? Sau Loorea?

Matariki zâmbi. Miss Maynard era drăguţă şi fata nu se mai simţi atât de singură în şcoală.

— Aşa... şi acum o să îmi arăţi cine ţi-a pus în braţe rufele pentru călcat. O să ai ce să auzi, Matariki! Micile baronese ale oilor uită în vacanţe că aici nimeni nu face treburile altuia!

Cu excepţia îngrijitoarelor maori. Acest gând îi trecu

fugitiv prin cap lui Matariki, însă ea remarcă privirile curioase ale celorlalte fete care urmăreau scena. Cele maori erau la fel de mirate ca şi fetele *pakeha*, dar coborâră privirile speriate. Le era frică de intendentă?

— Ele sunt foarte smerite, oftă Miss Maynard observând privirea compătimitoare a lui Matariki. Le-am preluat de la şcoala misionarelor, unde mai mult fac reverenţe şi se roagă în loc să înveţe.

Matariki îşi dădu seama că nicio elevă nu făcea reverenţe în faţa lui Miss Maynard. Fetele salutau vesele – intendenta părea să fie iubită de toată lumea.

Aceasta îi ceru socoteală blondei, care se numea Alison Beasley. Fata îşi primi înapoi rufele cu indicaţia să şi le calce singură şi cu această ocazie să le arate şi noilor eleve cum se face.

— Cele din clasa întâi te vor aştepta mâine la ora zece în depozitul de rufărie, Alison – voi fi şi eu acolo. Şi în perioada următoare vei răspunde ca micuţele să se prezinte la ore cu ţinuta ordonată.

Alison se strâmbă supărată. Era deja în clasa a treia, venea de la o mare fermă de ovine şi sigur nu era obişnuită să ajute în gospodărie ori să se îngrijească de ceva.

— Ah, da, şi ca să evităm alte neînţelegeri, Miss Maynard ridică vocea pentru a fi auzită de toate fetele de pe coridor şi din camerele cu uşile deschise. Aceasta este noua voastră colegă Matariki Drury. Ea nu are nimic împotrivă să îi spuneţi Martha, dar în mod cert nu vă va călca hainele!

Alison îi aruncă lui Matariki o privire dispreţuitoare.

— De unde vine? întrebă ea. Că doar nu de la o fermă mare de ovine.

Miss Maynard ripostă rapid:

— Alison, nu ai crede, dar există oameni foarte

inteligenţi şi valoroşi care nu fac parte dintre baronii oilor.

Matariki răspunse privirii femeii cu liniştea caracteristică:

— Aşa este, întrerupse ea paşnic mustrarea intendentei. Eu sunt o adevărată prinţesă.

Când Miss Maynard i-o înapoie nevătămată pe Matariki, Lizzie era deja foarte îngrijorată şi mai că izbucni în plâns de uşurare.

— Matariki s-a rătăcit puţin, o lămuri femeia. Dar cu această ocazie am făcut cunoştinţă. Fiica dumneavoastră este cu totul deosebită.

Lizzie se încruntă şi le privi atât pe Matariki, cât şi pe Miss Maynard cu suspiciune. Cuvintele intendentei erau prietenoase ori ironice?

Matariki îi zâmbi.

— Celelalte eleve au crezut că aş fi o servitoare! o lămuri ea veselă.

Miss Maynard îşi muşcă buzele.

— Incidentul fireşte că este penibil, Mrs. Drury. Noi...

Lizzie o fulgeră cu privirea.

— Bestiile acestea mici deja au început să o înjosească?

Părea gata să înfrunte personal viitoarele colege ale lui Matariki. Lizzie era timidă în faţa autorităţilor, dar pentru fiica ei lupta ca o leoaică.

— Îmi pare foarte rău. Pur şi simplu, a fost...

Miss Maynard căuta o scuză.

Matariki interveni iar.

— A fost amuzant! zise ea vioaie. Totdeauna am vrut să fiu servitoare. Aşa cum ai fost tu odată, mami! Doar spuneai că ţi-a plăcut!

După care schiţă o reverenţă graţioasă şi le oferi mamei şi lui Miss Maynard zâmbetul ei irezistibil.

Lizzie îi răspunse şi ea cu un zâmbet. Poate că aceste fete intenţionaseră să o rănească pe fiica ei, dar Matariki

era puternică. Nu avea nevoie de cineva care să o apere.

Miss Maynard zâmbi uşurată.

— După cum spuneam, este o fată deosebită. Prinţesă Matariki Drury, suntem mândri să te avem aici.

Aşa cum a decurs prima zi la Otago Girls School a fost şi perioada următoare. Indiferent ce făceau Alison şi alte fete pentru a o necăji pe fetiţa pe jumătate maori, nu reuşiră să o rănească. Matariki nu era naivă. După primele săptămâni şi-a dat seama de maliţiozitatea colegelor şi a înţeles persiflările şi aluziile lor răutăcioase. Nu le lua în serios. Remarcile arţăgoase ale lui Alison referitoare la „prinţesele cerşetoare” şi încercarea ei de a-i atribui porecla de „cenuşăreasă” nu au afectat-o pe fiica lui Lizzie.

În primul an, Miss Maynard s-a străduit mult să îi aleagă colegele de cameră. A încercat să îi găsească fete pe cât posibil tolerante şi înţelegătoare. Apoi a constatat că lui Matariki îi era indiferent cu cine împărţea camera. Era drăguţă cu toţi, dar nu îşi făcea prieteni. Imediat ce programul şcolar se încheia vinerea la prânz, se ducea călare acasă. Tatăl ei îi adusese într-un grajd din apropiere un căluţ – cumpărarea micii iepe stârnise senzaţie printre baronesele oilor din şcoală. Kiward Igraine, botezată de Matariki simplu Grainie, provenea din crescătoria familiei Warden din Kiward Station, Canterbury. O iapă de rasă pură Welsh-Cob, cu cea mai bună descendenţă şi fără îndoială foarte scumpă. Cu Grainie nu mai era nevoie să fie luată de părinţi, cum era cazul celor mai multe fete, o situaţie care la început o cam neliniştise pe Miss Partridge.

— Sunt totuşi patruzeci de mile, Mr. Drury. Dacă i se întâmplă ceva copilului...

Michael Drury răsese, la fel făcuse fiica sa.

— Grainie aleargă ca fulgerul, Miss Partridge! spuse cu mândrie Matariki. Nimeni nu mă poate prinde, că m-am şi dus!

Tâlharii nu mai reprezentau niciun pericol pe drumurile circulate din jurul Dunedinului. Doar pe terenurile aurifere se mai învârteau indivizi dubioşi, dar în privinţa lor paza era asigurată de maori. Tribul Ngai Tahu începea să-şi recapete locurile părăsite de căutătorii de aur, şi membrii lui erau cu ochii pe Matariki imediat ce Grainie punea copita pe teritoriul din jurul localităţii Lawrence.

Desigur că iapa avea nevoie de mişcare şi în cursul săptămânii, ca să rămână în formă pentru distanţa lungă de la sfârşit de săptămână, un bine-venit pretext pentru Matariki să părăsească şcoala imediat ce îşi termina de făcut lecţiile. Astfel se eschiva şi de la serile de joacă şi de la cusut, de la repetiţiile pentru cor şi teatru, când celelalte fete legau prietenii.

— Martha preferă să discute cu mârţoaga ei! o bârfea mereu Alison Beasley.

Miss Maynard rămăsese singura din şcoală care i se adresa fetei cu numele ei real, lucru care îi făcea plăcere de Matariki.

— O prinţesă îşi cunoaşte bine îndatoririle, i-o întorsese Mary Jane Harrington, o altă victimă a răutăţilor lui Alison. Mary Jane era mai grăsuţă. Caii Kiward-Cops, din ceea ce ştiu eu, au un arbore genealogic mai îndelungat la Koromiko Station decât familia Beasley.

Miss Maynard râse în sinea ei şi cu prima ocazie o mută pe Mary Jane în cameră cu Matariki. Deşi în următorii ani între cele două fete nu s-a închegat o prietenie adevărată, s-au înţeles perfect.

Menajeriei lui Matariki i s-a adăugat după câteva luni un alt patruped. În timpul uneia dintre ieşirile ei, a găsit un câine maroniu, cu picioare lungi. Înfometat şi speriat, acesta se ascunsese în paiele de lângă boxa lui Igraine. Pentru el, Matariki renunţase la cină, dar proprietarul grajdului nici nu a vrut să audă:

— Potaia nu rămâne aici! spuse Donny Sullivan. Refuz să hrănesc lighioanele.

— Nu o veţi face pe gratis, spusese Matariki.

Vinerea următoare luă câinele cu ea la Elizabeth Station şi acesta dormi în faţa uşii ei – deloc dispus să o trădeze pentru Pat ori Kevin, care se întrecuseră să-l atragă. Matariki refuză oferta părinţilor de a-l ţine la fermă. La cină însă, fata ascunse o farfurie sub îmbrăcăminte şi cum se iviră zorii se strecură la pârâu mai sus de cascadă. Soţii Drury au încercat să ascundă de copii sursa lor de aur, dar maorii erau mai puţin prevăzători, iar Matariki nu era proastă. Luni, Matariki i-a „aurit” la propriu lui Donny Sullivan şederea câinelui ei în grajd, ca acesta să se învoiască să îl închidă seara. Altfel, Dingo – cum îl botezase Miss Maynard după câinii din Australia, patria ei – găsea mereu ocazia de a se strecura în clădirea şcolii şi a se întinde înaintea uşii camerei lui Matariki.

— Ăsta nu are un pedigri special, zise cu răutate Alison. Ori susţii că ar fi un prinţ?

Matariki ridică din umeri, ceea ce putea însemna orice.

— Are în schimb un caracter frumos, ripostă Mary Jane.

Matariki Drury nu avea probleme şi nici nu făcea altora probleme, spre deosebire de tatăl ei biologic, după cum constatau Michael Drury şi prietenul lui, Hemi Kute, în cel de-al treilea an de şcoală al fetei la Dunedin. Era vară şi bărbaţii beau bere lângă un foc de pe malul pârâului care curgea prin Elizabeth Station, în vreme ce Lizzie şi Haikina erau ocupate să jupoaie şi să pregătească un iepure. Michael îl împuşcase în timp ce Hemi spăla minereu aurifer. Micile animale fuseseră aduse în Noua Zeelandă de un vas şi, în lipsa unor duşmani naturali, se înmulţiseră rapid. Cei din Ngai Tahu se orientaseră, considerându-le o nouă sursă de carne. Acceptaseră iepurii cu aceeaşi resemnare cu care acceptaseră şi invazia *pakeha*.

— Te Kooti consideră dobitoacele drept noii mesageri ai zeului Whiro, zise Hemi zâmbind. Nu îi plăcea să vorbească despre mişcările Ringatu şi Hauhau. Kahu Heke le ceruse din nou să facă donaţii. Apoi adăugă: A scos inima unui iepure şi a oferit-o ca jertfa zeilor.

— Nu şopârlele erau mesagerele lui Whiro? întrebă iritată Lizzie. Zeul Whiro era considerat reprezentantul tuturor relelor de pe lume şi şopârla era binecuvântată de el. Nu aş vrea să le mănânc...

— Mai curând te mănâncă ele pe tine! râse Haikina. Dacă zeii îţi vor moartea, îţi trimit una care te mănâncă din interior. Iepurii le mănâncă iarba oilor, făcând mai mult rău pentru *pakeha* decât face Hauhau. De fapt, Te Kooti ar trebui să îi iubească. Orice mijloc este bun pentru a atrage atenţia!

— Făcându-i felul în mod ritualic unui iepure? Nu prea cred! Michael ridică sticla cu whisky şi continuă: Voi, maorii, nu aveţi ceva mai bun de jertfit?

Hemi reacţionă cu o seriozitate neaşteptată:

— Te referi la *tikanga*? La vechile cutume? Fireşte că avem, ştii doar.

Lizzie şi Michael erau invitaţi la toate sărbătorile tribului, la care Lizzie şi Matariki cântau şi dansau împreună cu ceilalţi. Michael însă se simţea de prisos şi răsufla uşurat când, într-un târziu, se trecea la whisky şi la discuţii.

— Dar ca să dezgropi Hauhau...

— Acest lucru are legătură cu ritualuri originare din sudul Pacificului. Din Hawaiki, de unde ne tragem noi, interveni Haikina destul de îngrijorată. Despre unele nu se ştie dacă au fost vreodată practicate în Actearoa, cum numeau maori Noua Zeelandă. În orice caz, a trecut mult timp de când maorii îşi mâncau duşmanii. Dar despre Hauhau se aud tot felul de lucruri. Te Kooti trebuie să fi măcelărit groaznic oameni în războaiele lui.

Te Kooti şi ai lui i-au hărţuit cu numeroase atacuri pe cei din Insula de Nord între anii 1868 şi 1872. Doar într-o bătălie au fost uciși treizeci de *pakeha*, dintre care mulţi copii şi femei.

— Nu pot să îmi imaginez că Kahu Heke a participat la aşa ceva! spuse Lizzie.

În general, ea nu vorbea despre tatăl lui Matariki, mai ales în prezenţa lui Michael. Fireşte că soţul ei aflase cine şi în ce împrejurări o procrease pe Matariki, pentru că bârfa era în floare şi la maori. Dar între cei doi soţi, legătura lui Lizzie cu Kahu Heke nu fusese niciodată subiect de discuţii.

Totuşi, acum, Lizzie nu se mai putuse stăpâni. Ea trebuia să îşi exprime propriile îndoieli, pentru că, în definitiv, Kahu Heke nu era un războinic necioplit. El urmaşe şcoala misionară, pe care o şi absolvise. Dacă ar fi fost mai răbdător şi mai moderat în opiniile lui, ar fi putut să devină avocat ori medic. Dar Kahu era fiu de căpetenie, mândru, orgolios şi uşor de ofensat. Umilinţele la care fusese supus la misionare şi mai apoi la diverşi patroni în Insula de Nord l-au revoltat şi l-au transformat într-un naţionalist înfocat. La început, acţiunile lui au fost deseori puerile, ca şi ale predecesorului său Hone Heke, a cărui îndrăzneală a declanşat în 1845 războiul stâlpilor de drapel. Şi Kahu a făcut să se vorbească despre el în legătură cu tăierea unor stâlpi pentru drapel şi monumente ale *pakeha* distruse ori profanate.

Abia după ce unchiul lui, Hongi Hika, l-a desemnat succesor, a început să ia politica în serios. Visul lui de regalitate i-l distrusese Lizzie, apoi neîndemânarea dovedită ca războinic în Opotiki. De fapt, nici până astăzi nu i-a succedat lui Hongi Hika. Cei din Ngaţi Pau aleseseră drept căpetenie un bărbat cu vederi mai moderate şi s-au ferit de luptele cu *pakeha*.

— Kahu nu este totuşi prost, spuse Lizzie. Şi ceea ce predică Hauhau... el nu poate să creadă că nişte ritualuri i-ar face invincibili pe războinici şi că cineva poate fi otrăvit cu apa scursă de pe acoperişul casei căpeteniei.

Michael vru să spună o răutate, însă Hemi îl opri:

— El nu, spuse tânărul maori, deşi nu am avut plăcerea de a-l cunoaşte. Dar adepţii lui! Maori Hauhau de nivel mediu sunt luptători, nu elevi ai şcolii misionare. Sunt recrutaţi din marile triburi din Insula de Nord, cărora le face chiar plăcere să îşi spargă capetele. Câţiva dintre ei s-au unit contra *pakeha*, dar dacă mă întrebaţi pe mine, vă spun că ei, înainte de orice, vor să vadă sânge. Vor să creadă în ceva, să se entuziasmeze pentru ceva... şi dacă se aleg cu o pradă bogată, cu atât mai bine.

— Kahu nu trebuie să sprijine aşa ceva, spuse îngrijorată Lizzie.

Haikina confirmă.

— Corect. Dar în privinţa acestor lucruri, el a fost mereu lipsit de scrupule. Şi asta mă înspăimântă. Niciodată nu ştii ce le trece prin cap unor asemenea oameni şi la ce obiceiuri nebuneşti ori la ce *tapu* fac apel pentru a declanşa un nou război.

CAPITOLUL 2

— Sunt alte stele...

Heather Coltrane se rezemă de balustrada impunătorului velier, cu spatele la mare, şi privi cerul.

— Da, nu m-aş fi gândit niciodată că am să le revăd.

Kathleen Burton, mama lui Heather, privea apa – sau mai curând uscatul, unde la orizont tocmai apăruseră fantomatic primele lumini ale Londrei. Stelele nu o interesaseră niciodată, Kathleen era o fire foarte practică. Nici acum nu se gândea cu melancolie la primii ei ani de viaţă în Irlanda, ci la faptul că oraşele Europei erau mai bine iluminate decât cele din Noua Zeelandă. Când într-o

seară de vară, în urmă cu aproape trei luni, vasul părăsea portul Lyttelton, Kathleen pierduse din ochi pământul după doar câteva minute. Şi Dunedin, oraşul ei din celălalt capăt al lumii, era de ceva timp iluminat cu gaz.

— Un penny pentru gândul tău, râse Peter Burton şi o sărută uşor pe ceafa pe soţia sa.

Nici după mai mult de zece ani nu putea sta alături de Kathleen fără să simtă dorinţa de a o atinge, de-a o trage spre el şi de a o proteja. Poate pentru că durase atât de mult până când i se permisese să facă toate acestea. Reverendul o iubise pe Kathleen cu mulţi ani înainte ca aceasta să îi spună „da” şi el era şi acum mândru că nu renunţase. Mai întâi fugise de violentul ei soţ, Ian Coltrane, iar după moartea acestuia reapăruse dragostea din adolescenţă, Michael

Drury. Ultimul obstacol înaintea nunţii – trecerea lui Kathleen de la Biserica Catolică la cea Anglicană – îi păruse lipsit de importanţă.

Kathleen se întoarse către soţul ei şi îi zâmbi. Nu putea să îi mărturisească faptul că se gândise la iluminatul stradal!

— Mă gândeam la Colin, răspunse ea. Ce ciudat va fi să îl revăd!

Colin Coltrane era fiul cel mic al lui Kathleen. După moartea violentă a tatălui său, Ian Coltrane, petrecută cu câţiva ani în urmă, băiatul devenise o povară şi, în cele din urmă, ea acceptase să îl trimită la o academie militară din Anglia. Nu îi fusese uşor, ca irlandeză, fireşte că dispreţuia Coroana britanică. Dar Colin se acomodase, terminase şcoala cu note bune şi ajunsese caporal în Royal Army. Acum se afla la Royal Horse Guard din Londra şi se bucura să îşi întâlnească mama şi sora.

— Am fi putut merge şi în Irlanda, spuse Peter dându-i la o parte de pe frunte o şuviţă din părul ei neted, castaniu-

deschis. Vântul adia dinspre ţărm, la Londra era, de cele mai multe ori, răcoare şi ploua chiar şi la începutul verii. El continuă: Ai putea să îţi vezi toată familia. Mi se pare puţin nedrept să vizităm rudele mele, în timp ce tu îl vezi doar pe Colin. Nu vom reveni aici în cursul acestei vieţi. Poate reuşești să profiţi de această ocazie!

Kathleen îl privi în ochii căprui, prietenoşi. O bucura grija pe care i-o purta Peter, dar clătină hotărâtă din cap:

— Nu, Peter, nu vreau. Ştii, acolo... la Vartry... nu s-a schimbat nimic. Oamenii sunt săraci lipiţi sub biciul proprietarilor de pământ şi Trevallion continuă să facă rău. În orice caz, acum trei ani se bucura de o sănătate de fier.

În urmă cu trei ani, părintele O'Brien, care îi botezase pe Kathleen şi pe Michael şi îi învăţase carte, murise la biblica vârstă de peste nouăzeci de ani. Kathleen ţinuse legătura cu familia ei prin el. După moartea acestuia, nu mai auzise nimic despre fraţii şi surorile ei, iar părinţii muriseră de câţiva ani.

— Dacă ne ducem aşa acolo... Dumnezeule... Peter, le vom părea bogaţi precum Cresus. Eu nu aş vrea să aţâţ invidii.

Kathleen îşi strânse mai bine extravaganta fundă din tul care îi fixa pălărioara verde-închis şi îi ţinea părul la spate, ca o basma. Un model din ultima colecţie a croitoriei ei, care se putea asorta cu orice fel de îmbrăcăminte de călătorie. Lady's Goldmine, magazinul de îmbrăcăminte din centrul oraşului Dunedin, era frecventat de clientelă cu o anumită situaţie materială. Kathleen împreună cu prietena şi asociata ei Claire Dunloe câştigau simţitor mai mult decât îi aducea lui Peter Burton postul de preot într-o periferie a Dunedinului.

Peter îi zâmbi soţiei sale.

— Iar tu nu ai niciun chef ca în viitor să îţi sprijini cu generozitate rudele. Ceea ce, fără îndoială, ţi s-ar

recomanda ori te-ai gândi chiar tu, dacă sărăcia este atât de mare în Irlanda, cum se spune.

El îi făcu semn cu ochiul.

Kathleen îşi dădu supărată capul pe spate.

— În mod sigur este mare sărăcie, dar la fel este şi la Dunedin, în rândul căutătorilor de aur care nu au avut noroc.

Pe vremea goanei după aur, Peter Burton susţinuse o cantină unde se oferea mâncare emigranţilor lipsiţi de mijloace, iar acum comunitatea lui ajuta familiile aventurierilor fără de noroc din Dunedin. Kathleen şi Claire erau foarte generoase şi implicate în multe acţiuni de binefacere.

— Dumnezeu ştie că nu datorez nimic familiei mele! se enervă Kathleen. Pentru ei am fost ca şi moartă când mi s-a rotunjit burta cu copilul lui Michael. Nicio scrisoare, nicio urmă de interes pentru soarta mea după ce m-au vândut lui Ian şi m-au expediat la capătul lumii. Aşa că mai lasă-mă în pace, te rog, cu Irlanda şi cu familia mea. Eu aparţin Dunedinului. Şi ţie!

Kathleen îşi puse mâna în mâna lui şi lui Peter îi trecu prin cap că o femeie cu o fire mai deschisă l-ar fi şi îmbrăţişat după aceste cuvinte. Dar Kathleen rămase rezervată şi exagerat de pudică – nu se putea aştepta la dezmierdări în public din partea ei.

Heather, fiica ei de douăzeci şi nouă de ani, o privi puţin ironic.

— Niciuna dintre rubedeniile noastre nu pare a fi deosebit de demnă de iubit, remarcă ea.

Heather nu prea ardea de nerăbdare nici să îl revadă pe Colin.

— Sper că ale tale sunt cel puţin drăguţe, reverendule.

Peter râse de apelativul pe care îl folosise tânăra. Cât fuseseră copii, progeniturile lui Kathleen i se adresaseră cu

„reverendule Peter” şi dacă, în cele din urmă, Sean, cel mai mare, se decisese să îi spună Peter, Heather nu făcuse asta până acum.

— Rudele mele sunt nobili de ţară tipic englezi, răspunse el. Rigizi, închipuiţi, învechiţi... şi deloc amatori de discuţii cu noi, după ce unchiul James i-a lăsat moştenire moşia din Wales fiului pierdut din Pacific.

Heather chicoti.

— Ţinând seama că temeiul era ceva cam absolut. Ea se schimonosi luând o mină serioasă, ca şi cum purta lornionul unui nobil de ţară englez, şi cită din testamentul lui James Burton: „... las moştenire proprietatea mea din Treherbert, Wales, unicului membru al familiei Burton care a făcut ceva cu viaţa lui...”

Peter ridică din umeri:

— Când are dreptate, are dreptate. Dar mai bine să nu ne aşteptăm ca rubedeniile să ne primească bucuroase. Priviţi, aceea este Londra! Metropolă, mii de biblioteci, teatre, palate, străzi splendide... Ar trebui să petrecem aici câteva zile, să ne scăldăm în cultură! Cu siguranţă că voi găsi un confrate la care să putem înnopta.

— Şi multe, multe cantine pentru săraci, îl completă Kathleen încă încruntată. Te cunosc, Peter. În mod cert, prietenosul confrate din City nu are venituri grase. Oamenii pe care îi cunoşti tu se luptă în cele mai sărmane cartiere cu sărăcia cerşetorilor şi a copiilor străzii, în două zile vom ajunge ca tu să asculţi poveştile a douăzeci de tinere Lizzie Owens, în timp ce eu să toc legume şi să gătesc supe. Nici vorbă, Peter Burton! Vom merge la un hotel ca lumea, nici fastuos, dar nici păduchios. Acolo îl vom întâlni pe Colin chiar mâine! După care plecăm în Ţara Galilor.

Peter ridică mâinile.

— Stai liniştită, Kate, sunt de acord cu hotelul. Şi renunţ

şi la audienţa la regină. Deşi aş fi avut să-i spun câteva... chiar despre caritate! Dar până să stabileşti întâlnirea cu Colin, pot să vă arăt puţin oraşul, nu?

În ziua următoare, Kathleen îl caută pe Colin la garnizoana din Hyde Park. La dorinţa lui Heather, vizitară apoi National Gallery, unde, în special femeile, se desfătară cu lucrările lui Botticelli, Dürer şi Van Eyck. Fiica lui Kathleen moştenise simţul artistic al mamei sale, dar nu se limitase la desene şi schiţe pentru colecţiile de modă, ci studiase artele şi se specializase în portretistică. Baronii oilor din Insula de Sud se înghesuiau să fie imortalizaţi în ulei de Heather Coltrane şi comandau portrete şi pentru soţii, copii sau cai! De când Heather realizase distrându-se portretul unui berbec premiat de-al lui Michael Drury, familiile Sideblossom, Beasley şi Barrington şi-au dorit să atârne pe pereţi tablouri cu patrupedele lor. Heather nu câştiga puţin, dar spuse supărată că nu ar ajunge vreodată la National Gallery cu un tablou înfăţişând armăsarul de prăsilă al lui Beasley.

— Acolo, nu, dar în Noua Zeelandă cu siguranţă, da! glumi Peter şi Kathleen râse împreună cu el, bucuroasă că Heather se amuzase şi îşi recăpătase cheful de viaţă.

Nu fusese uşor să o convingă pe tânăra femeie să vină cu ei în călătorie, pentru că Heather era tristă. Nu din cauza unui necaz, dimpotrivă. Un eveniment îmbucurător o afectase pe fiica lui Kathleen. Vechea ei prietenă Chloe, fiica prietenei şi asociatei lui Kathleen, Claire Dunloe, se îndrăgostise şi se căsătorise după scurt timp cu alesul ei. Fetele discutaseră să deschidă o afacere, aşa cum mamele lor făcuseră Lady’s Goldmine. Chloe urma să deschidă o galerie, în care, printre altele, s-ar fi vândut şi tablourile lui Heather. Dar a apărut Terrence Boulder, un tânăr bancher care conducea filiala băncii private Dunloe din Insula de Nord, şi Chloe a uitat de Heather.

Tânărului nu i se putea reproşa nimic. Era inteligent şi prietenos, cultivat şi deschis – Claire, mama lui Chloe, şi tatăl ei vitreg, Jimmy Dunloe, nici nu îşi puteau dori un ginere mai bun. Dar Heather era tristă de atunci, în ciuda tuturor comenzilor primite şi a succeselor. După o nuntă grandioasă – evenimentul monden al sezonului la Dunedin –, tânăra pereche s-a mutat la Auckland.

— Îmi închipui deja expoziţia, glumi Peter. Alături de măciucile de război maori atârnă portretele berbecilor lui Drury şi ale câinilor Collie de Kiward. Ar mai trebui să pictezi măcar catedrala din Dunedin, ca să nu lipsească arta sacrală.

După-amiază, Peter îşi vizită confratele, care, aşa cum se aşteptase Kathleen, slujea în cea mai săracă zonă. În acest timp, Kathleen şi Heather cercetară ofertele de la Harrods. Heather o necăji pe mama ei susţinând că noua colecţie de vară a designerilor englezi o entuziasmase mai mult decât tablourile lui Leonardo da Vinci. Cele două petrecură o după-amiază plăcută.

Aşa cum se aştepta, Kathleen găsi la hotel un bilet de la fiul ei Colin. Tânărul caporal scria politicos că i-ar face plăcere să cineze împreună cu mama sa şi cu familia ei. Cum în ziua respectivă nu avea alte obligaţii, a obţinut fără probleme permisiunea superiorului său. Colin îi propuse să se întâlnească la ora şapte în foaierul hotelului. Pe Kathleen o cuprinse imediat o mare agitaţie.

— La ora şapte! Doamne, şi este deja ora şase! Trebuie să ne schimbăm, Heather, să ne aranjăm puţin pentru el. Sper ca Peter să se întoarcă la timp. Crezi că ar fi bine să îl anunţăm la Cheapside? Te pomeneşti că mai pălăvrăgeşte cu prietenul lui şi...

Heather îşi dădu ochii peste cap şi o trase pe mama ei către scară:

— Mami, Colin ne-a mai văzut nearanjate la păr şi în

capot, ca şi în rochii de seară, şi dacă mă întrebi pe mine, pentru el nu are nicio importanţă. Oricum nu îi pasă. Sper doar că în armată l-au dezvăţat să contrazică în permanenţă şi să facă aluzii tâmpite cu privire la cât de superiori sunt bărbaţii Coltrane faţă de orice vieţuitoare de sex feminin din lume.

Iniţial, Kathleen vru să riposteze, dar renunţă. Heather avea dreptate: relaţia cu Colin nu fusese niciodată foarte bună. Tânărul îl divinizase pe primul ei soţ – ceea ce nici nu era de mirare. Ian îl răzgâiase fără măsură, iar pe ceilalţi copii îi neglijase. Colin fusese şi singurul rămas cu tatăl, atunci când ea fugise, şi acest lucru nu avusese un efect bun asupra băiatului. După moartea lui Ian, când Kathleen îl luase, nu se putuse integra în familie. Ori refuza să meargă la şcoală, ori intra în situaţii îngrijorătoare. Ba mai rău: înşela şi fura.

Kathleen spera că armata îl dezvăţase măcar de obiceiurile cele mai rele. Totuşi, acum se grăbi să ajungă în cameră şi să se aranjeze pentru fiul ei. Când Peter sosi la şase şi jumătate, deja îmbrăcase rochia de seară verde-închis, decentă, care îi sublinia silueta încă suplă. Îşi strânsese într-un coc părul cu reflexe aurii – căutând suspicioasă primele şuviţe cărunte, care până atunci nu apăruseră – şi îşi pusese deasupra o minusculă pălărioară extravagantă, de culoare verde. Un voal scurt îi acoperea dintr-o parte figura, fără a-i ascunde ochii mari, luminoşi şi verzi.

Kathleen Burton era o frumuseţe, deşi era trecută bine de patruzeci de ani. Avea tenul alb ca marmura, iar pometii înalţi şi buzele pline îi dădeau chipului o tentă nobilă. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că acest trandafir englezesc provenea dintr-un necunoscut sat irlandez de pe Vartry.

Când Peter îşi văzu soţia în faţa oglinzii, fluieră în glumă

printre dinţi ca o haimana. Kathleen tocmai îşi punea un elegant şi scump şirag de perle, care i se potrivea de minune.

— În orice caz, fiul tău poate fi mândru! zise Peter în timp ce îşi schimba costumul maro simplu cu o redingotă, sub care gulerul hainei de preot nu se potrivea deloc.

O făcea doar din dragoste pentru Kathleen. Peter ura îmbrăcămintea protocolară – poate ca urmare a anilor petrecuţi în taberele căutătorilor de aur pe care îi păstorise ca duhovnic. Pe atunci purtase rar haina de preot, oamenii de acolo aveau nevoie mai curând de infirmerii, cantine pentru săraci şi adăposturi pentru bolnavi decât de predici.

— Nimeni din cazarma lui nu are o mamă mai frumoasă. Ne va invita la cazinoul ofiţerilor? Nu am fost niciodată.

Kathleen clătină din cap şi roşi uşor:

— Nu... ştii doar că nu se poate. El...

— Fireşte, încă poartă numele Dunloe. Peter râse şi adăugă: La asta nu mă gândisem. Sigur, nu a putut să se lepede de el. Sărmanul Jimmy! Poate că acum este mândru de fercheşul tânăr în tunică roşie.

Kathleen nu găsea situaţia chiar aşa de amuzantă. De fapt, avea mustrări de conştiinţă că îl prezentase pe fiul ei drept englez şi descendent al bancherului Jimmy Dunloe. Această propunere i-o făcuse soţul lui Claire, deoarece nu ar fi fost posibil ca fiul unui geambaş irlandez să intre la Sandhurst Academy. Iar acum se temea să nu fie privită ca femeie divorţată sau mamă necăsătorită a progeniturii Dunloe. Peter totuşi nu credea că ar fi interesat cineva de originea îndoielnică a lui Colin. Oricum, acesta era acum membru al Royal Horse Guard şi o păzea chiar pe regină.

Un ciocănit în uşă nu îi mai dădu timp lui Kathleen să dea un răspuns.

Un băiat se înclină şi anunţă că reverendul Burton şi

soţia sunt aşteptaţi în foaier. Cu inima bătând tare, Kathleen îi dădu tânărului un penny. Apoi se mai examină o dată în oglindă şi îşi luă pardesiul pe care Peter o ajută să îl îmbrace. La Londra, vremea era schimbătoare şi cu siguranţă că nu vor cina la hotel.

În holul hotelului o aştepta o surpriză. Heather era deja acolo şi se întreţinea aprins cu un tânăr blond înalt, în uniforma roşie a gărzii. Cei doi se întoarseră către Peter şi Kathleen când aceştia coborâră scările şi, spre uşurarea ei, Kathleen constată că Heather zâmbea. Cel puţin nu avea de gând ca în această seară să facă pe morocănoasa. Era foarte drăguţă în rochia bordo şi cu pălărioara asortată pe părul buclat blond-cenuşiu.

— Mamă... reverend...

Colin se apropie cu un zâmbet prietenos, îi sărută cu un gest impecabil mâna mamei sale şi se plecă nu mai puţin elegant în faţa lui Peter Burton, care la început aproape că se sperie. Asemănarea lui Colin cu mama lui nu îi păruse la Tuapeka atât de frapantă. Tânărul împrumutase mai degrabă trăsăturile tatălui său. Pe atunci, Colin era un adolescent ursuz, dezordonat şi cu o expresie cam vicleană. Astăzi avea însă în faţă un tânăr caporal cu o privire prietenoasă, deschisă, un bărbat deosebit de arătos, cu trăsături aristocrate şi ochi vii, căprui. Nu îi moştenise de la Kathleen, dar oricum nu mai păstra scânteierile negre ale ochilor tatălui său, după care s-ar fi putut spune că avea printre strămoşi şi ţigani.

— Mă bucur foarte mult să vă revăd, mamă, reverend... şi, firește, fermecătoarea mea soră. Heather, pe tine nu te-aş fi recunoscut, te-ai maturizat, ai devenit o femeie răpitor de frumoasă.

Heather roşi şi Peter îşi revizui buna impresie exagerată pe care şi-o făcuse. Complimentul era prea grosier şi cam nepotrivit pentru sora lui. Fiica lui Kathleen era o fată

drăguţă, dar diferită de Kathleen şi de Colin. Heather avea o constituţie firavă, era mai scundă decât mama ei şi avea părul lipsit de strălucire. Trăsăturile gingaşe ale feţei şi ochii ei negri, calzi erau interesanţi şi păreau, dacă îi priveai cu atenţie, de madonă. Dar nici pe departe nu era atât de răpitoare ca mama ei, care în anii tinereţii tăia răsuflarea tuturor când intra în cafeneaua unui hotel.

— Unde vreţi să mergem, Colin? întrerupse Peter tăcerea penibilă care se aşternu după cuvintele lui Colin. Ori ar trebui să vă spun „caporal Dunloe?”

Îi vorbise prietenos şi zâmbitor, însă pe chipul lui Colin apăru o umbră de neîncredere şi indispoziţie.

— Nu este vina mea că nu sunt încă sergent! izbucni acesta.

Kathleen ridică din umeri.

— Oricum ţi-ai zice, arăţi grozav în uniforma ta! spuse ea veselă. Vrei să ne recomanzi un restaurant? Peter vorbea ceva despre un club al ofiţerilor, dar...

— Nu ar fi potrivit, spuse sec Colin şi de data aceasta chiar şi Kathleen îl privi cam iritată. Eu aş zice...

Colin încercă să dea o explicaţie, dar fu întrerupt de Heather:

— Mi-e o foame de lup! Şi frig. Asta din cauză că mi s-a spus: „În Anglia este vară când ajungem acolo, Heather. Trebuie să iei cu tine doar haine uşoare!” Ei numesc asta vară, dar după mine s-ar chema în cel mai bun caz „vreme ploioasă”.

Remarca lui Heather îi făcu pe ceilalţi să râdă şi le dădu ocazia să schimbe subiectul. Colin îi spusese deja surorii lui că îşi petrecuse ultimul an în India şi continuă să le povestească despre ploile musonice, în timp ce conduse familia Burton la un restaurant din apropierea hotelului.

— Deci nu ţi-a plăcut în India? întrebă Kathleen.

Localul părea cam sumbru, dar Colin îi asigură că au o

carne excepţională şi se părea că el cunoştea şi lista cu vinurile. Peter mirosi recunoscător vinul de Bordeaux de primă clasă pe care fiul lui vitreg îl comandase fără a arunca vreo privire pe listă.

— Nu! răspunse sec Colin. Fără excepţie, pungaşi vicleni, maharajahi închipuiţi şi ofiţeri ai Coroanei care stau pe sinecuri grase. Tânărul părea pornit, dar făcu un efort, trase adânc aer în piept şi pe faţă îi reapăru zâmbetul: Ce-i drept, Heather, caii sunt interesanţi. Imaginează-ţi că mulţi au urechile ca săbiile!

Heather, nebună după cai ca şi prietena ei Chloe, asculta interesată, în timp ce Kathleen schimba priviri consternate cu Peter. India era una dintre cele mai importante colonii ale Angliei – prinţul de Wales o vizitase cu un an înainte – şi acolo erau mereu tulburări. Kathleen se îngrijorase când Colin fusese transferat acolo, dar pentru tinerii militari acel loc reprezenta cu siguranţă o trambulină în viaţa profesională. După un an, Colin revenise. Oare acceptase mutarea doar pentru că nu îi plăcuseră clima şi băştinaşii?

— Dar aici te simţi bine, Colin? se interesă îngrijorată Kathleen. Eu cred că este totuşi o onoare... Royal Horse Guard.

În acelaşi timp, Heather puse şi ea o întrebare:

— În India ai jucat polo?

Colin păru că nu ştie cui să răspundă mai întâi şi expresia feţei îi oscilă între zâmbet şi revoltă. În cele din urmă, i se adresă lui Heather:

— Bineînţeles, surioară, am fost totdeauna un bun călăreţ. Era...

— Şi de aceea acum eşti la Royal Horse Guard? interveni ferm Peter, nelăsându-l pe tânăr să intre în descrierea cailor pentru polo. Probabil că trebuie să fii un foarte bun călăreţ pentru...

Colin strânse din buze.

— În niciun caz! izbucni el. Orice începător poate executa cele câteva figuri pe care le prezentăm noi la aniversarea zilei de naştere a reginei. Şi să ne ţinem după caleaşca ei ca gardă de onoare este ridicol. Nu pentru asta am fost la Sandhurst.

— Şi atunci de ce faci asta?

Kathleen nu voia să îl chestioneze pe fiul ei, însă se simţea ca pe vremea când în fiecare seară încerca să stoarcă de la el motivul real al ultimei exmatriculări.

Se părea că şi Colin retrăia aceleaşi momente. Pe chip i se citea furia, dar îşi recăpătă controlul la fel de rapid ca mai înainte.

— Hm... la armată faci ce trebuie să faci, comentă el glumeţ. Iar eu nici nu arăt rău pe cal. Poate că reginei îi place, pur şi simplu, să fie înconjurată de caporali tineri şi drăguţi. El râse ironic şi adăugă: Ori de sergenţi tineri şi drăguţi.

Colin murmură un cântec de pahar cunoscut de Peter vag din anii grei pe care îi trăise. Era vorba despre un locotenent şi o fată din nobilime. Heather, care auzise şi ea textul, roşi. Kathleen nu cunoştea cântecul şi nu împărtăşi totuşi zâmbetul lui Colin. Regina Victoria era cunoscută ca deosebit de pudică. Cu siguranţă că nu îi umblau privirile după bărbaţii care o păzeau.

— Te aştepţi la o avansare în curând? Lui Peter nu îi ieşeau din minte cuvintele lui Colin rostite când se întâlniseră. Eşti supărat că nu s-a întâmplat în India?

Colin ridică indiferent din umeri.

— Poate dura. În armată nu sunt simpatizaţi nişte coate-goale irlandezi, care vor să devină cineva.

Kathleen coborî imediat privirea, dar Peter se încruntă. În armată, nimeni nu cunoştea originea irlandeză a lui Colin. Pentru şefii lui era un Dunloe – poate în

circumstanţe oarecum enigmatice născut la capătul lumii, dar provenind dintr-o familie de bancheri cu legături până la Casa Regală.

— M-aş gândi... Colin inspiră adânc şi continuă: ce ai zice, mamă, dacă m-aş întoarce în Noua Zeelandă?

— Armed Constable? Ce este asta? întrebă Kathleen.

În seara anterioară nu îi venise să întrebe, Colin vorbise cu atâta entuziasm despre reîntoarcerea lui şi despre noile perspective în Armed Constabulary Field Force, încât ea nu voise să vină cu obiecţii. În fond, tânărul trebuia să se simtă bine-venit, deşi ea avea un presentiment neplăcut. De altfel, ei încheiaseră seara puţin după confesiunea lui Colin şi petrecuseră ultima jumătate de oră, până terminaseră vinul şi achitaseră nota de plată, pălăvrăgind inofensiv despre jocurile de polo şi cricket în India.

Dar acum, în trenul de Cardiff, îngrijorarea lui Kathleen ieşi la iveală. Cu atât mai mult cu cât se părea că Peter ştia ce însemna Armed Constable. Altfel, el ar fi întrebat – Kathleen îşi cunoştea bine soţul.

— Armed Constabulary este ceva între un regiment militar şi o trupă de poliţie înarmată, aşa cum sugerează şi numele, explică reverendul. Înfiinţată în 1867 şi legitimată printr-o lege dată de parlament. Dacă mă întrebi – în condiţiile războiului cu maorii. Pe atunci, părea o adevărată răscoală, ei aveau în Insula de Nord şi trupe din Anglia. Dar când nişte soldaţi cu totul străini s-au războit cu indivizi că Te Kooti în propria ţară... s-a văzut în destule rânduri unde se ajunge. Nu s-au înţeles şi încleştarea a fost mai sângeroasă decât ar fi trebuit. Au fost şi câteva masacre, atât de o parte, cât şi de cealaltă. În cele din urmă s-a decis la Wellington ca englezii să fie trimişi acasă. Purtarea războiului a ajuns în sarcina Armed Constable. Evident cu succes: cel puţin Te Kooti a cedat şi s-a ascuns la *kingi* al lui.

— Şi de unde au avut oameni? se interesă Kathleen. Că doar nu de la academiile militare.

Peter dădu din cap.

— Nu. Cei mai mulţi au fost recrutaţi dintre poliţiştii locali şi dintre colonişti – ceea ce era logic, deoarece aceştia cel puţin cunoşteau zona. Lor li s-au adăugat maorii, lucru de asemenea bine gândit, că nu toţi erau răzvrătiţi, ceea ce a contribuit desigur la calmarea situaţiei.

Heather, care până atunci se îndeletnicise cu schiţarea peisajului englezesc vizibil prin fereastră, izbucni în râs.

— Lucrurile pot fi prezentate şi astfel. La universitate se vorbea că triburile s-au războit crunt între ele. La East Cape şi Gisborne ar fi avut loc adevărate războaie civile.

Kathleen ridică din umeri:

— Ca totdeauna. Războaiele s-au încheiat. Pentru ce avem acum nevoie de Armed Constable?

Ea nu întrebase „La ce avem nevoie de Colin?”, dar întrebarea plutea printre călătorii elegantului compartiment de clasa întâi.

— Pentru a împiedica alte lupte? întrebă Peter. În orice caz, ei trebuie să mai recruteze oameni, altfel Colin nu ar putea să se întoarcă.

— Este evident că sergentul lui a binevoit să intervină, spuse Kathleen încordată.

Colin prezentase lucrurile de parcă Armed Constabulary Corps abia îl aştepta, iar şefii lui britanici i-ar fi şi aprobat mutarea.

Peter dădu din cap – liniştitor, spera el – şi îi rămase recunoscător lui Heather că aceasta nu spusese nimic. În fond, Kathleen trebuia să afle singură că inferiorii dificili puteau să fie lăudaţi doar ca să scapi de ei.

Fratele lui Peter promisese că va trimite o trăsură la gară, ca să ia rudele neozeelandeze. Familia Burton avea o

proprietate în Roath, o mică localitate la est de Cardiff, foarte rurală în opinia lui Peter, iniţial fiind grânarul unui castel normand.

Aceasta se afla la doar câţiva kilometri de capitala Ţării Galilor, aşadar într-o poziţie centrală, dar totuşi cu un puternic caracter sătesc. Însuşi Cardiff fusese la început un orăşel idilic, dar de când exploatarea cărbunelui luase avânt, pentru că pretutindeni se construiau fabrici şi oţelării, micul port al localităţii devenise unul dintre cele mai importante porturi industriale ale lumii. Oraşul prezenta toate semnele unei aşezări prea repede dezvoltate – case înalte şi urâte, ridicate în grabă, cartiere de cocioabe în jurul centrului şi mulţi imigranţi care în mod mai mult ori mai puţin legal îşi căutau norocul ori cel puţin să îşi asigure traiul. Apăruseră şi construcţii luxoase, galerii comerciale şi clădiri guvernamentale. Oraşul era, evident, în plină dezvoltare şi lui Kathleen îi amintea în unele privinţe de Dunedin în timpul goanei aurului.

— Pentru noi, cei din Roath, acesta este în mod clar un avantaj! spuse Joseph Burton, un bărbat plinuţ, cu obraji roşii, care arăta ca Peter, dacă acesta nu ar fi acţionat permanent spre binele comunităţii sale. Şi Joseph avea păr neted castaniu şi un chip cu trăsături regulate. Dar în locul ridurilor de expresie şi al gropiţei caracteristice lui Peter, obrajii îi erau mai curând buhăiţi, iar sub ochi îi apăruseră pungi – chipul unui bărbat care prefera mişcării mâncatul şi băutul.

— Cardifi se apropie de noi, chiar acum se construieşte în vecinătatea noastră. Desigur, doar de lumea bună, bancheri, armatori, oameni de afaceri care câştigă bani fără a se murdări de praf şi mizerii. Joseph râse şi continuă: Practic, ei locuiesc în Roath la ţară, dar ajung imediat la birourile lor din port. Pentru aşa ceva plătesc orice preţ. Şi noi am vândut o parte din teren. Cu un...

hm... profit modest.

De fapt, Joseph nu lăsa impresia unui om modest. Trăsura lui era extrem de elegantă, trasă de patru cai splendizi, şi bineînţeles că nu o conducea el, ci avea un servitor în livrea. Peter îi lăudă frumoşii cai, dar se uită cu subînţeles la Kathleen. Era exagerat să trimită după ei un atelaj cu patru cai. În definitiv, erau doar trei persoane cu trei cufere, pentru care nu era nevoie, după cum avea să se exprime mai târziu Peter, de o ditamai căruţă pentru cărbuni.

Şi Joseph era îmbrăcat scump, redingota lui era desigur croită pe comandă.

— Noi ne îmbrăcăm la Londra... spuse el când Kathleen, care era o croitoreasă dedicată, aduse vorba despre asta. El continuă: La Savile Row. Aici, în provincie, se primesc numai haine de-a gata, dar la voi, la capătul lumii, o fi şi mai rău!

Joseph aruncă o privire dispreţuitoare costumului maro cam tocit al lui Peter şi Kathleen se jenă pentru soţul ei. Şi la Dunedin existau croitori foarte buni pentru bărbaţi, dar pentru Peter aspectul exterior nu era important. Kathleen era bucuroasă că măcar costumul de călătorie al ei şi al lui Heather rezistaseră oricărei examinări critice. La Londra remarcase cu bucurie că ultima ei colecţie era în ton cu cea mai nouă modă europeană.

Heather nu era atât de uşor de impresionat. Fratele lui Peter i se păru antipatic şi se întreba la cine se referise când spusese „noi” Cumva la el însuşi? Folosise pluralul maiestăţii? Ce păcat că unchiul ei şedea acum în trăsură în faţa ei, în aşa fel încât nu mai putea să îi împărtăşească nestânjenită ideea.

Trăsura lăsă repede în urmă centrul plăcut al Cardiffului şi ceva mai puţin atrăgătoarele cartiere periferice, şi Kathleen uită de reflecţiile ei descurajante, ca şi Heather

de zeflemeaua ei. Drumul spre Roath trecea printre păşuni de un verde intens. Grajdurile, clăile de fân şi căsuţele năpădite de iederă le păreau neozeelandezilor mici case pentru păpuşi – Kathleen se gândi la Irlanda, Heather se simţi transpusă în basmele copilăriei ei.

Casa familiei Burton se afla într-un fel de parc pe malul unui lac. Kathleen nu ar fi numit casă această clădire, care era un vis din piatră roşie, cu ferestre înalte şi faţada ornată cu bovindouri şi turnuleţe. Împrejur erau arbori bătrâni, iar aleea de acces era presărată cu un pietriş deschis la culoare. Familia Burton avea un castel!

— Da, nu chiar un castel, spuse ezitant Peter, când puţin mai târziu Kathleen îi reproşă că nu descrisese exact averea familiei. Este doar o casă boierească englezească. Doar am spus: *country gentlemen*. Şi familia nici nu a avut prea mulţi bani... până când frăţiorul meu nu a obţinut un „modest profit” din speculaţii cu terenuri. Dar cu atât mai bine, că nu ne invidiază pentru casa din Treherbert.

Pentru amenajarea holului de la intrare, a camerelor de zi şi a camerelor pentru oaspeţi se cheltuiseră o mulţime de bani. Kathleen putea să aprecieze valoarea mobilierului şi a textilelor, pentru că Lady’s Goldmine procura materialele din Anglia. În plus, totul era după ultima modă, ceea ce nu o mai mira când Joseph Burton îi prezentă pe cei pe care îi numise „noi”. Fratele lui Peter împărţea casa cu fiul său din prima căsătorie şi cu noua sa soţie. Prima soţie îi murise şi Joseph se recăsătorise cu un an în urmă. Bătrâna mamă a lui Peter şi a lui Joseph ocupa nişte încăperi de la etajul superior. Tatăl lor murise.

Nu a spus ceva despre un fiu? şopti Heather când în elegantul salon pentru primiri amenajat în roz-închis îi întâmpină o fată cu părul negru şi ten pal, foarte delicată, frumoasă ca o zână.

— Bine aţi venit la Paradise Manor, le ură ea cu o voce

dulce.

În spatele lor, Joseph Burton râse.

— Ea a boteza-o aşa! îi lămuri el. Paradise Manor, fostă Burton Manor, dar Alice are o înclinaţie pentru poezie... îmi permiteţi să fac prezentările? Alice Burton, soţia mea.

— Dumnezeule, fata este mai tânără decât Heather! răbufni Kathleen când rămase singură cu Peter.

Amândoi zâmbiră stingheriţi în timp ce Joseph şi Alice le arătară casa – „Alice a reamenajat totul!" – şi îi invită apoi la ceai. Lui Kathleen îi repugnau ceremoniile vechi englezeşti pentru ceai şi în sinea ei mulţumea cerului că vizitatorii casei parohiale a lui Peter preferau, în general, cafeaua şi o atmosferă mai puţin formală. Dar ceremonia de la Paradise Manor îi amintea de zilele de mult trecute din Irlanda, de care îi era groază. Doar că pe atunci fusese o fată cam stângace, care servea ceaiul şi care era topită după prăjiturelele dulci care îl însoţeau. Mica Mary Kathleen lucra în conacul boierului local, un privilegiu datorită căruia avea ocazia de a aduce acasă puţină pâine. Îşi amintea că era mereu tentată de a fura prăjiturelele rămase, pe care le împărţea cu iubitul ei Michael Drury.

Kathleen îi zâmbi servitoarei blonde şi timide, care îi turna ceaiul cu mâini tremurătoare, deoarece Alice o mustrase sever pentru câţiva stropi căzuţi alături de ceaşcă. Cu siguranţă că acestei tinere nu îi era uşor să îşi păstreze slujba. Heather, educată, s-a simţit penibil când Alice îi făcu fetei o scenă la masă.

— De unde a pescuit-o pe această Alice? întrebă Peter mai târziu. Nu prea este distinsă, deşi fără îndoială se străduieşte. Şi dacă îmi amintesc bine, este mai tânără decât fiul lui.

— Eu aş pleca de aici cât mai repede posibil, zise Kathleen. Oricât de frumoasă este regiunea. Şi oricât îmi place mama ta.

Mama lui Peter nu îşi părăsea apartamentul de la etaj, pretinzând că îi este greu să coboare şi să urce scările. În timpul unei scurte discuţii cu ea, Kathleen aflase că modul în care Alice aranjase casa nu îi plăcea în mod deosebit. Lui Kathleen, bătrâna i se părea mult mai simpatică decât tânăra ei cumnată, dar, pe de altă parte, nu voia să o judece pe Alice. Poate că fata avusese motive serioase să se mărite cu acest bărbat cu mult mai în vârstă decât ea şi cu mult mai puţin atractiv. Oricum, Alice nu părea deosebit de fericită.

— Mama ştie că vom merge în curând la Rhondda. Cred că te place, a vorbit foarte frumos despre tine. Peter stătuse de vorbă între patru ochi cu mama sa în timp ce Kathleen se dusese în camera de oaspeţi. El adăugă: Se pare că ar fi o problemă cu casa din Treherbert. Randolph s-ar fi mutat acolo. După ce Joseph şi Alice s-au căsătorit şi înainte de moartea unchiului James. Acum pretinde casa, susţinând că, de fapt, unchiul voise să modifice testamentul în favoarea lui.

Randolph era fiul lui Joseph din prima căsătorie. Kathleen nu putea să îl acuze că fugise din casa tatălui său.

— Poate că ne înţelegem cu el, zise ea împăciuitoare. Mai este un sat în care trăiesc arendaşi. Nu era şi o mină? Dacă păstrăm gospodăria şi îl punem pe el administrator...

Peter ridică din umeri.

— Te-ai simţi bine ca proprietară departe de ce-i al tău, cu altcineva adunându-ţi taxele?

Kathleen roşi. Era din ce în ce mai rău. Fusese un coşmar să reziste unei ceremonii a ceaiului şi acum mai trebuia să intre şi în rolul lui lady Wetherby? Din nou un sat necunoscut, de data aceasta pe râul Rhondda.

CAPITOLUL 3

La Dunedin era o zi minunată de martie şi, judecând

după temperatură, Matariki ar fi zis că este vară. Lunga vacanţă de Crăciun se încheiase de două săptămâni şi anul şcolar, al patrulea la Otago Girls' School, tocmai începuse. Câteva fete oftau din cauza căldurii, dar pe Matariki nu o deranja revenirea la Dunedin. Se născuse şi crescuse la munte – în primii ei ani de viaţă părăsise Elizabeth Station şi Lawrence cel mult pentru excursii în zona montană şi la lacurile din Otago. Când părinţii o duseseră pentru prima oară la Dunedin, portul o fascinase. Michael mânase atelajul pe drumul de coastă care ducea la Parakanui şi Matariki nu se mai sătura privind golfurile idilice şi plajele pe care se jucau apele albastru intens sau verzi ale Pacificului.

De când Stătea la Dunedin şi urma şcoala, de câte ori vremea era i

bună, pârâse Kclasa de studiu şi îşi lua cărţile cu ea. La sud de oraş erau mai multe plaje. Matariki prefera golfurile în care pajiştile se întindeau până în mare. Acolo putea să îşi lege calul şi să îl lase să pască în timp ce îşi făcea lecţiile. Locul pe care îl îndrăgea cel mai mult era un golf micuţ, izolat, mărginit pe două părţi de stânci. Aici îşi imagina că se afla ascunsă în propria fortăreaţă, unde îşi aştepta prinţul din basme – lecturile pentru şcoală oferindu-i rareori posibilitatea de a visa aşa cum făcea acum citind *Romeo şi Julieta*. Mary Jane fusese marcată până la lacrimi de tragedia perechii de îndrăgostiţi şi mai plânsese o dată când nu i se îndeplinise dorinţa de a primi rolul Julietei în cadrul trupei de teatru.

Matariki privea situaţia ceva mai critic – totul s-ar fi putut rezolva uşor dacă Romeo s-ar fi comportat mai cumpătat. În opinia ei, omorârea lui Tybald era de prisos. Cei din tribul Ngai Tahu se mulţumeau în caz de dispute să agite suliţele şi să danseze *haka*. Şi cu asta energia

combatanţilor deseori se epuiza. Dacă ultimul act s-ar fi petrecut altfel, Romeo ar fi fost un maori. Julieta ar fi avut timp să se trezească înainte ca el să fi încheiat cântecul funebru. De altfel, pe el nici nu l-ar fi deranjat dacă ea ar fi fost mai plinuţă, cum era Mary Jane.

Imaginându-şi asta, Matariki chicoti şi gândul îi zbură aiurea. În loc de a sublinia fragmentele care ar fi putut-o ajuta la rezolvarea temei „Caracterizarea lui Romeo”, lăsă privirea să îi alunece asupra apei albastre. Poporul tatălui ei o biruise şi Kahu Heke fusese el însuşi un navigator îndrăzneţ. În urmă cu ani, el o ajutase pe Lizzie să scape de o arestare, ducând-o la Kaikoura cu canoea de război a lui Ngaţi Pau din Bay of Island. Părinţii lui Matariki înconjuraseră jumătate din Insula de Nord şi cuceriseră strâmtoarea Cook dintre Insulele de Nord şi de Sud. Lui Matariki i se părea acest lucru mai romantic decât duelurile medievale. Visătoare, îl mângâia pe Dingo, care se întinsese lângă ea, şi tresări când câinele ţâşni în picioare şi începu să latre.

Bărbaţii care se strecuraseră pe nesimţite în golf, în umbra stâncilor din celălalt capăt, ridicară braţele în semn de apărare când câinele se repezi spre ei. Matariki observă îngrozită armele din mâinile lor.

— Dingo!

Fata strigă, se auzi o împuşcătură, dar câinele din fericire nu fu atins de glonţ. Dingo, care se temea foarte tare de tunete şi fulgere, îşi întrerupse atacul şi se întoarse lângă Matariki. Cu animalul ghemuit lângă ea, fata îşi îndreptă privirea iarăşi către bărbaţi. Cartea îi căzu din mână.

— Nu mişca!

Bărbatul vorbea limba maorilor, dar cu un accent ciudat, şi avea un chip bizar. Matariki nu mai văzuse un tânăr cu faţa complet acoperită cu *mokoy* tatuajul tradiţional al

triburilor. La Ngai Tahu, acest obicei era, practic, din ce în ce mai rar. Haikina şi Hemi nu se mai tatuau deloc, iar alţi membri ai *iwi*, ai seminţiei, aveau tatuaje mai mici pe nas şi pe frunte. Cei doi bărbaţi care se apropiau ameninţători şi pregătiţi în acelaşi timp să se apere păreau războinici. Romburile şi spiralele tradiţionale care le coborau de pe obraji către bărbie făceau ca ochii încadraţi şi ei de tatuaje să pară sălbatici şi le micşorau frunţile. Părul lung, înnodat, precum şi toată înfăţişarea lor şi îmbrăcămintea erau cele ale maorilor războinici gata de luptă. Purtau peste şorţul din jurul şalelor fuste lungi din în întărit, peste bust, un fel de eşarfă multicoloră, iar în jurul gâtului, mici figurine din os, înfăţişând zei, *hei-tiki*. În orice caz, nu o ameninţau pe Matariki cu măciucile şi suliţele, ci cu arme de foc moderne. Unul îndrepta către ea un revolver, celălalt o puşcă de vânătoare.

Dingo reîncepu să latre. Unul din bărbaţi ridică arma, dar celălalt clătină din cap, îi spuse tovarăşului său ceva din care Matariki înţelese doar cuvântul *tapu* – Tu eşti Matariki Heke? întrebă bărbatul cu puşca, îndreptând-o către ea şi nu către Dingo.

Matariki îl ţinea pe câine de bot.

— Sunt Matariki Drury! răspunse ea hotărâtă, fără teamă.

În realitate, nu era doar înfricoşată, ci de-a dreptul îngrozită. Aceşti bărbaţi erau şi ameninţători, şi costumaţi aşa cum cei din Ngai Tahu se îmbrăcau de sărbători. Bărbaţii i se păreau lui Matariki nu luptători, ci mai degrabă *kepa*, un grup de dansatori care tocmai se pregăteau să interpreteze *haka*.

— Ţi-a venit vremea să îţi îndeplineşti sarcinile faţă de tribul tău! spuse celălalt şi i se adresă însoţitorului lui iritat, după ce văzu că Matariki nu reacţionează: Credeam că...

— A crescut printre *pakeha*, spuse însoţitorul. Poate că nu îşi cunoaşte menirea...

— Trebuie să plec, zise Matariki.

Încă nu pricepea de ce bărbaţii îşi ţineau armele îndreptate către ea, dar se pare că aceştia voiau să discute ceva între ei. Poate că o vor lăsa să plece. Probabil că îi încurca. Oare făceau contrabandă? Nu prea îi trecea prin cap cu ce, dar asta nu o privea. Şi încercă să se ridice.

— Nu pleci! zise unul din bărbaţi fluturând revolverul.

Matariki ridică împăciuitoare mâna. Dingo era încă liniştit.

— Eu nu voi spune nimănui că v-am văzut, este bine aşa? întreabă ea străduindu-se să zâmbească.

Între timp, bărbatul cu puşca părea să fi luat o decizie. Se proţăpi în faţa ei, la o anumită distantă, arătând mai mult ca solistul unui grup de dansatori.

— Avem poruncă să te aducem. Aparţii poporului tău! Fie ca sfânta casă a tribului Ngaţi Pau să dăinuiască veşnic!

Inima lui Matariki începu brusc să bată mai repede. Totul semăna cu o reprezentaţie nereuşită a trupei de teatru de la şcoala de fete din Otago. Dar aceşti bărbaţi aveau arme şi nu unele de recuzită! Pe Dingo mai că îl împuşcaseră. „Sfânta casă a Ngaţi Pau” îi spunea totuşi ceva. Bărbaţii erau maori, dar cu siguranţă nu *iwi* din Ngai Tahu.

— Cine... cine v-a poruncit asta? întrebă ea prudentă. Cred că nu am habar.

— Va trebui să preiei obligaţiile unei fiice de căpetenie, o lămuri celălalt bărbat.

Maori se apropiară şi mai mult de Matariki, care se văzu obligată să se îndepărteze puţin. Atât în atac, cât şi în apărare, maori încercau mai întâi să îşi intimideze adversarul. Dacă erai suficient de semeţ, atacul nu mai

avea loc.

Dingo începu din nou să latre, dar de data aceasta nimeni nu îl mai băgă în seamă. Bărbaţii păreau îngrijoraţi că Matariki ar putea să fugă. Fetei, expresia din privirea lor i se păru stranie. Curajul ei nu ar fi făcut decât să îi irite, nu li s-ar fi putut opune. Bărbatul mai înalt măsura aproape doi metri! Şi nici cel mai scund nu ar fi fost nevoit să folosească arma pentru a o stăpâni pe firava fată de paisprezece ani. Pentru a o răpi, ar fi fost suficient să o arunce pe umeri. Şi totuşi, acesta părea dispus să negocieze.

— Cel care ne-a trimis este tatăl tău. *Ariki* Kahu Heke. La el te vom duce.

Matariki se încruntă. Se simţi cuprinsă de o zăpăceală şi o îngrijorare tot mai mare. Oamenii aceştia ar putea fi nebuni?

— Dar Kahu Heke trăieşte în Insula de Nord. Cum să ajungem acolo? în zbor?

Bărbaţii clătinară din cap, agitară energic armele şi îi arătară lui Matariki să se îndrepte spre stâncile dintre care ei tocmai apăruseră. După ce o împinseră în faţa lor, o urmară de la distanţă.

Matariki trebui să păşească prin apă, iar Dingo chiar să înoate, însă ea cunoştea bine golful şi ştia că dacă oceanul era calm, nu era niciun pericol să ocolească stâncile. Prin apa puţin adâncă, în care înotau peşti, se ajungea într-un alt golf, inundat. Pe mica plajă cu pietriş a acestuia se afla o splendidă canoe de patrulare, ornată cu sculpturi! Lui Matariki i se păru uriaşă, ar fi putut duce cu siguranţă douăzeci de bărbaţi, în afară de vâslaşi. În mod cert, cei doi maori nu vâsliseră singuri. În barcă se vedea o pânză triunghiulară, bine împăturită. Lui Matariki nu îi venea să creadă, îi era teamă, dar simţea şi plăcerea unei aventuri. Cu siguranţă că barca putea să navigheze pe mare şi

bărbaţii îşi luau treaba în serios! Chiar aveau de gând să o răpească şi să o ducă în Insula de Nord.

— Dar... dar... eu nu ştiu... Ce trebuie să fac acolo? Care sunt... îndatoririle unei fiice de căpetenie?

Matariki alunecă şi căută sprijin. Bărbaţii care o urmaseră în îngustul goli se alarmară. Unul din ei păru că vrea să se ferească şi se aplecă atunci când umbra ei trecu peste el.

— Acolo! într-acolo!

Celălalt bărbat îi ceru lui Matariki să se ducă spre canoe şi să se aşeze după ea. Păru că intenţiona să stabilească o distanţă mai mare între el, prietenul său şi Matariki. Ce voia Kahu Heke de la ea? Care erau obligaţiile unei prinţese maori?

Ca elevă cuminte la Otago Girls' School, ale cărei profesoare predau exclusiv istoria europeană, se gândi mai întâi la politica încheierii căsătoriilor. Tatăl ei voia să o căsătorească? Cu vreun prinţ maori, ca să câştige sprijinul tribului acestuia pentru Hauhau? Nu, asta era îngrozitor! Matariki se dojeni pentru panica ei. Citise odată un raport al misionarilor care trăiau pe Insula de Sud şi erau extrem de revoltaţi că acolo, în familiile căpeteniilor, se obişnuiește să se căsătorească frate cu soră. O întrebase pe Haikina dacă este adevărat şi aceasta îi confirmase.

— La noi nu se mai practică asta de mult, dar în Insula de Nord mai există obiceiul, îi explicase ea. Nu te indigna, există avantaje şi dezavantaje.

Matariki îşi amintea vag despre o lectură privitoare la *tapu* şi la o puternică linie regală, dar aşa ceva nu trebuia să o preocupe acum. Din ce ştia ea, Kahu Heke nu avea alţi copii şi chiar de ar exista un fiu, acesta nu putea să aibă o vârstă care să permită căsătoria.

Bărbaţii se sfătuiseră puţin, mai siguri pe ei, când Matariki se află de cealaltă parte a canoei, pe plaja

îngustă. De acolo nu mai putea să fugă decât înot. Cel mai înalt, cel cu puşca, vru să fie sigur că fata se resemnase:

— Tu stai acolo, fiică de căpetenie. În spatele canoei. Şi câinele. Iar noi rămânem aici, în faţa ei. Ai înţeles?

Se părea că bărbatul voia ca ei să rămână pe o parte a vasului şi ea, alături de câine, de cealaltă parte. Dar Matariki nu pricepea sensul acţiunii.

— Eu cred că voi vreţi... cred că... să vin... cu voi... Dar este imposibil! mai întâi trebuie să anunţ la şcoală. Părinţii mei vor fi îngrijoraţi. Calul meu...

Grainie era priponită pe plajă, dar Matariki nu îşi făcea mari griji în ce o privea. Se va elibera şi se va întoarce la grajd.

— Nu anunţi pe nimeni, mormăi bărbatul cel înalt.

— Familia ta este tribul Ngaţi Pau, anunţă ceremonios cel mai scund, care părea mai dispus să-i ofere fetei informaţii. Ai obligaţii doar faţă de el, iar noi vom pleca imediat ce nivelul apei va creşte, ridicăm pânza odată cu fluxul.

Matariki îşi muşcă buza superioară. Asta ar putea să mai dureze câteva ore. Până atunci i se va observa lipsa în şcoală. Dar nimeni nu va şti unde să o caute. Poate îi pomenise lui/Mary Jane de plajă sau poate nu. Dar cu siguranţă că nu i-o descrisese şi aceasta oricum nu avea nume. Fireşte că un grup călare ar pritea să o caute de-a lungul drumului de coastă şi ea nu se îndoia că Michael asta ar face. Dar Miss Partridge îl va anunţa până dimineaţă?

La şcoală nu s-a neliniştit nimeni când Matariki nu a apărut la cină. Se mai întâmpla să întârzie când mergea să călărească. Intendenta Miss Maynard s-a îngrijorat abia când, la ora de culcare, Mary Jane era tot singură în cameră. Fireşte că o chestionă pe fată, dar nu obţinu un răspuns care să o ajute. Nu, Mary Jane şi Martha nu se

certaseră şi Mary Jane nu ştia să aibă vreun conflict cu celelalte fete.

— A plecat călare. Ca în fiecare zi, spuse Mary Jane.

— Totdeauna se întâmplă aşa, îşi dădu cu părerea Miss Partridge când Miss Maynard o consultă îngrijorată. Fetele se acoperă reciproc atunci când una o ia pe o cale greşită. Aţi controlat celelalte camere? Are loc undeva vreo petrecere nocturnă?

Miss Maynard clătină din cap.

— Mai întâi, pentru aşa ceva ar fi prea devreme. Şi pe urmă... Matariki Drury nu ar fi invitată la o astfel de petrecere! în plus, am întrebat şi la grajd. Căluţul şi câinele nu au venit încă. Încep să mă îngrijorez, Miss Partridge. Să trimitem pe cineva la Lawrence?

Miss Partridge se frecă pe frunte. Pe de o parte, nu ar vrea să alarmeze lumea degeaba, pe de altă parte, nu ar dori să facă o impresie proastă dacă Matariki, supărată de ceva, ar apărea peste câteva ore suspinând la Elizabeth Station. Aşa ceva nu se mai întâmplase cu micuţa Drury, dar nu şi cu alte fete. Dacă şcoala nu ar fi reacţionat şi nu ar fi informat prompt părinţii despre dispariţia fetei, ar fi avut necazuri.

— S-ar putea ca ea... să aibă... hm... un prieten? se interesă Miss Partridge. Vreau să spun că fetele astea maori sunt precoce. Dacă... Miss Maynard nu răspunse la această presupunere.

— Mă mai duc o dată la Mr. Sullivan, spuse ea hotărâtă. Să trimită imediat un grăjdar la familia Drury. Am o presimţire urâtă. Matariki nu pleca fără să anunţe pe cineva.

Între timp, pe plajă, soarele apusese şi Matariki tremura în hainele ei de vară. Şi bărbaţii maori ar fi făcut la fel, dar ei aprinseseră un foc pe partea lor de plajă şi se înfăşuraseră cu pături. Pe foc fierbea o supă consistentă

din carne şi cartofi dulci, *kumara*, cum îi spuneau băştinașii. Şi lui Matariki îi era foame şi treptat o cuprinse furia. Bun, era vorba despre o răpire şi probabil că victimele nu se puteau aştepta la un tratament deosebit de prietenos. Dar, pe de altă parte, ea era fiica unei căpetenii şi intenţia lui Kahu Heke nu putea fi să o înfometeze şi să o lase să tremure de frig.

Matariki, care până atunci se ghemuise ferindu-se de vânt la adăpostul canoei, se ridică hotărâtă în picioare şi întrebă supărată:

— Pot să primesc şi eu ceva de mâncare şi să mă încălzesc? Sau în casa sfântă a celor din Ngaţi Pau este *tikanga* ca o fiică a căpeteniei să fie lăsată să moară de foame?

Bărbaţii părură că se cutremură când umbra ei căzu asupra lor. Discutară agitaţi în şoaptă, aşa cum mai făcuseră şi înainte. Probabil că nu erau de acord şi în disputa lor se auzi cuvântul *tapu*.

— Îi dăm pătura neagră! decise, în cele din urmă, cel mai scund, care începu să se apropie prudent cu pătura de Matariki. I-o aruncă acesteia peste canoe spunând: Ia-o. De acum este a ta, s-a înţeles?

— Pe celelalte nu pui mâna! interveni îngrijorat cel înalt.

Matariki aruncă încruntată o privire teancului de pături ale bărbaţilor. Aveau suficiente, i-ar fi mai putut da încă una, ba şi pentru Dingo, care avea părul scurt şi tremura şi el. Toate celelalte pături erau albastre. Exista oare vreun *tapu* referitor la-ulbarea păturilor?

Luă pătura neagră fără a mai mulţumi şi arătă spre mâncare:

— Şi mâncare?

Bărbaţii purtară iarăşi o discuţie aprinsă, în şoaptă. Lui Matariki i se păru că aude: „Nu o putem înfometa pe tot timpul călătoriei”.

— Ştii să faci focul? o întrebă bărbatul mai scund.

Matariki ridică din sprâncene.

— Casa sfântă a lui Ngai Tahu este permanent încălzită aşa cum trebuie, răspunse ea cu aroganţă.

— Bine, spuse bărbatul. Atunci vino şi ia lemnele astea. Îi puse deoparte nişte lemne şi adăugă: aici ai un vas, *kumara* şi carne uscată. Ia-le şi găteşte-ţi. Dar stai puţin!

Matariki era gata să sară şi să ia lucrurile, dar bărbatul îndreptă nervos arma spre ea, aşa că trebui să aştepte ca bărbaţii să se retragă dincolo de stâncile de la marginea golfului. Apoi, sub ameninţarea armelor, trecu încet peste barcă şi aduse lemnele şi alimentele pe partea ei de golf. Până acum, comportamentul celor doi i se păruse straniu, acum însă o înspăimântă. Aşa cum decurgeau lucrurile, se afla la mâna unor nebuni. Şi nu exista nicio posibilitate de a fugi.

Micul rândaş la cai al lui Donny Sullivan galopă aproape toată noaptea pe drumul până la Lawrence şi pe la ora trei îi trezi din somn pe Lizzie şi pe Michael Drury. Înspăimântată, Lizzie dădu fuga în camera lui Matariki, Michael în grajd, dar speranţa lui Miss Partridge că fata o ştersese de la şcoală şi ajunsese călare acasă nu se confirmă. În timp ce Michael înhăma caii, Lizzie aprinse câteva făclii, semn de pericol, stabilit cu maorii din sălaş. În scurt timp, zece războinici maori se şi aflau la ei gata să înfrunte eventualii agresori şi să apere cu armele mina de aur. Se pare că Matariki nu apăruse nici la Ngai Tahu.

Hemi şi alţi trei războinici care vorbeau cât de cât engleza se alăturară soţilor Drury şi plecară la Dunedin. Spre dimineaţă ajunseră la Otago Girls School, unde uriaşii războinici tatuaţi cu moko o înspăimântară de moarte pe directoarea şcolii. Înfăţişarea acestora o făcură pe Mary Jane să izbucnească în lacrimi. Michael şi Lizzie dădură crezare fetei că aceasta nu ştia nimic. Dar ea îşi aminti

totuşi că Martha obişnuia să călărească pe plajă. Imediat, Michael împărţi echipa. Hemi cu un bărbat plecară spre sud, el se îndreptă spre nord.

Lizzie preluă cercetările în şcoală. Era albă ca varul când, după o scurtă inspecţie în camera lui Matariki, reveni în biroul lui Miss Partridge.

— Miss Partridge, trebuie să informăm poliţia. Fiicei mele trebuie să i se fi întâmplat ceva grav, ea...

— Nu cobiţi şi dumneavoastră! Directoarea se străduia să îşi păstreze calmul. Sunt fete... Martha putea să fugă... poate cu un... drăguţ...

Miss Maynard trase aer în piept cu zgomot, iar Lizzie o privi cu răceală.

— Miss Partridge, fiica mea nu este proastă. Niciodată nu ar pleca fără bani la ea. Toţi banii ei de buzunar – inclusiv suma pentru locul închiriat în grajd! – se află în dulapul ei. Nu a luat nici haine de schimb. Din ce spune Mary Jane, este îmbrăcată într-o fustă de călărie şi o bluză subţire, cu care noaptea i-ar fi foarte frig. Şi ea ştie asta! A mai petrecut câteva nopţi sub cerul liber.

Miss Partridge îşi frecă din nou nasul:

— Dar dacă ea era cu...

Lizzie o întrerupse cu un gest al mâinii.

— În ce îi priveşte pe „drăguţi”, Matariki nu a pomenit despre vreun băiat nici mie, nici colegei de cameră şi nici prietenelor de acasă. Şi aşa cum voiaţi să remarcaţi, maorii sunt foarte deschişi în privinţa asta. Fiica mea nu ar fi avut niciun motiv să tăinuiască o legătură. Deci: anunţaţi dumneavoastră poliţia ori o fac eu însămi?

Poliţistul era pe punctul de a trage concluziile pe baza declaraţiilor profesoarelor, când Hemi sosi cu noi informaţii. El cu însoţitorul său o găsiseră pe Grainie pe drumul paralel cu ţărmul şi exploraseră golfurile din jur.

Miss Maynard oftă deznădăjduită când scoase din

buzunar cartea *Romeo şi Julieta* şi o puse pe biroul lui Miss Partridge. Bărbatul adusese şi cizmele de călărie ale lui Matariki şi spuse:

— Am găsit şi alte urme. Poate că ar trebui să vedeţi, domnule poliţist. L-am anunţat şi pe Michael, ne întâlnim cu toţii în golf.

O jumătate de oră mai târziu, soţii Drury se aflau într-un golf luminat de soarele dimineţii, loc unde se putea ajunge doar trecând prin apă sau escaladând stâncile cu o coardă. Hemi şi prietenul său Weru, care aveau experienţă în depistarea urmelor, descoperiseră urmele mici ale picioarelor lui Matariki, urmele labelor lui Dingo şi urmele picioarelor desculţe a doi oameni, şi merseră după ele până se pierdeau în mare.

Hemi reconstitui evenimentele pentru soţii Drury şi pentru poliţist: fata îşi scosese cizmele, probabil pentru că o deranja să meargă aşa pe nisip, şi atunci trebuie să fi apărut aceşti bărbaţi, care au dus-o spre apă.

— Nu, domnule poliţist, Matariki mergea înainte, nu o trăgeau ei. Noi am umblat prin apă în jurul acestor stânci – este improbabil ca Matariki şi bărbaţii să fi plecat înot. Am descoperit acest golf unde a fost o canoe. El le arată urmele încă vizibile pe pietrişul fin şi continuă: iar aici s-a făcut foc. Nu avem idee de ce au avut nevoie cei doi de el, poate până a venit fluxul. Şi acum fiţi atenţi aici!

Hemi îi conduse spre capătul golfului, unde arsese un alt foc mai mic. Şi el era mărginit de stânci şi pietre albe pe care, la înălţimea coapselor, era scris un mesaj:

Răpire, *Kahu Heke*, *Insula de Nord*, *doi bărbaţi*, *arme*, *M*.

Literele aveau mărimi diferite, Matariki trebuie să le fi scris pe întuneric, poate cu mâna stângă, poate stând cu spatele la stâncă. Cu siguranţă că era supravegheată.

Lizzie se frecă la ochi.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta! Hauhau şi

credinţele lor smintite despre *tikanga*...

Poliţistul o privi speriat.

— Hauhau spuneţi? Pentru Dumnezeu, doar nu credeţi că... doar nu o să mănânce fata...?

Hemi clătină din cap:

— O fiică de căpetenie? Cu siguranţă nu. Ba dimpotrivă, nici nu se vor atinge de ea. Totuşi, va trebui să încercăm să o găsim. Nu există o pază de coastă, domnule poliţist?

— Există în orice caz ambarcaţiuni de patrulare! spuse Michael. Dacă au vreun dubiu, le plătesc eu. Banii nu contează! Nu o voi lăsa pe fiica mea acestor nebuni!

Lizzie privea fix mesajul fiicei ei.

— Nu are să îi facă nimic, şopti ea. Dar atâta vreme cât el nu vrea, nu o vom găsi.

CAPITOLUL 4

Kathleen, Peter şi Heather luară trenul de Treherbert, un sat din Rhondda, în sudul Ţării Galilor. De câţiva ani, acest teritoriu odinioară rural fusese legat la calea ferată ce ducea la Cardiff. De douăzeci de ani, aici se extrăgea cărbune.

— Ţine de Southern Coalfield, îi spuse Peter familiei. Cea mai mare regiune din întreaga Britanie, lungă de aproape şaizeci de mile.

— Zona este frumoasă? întrebă cu naivitate Heather.

Atmosfera din casa soţilor Burton din Roath îi plăcuse tinerei la fel de puţin ca mamei ei şi reverendului, însă s-ar fi bucurat să picteze peisajul mai domol, mai blând decât munţii şi lacurile din patria sa.

— Odinioară a fost frumos, îi răspunse reverendul. Copil fiind, am fost în vizită la unchiul meu, unde am luat parte la partide de vânătoare călare. Sate mărunte, slab populate, cascade, munţi, lacuri, râuri cu apa limpede. Dar asta era înainte de a se exploata masiv cărbune. Pe atunci era altceva. Practic, nu existau drumuri şi nici legătură pe

calea ferată, iar cele mai importante zăcăminte de cărbune se aflau adânc sub pământ. Între timp, Rhondda Valleys s-a deschis exploatării. De obicei, frumuseţea peisajelor este afectată în astfel de cazuri.

Descrierea aceasta fusese prea blândă, aşa cum aveau să constate Heather şi Kathleen când trenul traversă primele aşezări miniere. Peisajul verde, încântător lasă locul unui deşert negru, presărat cu halde de cărbune şi turnuri de extracţie. Praful domnea pretutindeni şi familia Burton avea impresia că îl simţea şi pe limbă, iar când Kathleen îşi înmuie batista în apă de colonie şi îşi şterse faţa, pe ea apărură dâre negre.

Nu se mai vedeau nici gospodării ţărăneşti înconjurate de grădini cu flori multicolore sau zarzavaturi. În locul lor erau aşezări ale minerilor, situate în apropierea liniei ferate. La Treherbert, călătorii zăriră prima dată asemenea case. Erau pe două niveluri şi formau şiruri lungi, abia deosebindu-se unele de altele prin intrări. În faţa noilor locuinţe erau suprafeţe micuţe cu iarbă, fără excepţie gri şi arse. Nici nu era de mirare cu tot acest praf.

— Casele acestea sunt atât de respingătoare! spuse Heather.

Peter ridică din umeri.

— Măcar sunt case, răspunse el. Sunt ridicate de proprietarii minelor şi le închiriază muncitorilor pentru bani puţini, ceea ce pare un lucru bun.

— Şi chiar aşa este! interveni Kathleen. În comparaţie cu colibele în care locuim noi în Irlanda. Oamenii au de lucru şi un acoperiş deasupra capului. Eşti o răsfăţată, Heather!

Heather râse. Părea totuşi indispusă.

— Aceşti oameni au deasupra lor, acolo unde lucrează, o sută de picioare de pământ, dacă am înţeles eu bine, remarcă ea. Şi mor de pneumoconioză.

— Noi muream de foame, spuse Kathleen.

— Nu vă certaţi care soartă este mai nefericită, le linişti Peter. Acestor oameni le merge cu siguranţă mai bine decât irlandezilor în vremea foametei, după cum o dovedesc puburile înfloritoare.

Exista o cârciumă chiar în gară, ticsită de clienţi, deşi era doar sfârşitul după-amiezii. Probabil că ortacii lucrau în schimburi şi aveau liber din când în când.

— Dar Heather este fără îndoială foarte răsfăţată.

El râse şi trase uşor de voalul pălăriei elegante purtate de fiica lui vitregă. Cum ajunseră, se bucură de atenţie. În special femeile din Treherbert îi priveau suspicioase pe nou-veniţi, în timp ce aceştia părăseau gara şi ieşeau în stradă, unde nu era nici urmă de birjă.

— Ar trebui să ne interesăm la pub dacă există aşa ceva, fu de părere Peter după ce cercetară cu privirea împrejurimile gării. În orice caz, nu putem să mergem pe jos, casa se află în afara aşezării. Într-o zonă pitorească, dacă îmi amintesc bine, pe malul unui râuleţ...

Peter se îndreptă către pub, în timp ce Kathleen şi Heather erau cu ochii pe bagaje. La fel ca în Ţara Galilor, în Irlanda sau în Noua Zeelandă: femeile nu erau bine văzute în puburi.

În ciuda acestui lucru, la intrare, Peter întâlni o femeie. Nu purta nici pălărie, nici pelerină, ci doar o rochie de casă albastră, ruptă. Vru să năvălească în cârciumă, dar renunţă în ultimul moment, deschise uşa şi strigă disperată:

— Jim Paisley, ştiu că eşti înăuntru! Şi nu îţi foloseşte la nimic să te ascunzi, că nu o să plec de aici! De data asta nu mai plec, eu...

— Vreţi să mă uit înăuntru după bărbatul dumneavoastră?

Peter zări lacrimile de pe chipul femeii, care nu era bătrână, dar părea surmenată şi tristă. Cu siguranţă odată

fusese drăguţă. Avea părul castaniu, creţ şi ochi albaştri.

— Sunt reverend, poate că va vorbi cu mine.

Femeia oftă şi îşi şterse ruşinată lacrimile.

— Aţi putea încerca, cu toate că mustrările reverendului nostru nu au avut niciodată succes, dar poate că acum este suficient de treaz pentru a asculta. Trebuie să îmi dea simbria. Şi băiatul, Doamne, copiilor le este foame! Copiii nu trăiesc doar cu bere. Şi bărbaţilor, dacă nu le pot da nimic de mâncare, nu se descurcă în subteran. Şi maistrul minier este, slavă Domnului, răbdător, dar odată se va sătura de Jim al meu.

Peter dădu din cap înţelegător.

— Vă trimit bărbatul afară, promise el. Cum îl cheamă? Jim Paisley?

Femeia aprobă şi îşi îndepărtă şuviţele de păr căzute pe faţă, încercă să le prindă, dar se desprinseră din nou. Mrs. Paisley părea să se ruşineze de asta.

— Cerule, cum arăt, veţi fi crezut poate că sunt ca beţivii şi pungaşii dinăuntru, murmură ea. Dar când mi-a spus Violet că după muncă Jim şi Fred s-au dus direct la Golden Arms, am alergat imediat. Atâta vreme cât nu a apucat să bea trei beri, uneori se mai poate vorbi cu el.

Peter, care cunoştea acest gen de bărbat, dădu din cap încurajator şi intră în pub. Barmanul trăsese cu urechea la discuţia lui cu Mrs. Paisley şi părea suspicios. Dar după ce observă gulerul de preot al lui Peter, deveni vorbăreţ.

— Ia uite, un preot! începusem să cred că necăjiţi femeia! întăriri pentru Clusky, reverendul nostru? Cătunul acesta are trei cârciumi şi doar o biserică. Aşa că este nevoie de dumneavoastră, râse el şi adăugă: Jim Paisley este cel de acolo!

Barmanul arătă către un bărbat înalt, blond-roşcat, care tocmai ciocnea cu prietenii lui. Judecând după toast, el plătise rândul.

— Iar cel mai subţirel de lângă el este Fred, fiul lui. Beau cot la cot, dar încercaţi-vă liniştit norocul.

Peter se strecură mai aproape de masa chefliilor. Dacă Mrs. Paisley câştigase chiar şi simpatia barmanului, nu era a bună. Conştiinţa unor asemenea indivizi nu intră în funcţiune atât de uşor, ei trăiesc de pe urma faptului că partea cea mai mare din venitul familiei este cheltuită pe băutură. Peter îşi drese glasul.

— Mr. Paisley, numele meu este Peter Burton. Sunt reverendul Peter Burton. Soţia dumneavoastră este afară şi ar dori să vă vorbească.

— Aha, ar dori?

Bărbatul îl privi pe Peter şi râse. Un râs respingător pe un chip plin de sudoare amestecată cu praful de cărbune. Peter auzise că după un timp spălatul nu ajuta prea mult. Praful pătrundea prin pori şi îi astupa... iar bărbaţilor ca Jim Paisley puţin le păsa de impresia pe care o lăsau celor din jur.

— Atunci ar trebui să fie mai drăguţă cu mine, să nu mă mai cicălească şi să zbiere la mine. Ţipetele în public sunt penibile.

Bărbaţii din jur îl aprobară dând din cap.

— O bere, reverendule? întrebă apoi acesta.

Peter clătină din cap şi continuă pe un ton mai sever:

— În niciun caz nu voi contribui la cheltuirea pe băutură a banilor destinaţi gospodăriei soţiei dumneavoastră! Mr. Paisley, vă aşteaptă o săptămână întreagă, în care dumneavoastră şi copiii dumneavoastră va trebui să mâncaţi. De fapt, câţi copii aveţi?

Paisley rânji:

— Trei. Dar Fred al meu, fiul cel mare, deja munceşte cu sârg alături de mine!

El arătă către tânărul voinic şi cu părul roşu, de vreo cincisprezece ani. Dacă Jim Paisley arătase în tinereţe ca

el, nu era de mirare că soţia îl îndrăgise. Fred Paisley era un tânăr drăguţ, cu ochi albaştri sclipitori şi dinţi albi, ce păreau şi mai strălucitori având în vedere că şi el renunţase să se mai spele temeinic pe faţă înainte de a intra în cârciumă. Trăsăturile lui erau plăcute, deşi poate puţin cam dure.

— Aşadar, tu i-ai dat azi mamei banii pentru mâncare? îl întrebă el pe Fred.

Tânărul rânji jenat:

— Am să îi dau, se codi acesta.

— Dacă îţi va mai rămâne ceva! zise Peter clătinând dojenitor din cap. De ce nu faci asta chiar acum, Fred? Mama ta aşteaptă afară. Păstrează-ţi câteva pence de fiecare dată când ieşi din şut, pentru o bere, şi restul lasă-i ei. Pentru fraţii şi surorile tale.

Peter îl privi în ochi pe băiat.

— Sunt doar două fete, mormăi Fred. Lor nu le trebuie mult.

— O bere după şut? strigă un tinerel corpolent de lângă Fred. Asta-i... asta-i mult prea puţin. Dumneavoastră ştiţi... ştiţi cât prai se înghite acolo jos, rev... reverendule?

— Prietenul tău este deja beat, Fred, spuse Peter. Chiar consideri că e bine să faci la fel?

— Leşiţi, Jim, Fred!

Femeia din faţa cârciumii se decisese între timp să nu se mai încreadă în reverend. Strategia ei era clară, Peter o cunoştea de la femeile din aşezările căutătorilor de aur: dacă făceau o vreme scandal în faţa cârciumii, bărbaţii trebuiau să reacţioneze, altfel îi crea necazuri cârciumarului. Unii bărbaţi capitulau şi împărţeau câştigul cu soţiile. Cu puţin noroc, ei uitau episodul în următoarele ore de chef. Mai des însă le băteau măr când ajungeau acasă – ieşirea lor trebuia în fond pedepsită, nu? Alţii aveau mai puţine scrupule şi le snopeau în stradă. În

aceste cazuri, ele se alegeau doar cu vânătăi şi fără niciun ban. Dar Peter primise asigurări de la mai multe femei că riscul merita.

Poate că intervenţia reverendului îi va face pe Fred şi pe Jim Paisley să aleagă o a treia soluţie. Cel puţin tânărul îşi scoase punga şi numără încet cei câţiva şilingi – câştigul lui pe o săptămână – pe care îi primise după-amiază. Puse de o parte o treime şi îi dădu în mână reverendului.

— Uitaţi, daţi-i mamei mele, zise băiatul, apoi se întoarse la berea lui.

Tatăl procedă şi el la fel bombănind.

— Oricum este ultima dată, mormăi el.

Înmărmurit, Peter rămase nemişcat lângă bar cu mâna plină cu bancnote, neştiind ce să spună.

— Acum luaţi-o din loc! i se adresă Paisley.

Peter ieşi imediat.

— Mult nu este, îi spuse femeii dându-i banii.

Dar aceasta era atât de bucuroasă, încât el se temu că ea îi va săruta mâna.

— Este de ajuns pentru a supravieţui! continuă femeia mulţumită. Dacă fac economie. Poate face rost şi Violet rost de câţiva penny, pentru că şi ea caută de lucru. Eu spăl pentru reverend. Dacă şi dumneavoastră... dar dumneavoastră aveţi o soţie...

Mrs. Paisley trebuie să fi remarcat între timp că Heather şi Kathleen erau împreună cu Peter. Cele două aşteptau încă lângă bagaje şi Peter abia acum îşi aminti de birjă.

— Stăm puţin aici, îi spuse el femeii. Şi în primul rând avem nevoie de o birjă... până la casa Burton.

Ochii lui Mrs. Paisley se măriră când auzi de conacul de lângă râu. Minerii ştiau oare că era aşteptat moştenitorul? Femeia clătină cu regret din cap.

— Aici nu există aşa ceva, proprietarii minei au toţi trăsuri proprii. Iar noi, ceilalţi, mergem pe jos.

Peter oftă.

— Este cam departe, dar cârciumarul a zis ceva de o biserică. Unde este? în mod sigur reverendul ne-ar putea ajuta să găsim un mijloc de transport.

Mrs. Paisley confirmă cu sârg.

— St. Mary’s este la câteva străzi de aici. Dar iat-o şi pe Violet, zise ea arătând către o fată subţirică, de doisprezece – treisprezece ani, care venea în fugă spre ei. Vă poate conduce ea.

Fata se opri lângă ei cu respiraţia tăiată. Chipul îi era trist, îngrijorat, dar se putea observa deja că Violet va deveni o frumuseţe. Avea ten deschis, ochi turcoaz luminoşi, sprâncene fin arcuite şi părul castaniu intens, strâns în două cozi, care îi ajungeau până la jumătatea spatelui. Obrajii îmbujoraţi după mersul rapid şi buzele precum cireşele erau pline şi clar desenate. Fata purta o rochie cârpită în mai multe locuri, care o strângea peste spate.

— Mamă... tu ai... el a...?

Mrs. Paisley îi arătă zâmbind banii. Chipul fetei se destinse şi ochii începură să strălucească.

Mrs. Paisley arată recunoscătoare către Peter.

— Mulţumită reverendului.

— Burton, se mai prezentă Peter încă o dată. Cu soţia şi fiica.

El arătă către Kathleen şi Heather, care veneau cu bagajele spre el. Se plictisiseră să aştepte.

— Reverendul şi doamnele vor să ajungă la biserică, îi explică Mrs. Paisley fiicei sale. Poate îi ajuţi tu. Dar unde ai lăsat-o pe Rosie?

— Mrs. Brown are grijă de ea, răspunse Violet. Este bine dispusă, bărbatul ei i-a dat banii înainte de a se duce la pub. A făcut o mulţime de ore suplimentare. Oricum, vrea să pregătească bomboane cu Rosie.

— Rosemary este fata mea cea mică, spuse Mrs. Paisley. Vă mulţumesc încă o dată foarte, foarte mult!

Ellen Paisley băgase între timp banii în buzunar şi se pregăti să plece. Violet apucă bineînţeles cel mai greu bagaj. Dar Peter i-l luă din mâini.

— Le poţi ajuta pe doamne, zise el aruncând o privire semnificativă către Kathleen şi Heather.

Cele două şi-ar fi putut duce şi singure bagajul, dar Violet ar fi acceptat un ban ca mulţumire, mai ales dacă ar fi făcut ceva.

În cele din urmă, duse geanta lui Kathleen până la casa parohială, care nici nu era departe. St. Mary’s era o construcţie modestă, din cărămidă, iar casa parohială de alături arăta aidoma caselor minerilor, doar că se afla într-o grădină, nu prea îngrijită.

— I-am promis reverendului că îi sap câteva straturi, îşi scuză Violet ţinuta, dar zice că aici oricum nu creşte nimic. Şi are dreptate, pentru că praful de cărbune acoperă totul.

Fata ridică geamantanul pe cele trei trepte din faţa intrării şi bătu în uşa care se deschise imediat. Un bărbat îndesat, cu părul negru, care lui Kathleen îi păru vag cunoscut, îi zâmbi lui Violet prietenos.

— Ei, dar pe cine îmi aduci? întrebă el. Musafiri?

Violet se înclină scurt.

— Dânşii sunt reverendul Burton cu Mrs. Şi Miss Burton... de la Londra, cred.

Kathleen remarcă faptul că fata reţinuse numele şi trăsese şi concluzii în funcţie de îmbrăcămintea lor şi de momentul sosirii. Un copil isteţ. Păcat însă că în acest mediu avea puţine şanse.

— Din Noua Zeelandă, o corectă Peter. Dunedin, South Island. Iar eu sunt...

— Burton spuneaţi? Reverendul îl privi cercetător, ca şi cum ar fi încercat să îl asemuie cuiva. Dar vă rog să

intraţi! Violet, îţi mulţumesc mult, poţi lua rufele pentru mama ta.

Ochii frumoşi ai lui Violete sclipiră din nou şi mai mult când Kathleen îi dădu un penny pentru ajutorul la căratul valizei. Pentru partea feminină din familia Paisley, astăzi fusese o zi într-adevăr norocoasă: salariul obţinut prin luptă vitejească, spălatul rufelor reverendului şi un penny de la vizitatori!

Fata se retrase cu coşul de rufe făcând mii de plecăciuni şi mulţumind tot de atâtea ori.

— Ce fată drăguţă, zise Peter. Dar tatăl ei...

Reverendul Clusky ridică ochii spre cer.

— Iar fratele este un pierde-vară. Ellen Paisley este condamnată! Dar faceţi-vă comozi, Mrs. Burton, Miss... şi spuneţi-mi, este doar o coincidenţă de nume ori chiar sunteţi moştenitorul legal al casei de pe Rhondda River?

Peter confirmă:

— Moştenitorul. Dar nu ne gândim să ne mutăm aici. De fapt, voiam doar să vând casa şi pământul cât mai repede posibil. Însă se pare că sunt probleme.

Reverendul oftă.

— Se poate spune astfel. Tânărul Mr. Randolph se comportă de parcă proprietatea i-ar aparţine. Şi cel mai rău nu ar fi că goleşte pivniţa de vinuri cu o viteză ameţitoare, dar alungă şi servitorii. Toţi cei pe care nu i-a concediat au trecut de partea lui. Distruge proprietatea. Se vorbeşte că deja a vândut jumătate din mobilier şi o parte din bani i-a băut. Este turbat, reverend Burton. Furios pe Dumnezeu şi pe lume. Şi nu i-o pot lua în nume de rău.

Privirea prelatului căzu pe policioara căminului, pe care se aflau câteva fotografii înrămate simplu. Un vechi daghereotip în care se vedea o matroană, probabil soţia decedată a reverendului Clusky. Dar fotografiile de dată mai recentă o făcură pe Kathleen să tragă cu putere aer în

piept. Gingaşa făptură iniţial fotografiată ca fetiţă cu părul lung şi negru, apoi ca mireasă plină de mândrie alături de un bărbat bondoc era evident Alice Burton.

Reverendul remarcă privirea musafirei lui.

— Hm... unul dintre motivele pentru care nu reuşesc să îl influenţez pe tânăr. Pentru că numai fericit nu sunt de ce a făcut Alice. Măcar de l-ar fi luat pe fiu! Eu cred că, de fapt, ea pusese ochii pe tânărul Mr. Randolph, pentru că era mereu în casa Burton, după ce Mr. James a fost vizitat de nepotul şi strănepotul lui. Şi astăzi îmi reproşez că nu am împiedicat asta. Nu aş fi avut nimic împotriva unei legături cu Randolph. Dar din păcate...

Peter râse obosit.

— Din păcate, fratele meu i-a căzut victimă, îl completă el pe colegul său de breaslă. Dar nu-i nimic rău în asta. Joseph era văduv şi cu siguranţă că fiica dumneavoastră nu a fost dusă cu forţa la altar. Aşa că nu există niciun motiv să îi pizmuim pentru fericirea lor, aşa cum o fi ea.

Reverendul ridică mâinile ca la o binecuvântare.

— Aşa cum o fi ea, repetă el ca o rugăciune. Dar, ca totdeauna, Mr. Randolph vede lucrurile altfel. Se simte înşelat în speranţele lui, înlăturat de la succesiune. Tatăl lui i-a tăiat şi renta. Şi din ce aud eu de la Cardiff, Alice are nevoie de foarte mulţi bani pentru a fi fericită.

Se pare că Clusky nu avea o părere prea bună despre fiica sa. Lui Kathleen, povestea lui îi explica multe lucruri, buna creştere a lui Alice, dar şi experienţa redusă în contactul cu servitorii. Plăcerea ei de a juca rolul de lady, dar şi fandoselile de parvenită. O fiică de preot scăpată din trista viaţă dintr-un cătun ca Treherbert, o fată oarecum promisă confratelui mai tânăr din parohia învecinată. Alice fugise cu primul bărbat mai ca lumea, gata să plătească preţul pentru asta. Kathleen nu o putea învinui.

— Acest lucru nu este un motiv pentru... fiul vitreg...

hm... al lui Alice să anexeze casele altora, remarcă ea.

Reverendul Clusky confirmă:

— Fireşte că nu este. Dar Mr. Randolph a făcut scandal când tatăl lui s-a căsătorit. El îşi trecu furios degetele prin părul aproape negru şi apoi se duse la un dulap, de unde luă o sticlă de whisky. Şi adăugă: Pentru Dumnezeu, vă rog să nu mă siliţi să relatez toată această oribilă poveste... Doriţi şi dumneavoastră? Când Peter confirmă, el luă pahare dintr-un dulap. Şi întrebă: Iar pentru doamne un vin de Xeres?

În timp ce preotul turna băuturile, oaspeţii tăcură.

Reverendul Clusky luă o gură bună de tărie înainte de a continua:

— Primul care i-a promis lui Alice a mea că o ia cu el la Cardiff a fost Mr. Randolph. Şi, din câte se pare, bătrânul i-a pus coarne tânărului. În plus, i-a închis şi robinetul cu bani când acesta s-a arătat indignat.

Poate chiar mai înainte, gândi Kathleen. Pentru Alice Clusky trebuie să fi reprezentat un argument cu greutate în favoarea lui Joseph faptul că mai tânărul ei iubit nu mai dispunea de mijloacele cu care să o răsfeţe.

— Şi cum spuneam, vă rog să mă scutiţi de a vă spune amănunte, însă Randolph a venit aici, l-a făcut pe unchiul lui responsabil de toată mizeria şi a avut grijă să crească deverul cârciumilor şi sălilor de biliard din zonă. Mr. James nu s-a mai putut opune mult, a murit curând după asta.

— Dar fără a-şi modifica testamentul? întrebă Peter.

— Fără a-şi modifica testamentul, sunt sigur. Am fost martor la redactarea ultimei sale dorinţe, care ulterior a fost depusă la notar. Unchiul dumneavoastră a fost un om foarte corect, el nu i-ar fi dat nimic scris unui vânător de averi. Exceptând faptul că alături de Mr. Randolph numai fericit nu era. Tot atât de puţin cu al meu... hm... ginere Joseph.

Peter oftă.

— Deci vom avea neplăcuta sarcină de a-l da afară pe băiat, zise el. Minunat. Mă gândisem ca în cel mult o lună să pot pleca de aici. Sper că nu suferiţi de rău de mare, doamnele mele. Se pare că vom pleca acasă iarna!

CAPITOLUL 5

Spusele lui Lizzie Drury s-au dovedit a fi adevărate. Canoea cu Matariki şi cu oamenii lui Kahu Heke părea să fi fost înghiţită de ape. Poliţia din Dunedin a organizat patrule cu vase. Pescarii din aşezările din zonă şi din fostele centre de vânătoare de balene au fost alarmaţi şi toate triburile maorilor de pe Coasta de Est a Insulei de Sud au făcut căutări. Doar *iwi* din Ngai Tahu – Ngaţi Toa, un trib războinic din câteva enclave din capătul de nord al insulei, îi proteja pe răpitori.

Odată cu fluxul, cei doi bărbaţi din Ngaţi Pau au ridicat vela şi au ieşit în larg – după ce o siliseră pe Matariki să se aşeze în partea din faţă a bărcii, sub o apărătoare de soare. Dingo sărise alături de ea, ceea ce stârnise o nouă discuţie. Iarăşi fu pronunţat cuvântul *tapu*, dar şi „animal de pază”, iar Matariki nu înţelese dacă era vorba despre capacitatea îndoielnică a lui Dingo de apărător sau despre un fel de vrăjitorie.

Când bărbaţii vorbeau repede şi pe un ton scăzut, nu putea înţelege tot, pentru că foloseau alte cuvinte ori le pronunţau altfel decât triburile din Insula de Sud. Se părea că cei doi aveau aceleaşi dificultăţi în a înţelege dialectul folosit de fată.

Prima impresie a lui Matariki fu confirmată: tatăl ei îi trimisese după ea pe cei mai puternici şi de încredere războinici, dar nu şi pe cei mai deştepţi. Pe pământ ar fi reuşit foarte repede să îi păcălească şi să fugă, dar în largul mării lucrul acesta era imposibil. Nu i se ivi vreo ocazie nici când, după o scurtă călătorie pe mare, s-au

ascuns pe pământul celor din Ngaţi Toa. Războinicii de acolo păreau foarte dispuşi să le facă pe plac celor din Hauhau şi o păzeau pe Matariki permanent. Fata se întreba de ce nu o legau ori nu o închideau undeva, ca să le uşureze munca paznicilor. Dar nimeni nu se atinse de ea. De parcă era înconjurată de o barieră invizibilă pe care niciun bărbat nu cuteza să o treacă.

În a treia zi de captivitate, când nu se mai temea ca la început de bărbaţii uriaşi care o înconjurau, Matariki încercă să depăşească bariera. Se îndreptă calmă spre războinici şi trecu printre ei. Comportamentul lor o miră din nou: în loc să o împingă înapoi, aceştia părură la început îngroziţi. Abia după ce îşi dădură seama că ar fi putut fugi în pădurea de ferigi, unul îşi călcă pe inimă şi trase cu arma. Glonţul lovi pământul în faţa picioarelor fetei şi bărbatul îi făcu semn să revină lângă foc.

Speriată şi deznădăjduită, Matariki se supuse. Deci ei îşi foloseau totuşi armele, aşa că era mai bine să nu se aleagă cu vreo rană.

În zilele următoare s-a dovedit că printre cei din Ngaţi Toa existau câţiva bărbaţi mai înţelepţi decât cei doi răpitori. Aceştia şi-au dat seama că lui Matariki îi păsa mai mult de Dingo decât de ea însăşi şi dacă se opunea ori încerca să depăşească bariera invizibilă, îndreptau fără o vorbă arma spre câine şi Matariki se cuminţea imediat. Ajunsese să regrete că îl luase cu ea pe Dingo, cu toate că acesta o încălzea, ghemuindu-se noaptea lângă ea. Nu avea decât o pătură, iar bărbaţii nu o primeau lângă focul lor. De când fusese răpită, nu văzuse femei şi nici bărbaţi bătrâni. Probabil că tribul nu ştia că avea o prizonieră. Erau doar câţiva războinici tineri, care se înţelegeau de minune cu rebelii din Insula de Nord, îi dădeau carne şi lemne, însă trebuia să îşi facă focul şi să îşi pregătească singură mâncarea.

Matariki nu pricepea de ce şi chiar se simţea rănită că era tratată în acest fel. Tribul ei din Otago era ospitalier. După ceremonia de întâmpinare, orice maori şi chiar cei mai mulţi *pakeha* erau bine-veniţi lângă focurile lor. Însă aici... După răpitorii ei, Matariki trebuia să recunoască Ngaţi Pau ca fiind tribul ei, faţă de care avea anumite obligaţii. Dar „fraţii ei de trib" şedeau râzând şi sporovoind cu prietenii lor din Ngaţi Toa, în timp ce ea stătea singură la focul ei.

După ce fusese urcată din nou în canoe şi Insula de Sud dispăru încet sub linia orizontului în spatele ei, îşi aduse aminte de „intangibil". Cum se lăudase ea copilăreşte după ce aflase de la Haikina câteva lucruri despre viaţa unei căpetenii din Insula de Nord. Era posibil ca ea să fi desconsiderat ceea ce o ţinea departe de Hauhau şi să fie vorba mai curând de un fel de respect?

Matariki deveni din ce în ce mai nerăbdătoare să îşi întâlnească tatăl. Căruia chiar avea să îi spună câteva lucruri!

Cu siguranţă, răpitorii lui Matariki nu excelau în *whaikorero*, adică arta discursului, însă erau buni navigatori. Trecură fără greutate prin strâmtoarea Cook, deşi aceasta era considerată periculoasă. Matariki, care pe de o parte gusta aventura, dar pe de altă parte începuse să se cam teamă după ce uscatul nu se mai văzu, răsuflă uşurată când la orizont zări sudul Insulei de Nord. Desigur că răpitorii nu acostară la Wellington, ci merseră de-a lungul Coastei de Vest, pentru a ajunge în teritoriul celor din Te Maniapoto. Matariki era nemulţumită că nimeni nu se străduise să îi spună care erau ruta şi locul în care urmau să ajungă.

În cea de a treia zi, proviziile pentru călătorie erau aproape terminate. Răpitorii îşi completau masă pescuind, îndeletnicire la care se dovediră deosebit de pricepuţi.

Matariki nu mai pescuise niciodată, dar prinsese cu vârşa peşti în râu. Se oferi să îi ajute, dar fu refuzată, aşa că se mulţumi să se amuze de modul în care bărbaţii încercau să îi arunce peştii, fără a-i atinge. Matariki trebuia să ia peştele direct din cârlig şi să îi cureţe măruntaiele, lucru care o făcea aproape să se lipsească de el. Nu înţelegea de ce nu acostau ca să facă un foc. Nu navigau departe de coastă şi multe plaje păreau foarte ospitaliere. Totuşi, ei refuzară pentru că, în mod evident, nu voiau să implice în răpire niciun alt trib.

Ori se temeau de *pakeha*?

Matariki se întreba dacă părinţii ei alarmaseră şi autorităţile din Insula de Nord, şi spera ca Lizzie şi Michael să nu se îngrijoreze prea mult din cauza ei. Nu îşi făcea probleme în privinţa aceasta şi era sigură că cititorii de urme ai tribului Ngai Tahu îi găsiseră mesajul.

Când coasta stâncoasă lăsă locul unui peisaj cu dealuri domoale, Matariki aprecie că ajunseseră la mijlocul Insulei de Nord. De-a lungul ţărmului se întindeau lungi plaje nisipoase, întrerupte din loc în loc de golfuri potrivite pentru porturi. Bărbaţii conduseră canoea mai aproape de ţărm, căutând un loc unde să acosteze. Se bucurară atât de mult de descoperirea gurii de vărsare a unui râu, încât cel mai puţin vorbăreţ dintre bărbaţi chiar catadicsi să îi spună fetei numele acestuia.

— Waikato, o anunţă acesta arătând către gura râului. Vom ajunge curând.

Matariki respiră uşurată, lasă deoparte peştele crud şi se aplecă să mănânce ultima bucată de lipie, foarte preţioasă, deşi nici pe departe atât de bună ca pâinea coaptă la focul tribului ei. Asta pentru că îşi măcinase singură faina. Ngaţi Toa îi dăduse pentru călătorie doar cereale şi o râşniţă, pe care la început nici nu reuşise să o folosească.

Acum, fata ronţăia resturile lipiei tari ca piatra şi privea coasta, înălţimile înverzite, cursul râului, totul părea frumos, dar nici urmă de aşezări omeneşti. Însă nu era ceva neobişnuit. Şi *marae*, locurile de adunare ale tribului Ngai Tahu, erau ascunse. Bărbaţii conduseră barca într-un golf a cărui intrare o găsiră cu greu, pentru că nu se vedea dinspre mare. Ascunzişul era cu siguranţă bine ales. Mai întâi Matariki se îngrijoră crezând că ciudatele matahale vor împinge canoea către nişte stânci ascuţite, însă acostarea se făcu uşor – imediat ce barca ocoli reciful, se ivi o plajă cu nisip întunecat, ca şi plajele de mai înainte. Matariki ştia că acesta se formase cu mii de ani în urmă, prin erupţii vulcanice. Odinioară, munţii, acum dealuri ondulate, scuipaseră foc.

Răpitorii îi cerură lui Matariki să rămână în canoe până când vasul era tras pe uscat. Fata s-ar fi bucurat însă să facă o baie, iar Dingo părea să fie de aceeaşi părere. Câinele sări satisfăcut în apa puţin adâncă.

La prima vedere, golful i se păru pustiu, dar Matariki observă apoi mişcare în desişul de dincolo de nisip. De acolo se ivi un războinic maori musculos şi îmbrăcat la fel de simplu ca răpitorii ei, care îi făcură entuziasmaţi semne asemănătoare cu gesturile de victorie folosite de *pakeha*. Bărbatul era bucuros, însă nu dădea semne că s-ar pregăti să îi ajute să tragă canoea. Cei doi se chinuiau să tragă barca pe uscat, în timp ce războinicul maori nu mişca un deget. În cele din urmă, acesta ridică suliţa în semn de salut şi dispăru, probabil pentru a anunţa restul tribului de sosirea canoei.

Răpitorii îi cerură lui Matariki să coboare şi să aştepte, deci urma o ceremonie de sosire. Matariki se întrebă dacă va fi pusă să îşi recite *pepeha*. Prezentarea propriei vieţi făcea parte din *powhiri*, ritualul de salut care printre altele arăta dacă vizitatorul venea cu intenţii prietenoase ori

ostile. Dar o fată atât de tânără nu prezenta pericol pentru un trib şi nu era nici aşa de importantă încât să fie primită cu dansuri, rugăciuni şi ceremonii de prezentare. Dar, acest trib aştepta o fiică de căpetenie.

Matariki se gândi iar la ce ar fi trebuit să spună în *pepeha* ei. Recapitulă strămoşii, în măsura în care îi erau cunoscuţi. Lizzie, mama ei, fusese abandonată şi crescuse într-un orfelinat londonez, strămoşii tatălui veniseră în Noua Zeelandă – Actearoa – cu canoea. Matariki trebuia să descrie locul de unde venea şi poate şi drumul pe care ajunsese aici. Nu avea niciun chef de toate acestea, împărtăşind, de fapt, părerea lui Michael că triburile exagerau cu ritualurile lor de salut. În plus, era şi flămândă.

Auzi mişcare în pădurea de fagi care mărginea plaja în partea de sud şi văzu apropiindu-se un grup de oameni. Se aştepta să fie mai ales femei şi copii, pentru că maorii erau curioşi din fire, dar grupul era format exclusiv din bărbaţi în ţinută de război. Păşeau dârji şi aveau suliţe şi securi de luptă. Fetei i se părea că asistă la defilarea unei armate, iar dacă scopul era de a o înspăimânta, reuşiseră. Se simţi în pericol şi îşi aminti de ce îi spuseseră părinţii şi cei din tribul ei despre canibalismul Hauhau. Oare obişnuiau să mănânce fiicele căpeteniilor?

Matariki se hotărî să nu se lase intimidată. Se ridică în picioare, îşi îndreptă spatele şi privi mândră grupul. Bărbaţii se aliniară în faţa ei asemenea unor soldaţi la instrucţie ori ca dansatorii de *haka* înainte de reprezentaţie. Dintre primi zece aşezaţi în faţă ieşi un bărbat înalt, destul de firav pentru un războinic maori, foarte suplu, faţă de care ceilalţi arătau un respect deosebit. Avea chipul acoperit de tatuaje, ca şi ceilalţi, părul negru strălucitor, ca al ei, strâns într-un coc specific războinicilor. Bărbatul i se părea lui Matariki cunoscut şi

privindu-l mai atentă băgă de seamă că părul lui semăna cu al ei. Avea ochii uşor oblici, puţin mai închişi decât ai ei, dar tot de culoarea chihlimbarului. Bărbatul purta însemnele de căpetenie: securea şi bastonul, plus o pelerină scumpă cu dungi verticale alb-negre.

Matariki se gândi să i se arate la fel de demnă pe cât i se înfăţişa acesta.

— Kahu Heke? Tată?

Pe chipul bărbatului se ghici un zâmbet, dar dispăru imediat. A zâmbi la vederea fiicei sale nu se cădea pentru *mana* unei căpetenii războinice. Totuşi, acesta se îndreptă către Matariki şi schiţă tradiţionalul salut al maorilor, *hongi*. Matariki îşi apropie fruntea şi nasul de faţa tatuată şi fermă a tatălui ei.

— *Kia ora*, Matariki! spuse Kahu Heke. *Haere mai*.

Bine ai venit! Nu îţi întâmpini astfel masa de prânz. Matariki se abţinu să nu râdă. Totul era atât de ciudat... demna căpetenie, războinicii tăcuţi. Triburile aveau mai degrabă un salut energic! La Ngai Tah, răpitorii lui Matariki schimbaseră cu prietenii lor glume şi *hongi*, însă aici stăteau departe de tribul lor, cum stătuse Matariki faţă de ei pe tot timpul călătoriei. Intangibilă... Matariki se înfiora, dar îi venea să şi chicotească în acelaşi timp.

Kahu Heke li se adresă răpitorilor ei:

— *Hanu*, *Kahori*, *haere mai*. V-aţi îndeplinit misiunea, primiţi mulţumirile tribului vostru şi binecuvântarea zeilor. Acum puteţi pleca şi vă puteţi curăţa.

Matariki se încruntă. Cei doi tocmai înotaseră. Cu siguranţă că erau mai curaţi decât Matariki însăşi şi decât războinicii asudaţi. Hanu şi Kahori se înclinară scurt şi plecară.

Kahu Heke, care observase mirarea lui Matariki, schiţă din nou un zâmbet.

— Aşa trebuie, o lămuri el laconic, şi apoi, spre uimirea

fetei, îi vorbi într-o engleză fără urmă de accent: Au fost în contact cu fiica unei căpetenii, zile la rând au stat mult prea aproape de tine. După încălcarea acestor *tapu*, dacă ar fi murit, probabil nu ar mai fi fost primiţi în Hawaiki.

Sufletele maorilor decedaţi călătoreau peste mări în mitica ţară a părinţilor lor.

— Dar se vor supune acum unui ritual de purificare. Deci nu îţi face griji în privinţa lor.

Matariki îşi dădu ochii peste cap.

— Nu îmi fac griji, îi răspunse ea arţăgoasă, tot în engleză. M-au răpit. După mine, sufletele lor se pot duce oriunde. Ce vrea să însemne asta, tată? Dacă voiai să mă vezi, Otago Girls' School nu este o închisoare, iar părinţii mei cu siguranţă că te-ar fi primit la ferma noastră ori la *marae* a celor din Ngai Tahu.

Kahu Heke se apără:

— Despre asta vom vorbi mai târziu, copilă. El se adresă iarăşi războinicilor lui: Salutaţi-o pe Matariki, fiică a stelelor, aleasă a zeilor!

Bărbaţii ridicară suliţele şi scoaseră un strigăt de luptă. Lui Matariki îi veni iar să râdă. Era ca şi cum fetele din Otago Girls' School ar încheia convenţia de la Waitangi. Ea le zâmbi totuşi bărbaţilor şi făcu un gest asemănător cu ceea ce la clubul de teatru al şcolii s-ar fi numit un salut al Cezarului. Luptătorii părură mulţumiţi.

— Urmează-mă, Matariki! îi ceru Kahu Heke ceremonios şi continuă în engleză: Vino după mine, dar să fii atentă ca umbra mea să nu treacă peste tine. Şi nici a ta peste altcineva. În curând vom fi singuri şi vom vorbi atunci.

Trupa războinicilor reveni în formaţia iniţială şi o conduse pe Matariki într-un alai festiv până în tabăra maorilor. Straniul trib al lui Kahu Heke nu avea un *marae* împrejmuit, cu casă comunitară, bucătării şi colibe cu provizii. Semăna mai curând cu o tabără de corturi, în

mijloc cu un uriaş stâlp de drapel. Nici urmă de femei şi copii. O tabără militară, se gândi Matariki, şi simţi cum se înfioară. Fireşte, Kahu Heke era o căpetenie militară, „cel mai bătrân” din trib, ales de întregul popor, inclusiv de femei. Dar ce căuta ea aici? Matariki nu îşi mai amintea ce îi spusese Haikina despre fetele de căpetenii.

Ajunsă în tabără, formaţia războinicilor se risipi. Oamenii trebuiau să se ocupe de foc, pe care se găteau cartofi dulci şi carne. Era evident că pregătirile pentru masă fuseseră întrerupte pentru a i se face o primire corespunzătoare. Fetei îi lăsa gura apă. Fireşte că i se va da şi ei ceva.

Kahu Heke se opri la marginea taberei, ţinându-se departe de focuri şi de colibele şubrede, pentru a nu le atinge cu umbră.

Şi ţinu o cuvântare:

— Bărbaţi! Astăzi este o zi a bucuriei pentru cei care cred în Pai Mărire şi chiar dacă ei nu o ştiu, pentru toţi membrii poporului ales de zei!

Bărbaţii scoaseră strigăte de entuziasm:

— *Rire*, *rire*, *hau*!

Fetei i se părea că scandau cuvinte fără sens şi se întreba unde mai auzise expresia „popor ales”. Cu certitudine nu în limba maorilor, dar în biserica reverendului Burton, ca şi în rugăciunile şi în Biblia pe care o citea la şcoală. Poporul ales de Dumnezeu erau israeliţii înrobiţi de egipteni. Dar ce aveau de-a face aceştia cu maorii?

— Ştiţi, continuă Kahu Heke, că arhanghelul Gabriel i-a apărut odată marelui nostru conducător Te Ua Haumene, pentru a-i arăta calea. Libertate pentru poporul ales de Dumnezeu! Pentru a îndeplini voinţa Domnului, naţiunea maorilor trebuie să se elibereze din cătuşele *pakeha*. Jos exploatarea şi jefuirea ţării! Să se termine odată cu

tâlhărirea lui Papa de *mana* lui Papa!

Lui Matariki îi vâjâia capul. Tatăl ei spulbera tot ce ştia ea despre religie. Vechiul Testament, israeliţii şi arhanghelii cu legenda maorilor despre facerea lumii prin separarea dintre Papa, pământul, şi Răngi, cerul. Ea considera toate acestea absurde, dar bărbaţii păreau entuziasmaţi. Uitaseră de focuri şi de pregătirea prânzului şi începuseră să alerge în jurul stâlpului din mijlocul taberei ca în transă, repetând întruna *rire*, *rire*, *hau*, *hau*.

— Avem misiunea de a ne descotorosi de popi şi învăţături false! strigă Kahu Heke. Lui Dumnezeu îi sunt cu adevărat pe plac numai *tikanga* – datinile vechi ale patriei noastre, ale poporului nostru, care ne fac invincibili! *Tikanga* ne face nemuritori! Să ne concentrăm asupra adevărurilor de secole, asupra spiritualităţii naturale a căpeteniei şi a copiilor săi. Atua – Dumnezeu – ne-a trimis-o astăzi pe preoteasa sa. Sânge din sângele unui lung şir de mândri *ariki*!

Kahu Heke îi făcu semn lui Matariki să iasă în faţă. Fata roşi emoţionată, ceea ce nu i se întâmpla des. Se vedea aşezată pe un loc ce nu era al ei. Orice bărbat şi orice femeie din adevăratul ei *iwi* ar fi declarat-o nebună.

— Această fată, Matariki, fiică a stelelor, vă va conduce de la pace la război, vă va face din războinici, războinici ai lui Dumnezeu. Nemuritori, invulnerabili, fără cruţare, invincibili!

Bărbaţii jubilau, iar lui Matariki îi venea să intre în pământ.

— Acum, sărbătoriţi! Sărbătoriţi eliberarea lui Actearoa, în timp ce eu îmi voi îndeplini sarcina de a-mi pregăti fiica pentru misiunea ei! *Pai Mărire*, *hau*, *hau*!

Kahu Heke primi ovaţiile bărbaţilor, apoi se întoarse ca să plece. Matariki se ţinu după el şi respiră uşurată când părăsiră tabăra. Doar unul dintre bărbaţi, foarte tânăr, îi

urmă la o distanţă respectabilă pe poteca din pădure. După câţiva paşi intrară într-un luminiş. Casa căpeteniei – o construcţie tot atât de şubredă precum colibele din tabără – se afla sub coroana unui masiv arbore kauri.

Kahu Heke o invită pe fiica lui să se aşeze alături de el pe nişte pietre în faţa colibei. Tânărul războinic rămase la marginea luminişului, unde era aprins un foc. Acesta se apucă de pregătirea unei mese şi Matariki speră că gătea pentru căpetenie. Cel puţin se părea că, în calitate de „preoteasă a Domnului", era scutită de bucătărie.

— Asta ce a mai fost? întrebă Matariki.

Kahu Heke zâmbi.

— Te-ai prezentat bine! o lăudă el. Vrei să vorbim în engleză ori în limba noastră?

Matariki ridică din umeri:

— Mie îmi este indiferent. Aş vrea doar nişte răspunsuri. Ce înseamnă asta, tată? Eu nu sunt o preoteasă. Nu sunt nici măcar *tohunga* şi habar nu am despre vechile datini. Oricum, nu ştiu mai multe decât orice fată maori!

— Eşti foarte drăguţă chiar când te înfurii. Exact ca mama ta. Doar că tu nu ai *moko*. El ignoră răbufnirea lui Matariki, apoi adăugă: Dar poţi să îţi faci mai târziu.

— În niciun caz nu mă voi tatua! izbucni din nou Matariki. Nimeni nu mai face aşa ceva, eu...

— În curând, vom purta cu toţii cu mândrie semnele triburilor noastre! Şi Ngai Tahu, în măsura în care se înţelege cu ocupantul.

— Dar este o prostie! zise Matariki ridicând tonul. Nu există un ocupant. Noi toţi suntem un popor, *pakeha* şi maorii. Asta a spus-o căpitanul Hobson la Waitangi: *He iwi tahi tatou*...

Kahu Heke bombănii furios:

— Nu suntem un popor! Iar convenţia de la Waitangi a fost o înşelăciune. Căpeteniile nu au ştiut ce semnează.

Convenţia de la Waitangi era o colecţie de reguli negociate de căpitanul William Hobson şi James Busby în 1840. Patruzeci şi nouă de căpetenii de trib – cu excepţia câtorva din Insula de Nord şi Ngai Tahu – o semnaseră, şi formal aceasta stabilea egalitatea maorilor cu *pakeha* ca cetăţeni ai Noii Zeelande. Mai târziu s-a dovedit că, prin aceasta, Coroana britanică fusese îndreptăţită şi la proprietate asupra pământului, şi la colonizare.

Matariki ridică din umeri.

— Păi, ar fi trebuit ca atunci să fie mai atenţi, remarcă ea. Dar, oricum, eu nu mai pot schimba nimic. Şi aş vrea să mă întorc în Insula de Sud. Netatuată. De fapt, ce înseamnă*rire*, *rire*, *hau*, *hau*?

Kahu Heke oftă.

— Nu înseamnă nimic, Matariki. Sunt vorbe goale. Dar ajută războinicii să se regăsească pentru poporul lor şi pentru armata lor.

— ...spuse arhanghelul Gabriel? îl ironiză Matariki.

Kahu Heke se frecă pe frunte, îşi duse mâna la păr, apoi la nas şi inspiră adânc.

— Zeul Rauru. Trăieşte în capul căpeteniei. Atingându-mi părul, l-am deranjat, trebuie să îl inspir din nou. Fii atentă, Matariki, să nu îţi atingi părul în mod uşuratic atunci când te priveşte un războinic, zise el arătând către tânărul de la marginea luminişului: Este *tapu*.

Matariki râse.

— Acum te-ai trădat, tată! Nici tu nu crezi în toate astea. Arhanghelul Gabriel nu s-a arătat nimănui şi...

Kahu Heke inspiră încă o dată aerul cu atâta putere, de parcă l-ar fi inspirat pe însuşi arhanghelul Gabriel.

— Matariki, conducătorul nostru Te Ua Haumene a văzut arhanghelul. Lucrul acesta nu poate fi verificat. Aşa a spus el şi astfel a întemeiat religia Pai Mărire.

— Bun şi iubitor de pace, traduse Matariki în engleză.

Dar la tine sună cu totul altfel.

Kahu Heke îşi mai trecu o dată mâna prin păr. De data asta uită de zeul Rauru.

— Între timp, şi alţii au fost inspiraţi prin arhanghelul Mihail. Care este mai războinic. Însă important este totuşi un lucru: zeii şi îngerii creştinismului se adresează conducătorilor noştri maori. Te Ua Haumene ne numeşte noul popor ales. Nu mai trebuie să ni se spună nimic, nu mai vrem să fim obiect de misionariat. Cu ajutorul lui Dumnezeu, ne luăm ţara înapoi.

— Şi pentru asta chiar ai nevoie de mine? întrebă Matariki.

CAPITOLUL 6

Ellen Paisley se târa distrusă spre casa în care locuia cu familia. O trăgea după ea pe Rosie, fiica ei de patru ani, încercând să ignore faptul că micuţa scâncea de ore întregi. Violet nu o putea supraveghea, de o săptămână lucra la casa Burton. O angajase soţia reverendului să o ajute pe ea şi pe fiica ei la dereticat. Ellen nu aflase prea multe – avea suficiente griji –, dar reverendul Burton îi băgase nepotului minţile în cap. Violet spunea că tânărul domn Randolph mai locuia în casă, dar fusese silit să se comporte mai cuviincios. Când reverendul luă proprietatea în primire, încăperile erau devastate. Femeile încă mai curăţau şi mai făceau ordine şi îşi propuseseră să se ocupe şi de grădină.

— Altfel casa nu poate fi vândută, repetă Violet cuvintele lui Kathleen Burton.

Reverendul din Noua Zeelandă şi frumoasa lui soţie deveniseră repede exemple pentru Violet. O admira în mod deosebit pe tânăra Heather.

— Pictează minunat! Aş dori şi eu să pot face asta! Mi-a arătat imagini din patria ei. Este atât de frumos acolo – aerul este curat şi munţii sunt mereu acoperiţi cu zăpadă.

Îţi poţi imagina, mamă? Râurile sunt clare, nimeni nu îşi aruncă murdăriile în ele. Nu există praf de cărbune!

Violet privi melancolică în depărtări. Fără îndoială, visa să însoţească familia Burton pe insula lor de la capătul lumii.

Ellen nu i-o putea lua în nume de rău. Şi ea ar fi preferat să plece cu ei. Banii pe care Jim îi dăduse în ultima lui zi de plată fuseseră ultimii. Aşa îi uriaşe când venise acasă. Se săturase să muncească pentru acest mizerabil maistru şi pentru bogătaşii borţoşi. Jim şi Fred îi spuseră că renunţaseră la slujbă într-o manieră glorioasă, după ce maistrul îi făcuse beţivi puturoşi, dar soţul lui Mrs. Brown le povestise că Jim Paisley fusese concediat. Fred o ştersese odată cu el, după ce îl ameninţase pe maistru cu târnăcopul. Băiatul era voinic, dar nu îi plăcea munca.

La început, Ellen nu luase lucrurile în serios. În ultimii ani, în zonă se deschiseseră douăzeci de mine şi administratorii lor se duşmăneau de moarte. Deci era simplu să găseşti de lucru. Dar dacă se urau administratorii nu însemna neapărat că se urau şi maiştrii. Dimpotrivă, aceştia beau bere împreună şi discutau despre muncitorii mai buni sau mai răi. Iar Jim şi Fred nu aveau un renume strălucit, mai ales după treaba cu târnăcopul.

În aceste condiţii, a trecut o jumătate de săptămână până când cei doi să găsească de lucru. Şi nu la o mină adevărată, ci la o galerie. Jim nu îi spusese, dar se pare că cineva deschidea o nouă galerie în munte. Spre deosebire de o mină adevărată, în care se intră vertical şi din care se extrăgea cărbunele în subteran, galeria se săpa orizontal într-un munte. Din ce auzise Ellen, o metodă cam lipsită de perspective în Treherbert. Aici, zăcămintele erau destul de adânci, motiv pentru care primele mine fuseseră deschise abia în urmă cu zece ani. În acest fel, deschiderea unei asemenea galerii era mult mai ieftină decât amenajarea

de turnuri de exploatare şi puţuri de mină. Ellen se şi întrebase cum de unui om de la ţară, din apropiere, îi venise ideea să îşi încerce norocul în extracţia cărbunelui. Acesta nu putea să aibă cine ştie ce cunoştinţe în domeniu, şi nici experienţă în aprecierea muncitorilor, altfel nu l-ar fi angajat pe Jim Paisley ca maistru.

Ellen se smulse din gândurile ei negre. Desigur că Jim avea o mare experienţă şi poate că merita încredere, dar ei nu prea îi venea să creadă, mai ales că şi recompensarea se lăsa aşteptată. Încercarea de astăzi de a-i smulge soţului ei cel puţin o parte din plata săptămânală nu avusese succes. Noul şef le dăduse oamenilor doar bani de buzunar, ca avans. Adevăratele salarii urmau să le primească abia după ce vor începe extracţia cărbunelui.

— Şi dacă nu există cărbune? întrebase Violet îndrăzneaţă atunci când tatăl ei le adusese la cunoştinţă această condiţie a angajării.

Lucru pentru care fata se alesese cu un bobârnac în creştet.

— Unde sapă Jim Paisley, acolo se găseşte cărbune! ripostă el.

Această remarcă o nelinişti pe Ellen, pentru că însemna că noul întreprinzător îi încredinţase lui realizarea galeriilor, o sarcină la care Jim nu se pricepea deloc.

În orice caz, o săptămână sau două fără salariu era greu pentru familie. Munca lui Violet la familia Burton era plătită cu regularitate şi fata aducea acasă şi rufărie, de care se ocupa Ellen. Dacă familia Burton mai rămânea câteva săptămâni aici – şi deja se prevedea întârzierea negocierilor de vânzare a pământului –, familia Paisley ar mai scoate-o la capăt. Până atunci spera că Jim se va reangaja la vechea mină ori la alta.

La astea se gândise Ellen până în ziua în care primise

scrisoarea de la administraţia minei, căreia aparţinea casa în care locuiau. Mina prefera să închirieze locuinţe angajaţilor ei, pe care îi şi păsuia cu chiria când aveau probleme cu banii. Pentru cine lucra la altă mină ori nu lucra deloc nu avea înţelegere şi îl dădea afară. Ellen privise înmărmurită hârtia prin care erau ameninţaţi cu evacuarea în două săptămâni.

— Stimată doamnă, în privinţa asta nu avem nicio putere, se scuzase funcţionarul când, de mână cu Rosie, Ellen intrase în biroul lui şi îi ceruse disperată o amânare. Soţul dumneavoastră nu ne-a plătit chiria de două luni. L-am avertizat deja. Aşa procedăm, ca să nu neliniştim familiile. Maiştrii discută cu oamenii, după care, de cele mai multe ori, ei plătesc... mai devreme ori mai târziu. În cel mai rău caz, le reţinem din salariu.

Bărbatul se încruntă şi Ellen îşi trecu nervoasă mâna prin păr. La majoritatea familiilor de mineri era aceeaşi situaţia: soţiile primeau numai banii pentru cheltuielile gospodăreşti, iar chiria o achitau bărbaţii. Însă, uneori, banii ajungeau nu în gospodărie, ci la casele de pariuri ori în sălile de biliard.

— Dacă soţul dumneavoastră nu mai lucrează la noi... trebuie să ne înţelegeţi, avem nevoie de case pentru propriii noştri oameni. Nu dăm afară pe nimeni doar pentru că pleacă la concurenţă, însă trebuie plătită chiria. Regulat şi integral.

Ellen negociase – desigur cu ajutorul lui Rosie, care scâncea în continuu – o amânare de o săptămână, dar fără speranţa că între timp se va schimba ceva. Ea cu Violet nu puteau plăti chiria pe trei luni. Şi până când Jim va primi bani de la noua mină...

Ellen descuie uşa căsuţei lor şi începu fără niciun chef să cureţe cartofi. Nu va putea face din ei decât o supă subţire dacă va încerca să economisească ceva bani pentru chirie.

Dacă ar reuşi să plătească măcar o parte, poate îl va convinge pe administrator să îi mai păsuiască. Ellen gătea plângând. Viaţa ei cu Jim nu fusese uşoară. Beţiile lui, bătăile când el îşi vărsa nervii pe ea, privirile compătimitoare ale vecinelor, cărora le mergea puţin mai bine.

Odinioară îi mersese şi ei mai bine. Încerca să se consoleze visând la copilăria ei fericită, la casa părinţilor din Treorchy, de la marginea satului, la grădină – pe atunci, valea nu era acoperită cu praf de cărbune şi de funingine. Îşi amintea de zilele însorite, de spicele galben-aurii de pe câmp, de cerul azuriu, de picnicurile de pe pajişti. Tatăl ei fusese cizmar, iar ea îşi petrecuse după-amiezile în atelierul lui, jucându-se cu petice de piele, trăgând cu urechea la discuţiile sale cu ţăranii şi meşteşugarii cărora le lucra încălţăminte. Apoi se deschiseseră primele mine şi în văile din Rhondda începuse să curgă cu mineri din toate colţurile Angliei. Unul dintre primii sosiţi în Treorchy fusese Jim Paisley, pe atunci un tânăr fercheş, cu faţă colţuroasă, ochi sclipitori şi cu buze care râdeau atât de minunat şi care sărutau şi mai şi.

Ellen râsese când, ieşit din mină negru ca un maur, îl întâlnise pe râul Rhondda, unde înota şi se curăţa de praf. Şterpelise săpunuri frumos mirositoare din rezerva ascunsă a mamei ei şi îl săpunea veselă. Odată, el o trăsese în râu, se jucaseră ca nişte copii şi se şi dezbrăcaseră. Şi atunci se întâmplase. Ellen gustase fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare provocare a minunatului lui sex.

Curând au fost surprinşi la râu de vecini, a fost chestionată de părinţi şi i s-a interzis să mai iasă. Ellen Seekers, fiică de meşteşugar cu dotă corespunzătoare, nu se putea căsători în niciun caz cu un miner pribeag! Şi mai

ales cu unul ca Jim Paisley, care încă de atunci îşi toca banii la cârciumă.

Totul a culminat cu faptul că mama lui Ellen a prins-o pe fiica sa cu mâna în banii destinaţi trebuinţelor gospodăriei. „Numai câţiva şilingi, pe care ţi-i voi înapoia”, îi spusese Jim. Au urmat lacrimi, scuze, o a doua şansă, pe care Ellen a ratat-o iarăşi, pentru că în îmbrăţişările lui Jim uita de tot. Până la urmă, tatăl ei a dat-o afară; spre binele ei, susţinea el. Şi într-adevăr, se săturase de Paisley dinainte să fi reuşit să îl aducă în faţa altarului.

Ellen avea câteva bijuterii şi nişte haine, pe care le-a luat cu ea. Lui Jim îi erau suficiente ca dotă şi fu chiar dispus să facă o petrecere. Banii ajungeau pentru o nuntă veselă, ba chiar şi pentru câteva oale şi o masă cu scaune vechi. Ellen a mobilat triumfătoare o cocioabă în Pentre, pe care le-o închiriase un fermier.

Pe atunci, în Valea Rhondda, minele se deschideau una după alta. La început, Ellen nici nu băgă de seamă cât de des îşi schimba Jim locul de muncă. La Pentre s-au născut atât Fred, cât şi Violet, fata cu puţin înainte de mutarea la Treherbert. Pe Roşie a născut-o târziu, fără să şi-o fi dorit. Ellen îşi făcuse griji de când era gravidă cu Violet. La Rosemary plânsese. Acum ştia cine era Jim Paisley. Dar nu mai putea da înapoi.

— Şi dacă te duci la Treorchy şi vorbeşti cu bunicii? întrebă Violet.

Fata bănuise că era vorba despre ceva rău când o găsise pe mama ei în lacrimi la masa din bucătărie. Pe drumul spre acasă, Violet fusese foarte veselă. Heather Coltrane îi dăruise o rochie şi Kathleen îi arătase cum să şi-o ajusteze. În plus, Peter Burton se văita că negociase la sânge cu un proprietar de mină, care ba voia, ba nu voia să cumpere casa, ba cu terenul din jur, ba fără teren. Era aproape imposibil să vândă repede proprietatea, ceea ce

însemna că familia Burton avea să mai rămână la Treherbert câteva săptămâni. Dar Ellen îi arătă lui Violet scrisoarea de la administraţie şi fata mai că izbucni şi ea în plâns.

În Rhondda Valley nu existau alte case în afară de cele ale societăţilor miniere şi chiar şi acestea erau arhipline. Cine pusese mâna pe o locuinţă mai mare o subînchiria la unu sau doi tineri. Fireşte că în împrejurimi mai existau câteva ferme, dar minerii nu erau bine-veniţi acolo, cu siguranţă că nimeni nu ar fi vrut să îşi împartă casa cu familia Paisley. Aşa că Violet nu îşi făcea iluzii. Vor trebui să plece din Treherbert şi să se mute în altă aşezare minieră. Asta însemna sfârşitul angajării ei la familia Burton şi sfârşitul spălătoriei mamei ei. În alt loc trebuiau să o ia de la început şi înainte de toate să depindă de câştigul realizat de tată şi de frate. Doar dacă...

— A trecut atâta vreme, mamă! De când nu i-ai mai văzut? De cincisprezece ani? O supărare cu cineva nu poate dura atât. Mai ales când este vorba de propria fiică!

De mulţi ani, Violet îşi îndemna mama să reia legătura cu părinţii ei, spunându-i că soţii Seekers nu aveau ce îi face mai mult decât să o dea afară. Şi dacă o lua cu ea pe Rosie... cine pe lumea aceasta se putea împotrivi obrajilor îmbujoraţi şi părului blond roşcat şi buclat al surorii ei mai mici?

Roşie încetă să se mai smiorcăie şi se lăsă luată în braţe de Violet, pe care o diviniza. De tatăl şi de fratele ei se temea.

— Dar îmi este ruşine, Violet. Mă simt penibil! Nu pot să mă duc acolo precum o cerşetoare!

Ellen îşi şterse nasul. Jim şi Fred aveau să se întoarcă în curând, dacă nu întârziau prea mult la pub. Şi nu voia să pară plânsă şi disperată. Trebuia să discute omeneşte cu cei doi. Poate că acest nou proprietar de mină ar putea fi

convins să îşi deschidă puţin punga. Ellen voia mai ales să îi afle numele.

— Atunci mă duc eu, spuse hotărâtă Violet. Dacă tu nu o faci, o fac eu!

— Dar nu înţeleg de ce graba aceasta.

Unul dintre cei interesaţi de terenul moştenit de Peter, un proprietar de mină putred de bogat, nu se putea decide cu niciun chip să ia o parcelă. Îi spuse lui Peter că ar vrea să revină cu doi dintre maiştrii lui cu experienţă. Oare Peter ar avea ceva împotriva unor foraje de probă?

Această tevatură începuse să îl calce pe nervi pe Peter. Stăpânindu-se cu greu, îi explică bărbatului că voia să vândă repede pământul. Dacă vor fora imediat, nu avea nimic împotrivă. Nu voia să înşele pe nimeni. Îi era indiferent dacă vindea terenul pentru a fi folosit în scop industrial ori agrar. Numai să îl vândă odată!

La această răbufnire, cumpărătorul se miră:

— Păi, dacă vreţi să intraţi în afaceri cu mineritul... nu puteţi supraveghea săpăturile de la distanţă. Şi cu siguranţă nu din Noua Zeelandă!

Peter se încruntă:

— Să vreau ce...? întrebă el surprins. Mr. Hobbs, ultimul lucru care ne-ar trece prin cap mie şi soţiei mele ar fi să deschidem aici o mină. O dată pentru că nu am habar de exploatarea cărbunelui şi apoi pentru că eu iubesc din tot sufletul ceea ce fac. Am o comunitate la Dunedin, care mă aşteaptă. Şi în ce o priveşte pe soţia mea, continuă el zâmbind, are deja o mină de aur. Şi în niciun caz nu o va schimba pe câteva abataje miniere.

Malcolm Hobbs râse neîncrezător.

— Da? Dar oare nu în terenul dumneavoastră, de la sud de oraş, se sapă o nouă galerie? Eu aş fi jurat că i-aţi oferit parcela lui Arnold Webber, a cărui mină se află alături. Şi că acum săpaţi dumneavoastră. Dar trebuie să vă dau

dreptate: la minerit nu vă pricepeţi, în pământul acesta nu este cărbune. Poate cu cincizeci de coţi mai jos este posibil să fie. Dar în munte puteţi face zece tuneluri, nu veţi găsi nimic.

Bărbatul râse, se aplecă şi sfărâmă între degete puţin pământ, ca şi cum ar fi putut astfel să afle dacă mai jos cu cincizeci de coţi ar exista zăcăminte de cărbune.

Peter era zăpăcit de-a binelea.

— Galeriile sunt tunelurile transversale, nu? întrebă el. În muntele meu? Cu siguranţă că faceţi o confuzie.

Hobbs clătină din cap rânjind.

— Cu siguranţă, nu. Oamenii mei au văzut terenul, reverendule. Dacă noi am fi bănuit că există cărbune, am fi făcut o ofertă contra lui Webber. Ştiu care este situaţia. Şi Webber mi-a spus ieri că ar vrea totuşi să vă facă o ofertă. Are nevoie de teren pentru noi aşezări ale minerilor. Dar aşa cum am spus, acum scormoniţi dumneavoastră. Şi pe el l-a amuzat mult.

Peter Burton îşi îndepărtă supărat o şuviţă de păr căzută pe frunte şi îşi acoperi capul cu pălăria sa cu boruri largi, deoarece tocmai începuse să plouă. Trase de hăţuri calul unchiului său, care încă păştea.

— În aceste condiţii, Mr. Hobbs, mă tem că va trebui să mă scuzaţi. Trebuie să merg acolo să văd eu însumi. Dacă într-adevăr sapă cineva, apoi vreau să ştiu cine sapă şi de ce sapă. Şi informaţi-l pe Mr. Webber că îi aştept oferta!

— Trebuia să găsiţi ceva!

Randolph Burton, un tânăr încă musculos, dar dând semne că avea să devină la fel de corpolent ca tatăl lui, se adresa celui care conducea lucrările. Randolph avusese un chip neted până în urmă cu un an, când devenise ursuz şi îi apăruseră primele riduri.

— Nu am ajuns prea departe, încercă să îl liniştească Jim Paisley. Dar trebuie să susţinem galeria. Nu sunt fricos,

zise Paisley privind sigur de sine tavanul galeriei săpate în munte, lungă de aproximativ zece metri, dar oamenii au început să murmure că s-ar putea prăbuşi.

Randolph Burton ridică instinctiv capul şi privi îngrijorat la cei patru oameni cu târnăcoape şi lopeţi care lucrau. Se bucurase că scăpase de ploaie, dar dacă aici nu era în siguranţă... Nu îi trecuse prin cap până atunci că galeria se putea surpa.

— În orice caz, va trebui să comandaţi lemn, Mr. Burton. Fireşte că pot să o fac eu pentru dumneavoastră... dacă îmi daţi bani. Şi pentru că tot vorbeam de bani, salariile... Eu nu sunt atât de lacom, dar ceilalţi...

Randolph Burton examină posac pereţii galeriei. Poate că acest Paisley nu observase nişte straturi de cărbune. Randolph era extrem de mândru de proaspetele lui cunoştinţe în domeniul mineritului, înainte de moartea unchiului său, căutase la pub compania unor şefi de echipă şi culesese informaţii chiar şi de la proprietari de mine. Se întâlnise cu aceştia şi la diferite ocazii mondene, la care fusese invitat cât timp unchiul său trăise. De pe atunci încercase să îl convingă pe bătrânul James să intre în afacerile miniere. Ceea ce ar fi trebuit să fie mai mult decât simplu, având în vedere că era vorba despre cel mai mare zăcământ din întreaga Britanie.

— Aici este cărbune peste tot. Trebuie doar să îl extragem şi devenim bogaţi! îl tot bătea la cap Randolph pe unchiul lui.

James însă răsese:

— Dar cărbunele nu se găseşte pe drumuri, tinere, ci de multe ori adânc sub pământ. Iar eu sunt suficient de bogat. Cu siguranţă că nu îmi voi transforma pământul într-o haldă de cărbuni. Dacă tu faci asta după moartea mea, nu am cum să mă opun, dar priveşte râul, dealurile, pădurea. Toate acestea sunt minunate, Randolph, şi mie

mi-s dragi! Şi vreau să mor cu această privelişte sub ferestrele mele şi cu ciripitul păsărelelor în urechi. Nu cu un extras de cont în mână.

Oricum, unchiul James nu ar mai avut timp pentru a deschide o mină adevărată, dar Randolph... Fireşte că era foarte scump să sapi o galerie în munte, dar asta se putea uşor rezolva cu moştenirea Burton. Randolph sperase să scoată primele cantităţi de cărbune înainte ca unchiul Peter să prindă de veste. Atunci, totul ar fi arătat altfel. În mod cert, reverendul nu ar mai fi dorit să vândă şi i-ar fi încredinţat administrarea minei Burton lui Randolph, adică lui. Ce grozav suna! Mina Burton! Numai gândindu-se la aceasta şi îl cuprindea buna dispoziţie. Şi-ar ridica reşedinţa aici, ca Webber ori Hobbs, sau îşi va permite o proprietate lângă Cardiff, ca marchizul de Bute. Reverendului i-ar putea trimite bani lunar. Pentru săracii din Noua Zeelandă sau din altă parte. În fond, unchiul său bătea toba că el va folosi moştenirea în scopuri caritabile.

Numai dacă în calea acestor frumoase visuri nu ar sta atâtea investiţii! Unelte, salarii, acum lemnul... şi aşa Randolph se simţea depăşit de situaţie. Mai ales de când Peter şi familia lui ocupaseră casa. Până atunci putuse să vândă mobila şi obiectele de valoare pentru a-şi realiza ambiţiosul lui proiect minier.

— Dar dumneavoastră sunteţi sigur că în muntele acesta se află cărbune? îl mai întrebă încă o dată Randolph pe Paisley.

Poate că tatăl lui se va lăsa convins să îi acorde un avans la succesiune. În fond, acesta trebuia să aibă conştiinţa încărcată! Tocmai îi scrisese că Alice aştepta un copil.

Paisley clătină din cap:

— Aici există cărbune peste tot!

Între timp, ploaia bătea atât de tare încât nu auziră

zgomotul copitelor calului lui Peter. Abia când reverendul intră, înfăşurat în pelerină şi cu stropi de apă picurând de pe borurile pălăriei, Randolph şi Jim priviră către intrarea în galerie. Peter auzise ultimele cuvinte ale lui Paisley.

— Mr. Paisley, zise el, nu sunt surprins să vă văd aici. Fiica dumneavoastră mi-a povestit despre noua dumneavoastră muncă de maistru. Şi spunea, pe bună dreptate, că patronul dumneavoastră nu ar fi cel mai luminat.

Lui Paisley îi luă câteva clipe pentru a înţelege remarca. Apoi se încruntă furios:

— O spulber pe lepra aia!

Peter clătină din cap.

— Acest lucru nu va scoate cărbunele de la cincizeci de coţi, Mr. Paisley. Pentru că, mai mult ca sigur, acolo se află. Aici, sus, în munte, nu este, Randolph. Cine ţi-a băgat în cap ideea cu galeria? Ai ajuns de râsul oamenilor. Şi eu, pentru că, de fapt, este terenul meu, în caz că nu îţi este clar. Cu ce plăteşti săpăturile? Aici ai angajat cinci bărbaţi. Sau, ia stai puţin, sunt femei, Randolph?

Peter privi îngrozit siluetele mărunte care îndepărtau cu lopeţile sterilul lăsat în urmă de târnăcopul lui Paisley.

Randolph ridică din umeri.

— Femeile sunt mai ieftine, se justifică el. La galeriile transversale sunt deseori folosite. În timp ce în mină...

— Femeile în subteran aduc ghinion! susţinu Jim Paisley.

Peter Burton îşi dădu ochii peste cap:

— Doamnelor, încetaţi imediat truda. Şi tu la fel, Fred Paisley. Ce faceţi este şi periculos. Grota asta se poate prăbuşi chiar acum, din cauza ploii. Dumnezeule, Randolph, colina asta nu este din piatră, şi nici din cărbune, este din pământ! Veţi primi desigur banii ce vi se cuvin, continuă Peter adresându-se de această dată femeilor.

— Toţi? întrebă o femeie cu o voce clară. Nu i se putea ghici vârsta, avea faţa neagră de murdărie şi praf, şi purta pantaloni şi un pulover gros. Şi pe săptămâna trecută şi cea dinaintea ei?

Peter se frecă pe frunte, în timp ce Randolph o fulgeră cu privirea pe femeie.

— Învoiala prevede clar că veţi fi plătită când veţi găsi cărbune, Mrs. Carlson.

Femeia închise o clipă ochii resemnată.

— Dar avem nevoie de bani, spuse alta.

Peter trase aer în piept şi zise:

— Bineînţeles că vă veţi primi salariile, doamnelor, nu vă faceţi griji. Ceea ce nu este valabil şi pentru dumneata, Paisley. Din ce spune fiica dumitale, lucrezi de zece ani în Treherbert. Trebuie să ştii la ce adâncime se găseşte cărbune. Dacă ai susţinut asemenea tâmpenie, vei suporta consecinţele!

Paisley nici nu părea să se fi omorât cu munca. Peter observă că, în calitate de „maistru”, el nici nu arăta prăfuit şi murdar, ci îmbrăcat ca pentru stradă şi destul de curat.

Atât Paisley, cât şi Randolph au vrut să protesteze, dar Peter îi reduse la tăcere cu un gest.

— Noi mai discutăm, Randolph, înainte de plecarea ta la Cardiff, unde vei lua următorul tren. Iar dumneata, Paisley, te duci cu Fred acasă sau mai bine la Mr. Webber, căruia îi vei spune că va beneficia de o mică reducere la preţul terenului, dacă vă va angaja pe dumneata şi pe Fred. Apoi veţi încerca să vă păstraţi această slujbă de dragul soţiei şi al fiicei. Dumneavoastră, doamnelor, veţi veni mâine după-amiază la casa Burton, pentru că, din păcate, nu am bani la mine. Dar mâine-dimineaţă voi rezolva cu banca. Ah, da, iar până la sfârşitul săptămânii o puteţi ajuta pe soţia mea la grădină şi nu veţi pierde astfel nimic.

Cele patru femei se îndepărtară mulţumind. Peter privea

resemnat la ploaia torenţială.

— Sper că tatăl tău îmi va restitui banii, i se adresă el lui Randolph. Iar acum dispăreţi de aici înainte ca galeria să se prăbuşească!

Peter îşi scoase calul în ploaia care curgea şiroaie. Ar fi băut o ceaşcă de ceai sau, şi mai bine, un whisky. Îi era dor de chipul lui Kathleen, de zâmbetul ei şi de înţelegerea ei. Oare Randolph Burton o iubise tot atât de mult pe Alice Clusky? Oare se purtase frumos cu ea doar pentru a o câştiga? Peter oftă şi privi după femeile ude până la piele, care se îndreptau către oraş. Pe acestea cu siguranţă nu le aştepta un cămin cald, un ceai, un whisky şi nici înţelegere. Le aştepta munca în gospodărie, copiii şi bărbaţii cărora nu le era ruşine să îşi trimită soţiile şi fiicele să muncească în munte.

Existau lucruri mai rele decât o dragoste nefericită.

CAPITOLUL 7

Kahu Heke nu o lămuri pe fiica lui ce avea de făcut pentru salvarea poporului maori, pentru că nu mai avea timp să rămână singur cu ea. Tânărul războinic care gătise la marginea pădurii se apropie timid de cei doi ţinând în mână un obiect ciudat.

— *Ariki*... masa gata, anunţă el respectuos. Mai întâi pentru tine. Pentru fiica, fierbe pe foc.

Se exprima greoi şi făcea greşeli gramaticale.

Matariki se miră din nou. Nu putea fi vorba despre un nou dialect, ci părea că tânărul maori învăţase de curând limba poporului său. Ea uită însă de toate problemele lingvistice când Kahu Heke îi mulţumi acestuia şi se aşeză maiestuos lângă foc. Războinicul era foarte atent să nu stea în umbra şefului. Se apropie de el şi îi duse la buze curiosul obiect care arăta ca un corn cu găuri la ambele capete, prin care războinicul, serios, îi turnă lui Kahu Heke mâncare în gură.

— Nu am voie să ating mâncarea, este *tapu*, o lămuri căpetenia după ce războinicul îndepărtă cornul. Dacă aş folosi castroane şi linguri ca toţi ceilalţi, ar fi necesară o ceremonie complicată de purificare. Ar fi incomod şi pe deasupra şi o batjocorire a zeilor. Aşa că folosim cornul. Te obişnuieşti, Matariki.

Matariki îşi duse mâinile la frunte, fără a-şi atinge însă părul. I se părea penibil.

— Pe mine nu mă va hrăni! zise ea privindu-l pe tânărul arătos. Acesta avea un mic tatuaj în zona nasului, care îi dădea mai curând un aer vesel decât înspăimântător. Lui Matariki i se părea că îi scotea în evidenţă gropiţele. Tânărul avea o faţă ovală, părul negru pe care voia să îl lase să crească, pentru a-l putea strânge într-un coc de războinic, ochi căprui prietenoşi şi o gură frumoasă cu buze pline. Lui Matariki i se părea că seamănă mai degrabă cu un poet ori cu un cântăreţ decât cu un războinic. În orice caz, pentru a deveni aşa ceva şi a înspăimânta pe cineva, va avea mult de lucru.

Acum părea mai degrabă fricos. Privirea lui îngrozită, când o auzi vorbind cu hotărâre, îi amintea fetei de ochii unui ursuleţ de pluş rănit.

— Io făcut greşeli?

Kahu Heke clătină din cap.

— Este în regulă, Kupe, îi spuse el în engleză.

Războinicul se mai linişti.

— Pe tine nu trebuie să te hrănească, Matariki, spuse căpetenia revenind la limba maorilor. Pentru copiii lui *ariki*, nu este un *tapu* atât de sever. Pentru tine se va găti separat, dar eşti scutită de corn. Deci liniştește-te. Îţi este foame? Masa ta va fi gata imediat.

Matariki nu mai comentă răspunsul şi îşi dădu seama de ce răpitorii o evitaseră pe timpul călătoriei. Era evident că nu se putea să îi mergi pe urme cuiva din familia unui *ariki*

din Insula de Nord fără să încalci un *tapu*.

În ceea ce priveşte purificarea tovarăşilor de călătorie ai lui Matariki, mai era o problemă, după cum fu anunţată căpetenia de un trimis agitat, imediat după masă:

— Hanu şi Kahori au început ceremonia purificării, îi spuse războinicul. Am aprins foc sfânt şi am pregătit o mâncare cu care li s-au frecat mâinile, cum ne-ai zis. Dar cine trebuie să mănânce? Eu cred...

Kahu Heke îşi muşcă buzele.

— Tu spus, continuă războinicul, să facă femeia cu cel mai înalt rang din trib, dar noi nu avem aici nicio femeie. Numai... spuse acesta aruncându-i lui Matariki o privire sfioasă.

— Nici nu mă gândesc să mănânc ceva dintre degetele acestor indivizi! spuse ferm Matariki. În plus, ar fi *tapu*, continuă ea. Aş atinge ceea ce au atins bărbaţii şi...

— Are dreptate, nu se poate! spuse cu seriozitate căpetenia. Trimite-i încoace pe cei doi. Am să îi dezleg de blestem punându-mi mantia peste ei.

Războinicul făcu ochii mari:

— Asta este o mare bunăvoinţă, *ariki*!

Kahu Heke dădu din umeri:

— Hanu şi Kahori i-au făcut poporului un mare serviciu, spuse el plin de demnitate şi apoi se întoarse să plece.

Matariki îşi muşcă buzele când tatăl ei dispăru în casă. Se gândise că îi va ţine companie la masă şi îi va dezvălui mai multe despre misiunea secretă pentru care o adusese în acest loc. Dar probabil că era *tapu* pentru o căpetenie să fie văzută la masă cu fiica lui. Matariki nici nu mai ştia dacă trebuia să râdă sau să plângă.

Tânărul Kupe se apropie ruşinat de ea.

— Tu acum poţi mânca. Eu gătit pasăre. Dar trebuie să iei tu, altfel *tapu*.

Matariki se ridică oftând. Înţelesese că nu va fi servită.

Şi probabil că pentru ea se foloseau şi alte oale. Spera ca tânărul să fie un bun bucătar, pentru că „pasăre gătită” nu suna tocmai promiţător.

După aspect, mâncarea de cartofi dulci înotând într-un fel de zeamă de pui nu o încânta deloc. Tânărul se ocupa cu stingerea focului, când Matariki se aşeză să mănânce şi o văzu că ezită.

— Este kiwi şi, pentru că pe chipul fetei sila deveni şi mai evidentă, adăugă: Fript e mai gustos. Spiritele rele nu place fiartă.

Matariki îşi dădu ochii peste cap.

— Chiar credeţi că spiritele ar putea să consume chestia asta dacă aţi face-o puţin mai gustoasă? Nu sunteţi în toate minţile.

Tânărul roşi.

— Poţi să repeţi? Eu nu înţeles.

— Nu are importanţă, murmură Matariki aproape ruşinată. Părinţii o învăţaseră să respecte religia tribului Ngai Tahu, aşa cum tribul respecta creştinismul lui Lizzie. Şi adăugă: Dar tu de ce nu înţelegi limba maori? Eşti din alt trib? Mai îndepărtat? Războinicii de aici sunt din diferite triburi?

Kupe înţelese doar pe jumătate. Dialectul specific Insulei de Sud îl depăşea în mod evident. Dar pe fată o străfulgeră o idee. Kupe se deosebea de ceilalţi, nu era tatuat şi avea părul scurt.

— Vorbeşti limba engleză? îl chestionă ea.

El confirmă fericit.

— Da, desigur. Dar... dar nu trebuie să o folosesc. Ea este limba inamicului. Trebuie să învăţ limba noastră.

Matariki oftă iarăşi.

— Ştii ceva? O înveţi mâine. Facem un târg, Kupe, da? Eu nu te trădez că vorbim în engleză, dar pentru asta îmi ţii tovărăşie la masă.

— Este *tapu*, obiectă Kupe, dar nu cu prea mare convingere.

Hanu şi Kahori părură speriaţi de fiecare dată când Matariki se apropia de ei. Dar Kupe se temea doar să nu încalce obiceiul şi să nu cadă în dizgraţia căpeteniei.

Matariki zâmbi.

— Şi, în plus, pot să te iau sub mantia mea, se oferi ea. Sau sub pătura mea, că jacheta, din nefericire, nu am aluat-o cu mine când fermecătorii tăi confraţi de trib m-au săltat. Dar pentru puţin timp.

De această dată zâmbi şi Kupe şi răspunse în engleză:

— Cred că atunci când vine vorba despre *tapu* uneori trebuie să improvizezi.

Matariki respiră uşurată. În sfârşit, un om cu care putea să se înţeleagă! Şi nu doar pentru că vorbeau aceeaşi limbă.

— Tu de unde eşti, de fapt? îl întrebă ea pe Kupe în timp ce învârtea lingura prin supa de kiwi. La Ngai Tahu se gătea mai bine. Şi continuă: Eşti totuşi maori, nu?

După trăsăturile feţei şi constituţie nu părea un *maori-pakeha*.

— Sunt din Poverty Bay.

Matariki observă că tânărul folosise denumirea englezească a golfului. Tatăl ei desigur că l-ar fi mustrat pentru asta.

— Din Gisborne. Din căminul de orfani de acolo.

Matariki îl privi nedumerită. Între timp, Kupe, care se aşezase lângă ea, se trase mai deoparte, pentru ca umbra ei să nu cadă peste el. Nu o privea, dar observase că fata era impresionată de povestea lui. În mod normal, copiii maori nu ajungeau la orfelinate nici atunci când le mureau părinţii. Erau îngrijiţi cu dragoste în triburile lor.

— Toţi copiii din tribul meu au crescut în orfelinat, o lămuri el. În 1865, la Opotiki a fost o epidemie de tifos şi

au murit mulţi membri ai tribului. Te Ua Haumene a considerat că ei trebuiau să fie răzbunaţi. A trimis războinici, care i-au ucis pe misionari.

Matariki auzise de povestea aceasta. Se întreba dacă noul ei prieten ştia că tatăl ei era responsabil de moartea lui Carl Völkner.

— După care au vrut să arunce în mare toţi *pakeha* din Poverty Bay, continuă Kupe.

— Ceea ce lor nu le-a plăcut.

Şi acest lucru îi era cunoscut lui Matariki.

Kupe privi în pământ.

— Albii au respins Hauhau, după care au venit în satul nostru. Noi nu aveam nicio legătură cu cele întâmplate, nu ştiam de Hauhau. Dar ei nici nu au vrut să audă. Au ucis căpetenia, au alungat tribul şi au luat copiii. Kupe vorbea pe un ton indiferent, de parcă spusese povestea asta deseori. Apoi furia îl cuprinse: Trebuia să fim educaţi ca nişte creştini onorabili, zise cu obidă.

— Au dus toţi copiii din sat la orfelinat? întrebă îngrozită Matariki.

Kupe confirmă.

— Nu îmi mai amintesc de satul nostru. Eram prea mic. Dar aşa povesteau copiii mai mari, înainte de a ne fi despărţit de ei. Am ajuns în cămine diferite, ca să nu mai vorbim între noi în limba noastră. Cei mai mici au uitat-o curând. De aceea trebuie să o învăţ din nou.

Matariki era impresionată. Vru să îi pună mâna consolator pe braţ, dar el se feri – *tapu*. Matariki se jucă nervoasă cu pandantivul din jad de la gât. Un *hei-tiki*, un mic zeu maori. I-l făcuse cadou Haikina la ultima aniversare a zilei de naştere.

— Şi a fost groaznic, continuă să povestească Kupe. La orfelinat ne băteau mereu, ni se spunea că nu suntem buni de nimic. La fiecare greşeală ni se amintea cât de

înapoiat era poporul nostru. Dacă cineva scotea doar o vorbă în limba maori, ne încarcerau zile la rând. După un timp, eram ca şi copiii *pakeha*. Nu îmi mai puteam aminti nimic de tribul meu, dar nu eram nici leneş și nici prost. Mereu am avut note bune, poate că aş fi putut să îmi continui studiile. Pentru teologie se ofereau burse. Apoi am auzit în King Country de Hauhau. Aşa numeau *pakeha* Waikato şi alte districte. Pentru misionari, fireşte că părea diavolul în persoană. Dar pentru mine era o şansă, în cele din urmă, am fugit. Şi chiar mi-am găsit tribul!

Din vocea lui răzbătea mândria.

Matariki înţelegea bucuria lui Kupe. Dar, totodată, se gândea că pentru copilăria lui nu erau vinovaţi doar albii. Fără provocarea Hauhau, acestora nu le-ar fi venit niciodată ideea să atace satul lui.

— Am primit şi un nume nou! spuse cu entuziasm tânărul războinic. Kupe este numele unui erou! Kupe a fost primul locuitor din Actearoa!

Desigur că Matariki cunoştea legenda. Dar povestea colonizării Noii Zeelande de către Kupe şi familia sa era controversată. A fost un gest de curaj să plece din Hawaiki şi să meargă în necunoscut, dar, de altfel, nici nu mai avea încotro. Kupe omorâse un confrate din trib şi îi furase soţia. Iar apoi îi părăsise pe Kura-marotini şi pe copii pentru a căuta noi aventuri. Poate că tatăl vitreg al lui Matariki, Michael, l-ar fi socotit pe Kupe un erou, dar mama ei, Lizzie, vorbea cu dispreţ despre aventurieri. Dar era mai bine să nu îi spună asta noului ei prieten. Kupe părea atât de fericit când vorbea despre viaţa lui la Hauhau.

— La orfelinat îmi ziceau Curt.

Matariki râse, cel puţin pe tema aceasta putea să discute liber.

— Pe mine mă strigau Martha! Lucru pentru care am

fost foarte mândră când am ajuns la şcoală. Dar, oricum, Kupe este un nume mai frumos.

Îşi dădu seama că făcuse un lucru bun spunând asta când văzu sclipirea din ochii noului ei prieten. Uneori, Kupe se comporta copilăreşte, cu toate că în mod sigur era cu trei ani mai mare decât ea.

Matariki trecu însă la chestiuni practice.

— Kupe, unde aş putea să fac baie? Pe cât posibil fără să încalc vreun *tapu*. Trebuie să existe pe undeva un râu ori un lac, nu? Ar trebui cel puţin să mă spăl pe cap. În măsura în care nu deranjez pe cineva.

O oră mai târziu, Matariki se îmbăiase într-un râu limpede. Kupe se uitase în altă parte când fata îşi scoase bluza, potrivit educaţiei *pakeha*. Fetele maori nu aveau reţineri să îşi dezvelească bustul în faţa membrilor tribului. Matariki fu înduioşată de gestul lui şi de faptul că a roşit când i-a dat vasul în care era apă cu săpun.

— Dacă torni apa pe păr, după care te clăteşti, nu mai trebuie să te purifici.

Lui Matariki i se părea ciudat acest *tapu*, dar făcu aşa cum îi spusese, apoi îşi bagă capul în apă. Stând pe spate, ca râul să îi spele părul de săpun, privi vârful verde intens al arborelui kauri, care se ridica maiestuos lângă albia râului. Se întreba cât timp îi trebuise să atingă această înălţime – se spunea că arborii kauri trăiau până la patru mii de ani. Dacă cel de aici veghea de cel puţin o mie, sămânţa lui încolţise mai înainte ca primii maorii să fi călcat pe acest pământ. Şi poate că privirea niciunui alb nu căzuse încă asupra lui. Matariki nu ştia unde se afla, însă dacă ar fi existat aşezări *pakeha* în apropiere, cu siguranţă că Kahu Heke ar fi ales alt loc pentru tabără. Dacă ar fi fost după tatăl ei, niciodată un topor *pakeha* nu s-ar fi atins de un arbore ori de o ferigă de aici.

Fata încercă să îşi imagineze Actearoa fără albi, fără

case din piatră, şcoli, turme de oi. Nu prea reuşi, dar nu era nimic căruia să îi ducă dorul. Îi plăcea aici. Părul negru lung până la coapse i se împrăştie în apă, curentul îi mângâia pielea capului şi ea simţea cum pârâul se juca în pletele ei.

Se trezi speriată din vis când auzi vocea lui Kupe. Tânărul se întorsese şi privea fascinat părul bogat plutind pe apă, care o înfăşură pe Matariki ca aura unei sirene.

— Arăţi cu adevărat ca... o vrăjitoare, murmură el.

Matariki se răzvrăti:

— Nu sunt! Sunt o fată absolut normală. Dar pentru că tot veni vorba despre vrăji: ai idee ce ar trebui să fac pentru ca voi, tu şi fraţii tăi de trib, să deveniţi invulnerabili?

Kupe ridică din umeri.

— Probabil că tatăl tău îţi va spune. Vrea să te vadă înainte de ceremonia de seară. De aceea m-a trimis.

Părea că se scuza. Dacă era după el, nu ar mai fi deranjat-o.

Matariki se gândea cum ar putea să îşi usuce părul. S-ar fi putut şterge pe costumul de călărie, dar nu avea niciun chef să stea toată seara într-o rochie udă, la foc, dacă pentru ea s-ar aprinde totuşi un foc. Oricum, rochia era murdară şi ruptă. Avea neapărată nevoie de haine noi. Şi călduroase, pentru că erau în prag de iarnă, şi ea tremura în fiecare noapte.

Matariki ignoră orice *tapu* şi îşi stoarse părul cu mâinile. Întorcându-se la casa tatălui ei, observă un adăpost simplu în luminiş. Oare acolo trebuia să locuiască? în coliba căpeteniei nu s-ar simţi mai în siguranţă.

Kahu Heke stătea în picioare în faţa casei. Probabil exista un *tapu* prin care i se interzicea ca în prezenţa supuşilor să se aşeze. Dar cum procedau fiii şi fiicele căpeteniei când *ariki* avea treabă cu nevestele lui?

Matariki îşi înăbuşi cu greu un chicotit blasfemie. Îi venea greu să ia în serios fandoseala tatălui ei.

— Ai avut timp să te aduni, Matariki, zise Kahu Heke. Te simţi pregătită sufleteşte să iei parte la ceremonia noastră din această seară?

Matariki ridică din umeri.

— Depinde ce trebuie să fac. Nu ştiu însă vreo vrajă care să oprească gloanţele.

Se părea că Kahu Heke începea să îşi piardă răbdarea:

— Fată, ţi-am spus că este vorba doar despre un simbol, îi spuse în engleză – pentru „simbol” în limba maorilor nu exista un cuvânt. Şi nici nu trebuie să începem cu o mare ceremonie. Tu...

— Tată, îţi repet că nu sunt o *tohunga*. Şi nici nu voi fi, nu o să preiau învăţături de la o femeie înţeleaptă. Când eram mică, am fost pe la Hainga, mai cunosc şi eu câteva plante de leac. Şi ştiu să dansez şi diverse *haka*.

— Este şi asta ceva! se bucură Kahu Heke. Fireşte că vei dansa, asta este în plus. Şi la invocarea zeilor războiului. Însă după cum am mai spus, astea nu le vom face imediat, ci... hm... când va fi lună nouă.

Matariki ridică mâinile într-un gest de disperare.

— Tată, eu nu ştiu când se fac. Şi nici nu ştiu exact ce trebuie făcut. Nu există o *tohunga*, care să stea alături de mine?

Kahu Heke îşi muşcă buzele:

— Mda... Hare crede că a asistat la o asemenea ceremonie pe când triburile se războiau între ele, în tinereţea lui.

— Hare este preot?

Matariki întrebuinţă cuvântul din limba engleză. Un maori ar fi folosit cuvântul *tohunga*, dar acesta însemna o persoană cu serioase cunoştinţe într-un anumit domeniu. Putea fi o *tohunga* în domeniul spiritual, dar şi un

specialist în construcţii ori o moaşă.

Kahu Heke îşi trecu nervos mâna prin păr şi Matariki remarcă amuzată că acesta uitase de invocarea zeului Rauru.

— Este... hm... eu aş zice că este *tohunga* în *whaikorero*. Conduce ceremoniile atunci când nu sunt eu... ţine discursuri impresionante.

Matariki clătină din cap:

— El este maestru orator. I s-ar putea spune şi povestitor. Şi trebuie să reconstituie o ceremonie atât de importantă? La care participase în copilărie? Sau poate nu?

Kahu Heke îşi aminti de Rauru şi medită puţin, invocând cu mare demnitate zeul.

— Matariki, ţi-am mai spus. Nu este importantă respectarea cu stricteţe a ceremoniei. Important este ca ea să ajungă la sufletul bărbaţilor. Propriul lor spirit îi face invulnerabili. Nu nişte zeităţi oarecare.

— Şi dacă zeii văd lucrurile altfel? întrebă cu îndrăzneală Matariki. Poate că noi îi supărăm dacă gândim aşa. Hainga nu ar face aşa ceva. Asta chiar ar fi *ţapul*

Kahu Heke renunţă la atitudinea maiestuoasă şi începu să se plimbe încoace şi încolo prin faţa colibei. Matariki rămase locului, fără a-i evita umbră.

— Lasă în seama mea ce este *ţapul* zise *ariki* iritat, în cele din urmă. Nu faci decât să dansezi. Cel puţin azi. Un *haka* pe care îl cunoşti.

— Aşa? spuse Matariki privindu-l de sus. Tată, eu nu am nici *piu piu* şi nici *poi poi*. Nu se face.

Când dansau, tinerele impresionau nu doar prin graţie, ci şi prin îmbrăcămintea tradiţională care consta în fuste din frunze de in întărite. În timpul mişcărilor, acestea produceau un foşnet, care însoţea cântecul fetelor. Tinerele fluturau cocoloaşe de in prinse în benzi lungi, care

scoteau zgomote şi subliniau ritmul. Matariki ştia cum se confecţionează fustele *piu piu* şi cocoloaşele *poi poi*, însă întărirea inului dura săptămâni întregi. La fel şi ţesutul corsajului în culorile tribului.

— Eu nu pot să dansez îmbrăcată în costum de călărie!

Acest argument nu putea fi trecut cu vederea de către Kahu Heke, care nu era sigur dacă fiica de căpetenie trebuia să fie goală la ceremoniile importante, după cum sugerase războinicul Hare. Dar el nu voia în niciun caz să rişte ca Matariki să se opună din nou.

— Bine, zise el, în cele din urmă. Astăzi nu vei dansa. Am să trimit imediat un războinic în cel mai apropiat sat ca să îţi facă rost de costumul pentru dans. Oricum, tu trebuie să te îmbraci ca una de-a noastră.

— Mereu? întrebă Matariki speriată.

Veşmintele maorilor erau frumoase, dar nu prea călduroase. Cei din Ngai Tahu se îmbrăcau de aceea mai mult cu haine *pakeha* dacă nu avea loc o sărbătoare ori o ceremonie de salut, la care dansatul şi cântatul mai încălzeau.

Kahu Heke nu îi răspunse, ci aduse iarăşi vorba despre tatuaje.

Ochii lui Matariki aruncară fulgere.

— Ţi-am mai spus că nu vreau niciun *mokol* Mai întâi că nu îmi plac şi apoi pentru că dor! Răzuiala, apoi vopseaua, pielea se poate infecta!

Hainga le povestise fetelor din Ngai Tahu despre plantele folosite mai de mult pentru alinarea durerilor provocate de tatuare. Dar nu totdeauna cu rezultate satisfăcătoare – probabil acesta fiind şi unul dintre motivele pentru care tribul Ngai Tahu aproape renunţase la *moko*.

— Tu eşti fiică de căpetenie! se răsti Kahu Heke. Durerile...

— Tocmai! Matariki zâmbi triumfătoare. Sunt fiică de căpetenie şi nimeni nu are voie să mă atingă. Aşadar, niciun *moko*. Cine să mă tatueze? îl privi ironic pe tatăl ei şi continuă: şi, de fapt, pe tine cine te-a tatuat? Lucrul acesta nu era pe atunci luat în serios de Ngaţi Pau ori tu nu eşti cu adevărat copil de căpetenie? Hongi Hika nu a fost unchiul tău?

— Eu am destul sânge regal! ripostă plin de mândrie Kahu Heke, lăsând totuşi deschisă problema cu *moko*-ul lui. Iar acum, Matariki, hai, oamenii aşteaptă. Ei au să danseze în jurul lui *niuy* iar tu trebuie să te arăţi. Chiar dacă astăzi nu vei contribui la ceremonie.

CAPITOLUL 8

Se întunecase deja şi lui Violet i se cam făcuse frică de propria îndrăzneală. Drumul de la Treherbert la Treorchy se lungea şi Roşie, care obosise foarte tare, o încurca. În plus, burniţa uşoară de după-amiază se transformase într-o adevărată rupere de nori. Violet era udă până la piele şi pantofii ei vechi cedară când ajunse, în sfârşit, la primele case ale satului.

Treorchy nu luase naştere ca Treherbert odată cu apariţia minelor. Existase aici o aşezare înainte de deschiderea primelor mine. Casele ţărăneşti, unele neocupate, erau risipite, nu dispuse de o parte şi de alta a străzilor, ca în aşezările miniere. Odinioară, Treorchy fusese o aşezare mică şi deşi acum se dezvoltase foarte mult, cu ajutorul informaţiilor date de Ellen, Violet putea să găsească uşor casa cizmarului Seekers.

Inima lui Violet începu să bată mai repede când deschise portiţa grădinii. În spatele gardului din şipci de lemn încrucişate se vedeau straturi de flori şi legume, semn că cineva luptase cu vitejie împotriva prafului de cărbune care acoperea şi aici totul. Violet avu grijă ca Rosie să nu calce pe straturi şi când ajunse în faţa uşii

rămase cu privirea pe mânerul de forma unui bot de leu, cu care trebuia să bată. Un astfel de mâner din alamă i se părea fetei un lux. Cei din casele minerilor nu îşi puteau permite aşa ceva şi nici nu ar fi avut nevoie, pentru că în casele lor nu se găsea nimic de furat. De cele mai multe ori, femeile lăsau uşa deschisă, iar dacă o închideau, era suficient un ciocănit pentru ca un musafir să îşi anunţe prezenţa. Locuinţele erau mici şi aveau pereţii subţiri.

Dacă nu ar fi plouat atât de rău, Violet s-ar fi gândit încă o dată dacă era cazul să bată la uşă. Totul era aşa de frumos şi de diferit faţă de casa ei. De exemplu, cutia pentru scrisori era din alamă şi avea decoraţiuni din email, iar pe preşul pentru şters picioarele din faţa uşii scria W E L C O M E, după cum citi Violet pe litere, lucru care îi dădu curaj.

— Vreau acasă! se smiorcăi Roşie.

Violet trase adânc aer în piept şi bătu cu mânerul, apoi o luă de mână pe Rosie şi îi şterse la repezeală nasul.

— Nu poţi să zâmbeşti puţin? murmură ea.

Se auziră paşi. Uşa se deschise şi o lovi un val de căldură. Violet clipi în lumina unei lămpi cu ulei. Bărbatul care îi deschisese era slab şi palid. Pe chipul lui bărbos, cu ochi la fel de albaştri că ai lui Violet, se citea uimirea:

— Ellen? întrebă acesta.

După câteva clipe, Walter Seekers îşi reveni. Fireşte că cea de la uşă nu putea fi Ellen, dar în lumina slabă a lămpii, tânăra Violet semăna enorm cu mama ei. Cizmarul nu se mai sătura să o privească. Fetei îi veni să intre în pământ când acesta i se adresă cu numele mamei ei. Nu putu să scoată o vorbă, dar reuşiră să se înţeleagă. Violet Paisley, fiica lui Ellen. Lui Walter Seekers nu îi venea să creadă pe cine avea în faţă, în carne şi oase.

Îşi reveni însă şi, ca să o apere pe nepoata sa de ploaie, o invită înăuntru. Violet se aşeză în faţa căminului, cu sora

ei mai mică în braţe. Încercă să îşi usuce hainele şi să nu privească în jur cu prea mare curiozitate, în timp ce Walter turna ceaiul.

— Şi pe micuţă cum o cheamă? Cu siguranţă că i-ar plăcea o ceaşcă de ciocolată, nu? întrebă nesigur Walter. Nu este... nu este copilul tău?

Violet îi aruncă bunicului o privire mustrătoare, aşa cum odinioară obişnuia şi fiica lui.

— Bineînţeles că nu. Eu am treisprezece ani. Ea este Rosemary. Sora mea.

Walter Seekers, „bunelu'", observă Violet, avea lacrimi în ochi.

— Rosemary, şopti el. După numele soţiei mele decedate. I-a dat numele mamei ei.

Violet ştia acest lucru, dar nu şi că Rosemary Seekers se dusese la cele veşnice.

— A murit acum un an, spuse trist Walter, şi puse o ceaşcă aburindă de ceai în faţa lui Violet.

Băutura maronie, dulce din care Roşie luă uşor o sorbitură, mirosea ademenitor. Bunicul mai desfăcu şi o cutie cu prăjiturele pentru ceai!

— Mi-aş fi dorit să trăiască şi ea acest moment. Am crezut mereu că Ellen se va întoarce. Rosemary era atât de sigură. Individul acela, scuză-mă, copilă, este tatăl tău, dar a fost totdeauna un pierde-vară. Şi mama ta trebuia să îşi dea seama la un moment dat.

— Mamei îi este ruşine, spuse sec Violet.

Walter oftă.

— Mândria a moştenit-o tot de la Rosie a mea, dar povesteşte-mi, Violet! De ce eşti aici? Cum te pot ajuta?

În timp ce Roşie înfuleca prăjituri, Violet îi povesti despre faptul că Jim rămăsese fără serviciu şi că ei erau aproape să îşi piardă locuinţa.

— Acum, tata are un post de maistru, concluzionă Violet,

ca să nu îl pună pe tatăl ei într-o postură proastă, doar că nu a primit încă niciun salariu. Când îl va primi, are să poată să achite chiria fără probleme. Dacă ne-ai putea ajuta cu câţiva şilingi...

Walter Seekers oftă, apoi dădu glas gândurilor care o chinuiau pe Violet de două săptămâni:

— Ah, copilă, dacă tatăl tău nu a primit banii până acum, nici nu are să îi mai vadă vreodată! Ce fel de mină este aceea care la două săptămâni după deschidere este deja falimentară? Mai ales o mină din Treherbert.

Walter Seekers era cizmar, nu miner, dar trăise destui ani în regiunea aceasta pentru a cunoaşte realitatea din minerit.

Violet ridică din umeri.

— În primul rând, am să vă duc pe voi acasă. Mama ta nu ştie că tu eşti aici, nu?

Violet aprobă ruşinată.

— Ea zicea să nu vin. Dar eu... Mr. Seekers, eu...

— ...bunicule, o corectă zâmbind Walter. De mult timp aşteptam asta! Indiferent ce credea mama ta, probabil că în acest moment ea este foarte îngrijorară din cauza ta şi a micuţei Roşie.

Roşie se căţărase pe genunchii lui. Copila era reţinută faţă de bărbaţi, însă barba lui Walter Seekers o fascina, iar glasul acestuia, calm şi prietenos, nu puternic şi agresiv ca al tatălui ei şi al prietenilor acestuia, îi plăcea. Bătrânul o lasă să îl tragă de barbă şi să îi împletească din ea mici codiţe.

— Putem să ne întoarcem pe jos, se împotrivi Violet.

Ar fi fost o obrăznicie să îl pună pe bătrân să înhame caii pe o ploaie ca asta. Plus că, între timp, tatăl ei ajunsese acasă şi dacă ar vedea că bunicul o aduce...

— Ei, asta-i! Walter pusese deja mâna pe pardesiu şi se duse până în dormitor, de unde reveni imediat cu o

pelerină impermeabilă. A fost a lui Rosie a mea. Acoperiţi-vă amândouă. Este ca un cort, Rosemary, te poţi ascunde sub ea.

Roşie râse şi se strecură pe loc sub pelerină, de unde scotea din când în când capul strigând „cucu!”, până când Violet o potoli stânjenită.

— Mulţumesc, murmură ea. Pot... pot să vă ajut cumva? Poate cu calul?

Violet nu se mai apropiase de un cal la mai puţin de câţiva coţi, dar voia să fie de folos.

— Putem lua cu noi prăjiturelele? întrebă Roşie.

Walter se încruntă când văzu privirea pofticioasă a lui Violet. Nepoata lui mai mare refuză politicos, dar de fapt...

— Ia spune-mi, Violet, suferiţi de foame? întrebă el îngândurat.

După ce înhamă calul şi aşeză câteva prelate în căruţă, ca să le protejeze pe fete de ploaie, Walter Seekers aduse un coş cu alimentele pe care le putuse găsi la repezeală. Pâine, brânză, nişte peşte uscat de pe care Violet nu îşi putea dezlipi privirea, unt şi lapte. Fata nici nu îşi mai amintea de gustul untului şi îşi imagină chipul lui Ellen când va despacheta comoara.

Lucy, bătrâna, dar bine îngrijită iapă a lui Walter Seekers, saltă vioaie imediat ce intrară pe drumul bătătorit care ducea la Treherbert. Probabil că voia să scape cât mai repede de această ploaie torenţială, între timp se făcuse noapte.

— În Treherbert există grajd de închiriat? întrebă Seekers trăgând prelatele peste el şi nepoate. Nu cred că mă întorc în noaptea aceasta. Lucy trebuie să se usuce şi eu la fel.

— Poţi să dormi la mine, îl invită generoasă Roşie.

Violet îşi muşcă buzele.

— Nu ştiu, murmură ea.

Walter Seekers îi zâmbi înţelegător:

— Ştiu că tatăl tău şi cu mine nu suntem tocmai prieteni şi probabil că la ora asta nu mai este treaz.

Violet confirmă uşurată, fără a mai adăuga că atunci când era beat, Jim Paisley nu era tocmai amabil.

— Nu îţi face griji, găsesc eu unde să dorm. Îl cunosc bine pe vizitiul de la Davies, căruia îi fac de ani buni încălţăminte.

David Davies făcea parte dintre cei mai mari proprietari de mine din Rhondda. Iar vizitiul lui umbla mult.

— Dacă îmi spui unde este vila familiei Davies, pot să stau în grajd.

Violet nu ştia unde locuia bogătaşul Mr. Davies, dar se iviră luminile palide din Treherbert şi trebuia să îi arate bunicului drumul spre Bute Street, în a cărei parte veche locuia familia Paisley. Fata se aşteptase să descopere casa neluminată ori doar cu o lumânare la fereastră. Fără îndoială că mama ei îşi făcea griji. Era clar că în casă se petrecea ceva. Lămpile ardeau în camera de zi şi în dormitor şi se auzeau voci ridicate şi strigăte:

— Te omor pe tine şi pe târfa aia mică!

— Las-o, daddy...

— Las-o în pace pe nevastă-ta sau aducem poliţia!

Curajoasa Mrs. Brown din vecini striga mai tare decât Fred, care era abţiguit.

Mr. Brown era probabil şi el de faţă, dar din principiu nu se amesteca în treburile altora.

— Daddy o bate pe mami, şopti speriată Roşie şi se ascunse sub prelată lângă Violet.

Violet se smulse energic din îmbrăţişarea micuţei, dar nu reuşi să sară de pe capra căruţei. Bunicul fusese mai rapid decât ar fi crezut ea. Acesta lăsă căruţa în stradă şi dădu fuga spre casă. Uşa era zăvorâtă şi din spatele ei se auzeau urlete ca la luptă şi strigătele înăbuşite ale lui

Ellen. Walter Seekers se izbi în uşă, care cedă. Violet vru să intre după el, dar fu oprită de Mrs. Brown. Aceasta o apucă de mână şi pe Rosie, care alerga în urma surorii ei şi a bunicului.

— Pe cea mică o iau eu, nu trebuie să vadă.

Violet murmură o mulţumire şi se năpusti în casă, chiar în momentul în care uscăţivul ei bunic îl puse la pământ cu un pumn pe Jim Paisley, de două ori mai mare decât el, dar beat şi luat pe nepregătite.

— Să nu îndrăzneşti să te mai atingi de fiica mea! urlă Walter.

Fred, care în acest timp încercase nu prea convins să îl îndepărteze pe tată de mama lui, urmărea scena mirat.

Ellen era ghemuită scâncind într-un colţ, cu mâinile ridicate pentru a-şi proteja faţa. O arcadă îi sângera, avea buza crăpată şi un ochi umflat, dar nu părea grav rănită.

— Mami...

Violet o ajută să se ridice şi i se aruncă în braţe.

Dar Ellen nu avea ochi pentru fiica ei, ci privea neîncrezătoare silueta care îi pusese soţul jos cu o lovitură.

— Tată... şopti ea.

— Nu veţi mai rămâne nici o singură zi în casa aceasta!

Walter Seekers avu nevoie de ceva timp ca să îşi recapete respiraţia normală, apoi se uită consternat la interiorul mizer al casei de miner, din care tocmai îl zvârlise pe Jim Paisley. Nu era uşor să îl scoţi din fire pe cizmar, dar când se înfuria, era de rău. Ellen trebuise să constate asta cu durere, cu ani în urmă, iar acum o făcea şi Jim. Fred îşi urmase tatăl fără să scoată o vorbă. Şi el era băut şi se putea să îl şi socotit pe Walter Seekers un fel de duh al răzbunării.

Cei doi Paisley se întoarseră probabil la pub, în cazul în care cârciuma mai era deschisă. Rosemary rămăsese

agăţată de mama ei, care se ridica încet, şi Violet încerca să facă ordine în cameră, fără mari speranţe. În furia lui, Jim zdrobise jumătate din mobilierul lor sărăcăcios.

— Şi-a pierdut iarăşi slujba, spuse Ellen cu sufletul la gură. Şi te acuză pe tine de asta, Violet, nu ştiu de ce. Ar fi trebuit să îl las în pace, poate că ar fi adormit şi ar fi uitat până mâine. Dar trebuia totuşi să îi spun de scrisoare!

Ea arătă către preavizul de evacuare, de fapt către ce rămăsese din el. Jim Paisley făcuse hârtia bucăţele şi le aruncase pe podea.

— Asta-i bună, ar fi trebuit să îl laşi în pace! se revoltă Walter Seekers. Nu e vina ta. De câte ori te-a mai bătut aşa, Ellen? O dată, de două ori pe lună? Sau pe săptămână? Pentru Dumnezeu, copilă, de ce nu ai venit acasă?

El o îmbrăţişă pe fiica sa, foarte atent să nu îi provoace dureri.

— În orice caz, vă iau cu mine imediat. Nu mai rămâneţi nicio oră aici. Se vor întoarce după ce se închide la cârciumă. Ia cu tine ce vrei, Ellen. Şi tu, Violet. Să plecăm înainte de a ne mai întâlni cu el.

— Dar Fred... cu el ce se întâmplă? Ellen era încă prea surprinsă pentru a se gândi la plecare. Este totuşi fiul meu...

— În noaptea asta a fost complice al soţului care te bătea! ripostă dur Walter. Dacă mâine se trezeşte din beţie, poţi vorbi cu el. Şi el este bine-venit în casa mea, dacă se poartă cum trebuie. Dar astăzi trebuie să decidă unde rămâne.

— Va putea să doarmă acasă, chiar dacă suntem plecate, o linişti Violet.

În ce o privea pe ea, nu avea nevoie nici de trei minute pentru a-şi pune nişte îmbrăcăminte într-o boccea. Mai avea şi o agrafă pe care i-o dăruise Heather, şi un caiet

ieftin de şcoală, în care uneori mai scria stângaci litere. Cea mai mare dorinţă a lui Violet era să înveţe să scrie şi să citească bine. Dar la şcoală nu fusese niciodată şi cele câteva frânturi prinse de la mama ei sau de la reverend la şcoala duminicală nu reprezentau mai nimic.

— Gata! zise ea. Acum fac bagajul pentru Roşie şi pentru mami. Du-le liniştit la căruţă, bunicule, imediat vin şi eu.

Violet aruncă într-un coş și garderoba mai mult decât modestă a lui Ellen, precum şi câteva lucruşoare de-ale lui Rosie. Deasupra înghesui păpuşa pe care în ultima săptămână Kathleen Burton i-o făcuse celei mici din resturi de materiale şi pe care o umpluse cu rumeguş. Roşie era deosebit de mândră de această jucărie, pentru că nu avusese niciodată o păpuşă adevărată.

Walter Seekers aranjă prelatele peste fiica lui şi peste nepoata cea mai mică. Ellen încă tremura şi părea indecisă, cu siguranţă că o mai dureau şi rănile. Dar tatăl ei şi Violet nu mai stăteau la discuţii. După atâţia ani, Walter voia ca, în sfârşit, să-şi ducă fiica acasă. Şi Violet întrevedea un viitor mai optimist ca niciodată. La Treorchy nu va mai fi nevoie să muncească, deci putea să meargă la şcoală. Şi nu va mai fi copilul murdar şi sărman al unui miner, ci nepoata cizmarului. Şi va locui într-o casă adevărată, înconjurată de grădină, o casă care aparţinea bunicului. Iar Ellen nu va mai trebui să îşi facă mereu griji dacă beţivul ei de soţ va plăti ori nu va plăti chiria!

Violet ar fi râs şi ar fi cântat, dar vremea era prea deprimantă. Turna cu găleata şi până să ajungă ea la căruţă, era din nou udă.

Chiar şi drumurile erau pline de apă. În Treherbert erau bine întreţinute, dar imediat ce Walter Seekers ieşi cu atelajul din localitate şi se îndreptă spre sud, trebui să ocolească găurile pline de noroi şi să meargă cu atenţie pe

porţiunile unde băltea apa. Pe alocuri, drumul era distrus sau inundat de râul ieşit din albie şi au fost nevoiţi să facă mai multe ocoluri.

— Chiar trebuie să ajungem astăzi la Treorchy? întrebă epuizată Violet când Walter Seekers îşi rugă din nou pasagerii să coboare pentru a uşura calul de efortul de a scoate căruţa dintr-o groapă.

Ellen se sprijini de fiica ei, iar Roşie începu iarăşi să plângă.

Walter îşi privi obosit nepoata. Pălăria îi era complet udă, iar apa i se scurgea pe păr şi pe barbă.

— Unde altundeva să mergem? în grajd la Davies nu ne putem adăposti toţi patru.

— Dar putem să înnoptăm la familia Burton! răspunse Violet. Dacă o luăm la dreapta, ar mai fi cam o milă până la casa lor. Ne vor primi cu siguranţă.

Gândul la salonul pe care ea cu Kathleen şi Heather îl făcuseră locuibil şi în care acum ardea un foc plăcut îi dădu curaj. Desigur că neozeelandezii nu le vor închide uşa în nas.

— Aceasta este familia la care lucrezi tu? se interesă Walter neîncrezător. Preotul nu este cel care o îndemna pe mama ta să se întoarcă la individul... ăă... soţul ei care o bate?

Violet clătină din cap.

— Nu, reverendul Burton nu este aşa. Şi de aici oricum nu se poate merge mai departe.

Asta era adevărat. Urmau să traverseze râul, dar apele rupseseră podul. Walter Seekers se gândi puţin cât ar fi trebuit să ocolească, dar când îşi dădu seama câte ore le va lua, pe o asemenea vreme, cedă.

— Bine, copilă. Urcă, Ellen, va fi bine. Iar tu, Roşie, nu mai plânge. Uite aici, în coş, mai sunt prăjiturile pe care voiai să le luăm cu noi.

După câteva prăjiturele, Roşie se linişti, iar Walter Seekers o conduse pe Lucy către casa Burton. Întâi, iapa mersese bucuroasă la trap, dar acum trebuia să fie îmboldită. Înaintau încet pe drumul de ţară transformat într-o mlaştină. Atelajul se îndrepta către muntele în care Randolph Burton începuse să sape galeria. Lucy trăgea căruţa la deal luptând vitejeşte cu solul pietros şi lunecos.

Şi atunci avu loc dezastrul: Walter Seekers văzu prea târziu şanţul săpat de ape de-a latul drumului. Lucy sări peste el, dar căruţa rămase în mijlocul lui cu o osie ruptă.

Iapa se opri, când roţile se blocară.

Walter Seekers blestemă.

— Se pare că mai departe mergem pe jos, oftă el pregătindu-se să o deshame pe Lucy. Îmi pare rău, doamnelor, nu vă pot oferi decât calul.

Pe calul mustind de apă nu au vrut să urce nici Ellen şi nici fetele, deşi erau frânte de oboseală. Violet se gândi cu groază la drumul pe jos prin noroi. Până la casa familiei Burton mai aveau încă o bucată bună de drum. Bunicul meşterea la lampa cu petrol care luminase slab căruţa. Dacă o luau cu ei, cel puţin nu mai erau nevoiţi să orbecăiască. Walter le lumina drumul. Violet luase cu ea şi coşul cu provizii. Că nu se putea şti.

— Măcar de am da de o pădurice în care să ne adăpostim, mormăi Walter.

După doar câţiva paşi îşi dădură seama că nici Ellen şi nici Roşie nu puteau merge mai departe. Pardesiul subţire al lui Ellen era complet ud şi hainele îmbibate de apă nu doar că ţineau foarte rece, dar şi atârnau greu pe ea.

— Aş putea să o iau înainte şi poate voi face rost de o căruţă sau de cai.

— Pot să o iau eu înainte! se oferi Violet, şi încercă să îşi dea seama cât de departe erau.

Drumul şi muntele îi păreau ciudat de străine. Existau

nenumărate urme de paşi şi de roţi de căruţe, la margine de drum se vedea steril, apoi ea zări intrarea într-o galerie!

— Bunicule, priveşte, acolo ne putem adăposti!

Violet arătă agitată către o grotă întunecoasă, care nu li se păru ameninţătoare, ci un refugiu prietenos în faţa vremii îngrozitoare.

— Uite un tunel în munte.

— Un tunel? se miră Walter. Mai curând o mină, o exploatare, există aşa ceva pe-aici, Violet? Fii atentă să nu te prăbuşeşti, dacă este vreun puţ.

Dar Violet o şi luase înainte.

— O galerie orizontală! spuse ea. Trebuia să fie cea nouă, la care a lucrat tati.

Ellen aprobă epuizată.

— Şi pe care reverendul a închis-o astăzi. De aceea era Jim aşa de furios. El este...

— ...un mizerabil, o completă sec Walter. Se poate intra, Violet? Este sigură?

Lui Violet i se păru un adăpost bun. Galeria era lungă de aproximativ treizeci, patruzeci de coţi, şi uscată. Lampa lui Walter lumină un plafon de înălţimea unui om, cu pereţi netezi.

Walter răsuflă uşurat.

— Putem să rămânem aici, spuse el. Până când se îmbunătăţeşte vremea, chiar dacă durează până mâine-dimineaţă.

Violet vru să mai spună ceva, dar bunicul o întrerupse.

— Nu, Violet, nici nu se pune problema să încerci să ajungi la cei pentru care lucrezi. Mai întâi pentru că s-ar putea să ţi se întâmple ceva şi apoi ar fi o obrăznicie să îi punem pe vremea asta să înhame, şi nici nu ştim dacă drumul este bun. Nu, rămânem aici, şi mâine plecăm pe jos.

În timp ce Ellen şi fetele intrară clătinându-se, Walter încercă să bage calul în galerie, dar acesta refuză să facă un pas. Walter încercă să îl forţeze, dar animalul nu îl ascultă.

— Atunci rămâi afară, mârţoagă proastă! zise Walter şi dădu drumul hamurilor. Te leg afară, nu ai decât să stai acolo. Ellen, cât mai înăuntru, unde este mai cald. Dacă găsesc nişte lemne uscate, aş putea aprinde un foc.

În galerie nu erau lemne, dar Ellen îşi încălzi mâinile în jurul lămpii cu petrol, iar Roşie se consolă rapid cu ce găsi în coş. Asemenea minunăţii nu mai văzuse în toată viaţa ei. Carne uscată, cârnaţi, lapte proaspăt. Copila înfuleca de-a dreptul. Violet avu grijă ca şi mama ei să mănânce ceva. Ellen era foarte palidă, rănile începuseră să îi sângereze din nou, iar ochiul i se umflase. Cu siguranţă că reverendul Peter ar fi chemat un doctor sau ar fi îngrijit-o el însuşi. Se pricepea, pentru că pe terenurile aurifere condusese un lazaret. Ei, deocamdată, nu puteau face nimic pentru ea. Dar cu siguranţă Ellen nu avea cum să moară din cauza rănilor.

— Am nevoie doar de linişte, copii, zise femeia când observă privirea îngrijorată a lui Violet. Ne vom culca şi...

Cuvintele ei fură acoperite de un zgomot ca de tunet şi parcă pământul li se clătină sub picioare. O furtună cu fulgere şi tunete? Violet renunţă la ideea de a ajunge la casa Burton în noaptea aceea.

— Mami, mi-e rău, spuse Roşie. Mi-e greaţă...

Violet oftă.

— Aşa se întâmplă când te îndopi peste măsură! Să nu vomiţi aici, că va mirosi toată noaptea.

— Hai afară, spuse Ellen pe jumătate adormită.

Violet clătină din cap:

— Nu, lasă că ies eu cu ea. O să mă uit şi de cal, bunicule, poate că îl conving să intre să se usuce.

Era îngrijorată că Lucy rămăsese în ploaia torenţială. Îi plăcea iapa şi se întreba de ce refuza cu atâta încăpăţânare să intre în galerie. Că din grajd abia se îndurase să iasă.

— Vărs...

Vaietele lui Rosie se înteţiră, pe când afară tună din nou. Violet o ridică pe surioara ei şi o duse afară. Lucy necheză. Parcă înfricoşată? Ori le chema? Bunicul priponise iapa într-un loc cât de cât adăpostit, lângă intrarea în galerie, unde cineva fixase inele pentru caii folosiţi la mină. Dar Lucy părea că voia să fugă. Violet se sperie de iapa care bătea agitată din copite. Fata o conduse pe Rosie mai departe de intrare, unde aceasta vărsă. După ce o linişti, o trase spre galerie. Şi totul se petrecu fulgerător.

Se auzi iarăşi zgomotul puternic ca de tunet. Dar parcă nu venea din cer, ci de pe munte ori din munte? Cu coada ochiului, Violet o văzu pe Lucy cum se smulse din frânghie şi se eliberă, în timp ce în faţa ei se prăvăli o grămadă de noroi şi pietre. Dacă animalul nu ar fi fugit, ar fost îngropat pe loc. În vreme ce Violet privea împietrită intrarea în galerie, tunetul se auzi din nou şi de pe înălţimi se prăvăli o nouă grămadă de pământ şi stânci, blocând intrarea. O trase deoparte pe Rosie şi o auzi pe Ellen ţipând. Sau era propria ei voce? Sau a lui Rosie? De pe înălţime se vărsau şiroaie de apă, cărând cu ele pământ şi grohotiş. Intrarea în galerie nu se mai vedea. În jur nu mai erau decât ape, pământ care aluneca şi tunete.

Apoi nu se mai auziră decât răpăitul ploii, tropăitul lui Lucy şi plânsul lui Rosie.

Violet alergă spre grămada de pietre şi pământ în spatele căreia ar fi trebuit să fie intrarea în galerie. Şi începu să sape cu mâinile goale.

— Mami! striga ea printre suspine, dar nu îi răspunse nimeni. Fiica cea mare a lui Ellen renunţă să mai sape.

Trebuie să aducem ajutoare, spuse ea. Vino cu mine, Roşie. Trebuie să vii cu mine!

Violet încercă să se adune. O parte din ea voia să rămână, să plângă, să ţipe şi chiar să moară. Dar o altă parte rămase cumpătată, privind către locul nenorocirii ca un martor întâmplător, care ştia înainte de toate că trebuia să o pună la adăpost pe Rosie de frig şi ploaie. Se apropie cu atenţie de Lucy, care rămăsese în apropiere şi acum păştea iarba de la marginea drumului. Iapa o privi prietenoasă.

Violet o urcă pe Rosie pe spinarea ei.

— Vei călări. Nu, nu protesta, ţine-te bine. Poţi să o faci. Trebuie să o ajutăm şi pe mami. Dacă te târăsc după mine, ne va lua mai mult timp.

Lucy tropăia cuminte alături de Violet, lăsând-o să se agaţe de coama ei când terenul era prea alunecos. Totuşi, dură o veşnicie până când în depărtare se zări casa Burton. Aşa cum era de aşteptat, nu se zărea nicio lumină. Pe Violet o cuprinse frica. Dacă familia Burton nu era acasă? Dacă nu îi va deschide nimeni? Dacă...?

Lăsă iapa în grădină, urcă împreună cu Rosie scara şi bătu disperată la uşă. Se părea că nu o făcuse suficient de tare, pentru că înăuntru nu se auzi nicio mişcare. Violet se uită după nişte pietricele pe care să le arunce în ferestre. Era frântă de oboseală şi simţea că îşi pierde şi minţile.

Se auziră paşi şi imediat se aruncă suspinând în braţele lui Peter Burton.

— Domnule reverend... galeria... tunelul... mama mea...

CAPITOLUL 9

Rugăciunea de seară a Hauhau semăna cu ceea ce Matariki văzuse la prânz, dar acum, căutătura feroce a bărbaţilor şi strigătele lor mai mult o speriau decât o înveseleau. Probabil deoarece la lumina făcliilor scena avea un aer mai solemn, dar şi pentru că de data aceasta

lipseau vorbele mobilizatoare ale tatălui ei. După discursul lui amenințător, strigătele *rire*, *rire*, *hau*, *hau* ale războinicilor îi aminteau mai mult de meciurile de hochei de la școală.

Seara însă, nu mai părea un joc. Bărbații înconjurară buștеanul din mijlocul taberei, denumit *mu*, și scandară silabe fără niciun sens. Kahu Heke și Hare, „maestrul discursurilor frumoase” și expert spiritual al tribului, interveneau uneori pronunțând diferite fraze și nume. Unele dintre ele erau preluate de războinici. Se striga *Pai Mărire*, *hau*, *hau*, *Te Ua Haumene* ori „în numele lui Gabriel” sau Atua. Strigăte ca „Libertate” erau însoțite de răcnete sonore. Tămbălăul din luminiș era asurzitor. Matariki nu credea că cel mai apropiat sat, Te Maniapoto, era la foarte mică distanță.

Ceremonia se prelungi câteva ore și Kupe părea epuizat după ce înconjurase stâlpul, a suta oară, cu pași apăsați. Majoritatea războinicilor păreau în transă. Strigătele îi incitau și arătau dornici să îi înfrunte pe dușmani. Unii își agitau sulițele, alții se băteau cu pumnul în piept, ca să dovedească faptul că se simțeau invulnerabili. Toate acestea îi păreau lui Matariki străine și o îngrozeau mult mai mult decât războinicele *haka*, pe care propriul trib le dansau doar ca să nu își piardă antrenamentul. Acestea însă chiar înspăimântau și îi transformau pe războinici, ceea ce era periculos.

Lui Matariki îi trecuse și foamea. Când bărbații terminară și Kahu Heke se retrase în coliba lui, urmat de blajinul Kupe, fata nu își dorea decât să doarmă, dacă reușea să scape de ecourile rămase în urechi de la strigătele războinicilor.

Kupe îi lăsă respectuos în fața colibei ei o lipie și un piept de kiwi fript. Matariki îi auzi pașii și așteptă să plece, dar tânărul părea că ezită să o facă. Educația lui de

pakeha învinse, şi strigă:

— Noapte bună, Matariki!

Fără să îşi dea seama de ce, Matariki se simţi mai bine când îi răspunse:

— Noapte bună, Kupe!

În dimineaţa următoare, Matariki fu trezită de strigătele asurzitoare ale războinicilor. Se părea că spiritul lui Hauhau ori al altcuiva era invocat de cel puţin două ori pe zi. Fata îşi trase pătura peste cap, dar nu mai reuşi să adoarmă. Se ridică şi mâncă ceea ce îi lăsase Kupe în faţa colibei. Spre prânz găsi în faţa adăpostului ei un *poi poi* şi o fustă, piesele principale ale unui costum de dansatoare a tribului Ngai Tahu. Partea de peste piept, fără mâneci, era însă altfel, ca şi modelul ţesăturii, care diferea de la trib la trib, şi era transmis din generaţie în generaţie de către femei.

Fata era însă bucuroasă că putea să îmbrace şi partea superioară a costumaţiei, pentru că se temuse că la această ceremonie deosebit de importantă, la care tatăl ei voia să participe, era nevoie să se arate cu bustul gol. Matariki era încă o copilă, semnele feminităţii abia întrezărindu-se. Costumul de dans îi era însă prea mare şi Kupe reuşi după un timp să îi facă rost de ustensilele necesare pentru a-l ajusta. Matariki cusu fără niciun chef, dorindu-şi să fie în satul de unde provenea costumul. Acolo, femeile şi fetele ar fi ajutat-o cu siguranţă şi deşi ar fi glumit că are sâni la fel de mici precum ciorchinii din via mamei ei, ar fi admirat-o apoi şi ar fi râs şi ar fi dansat împreună. Matariki tânjea după normalitatea dintr-un sat maori şi se temea de vecinii ei necunoscuţi. Satul nu era foarte aproape, dar în câteva ore se putea ajunge acolo. Prin apropierea de tabăra lui, Kahu Heke îl punea în acelaşi pericol în care se aflase tribul celui care astăzi se numea Kupe.

Se făcu seară şi Matariki îşi urmă cu inima strânsă tatăl în tabără, unde războinicii începuseră iarăşi să dea ocol stâlpului.

— Fă ca ei! îi porunci Kahu Heke. Participă! Fă ce îţi trece prin minte!

Matariki ar fi vrut să potolească urletele bărbaţilor şi chiar reuşi, din fericire, când li se alătură. Erau atenţi să se ţină la distanţă de ea şi Matariki ajunse foarte repede în mijlocul lor, pe *niu*. Tatăl ei veni spre ea, cercul se rupse pentru a-i face loc, apoi se refăcu la o distanţă mai mare, în lumina amurgului şi a făcliilor aprinse, umbra lui *ariki* şi a fiicei sale prelungindu-se.

Matariki era ruşinată. Nu mai dansase singură în faţa tribului ei, pentru că era prea mică. De cele mai multe ori, tinerele dansau în grup, doar cele mai curajoase dansau uneori pe câte un cântec de dragoste împreună cu un băiat. Dar războinicii maori care o priveau acum erau în transă şi gata să o divinizeze indiferent de cum dansa.

Matariki se încurajă şi începu cu un *haka powhiri*, un dans de salut, pe care îl cunoştea bine, deoarece îl executase de multe ori împreună cu alte fete din Ngai Tahu şi îi plăcea, pentru că nu avea nimic ameninţător. Se folosea pentru prezentarea dansatorilor şi satului şi era interpretat după ce războinicii făceau parada de impresionare a nou-veniţilor şi cea mai în vârstă femeie rostea *karanga*. Era astfel un semn că tribul şi vizitatorii nu vor ajunge la conflict. Matariki îşi flutura cu sârg *poi poi* şi le cânta războinicilor un cântec despre munţi acoperiţi de zăpadă, câmpii vaste, râuri pline cu peşte şi lacuri cu apă limpede. Cântecul ei descria regiunea Otago şi tribul Ngai Tahu. Se întreba însă câţi dintre bărbaţi o înţelegeau pentru că aici se vorbeau multe dialecte – Kahu Heke reunise sub flamura Hauhau bărbaţi din toate triburile din Insula de Nord.

La încheierea reprezentaţiei se bucură de aplauzele războinicilor şi văzu că şi tatăl ei era mulţumit.

— Pentru început este foarte bine, Matariki! îi şopti ei. Şi acum dă drumul la *karangal*

Matariki ripostă încurcată:

— Dar... dar nu ştiu...

— Fă-o! *Ariki* ridică braţele şi războinicii amuţiră plini de respect. Fiica stelelor va invoca acum spiritele! anunţă el.

Matariki ezită. Fără îndoială era *tapu* dacă o fată ca ea încerca să rostească *karanga*. Privilegiul ca prin acesta să stabilească o legătură spirituală între membrii tribului şi vizitatori aparţinea femeii celei mai bătrâne şi mai mari în rang.

Dar Matariki aşa era considerată aici, fiind în definitiv singura femeie... Copila îşi adună tot curajul şi strigă.

Când Hainga din Insula de Sud striga *karanga*, părea că pământul se zguduie din adâncuri. Lumea spiritelor părea să atingă lumea oamenilor, adunându-i în cerc pe toţi cei care o auzeau, acoperind întreg universul. *Karanga* era sfânt, dar strigătul lui Matariki abia dacă aducea cu cel al colegei ei de cameră Mary Jane la vederea unui şoarece în dormitor.

Totuşi, *karanga* avu efect asupra lui Dingo. Câinele cu picioare lungi, care nu atrăsese atenţia nimănui, deoarece Kahu Heke credea probabil că animalele de casă ale copiilor căpeteniei erau supuse la *tapu*, răspunse cu un urlet alarmat, mult mai tare decât strigătul lui Matariki. Un urlet care se transformă în lătrat. Dingo întâmpina astfel intruşii, dar nu ataca, ci se refugia în patul lui Matariki. Şi acum dădu fuga la fată, exact în momentul în care la marginea taberei se dezlănţui iadul.

— Mâinile sus, lăsaţi armele, Armed Constabulary! Nu este o glumă!

Şi ca dovadă traseră şi primele focuri de armă. Matariki

zări în semiîntuneric fulgerele ţevilor de puşcă. Dingo se refugie între picioarele ei.

Războinicii surprinşi se împrăştiară într-o clipă în toate părţile, neştiind de unde venea ameninţarea. Dar apoi se auzi vocea lui Kahu Heke:

— *Rire*, *rire*, *hau*, *hau*!

Câţiva războinici preluară strigătul, apoi începură cu toţii să strige. Şi brusc oamenii se transformară. Câţiva se năpustiră asupra atacatorilor doar cu securi şi suliţe, alţii îşi luară armele din colibe, începură să zboare gloanţe şi strigătele sălbatice „rire, rire, hau, hau!” se amestecau cu ţipetele de furie şi de durere. Paralizată de teamă, Matariki vedea cum colibele luau foc şi cum cădeau oamenii. Dingo lătra, simţindu-se puternic între picioarele stăpânei lui.

— Vino cu mine!

Matariki, care se adăpostise până una-alta în spatele lui *mu*, simţi cum cineva o apucă de mână.

— Repede, ne măcelăresc... sunt... sunt atât de mulţi...

Matariki se întrebă de unde ştia Kupe câţi oameni îi atacau. Deşi cuprins de panică, tânărul mai avea curajul să se ocupe şi de ea, în timp ce Kahu Heke nu se vedea nicăieri.

Kupe o trase după el către luminişul unde locuia căpetenia. Acolo era întuneric, dar zgomotele luptei se auzeau încă. Kupe nu se opri, dar încetini fuga când ajunseră sub marele arbore kauri, unde ferigile înalte formau un frunziş des. Dingo, care îi urmase, se mai linişti.

— Sus în copac! o îndemnă Kupe arătându-i un arbore.

Într-un arbore kauri nu te poţi căţăra, pentru că are crengi foarte sus, dar îl poţi folosi ca punct de observaţie.

— Dar Dingo...

— Urcă!

Intimidată, Matariki se căţără până la prima creangă şi fu mişcată când Kupe îi întinse câinele care se zbătea.

Animalul avea picioare lungi, dar nu era greu. Matariki îi ceru pe un ton sever să stea liniştit şi îl ridică pe o ramură mai sus, după care se sui şi ea acolo de unde putea să vadă o parte a taberei. Kupe îşi găsi un loc cu vizibilitate şi mai bună.

În luminiş ardeau cu vâlvătaie colibele, trupele *pakeha* le dăduseră foc de la început, pentru a crea haos. Câţiva războinici răniţi sau poate morţi erau întinşi în jurul *niu*, fantomatic luminaţi de flăcări. Din rândul Armed Constables nu existau victime. Câţiva bărbaţi în uniforme cutreierau tabăra căutând războinici ascunşi. Izolat, se mai duceau lupte, dar militarii erau pe punctul de a lichida şi ultimii duşmani. Încercau ca, în loc de a-i ucide, să îi ia prizonieri pe războinici, şi mulţi dintre ei se şi predaseră. Alţii urlau*rire*, *rire*, *hau*, *hau* şi se repezeau la englezi înfruntând moartea.

Matariki ţipă când unul dintre miliţieni nu găsi altă soluţie decât să împuşte de aproape un războinic solid. I se păru că fusese Hanu, unul dintre răpitorii ei, dar nu se bucură. Când scoase strigătul de luptă, bărbatul arăta ca un nebun. Nu părea să ştie ce face. Probabil că nu ştiuse cu mult în urmă.

Când în luminiş se aşternu liniştea, Matariki plângea încet. Englezii se mulţumiră să distrugă tabera principală. Probabil că nu ştiau că există tradiţia ca locuinţa căpeteniei să fie în afara taberei.

— Numai *pakeha*, şopti Kupe. Niciun maori.

— Maori? întrebă Matariki îngrozită.

Kupe ridică din umeri:

— Printre ei există şi maori, câini trădători.

Dingo scheună.

— Nu se referea la tine, zise Matariki şi îşi mângâie protejatul. Apoi i se adresă din nou lui Kupe: Atunci este vorba şi despre un fel de război civil între triburi?

Kupe confirmă.

— Câţiva *iwi* din Ngaţi Porou luptă alături de *pakeha*. În East Cape şi Gisborne sunt mulţi care...

— Asta-i nebunie curată, îl întrerupse Matariki, dar apoi indignarea o gâtui.

Fireşte că toate acestea erau o nebunie. Dar una mortală.

Matariki şi Kupe rămaseră în pom până în zori. Li se părea mai sigur să aştepte să vadă dacă *pakeha* nu vor reveni după ce interogau prizonierii. Kupe nu voia să se lase capturat, în timp ce Matariki era nesigură. Poate că ar fi dus-o acasă. Dar aceştia ar fi putea să o violeze ori să o predea la cea mai apropiată casă de corecţie. După cele povestite de Kupe despre monstruozităţile săvârşite în satul lui, nu mai avea încredere în miliţieni.

Spre dimineaţă avură parte de o surpriză.

— *Ariki*! şuieră Kupe.

Din punctul lui de observaţie, el supraveghea şi luminişul unde era coliba căpeteniei. Matariki era adormită. Îşi căutase o poziţie cât mai comodă în arborele prietenos şi Dingo i se cuibărise în poală.

— Ce este? întrebă ea.

— *Ariki*, tatăl tău! Este jos, în faţa colibei lui. Iar războinicii supravieţuitori se adună şi ei în luminiş. *Ariki* trăieşte!

Kupe jubila. Strigă:

— Kahu Heke! Kahu Heke! Pai Mărire, *hau*, *hau*!

Matariki tresări. Ar fi rămas ascunsă, măcar pentru a-şi aduna gândurile. Nu simţea nevoia să îl revadă pe tatăl ei. Dar căpetenia deja ridicase privirea spre ei.

— Atunci, ajută-ne, Kupe... dacă ţii atât de mult să dansezi iarăşi în jurul unui stâlp. Matariki oftă şi luă sub braţ câinele pe jumătate adormit. Oricum va fi interesant de auzit ce mai are de spus arhanghelul Gabriel după

toate astea!

Kupe începu să coboare din copac. Matariki îl urmă şi vru să i-l dea lui pe Dingo, care se săturase de experienţa aeriană, dar câinele sări din braţele fetei şi căzu de la doi metri, scoţând un scheunat. Matariki se sperie, dar Dingo şchiopătă puţin şi îşi reveni. Kupe o ajută pe fată, aceasta bâjbâi cu piciorul după un sprijin, şi aterizară pe ferigile de sub arbore.

— M-ai atins, îl tachină Matariki pe tânăr, şi nu s-a sfârşit lumea.

Kupe ridică din umeri.

— Nici gloanţele nu ne-au atins ieri, îi răspunse el fără să se uite la ea.

Matariki însă nu îl slăbi din priviri:

— Doar nu ai crezut aşa ceva, nu?

Kupe se uită ruşinat în pământ.

— Dacă aş fi crezut, nu aş fi fugit. Ai să îi spui tatălui tău că am fugit?

Matariki ridică din sprâncene:

— Dar nu a fugit şi el? întrebă ea fără urmă de respect. Nu l-am văzut când lupta s-a înteţit. În plus, tu ai avut grijă de mine. Dar poate că o căpetenie devine invizibilă când se cântă *rirerire*.

Kupe îşi muşcă buzele.

— Tu nu iei nimic în serios, răspunse el trist. Nu este de glumă. Serios.

Matariki nu putea să nege acest lucru, cu toate că dintre tovarăşii lui Hauhau nu muriseră mulţi, aşa cum se temuseră ea şi Kupe. De fapt, doar doi bărbaţi căzuseră împuşcaţi, unul fiind Hanu. Patru războinici rămăseseră răniţi pe câmpul de luptă, englezii crezând probabil că erau morţi. Pe ceilalţi răniţi şi pe prizonieri îi luaseră cu ei. Astfel, ceata lui Kahu Heke se micşorase cu vreo douăzeci de luptători.

Căpetenia se ocupase de transportul răniţilor la cel mai apropiat sat al maorilor şi acum se adresa celor vreo treizeci de bărbaţi rămaşi. Mândru în veşmânt de războinic, arătând mai mare în mantia lui largă, se înfipsese în faţa războinicilor.

Agită suliţa în aer, ridică securea şi strigă un singur cuvânt:

— Răzbunare!

Spre mirarea lui Matariki, lucrul acesta părea să impună respect războinicilor, care îi răspunseră *rire*, *rire*, *hau*, *hau*, şi ar fi intonat monotonul refren până la transă dacă nu i-ar fi oprit căpetenia.

— Bărbaţi! Zeii poporului nostru ne-au încercat, dar nu ne-au părăsit. Priviţi, Matariki, fata căpeteniei, este aici. A scăpat de *pakeha*, îngerul a făcut-o invizibilă şi acum ne-a redat-o!

Bărbaţii strigară entuziasmaţi când Matariki pătrunse în luminiş. Fata nu îşi găsi cuvintele, dar nu se putu abţine să nu admire priceperea căpeteniei. Kahu Heke o observase în copac. Ştiuse că va apărea şi imediat îşi modificase tot discursul. Sosirea lui Matariki la momentul potrivit trebuia să convingă oamenii că fusese mâna zeilor.

— Îngerul? şopti încurcat Kupe.

— Da, spuse Matariki. Se pare că ai fost promovat.

— Zeii ne-au dat un semn: nu trebuie să mai aşteptăm. Este timpul răzbunării. Timpul pentru a-i trimite pe *pakeha* înapoi în ţara lor. Ne vom pregăti pentru asta diseară. Ceremonia care ne face războinici, războinici invincibili, va avea loc chiar în noaptea aceasta. Ieri am şovăit. Nu negaţi, în ochii voştri am văzut frica şi confuzia. Mâine îi vom lovi ca un zid din oţel. Pai Mărire, *hau*, *hau*!

Kahu Heke lovi cu suliţa în pământ, aşa cum ştia Matariki că se făcea la *haka*. Interpretarea rolului de căpetenie militară furioasă era perfectă. Nu ai fi putut

crede că în spatele ei era un manipulator isteţ.

Matariki se frecă pe frunte. Dacă ea voia să evite să se întâmple ceva, trebuia să se adreseze acestui strateg genial. Că doar tatăl ei nu putea să creadă că împreună cu cei treizeci de războinici ai lui ar putea să învingă întreaga Armed Constabulary, garda naţională şi, în cele din urmă, armata britanică! Ar fi, fără discuţie, învins şi probabil va muri.

— După primele victorii, ni se vor alătura mii! continuă Kahu Heke. Fiecare maori vrea libertatea!

— Şi Ngaţi Porou? ripostă Matariki. Şi cu ceilalţi maori care luptă de partea *pakeha*? Cu Ngai Tahu, care nu luptă, ci au făcut un aranjament?

— Nouă nu ne trebuie aranjamente! se enervă căpetenia.

Matariki îl invitase la o discuţie, în timp ce războinicii îşi îngropau morţii. Hare conducea ceremoniile înmormântării, lucru care nici nu părea complicat. Pădurea răsună iarăşi de asurzitoarele *rire*, *rire*.

— Matariki, fii atentă! în timp ce noi facem aranjamente, ei ne distrug patria! Tu ştii că triburile de aici, din Waikato, negociază construirea unei linii de cale ferată? Prin mijlocul teritoriului nostru?

— Deci ei nu îi urăsc atât de mult pe *pakeha*, concluzionă Matariki. Nici măcar aici, unde voi aveţi atâta influenţă. Şi tu ce ai împotriva căilor ferate? Ele asigură deplasarea mai rapidă şi mai comodă.

— Eşti orbită! constată Kahu Heke. Dar asta nu îţi va afecta puterea. Vom realiza astăzi ceremonia, iar tu vei reprezenta pentru oamenii mei poarta către victorie.

— Poarta?

— Da! Căpetenia o privi transfigurat şi adăugă: Tradiţional, un bărbat devine războinic – invulnerabil şi aducător de moarte – strecurându-se printre picioarele

fiicei căpeteniei.

Matariki nu se putu abţine şi izbucni:

— Ca Dingo? râse ea. Când se trage cu arma, se refugiază totdeauna între picioarele mele. Şi în niciun caz asta nu îl face invulnerabil, cum crezi tu.

Auzindu-şi numele, Dingo veni lângă ea. Încă mai şchiopăta uşor.

— Matariki, asta este o obligaţie sfântă. Iar tu nu poţi compara un războinic maori, elita poporului nostru, cu o potaie de pe drum!

Pe Matariki, imaginea o bine dispuse.

— Tată, cum crezi că se poate una că asta? Oamenii au cel puţin cinci picioare înălţime, ca să nu mai vorbim cât sunt de lăţi în umeri. Nu pot trece printre picioarele mele, oricât m-aş crăcăna eu.

Era un argument. O clipă, Kahu Heke amuţi, apoi găsi soluţia.

— Trebuie să te aşezăm pe două scaune, improviză el. De fapt... doi bolovani.

Maorii nu foloseau scaune, ci şedeau pe pietre ori rogojini.

Matariki îşi dădu deoparte o şuviţă de păr de pe frunte, cu riscul de a-l supăra pe Rauru.

— Tată, noi organizăm o ceremonie nebunească, dansăm încoace şi încolo făcând mişcări bizare şi apoi oamenii se reped în gloanţele englezilor, cum a făcut Hanu noaptea trecută? Ar fi trebuit să vezi asta, el...

— ...el a fost un Hauhau! interveni cu demnitate Kahu Heke. Tu du-te la coliba ta, copilă, ţi se va aduce de mâncare, după care vei vorbi cu spiritele şi te vei pregăti de ceremonie.

Matariki căută privirea tatălui ei şi pentru prima dată simţi faţă de acesta un fel de dispreţ.

— Tată, cu spiritele nu se vorbeşte într-o colibă. Asta o

ştie chiar şi o fată ca mine, pentru că a trăit printre maori adevăraţi, care nu îşi imaginează *tikanga*.

Kahu Heke îi făcu un semn cu mâna să se oprească.

— Faci ce vrei, dar înăuntru! îi ordonă el. Cercetează-ţi conştiinţa!

Matariki se ridică şi porni agale către coliba ei. Ştia că de acum înainte avea să fie pus un războinic să o păzească. Îl contrazisese pe *ariki* şi va redeveni prizonieră. Puţin înainte de a ajunge la colibă, se întoarse.

— Poate că mi se va arăta arhanghelul! îl ironiză ea şi făcu un semn de salut cu mâna. Adăugă: *Rire*, *rire*, *hau*, *hau*! Totdeauna am crezut că îngerii vorbesc în fraze întregi.

După un timp, apăru Kupe cu lipii şi cartofi dulci.

— De vânătoare nu are nimeni timp, se scuză acesta pentru prânzul sărăcăcios. În seara aceasta va avea loc o festivitate. Cred că trebuie să fii atentă cu...

Arătă către Dingo.

Matariki îl privi îngrozită:

— Doar nu au să îmi mănânce câinele!

— De ce nu? întrebă Kupe. La polinezieni era ceva obişnuit. Aşa ne-a spus Hare. Primii câini ar fi ajuns în Actearoa cu Kupe, ca provizii. Iar asta, îi arătă el cureluşa de piele cu care *waihaka*, o măciucă scurtă încovoiată, era prinsă de încheietura mâinii, ar fi din piele de câine. În orice caz, la început, astea se făceau din piele de câine. Şi...

Matariki puse lipiile deoparte.

— Până aici! strigă ea energic şi îl trase pe Dingo lângă ea. Plecăm. Trebuie să mă ajuţi să plecăm, Kupe. Indiferent cât eşti de dependent de oamenii aceştia, trebuie să mă ajuţi să fug. Dacă tata şi Hare fac această ceremonie, nu va muri doar câinele meu, ci poimâine veţi fi morţi.

Matariki ar fi vrut să-şi ia fusta de călărie şi bluza, nu doar pentru că în costumul de dans va tremura de frig, ci şi pentru că plănuia să ajungă cât mai curând la o aşezare *pakeha*. Nu cuteza să caute adăpost într-un sat maori din apropiere. Cel puţin acolo războinicii îi simpatizau mai toţi pe Hauhau. După cum aflase Kupe între timp, faptul că aceştia umblaseră prin împrejurimi le fusese fatal. *Pakeha* avuseseră spioni în satul învecinat şi când omul lui Kahu Heke mersese pentru a lua veşmântul pentru dans, englezii îl urmăriseră.

— Este o altă dovadă că spiritelor puţin le pasă că eu mă aflu aici ori la Dunedin! îi spuse Matariki lui Kupe, care devenise nervos.

După-amiază, el o păzise şi îi povestise noutăţile. Nu era uşor de convins să fugă cu ea. În cel mai bun caz nu o va trăda dacă fugea.

— Vezi, de fapt, eu v-am adus pe cap englezii, argumentă Matariki. Dacă nu m-aţi fi răpit, nu ar mai fi fost necesar nici costumul pentru dans şi nici vizita la trib. Şi aţi fi putut să urlaţi fericiţi în continuare *hau*, *hau*. Nimeni nu ar mai fi descoperit tabăra.

— Zeii au vrut să fim descoperiţi, susţinu Kupe convins doar pe jumătate. Asta spune ariki.

Matariki duse mâna la frunte.

— Şi cu treizeci de oameni vreţi să luptaţi împotriva imperiului britanic?

— Cineva trebuie să înceapă.

Matariki oftă:

— Bine, eu renunţ. Dar ai putea să încerci să îmi găseşti hainele *pakeha*? Voi încerca să ajung la prima localitate, dar în fustiţa asta o să atrag atenţia.

Kupe şovăi.

— Ea este *tapu*... îmbrăcămintea ta, mormăi el.

Matariki tare ar fi vrut să îl scuture.

— Am putea să îţi frecăm degetele cu *kumara*, pe care apoi să o mănânc, dacă îţi este aşa de frică să o atingi.

Kupe izbucni în râs fără să vrea:

— Nu asta vreau să spun, dar *tohunga* a dat-o focului sfânt în timp ce dansai.

— Individul acesta mi-a ars hainele? Matariki sări în sus. Hare, autointitulatul preot sau maestru de ceremonii, îşi pierdu acum şi ultimul rest de simpatie din partea ei. Ea adăugă: Bine. Am să o întind de aici şi goală. M-am gândit la ceva. Dacă războinicii vor să mă escorteze prin tabără, zic eu, trebuie să vorbesc cu spiritele. Acolo, în spatele stâncilor de lângă râu, este un loc sfânt.

— Da?

Matariki îşi dădu ochii peste cap:

— O fi ori nu o fi. Dar Hainga vede spirite la fiecare al doilea tufiş de rata, printre stânci. În orice caz, spun eu, acolo trebuie să discut între patru ochi cu zeii. Sigur că războinicii trebuie să se îndepărteze, locul este *tapu* – foarte, foarte *tapu*. La început, cânt ceva, ca să îi liniştesc. După care mă fac nevăzută.

— Dar tatăl tău...

— Tatăl meu va deveni suspicios. Dar, cu puţin noroc, va fi la *niu* şi va vorbi cu războinicii.

Matariki îşi transformă pătura într-o boccea uşor de transportat.

Kupe o privea nehotărât.

— Este sigur? întrebă el.

Matariki oftă:

— Nu, nu este sigur! Dar este foarte probabil. Hai, Kupe! Nu îţi face griji, nu îţi trădezi oamenii lăsându-mă să plec. Nu vă pot face invulnerabili! Drept vorbind, eu nu sunt nici măcar fiică de căpetenie, Kahu Heke nu are un trib adevărat. El nu este un *ariki*, ci doar o căpetenie războinică, *rangatira*. Şi nu sunt nici preoteasă. Nu încâlci

niciun *tapu*, Kupe. Trebuie să mă crezi!

Tânărul o privi cuprins de îndoieli, dar cumva şi plin de speranţe. Pentru prima oară, Matariki descoperi picăţele aurii în ochii lui căprui. Pe chipul prietenos se citeau admiraţia şi respectul profund, dar de un altfel decât cel inspirat de o preoteasă.

— Dacă aşa stau lucrurile, spuse timid Kupe, dacă nu eşti *tapu*, aş avea voie să te sărut vreodată?

Matariki resimţi sărutul întreaga după-amiază pe care o petrecu în colibă aşteptând. Buzele lui Kupe fuseseră moi, calde şi mângâietoare şi simţise o senzaţie plăcută când el o trăsese lângă bustul lui musculos şi puternic. Mai întâi o sărutase cu grijă pe obraz şi pentru că ea nu protestă, o sărută apoi şi pe gură. Limba lui îi deschise buzele şi îi pătrunse în gură. O senzaţie ciudată, dar în niciun caz neplăcută. Ba dimpotrivă, Matariki se simţi cuprinsă de o căldură plăcută, capul îi deveni uşor, propria greutate dispăru şi fericirea o învălui.

Când se desprinse de Kupe, o clipă se îndoi că va mai pleca. Dar se reculese. Nu era îndrăgostită de Kupe ori cel puţin nu fusese cu câteva minute în urmă. Iar această iubire nu avea niciun viitor aici. Cine putea să ştie ce pedeapsă îl aştepta pe un simplu războinic care cutezase să atingă fiica unei căpetenii? Voia Kupe să fugă cu ea? Nu, nu voia. Matariki era prea mândră pentru a-l ruga încă o dată şi cu atât mai puţin să îl ispitească.

După ce o sărutase, tânărul o mai privise o dată galeş în ochi şi apoi o părăsise fără nicio vorbă. Cu siguranţă era mai bine să uite acest episod şi să se concentreze pe fuga ei. Doar asupra acestui lucru. Matariki se temea puţin de sălbăticia din Insula de Nord, dar îşi adună puterile. Nu i se putea întâmpla nimic. Jumătate din copilăria ei şi-o petrecuse la Ngai Tahu, ştia să aprindă un foc, să prindă peşte, cunoştea şi toate plantele comestibile din Insula de

Sud. Desigur că aici flora putea fi puţin diferită, dar se va descurca ea cumva.

— La nevoie te mănânc pe tine, i se adresă lui Dingo, pe care îl legase în colibă, pentru siguranţa lui, ca să nu ajungă în oala celor din Hauhau. Tu eşti provizia mea vie.

Câinele dădu din coadă.

— Este de acord să se jertfească! zise Matariki şi chicoti.

Păcat că nu fusese şi Kupe părtaş la glumă.

Spre seară, Matariki auzi larmă în faţa colibei. Bărbaţii care o păzeau se dădură respectuoşi la o parte din faţa lui *ariki*.

— Matariki, ţi-am adus o pelerină, spuse căpetenia. Dar nu trase deoparte perdeaua din frunze de ferigă de la intrare, ceea ce probabil că îi era interzis. Ai să o porţi când vii la noi în luminiş.

— Luminişul... Matariki nu putea face altfel, juca periculos. Luminişul este *tapu*, tată. Acolo au murit oameni. Hainga ar spune că nu avem voie să mai punem piciorul acolo. Trebuie să lăsăm jalea lui Papa, natura trebuie să ia locul în posesie.

Kahu Heke pufni.

— Este singurul luminiş! răspunse el în engleză. Nu avem alt loc de adunare. Dar Hare este de părere că putem să ne folosim de morţi, spiritele lor îi vor întări pe cei vii, îi vor însoţi pe calea transformării în războinici invulnerabili.

Matariki se stăpâni să nu spună că şi spiritele ar trebui să treacă printre picioarele ei, dar era cazul să se stăpânească. Trebuia să plece neapărat.

Pelerina se dovedi a fi o adevărată operă de artă, una dintre pelerinele tradiţionale ale căpeteniilor, ţesută cu pene de kiwi. Era maro şi ca de pluş, cu siguranţă mai călduroasă decât pătura lui Matariki. Şi, înainte de toate, era închisă la culoare, ceea ce o va ajuta să scape de

eventualii urmăritori. Dar Matariki era oricum optimistă. O hoardă de războinici, cărora le era teamă să o atingă, nu ar urmări-o cu prea multă râvnă prin junglă. S-ar putea ca, din nebăgare de seamă, să se împiedice de ea, fiind întuneric beznă. Cu puţin noroc, şi-ar putea lua un avans de o jumătate, dacă nu de o oră întreagă faţă de ei. Matariki era mică şi subţire, bărbaţii erau înalţi şi grei, lucru care reprezenta un handicap în desişul de ferigi. În plus, războinicii ar putea să îi ia urma abia în dimineaţa următoare, iar până atunci ea va reuşi să îşi şteargă urmele.

Era întuneric beznă când apărură patru războinici cu făclii pentru a o duce pe fata căpeteniei la ceremonie. Matariki ieşi calmă şi maiestuoasă din coliba ei şi îi înspăimântă de moarte pe bărbaţi scoţând un fel de *karanga*.

— Spiritele! spuse dramatic Matariki. Ne cheamă!

Cu o voce gravă susţinută de mişcări de dans calme, recită din ultimul rol pe care Mary Jane îl avusese în cadrul clubului de teatru de la Otago Girls School: una din vrăjitoarele lui Shakespeare.

— „Fair is foul and foul is fair: /Hover through the fog and filthy ar”. Războinicii maori se retraseră cu mare respect câţiva paşi.

— Urmaţi-mă! le strigă Matariki şi se îndreptă către malul râului.

Bărbaţii o urmară greoi.

Apoi tânăra făcu un gest poruncitor cu braţul:

— Rămâneţi în urmă!

Şi bărbaţii se opriră. Inima lui Matariki bătea să îi spargă pieptul şi se strădui să nu se grăbească. Cu calm, ca şi cum ceremonia deja începuse, dispăru printre stânci. Singurul care se ţinu după ea fu Dingo.

Pe un bloc de piatră jos, Matariki îşi găsi pătura, o

boccea cu lipii şi un bilet. Habar nu avea cum dăduse Kupe de ciotul ei de creion ori poate că şi el venise în tabără cu propriul instrument de scris, în orice caz, ea ţinea acum în mână o filă smulsă dintr-un caiet: „Martha. Ţine-o în susul râului şi ajungi la Waikato River. Urmează-i cursul în amonte şi cam după două zile de mers eşti la Hamilton. Mă gândesc la tine. Fără *tapu*. Curt”.

Matariki strecură biletul în pătura făcută boccea, se odihni câteva clipe, apoi porni în pas alergător. Alergă prima milă pe malul râului, după care intră în apă. Pentru că nu avea încălţăminte şi oricum îşi simţea picioarele ca de gheaţă, apa rece nu mai conta. Însă îi ştergea urmele.

Dacă alerga o milă sau două prin albie, războinicii nu o vor mai găsi niciodată.

CAPITOLUL 10

Se crăpa de ziuă şi ploaia se mai liniştise. Peter Burton stătea înmărmurit în dreptul galeriei prăbuşite, săpată în munte la cererea ambiţiosului său nepot lipsit de minte. Fireşte că minerii de la minele Bute, Webber, Hobbs şi Davies nu se lăsaseră speriaţi de furtună. Săpau de ore întregi, punându-şi vieţile în pericol, după cum spusese Malcolm Hobbs.

— Alunecarea de teren poate continua. Idiotul a ras toată vegetaţia de pe munte şi era normal ca pătura de pământ de deasupra să o ia la vale. Şi galeria să cedeze. Reverendule, nu cred că acolo mai trăieşte cineva.

Asta nu îl împiedica pe proprietarul de mină înalt şi corpolent să supravegheze personal lucrările şi să pună el însuşi mâna pe lopată. Peter ajuta şi el, dar experimentaţii mineri o făceau mai cu spor. Din păcate, nu existau speranţe ca intrarea în galerie să poată fi eliberată. Când se lumină de ziuă, ultimii optimişti îşi dădură seama că galeria se dărâmase. Muntele îngropase tunelul neconsolidat.

— Ar fi un mare noroc dacă am găsi cadavrele, spuse impresionat unul dintre şefii de echipă. Ar trebui să ridicăm pe munte o cruce.

Peter Burton clătină din cap:

— Nu îi putem face asta fetei. Nici nu va crede. Micuţa doarme, dar Violet a plâns întreaga noapte. Ar fi vrut să vină şi ea, dar soţia mea a băgat-o în pat cu câteva sticle cu apă caldă. Dumnezeule, nebunul meu nepot ar fi trebuit să dezgroape morţii!

Kathleen a făcut tot ce i-a stat în puteri să o ţină pe Violet în casă, însă fata a fugit după-amiază, imediat ce vremea s-a mai îmbunat, şi a ajuns la faţa locului tocmai când bărbaţii scoteau cadavrul bunicului ei. Ellen se afla sub el, bătrânul încercase probabil să o protejeze cu propriul corp.

— Nu mai era nimic de făcut, copilă... tot acest pământ... dacă nu ar fi fost striviţi, s-ar fi sufocat, îi explică un maistru cu experienţă.

— S-a petrecut repede, încercă Mr. Hobbs să o mai consoleze.

Violet, palidă, privea fix morţii.

— Nu par... nu par morţi, murmură ea. Poate... sunt doar... inconştienţi?

Peter clătină din cap şi încercă să o tragă pe fată deoparte.

— Îmi pare rău, Violet, sunt morţi. Reverendul făcu semnul crucii şi întrebă: Vrei să spui o rugăciune împreună cu mine în timp ce oamenii îi urcă în căruţe? îi coborâm la biserică. Reverendul Clusky...

— Este vina mea, şopti Violet, doar vina mea. Eu am găsit galeria. Eu am vrut să intrăm în ea.

Peter o strânse la piept.

— Violet, nu spune asta! Pe astfel de vreme, orice om raţional s-ar fi adăpostit acolo. Şi, în mod normal, galeria

nu ar fi trebuit să se prăbuşească. Voi nu aveaţi de unde să ştiţi.

— Ea a ştiut, repeta mereu Violet. Lucy. A simţit... Mi-a spus şi mie când am ieşit.

— Cine? întrebă dezorientat Peter. Cine ţi-a spus? Violet privi spre trăsura lui şi reverendul înţelese. Ah, calul. Nu voia să intre? Hm... animalele au uneori un al şaselea simţ. Dar nu te poţi bizui pe aşa ceva. Animalul poate fi speriat de ceva. Şi cu siguranţă că el nu a „spus" nimic. Nu ai nicio vină, Violet. Nu îţi reproşa asta.

— Nu ar fi trebuit să ies eu. Mama voia să iasă. A spus...

Peter nu mai ştia cum să o ajute. O scutură uşor.

— Violet, trebuie să îi mulţumim Domnului că tu şi Roşie aţi ieşit! Dacă ei nu i s-ar fi făcut rău...

— Mami voia să iasă, repetă Violet. Mami ar fi trebuit să iasă.

Peter o împinse energic pe fată spre căruţă.

— Te duc acasă, Violet, la tatăl tău. Trebuie să fie treaz şi capabil să înţeleagă situaţia. Voi veţi găsi... va trebui să găsiţi o soluţie de convieţuire. Şi acum veţi avea o casă în Treorchy.

Violet îl urmă apatică pe reverend până în faţa casei din Bute Street. Păşi după el în casa din care plecase fericită, cu puţine ore în urmă. Mrs. Brown scoase capul prin fereastra bucătăriei. Femeia preluase treburile gospodăreşti când aflase de alunecările de teren. Se obişnuia ca vecinii să se ajute în cazul accidentelor de la mine. Chiar dacă cei care dispăreau erau de obicei bărbaţi.

— Reverend... Violet... Am auzit ce s-au întâmplat. S-a...? Oh, Dumnezeule! Agera soţie de miner citi răspunsul la întrebarea ei pe feţele lui Peter şi a lui Violet. Îmi pare atât de rău, Violet!

Femeia ieşi din casă şi o strânse pe fată în braţe.

— Eu sunt de vină, zise Violet, care nu respinse

îmbrăţişarea vecinei, dar nici nu îi răspunse la ea.

— Nici vorbă, copilă.

Peter Burton o lăsă pe Violet cu vecina şi intră în casă, unde Jim şi Fred şedeau tăcuţi pe două din cele patru scaune. Celelalte două nu se mai puteau folosi. Unul era rupt de la încăierarea cu Walter, pe celălalt îl sfărâmase Jim lovindu-şi soţia. Aşa că Peter rămase în picioare.

— Mr. Paisley, Fred... îmi pare rău că trebuie să vă spun...

Jim Paisley făcu un semn cu mâna.

— M-am gândit eu... mormăi el. Galeria nu era asigurată. Ce dementă să intre în timpul ploii...

Peter simţi furia crescând în el.

— Doar nu vreţi să spuneţi că soţia dumneavoastră şi socrul dumneavoastră sunt vinovaţi?

De la uşă se auzi un suspin. Violet. Peter spera că aceasta nu auzise vorbele tatălui ei. El însuşi lupta cu pornirea necreştină de a-l strânge de gât pe Jim Paisley.

Paisley ridică din umeri.

— N-am idee. Şi mie îmi pare rău.

Deşi nu lăsa impresia că i s-ar rupe inima. Fred, care şedea mahmur lângă el, părea şi mai absent. Avea ochii roşii, probabil de la plâns. Acum se uită în gol.

— Dar nu ar fi trebuit să o întindă de acasă noaptea, adăugă Paisley.

Peter strânse pumnii. Spera ca Violet să spună ceva. Ştia că fata este curajoasă şi directă, un lucru foarte bun în cazul unor asemenea relaţii familiale. Dar fata tăcu. Oricum, mai bine aşa decât să spună din nou „eu sunt de vină”.

— Soţia dumneavoastră avea motive bune să facă asta, ripostă Peter.

Apoi reverendul decise să aibă răbdare, deoarece cu reproşuri nu o scotea la capăt cu Jim Paisley. Continuă pe

un ton prietenos:

— Mr. Paisley, odată cu moartea soţiei dumneavoastră, se schimbă ceva şi pentru dumneavoastră. Copiii nu mai au pe altcineva. Trebuie să vă asumaţi responsabilitatea.

Paisley îşi împinse în afară buza inferioară şi se încruntă.

— Eu am lucrat mereu, reverendule. Ce vină am eu dacă proprietarii minelor plătesc atât de prost?

Acesta privi ca şi cum ar fi căutat compătimire ba la Peter, ba la Mrs. Brown, care fără îndoială din curiozitate intrase în cameră. Peter duse mâna la frunte. Femeia aceasta nu putuse să aştepte afară cu Violet? Desigur că era din cale afară de cumsecade, dar în acest moment ar fi admonestat-o pentru curiozitatea ei.

— Şi mai trebuie să şi muncesc acum, continuă Paisley. Din ce să trăiască neastâmpăratele astea? Când suntem daţi şi afară din casă, în privirea bărbatului sclipi viclenia şi el continuă: nu aţi putea face ceva, reverendule? Acum, când, ca să zic aşa, avem o nenorocire în familie, poate că ne obţineţi o amânare. Sau o altă slujbă la Bute.

Peter trase cu putere aer în piept, apoi îşi călcă pe suflet:

— Mr. Paisley, în viitorul apropiat, nu banii ar trebui să fie cea mai mare problemă a dumneavoastră. Dumneavoastră, sau mai bine zis copiii dumneavoastră, însă este acelaşi lucru, tocmai aţi moştenit o casă în Treorchy. Şi, în plus, fratele meu va plăti o despăgubire.

Paisley deveni atent:

— O despăgubire? Cât?

Peter inspiră zgomotos.

— Asta nu ştiu, Mr. Paisley, dar am să aflu cât se obişnuieşte în asemenea cazuri şi atât veţi primi. Vina este clar a lacomului meu nepot – tatăl lui o va recunoaşte sau dumneavoastră şi cu mine ajungem în instanţă. În definitiv, terenul pe care familia dumneavoastră a decedat

este al meu.

— Mr. Randolph nu este vinovat, se auzi vocea monotonă a lui Violet. Eu sunt vinovată!

Jim Paisley nu o băgă în seamă. Era evident că avea nevoie de ceva timp ca vorbele lui Peters să pătrundă până în creierul lui alterat de whisky. Apoi însă faţa lui se lumină brusc:

— Sunt bogat!

— Tu zici că ar trebui să le luăm cu noi?

Kathleen Burton îşi aranja lucrurile în cufăr. Violet o ajutase să le spele, să le calce şi să le împăturească. Până la sosirea vasului, vor mai petrece câteva zile la Londra.

— În măsura în care tatăl lor acceptă, adăugă Kathleen.

Peter Burton ridică din umeri.

— De ce nu ar face-o? Cel puţin cea mică nu îi poate fi de niciun folos, iar Violet... bine, momentan, ea se ocupă de gospodărie, dar pentru asta se găseşte repede o femeie – mai ales acum când individul aruncă bani în stânga şi în dreapta.

— Nu ar putea fi împiedicat? întrebă Kathleen. Banii aparţin totuşi în cea mai mare parte copiilor, nu ar trebui să îi bea! Ea puse deoparte o cutie pentru pălării şi îşi privi soţul. Apoi adăugă: înţelege-mă, Peter, mie îmi plac fetele. După mine, să vină cu plăcere, găsim noi ceva pentru ele la Dunedin. Dar mi se pare nedrept să le dezrădăcinăm în felul acesta şi pe deasupra să le lipsim de moştenire. Le aparţin două sferturi din casă, din atelier şi din despăgubire. Doar nu crezi că tatăl le va trimite toate acestea în Noua Zeelandă.

Peter oftă.

— Nu cred că îl pot forţa să facă asta. Violet mai are mult până la majorat şi până va împlini ea douăzeci şi unu de ani, îi va lichida averea – indiferent dacă ea este aici sau acolo. Fiind aici, va trebui să asiste la pierderea

moştenirii! Kathleen, fetele nu au niciun viitor aici, iar eu mă simt răspunzător. Dacă aş fi descoperit maşinaţiunile lui Randolph, mama lor ar mai fi în viaţă.

Kathleen ridică din sprâncene.

— Din câte se pare, aproape toţi se simt responsabili de moartea acestei femei, mai puţin adevăraţii vinovaţi: James, Randolph şi Paisley. Doamne, mă bucur că, în sfârşit, casa a fost vândută. Abia aştept să fiu din nou la unsprezece mii de kilometri de aceşti indivizi.

În ultimele săptămâni avuseseră loc câteva scene urâte între Peter, fratele şi nepotul lui. După cum era de aşteptat, la început, Joseph Burton nu voise să plătească pentru greşeala fiului său, iar Randolph era nepăsător. Ultimul dădea vina pe Paisley, care săpase prost galeria şi „căruia, pe bună dreptate, i s-a întâmplat să îi moară soţia acolo”. Când Joseph aduse vorba despre justiţia divină, Peter fusese pe punctul de a redeveni violent. În cele din urmă, soţii Burton din Cardiff o dăduseră cotită. Că doar marchizul de Bute era vecinul lor din Roath, iar ceilalţi proprietari de mine aveau şi ei de-a face cu biroul avocaţial Burton. Joseph nu voia să se facă de râs în faţa lor şi cu atât mai puţin Alice a lui.

Alice era presată din două părţi. Pe de o parte, reverendul Clusky o ruga fierbinte să intervină pe lângă soţul ei şi, pe de altă parte, băgase şi singură de seamă că doamnele din Roath, în frunte cu lady Bute, şușoteau pe seama soţilor Burton. Alice îi făcuse soţului o scenă urâtă şi, în cele din urmă, Joseph Burton îşi arată compasiunea pentru minerii din Treherbert. Nu numai că plăti compensaţia cuvenită lui Jim Paisley, dar onoră, în plus, generos colecta reverendului Clusky pentru o şcoală în noua aşezare minieră. Webber prezentase cele mai moderne planuri pentru terenul pe care murise Ellen, iar Peter îi vânduse în cele mai favorabile condiţii nu doar

acea parcelă, ci îi promisese şi finanţare pentru şcoală. Spera că o va mai consola pe fată, dacă această şcoală va purta numele de Ellen Seekers-Paisley, dar pe Violet nu o consola nimic. De când mama ei murise, trăia într-o lume închisă doar a ei şi a lui Rosie. Îşi făcea treaba şi avea grijă de sora ei, dar în afară de monotonul „Eu sunt de vină” nu mai scotea o vorbă.

Jim Paisley se mutase cu copiii în casa din Treorchy imediat după înmormântarea soţiei lui, dar asta nu a avut un efect pozitiv asupra lui Violet. În Treherbert, vecinele s-ar fi ocupat de copii, dar în Treorchy erau străini şi nu locuiau printre mineri, ci printre meşteşugari înstăriţi şi mici oameni de afaceri. Şi acolo bărbaţii se duceau în serile zilelor de sărbătoare la pub, dar beau cu măsură, înclinaţia pentru băutură a lui Jim şi Fred Paisley nu o vedeau bine, ba o dispreţuiau. Iar confuzia în care se afla Violet şi tristeţea ei nu o ajutau să stabilească legături cu vecinii. Femeile vorbeau despre fată, dar nu cu ea. Tentativele lui Peter de a o scoate din izolare eşuau în faţa tatălui ei.

— Lui Violet desigur că i-ar face plăcere să meargă la şcoală, fusese de părere Peter când anunţase familiei Paisley vestea bună a acordării despăgubirii, şi adăugase: Nu ar mai fi nicio problemă. Puteţi plăti o femeie care să se ocupe de gospodărie.

Jim Paisley ridicase din umeri:

— Violet este prea mare pentru a merge la şcoală! decise el. Au să râdă toţi de ea. Nu-i aşa, Violet?

Violet îşi privi tatăl, dar Peter nu era sigur nici măcar că ea îl auzise.

— Tu mi-ai spus că ţi-ar face plăcere să înveţi să citeşti şi să scrii, îi zisese Peter fetei. Nu, Violet?

Violet dăduse din cap.

— Mami ştia bine să scrie, spusese ea aproape cu

indiferenţă.

— Păi vezi! o încurajase el. Tu...

— Eu sunt de vină, o luase ea de la capăt.

Jim rânjise.

— Aţi auzit-o. Aşa o ţine. Ceilalţi copii or să creadă că este cretină. Eu cred că este foarte mulţumită să gătească pentru noi, nu-i aşa, fată? Totuşi, eşti cumva datoare mamei tale.

Peter îşi înfipse unghiile în cuvertura canapelei întreţinută cu grijă de Rosemary Seekers în timpul vieţii ei. Nu îl va lovi pe acest individ, el era reverend, era creştin. Nu trebuia să îşi tăvălească aproapele, chiar dacă nu îl putea iubi. Dar voia şi să urmeze porunca evident uitată de Dumnezeu: Trebuie să îl împiedici pe aproapele tău să îşi distrugă copiii.

— Paisley nu se ocupă de Rosie şi lui Violet îi cultivă eronatul sentiment al vinovăţiei, susţinu el într-o discuţie cu soţia sa. Aici, ea nu îşi va depăşi problema. Cu totul altfel ar fi la Dunedin... impresii noi, o ţară nouă.

Kathleen ridică mâinile:

— După cum spuneam, eu nu mă opun. Mie îmi place fata, din punctul meu de vedere, poate rămâne şi în casa noastră. Poate să meargă la şcoală, iar cea mică este şi ea fermecătoare. Se vor găsi cu uşurinţă părinţi adoptivi. Dar vezi întâi ce au de spus membrii familiei Paisley. Eu nu am senzaţia că va fi atât de simplu cum crezi tu.

În ce o privea pe Violet, aceasta fu surprinzător de receptivă şi de bucuroasă la propunerea lui Peter şi a lui Kathleen. De la moartea mamei ei trecuseră două luni şi ea începuse încet să îşi învingă tristeţea şi sentimentele de vinovăţie. Asta nu însemna că nu se mai simţea vinovată pentru moartea mamei şi a bunicului ei. Dar o avea pe Rosie, viaţa ei trebuia să meargă înainte. În plus, se întrevedeau şi alte griji la orizont.

Cu cât încerca mai mult să îşi reia viaţa, cu cât se ducea mai des la prăvăliile din Treorchy, la piaţă şi îşi saluta vecinii, cu atât Violet simţea mai clar respingerea din partea lor. Femeile nu discutau cu ea şi Roşie nu îşi găsea prietene de joacă. Când micuţa veni într-o zi acasă plângând şi spuse că ceilalţi copii îl făcuseră pe tatăl ei beţiv, Violet înţelese că sosise momentul. Fireşte că Jim şi Fred nu îşi pierdeau timpul căutând de lucru – cum susţineau ei ci prin cârciumi şi prin sălile de biliard. Amândoi îşi descoperiseră şi pasiunea faţă de cursele de cai şi de câini, şi pariau zilnic pe sume tot mai mari.

Violet tânjea să scape de toate acestea. Mai înainte, ea decisese să lupte şi aproape reuşise. Gustase senzaţia triumfului când bunicul ei o luase pe mama ei de acasă cu intenţia de a-i deschide uşa unei noi vieţi. Dar acest lucru fusese îngropat precum galeria din munte. Acum, Violet nu îşi mai făcea iluzii cu privire la moştenirea şi la viitorul lor.

— La Dunedin? întrebase ea neîncrezătoare când Peter şi Kathleen îi făcuseră propunerea de emigrare. Cu dumneavoastră?

— Fireşte cu noi! răspunse Heather. Pe vas vom avea timp mult şi vei putea să îmi fii model.

În ultimele luni, Heather se preocupase tot mai mult de Violet, iar Kathleen remarcase că asta îi făcea bine. Fiica ei o învăţa pe fată să citească şi să scrie şi descoperise în ea şi un model. Frumuseţea emanată de Violet, dar şi tristeţea şi melancolia ei din ultimele săptămâni îi inspiraseră tinerei artiste opere mişcătoare. Terminate deja două acuarele reprezentând-o pe Violet şi Heather intenţiona să le arate la Londra unor proprietari de galerii. Se putea ca tablourile să însemne pentru cariera ei de artistă mult mai mult decât portretele plătite. Şi fetele puteau să ţină locul propriilor ei copii. De mult timp Kathleen simţea că fiica sa nu voise să se căsătorească,

deşi privea cu regret când vreo prietenă rămânea gravidă.

— Şi Roşie poate veni cu mine? vru ea să se asigure.

Kathleen confirmă.

— Dacă tatăl tău nu are ceva împotrivă. Oricum, el nu poate avea grijă singur de ea. Aşa că noi credem... Noi vă vrem doar binele.

Ea îşi muşcă buzele. Oare Jim Paisley le voia binele copiilor? Kathleen se îndoia. Un om ca Jim nici nu gândea logic, nici nu voia binele cuiva în afară de el. Pe degeaba nu o să îşi lase el copiii să plece.

Violet râse cu o seninătate pe care o pierduse de la moartea mamei ei.

— Venim cu plăcere, cu mare plăcere. Am să îi spun tatii imediat. El poate... poate să păstreze toţi banii. Din moştenirea mea... numai să ne plătească drumul cu vasul.

— Plata drumului o suportăm noi, o linişti Kathleen, a cărei presimţire neplăcută se întări după vorbele rostite de Violet.

Fata ştia prea bine. Violet i-ar oferi tatălui ei bani pentru a-şi cumpăra libertatea. Numai să ajungă aceştia.

Lucrurile se petrecură ca atunci când Violet venise fericită acasă şi o găsise pe mama ei aplecată plângând peste o scrisoare la masa din bucătărie. Doar că Jim Paisley nu plângea şi nici nu tăia legume, ci avea în faţă un pahar cu whisky şi o sticlă pe jumătate plină. Violet simţi o ameninţare, dar trebuia să îi spună despre propunerea familiei Burton. Poate că asta îi va reda buna dispoziţie. Fata era prea fericită pentru a remarca scrisoarea pe care Jim o împingea încoace şi încolo între sticlă şi pahar, şi înţelese prea târziu cât de mult semănau cele două scene. Dar nu îi folosi la nimic. Nu mai avea ce face.

Jim Paisley urmări în tăcere relatarea emoţionată despre călătoria în Noua Zeelandă. Afară ploua din nou – în Ţara

Galilor era toamnă. La Dunedin era acum primăvară. Inima lui Violet bătea cu putere.

— Plătesc şi cheltuielile de călătorie! îl lămuri Violet. Nu trebuie să plăteşti nimic. Noi... noi plecăm.

Jim Paisley râse. Un râs respingător.

— Vrei să o întinzi? Ca maică-ta? Nu mai ştii cum s-a terminat asta?

Remarcă satisfăcut cum ochii lui Violet se umeziră.

— V-ar conveni. Voi începeţi o viaţă frumoasă şi pe noi ne lăsaţi în rahatul ăsta.

— Taţi...

Violet privi neajutorată în jur. Nu ar fi folosit termenul de „rahat” pentru casa confortabilă şi pentru adevărata comoară reprezentată de despăgubire şi de banii obţinuţi din vânzarea atelierului de cizmărie.

— Totuşi poţi... totuşi ai...

— Ce am? Jim Paisley se ridică ameninţător: Casă şi bani? Păi da, asta credeam şi eu. Dar a adus asta... popa...

Şi îi aruncă lui Violet scrisoarea.

Ea încercă să descifreze scrisul. Scrisoarea îi era adresată lui Jim Paisley, expeditorul însă i-o trimisese reverendului Morris, preotul bisericii din Treorchy. Fără îndoială pentru a avea un martor al primirii ei. Poate şi pentru că expeditorul ştia că Jim nu ştia să citească.

Violet se străduia să citească. Nu înţelegea tot, dar...

— Nu ştiam că am un unchi.

Tatăl ei îşi dădu ochii peste cap:

— Nu cred, Violet! Tipul îţi ameninţă moştenirea şi tu te bucuri de noua rubedenie.

— Ameninţă...

Violet se strădui să analizeze cu răbdare fiecare cuvânt. Îi luă ceva, dar reuşi. Între timp îşi muşca buzele.

„... de asemenea, aş dori să reclam pretenţia mea la succesiunea părinţilor mei, ca şi la o parte a despăgubirii

plătite de Mr. James Burton pentru moartea tatălui meu şi a surorii mele. Eu mă ofer şi să preiau administrarea fiduciară a copiilor dumneavoastră până la majorat. După cum poate ştiţi, lucrez la o bancă din Londra, la care aş plasa banii, şi fără îndoială i-aş înmulţi până când nepoatele mele vor atinge vârsta la care să poată decide asupra lor”.

Pentru Violet asta nu suna prea ameninţător. Fireşte că unchiul ei Stephen voia o parte a moştenirii. Care era a lui. Îşi aminti vag că Ellen vorbea uneori despre fratele ei. Oricum, Stephen Seekers era mult mai în vârstă decât mama ei. Se mutase la Londra pe când Ellen mai era încă un copil. Violet nu ar fi avut nimic împotrivă să îi încredinţeze banii ei. La aproape oricine ar fi fost mai bine păstraţi decât la tatăl ei.

— Dar eu am să îi încurc planurile! se oţărî Jim Paisley. Asta pentru „participarea la despăgubire”... El a hrănit-o în ultimii ani pe Ellen ori eu?

Violet îl privi îngrozită pe tatăl ei. Ar fi vrut să riposteze, dar parcă era sugrumată.

— Şi mai vrea să vă jupoaie şi de bani! Ar vrea el!

„... aş dori ca săptămâna viitoare, sâmbătă, viitoare să vă vizitez, ca să discut chestiunea cu dumneavoastră şi cu copiii dumneavoastră mai mari”.

Violet spera ca în acea sâmbătă să fie deja pe mare cu familia Burton. Acum era luni, vineri familia reverendului voia să plece din Treherbert, iar miercurea viitoare pornea de la Londra vasul pentru Dunedin, Noua Zeelandă.

— Tati, tu oricum poţi lua banii mei, îl asigură Violet din tot sufletul. Şi pe cei ai lui Rosie. Dacă noi...

— Doar nu crezi că am să vă las să o întindeţi acum? Ce i-aş spune eu scumpului tău unchi, Violet? Că tu ţi-ai luat tălpăşiţa? Cu banii? Nu mă va crede niciodată. Nu, nu, tipul o să dea fuga la judecător şi o să încerce să mă

ruineze. Ai să rămâi aici, Violet! Şi vei zâmbi când unchiul Stephen o va da în bară.

El rânjea, în timp ce Violet se prăbuşea zdrobită pe un scaun. Un alt vis distrus, o altă speranţă pierdută. Fata îşi căută din nou drumul către coconul ei de disperare şi uitare. Voia să se reînchidă în sine, să nu mai gândească, să nu mai spere. Dar ceda prea uşor, era iarăşi puternică, era inteligentă, trebuia să caute o soluţie!

Violet se gândi şi chiar o găsi.

— Şi ce ar fi, tată, dacă vom pleca toţi? întrebă ea curajoasă. Până sâmbăta viitoare este mult timp. Poţi să vinzi casa, familia Sutton de alături caută una pentru fiica lor. Iei banii, plecăm la Londra şi miercurea viitoare luăm vasul spre Noua Zeelandă. Stephen Seekers nu ne va mai găsi niciodată.

COPIL AL UMBRELOR

Călătoria pe mare Anglia – Noua Zeelandă 1878 – 1879

Insula de Nord, Hamilton şi Auckland 1878 – 1879

Insula de Sud, Dunedin şi Greymouth 1879 – 1880

CAPITOLUL 1

Violet nu îşi imaginase că marea era atât de măreaţă şi de întinsă. După toate nenorocirile din ultimele luni, nu crezuse că va mai trece printr-o asemenea spaimă ca acum, când coasta Angliei se tot îndepărta în zare. În faţa priveliştii, Roşie rămăsese mută în braţele ei. Fetiţa privea cu ochii larg deschişi marea, care părea fără sfârşit şi extrem de neliniştită. Din nefericire, tatăl lor tocmai vomase, aşa că Violet trebuise să îşi înceapă călătoria peste mări cu neplăcuta sarcină de a face curăţenie. Apoi urcase pe punte să caute familia Burton şi stătea neajutorată în faţa priveliştii mării, cu senzaţia că viaţa ei de până atunci i se topea sub ochi.

Heather îi spuse râzând:

— Şi acesta este doar Canalul Mânecii, care nici nu este

prea lat. Astăzi nu se poate vedea malul celălalt. Unii oameni îl trec înot.

Violet privea înmărmurită, dar şi cu încredere. Dacă nu îi era teamă lui Heather, va fi şi ea vitează. Va încerca să nu ia în seamă bătaia vântului în pânzele uriaşe, care parcă îi şoptea supărat cât de slabă era corabia la capriciile lui.

— Iar aceasta nu este nici pe departe o furtună! o linişti Heather. Abia când vom ajunge în Atlantic ar putea fi mult mai rău. De acest vânt trebuie să ne bucurăm, pentru că ne ajută să înaintăm mai repede şi nu mai pierdem timp.

Heather se bucura de briza proaspătă care îi mângâia faţa. Nu mai purta pălărie şi îşi strânsese părul într-un batic, probabil pentru a nu atrage prea mult atenţia pasagerilor de pe puntea intermediară. Colţurile baticului de mătase şi câteva şuviţe blonde-cenuşii, desprinse din coafură, îi fluturau în vânt. Heather arăta tânără şi întreprinzătoare şi părea să se bucure de călătoria pe mare. Violet o luă timidă de mână. Era extrem de bucuroasă că o întâlnise. Fata nu avea acces la cabinele familiei Burton şi nici la platforma de promenadă de pe puntea superioară, care era rezervată doar călătorilor de la clasa întâi.

— V-aţi uitat destul după Anglia! zise Heather îndepărtându-le pe Violet şi pe Rosie de lângă balustradă. Nu mai fiţi posomorâte, mai bine arătaţi-mi unde sunteţi cazate. De aia am venit.

Pasagerilor de la clasa întâi nu le era interzis accesul la puntea intermediară, dar nici aici nu era bine văzut schimbul dintre clase.

— Dar... pos... posmo... posomo... încerca Roşie să repete cuvântul abia învăţat.

Atmosfera de pe puntea intermediară nu avea cum să binedispună pe cineva. Cei mai mulţi pasageri din cabinele şi coridoarele înguste îşi părăseau patria pentru

totdeauna, pentru a merge într-o ţară necunoscută. Mulţi fuseseră conduşi la chei de rude şi prieteni şi câteva femei încă plângeau şi fixau cu privirea ţărmul, ca şi cum ar fi putut să distingă acolo siluete cunoscute. Bărbaţii îşi înecau necazul în alcoolul pe care îl luaseră cu ei, de cele mai multe ori gin ieftin. Pentru că aşa cum grav explicase şi tatăl lui Violet, era bun şi pentru răul de mare. Dar lui i se făcuse imediat greaţă...

Mai erau şi alţii care păţiseră acelaşi lucru.

— Este respingător! se revoltă Heather după ce în drum spre pântecul vasului ocolise pentru a treia oară o baltă de vomă. Iar înăuntru... Dumnezeule, este întuneric ca în iad!

Când mama ei îi povestise necazurile primei ei călătorii, pe care o făcuse cu mai bine de treizeci de ani în urmă, Heather fusese curioasă să vadă cum erau cazaţi emigranţii săraci. Dar în faţa realităţii, chiar şi cele mai negre descrieri păliseră. Heather o urma pe Violet prin culoare întunecoase şi aruncă o privire compartimentelor minuscule în care stăteau câte şase pasageri. Femeile şi bărbaţii care călătoreau singuri erau cazaţi, fireşte, separat, bărbaţii – în partea din faţă a vasului, femeile – în partea din spate. Familiile stăteau împreună, ceea ce pentru Violet şi Roşie însemna să împartă cabina cu tatăl şi cu fratele lor. Spre nemulţumirea lui Violet, li s-a alăturat Eric Ferice, cel mai bun prieten şi partener de beţii al lui Fred. Acesta fusese nefericit când aflase că tovarăşii lui aveau să părăsească Treherbert, dar chiar înainte de plecare câştigase un premiu mare la cursele de cai.

Eric se considera mare expert în materie de cai, pentru că la mina din Treherbert se ocupase de ponei. Cum de ajunsese să se priceapă şi la curse de cai se întreba, evident, doar Violet. Beţivii de la Golden Arms îi sorbeau de pe buze pălăvrăgelile despre şansele de câştig ale unuia ori altuia dintre patrupedele pe care care, de fapt,

Eric, nu le văzuse niciodată. Ca toţi ceilalţi, citea despre cai dintr-un ziar de pariuri şi, în general, avea acelaşi succes la joc precum Jim şi Fred. Dar de data aceasta, slăbiciunea lui pentru outsideri dăduse roade. Eric Ferice îşi băgase în buzunar uriaşa sumă de zece pfunzi şi imediat investise opt dintre ei pe călătoria spre Noua Zeelandă.

— Fraţilor! urlară Fred şi Eric.

S-au îmbrăţişat, au sărbătorit câştigul şi au rămas împreună. În acea zi, Eric i-a făcut cinste şi lui Jim şi la sfârşitul serii tatăl lui Violet nu mai avu nicio reţinere să îl dea pe tânăr drept fiu al său şi să îl ia în cabina lui.

— Când au ajuns acasă, probabil că nu mai ştia nici câţi copii are, îi spuse Violet lui Heather. La Roşie şi la mine nu s-a gândit niciunul. Poate doar Eric, pentru că nu îşi mai ia ochii de la mine.

Heather clătină îngrozită din cap:

— Să-mi spui dacă îndrăzneşte să pună mâna pe tine! o avertiză ea pe un ton ameninţător, fără să ştie bine ce ar face în acest caz.

Cel mai bun lucru ar fi să îl informeze pe stewardul-şef de această şarlatanie. Poate că se vor găsi locuri pentru Violet şi Roşie la cabinele femeilor singure. Dar Violet se opuse când Heather îi făcu această propunere.

— Scap de Eric, dar tata o să mă bată măr, spuse Violet. Şi dacă nu mă bate el, mă bate şi Fred. Mă descurc eu, Miss Coltrane, mulţumesc. O să mă culc îmbrăcată, că şi aşa este foarte frig.

Aşa a fost o vreme, pentru că venise toamna şi cu toate că se îndreptau spre sud, în Atlantic, vremea era friguroasă şi umedă. Violet a cunoscut şi furtuni adevărate, dar, din fericire, ea şi Roşie nu sufereau de rău de mare. Nu însă şi bărbaţii din cabina lor. Doar Eric se dovedi mai rezistent, în timp ce Jim şi Fred mai că îşi vărsau

măruntaiele.

Aşa le-a spus Violet lui Heather şi soţilor Burton când aceştia au vizitat-o pe puntea intermediară. Kathleen simţise nevoia să iasă la aer, ceea ce o făcu pe Violet să râdă amar.

— Cu siguranţă că aici nu veţi găsi aşa ceva!

Fata tocmai vărsa peste bord o găleată cu zoaie, înfiorată pentru că trebuia să se apropie atât de mult de valurile turbate. Vântul sufla din nou cu putere şi Violet se temea că va fi aruncată peste bord. Din această cauză, Roşie nici nu avea voie să iasă din cabină. Copila şedea ghemuită într-un colţ şi privea cu ochi goi în întunericul duhnind a urină şi vomă al adăpostului comun. Violet făcea tot ce putea ca să păstreze curată cabina, dar nu prea reuşea.

— Mai intră şi apă, spuse ea disperată. Ieri atinsese o jumătate de metru şi nici nu mai puteam să o scot. Ar putea să se inunde vasul, Mr. Burton? Se poate scufunda?

Kathleen, care avea mai multă experienţă decât soţul ei, clătină din cap:

— Nu de la apa de pe puntea intermediară. Când am traversat eu prima dată oceanul, apa îmi ajungea până la genunchi. A fost groaznic. Şi aveam şi greţuri foarte mari, fiindcă eram însărcinată cu Sean. Fireşte că ieşeam, dar îmi era o frică teribilă să mă aplec peste balustradă. Tot timpul mă gândeam că am să cad peste bord.

Tatăl şi fratele lui Violet nu păreau dornici să îşi asume acest risc. Vomau pe unde îi apuca, în picioare sau cel mai des întinşi în pat.

— Beau mult gin, zise Violet resemnată. Nu mănâncă mai nimic şi le este mereu rău. Nu doar de la gin.

— Trebuie să bea multe lichide, remarcă reverendul ironic. Voma îi usucă... îmi pare rău, Violet. Mă simt oarecum vinovat. Fără noi, tatălui tău nu i-ar fi venit ideea

de a emigra. Ne-am interesat dacă nu am putea să găsim pentru voi o cabină sus. Dar toate sunt ocupate.

Şi soţii împărţeau cabina cu Heather, dar fireşte că reverendul era discret, iar Kathleen cususe înainte de plecare o perdea care îi asigura lui Heather o minimă intimitate.

Violet dădu recunoscătoare din cap, dar nu spuse că ea îi deschisese tatălui ei pofta de a pleca în Noua Zeelandă. Cât priveşte cabina, ar fi acceptat-o fără îndoială, chiar dacă ştia că nu ar fi putut să o plătească prin muncă niciodată. Între timp făcea tot ce putea ca să scape din coşmarul urât mirositor de sub punte.

— Peste câteva săptămâni va fi mai bine, o consola reverendul, fără să ştie însă cum era, de fapt, în pântecul vasului.

Prima dată călătorise spre Noua Zeelandă tot într-o cabină confortabilă. Şi pentru asta se simţea oarecum vinovat.

— Când vom ajunge în Golful Biskaya, va fi mai cald şi marea va fi mai liniştită.

Kathleen confirmă.

— Dar până atunci toaletele de pe puntea intermediară se vor mai umple de câteva ori. Pregăteşte-te pentru asta, Violet. Şi, pentru Dumnezeu, încearcă să o ţii pe Rosie la căldură şi cu hainele uscate, în plus, să mănânce cât se poate de bine. Heather vă aduce câte ceva. Dar jos porţiile nu sunt prea mici, nu?

Violet dădu din cap. Mâncarea, de obicei o fiertură din cartofi şi varză, era mereu rece. Pasagerii trebuiau să o ia din cambuză şi să o ducă în cabinele lor. Dar era destulă, mai ales că Jim şi Fred mai mult beau.

— Nu există călătorie pe mare fără molime la bord, îi avertiză Kathleen. Şi mor în primul rând cei mai mici şi mai slabi. Deci ai grijă de Rosie!

— Dacă izbucneşte holera, eu o aduc sus! spuse Heather. Nu se uită nimeni după perdeaua mea.

Kathleen îşi dădu ochii peste cap.

— Şi o obligi să tacă? se interesă ea. Va începe să plângă când Violet nu îi va mai fi în preajmă. Dacă după primele două-trei cazuri de deces, te prind cu un copil de pe puntea intermediară, bravii noştri cetăţeni se vor repezi la tine precum corbii. S-ar putea molipsi.

— De sărăcie ori de holeră? întrebă Heather ironic, dar păru că renunţă până una-alta la plan. Violet, hai să ne întâlnim puţin mai târziu aici, că să vă aduc ceva de mâncare.

Într-adevăr, după patru săptămâni, vremea s-a încălzit. Înconjurau Africa, câteodată vedeau şi uscatul, iar oceanul era liniştit ca oglinda. Căpitanul vasului nu era însă atât de entuziasmat de acalmie pe cât erau pasagerii lui. Vântul slab abia îi împingea înainte. Delfini şi balene însoţeau nava. Heather, care era tot mai încântată de compania dezgheţate! Violet, îi povesti despre aceste animale.

— Nu sunt peşti! Aduc pe lume pui care sug şi sunt nevoite ca, din când în când, să iasă la suprafaţă, ca să respire.

— Ce mari sunt! strigă Roşie şi întoarse capul. Dacă cineva cade în apă, îl înghit!

— Ei, nu! râse Heather. Dimpotrivă, marinarii povestesc despre naufragiaţi care au fost salvaţi de delfini.

— Dar balena l-a înghiţit pe Iona! îi răspunse sceptică Violet, aşa cum ştia ea de la cursurile de duminică.

— Povestea aceasta trebuie înţeleasă în sens metaforic, interveni reverendul care le vorbi apoi despre Iona.

Kathleen se încruntă. Tendinţa lui Peter de a lua lucrurile în sens metaforic îi crea acestuia mereu probleme în relaţia cu episcopul.

— Să nu îţi vină ideea să predici despre asta! îl mustră

ea.

La rugămintea căpitanului, Peter oficia slujba duminicală pe puntea superioară şi se arătase foarte receptiv când pasagerii de la clasa a doua solicitaseră permisiunea de a participa.

— Domnul nu face diferenţieri! spuse Peter şi alesese câţiva muzicanţi irlandezi care să acompanieze cu vioara şi flautul cântecele credincioşilor săi.

Duminica, de pe puntea superioară, răsuna pe mai multe voci lauda Domnului, în timp ce în restul zilelor săptămânii, în fiecare seară, se înălţau de pe cea intermediară cântecele de pahar ale chefliilor. Oamenii îşi învinseseră dorul de casă şi sărbătoreau cu muzică şi dans, în cabinele înghesuite, pornirea spre noua patrie. Şi, ca prin minune, curgeau din belşug whisky-ul şi ginul.

— Despre asta ar trebui să predici tu, îl tachina Heather pe tatăl ei vitreg. Versiunea modernă a nunţii din Cana.

Burton ridică din sprâncene:

— Aici cam încurci lucrurile. Iisus a predicat în zadar, iar indivizii care fac aprovizionarea jos îi storc frumuşel pe clienţi!

De fapt, un bucătar şi casierul făceau negoţ cu alcool de contrabandă, iar resturile moştenirilor lui Violet şi Roşie se topeau ca gheaţa la soare. Jim, Fred şi Eric erau în fiecare noapte morţi de beţi.

— Dar cel puţin seara avem linişte, spunea Violet. Se întorc târziu în cabină. Roşie deja doarme şi eu mă prefac.

În liniştea nopţilor, Violet răsfoia cărţile dăruite de Heather. Din David Copperfield şi Oliver Twist nu pricepea mare lucru. Până descifra literă cu literă o pagină, uita despre ce fusese vorba în pagina anterioară, însă exersa cu sârg. Violet voia să înveţe să citească. Îşi dorea neapărat o viaţă mai bună în noua lume.

Între timp se scurseseră opt săptămâni de la plecare, iar

vremea era bună. Mai avuseseră parte de furtună doar la ocolirea Capului Bunei Speranţe. Violet începu să creadă ce îi spuseseră soţii Burton că în Noua Zeelandă iarna era vară şi invers. Oricum, curând constată că dogoarea de pe puntea intermediară nu era mult mai suportabilă decât frigul şi umezeala. Atmosfera devenise înăbuşitoare, iar mirosul corpurilor nespălate, al latrinelor pline şi al veşnicei supe de varză se amestecau într-o duhoare oribilă. Lui Violet i se făcea rău numai când se gândea la hrana de pe vas şi era nevoită să se lupte pentru porţiile ei şi ale lui Rosie. Bărbaţilor le revenise apetitul, însă nici nu le trecea prin cap să-şi aducă singuri porţiile.

— Asta-i treaba femeilor! susţinu Fred când Violet îi ceru disperată ajutorul.

Ea nu s-ar fi supărat să facă de trei ori pe zi drumul dintre cabină şi cambuză, dar, între timp, se boieriseră nu numai tatăl şi fratele ei, ci şi celălalt bătăuş și zurbagiu de la bord. Drumurile zilnice ale lui Violet de la bucătărie la cabină deveniseră precum trecerea printre furcile caudine. Câţiva băieţei, deseori susţinuţi de un frate mai mare, o pândeau şi îi cereau „taxă”. Băieţii mai mari aveau alte plăceri. Le ciupeau de fund pe adolescente ori le pipăiau sânii când acestea treceau pe lângă ei cu preţioasele recipiente cu mâncare. Prima dată, speriată, Violet scăpase mâncare pe jos, dar văzuse apoi că bătaia pe care i-o dădu tatăl ei era mai dureroasă decât obrăzniciile hoţilor de la drumul mare.

În cele din urmă, ajunse să îşi împartă porţia cu un protector, un bătăuş îndesat din Londra, care, din fericire, era mai puţin interesat de fete decât de mâncare. Violet îl plătea cu masa ei şi acesta o conducea prin pântecul vasului, în siguranţă, pe ea şi pe alte fete care îi împărtăşeau soarta. Dacă nu ar fi fost Heather şi atenţiile zilnice ale soţilor Burton, ar fi făcut foamea.

La un moment dat, pe vas a izbucnit febra şi trecerile dintre punţi au început să fie supravegheate.

— Asta pentru ca puricii voştri să nu ajungă sus, o informă un matroz pe Violet când fata vru să urce la slujba duminicală. Aceştia sunt purtători ai bolii, aşa a spus medicul!

Medicul vasului dovedea astfel că avea cunoştinţe de medicină generală pe care Peter Burton nu i le bănuise. Pentru că nu manifestase până atunci vreo grijă deosebită pentru pacienţii săi. În farmacia sa părea să nu fie decât gin, pe care el prefera să îl bea singur.

— Oricum, mare lucru nu se poate face, fu de părere Kathleen.

Membrii familiei Burton au ignorat interdicţia de a se deplasa între punţi. Heather era îngrozită de ce se petrecea acolo, unde Peter deja acordase ultima împărtăşanie pentru două femei. Doar Kathleen rămăsese calmă.

— Eu nu cred că este vorba despre o adevărată epidemie, le spuse ea. La prima mea călătorie pe mare s-a declanşat vărsatul de vânt. Din fericire, eu îl făcusem, ca toţi ceilalţi din cabina mea. Dar în jurul nostru mureau ca muştele. Cred că pe tot timpul călătoriei am avut peste douăzeci de morţi.

Peter, care condusese un spital în zonele aurifere, era de acord cu ea.

— În orice caz, nu este holeră, pentru că nu am văzut nici erupţii cutanate. Alimentaţie proastă, paraziţi, latrine împuţite... Ai grijă ca Rosie să stea în curăţenie şi nu se va întâmpla nimic.

Nu a mai murit altcineva, în afară de cele două femei, şi în cabina lui Violet se îmbolnăvi doar Fred. Aceasta a făcut febră două săptămâni fără sfârşit, timp în care vasul s-a menţinut într-o aşa-numită zonă de acalmie. Nu se simţea

nicio adiere de vânt, era insuportabil de cald şi pe puntea intermediară nu se mai putea respira. La sfatul lui Kathleen, Violet şi Roşie s-au mutat pe punte. Protectorul lor londonez, căruia Peter îi spunea în glumă „buldogul”, poreclă acceptată cu mândrie fără margini de băiat, o uşură pe Heather de câţiva penny şi le asigură celor mai bune cliente ale lui un loc de dormit într-o barcă de salvare. Heather le-a oferit perdeaua din cabina ei, pentru a se feri de soare.

— Buldogul este chiar de ajutor, constată Violet. La început se temuse de băiat, dar apoi începuse să îl placă. Ea adăugă: Bărbaţii pescuiesc şi pregătesc peştele pe punte, la grătar, şi el are grijă să ne aducă şi nouă.

— Pe gratis? se miră Heather.

Violet confirmă:

— O adoră pe Rosie. Spune că îi aminteşte de sora lui mai mică din Londra.

Heather ridică privirea spre cer:

— Dacă începe să şi predice despre pace şi dragoste...

— Ba nu! interveni speriată Violet. Ieri a trebuit să chelfănească trei băieţi care voiau să ne fure apărătoarea de soare.

— Ce mare este aceasta? o întrebă Violet pe Heather, neliniştită că nu mai văzuse pământul de mai mult de două săptămâni.

Violet era contrariată de faptul că nu exista doar un singur ocean, ci mai multe, şi pentru ea era un mister cum de reuşesc marinarii să se orienteze pe ele.

— Traversăm Oceanul Indian, răspunse Heather. Marinarii spun că aceasta este partea cea mai periculoasă a călătoriei, sunt sute de mile fără urmă de pământ. Dar se pare că avem noroc, pentru că vremea este bună. Nu, nu te uita aşa speriată, Roşie, nu se întâmplă nimic, mai avem câteva săptămâni şi ajungem.

Într-adevăr, restul călătoriei a fost liniştit. Viaţa la bord s-a mai aşezat, prin bătăi pasagerii şi-au stabilit locurile. Pe puntea intermediară se instalase un fel de letargie. Săptămâni în şir cu aceeaşi mâncare. Arşiţa şi paraziţii îi slăbiseră pe oameni. Doar Violet o căuta zilnic pe Rosie de păduchi şi purici, iar „buldogul” strângea apă de ploaie cu care fetele se puteau spăla. Din păcate, nopţile redeveniseră reci după ce intraseră în Marea Tasmaniei. Violet şi Roşie se mutaseră din nou în cabina infectă. În absenţa lui Violet, nimeni nu mai făcuse aici curăţenie.

— Nici nu ştiu dacă nu aş prefera să tremur de frig, îi spuse fata „buldogului”, care zâmbi amical.

— Mai stai două ore pe punte! îi ceru el aruncând în mare apa murdară de spălat. I-am pus pe băieţi la treabă!

Spre marea mirare a lui Violet, după scurt timp apărură Fred şi Eric cu găleţi pline. Când „buldogul” le aduse înapoi pe fete, cabina nu strălucea de curăţenie, dar arăta suportabil.

— Pe tatăl tău nu l-am prins treaz, spuse tânărul cu regret. Jim Paisley sforăia în cabină. Ieri s-a trotilat iarăşi. De unde o scoate atâţia bani?

Violet oftă. Ea ştia asta prea bine. Dacă o ţineau tot aşa, în Noua Zeelandă nu vor mai avea bani nici pentru a supravieţui primelor săptămâni. Banii din vânzarea casei din Treorchy ar fi trebuit să ajungă pentru hrana familiei până când Jim şi Fred şi-ar fi găsit de lucru.

— Oricum ajungem acolo curând, o încuraja Heather pe fată. Peste cel mult două săptămâni. De-abia aştept să aflu ce face Chloe! De trei luni nu mai ştiu nimic. Te pomeneşti că este deja gravidă.

Chloe şi Heather rămăseseră bune prietene în ciuda distanţei. Legătura poştală dintre Insula de Nord şi Insula de Sud a Noii Zeelande era bună şi ele îşi scriau regulat. În Anglia, Heather primise doar o singură scrisoare, în care

Chloe se plângea că nu reuşise să rămână însărcinată. Oricum, era doar o problemă de timp. Se putea citi printre rânduri că Chloe şi Terrence încearcă zilnic, spre satisfacţia reciprocă.

— Tatăl tău a spus ce intenţionează să facă în Noua Zeelandă? o întrebă Kathleen pe Violet. Ştie că la Dunedin nu este cărbune, nu?

— Eu voi căuta aur! se băgă în vorbă „buldogul”. Aşa ceva aveţi acolo, nu? întrebă acesta puţin îngrijorat.

Kathleen râse.

— Aveam. Dar zăcămintele aurifere de lângă Dunedin sunt în mare măsură epuizate. Trebuie să te orientezi spre Queenstown, care nici nu este foarte departe, spre deosebire de alte oraşele miniere. Greymouth şi Westport sunt pe cealaltă parte a insulei.

„Buldogul” ridică din umeri.

— Prefer să caut aur, nu cărbune. Am să fiu bogat! Nu, reverendule? Dumneavoastră aţi fost pe terenurile aurifere, ştiţi.

Peter Burton ridică privirea spre cer şi îşi împreună teatral mâinile:

— În cazul acesta, eu pot să citez cu sufletul curat cuvintele „Totul depinde de voinţa Domnului” De obicei obişnuiesc să adaug că ar mai fi necesară şi o mână de ajutor, dar în privinţa terenurilor aurifere chiar este o chestie de noroc. Cei mai mulţi sunt harnici, mulţi sapă până se prăbuşesc. Dar puţini ajung bogaţi. Aşa că începe să te rogi!

— Pot să o fac în timp ce sap. Cazmale găsesc la Dunedin, nu?

Când după mai mult de trei luni apăru la orizont coasta Insulei de Sud, căpitanul adună toţi pasagerii pe punte. Kathleen se simţi ca la prima ei venire aici şi fu fericită că de data aceasta sosirea acasă era cu totul altfel. Pe atunci,

vremea fusese ceţoasă, priveliştea micuţei localităţi Lyttelton era dezolantă şi, în plus, începuseră durerile facerii. Din cauza aceasta se târâse aproape leşinată pe pământ. Acum însă era soare, pe coastă se vedeau plaje întunecate şi stânci deschise la culoare, dincolo de care îi salutau colinele verzi împădurite. Din loc în loc răsăreau mici aşezări şi case vopsite pestriţ. Pescarii le făceau semne din bărcile lor. Dunedin părea un oraş alb, încadrat de mici golfuri şi bazine portuare albastre, în spatele cărora se înălţau maiestuos munţii Otago. De jur-împrejur, colinele erau verzi, dar Peter îi povestea „buldogului”, care îl asculta atent, că odată acestea fuseseră albe din cauza corturilor căutătorilor de aur, care veneau în fiecare zi cu şaizeci de corăbii.

— Oraşul nu putea să mai facă faţă. Oamenii care vindeau unelte de săpat şi corturi deveneau în câteva zile bogaţi.

— Şi ce s-a ales de nou-veniţi? se interesă temătoare Violet.

Reverendul ridică din umeri.

— Cei mai mulţi mai sunt încă aici. Unii se mută ca la început de pe un câmp aurifer pe altul, dar mulţi s-au hotărât, la un moment dat, să-şi caute altceva de lucru. Poate în domeniul în care lucraseră în ţările de origine. Unii au reuşit să trăiască modest, făcându-şi din aurul câştigat o prăvălie, o fermă, un atelier. În Noua Zeelandă este loc pentru toţi, Violet. Nu trebuie să îţi faci griji. Dacă tatăl şi fratele tău sunt dispuşi să muncească...

Violet oftă. Tocmai de asta se îndoia ea.

După-amiază, după ce cără lucrurile tatălui şi fratelui ei, care erau atât de captivaţi de vederea noului oraş încât nici prin cap nu le-a trecut să şi le ia din cabină, Violet redeveni optimistă. La câteva ore după ce părăsise vasul, se îndrăgostise pe loc de Dunedin. Oraşul era minunat. Nu

era un sătuc de mineri ca Treherbert, dar nici atât de mare ca Londra.

În primul rând era curat, toate clădirile şi străzile străluceau în lumina soarelui şi în aerul incredibil de clar al acestei ţări, de parcă erau proaspăt spălate. Violet avea impresia că putea atinge cu mâna munţii din spatele oraşului, atât îi păreau de apropiaţi şi atât de bine se vedeau contururile lor. Pe vârfuri se zărea zăpadă, prima zăpadă adevărată văzută vreodată de Violet.

— Vei avea parte destul de ea, dacă vă veţi stabili în această zonă, îi spuse Heather râzând. În timpul iernii, ninge în întreg Otago, dar, din fericire, acum este încă vară.

Era la începutul lui februarie. Câteva clipe, Violet se simţi ca într-un basm, dar apoi reveni la realitate. Tatăl ei şi cei doi tineri tropăiau pe pasarela pentru debarcare, râzând pentru că li se părea că pământul se clătină sub paşii lor. Şi Violet trăi aceeaşi senzaţie, ba avu şi impresia că ameţeşte.

— Va trece în câteva zile, zâmbi Kathleen, care în această privinţă era foarte sensibilă.

Ea se sprijini de soţul ei, care îi oferi braţul zâmbind.

— Iubito, te trec şi astăzi peste oricare prag! glumi el.

Jim, Fred şi Eric priveau cu ochi tulburi aerul limpede. Erau înconjuraţi de o agitaţie de nedescris. Câţiva emigranţi căzură în genunchi mulţumind lui Dumnezeu fericiţi de sosire, alţii îşi strângeau în braţe prietenii şi membrii familiei. Cei mai mulţi îşi cărau bagajul şi încercau să-i stăpânească pe copiii agitaţi. La chei erau trăsuri şi hamali şi câţiva bărbaţi intrară în vorbă cu nou-sosiţii, recomandându-le hoteluri mai mult ori mai puţin ieftine.

Violet se agăţă de geantă, Roşie – de Violet.

— Ce veţi face acum? întrebă Heather.

Nu ştia dacă să se întristeze ori să se bucure. Kathleen

îşi îmbrăţişa prietena, pe Claire, care venise în port pentru a lua familia Burton cu o trăsură mică şi cochetă, vopsită în negru şi inscripţionată cu litere aurii LADY'S GOLDMINE. Fără îndoială că Heather ar fi dat fuga la ea, ca să se intereseze de Chloe, dar nu voia să le încredinţeze pe Violet şi Roşie unei sorţi numite Jim Paisley, care o cotise către cel mai apropiat pub.

— Haideţi, băieţi, să ne bucurăm de călătoria terminată cu bine! li se adresă el fiului său şi prietenului acestuia.

Violet îl trase de haină.

— Tati, poate ar trebui ca mai întâi să găsim un loc unde să tragem. Avem nevoie de un pat pentru noaptea aceasta.

Jim dădu din cap râzând:

— Ah, scumpo, plecăm imediat la Greymouth. Ce să mai plătim un hotel aici, că mâine vom găsi de lucru, zise Jim ca şi cum ar fi crezut că minele de cărbuni ar fi după colţ. El adăugă: Voi rămâneţi aici şi fiţi atente la bagaje, noi ne întoarcem imediat.

Tatăl lui Violet puse jos un sac de călătorie murdar, îi făcu lui Rosie vânt pe el şi se îndreptă hăulind către pub, urmat de cei doi tineri.

— Noua Zeelandă, venim!

Heather se uită uimită după ei, Violet era resemnată.

— Există tren de noapte? întrebă fata.

Heather clătină din cap.

— Nu cred. Din câte ştiu eu, pe Coasta de Vest nu există trenuri, în orice caz, ar trebui să vă duceţi la Christchurch, prin Plains... şi este o călătorie cam lungă.

Violet fu cuprinsă de fiori la gândul unei călătorii organizate de tatăl ei.

— Nu ne puteţi lua cu voi? întrebă ea disperată.

Heather ezita. Ea ar face-o cu plăcere, dar părinţii ei nu ar fi de acord, chiar dacă Kathleen le compătimea pe fete.

Violet şi Roşie erau minore, nu puteau fi despărţite de tatăl lor. Faptul că Peter şi Kathleen se retrăseseră cu conştiinţa încărcată, dar cu fermitate dovedea că nu prea aveau ce face.

Totuşi, Heather nu voia să lase fetele în voia sorţii şi le notă pe un bilet adresa de la St. Peter’s, în Caversham. Biserica parohială a lui Burton purta acelaşi nume ca el, dar bineînţeles că nu fusese botezată după el, ci după Sfântul Petru.

— Violet, dacă nu aveţi unde merge, veniţi la noi şi dormiţi în biserică. Reverendul primeşte deseori nou-veniţi, mulţi sosesc aici fără bani şi fără să ştie ce îi aşteaptă. Iată...

Ea îi puse fetei în mână o liră.

— Ia-o, dar nu i-o da tatălui tău, altfel îşi va petrece toată noaptea aici îmbătându-se. Acolo sunt birjele. Dacă nu vă descurcaţi...

Heather sărută fetele la despărţire. Apoi se îndreptă către prietenii ei. Kathleen şi reverendul le făcură semne cu mâna celor două şi plecară.

Violet se simţi infinit de singură.

CAPITOLUL 2

Matariki se îndepărta cât putea de repede şi pentru că, din cauza frigului, nu se oprea prea des să se odihnească. Temperatura în Waikato nu era foarte scăzută, dar costumaţia pentru dans nu o proteja. Mantia căpeteniei ar fi apărat-o mai bine de ploaie şi de frig, dar Matariki nu voia să o murdărească dormind cu ea pe pământ. O dezbrăca şi când trebuia să se strecoare prin tufişuri, şi când străbătea locuri noroioase. Ţesătura pufoasă era de nepreţuit şi spera ca vânzând-o să obţină destui bani pentru a telegrafia părinţilor şi a mânca până venea cineva ca să o ia acasă.

Matariki străbătu mai întâi o zonă colinară, apoi una

plată, ceea ce îi păru ciudat. Oraşul Hamilton se afla în apropiere de Mount Pirongia, un munte împădurit, despre care cei din Hauhau vorbeau cu mult respect. Faţă de munţii din insula ei, acesta părea mic. Matariki putea totuşi să se orienteze după vârful lui, care era vizibil şi din tabăra lui Kahu Heke. Deci nu avea cum să se rătăcească. Râul Waikato curgea prin Hamilton, un oraş construit pe ruinele câtorva sate şi fortificaţii maori. Kahu Heke le prezentase aceste ruine celor din Hauhau ca pe un sacrilegiu al albilor. Matariki avea să afle mai târziu că acele aşezări fuseseră părăsite cu mult timp înainte de sosirea coloniştilor.

Fetei, ajunsă în acel loc după două zile de la fuga din tabăra Hauhau, priveliştea i se păru dezamăgitoare. Sperase să dea de un oraş asemănător cu Dunedin, dar Hamilton nu era mai mare decât

Lawrence din Otago, o parte a populaţiei fiind aşezată pe malul de est, iar cealaltă parte pe malul de vest al râului. Cu siguranţă, localnicii se cunoşteau între ei şi în mod cert Kahu Heke va prinde de veste imediat că Matariki se afla în oraş. De aceea era important să îşi aranjeze cât mai rapid plecarea mai departe!

Matariki îmbrăcă mantia de căpetenie peste costumul de dans şi porni cu îndrăzneală către aşezare. După călătoria cu canoea şi timpul petrecut la Hauhau, i se părea aproape ireal să mai vadă *pakeha* şi o aşezare specifică lor. Artera principală din Hamilton, Victoria Street, era încadrată de case din lemn multicolore, pe două niveluri, majoritatea cu verande în faţă ori cu prăvălii la parter. Flămândă, Matariki văzu o prăvălie cu alimente şi alta care vindea obiecte de uz casnic şi îmbrăcăminte. Pe undeva trebuiau să fie şi un oficiu poştal şi un post de poliţie. Fata se hotărâse să se prezinte la poliţie, să îşi spună povestea şi să roage să îi fie anunţaţi părinţii. Nu îşi

mai făcea griji că va fi trădată lui Kahu Heke şi oamenilor lui. Autorităţile ştiau că în Waikato erau Hauhau şi între timp tatăl ei şi războinicii lui părăsiseră tabăra.

Însă se dovedi dificil să dea de poliţie, pentru că oamenii nu se înghesuiau să o îndrume. Se adresă mai întâi unei femei, care o privi ca pe o insectă respingătoare. A doua femeie pe care o întrebă chiar o scuipă, iar alta o ocoli pe departe. Trei bărbaţi aflaţi în faţa unui pub o întâmpinară cu remarci batjocoritoare. Matariki li se adresă totuşi:

— Mă scuzaţi, aş vrea să găsesc poliţia. Sau Armed Constabulary.

În Insula de Sud, acest amestec între militari şi poliţie nu era prea frecvent, la Dunedin existau totuşi posturi de poliţie. În Insula de Nord, Armed Constables păreau omniprezenţi şi deşi după ciocnirea din tabăra Hauhau se cam temea de ei, era gata să li se încredinţeze.

Bărbaţii râseră răsunător.

— Ia uitaţi-vă la chestia asta, ştie să vorbească! zbieră unul dintre ei. Şi nu în păsăreasca aia păgână.

Matariki îl fulgeră cu privirea.

— Eu vorbesc foarte bine engleza, Mister, şi nu sunt „chestia asta”, sunt o fată. Am fost răpită şi doresc să reclam acest lucru.

— Micuţa a fost răpită!

Un alt bărbat, un zdrahon cu umeri largi, care părea varianta *pakeha* a răpitorilor ei, râse şi o trase de mantie. Pelerina nu avea nasturi ori şireturi, Matariki purtând-o aruncată pe umeri, aşa că se deschise expunând privirilor rochiţa *piu-piu* şi piesa micuţă de îmbrăcăminte care îi acoperea pieptul. Dingo lătră furios, dar se ascunse în spatele stăpânei.

— Mda, îmi pot da seama cine te-a răpit. Hei, James, Potter are şi fete maori?

Bărbatul se adresase unui omuleţ cocoşat din cârciumă,

care părea a fi patronul.

— Scuzaţi, sir, clienţii dumneavoastră par băuţi, zise cu demnitate Matariki. Poate mi-aţi putea spune unde pot să găsesc un *consta ble*, care...

— E bunuţă! remarcă patronul fără să asculte cuvintele lui Matariki, ci adresându-se celorlalţi: Dacă este de-a bătrânului Potter, atenţie mare! Sălbaticii nu îşi vând fetele. La ei nu este ca în India.

— Ne înţelegem noi la preţ!

Matariki mai încercă o dată:

— Vă rog, domnii mei, nu vă înţeleg. Dar din ce ştiu eu, în Noua Zeelandă, comerţul cu sclavi este interzis. Eu sunt Matariki Drury din Elizabeth Station, Otago. Şi aş dori să vorbesc cu ofiţerul de poliţie local.

Bărbaţii izbucniră din nou în râs.

— Oh, *constables* sunt cu toţii clienţi ai lui Potter! interveni un glumeţ scund şi gras, cu accent irlandez. Nu te vor ajuta, scumpo! Dar dacă ne faci pe degeaba, s-ar putea să te ascundem.

Matariki se întoarse brusc pe călcâie. Aici nu mai era nicio speranţă, trebuia să încerce să obţină informaţii din altă parte. Şi mai trebuia să facă rost cât mai repede de haine *pakeha*. Să încerce la proprietarii de prăvălii?

Matariki traversă strada plină cu căruţe cu cai şi călăreţi şi intră în magazinul cu mărfuri diverse. Câteva femei care alegeau stofe se retraseră din faţa ei, de parcă ar fi fost leproasă.

— Aici nu servim sălbatici! o atenţionă vânzătorul.

Matariki îşi dădu ochii peste cap:

— Eu nu sunt sălbatică. Sunt doar îmbrăcată ciudat. Mă gândeam dacă mi-aţi vinde o rochie normală.

Vânzătorul, un lungan uscăţiv cu ochi apoşi, gură strâmbă şi dinţi stricaţi, clătină din cap.

— Ai fi prima dintre obrăznicăturile astea care poate

plăti, zise el.

— Voiam să fac un troc. Sau, în orice caz, să vând şi pe urmă să cumpăr ceva. Mantia asta, zise dezbrăcând preţiosul veşmânt şi punându-l pe tejghea. Femeile scoaseră exclamaţii de groază când îi zăriră costumul de dans. Este un *korowai*, mantia unei căpetenii. Este foarte valoroasă, penele provin de la păsări rare, este ţesută de mână, ca să nu mai vorbim de culori. Într-un trib, puţine femei pot confecţiona aşa ceva. Un *korowai* nu va fi niciodată dat unui *pakeha*, probabil că în privinţa asta există un *tapu*. Eu îl vând. Facem târgul?

Matariki încercă să dea vocii ei un ton cât mai ferm şi să folosească aceleaşi cuvinte ca tatăl ei când îşi lăuda cele mai valoroase oi de prăsilă. Clientele păreau că se distrează. Dar râsul lor era tot atât de puţin prietenos ca acela al bărbaţilor de la pub.

Vânzătorul examină foarte atent mantia, cu o mină vicleană.

— Este purtată, remarcă el.

Matariki confirmă:

— Mantiile căpeteniilor sunt însemne ale puterii lor. Cum sunt mantiile de purpură ale unei regine.

Femeile râseră şi mai tare. Matariki încercă să nu se lase intimidată. Trecu peste râsul ironic, aşa cum trecuse peste remarcile lui Alison Beasley la Otago Girls School.

— Se transmit din generaţie în generaţie. De aceea sunt păstrate cu grijă.

— Şi de unde o ai tu? o întrebă batjocoritor vânzătorul. Este furată?

— Eu sunt fiică de căpetenie.

Nici nu termină propoziţia, că îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Asta mergea în faţa fetelor de la şcoală, ba chiar şi la Hauhau. Dar aici trezea cele mai grave suspiciuni.

— Dar arăţi mai curând ca un bastard! râse proprietarul prăvăliei. Dă pelerina şi în schimb primeşti o rochie. Ca un creştin cumsecade ce sunt, nu pot lăsa o fată să umble atât de frivol îmbrăcată.

Matariki clătină din cap:

— Mantia este mult mai valoroasă decât o rochie jalnică!

Bărbatul ridică din umeri.

— Atunci vinde-o în altă parte, zise el şi îi arătă uşa.

Matariki îşi muşcă buzele. Era puţin probabil ca în localitate să se mai afle alt magazin, dar trebuia să încerce. Părăsi prăvălia fără a mai saluta. Dingo sări pe ea plin de speranţe. Între timp, câinele descoperise o măcelărie şi tot privea într-acolo. Probabil că mai făcuse o încercare de a cerşi de la proprietar şi se alesese cu o lovitură de picior. Măcelarul o privea suspicios pe Matariki. Magazinul lui îi aminti fetei că era timpul să mănânce şi Dingo ceva. Nu neapărat un biftec, dar brutăria aflată câteva case mai departe părea irezistibilă. Dingo dădea din coadă foarte sugestiv.

— Mai întâi avem nevoie de bani! îi explică Matariki.

Între timp traversaseră mai toată partea de vest a oraşului şi constată că o altă şansă de a găsi un cumpărător pentru mantia ei mai putea fi cel mult pe celălalt mal al râului. Podul peste apă era în construcţie şi se trecerea cu două canoe legate, trase de la un mal la celălalt de un fel de scripete. Instalaţia nu părea sigură şi râul curgea cu viteză. În plus, barcagiul fără îndoială că voia nişte bani pentru traversare, bani pe care Matariki nu îi avea.

Fata privea tristă către cealaltă parte a străzii, unde o camionetă poştală a Royal Mail tocmai oprise. Cu siguranţă că aceasta mergea mai departe, spre Auckland. Exista vreo posibilitate de a se furişa în el? Probabil că în acel oraş ar găsi pe cineva care să o asculte. Oare de ce îi

erau potrivnici cetăţenii din Hamilton? Că, în definitiv, fusese politicoasă, şi nici nu avea un aspect înfiorător, cel mult avea haine ciudate.

Matariki se gândi să fure nişte haine. Se întuneca şi dacă îşi făcea de lucru prin spatele caselor, va găsi cu siguranţă o sfoară pe care erau puse la uscat haine *pakeha*. Numai că, dacă va purta îmbrăcăminte mai mare, va sări în ochi ca atunci când ar fi îmbrăcată ca o fată maori. Plus că femeile în acest oraş se cunoşteau între ele. Dacă purta hainele furate, precis se găsea cineva care să îşi dea seama că acestea aparţineau unei Mrs. Miller ori Johnson.

Nu, nu exista nicio speranţă, aşa că se întoarse smerită la prăvălia din care plecase.

— Te-ai răzgândit? rânji vânzătorul.

Fata confirmă.

— Dar nu am nevoie doar de o rochie, mai făcu ea o încercare, îmi trebuie şi lenjerie de corp, pantofi şi ciorapi, o pelerină şi câţiva penny pentru o telegramă până în Insula de Sud.

— Poate şi o poşetă şi un colier de perle? izbucni bărbatul.

Matariki oftă.

— Vă rog, am nevoie de ajutor...

— O rochie, lenjerie de corp, pantofi... şi din partea mea, hai şi o pelerină veche. Bărbatul arătă spre un pardesiu uzat. Făcea negoţ şi cu haine la mâna a doua. Dar nu şi bani, scumpo. Cine ştie cât are să mă coste asta. Poate că fac o infracţiune ajutându-te. Dacă eşti o fugară? De la stăpânii tăi? Ori de la bătrânul Potter? El râse şi adăugă: La cum arăţi...

Se părea că bătrânului Potter ţinea bordelul local. Şi fără îndoială că fetele lui dansau într-o ţinută la fel de libertină ca a maorilor.

— Şi oi fi fugit şi cu încasările?

Matariki îşi dădu ochii peste cap.

— În acest caz, aş fi avut bani, nu o mantie de căpetenie, remarcă ea. Nu am furat nimic, Mister, şi nu sunt nici dintr-o... dintr-o... nici nu voia să pronunţe cuvântul. Nu am fugit din nicio cârciumă, spuse, în cele din urmă, şi mai adăugă: De aceea caut un poliţist, de aceea...

— Bine, opreşte-te. Deşi pare o poveste bună, oricum voi vă pricepeţi la minciuni. Facem târgul?

El rânji iarăşi.

Matariki găsi cu greu o rochie oarecum pe măsura ei. Femeile din Hamilton păreau toate bine făcute. Pentru fete firave ca Matariki existau doar haine de copii, care însă erau prea scurte. În cele din urmă, descoperi o rochie de casă verde, în stare bună. Proprietarul prăvăliei, Mr. McConnell, după cum aflase că se numeşte dintr-o tăbliţă pusă în vitrină, îi permise să se schimbe în camera din spate şi nu se ţinu după ea. Matariki respiră uşurată văzându-se, în sfârşit, în oglindă în îmbrăcăminte *pakeha*. Dacă îşi va face şi codiţe şi le-ar prinde cu ace... dar nu, ca albă nu va reuşi. Se simţea mult mai bine când îi mulţumi cu inima îndoită şi se pregăti să plece.

— Acum ce ai de gând să faci? întrebă patronul prăvăliei.

Matariki ridică din umeri.

— Să caut de lucru. Trebuie să câştig bani, trebuie să mâncăm şi noi ceva.

— Noi?

Matariki arătă spre câine, care o aştepta cuminte în faţa prăvăliei.

— Şi trebuie să telegrafiez, continuă Matariki. Părinţilor mei, ei...

— Da, da. Mr. McConnell râse. Vezi dacă găseşti ceva. Dar eu îţi spun un lucru: şleahta voastră nu este bine-

venită aici! Ce-ţi închipui tu că vei face?

— Servitoare! răspunse ezitant Matariki. Mama a fost odată servitoare şi i-a plăcut.

McConnell duse mâna la frunte:

— Pentru asta vă lipseşte complet simţul ordinii, susţinu el.

Matariki renunţă să îi explice ce accent se punea la Otago Girls School pe menaj, la fel de mult ca pe ştiinţe. De fapt, ea ştia să spele şi să calce, să facă ordine în casă şi să instruiască mobila. Gătitul nu o prea pasiona, dar oricum nimeni nu ar angaja-o bucătăreasă.

— Ştiu să am grijă şi de cai, adăugă ea. Şi de oi.

Când ieşi pe stradă, încă îl mai auzea pe bărbat râzând. Hamilton îi plăcea din ce în ce mai puţin. Trebuia să plece cât mai repede, pentru ca tatăl ei natural să nu îi dea de urmă, dar nu doar din această cauză.

În următoarele ore, Matariki bătu la fiecare uşă din partea vestică a localităţii şi se gândi chiar să treacă înot în partea estică. Era imposibil să găseşti de lucru în acest orăşel, probabil chiar şi pentru o fată *pakeha*. O alungau imediat ce îi vedeau chipul. Şi, de cele mai multe ori, i se aruncau în faţă şi vorbe urâte. Probabil că oamenii din Hamilton îi urau pe maori, pentru că ea nu a întâlnit niciunul care să trăiască ori să lucreze aici. Şi se părea că în apropiere nu exista niciun sat maori.

După trei ore de lustruit clanţe, era suficient de disperată pentru a se adresa unui trib Ngaţi Wairere, care se afla în această regiune şi avea câţiva oameni şi la Kahu Heke. Dar în Hamilton nu găsi nicio urmă, niciun indiciu despre maorii din împrejurimi. Să îi fi alungat locuitorii oraşului?

Se lăsa noaptea şi Matariki era obosită şi înfometată. În dimineaţa următoare va trebui să se întoarcă în pădure, ca să pescuiască ori să găsească nişte rădăcini comestibile.

Din păcate, aşa cum se temuse, flora din Insula de Nord era destul de diferită de cea din Insula de Sud şi nu îi era deloc uşor să se descurce. Bine totuşi că era cald. În acest anotimp, în Otago nu ar fi putut înnopta sub cerul liber, dar în Insula de Nord era posibil. Din fericire, rochia era din lână.

Urmată de Dingo, fata se târa pe străzi. Se gândi să se intereseze de lucru la grajdul de închiriat, poate proprietarul o va lăsa măcar să doarmă în paie.

— Tu eşti fata maori?

Fără a se uita în stânga ori în dreapta, Matariki mai trecu o dată prin faţa prăvăliei lui McConnell şi tresări când auzi o femeie adresându-i-se. Aceasta, la fel de slăbănoagă ca soţul ei, care tocmai închidea prăvălia, cu trei încuietori, se afla în lumina lămpii cu petrol din interior.

Matariki se întoarse către femeie.

— Sunt Mata... Martha Drury.

Pentru că în primele case din Hamilton fusese dată afară doar dacă îşi spunea numele, hotărâse să se prezinte cu numele *pakeha*.

— După nume, parcă ai fi creştină, zise femeia pe un ton dispreţuitor, tăios. Eşti botezată?

Matariki dădu afirmativ din cap.

— Vorbeşte tare şi clar, soţul meu spune că vorbeşti normal. Şi vino aici, în lumină.

În altă împrejurare ar fi răspuns pe măsură la tonul poruncitor al femeii, dar la cât de epuizată era se supuse fără proteste.

— Engleza este limba mea maternă, încercă ea să se justifice.

Femeia slobozi un râs ca un nechezat.

— Oricum, ştii să îţi împleteşti părul şi să îmbraci o rochie obişnuită. Se pare că eşti cât de cât decentă. De la

orfelinat. Eu i-am zis imediat soţului: Dacă ştie să vorbească asemenea unei creştine, vine dintr-un orfelinat. Ce ai făcut, fato? Te-au dat afară ori ai fugit?

Cu o mişcare rapidă a mâinii, îşi aranjă cozile şi se hotărî să încerce să pară supusă. Femeia era curioasă şi Matariki se gândi că poate îi va asculta povestea şi se va alege cu o bucată de pâine. Era gata să cerşească.

— Am fugit, madam, răspunse ea politicos şi făcu o plecăciune. Dar nu dintr-un orfelinat, ci dintr-o tabără-maori, eu...

— Aş avea nevoie de o fată ca tine.

Lui Matariki aproape i se opri inima. Primea o slujbă?

— I-am zis lui Archibald: Părinţii mei din Wellington au avut odată o fată de la un orfelinat. Şi nu a muncit chiar rău. Este clar că trebuie să fim cu ochii pe tine şi să ţinem casa de marcat încuiată. Dar încolo... hai, intră, micuţo.

Matariki urmă femeia în casă. Dingo, care vru să intre după ea, se alese însă cu o lovitură cu piciorul. Scheună nemulţumit şi se retrase. Lui Matariki îi păru rău, dar nu îşi făcu griji în privinţa lui. Dingo o va aştepta undeva.

Ea trebuia acum să facă faţă uscăţivei şi severei Mrs. McConnell, care o examina cu ochi de Argus. La rândul ei, fata o studie îndelung pe viitoarea ei angajatoare. Mrs. McConnell nu era bătrână – lui Matariki i se păru mult mai tânără decât părinţii ei –, dar pe faţă îi apăruseră riduri, care îi trăgeau colţurile gurii în jos. Ochii ei, la fel de albaştri-apoşi că ai soţului, erau cam apropiaţi, iar sprâncenele îi erau rare, abia vizibile. Şi părul îi era subţire şi decolorat. Şi-l ridicase strâns într-un coc mic. Fetele din Ngai Tahu ar fi glumit probabil pe seama lui cum glumiseră pe seama sânilor lui Matariki. Mrs. McConnell era palidă, însă avea buze pline şi surprinzător de roşii. Gura ei semăna a unei broaşte sau a unui peşte. Când fetei îi trecu prin cap această comparaţie, era prea obosită

pentru a mai putea să râdă.

— Eşti a dracului de frumuşică, îi aruncă femeia, în cele din urmă. Ai să fii mereu o ispită pentru Archibald.

Matariki înghiţi în sec. Mama ei nu îi spusese multe lucruri despre problemele pe care le avusese cu angajatorii insistenţi, dar suficiente pentru a simţi acum o stare de nervozitate.

— Eu nu sunt... se apără Matariki evitând să îşi privească interlocutoarea în ochi... dacă aş fi vrut să ispitesc pe cineva, aş fi mers la bătrânul Potter.

Mrs. McConnell izbucni iarăşi în râsul ei ca un nechezat.

— Mda... o să fiu atentă. Mă vei ajuta în casă la curăţenie, spălat, gătit. Te învăţ eu, dacă la orfelinat nu au apucat să o facă. Nu intri în prăvălie, ai înţeles? Am să îţi arăt camera ta.

Matariki o urmă prin prăvălie şi apoi, spre disperarea ei, pe o scară ce dădea în pivniţă, unde erau depozitate o parte din mărfuri. Într-un colţ văzu un culcuş asemănător unei gropi pentru depozitarea cartofilor. Mrs. McConnell îi deschise uşa din lemn.

— Aici poţi să dormi.

— Arată... arată ca o celulă! îi scăpă lui Matariki după ce aruncă speriată o privire înăuntru. În încăperea înghesuită se mai vedeau un fel de prici şi un scaun. Altceva nici nu ar mai fi avut loc. O fereastră micuţă, care dădea în curte la nivelul solului, era zăbrelită.

Mrs. McConnell îşi slobozi din nou nechezatul.

— Am folosit-o pentru fiii noştri când erau mici. Dacă unul făcea vreo prostie, petrecea aici câteva ore şi regreta ce făcuse.

Matariki se retrase îngrozită. Instinctul îi spunea să se ţină cât mai departe de soţii care îşi închiseseră copiii într-o celulă din pivniţă. Dar, pe de altă parte, aici era cald şi uscat, şi la cât era ea de obosită, celula îi părea un pat cu

baldachin. Şi cu siguranţă că Mrs. McConnell avea să îi dea şi ceva de mâncare. În plus, în dimineaţa următoare putea să mai negocieze.

— Îmi este foame, zise Matariki.

Mrs. McConnell strânse din buze.

— Mai întâi la muncă, pe urmă mâncare, hotărî ea, dar păru că se răzgândeşte când văzu expresia de pe chipul lui Matariki.

— Îţi aduc o bucată de pâine, mormăi indispusă. Până atunci fă-te comodă.

Matariki se aşeză pe prici. Se simţea îngrozitor de singură.

CAPITOLUL 3

Violet aşteptă în faţa cârciumii din port până când se făcu întuneric. Îi văzu pe toţi călătorii de la clasa întâi urcând în birje ori plecând împreună cu rude şi prieteni, şi îi urmări pe emigranţii de la clasa a doua cum încercau să se orienteze. După un timp, toate cheiurile se goliră, ultimii plecaţi fiind matrozii care aveau permisiunea de a coborî de pe vas. Unii dintre ei se îndreptau spre cârciuma în care dispăruse şi tatăl ei. Violet cutează să se adreseze unui steward, pe care îl mai văzuse la slujbele religioase de pe vas. Acesta promise să îi caute tatăl şi fratele şi să le amintească de fetele din faţa pubului, dar trecuse deja o oră şi tatăl lor nu apăru. După un timp, stewardul ieşi şi, când văzu fetele, ridică din umeri.

— Îmi pare rău, domnişoară, i-am spus o dată când am intrat şi încă o dată când am mai trecut pe lângă ei. Dar a mormăit „da, da...” Era deja beat când am intrat eu. Astăzi nu îşi va mai reveni.

Violet nu fu surprinsă, dar nici nu ştia ce să mai facă. Tatăl ei îşi va aduce aminte de ele când va ieşi şi le va pedepsi dacă nu le va găsi, deoarece îi păzeau şi bagajul lui. Aştepta neajutorată în timp ce Roşie adormise pe sacul

de călătorie.

În sfârşit, din pub ieşiră clătinându-se ultimii beţivi şi cârciumarul se pregătea să încuie uşa. Violet îşi adună tot curajul şi îl întrebă:

— Mă iertaţi, şir...

Cu privirea în pământ, se apropie de cârciumar. Spera ca acesta să nu o ia drept o femeie uşoară! Şi mai important: să nu caute aşa ceva!

Dar bărbatul îi surâse prietenos. Chipul lui rotund era blând şi răbdător:

— Nu este nevoie să fii atât de ceremonioasă, micuţo. Eu nu sunt un şir, sunt Fritz.

Violet schiţă o plecăciune şi îşi dădu imediat seama de prostia ei. Exista o mare distanţă în timp şi în spaţiu între această întâlnire în noapte şi regulile bunelor maniere învăţate de la mama ei.

— Sunt Violet Paisley, începu ea uşor, apoi disperarea o copleşi. Vă rog, sir, vă rog, trebuie să mă lăsaţi înăuntru. Sau să îl scoateţi pe tatăl meu. Sau nici nu mai este înăuntru, dacă încuiaţi. Dar cum putea... ori aveţi o ieşire prin spate...

Violet nu ştia dacă trebuia să se teamă sau îşi dorea ca tatăl şi fratele ei să fi plecat pe furiş.

Fritz clătină din cap:

— Nu, micuţo, probabil că este înăuntru. Totdeauna îi las să doarmă aici pe cei câţiva emigranţi care au făcut o consumaţie rezonabilă. Unde să-i trimit, când nici nu mai pot să meargă?

— Deci vreţi să spuneţi că... Violet se simţi trădată, dar şi furioasă şi continuă: A uitat de noi? Şi-a căutat un loc de dormit şi pe noi...

— Hm... nu aş spune „căutat”. Pur şi simplu, a adormit. Fireşte că pot intra ca să îl trezesc. Dar ca să fiu sincer, nu ştiu la ce ar folosi. La ora asta şi în starea în care se află,

nu va găsi niciun hotel pentru voi.

Bărbatul le privi cu regret pe Violet şi pe Rosie, apoi păru că se gândeşte dacă nu ar trebui să le permită şi fetelor să doarmă în pub.

Violet clătină din cap.

— Nu... nu este nevoie, şir... zise ea şi îi arătă biletul cu adresa reverendului. Este... este departe?

Fritz scoase un fluierat uşor printre dinţi.

— Este departe, pe jos mergi o jumătate de noapte, mai ales cu micuţa. Şi o birjă...

— Am banii aceştia...

Violet îi arătă bancnota.

— Mai bine să ai grijă ca tatăl tău să nu o vadă, altfel va rămâne la mine o săptămână, glumi el. Dar îţi ajung şi pentru o birjă până la Caversham. Aici nu vei găsi, deoarece clienţii mei nu îşi permit. Trebuie să te duci câteva străzi mai încolo, dar pot să merg eu cu voi, să vă ajut şi la bagaje.

Cârciumarul arătă către cuferele şi sacul de călătorie. Violet simţi că i se ridică o piatră de pe inimă. Probabil că dacă i-ar fi spus cum să ajungă nu s-ar fi descurcat şi în afară de asta îi era teamă să meargă pe străzile neluminate din cartierul portului. Şi Fritz părea cinstit. Bărbatul ridică bagajele pe umerii lui largi şi Violet o trezi pe Rosie şi o trase după ea aproape adormită. Când se trezi, Roşie scânci, văzând că se afla tot în faţa cârciumii. Copila se visase într-un pat moale.

— Vei avea unul imediat! îi promise Violet. Mergem la Miss Heather, la Mrs. Burton şi la reverend. Cu siguranţă nu ne vor lăsa în drum!

Nici ea nu era prea sigură de asta. Când o revăzu pe prietena ei, Kathleen nici nu se mai uitase la ea. Însă adresa şi bancnota erau de la Heather şi nu faci cadou cuiva atât de mulţi bani dacă nu îţi pasă de el.

Fritz le conduse pe fete pe lângă nişte macarale, debarcadere, depozite şi magazii, şi ajunseră într-un cartier animat. Violet mergea cu capul în pământ. Femeile care hoinăreau la acea oră pe acolo cu siguranţă nu frecventau şcoala duminicală. Cei mai mulţi bărbaţi mergeau pe două cărări şi le strigau fetelor obscenităţi. Când unul o privi, lui Violet îi veni să intre în pământ, însă fiind însoţită de Fritz, nimeni nu avu curajul să se lege de ea. Şi din fericire găsiră repede o birjă. Fritz îl cunoştea pe birjar, îi vorbi ca între prieteni şi acesta fu încântat mai ales după ce îi spuse adresa la care trebuia să le ducă pe fete. Cu siguranţă nu spera să aibă parte în noaptea aceea de un drum aşa lung.

Fritz şi birjarul încărcară bagajele şi după ce Violet o ajută pe Rosie să se aşeze pe canapeaua birjei, aceasta adormi pe loc.

Niciodată nu mai călătoriseră atât de confortabil. Violet vru să se bucure de călătorie şi admiră străzile late şi clădirile noi şi spaţioase ale oraşului. Dar după un timp clătinatul birjei o adormi şi pe ea. Se trezi când birjarul opri şi i se adresă.

— Miss, am ajuns la casa parohială de la St. Peter. Dar nu mai sunt luminile aprinse. Să vă aştept în caz că nu mai este nimeni aici?

Violet îşi reveni imediat. De teamă, inima începu să îi bată mai repede. Unde să se ducă dacă familia Burton nu ajunsese acasă şi dacă înnoptase la prietena lui Kathleen?

Pentru a se întoarce în port nu îi ajungeau banii şi dacă tot trebuia să doarmă afară, prefera să o facă aici, nu pe chei. Casa de ţară de lângă micuţa biserică din gresie părea prietenoasă şi îi amintea puţin de cea a bunicilor ei.

În grădină zări flori de vară multicolore şi o bancă. În cel mai rău caz, o va pune pe Rosie să doarmă pe aceasta şi ea va sta alături.

— Mă descurc, răspunse ea.

Violet îl plăti pe birjar după ce acesta descărcă bagajele pe iarba din faţa casei. Spre uimirea ei, primi rest o mulţime de monede. Se duse spre casă şi retrăi încă o dată acea zi în care bătuse la uşa bunicilor. Cât de fericit începuse! Şi cât de groaznic se încheiase.

Nu exista un cap de leu pentru bătut în uşă, ci un clopot, care sună melodios. Roşie se lipi obosită de picioarele lui Violet. Şi aşteptară, dar nu mult timp. Reverendul părea obişnuit să fie deranjat noaptea. Violet văzu aprinzându-se o lampă în casă şi imediat Peter deschise uşa.

— Violet! Cum de ne-ai găsit?

Violet crezuse că foamea îi trecuse de mult, dar când Kathleen îi puse în faţă pâine, unt, marmeladă şi şuncă, nu se mai putu opri din mâncat. Roşie uită de bunele maniere, vâra în gură cu ambele mâini pâine cu miere. Violet o mustră când aceasta râgâi, dar soţii Burton îi făcură semn râzând să o lase în pace.

— Mâine o să fie iarăşi cuminte, dar acum este o situaţie excepţională, zise Peter. Dar, Violet, povesteşte-ne cum aţi ajuns aici şi unde este tatăl tău.

Violet descrise pe scurt cum a decurs prima ei zi la Dunedin. Heather nu se împăca deloc cu modul în care Paisley uitase de îndatoririle lui.

— Vom putea rămâne aici, nu? Nu trebuie să ne trimiteţi înapoi, nu-i aşa? privi ea rugătoare spre Kathleen şi spre Peter.

Kathleen fu de acord. Peter Burton ezită însă puţin înainte de a răspunde:

— În orice caz, în noaptea asta veţi rămâne aici. V-am spus din Ţara Galilor că din punctul meu de vedere puteţi locui aici sau în comunitatea noastră, dar problema este că acest... ăă... Peter îşi reţinu cu greu cuvintele grele, că acest Jim Paisley, tatăl vostru, este tutorele vostru. El ştie

acum unde sunteţi, Violet?

Violet strânse din buze.

— Ştie Fritz, răspunse ea. Cârciumarul îi va spune mâine. Astăzi, oricum, nu ar înţelege...

— Deci voi aţi întins-o fără să ştie.

— Dar trebuiau să stea toată noaptea în faţa cârciumii? se revoltă Heather.

Peter oftă.

— Să vedem ce se întâmplă mâine. Dar aşteptaţi-vă să vă treziţi în faţa uşii cu un beţiv furios, care să insiste să îi înapoiaţi copiii răpiţi!

Violet şi Roşie dormiră tun în camera de oaspeţi a lui Kathleen, în care mirosea a trandafiri. Se treziră pe la ora nouă, când de jos se ridica mirosul de cafea şi de vafe.

Heather le strigă pe fete în bucătărie. Kathleen tocmai arunca o privire către biserica de alături.

— A mai dormit cineva acolo în afară de băiat? îşi întrebă ea soţul. Dacă nu, adu-l încoace. Cu siguranţă se va bucura că fetele sunt aici.

Spre surprinderea lui Violet, în bucătărie îşi făcu în scurt timp apariţia „buldogul”, care radie de bucurie când o revăzu pe Rosie.

— Reverendul mi-a permis să dorm aici, o lămuri el lăsând-o pe Rosie să îi călărească genunchii. Înainte să plec la Queenstown. Există şi pensiuni pentru bărbaţi, dar...

— Doar nu o să trimit acolo un băiat de treisprezece ani fără voia lui, interveni Peter. Cu toate că „buldogul” ştie fără îndoială să îşi apere pielea. În afară de asta, tu ai nevoie de cei câţiva şilingi pe care îi ai pentru cazma şi târnăcop. El îi făcu băiatului un semn prietenos şi adăugă: Hai, Violet, adu-i tânărului ceva de mâncare!

„Buldogul” dădu cu zel din cap. Violet ştia că acesta făcuse economii chiar şi pe vas şi trăsese concluzia că nu

câştigase bani pe căi cinstite nici la Londra. Dar era mai bine să nu se gândească la asta şi nici să se întrebe de ce băiatul călătorea singur. Violet i-ar fi dat cincisprezece ori şaisprezece ani, dar nici la vârsta aceasta un tânăr nu pleacă singur într-o nouă ţară, fără familie şi fără prieteni. Violet puse pe farfuria „buldogului" vafe şi şuncă şi îi zâmbi. Chiar dacă era un pungaş, ea se simţea mai bine avându-l în preajmă. Desigur că reverendul era un om bun, iar Kathleen şi Heather îi voiau binele, dar singurul care o protejase cu adevărat de Fred şi Jim fusese „buldogul".

Totuşi, în acea dimineaţă nu a fost nevoie să apeleze la „buldog" Jim şi Fred nu veniră până la prânz. Kathleen şi Heather le pregătiră fetelor o baie şi apoi le luară cu ele în oraş. Kathleen voia să vadă dacă totul era în ordine la magazinul ei şi Heather îşi duse la atelier schiţele făcute în Europa. Tânăra avea deasupra magazinului un apartament cu mai multe camere – o locuinţă pe care odinioară o împărţiseră Kathleen şi Claire. După căsătoria cu Jimmy Dunloe, Claire se mutase un etaj mai sus, dar generosul director de bancă nu închiriase apartamentul altcuiva, ci îl lăsase lui Chloe şi lui Heather. În timpul studiilor, cele două locuiseră acolo, dar acum Heather folosea spaţiul doar ca atelier. Pentru a dormi, ea se ducea de cele mai mute ori la Caversham – în lipsa lui Chloe, locuinţa din Stuart Street o întrista.

În acea zi era însă într-o dispoziţie excelentă. Îi făcea plăcere să îi arate lui Violet lucrările şi încăperile luminoase şi mari. Poate fetele se mutau aici cu ea! Violet ar fi lucrat în magazin, iar Heather, pe lângă munca ei, putea să se ocupe şi de Rosie.

Violet admiră atât tablourile lui Heather, cât şi hainele elegante din magazinul lui Kathleen şi al lui Claire. Claire era mai rezervată decât Kathleen. Delicata femeie cu păr

negru era o adevărată lady. Atât Kathleen, cât şi Claire erau elegante, dar în timp ce prima era foarte timidă, cea de-a doua părea extrem de naturală. Nicio regină nu se putea mişca prin magazinul ei mai sigură de sine şi mai graţioasă decât Claire Dunloe.

Faţă de Violet şi de Rosie, Mrs. Dunloe se arată foarte prietenoasă şi Violet roşi când îi remarcă deosebita frumuseţe. Până atunci, nimeni nu îi spusese că ar fi drăguţă, dar Claire era foarte convinsă de acest lucru.

— Ei, da! Ia uitaţi-vă la această fată! exclamă ea când Kathleen o privi sceptic. Evident că va mai trebui să crească. Câţi ani ai, treisprezece ori paisprezece? Dar ochii aceştia... sunt atât de imenşi...

— Pentru că este aproape moartă de foame, interveni Kathleen. Pe o faţă slabă...

— Va avea însă mereu un chip delicat, exact ca tine, Kathleen. Are aceleaşi trăsături aristocratice. Pomeţi înalţi, nas mic, drept, buzele îi vor deveni puţin mai senzuale, mai pline, dar priveşte acest roşu! Acest păr minunat roşu-arămiu... arată ca Albă-ca-Zăpada! La anul ar trebui să ne gândim la o paradă a modei ca la Paris! Acolo, hainele sunt prezentate de fete. Ai vrea să faci aşa ceva, Violet?

Violet roşi din nou. Şi mai că intră în pământ când Claire insistă să probeze o rochie turcoaz, croită pentru o nuntă. De ani buni, Kathleen concepea rochii de mireasă şi de când la Dunedin aveau loc tot mai des nunţi mari – prima generaţie de emigranţi cu bani spunea „da” –, erau mereu comenzi de rochii pentru domnişoarele de onoare şi fetele cu coroniţe de flori. Într-o asemenea rochie lungă din mătase se învârtea acum Violet în faţa oglinzii. Claire îi despletise cozile şi îi aşezase pe părul desfăcut coroniţa asortată rochiei. Violet nici nu se mai recunoştea.

— Ce spun eu? Albă-ca-Zăpada? Sau o sirenă. În orice caz, le vei suci capul tuturor băieţilor din Dunedin, micuţă

Violet. Dar să nu te îndrăgosteşti de primul venit!

Heather insistă să o picteze pe Violet în ţinuta ei. Nu putea poza prea mult, dar pentru câteva schiţe Claire şi Kathleen îi împrumutară rochia, şi astfel Violet şi Roşie petrecură o oră de vis în atelierul lui Heather. Violet stătea la fereastră şi privea pe Stuart Street. Roşie îşi testă şi ea talentul de artistă şi pictă cu toată dăruirea folosind acuarelele.

Peter, care îl însoţise în oraş pe „buldog” ca să îl sfătuiască ce unelte să cumpere pentru a căuta aur, condusese atelajul comunităţii spre port. Deşi le primise cu plăcere în familie pe Violet şi pe Rosie, îşi făcea griji cu privire la restul familiei Paisley.

Pe Fritz, amabilul cârciumar, îl găsi imediat.

— Oh, ziua bună, reverendule! Mă bucur că fetele au ajuns cu bine la dumneavoastră! zise el după ce Peter se prezentă.

În ce îi privea pe Jim şi Fred însă, nu îi putea ajuta.

— Au plecat azi-dimineaţă. Nu aveau ce face pentru că la ora nouă vine soţia mea să facă ordine şi trebuie să dau oamenii afară.

— Şi le-aţi spus unde s-au dus fetele?

Fritz îşi dădu ochii peste cap şi îl privi aproape dojenitor.

— Fireşte. Dar se pare că nu îi interesa. Erau preocupaţi doar de Queenstown.

— De ce?

— Eh, Queenstown, terenurile aurifere! S-au lăudat toată noaptea ce vor face acolo. Numai pentru asta au venit aici!

Peter clătină din cap.

— Mr. Paisley este miner. Din ce ştiu eu, el voia să meargă la Greymouth sau la Westport.

Fritz ridică din umeri:

— Ieri s-a răzgândit. Dar aşa este, zicea că dacă găsea

ceva, el, cu experienţa lui în minerit...

— Ultima galerie săpată de el s-a prăbuşit, interveni sec Peter.

Fritz râse.

— Nu mă miră. Şi îmi pot imagina cum s-a întâmplat. Cei mai mulţi lăudăroşi habar nu au. Atunci apare unul şi le face capul pătrat cu cât „aur negru” a scos el din pământ. Şi toţi cred că acesta-i un mare specialist. Probabil că după asta a început să se creadă un Gabriel Read. După care iar s-au pus pe băut. Oricum, tipii au plecat.

— Dar tot bagajul lor se află la noi, se miră Peter.

Fritz ridică iarăşi din umeri:

— Cu siguranţă nu şi banii, dacă le mai rămăsese ceva. Şi nici nu or fi avut vreo garderobă deosebită, nu?

Peter Burton mulţumi şi conduse atelajul la Caversham. Heather şi Kathleen se vor bucura de veste, Violet probabil că nu. Dar el avea un presentiment neplăcut. Jim şi Fred Paisley se vor întoarce la un moment dat. Şi probabil că nu cu sacul plin cu aur.

CAPITOLUL 4

În dimineaţa următoare sosirii ei la Hamilton, Matariki se simţea mai bine. Adăpostul ei o înspăimânta, dar nu la fel ca în seara dinainte. Şi probabil că nici nu va sta mult la familia McConnell. Mrs. McConnell o puse toată ziua la treabă şi ea nu avea de gând să muncească aici prea mult timp. Matariki se întrebă dacă servitoarele erau plătite săptămânal ori lunar. Dar indiferent cât va trebui să muncească, o săptămână ori o lună, până la urmă va face rost de nişte bani şi va putea să trimită o telegramă la Otago. După care va fi doar o chestiune de timp până când vor sosi părinţii ei.

În vreme ce freca treptele prăvăliei, sub privirile vigilente ale lui Mrs. McConnell, Matariki îşi imagina fericită cum Michael şi Lizzie vor intra pe Victoria Street, venind

probabil dinspre staţia pentru birje. Dar era posibil şi ca tatăl ei să închirieze o căruţă din Wellington. În orice caz, se vor strânge în braţe, Lizzie îi va măsura pe soţii McConnell cu priviri severe şi îi va pune mâna pe braţ lui Michael, ca să îl calmeze, când acesta va fi gata să le ceară socoteală după ce va vedea adăpostul ei din pivniţă. Lizzie îi va mulţumi lui Mrs. Connell din vârful buzelor, cu o expresie dispreţuitoare pe chip, în timp ce Michael va cumpăra cea mai frumoasă rochie pentru fetiţa lui, ca aceasta să nu fie nevoită să călătorească în această rochie verde de casă, prea largă.

Mâncarea în casa McConnell era sărăcăcioasă nu doar pentru Matariki. Se pare că Archibald şi Marge McConnell priveau hrana ca pe un rău necesar, cu care nu merita să îţi pierzi timpul mai mult decât era neapărată nevoie. Matariki nu mai era uimită nici de puţinele stofe şi haine din prăvălie. Soţii McConnell purtau haine simple, negre. Erau membri ai Free Church of Scotland – o comunitate de creştini fanatici, care se desprinsese din Biserica Scoţiană şi emigrase în grupuri mari. Cel mai important oraş înfiinţat de ei în Noua Zeelandă era Dunedin. Cum ajunseseră soţii McConnell în cătunul din Insula de Nord, Matariki nu a aflat niciodată. Dar a descoperit curând că aceştia nu se suportau cu confraţii de credinţă şi nici cu alţi oameni din împrejurimi.

Deşi ca proprietari de prăvălie trebuiau să fie politicoşi, de multe ori, Mr. Şi Mrs. McConnell îi tratau cu superficialitate pe ceilalţi locuitori din Hamilton. Magazinul lor mixt nu era centrul comercial al oraşului, ci magazinul foştilor prospectori de aur din Lawrence. Despre asta se bârfea cu fereală, în spatele rafturilor cu mărfuri, pentru că nicio matroană din Hamilton nu risca să se aleagă din partea lui Mr. Ori Mrs. McConnell cu o privire piezişă. Desigur că nicio fată nu cuteza să chicotească şi niciun

bărbat să vorbească urât. Toţi îşi făceau cumpărăturile la McConnell şi plecau. Urări prietenoase ca „Să aveţi o zi frumoasă!” nu se auzeau aici.

Matariki nu avea voie să lucreze în prăvălie, ci doar în casă, sub supravegherea lui Mrs. McConnell, dar în câteva zile îşi dădu seama că deschiderea unei prăvălii în Hamilton ar fi fost calea sigură spre îmbogăţire. Nimănui nu îi plăcea familia McConnell. Dacă ar fi avut un alt loc de unde să cumpere, oamenii nu ar fi stat pe gânduri.

Optimistă, Matariki se hotărî să nu ia în tragic situaţia. În fond, datorită acestei izolări o angajase familia McConnell. Cu siguranţă că nicio fată *pakeha* nu ar fi dorit această slujbă lipsită de bucurii.

Şi, în plus, primele zile cu Mrs. McConnell nici nu au fost plictisitoare. Scoţianca era deosebit de vorbăreaţă, îi făcea mare plăcere să se audă. I-a povestit lui Matariki multe lucruri despre religia ei: „Noi suntem poporul ales de Dumnezeu. Soarta unui om este predestinată de la naştere: unii se vor înălţa, alţii vor ajunge în fundul iadului...” Femeia nu avea nicio îndoială că făcea parte din prima categorie, pe când, fireşte, Matariki aparţinea celeilalte. Uneori, fata se gândea să îi spună stăpânei sale despre filosofia Hauhau, potrivit căreia împărţeala era tocmai pe dos. Dar renunţă pentru că în mod cert Mrs. McConnell nu accepta nicio contrazicere. Fata presupunea că asta îi gonise de acasă şi pe fiii soţilor McConnell, care nu ţineau legătura cu părinţii. Când Matariki o întrebă unde se aflau, Mrs. McConnell a mormăit furioasă, dar dintr-o discuţie pe care Mr. McConnell o avusese cu un client, dedusese că unul dintre cei doi fii era în Armed Constabulary. Ce făcea celălalt nu va afla niciodată.

Oricum, Mrs. McConnell îi dezvălui curând de ce locuitorii din Hamilton erau aşa de supăraţi pe maori. Matariki nu cutezase să o întrebe direct, dar femeia

boscorodea cu mare plăcere despre răzvrătirea rasei inferioare.

— King Country! Ce să zic! Ca şi când aceşti sălbatici ar fi capabili să îşi aleagă un rege! Regii, fato, bagă-ţi asta în cap, sunt unşi de Dumnezeu! O hoardă de desfrânaţi nu poate pune o coroană pe capul unuia dintre ei. Şi să se şi apere atunci când oameni oneşti se aşază aici şi stăpânesc pământul aşa cum le-a poruncit Dumnezeu. Şi englezii i-au rărit! Li s-ar putea imputa şi acestora câte ceva, dar au făcut treabă bună. I-au luat tare pe răzvrătiţi, nu au stat pe gânduri.

Matariki a aflat că locuitorii din zona Waikato fuseseră sprijiniţi cu numeroase trupe de către Coroană, după ce triburile maori s-au asociat şi au protestat faţă de deposedările de pământuri. În acest caz, dreptatea fusese clar de partea maorilor – convenţia de la Waitangi le garanta acestora dreptul de stăpânire asupra pământurilor. Totuşi, la douăzeci de ani de la încheierea convenţiei, albii nu îşi mai aminteau de prevederile acesteia. Matariki începu să îi înţeleagă pe Kahu Heke şi pe oamenii lui. Aşa-zisele războaie Waikato s-au încheiat cu victoria albilor. Pretutindeni unde *pakeha* au vrut să se stabilească, triburile au fost expropriate şi pentru paza albilor în ţară au fost staţionate trupe. Aşa au luat naştere localităţi precum Hamilton.

În 1864 au sosit militarii Regimentului 4 Miliţie-Waikato cu familiile lor, care s-au stabilit pe teritoriul vechii cetăţi maore Kirikiriroa. Au ocupat imediat satele învecinate şi căpeteniile şi triburile s-au retras fără lupte în pădurile din Waikato, unde la început au fost lăsaţi în pace. Soldaţii şi femeile lor au rămas însă aici definitiv şi maorii s-au revoltat. Şi cu siguranţă că tot ei erau socotiţi vinovaţi.

Matariki nu îşi făcea probleme că oamenii din Hamilton o urau, pentru că oricum nu ieşea în oraş. Ea avea datoria

să ţină curăţenie lună în casă, iar după ora închiderii să facă ordine şi în prăvălie şi să ajute la aranjarea mărfurilor. Matariki aşteptă cu nerăbdare sfârşitul de săptămână şi, pentru că nu primi plata pentru munca ei, aşteptă sfârşitul primei luni de angajare.

Apoi ceru să fie plătită. Era timpul să se bucure de roadele muncii ei.

— Vrei bani? Mrs. McConnell o privi pe Matariki cu atâta uimire de parcă i-ar fi cerut să se transforme într-o broască. Doar nu crezi că ţi se cuvin şi bani!

Matariki protestă:

— Ba da, răspunse ea calmă. Am muncit o lună. Pentru asta ar trebui să primesc cel puţin un pfund.

— Şi hrana ta? întrebă Mr. McConnell aspru. Cazarea? îmbrăcămintea pe care o porţi?

— Şi să nu crezi că nu am văzut că îţi hrăneşti şi potaia asta! o apostrofa şi Mrs. McConnell.

Dingo se obişnuise să doarmă în dreptul ferestrei cămăruţei lui Matariki. Ea putea să întindă mâna, să îl mângâie şi să îi mai dea câte ceva din propria mâncare. Restul era nevoit să o cerşească ori să o vâneze. Arăta la fel de slab şi de ciufulit ca atunci când îl găsise Matariki.

— Muncesc mai mult de zece ore pe zi! se apără Matariki. Pentru asta merit mai mult decât puţină mâncare şi un cotlon în pivniţă. Cât priveşte hainele, le-am primit la schimb, înainte de a fi vorba despre vreo angajare!

— Te-am îmbrăcat din milă, pentru că erai goală puşcă! susţinu Mr. McConnell.

Matariki privi neajutorată în jur. Fusese o greşeală să deschidă această discuţie la cină, între şase ochi, cu soţii McConnell. Ar fi fost mai bine să o facă în prăvălie, cu martori. Dar, pe de altă parte, clienţii nu aveau de unde să ştie cât se spetise ea muncind la această familie. Probabil că nu i-ar fi luat nimeni apărarea.

Matariki se semeţi:

— Atunci am să plec mâine!

Nu prea avea mare chef să plece. În curând avea să vină iarna şi chiar dacă nu ningea ca în Otago, ploua aproape zilnic şi putea să se facă foarte frig. Dar nu îi mai păsa. Între timp aflase că până în Auckland erau şaptezeci de mile. O să reuşească să le străbată, strămoşii ei reuşiseră în condiţii mult mai grele. Acolo ar fi trebuit să se ducă după ce fugise de la Hauhau. Dar pe atunci încă mai credea că pădurile sunt pline cu triburi maori, care ar fi predat-o lui Kahu Heke. Acum ştia mai bine care era situaţia.

Soţii McConnell râseră.

— Şi unde vrei să te duci, scumpo? întrebă Archibald, care se alese cu o privire furioasă din partea soţiei.

Femeia nu suporta ca soţul să se adreseze cu „scumpo” lui Matariki.

— Armed Constabulary te înşfacă înainte de a apuca să ieşi din oraş.

Matariki se încruntă.

— De ce? se interesă ea candidă.

Mrs. Connell râse.

— Pentru că ai furat, fato. Pentru că ai fugit de la stăpâni fără să achiţi hainele pe care le porţi. Se vor găsi destui martori care au văzut că ai venit aici aproape goală.

— Dar asta ar însemna să mintă! strigă Matariki. Asta... nu vă este permis de credinţa dumneavoastră! Dumnezeu... nu vă iartă pentru asta!

Cei doi soţi hohotiră mânzeşte.

— De unde să ştii tu care-i voia Domnului? Tu, cu zeii tăi!

Mrs. McConnell apucă *hei-tiki* pe care Matariki încă îl mai purta la gât. Trase de el, dar şnurul din piele nu cedă. Matariki simţi o durere usturătoare în ceafa când şnurul i

se înfipse în piele, dar se eliberă repede.

— Băgaţi de seamă să nu vă blestem!

Matariki ridică în faţă figurina din jad, fără să mai spună ceva. La Hauhau ar fi avut ca efect invocarea spiritelor. Dar la soţii McConnell nu ţinea aşa ceva. Lor, Dumnezeu le dansa aşa cum cântau ei.

— Ia uite, aveam de-a face cu o mică păgână! Asta se spune şi la şcoala misionară: sălbaticii se lasă botezaţi pentru a fi hrăniţi şi îmbrăcaţi. Pe urmă pleacă şi dansează iarăşi în jurul stâlpului lor totemic.

— Este voia Domnului să te păstrăm, Martha! îi spuse Archibald pe un ton grav. Nu încape îndoială că el te-a trimis aici ca să ai parte de viaţa într-o familie creştină şi poate să te căieşti într-o zi.

— Ba pe dracu’! i-o întoarse Matariki şi se năpusti în cămăruţa ei.

Îşi strângea puţinele lucruri într-o boccea, când auzi cheia întorcându-se în broasca uşii.

În primele zile, Matariki încercă să ia captivitatea ei la familia McConnell tot atât de puţin în serios cum făcuse cu cea de la Hauhau. La maori îşi dăduse seama de la început că va reuşi să fugă. Războinicii maori nu erau gardieni de închisoare. Când triburile se luptau între ele, se întâmpla ca unii să cadă prizonieri, dar nu erau ţinuţi în lanţuri. Cine se lăsa luat prizonier îşi pierdea rangul spiritual, *mana*. Propriul trib îl dispreţuia şi nu îl mai accepta. Aşa că acesta rămânea de bunăvoie la învingător, unde trebuia să facă munci înjositoare, dar, de cele mai multe ori, era bine tratat. Matariki nu se simţise sclavă şi nici constrânsă de vreun *tapu*. La Hauhau i se făcuse teamă abia când îi zburau gloanţe pe la ureche. Şi după aceea plecase.

La Hamilton, lucrurile stăteau altfel, cu toate că la prima vedere situaţia nu părea fără scăpare. În prima noapte pe care o petrecuse încuiată în celula ei, Matariki se hotărâse

să îşi asume riscul de a fi capturată de *constables*. Va avea astfel, în sfârşit, posibilitatea să îşi spună povestea autorităţilor. Poate că acestea îşi vor da silinţa să o verifice. Şi oricum într-o şcoală de corecţie nu putea fi mai rău decât la McConnell.

Dar lucrurile nu erau atât de simple, pentru că soţii McConnell numai proşti nu erau. Din dimineaţa următoare, Matariki auzi din pivniţă cum Archibald povestea fiecărui client despre încercarea fetei maori de a-l fura şi de a fugi cu banii.

— Slavă Domnului că am prins-o! Şi, pentru prima oară, am închis-o. Nu, nu, nu vom depune plângere. Sărmana nu este vinovată că a fost crescută cu minciuna şi furtul. Că toţi ştim cum este la sălbatici. Dar fireşte că vom încerca să o dezvăţăm. Cu bunătatea unui creştin, dar şi cu severitate, aşa cum ne învaţă Dumnezeu! Cred că şi dumneavoastră ne veţi ajuta. Adică dacă fata apare undeva fără aprobarea noastră...

Matariki s-a văzut astfel supravegheată de întreg oraşul, care abia aştepta să o prindă că face o greşeală. În primele zile încercă de două ori să dispară, dar fu prinsă.

Bărbatul care o aduse a doua oară îi reproşase serios lui Archibald că nu o bătea. Ceea ce băcanul nu făcu totuşi. Un lucru bun era şi că Archibald McConnell nu o atinsese niciodată. Nu o lovise, nu o agresase sexual, cu toate că în ultimele luni Matariki Drury devenise o adevărată frumuseţe exotică. În ciuda hranei sărăcăcioase, pieptul i se dezvoltase şi coapsele i se rotunjiseră. Vechea rochie verde, de altfel singura pe care o avea, îi venea bine. Dar nimeni nu o complimenta pentru acest lucru.

Soţii McConnell îşi păzeau bine sclava.

Au trecut iarna şi primăvara şi s-a făcut vară. Matariki nu avea parte de nicio rază de soare nici în casă şi nici în pivniţă. Era palidă şi se simţea mereu obosită. Îi lipsea

lumina, dar suferea şi de pierderea speranţei. Îşi spunea mereu că în acest oraş trebuie să existe cineva care să nu o urască pe ea şi poporul ei, care o va crede când îi va spune ce i se întâmplase şi care o va ajuta.

Dar acest „cineva” nu apărea. Ca şi mai înainte, întâlnea în trecere câte o clientă care nici nu o privea, ci discuta despre ea cu Mrs. McConnell ca despre un cal ori un animal de casă. „Ce mai face mica ta Martha?” ori „într-adevăr, este creştinesc ce aţi făcut cu mica sălbatică”. Matariki ar fi urlat de furie, însă ştia că în felul acesta şi-ar fi înrăutăţit situaţia. Măcar de ar fi ascultat-o vreuna dintre aceste femei dacă va cere ajutor cu blândeţe.

La fiecare câteva săptămâni, un reverend al Free Church of Scotland venea pentru a se ruga cu soţii McConnell. De fiecare dată se făcea mare caz şi era adusă şi Matariki. Prima oară, ea încercase să ignore indicaţia soţilor – „îţi spui rugăciunile, eşti smerită şi recunoscătoare” – şi să ajungă la inima reverendului. Acesta clătină patern din cap când ea îi mărturisi repede, în câteva cuvinte, că era reţinută fără voia ei.

— Copilă, copilă, tu trebuie să înveţi să îţi accepţi soarta cu smerenie. Poate că nu îţi place că eşti aici şi că nu te poţi deda îndeletnicirilor păcătoase ale tribului tău. Chiar, este adevărat că fetele se împreună cu oricine le place? Dar este sănătos pentru sufletul tău nemuritor. Fii, aşadar, recunoscătoare şi încearcă să devii o adevărată creştină.

Matariki vru să întrebe cum se împacă această speranţă cu credinţa soţilor McConnell că este de la început stabilit cine este binecuvântat şi cine este blestemat. Dar îşi dădu seama imediat că nu merită osteneala, atâta vreme cât pe chipurile soţilor McConnell se vedea ce o aşteaptă pe ea după vizita clericului. De obicei înfometarea.

Aşa că la următoarea vizită a reverendului se arătă supusă şi smerită şi se bucură ca un copil când la plecare

acesta îi dărui o Biblie. Soţii McConnell chiar îi permiseră să păstreze cartea şi Matariki constată ruşinată că era mişcată până la lacrimi şi cu adevărat recunoscătoare. Până atunci nu considerase Biblia o lectură captivantă, dar acum aceasta era prima carte pe care o ţinea în mână după luni bune. Soţii McConnell nu citeau, considerând cititul un amuzament necreştin, pe care nu l-ar fi permis oricum sclavei lor.

Şi, astfel, la lipsa de speranţe şi disperarea lui Matariki s-a adăugat şi crunta plictiseală. După ce termina munca, soţii obişnuiau să o încuie, mâncarea primind-o în celula ei. După masă nu îi mai rămânea altceva decât meditaţia fără de sfârşit. Dacă bravul Dingo nu ar fi apărut în fiecare seară pentru a fi mângâiat şi a-i asculta necazurile, ar fi înnebunit.

Matariki începu să citească din Biblie, doar pentru a-şi auzi vocea. Dingo, din ce în ce mai slab, asculta răbdător. Şi fata începu din nou să viseze: când va face rost de un creion, avea să ceară ajutor printre rândurile unei pagini din carte, pagină pe care i-o va prinde câinelui de gât. Dacă acesta se ducea la unicul om bun din acest oraş, care îi dădea din când în când de mâncare, atunci poate că reuşea să scape înainte ca soţii McConnell să fi murit de bătrâneţe.

În încăperile soţilor, Matariki nu găsi nicio bucată de creion. Aceştia scriau la fel de puţin pe cât citeau. Ea visa la locuitorii oraşului care iubeau animalele, care aveau suflet şi pentru o fată captivă. Uneori visa şi la un prinţ din poveşti, care apărea brusc, pentru a o salva. Dar cu cât i se prelungea captivitatea, cu atât mai des i se preumblau prin fanteziile ei înalţi războinici maori, bărbaţi cu suliţe şi cu măciuci aducătoare de moarte, cu arme de foc şi tatuaje înfiorătoare. Îşi imagina cum o întreagă armată de luptători Hauhau năvălea fără teamă în Hamilton, punea la

pământ casele şi arunca oamenii în râu. Treptat, înţelegea argumentele lui Kahu Heke, oamenii trebuiau întăriţi sufleteşte. Nopţi la rând, se imagina la ceremonii, îndemnând la luptă cu *mana* de fiică de căpetenie. Nu mai avea conştiinţa încărcată pentru acest lucru, ba dimpotrivă.

Matariki se simţea tot mai mult parte a poporului maori şi avea toate motivele să urască oamenii care îi furau ţara şi îi transformau în sclavi pe adevăraţii proprietari ai acesteia. După lunga perioadă petrecută la soţii McConnell, simţea în ea forţa fiicei de căpetenie.

Matariki voia să vadă sânge. Indiferent cu ce preţ.

CAPITOLUL 5

Odată cu dispariţia tatălui ei, pentru Violet începea perioada cea mai fericită a vieţii.

Locuia împreună cu Rosie într-o cameră din locuinţa-atelier a lui Heather, care l-a implorat pe tatăl ei vitreg să falsifice documentele de înscriere, pentru ca Violet să poată să meargă la şcoală.

— Spui că este nepoata ta!

Reverendul avea totuşi scrupule.

— Dacă Paisley nu apare până când creşte Roşie, aşa facem, îi spuse el. Dar până atunci... ştiu că nu îţi place ce auzi, Heather, dar nu îmi convine liniştea aceasta. Omul ne poate face probleme dacă se întoarce şi descoperă totul. În plus, ar trebui să o întrebi pe Violet dacă chiar vrea asta!

După ce s-a gândi bine, Violet nu a fost de acord, deşi tânjise totdeauna după aşa ceva. Dar între timp împlinise paisprezece ani şi nu putea să citească mai bine decât un copil care terminase primul an de şcoală. Deci în ce clasă să fie înscrisă? Cum ar putea să justifice faptul că o nepoată a soţilor Burton nici nu ştia să îşi scrie numele?

Violet preferă să lucreze singură pe cărţile lui Heather şi

mai muncea în magazinul lui Kathleen şi al lui Claire. La început, femeile au pus-o să facă ceaiul şi să îndeplinească sarcini mai uşoare, dar după un timp le ajuta şi pe croitorese şi Kathleen o lăuda pentru pricepere. Nimeni nu mai striga la ea, nimeni nu o mai speria. Croitoresele şi chiar clientele o complimentau pentru frumuseţea ei şi pentru bunele maniere. Ellen Paisley o învăţase pe fiica ei să fie totdeauna politicoasă, receptivă şi prietenoasă, şi când devenise destul de curajoasă pentru a le surâde clientelor, era cuceritoare. Claire insistase să nu mai poarte hainele vechi, ci o rochie şi o bluză din colecţia Lady's Goldmine.

— Este un truc pentru creşterea vânzărilor! râse una dintre clientele fidele. Vreţi să ne faceţi să credem că în hainele dumneavoastră oricine ar putea arăta la fel de graţioasă şi frumoasă ca micuţa ucenică.

Când găseau timp, Violet îi poza lui Heather. Se zvonise deja că Heather Coltrane revenise în oraş și comenzile începuseră să curgă. Orăşenii veneau la atelier ca să li se facă portrete, dar dacă cineva de pe marile plantaţii îşi dorea un portret, Heather mergea acolo şi în urma călătoriei se alegea, de cele mai multe ori, şi cu alte comenzi.

— Barrington Station: stăpâna casei, un cal şi un câine, spuse râzând Heather în timp ce îşi făcea din nou bagajul. În privinţa berbecilor se mai gândesc. Depinde dacă iau sau nu premiu la expoziţia agricolă!

Când Heather era plecată, Violet şi Roşie se mutau la casa Burton şi lui Violet îi plăcea în căsuţa cu grădină mai mult decât în eleganta locuinţă a lui Heather. Îndrăgea activitatea în grădină şi muncea cu plăcere în bucătăria pentru săraci a reverendului, dar cel mai mult se bucura când Sean Coltrane, fiul lui Kathleen şi fiu vitreg al lui Peter, venea duminica în vizită.

Lui Violet nu îi bătea niciodată inima atât de tare când vorbea cu un băiat cum se întâmpla când o făcea cu acest tânăr serios. Sean era atât de calm şi de prietenos, cu totul altfel decât bărbaţii din Treherbert ori de pe vas. Avea ochi verzi blânzi, care păreau că urmăresc totdeauna un vis frumos, şi părul negru ondulat. Cu Violet nu vorbea mult. Ce ar fi avut de discutat un tânăr avocat cult cu o fetiţă proastă din Treherbert? Dar puţinele cuvinte care i le adresa îi încălzeau inima. Desigur, nu îi spunea mai mult decât „Mulţumesc, Violet” ori „Tu singură ai făcut prăjiturile, Violet? Sunt grozave!” şi mai ales „Ce rochie frumoasă ai, Violet!” Ultima propoziţie o făcea fericită zile la rând, deşi aprecierea era o replică binevoitoare când Kathleen îi arăta noile haine ale lui Violet şi ale lui Rosie. Dar Violet visă ore în şir la vocea lui gravă şi prietenoasă, care în fantezia ei ar fi putut însemna „Ce minunată eşti tu, Violet! Nu ai putea să mă săruţi?”

Totdeauna când le vedea pe fete, Sean zâmbea şi răspundea foarte serios dacă Violet îl întreba ceva. Fata reţinea ceea ce el le povestise în weekendul trecut despre un caz interesant şi se frământase câteva zile să găsească o observaţie inteligentă despre acest lucru. Acum era vorba despre dispute între maori şi *pakeha*. Un trib reclamase că un cumpărător de terenuri îl trăsese pe sfoară în timpul negocierilor.

— Dar dacă tribul acceptase iniţial, fu de părere Violet, contractul nu poate fi modificat ulterior.

— Tocmai asta este problema, spuse gânditor Sean. Desigur, se poate argumenta că înşiși maorii erau de vină, pentru că vânduseră prea ieftin. Dar, pe de altă parte, ei nu puteau să ştie cât valora în mod normal acel teren. Asta este un fel de... Sean căută un exemplu uşor de înţeles, ca la negoţul cu cai. Dacă negustorul este un pungaş și îi şlefuiește calului dinţii, ca să pară mai tânăr,

cumpărătorul trebuie să fie foarte priceput ca să observe asta. Nu ai cum să prevezi asta şi într-un proces cumpărătorului i se va da dreptate.

— Dar negustorul ar putea să spună că nici el nu a ştiut când a cumpărat calul de la alt vânzător, argumentă Violet.

Sean râse.

— Probabil că tocmai asta ar face. Şi cumpărătorului i-ar prinde bine să aibă un martor la negocierea vânzării. Care să fi auzit cum negustorul ar fi spus, de exemplu, că acel cal se născuse cu trei ani în urmă în grajdul lui.

Sean se gândi la Ian Coltrane, pe care îl considerase mult timp tatăl lui. Dar reveni la discuţia cu foarte drăguţa sa interlocutoare, care îi sorbea vorbele:

— Dar tu ai înţeles despre ce este vorba, Violet. Este cuvântul unuia împotriva cuvântului celuilalt, şi fireşte că acela care cumpără terenul va încerca să caute un pretext. Argumentaţia noastră, dar şi a celeilalte părţi este o chestiune de echilibristică. Noi trebuie să susţinem că maori sunt cam proşti. Dar nu prea proşti. Nu trebuie să pară incapabili de a face afaceri. Este foarte, foarte dificil. Şi este un proces important, pentru că se va crea un precedent. Dacă reuşim să câştigăm pentru trib, această hotărâre va fi invocată în toate cazurile similare.

Violet dădu din cap. Ea reţinu fiecare cuvânt, deşi nu ştia la ce i-ar fi folosit. Dar aceasta fusese prima ei discuţie adevărată purtată cu Sean. Trebuia să se gândească repede la alte întrebări, pentru a o continua săptămâna viitoare.

Sean i se adresă mamei sale:

— Că tot am ajuns la comerţul cu cai, mamă... Aţi vorbit la Londra cu Colin? Vrea să se întoarcă?

Kathleen ridică din umeri.

— Speră ca aici să aibă şanse mai mari de promovare. În

Armed Constabulary.

Sean se încruntă:

— La Constables? Vrea să împuşte maori? Va avea ghinion, pentru că aceştia se concentrează tot mai mult pe aplicarea dreptului decât pe forţa armată. Desigur că există şi câteva excepţii. Dar din ceea ce am auzit eu, Armed Constables sunt puşi acum să construiască poduri şi drumuri, pentru a avea o ocupaţie utilă.

— Săbii pentru pluguri, interveni reverendul.

Sean zâmbi.

— Atâta vreme cât Colin nu vinde caii înhămaţi.

Kathleen zâmbi stingher, dar Violet râse, pentru că ea râdea la fiecare glumă a idolului ei, fie că o înţelegea, fie că nu. Se simţea ca în basme: o familie în care se glumeşte şi se discută, nu se ţipă, nu sunt certuri pentru bani, nu există bătaie.

Basmul lui Violet a ţinut mai puţin de şase luni. Ca de atâtea ori în viaţa ei, avea ghinion. Când îşi amintea de ziua în care tatăl şi fratele ei au apărut în faţa casei reverendului, se întreba mereu ce s-ar fi întâmplat dacă blestematul berbec al familiei Barrington nu ar fi câştigat la categoria lui. Atunci, Heather s-ar fi întors mai devreme cu o săptămână de la Canterbury. Violet şi Roşie ar fi locuit în oraş, nu în casa parohială din Caversham, şi Heather s-ar fi folosit de toate mijloacele pentru a le proteja pe fete.

Aşa însă era imposibil să se ascundă prezenţa lui Violet şi a lui Rosie, iar reverendul nu îşi putea permite un scandal. Ba dimpotrivă, casa parohială şi biserica erau deschise oricui se întorcea fără noroc şi ruinat de pe terenurile aurifere. Fără îndoială lucru valabil şi pentru Jim şi Fred Paisley, ca şi pentru Eric Ferice.

— Încă o dată multe mulţumiri pentru că le-aţi primit pe fiicele mele.

În mod excepţional, Jim Paisley era treaz şi se prefăcea umil. Plin de căinţă şi timid, îşi învârtea pălăria în mâini, ceea ce o uimi pe Violet. Poza aceasta nu o mai văzuse la el de ani buni, de când tatăl ei îşi luase obiceiul de a căuta curajul în cârciumile din Treherbert, înainte de a-i mărturisi soţiei lui că fusese concediat din nou şi fără îndoială înainte de a solicita o nouă angajare la alt maistru.

— Noi... ăă... ne-am hotărât foarte repede să plecăm pe terenurile aurifere.

— Ne-aţi uitat în faţa cârciumii! cuteză Violet să remarce.

Altă dată nu ar fi îndrăznit, dar de şase luni nu o mai fulgerase nimeni cu o privire atât de rea cum o făcuse acum tatăl ei. Dar imediat chipul acestuia redeveni blând şi rugător.

— Păi, nici nu a fost atât de rău, o întoarse el. Doar ştiam că veţi găsi înţelegere în casa... hm... Domnului. Şi spuneţi şi dumneavoastră, reverendule, nu a fost spre binele copiilor? Două fete pe terenurile aurifere... acolo e rău, vă zic eu, e foarte rău!

Peter Burton strânse din buze.

— Altă dată, în Tuapeka existau familii cumsecade, bine închegate, care îşi îngrijeau copiii, spuse el calm. Eu am condus o şcoală acolo. Şi la Queenstown...

— Ah, reverendule, dar noi nu am fost pe terenurile de la Queenstown! se apără Paisley ofensat. Partenerii mei şi cu mine am căutat locuri noi.

— Aşadar, aţi găsit aur şi acum sunteţi bogaţi? întrebă Peter neputându-se abţine să fie ironic şi uitându-se cu dispreţ la cămaşa jegoasă a lui Paisley şi la pantalonii lui jerpeliţi. Cei trei bărbaţi nu aveau cu ei nici cazmalele şi nici vasele pentru spălat nisip.

Pe chipul lui Paisley apăru o grimasă.

— Cei săraci nu prea au noroc, încercă el să stârnească

puţină compătimire.

— Şi banii din vânzarea casei? întrebă Kathleen. Trebuie să mai fi avut ceva când aţi sosit în Noua Zeelandă.

Paisley ridică din umeri.

— Banii vin şi pleacă... Norocul vine şi pleacă... şi multora nu le rămân decât braţele pentru a munci. El îşi privi încurcat mâinile mari şi continuă: Din asta am învăţat, reverendule. Am fost ispitit să fac totul... şi nu neg... am dat greş.

Violet simţi un fior rece pe şira spinării. Această imagine nu o mai văzuse de mult timp, de când în fiecare duminică trebuia să asculte vorbele mieroase ale lui Jim când se mai trezea după o noapte de chef şi vedea ochii învineţiţi ai lui Ellen, care îi reproşa că din nou băuse jumătate din plata pe o săptămână. Violet avea zece ori unsprezece ani, dar se întreba încă de atunci cum de mama ei, de altfel inteligentă, se lăsa păcălită în fiecare săptămână de aceleaşi scuze inutile, rostite cu aceeaşi voce plângăreaţă. Pe atunci, Ellen încă îşi mai iubea soţul.

Din fericire, reverendul păru tot atât de puţin impresionat ca şi Kathleen.

— Şi acum ce aveţi de gând? îl întrebă el sever pe Paisley.

Jim se frecă pe frunte cu mâna:

— Am să caut o slujbă onorabilă! Ca şi fiul meu. O să ne ducem la... la...

— ...pe Coasta de Vest, îi sări Eric în ajutor.

— Exact, acolo vom merge. În localităţile miniere. Vom coborî în mină şi vom scoate cărbune. Eu îmi pot hrăni familia, reverendule, credeţi-mă!

— Vreţi să mergeţi la Greymouth sau la Westport? întrebă Kathleen. Fără bani? Fără cai ori căruţă? Cum vreţi să ajungeţi acolo?

Jim ridică din umeri.

— Pe jos, pe ici-colo, ne-o mai lua câte cineva, o să ne descurcăm. Cu... cu ajutorul lui Dumnezeu, zise el făcându-şi cruce.

Peter abia se reţinu să nu izbucnească.

— Dar pe fete le lăsaţi aici!

Lui Kathleen şi lui Violet li se tăie respiraţia.

Jim Paisley clătină din cap:

— Nu... cum aş putea? Vrem să redevenim o familie! Avem nevoie să fim uniţi. Şi pentru asta locul femeii este în casă! Ia uitaţi-vă la noi!

Era evident că toţi trei arătau zdrenţăroşi.

— Şi femeia aceea ar trebui să fie Violet? întrebă Kathleen. Ea ar trebui să gătească, să spele, să facă ordine, să vă aranjeze hainele?

— Altcineva cine? se interesă Paisley. Dumneavoastră nu faceţi asta pentru soţ? Şi nu aţi fi făcut-o şi pentru bătrânul dumneavoastră tată? De când a plecat dintre noi iubita mea soţie, Violet este femeia în familie. Pregăteşte-te, Violet, plecăm imediat!

Kathleen îi aruncă soţului ei o privire disperată.

Peter mai făcu o ultimă încercare:

— Mr. Paisley, de ce nu vă duceţi mai întâi dumneavoastră cu fiul dumneavoastră şi pe fete le luaţi pe urmă? O familie, cum tocmai ziceaţi, este bine să fie împreună, dar trebuie şi ca tatăl să-i construiască... să-i spunem aşa... un cuib!

El se străduia să folosească acelaşi ton ca Jim.

Jim Paisley râni:

— Vedeţi că ne înţelegem? Un cuib. Exact. Asta facem noi. La faţa locului. Închiriem o căsuţă drăguţă a minei. Fred cu mine câştigăm bani, Violet o face locuibilă. Nu este greu, reverendule, de cele mai multe ori, casele sunt deja mobilate.

În Anglia şi în Ţara Galilor aşa era. Un miner nu câştiga

mult, dar de oamenii buni avea grijă mina. O pereche tânără găsea repede o casă obişnuită, iar familiile care veneau de la ţară se simţeau în locuinţa confortabilă, cel puţin pentru început, ca în ceruri. Dar oare proprietarul de mină din Greymouth sau Westport gândea la fel? Coasta de Vest nu fusese considerată una deosebit de prietenoasă pentru familie. Locuitorul tipic al litoralului era vânător de balene ori de foci, minerii veneau de obicei fără familie şi erau plătiţi, în rest se descurcau singuri.

— Violet!

Violet înlemni. Când apăruse tatăl ei, avea de lucru în grădină, culegea legume pentru iarnă. Apariţia siluetei lui masive în aerul curat, pe fundalul munţilor care se zăreau în depărtare şi al bisericuţei, îi părea ireală. Şi discuţia cu reverendul îi părea un vis urât. Jim nici nu se străduise să o salute. Nu schimbaseră nici două vorbe înainte ca reverendul şi Kathleen să fi ieşit din casă. Iar Roşie nu se vedea, se refugiase sub banca din grădină când îşi văzuse tatăl venind.

— Dar eu nu vreau, spuse Violet. Refuzul ţâşnise din ea fără a mai fi gândit. Nu vreau să merg cu ei pe Coasta de Vest. Şi nici Roşie.

Jim Paisley rânji iarăşi.

— Violet, nu a fost o invitaţie, a fost un ordin. Noi suntem o familie, eu sunt tatăl tău, aşa că vino!

— Tu nici nu ştii cum ai să ajungi acolo! strigă disperată Violet.

Interveni şi Eric Ferice.

— Ba ştie, evident! spuse masivul tânăr, care nu slăbise deloc pe câmpurile aurifere. Mai întâi la Canterbury, apoi de-a dreptul până la munţi şi pe urmă mai sunt...

— Sunt peste trei sute de mile! insistă Peter. Şi este încă iarnă. Este posibil să ningă şi veţi fi nevoiţi să treceţi Alpii. Ar fi trebuit să vă gândiţi mai bine unde vreţi să mergeţi

înainte de a vă fi cumpărat călătoria peste mări. Din alte porturi este mai aproape, se poate ajunge şi pe mare.

Jim Paisley nici nu se mai uită la reverend:

— Fă-ţi bagajul, Violet!

Violet începu să plângă şi Roşie să ţipe când Jim Paisley o trase de sub banca din grădină, dar nu mai putea să facă nimic. Kathleen se gândi imediat să cheme poliţia, dar Jim Paisley era tutorele fetelor şi deocamdată nu era nici beat.

— Putem... putem să îl întrebăm pe Mr. Sean dacă există vreo posibilitate? întrebă disperată Violet în timp ce Kathleen îi strângea într-o geantă câteva obiecte personale şi pături. Am putea totuşi să facem o plângere şi...

Kathleen clătină din cap şi răspunse cu amărăciune:

— Maorii au câteva drepturi. Cu privire la ele încă se mai negociază şi vom vedea ce se va face. Dar femeile, Violet, nu au niciun drept. Tatăl tău nu te poate omorî, dar şi dacă se întâmplă asta, probabil că va reuşi să se descurce cumva. În rest, îţi poate face orice. Nimeni nu te poate lua de lângă el, trebuie să suporţi până când devii majoră. Încearcă să ne scrii, Violet, chiar dacă faci greşeli la scris. Să ţinem legătura.

Violet o privi deznădăjduită pe Kathleen.

— Şi dacă mă căsătoresc, Miss Kate? Dacă eu... în mintea lui Violet încolţi un gând. Dacă cineva mă ia de nevastă?

Se gândea la Sean. Ea avea deja paisprezece ani, trebuia să fie posibil. Dacă el ar face asta pentru ea, doar pentru a o salva, pe urmă ei ar putea să divorţeze. Violet se lupta cu sine, dar ideea era prea nebunească. Nu cuteza să o întrebe pe mama lui. Şi cu siguranţă că nici el nu va vrea. Dar Heather... Heather l-ar fi întrebat.

Pe chipul lui Kathleen apăru o expresie dură.

— Căsătoria nu te ajută cu nimic, Violet, nu trebuie să te

mai gândeşti la asta! Dacă te refugiezi pripit într-o căsătorie, nimereşti din lac în puţ.

— Ar putea... ar putea să fie un fel de târg, şopti Violet.

Kathleen pufni.

— Deseori chiar asta este, copilă! zise ea şi se gândi la propria poveste.

Odinioară, şi ea consimţise la un târg: Ian Coltrane îi dăduse fiului ei un nume şi ea îi dăduse în schimb bani ca să emigreze. Adăugă:

— Însă rareori eşti cumpărătorul ori vânzătorul. Tu eşti calul.

În cele din urmă, familia Burton a plătit celor patru Paisley călătoria cu trenul până la Canterbury şi chiar şi lui Eric Ferice, când Jim a declarat cu tupeu că ori toţi vor călători comod, ori nu va pleca nimeni. Peter Burton nu s-ar fi lăsat şantajat, dar Kathleen era dispusă să facă tot ce se putea pentru fete. Deci reverendul îi duse pe toţi până la gară, cumpără biletele şi insistă să supravegheze şi urcarea în tren.

— Cu siguranţă că ar fi vândut biletele şi ar fi băut banii, se justifică el în faţa lui Kathleen pentru întârziere. Nişte indivizi de teapa lor nu se schimbă, indiferent de ce piesă au jucat aici. I-ai dat bani lui Violet?

Kathleen roşi. Soţul ei o cunoştea bine. Dar ea spera că Jim Paisley nu observase nimic.

— Poate că nu a observat că ai ascuns ceva de el, dar îşi va închipui asta. În orice caz, va încerca să afle cu bătaia.

Kathleen se străduia să nu se gândească la aşa ceva. Parcă avea în faţa ochilor scena în care Ian Coltrane îi luase primii bani pe care îi câştigase din cusut. Ura şi gândul că ar fi pus-o pe Violet în aceeaşi situaţie. Dar măcar fata nu era căsătorită. Dacă rezista câţiva ani, avea o şansă să scape de mizerie. Doar dacă nu se îndrăgostea. Dacă nu căuta o falsă ieşire.

CAPITOLUL 6

Kupe nu îşi făcea probleme ca Matariki pentru furtul rufelor puse la uscat pe sfoară. În niciun caz nu avea intenţia să apară în Hamilton în costumaţie de războinic maori, cu atât mai mult cu cât unica lui piesă de îmbrăcăminte, un brâu de care erau prinse fâşii întărite de in nu s-ar fi putut numi costum. În timpul ultimelor lupte, celor din Hauhau le-a venit ideea să respecte tradiţia de a lupta pe jumătate goi. Dar şi acest lucru a avut tot atât efect ca şi încercările anterioare de a-l atrage de partea lor pe zeul războiului Turnatauenga.

De aceea Kupe ajunsese să caute aşezări *pakeha* înainte de a intra în oraş. A găsit una în apropierea unui *marae* părăsit, o mică fermă de oi compusă dintr-o casă şubredă din lemn, câteva magazii şi păşuni împrejmuite. Pe tânăr îl cuprinse furia când se gândi că proprietarii participaseră cu siguranţă la alungarea vecinilor. Poate că ar trebui să intre şi să-i măcelărească şi apoi să se bucure de bunurile acestora. Mai mult ca sigur va găsi şi nişte bani. Dar renunţă repede la acest gând.

Kupe nu voia să măcelărească oameni. Când tovarăşii lui de trib i-au scos inima unui soldat mort, ca să o mănânce, îl cuprinsese scârba. Începuse să îşi dea seama de ceva: era tot atât de puţin războinic pe cât era Matariki preoteasă. Descendenţa nu era suficientă pentru a intra în asemenea roluri. Educaţia din orfelinat îi aţâţase furia, dar nu îl pregătise pentru vărsarea de sânge.

Kupe înconjură casa sperând să găsească nişte haine puse la uscat pe sfoară şi chiar avu noroc. În lumina soarelui se uscau nişte haine bărbăteşti. Pantaloni, cămăşi... toate de aceeaşi măsură, dar spera că i se vor potrivi cât de cât. După ce se lăsă întunericul şi în casă se aprinseră lămpile, se apropie prudent de sfoară. Grădina părea părăsită, dar când vru să apuce o cămaşă, din

întuneric se auzi o voce înfiorătoare, foarte hotărâtă:

— Stai, băieţică! şi ridică mâinile! Arată palmele, să nu ai vreo măciucă!

Kupe tresări speriat de moarte. Avea *waihaka* atârnată de încheietura mâinii, dar nu o putea apuca. Nu era pregătit de luptă. Adversarul părea să cunoască armele tradiţionale ale maorilor şi ştia cât de repede putea lovi un războinic cu experienţă cu măciuca din lemn ori de os. Kupe întoarse palmele în direcţia din care se auzise vocea.

— Bun. Şi acum treci la lumină, ca să văd cu cine am de-a face. Ochii mei nu mai sunt grozavi.

Vocea venea dintr-o magazie aflată lângă casă. Acolo sclipi şi ţeava unei puşti.

Kupe şovăi.

— Dar pentru a trage sunt suficient de buni, tinere! Să fiu în locul tău, nu mi-aş încerca norocul.

Omul deveni nerăbdător.

Kupe se apropie de casă până când ajunse în lumina care ieşea prin fereastră. Spera să pară cât de cât periculos, deşi nu se aştepta, pentru că nu îi mai rămaseră alte arme în afară de un cuţit şi de *waihaka*. Era ţintă perfectă pentru acest bărbat înarmat.

— Nu trageţi! strigă el. Nu sunt... periculos.

Bărbatul râse şi ieşi din magazie. Nu mai era tânăr, părea mai scund decât Kupe, dar era voinic şi cu siguranţă capabil să îşi apere pielea. Şi îi vorbi lui Kupe în limba maorilor!

— De necrezut, un războinic! Chiar dacă unul cam ameţit... Unde îţi este *taua*, tinere? *Iwi* al tău?

Kupe înţelese doar cuvintele „regiment” şi „trib”. Îşi muşcă buzele.

— Scuze, sir, zise el politicos... nu am putea să vorbim în engleză? Bărbatul râse mai tare şi lasă puşca în jos.

— Pari un războinic ciudat! îmi făcusem griji când te-am

văzut adineauri dând ocol casei. Chiar mă gândeam că eşti iscoadă, pentru că prin păduri pândeşte un întreg *taua* de războinici deveniţi Hauhau!

Lui Kupe îi trecu prin minte să blufeze şi să spună că este dintre aceia, dar îşi dădu imediat seama că asta nu i-ar folosi la nimic.

— Eşti singur, nu? întrebă bărbatul puţin mai prietenos.

Kupe confirmă.

— Păi, atunci apropie-te. Din vocea bătrânului dispăru şi ultima umbră de ameninţare şi el continuă: Desigur, îţi este foame. Şi ia-ţi şi nişte lucruri de îmbrăcat, dacă s-au uscat. Dacă nu, am înăuntru nişte pantaloni. Rochiţele *piu-piu* sunt *tapu* în casa mea!

Şi bătrânul râse iarăşi.

Cu câteva luni în urmă, Kupe s-ar fi supărat dacă cineva îi compara centura de războinic cu fusta de dans a fetelor, dar acum îi era indiferent. Se simţea caraghios. Uniforma soldaţilor *pakeha* era mult mai potrivită pentru război decât nuditatea celor din Hauhau. Pe lângă faptul că puşca era superioară oricărei suliţe.

— Ah, da, numele meu este Sam, Sam Drechsler... nu trebuie să mi te adresezi cu „sir”. Nimeni nu o face.

Sam Drechsler îl lăsă pe Kupe să intre înaintea sa, ocazie cu care îl mai cercetă o dată să vadă dacă nu are arme de foc. Uşa solidă din lemn dădea în singura încăpere a casei. Casa, de asemenea din lemn, era trainică, dar mică. Bărbatul locuia fără familie. Un câine bătrân era întins şi căsca în faţa căminului în care ardea focul. Deasupra căminului se afla o instalaţie primitivă pentru gătit, pe care fierbea un ceaun cu o supă consistentă. În faţa focului mai era un balansoar pe o rogojină din frunze de in o lucrătură maori.

— Nevasta mea a ţesut-o, îi spune Sam observând privirea lui Kupe. Akona. O Hauraki.

Bărbatul fusese căsătorit cu o maori? Kupe se miră, dar se simţi mai în siguranţă.

— Schimbă-te, nu mă uit. Nu e nevoie să ascunzi cuţitul, l-am văzut de mult.

Pentru a-i arăta că nu se teme de Kupe, Sam se duse la un raft de unde luă o oală cu făină. Puse din ea într-un castron, adăugă apă, şi pregăti aluatul pentru turte.

Kupe îmbrăcă noile haine. După multele luni petrecute la Hauhau, se dezobişnuise de ele. Dar erau călduroase.

— Soţia dumneavoastră... a murit? întrebă el timid.

— Nu, răspunse mâhnit bărbatul. Dar nu a vrut să-şi părăsească tribul. Eram vecin cu tribul, de fapt, eu venisem să caut aur.

— Aici nu există aur, spuse cu hotărâre Kupe. Cei din Hauhau ar fi ştiut dacă exista, Kahu Heke era mereu în căutare de surse de aur pentru campaniile lui.

Sam râse.

— Acum ştiu şi eu. Dar pe atunci, în urmă cu vreo douăzeci de ani, credeam că am să fiu al doilea Gabriel Read.

În urmă cu două decenii, Gabriel Read descoperise primul teren aurifer lângă Dunedin şi făcuse avere. Fusese geolog, nu aventurier.

Sam Drechsler scoase la iveală o tigaie şi prăji lipii maori.

— Ia tu ceaunul de pe foc, sper că îţi place supa de berbec.

Kupe făcu ce i se ceruse şi aşeză ceaunul pe masă. Vesela nu era greu de găsit, Sam avea doar două farfurii, două ceşti şi două castroane, toate înşirate pe o etajeră.

— Mda, în loc de aur, am descoperit-o pe Akona. A fost frumos. Tribul era prietenos, mă luau cu ei la vânătoare şi la pescuit. Şi Akona m-a primit în culcuşul ei. Mai apoi, când au venit primii albi, am cumpărat câteva oi şi am

construit casa asta. Ne-a mers bine şi nouă, şi fiului nostru, Arama – Adam. Apoi însă a început războiul. Mai jos, la Waikato, şi aici, la Hamilton, nu au fost, de fapt, lupte. *Pakeha* şi maori s-au certat şi, în cele din urmă, tribul a plecat. Akona s-a dus cu oamenii ei şi l-a luat şi pe Arama cu ea. Dacă mă gândesc bine, nu a fost o decizie greşită. Nu ar fi avut decât să meargă aici la şcoală!

Sam arată cu bărbia spre Hamilton. Mai mestecă o dată în supă şi îi umplu castronul lui Kupe.

— Unde maori sunt scuipaţi, completă el oftând.

— Dumneavoastră de ce nu aţi plecat cu ei? se interesă Kupe şi luă o lingură de supă.

I se părea că niciodată nu mâncase ceva mai bun.

Sam ridică din umeri:

— Nu m-au vrut, spuse el sec. După zece ani de bună vecinătate şi prietenie. Dar nu reproşez nimic tribului. *Pakeha* au început. Ei au aţâţat ura şi după un timp... după un timp, şi răbdarea celor mai respectate căpetenii şi a celor mai blânzi bătrâni a ajuns la capăt. Pentru mine a fost rău. Totdeauna suferă cei care nu ar trebui. Tăcu puţin, apoi se şterse la nas: Dar acum este rândul tău să-mi spui povestea, tinere! Şi să nu uiţi nimic!

Kupe privi chipul rotund al lui Sam, acoperit de o barbă blondă zburlită. Şi părul îi crescuse ca nişte tufişuri, în unele locuri căzuse, în altele era din belşug. Dar privirea îi era prietenoasă şi sinceră. Kupe dăduse peste singurul om din Hamilton care nu ura poporul lui şi al lui Matariki.

Tânărul mâncă încet şi restul fierturii, apoi lăsă lingura jos. Povesti despre alungarea tribului său şi despre lunile de coşmar petrecute cu cei din Hauhau.

— Kahu Heke numeşte asta război, continuă Kupe. Dar cu treizeci de oameni nu poţi purta un război.

— Nu sunt nici măcar jumătate din oamenii dintr-o canoe, remarcă Sam.

Kupe îl privi nedumerit.

Sam îşi dădu ochii peste cap:

— *Waka taua*, canoea de război. În fiecare ambarcaţiune erau şaptezeci de războinici şi un şef. La englezi i se spunea regiment, la voi e numită *taua*.

Kupe dădu din cap şi continuă să povestească.

— Dar Kahu Heke spera că i se vor alătura mai mulţi oameni, dacă aveam succes. De aceea era preocupat de victorii.

Strategia fusese simplă. Kahu Heke ducea războiul contra celor mai neajutoraţi dintre inamicii săi.

— Toată iarna am umblat de-a lungul litoralului, nu în susul râului, pentru că ştiam că acolo staţionau regimente. Dar pe coastă erau vechile staţii pentru vânătoarea de balene, ferme izolate şi noi pe acestea le atacam.

Kupe coborî privirea în podea.

— Nu eşti mândru de asta, constată Sam.

Kupe dădu din cap.

— Cu toate că, de cele mai multe ori, nu se petrecea mare lucru, cel puţin la început. Apelam mai mult la intimidare decât la luptă. Apăream din senin şi asta îi speria pe *pakeha*. Dacă mai şi ţipam niţel şi ne strâmbam la ei... puşti aveam oricum şi noi. Până terminam, oamenii ori o ştergeau, ori se ascundeau în vreo claie de fân.

— Până terminaţi ce? se interesă Sam în timp ce strângea farfuriile.

Kupe se scărpină la nas.

— Devastatul şi furtul, răspunse el amar. Altcumva nu i se poate spune. Prădat ar fi prea mult, pentru aşa ceva ar fi trebuit să luptăm. Luam ce aveam nevoie, distrugeam mobilierul ori alungam vitele – cam asta era.

— Adică ce au făcut *pakeha* cu satele voastre, zise Sam.

Kupe aprobă.

— Aşa ne-a spus şi *ariki*. Nici măcar nu era o *utu*

adevărată...

— Nu, slavă Domnului! interveni Sam.

Utu înseamnă, de fapt, răzbunare a unui omor.

— Şi cum s-a terminat toată treabă asta? V-a tocat Armed Constables?

Chipul palid al lui Kupe îl făcu pe bărbat să înţeleagă că tonul lui glumeţ fusese nepotrivit.

— Iartă-mă, spuse Sam compătimitor. Povesteşte-mi pe îndelete ce s-a întâmplat.

— Păi, de cele mai multe ori, nu se întâmpla nimic. La început. Dar apoi... O parte din războinici erau nemulţumiţi. De fapt, toţi eram nemulţumiţi. Umblam mereu, eram tot pe drum, vânaţi mereu. Nicio *marae*, nici femei... şi era iarnă, era frig. Câteva luni am făcut haz de necaz, dar pe urmă...

— Triburile maorilor luptă de la sfârşitul lui noiembrie până la începutul lui aprilie, îl completă Sam. Pe urmă se duc acasă şi lucrează câmpul. Dacă în vara următoare mai sunt necazuri, o iau de la capăt. Dar de cele mai multe ori nu. Războaiele maorilor sunt scurte. La început, asta i-a enervat şi *pepakeha* şi, din păcate, le-au lăsat impresia că triburile ar fi slabe şi cedează repede.

— Da? întrebă Kupe. De unde ştiţi asta?

Strategia obişnuită a triburilor era ceva nou pentru Kupe. Kahu Heke le povestise războinicilor lui de campaniile senzaţionale ale lui Te Kooti, dar acestea i se păruseră mai curând basme decât lecţii de istorie.

— Sunt aici de mult timp, tinere, zise Sam. În 1847 eram în Wanganui, dacă îţi spune ceva...

— Este un oraş la nord de Wellington, îşi aminti Kupe.

— Corect. Un port important. Pe un pământ care iniţial aparţinuse maorilor. La început, acesta a fost cumpărat de la triburi, apoi însuşit prin înşelăciuni. S-a profitat de îngăduinţa lor şi li s-a luat tot pământul, până s-a ajuns la

conflicte. Triburile s-au apărat şi aveau dreptul să arunce în mare toată populaţia din Wanganui şi pe cea din Wellington. Prin asta ar fi câştigat respect. Dar nu: oamenii voştri au pus câţiva războinici să mărşăluiască şi să îşi agite puţin suliţele... i-au alungat pepakeha din zona pe care o ocupaseră ilegal.

Şi imediat după asta au redevenit binevoitori. Tipic maori, dar *pakeha* nu pricep asta. Ei iau bunătatea drept prostie. Astfel, Wanganui aparţine astăzi albilor. Acolo este o imensă bază militară. Triburile au fost învinse. Şi aşa s-a întâmplat de la început cu aşa-zişii războinici maori. Atunci când conflictul a devenit mai serios, a fost pentru că vreuna dintre căpeteniile voastre a pornit pe cont propriu un război.

— Că Te Kooti, spuse Kupe răguşit.

Sam aprobă.

— Sau ca Hone Heke, mai înainte. Câteodată îşi pierd capul mai mulţi, cum este cazul acum cu Hauhau. Dar o mişcare adevărată a întregului popor nu a avut loc niciodată şi nici nu va avea. Rău pentru voi, bine pentru albi. Dar povesteşte-mi mai departe, ce s-a mai întâmplat?

— Câţiva războinici erau nemulţumiţi, repetă Kupe. Voiau să vadă sânge curgând. Ba mai mult, voiau... Eu cred că unii oameni sunt prin natura lor groaznici.

Sam se revoltă:

— Şi eu am fost soldat, spuse el ca şi cum asta ar fi explicat ceva. Deci aţi omorât câţiva oameni...

— Mai rău. Ei... ei i-au mâncat! izbucni Kupe, în cele din urmă. Le-au tăiat capetele. Este o tradiţie, ele... se usucă, cred. Dar nu au făcut-o de tot. Era... a fost groaznic.

— Şi s-au revoltat oamenii. Aşa nu merge. Unde v-aţi aşezat?

Kupe începu să tremure.

— Chiar în imediata apropiere a vechii tabere, aproape

de gura râului. De fapt, Kahu Heke nu a vrut, dar el îşi pierduse *mana*. Mai ales din cauza fiicei lui, şi apoi... *Ariki* nu a fost de acord cu tăierea capetelor şi cu mâncatul inimilor. Dar ei au făcut-o.

— Marea căpetenie a pierdut controlul, spuse Sam liniştit. Cred că îmi amintesc acum. În Hamilton s-a vorbit de o expediţie de pedepsire, câţiva *constables* au plecat într-acolo. Ce gălăgie a fost... în special în rândul femeilor. Ca şi cum bărbaţii lor ar fi avut dreptul să ardă gazul aici de pomană tot restul vieţii! Bărbaţii, dimpotrivă, erau fericiţi să mai iasă. De când făcuseră pace cu maorii, aceştia erau folosiţi la construirea podului şi nu le-a plăcut asta, aşa că au fost entuziasmaţi de victorie.

— Victorie? întrebă Kupe. Noi eram treizeci şi doi. Ei erau poate două sute. Militari şi colonişti, au adunat oameni de pe coastă.

Sam râse amar.

— Acest lucru nu va putea fi consemnat în istoria Royal Army ca exemplu de curaj. Deci v-au căsăpit. Doar tu ai scăpat?

— Nu. Eu... eu nu cred că devii invulnerabil dacă mănânci bucăţi din duşman. Nu am făcut asta. Şi când a început să se tragă, am fugit. Ca mulţi alţii. A scăpat şi Kahu Heke.

— Instigatorii scapă totdeauna, remarcă Sam.

— Dar a fost groaznic să vezi. Cum... cum au luptat oamenii noştri. Ca şi cum ar fi fost invulnerabili. Strigau, loveau şi alergau în faţa gloanţelor. Erau viteji. Atât de viteji încât la sfârşit mi s-a făcut ruşine. Nu ar fi trebuit să fug. Dar a fost atât de... fără rost!

— Aşa se întâmplă în majoritatea războaielor. Sam Drechsler se ridică şi luă din dulap o sticlă cu whisky. Hai, bea o gură! Şi uită de toate astea! Nu ar fi folosit la nimic dacă te lăsai împuşcat. Câţi morţi au fost?

— Unsprezece ori doisprezece, răspunse Kupe. Alţii au fugit, câţiva au fost luaţi prizonieri. La sfârşit, Kahu Heke a vrut să ne adune iar. Dar eu am plecat, m-am săturat.

Kupe luă o înghiţitură de whisky şi tuşi.

Sam râse, de data aceasta mai vesel.

— Înainte de a muri, măcar învaţă să bei ca un bărbat! zise el şi îi mai turnă în pahar.

Kupe zâmbi:

— La orfelinat ni se spunea că din asta mori.

Sam ridică mâinile resemnat.

— De ceva tot trebuie să mori, tinere. Dar tu mai ai timp. Iar acum spune-mi despre fată. Ce-i cu fiica de căpetenie, din cauza căreia pe Kahu Heke l-a costat *mana*?

— În orice caz, pe aici nu a apărut, zise Sam după ce Kupe îi povesti despre Matariki. Cel puţin eu nu am auzit nimic, dar nu merg des în oraş. Poate pe la prostituatele lui Potter, că sunt şi eu bărbat. Dar el nu are fete maori.

— Nu este prostituată! se indignă Kupe. Ea este...

— Hei, cineva este îndrăgostit până peste cap! îl tachină Sam. Priveşte realitatea în faţă: o fată nu poate câştiga bani într-un cătun ca Hamilton. O poate face doar într-un stabiliment ca al lui Potter. Dacă ea a ajuns aici fără bani, fără îmbrăcăminte ca lumea, atunci prima adresă pe care ar căuta-o ar fi cea a lui Potter.

— Voia să se ducă la Armed Constable ca să îşi spună povestea şi să ajungă acasă...

Sam ridică din umeri:

— Atunci s-ar fi putut duce la comandantul militar. Şi poate că a şi făcut-o. Este posibil să fi fost urcată în prima diligenţă şi acum să se afle lângă mama ei. Ar fi ceva greu de imaginat la Hamilton, dar orice este posibil. O să mă interesez. Fii atent, Kupe... sau să îţi spun Curt? Ce ar fi să mai rămâi aici câteva zile şi să lucrezi pentru mine? Trebuie să duc oile pentru vară pe colinele de lângă mare.

O pot face cu bătrânul Billy, arătă el către câine, un Collie cu botul deja albit, dar nu ne-ar strica puţin ajutor din partea unor picioare mai tinere. Nu-i aşa, Billy?

Câinele dădu din coadă. Kupe se gândi la Dingo.

— Plătesc aşa cum se cuvine, adăugă Sam. Nu te înşel. Şi după ce lăsăm animalele în siguranţă, merg cu tine în oraş. Ne interesăm la *constables* de fată. Poate că vom afla ceva. Eşti de acord?

— Aş vrea să plec imediat, spuse Kupe.

Până în acel moment nu îşi făcuse griji pentru Matariki. Se gândise că fata nu se putuse rătăci şi găsise ajutor în Hamilton. Dar după cum îi descrisese Sam oraşul...

— Nu te reţin, dar te avertizez. Pentru unul ca tine, în oraşul acesta nu vei avea parte decât de refuzuri. Iar tu ai nevoie de bani. Doar nu vrei să rămâi în Hamilton, nu? De fapt, te-ai gândit ce vrei să faci de acum înainte?

Kupe ridică din umeri.

— Probabil voi merge din nou la şcoală, mormăi el. La orfelinat ne spuneau mereu că dacă studiem medicina ori dreptul vom ajunge membri utili ai societăţii. Chiar şi cei ca noi. Asta m-a înfuriat totdeauna. Dar totuşi este adevărat. Eu nu cred că înarmaţi cu *mere* şi *kotiake* îi vom putea arunca în mare pe *pakeha*. Dar dacă avem suficienţi avocaţi, capabili să redacteze, să citească şi să interpreteze acorduri, poate vom izbuti cel puţin să îi obligăm să plătească pământul!

Sam râse:

— Un gând deştept, îl lăudă el. Ai cap. Aşadar, acum foloseşte-l şi acceptă oferta mea. Pe urmă, cu banii câştigaţi de tine, te urc în diligenţa de Auckland. Acolo există o universitate. Batem palma?

El îi întinse mâna lui Kupe.

— Câte oi? întrebă acesta. Prima regulă a unui contract: totdeauna să ştii despre ce este vorba!

Sam Drechsler avea cam două sute de oi şi au avut nevoie de trei zile să le mâne în zonele deluroase din jurul Mount Pirongia. Kupe a trebuit să meargă pe jos, pentru că nu călărise niciodată, iar Sam nu avea decât un catâr. Însă tânărul războinic era bine antrenat, pentru el nu era mare lucru să alerge mai multe ore pe zi şi curând şi-a dat seama că îi plăcea să umble cu oile şi cu câinele. Îl încânta să colinde versanţii aproape acoperiţi cu tufişuri şi păduri, a căror linişte era întreruptă doar de behăitul oilor ori de lătratul câinelui.

Kupe avea senzaţia că după mult timp îşi putea auzi din nou propriile gânduri şi nu doar strigătul monoton al celor din Hauhau. Şi reuşea chiar să se apropie mai mult de spiritul vechiului său trib, de tradiţiile poporului lui. Kahu Heke îl învăţase doar lupta, vigilenţa războinicului. Sam Drechsler îi ascuţea spiritul pentru cu totul alte lucruri. Îi arăta plante din care *tohunga* maorilor prepara leacuri, îl conducea în locuri de sute de ani *tapu* şi îi dădea timp să se aşeze şi să simtă spiritele, în vreme ce el se ocupa de pregătirea mesei. Kupe avea senzaţia că îşi găsea liniştea printre stânci ori sub arbori. Şi câteodată, când vântul făcea frunzele să foşnească ori când un pârâiaş gângurea ca un bebeluş mulţumit, credea că natura vorbeşte cu el.

Sam râdea când Kupe îi mărturisea toate acestea.

— În trib, asta ţi-ar fi adus multă *mana*. Sunt apreciaţi oamenii care devin una cu Tane sau Papa. Tane este zeul pădurii, ştii asta. El este foarte înţelept. Uită-te doar la acest arbore: este un *horoeka*. În el trăieşte viaţa unui războinic. În primii ani, seamănă cu o suliţă subţire şi are ramurile ascuţite. Mai târziu se lăţeşte şi frunzele ajung ca ale unui arbore normal, devine înalt şi puternic, dobândeşte *mana*, ca bătrânii triburilor, şi îşi împrăştie fructele pentru a redeveni războinici.

Kupe râse:

— Şi peste el veghează, ca un zeu, *kauri*. Cât de înalt spuneai că este Tane Mahuta?

Tane Mahuta, denumit astfel după zeul pădurii, era în Waipoua, în nord. Maori îl considerau sfânt, *pakeha* îl priveau cu uimire ca pe unul dintre cei mai înalţi şi mai bătrâni arbori din Actearoa, dacă nu din întreaga lume.

— Peste o sută cincizeci de picioare! răspunse Sam. Aş vrea să îl văd. Nu ştiu cum te simţi tu, dar sub un asemenea arbore *kauri* eu mă simt mic. Şi foarte... foarte tânăr. Mulţi dintre aceştia au văzut venind primele canoe cu maori, apoi pe albi şi poate că ei vor exista şi după ce noi nu vom mai fi.

Privirea lui Sam poposi serioasă pe munţii din zare. În sălbăticie, devenea deseori melancolic. Kupe îşi închipuia de ce. Probabil că odinioară mâna aici oile cu Akona şi cu Arama şi o auzise pe soţia sa spunând fiului lor aceste poveşti pe care el i le încredinţa acum lui, ca pe o mantie acoperind mângâietor trecutul.

— Tinere, trebuie să îţi cunoşti istoria, rădăcinile. Doar aşa te reintegrezi în poporul tău. Ascultă spusele oamenilor tăi, învaţă-le limba. Akona îi spunea mereu lui Arama că străbunii lui veghează asupra lui precum stelele.

Kupe se gândi la Matariki, copila stelelor.

— Ar trebui să plecăm, spuse tânărul. Vreau să mergem la Hamilton!

Când cotiga lui Sam, trasă de catâr, intră în Hamilton, Kupe îşi dădu seama că fusese într-adevăr mai înţelept să asculte sfatul bătrânului şi să nu se aventureze singur în oraş. Chiar şi alături de Sam, tânărul maori era ţinta privirilor duşmănoase şi jignirilor. În plus, aici nu exista niciun post de poliţie, ci doar un fel de supraveghetor al ordinii, care nici măcar nu era aşa uşor de găsit.

Imediat, Sam se îndreptă către podul care se construia peste râul Waikato. Ar fi fost terminat dacă lucrătorii ar fi

depus mai mult efort. Se vedea însă că ei considerau această muncă sub demnitatea lor. Mai toţi purtau uniforma albastră a Armed Constabulary, deşi nu era obligatoriu, şi se străduiau din răsputeri să nu şi-o murdărească. Conducătorul lor, un tânăr şi dezgheţat căpitan, păru extrem de bucuros că putea să întrerupă munca şi se arătă interesat când Sam îl întrebă de Matariki.

— O fată maori? Aici? Nu, la mine nu s-a prezentat. Credeţi că ar fi avut informaţii? Despre Hauhau? Deşi dacă voia să vorbească... probabil că au pus mâna pe ea şi au mâncat-o, spuse el râzând.

Kupe clătină din cap fără să vrea.

— Nu ar fi omorât fiica unei căpetenii. Era *tapu*, ea...

Interlocutorul îl privi suspicios, dar Sam interveni ca nu cumva acesta să creadă că tânărul de lângă el ar fi fost cu Hauhau.

— Fata este fiica lui Kahu Heke, îl informă el pe căpitan. Deci de un rang foarte înalt şi atât de importantă pentru el, încât a răpit-o din Insula de Sud şi a târât-o aici. Nu voia să o omoare!

Căpitanul ridică din umeri:

— Mai ştii ce îi trece prin cap? Poate că fata a murit în sălbăticie. Ori s-a ascuns la vreun trib, în Waikato sunt multe. Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, dar aici nu este, îi mai spuse bărbatul şi se îndreptă fără grabă spre pod.

Sam îi făcu semn lui Kupe să urce în cotigă.

— S-ar putea să fie după cum spune? îşi întrebă tovarăşul de drum şi îşi struni catârul spre Victoria Street.

— Imposibil. Nu o cunosc atât de bine, dar mi-a spus că a trăit mult timp în tribul Ngai Tahu şi acolo au învăţat-o să umble câteva mile pe malul unui râu fără să se înece şi să nu moară de foame. Şi vorbea perfect limba maorilor.

— Atunci o fi intrat într-un trib, se gândi Sam.

În acel moment, Kupe sări în sus:

— Stai, Sam, aşteaptă. Acela este... câinele de acolo...

Kupe arătă spre o potaie slabă, pe care măcelarul tocmai o îndepărtase din pragul lui, lovind-o cu piciorul.

— Dingo!

Kupe chemă câinele, în timp ce Sam mirat trase de hăţuri. Şi într-adevăr, câinele reacţionă. Mai întâi privi surprins, apoi începu să dea din coadă şi se repezi scheunând şi lătrând la Kupe când acesta sări jos din cotigă. Băiatul îl luă în braţe la fel de emoţionat.

— Este câinele ei, Sam! Trebuie să fie aici!

Sam se încruntă.

— Hm... dacă potaia are un stăpân, apoi acesta nu are prea multă grijă de ea! Nu ar fi un lucru obişnuit pentru o astfel de fată... priveşte cât de slab este...

Dingo îi lingea fericit mâna lui Kupe. Fără îndoială îşi amintea că el gătea în tabără...

— Dar acesta este câinele ei, Sam. Sunt sigur. M-a şi recunoscut.

Kupe mângâie câinele şi cercetă cu privirea împrejurimile. Câinele nu se îndepărtase niciodată prea mult de stăpâna lui şi Kupe era sigur că Matariki avea să iasă pe una dintre uşile locuinţelor ori prăvăliilor din jur.

— Poate că l-a părăsit, îşi dădu cu părerea Sam sceptic. Ori s-a întâmplat ceva şi el a venit aici.

— Nu l-ar fi părăsit niciodată! susţinu Kupe. Şi cred că nici el pe ea. Trebuie să fie aici, Sam, trebuie să o căutăm.

Din păcate, Dingo nu era învăţat să ia urmele. El dădea mulţumit din coadă când Kupe pronunţa numele fetei, dar nu se grăbea să îl conducă la ea.

— Hai mai întâi să îi cumpărăm potăii ceva de mâncare, se hotărî Sam. Pe urmă mergem şi întrebăm în jur. Dar să nu îţi pui mari speranţe. O fată maori cu un câine bălţat ar fi atras atenţia. Dacă nimeni nu ştie nimic...

Aflară informaţii chiar de la prima femeie pe care Sam o întrebă.

— O Mata... Familia McConnell, căreia îi aparţine prăvălia, au o fată Martha. Este o ticăloasă, trebuie să fie mereu cu ochii pe ea, ca să nu le fure încasările. Dar ei o ţin dintr-o obligaţie creştinească. Ciudaţi oameni!

Între timp, Kupe îi dăduse de mâncare câinelui, care îl considera deja la fel de important ca pe stăpânul lui şi reacţionă emoţionat la auzul numelui.

— Ea este, Martha este numele ei *pakeha*. Dar ce face acolo?

Sam ridică din umeri.

— Munceşte, dacă am înţeles bine. Ca fată în casă...

— De atâtea luni? strigă Kupe. Nu poate să fi avut nevoie de atât de mult timp ca să câştige banii pentru o călătorie pe mare până în Insula de Sud. Ceva nu este în regulă, Sam. Iar eu...

Kupe se pregătea să dea năvală în prăvălia lui McConnell.

— Mai întâi calmează-te, îi tăie Sam avântul şi apoi continuă: Vom intra amândoi şi vom întreba de fată. Dacă tu te arăţi atât de agitat, nu faci decât să ne faci probleme. Deci fii calm şi ţine-te după mine.

Sam intră hotărât în prăvălia lui Archibald McConnell.

— Martha? Archibald părea vizibil surprins. Ce... ce aveţi cu ea?

Sam ridică din sprâncene.

— Să spunem că vrem să îi facem o vizită. Tânărul acesta este un prieten de-al ei, spuse bărbatul şi arătă spre Kupe.

Archibald clătină din cap şi îşi strânse buzele.

— Regret, dar nu putem permite aşa ceva. Noi încercăm să o ţinem pe Martha departe de orice influenţe proaste. Tocmai de oameni ca el, zise arătând spre Kupe, care făcu

eforturi să-şi păstreze calmul.

— De unde ştiţi dumneavoastră că eu aş exercita o influenţă proastă? îi replică acesta exact ca un viitor avocat.

Sam fu şi mai direct:

— Ce vă priveşte cu cine vorbesc angajaţii dumneavoastră? Matariki este servitoarea dumneavoastră, nu? Nu este proprietatea dumneavoastră!

Archibald se enervă.

— Aveţi dreptate, este servitoarea noastră, răspunse el, în cele din urmă. Iar acum munceşte. Aşa că lăsaţi-ne în pace. Dumnezeu ştie că nu se omoară cu treaba, pentru ca noi să îi dăm liber în miezul zilei!

Sam ridică împăciuitor mâinile:

— Bun, atunci aşteptăm până când ia o pauză. Cât timp puneţi copilul să muncească? Până la apusul soarelui? Mai sunt până atunci câteva ore. Aşteptăm afară.

El îşi atinse borul pălăriei în semn de salut şi părăsi prăvălia. Kupe îl urmă.

— Pe tine nu mai vreau să te văd aici! strigă McConnell după tânăr.

În stradă, Sam i se adresă lui Kupe:

— Se pare că ai intuit bine. Ceva nu este în regulă. Ar fi trebuit să lăsăm oile şi să venim mai devreme aici. Dar nu contează, pe fată nu o pot închide. Pare oricum sănătoasă, altfel nu ar putea să muncească. Deci să aşteptăm.

Sam îşi luă un trabuc de la magazinul local cu coloniale şi mai cumpără două plăcinte pentru el şi pentru Kupe. Plus un galon de bere din primul pub.

— Trebuie să te liniștești, spuse el calm şi îi întinse cana lui Kupe. Bea. Nu o să o mai pierzi. Peste câteva ore o ţii în braţe şi te poţi gândi dacă o săruţi ori schimbi cu ea *hongi*.

Kupe roşi şi apoi povesti ruşinat despre primul lui sărut.

— Maori nu sărută, zise el cu regret. De ce totuşi mi-a

permis...

Timp de o oră, Sam ascultă cum Kupe îşi făcea planuri dacă o sărutase pe Matariki ori pe Martha. Dacă ea chiar l-a plăcut sau dacă favoarea se datorase numai dorinţei de a fi ajutată să fugă... Se întrebă chiar şi dacă fata mai vrea să îl vadă.

— Poate că i-a spus acestui individ să mă alunge... poate că s-o fi săturat de maori...

— Vom vedea imediat, Kupe. Soarele apune. Şi dacă nu mă înşel, aceşti fermecători McConnell tocmai închid prăvălia. Însă nu înainte să mai vorbesc odată cu ei!

Kupe rămase cu Dingo la cotigă, în timp ce Sam se îndreptă spre uşa prăvăliei, unde îi tăie calea o femeie, care se chinuia din toate puterile să îl împiedice să intre. Dar Sam o împinse deoparte fără mare efort pe cioara deşirată, dar plină de tupeu şi rea.

— Nu vă vom permite să o vedeţi pe Martha! declară ea pe un ton strident. Fata nu poate să vină şi să plece cum vrea. Martha ne este datoare bani, Mr. Drechsler. Noi am îmbrăcat-o, am hrănit-o şi drept mulţumire ea a încercat să ne tâlhărească.

Sam se scărpină în cap. Îşi scoase politicos pălăria şi o ţinu cu mâna stângă aproape de corp.

— Trebuie că aţi îmbrăcat-o împărăteşte dacă munceşte aşa de mult timp pentru câteva ţoale. Cât despre banii pe care vi i-a luat, i-a tocat pe toţi înainte de o înhăţa? Păi, înseamnă că ar trebui să fie la închisoare, nu?

— Este datoria noastră creştinească, începu Mr. McConnell.

Soţia lui îl reduse la tăcere cu un gest al mâinii.

— Martha este încă foarte tânără, interveni ea. De aceea am decis să îi acordăm o a doua şansă. Desigur, sub strictă observaţie! în definitiv, nu se află prima dată sub supraveghere, nu? A fugit totuşi dintr-un orfelinat, nu?

Poate chiar dintr-o instituţie corecţională?

Sam schiţă un surâs prietenesc, dar în privirea lui se citea furia:

— Dar vă înşelaţi, Mrs. McConnell, spuse el pe cel mai dulce ton de care era în stare. Matariki Drury a fost răpită din Otago Girls School din Dunedin. Ea este fiica unei căpetenii şi printre *pakeha* trece drept o baroană a crescătorilor de oi...

După ce Sam pătrunse în casa familiei McConnell, Kupe observă că Dingo era tot mai neliniştit. Îl ţinea bine între picioare, pentru că nu voia să îl piardă şi un timp câinele fusese fericit. Dar curând dădu semne că vrea să se elibereze. Ba deveni aproape agresiv şi Kupe îi dădu drumul. Unde voia să se ducă de o zbughi ca din puşcă după case. Kupe nu stătu prea mult pe gânduri şi îl urmă.

Casele de pe Victoria Street erau foarte apropiate, chiar lipite din loc în loc, astfel că Dingo şi Kupe au fost nevoiţi să ocolească mai multe înainte de a ajunge în spatele casei familiei McConnell. Cele mai multe locuinţe aveau în partea din spate grădini şi curţi, cu garduri scunde sau înalte, din şipci. Dingo se îndreptă glonţ către unul dintre garduri şi îl uimi pe Kupe când, agil ca o nevăstuică, se strecură printr-o gaură săpată în partea de jos. Kupe privi mai atent gardul care putea să fie al curţii lui McConnell. Era sigur că acolo se afla Matariki! Nu zăbovi prea mult şi lovi cu măciuca şipcile. Lemnul putred cedă şi după doar două lovituri se căscă o gaură suficient de mare pentru a-i permite să treacă dincolo.

Tânărul intră în curte şi privi în jur: lăzi vechi, grătare pe care erau depozitate marfa, sticle, cutii, lemne de foc. Se vedea şi uşa din spate a casei. Oare Dingo intrase? îi dăduse cineva drumul?

Apoi Kupe auzi scheunatul cu care fusese întâmpinat şi el de câine şi vocea unei fete, care încerca să îl liniştească,

şi dădu fuga spre acel loc.

Când în ultimele licăriri ale luminii zilei zări dincolo de gratii chipul ei, fata fu pe punctul să izbucnească în lacrimi!

— Matariki, te scot imediat de acolo!

Puternic precum un urs, tânărul maori nu mai pierdu timpul să mai caute prin casă cheile pivniţei. Se uită după o pârghie şi găsi repede o ţeavă din fier care îi putea fi de folos. Mânuind-o cu îndemânare, smulse cu o mişcare puternică gratiile de la fereastră.

— Poţi să treci? întrebă el îngrijorat.

Matariki încercă să iasă.

— Ca un războinic printre picioarele fiicei căpeteniei! Cum era asta? Te provoacă să omori şi te face invulnerabil? De mult visez asta!

Kupe apucă fata de mâini şi o trase afară pe ferestruică. Doar în dreptul coapselor Matariki îşi făcu loc mai greu. Ea nu mai era atât de slăbuţă şi copilăroasă ca în urmă cu un an.

Kupe rămase buimăcit în faţa tinerei femei în care se transformase micuţa lui prietenă. Şi crezu că îi va plesni inima de fericire când ea îi sări de gât.

— Mă bucur foarte mult că eşti în viaţă! şopti Matariki. Îmi era atât de teamă pentru tine! Şi nu am crezut niciodată, niciodată... că mă vei căuta. Matariki adăugă râzând: în ultimul timp, m-am gândit la multe, dar nici prin cap nu mi-a trecut că un prinţ din basme tatuat...

Ea îşi trecu uşor degetele peste *moko*-ul lui Kupe.

Tânărul zâmbi:

— Eşti prea *pakeha*, zise el ezitant.

Matariki clătină din cap.

— Oh, nu. Sunt o maori! mai înainte nu eram, dar acum sunt. Şi niciodată nu am să mai fiu altceva. Dar cum ieşim de aici?

Kupe o conduse pe Matariki la spărtura din gard, în timp ce Dingo ţopăia entuziasmat înaintea lor.

— O ştergem ori îi omorâm pe soţii McConnell? întrebă el.

Matariki îl privi pe protectorul ei uriaş. Şi Kupe se schimbase în ultimele luni. În faţa ei nu se mai afla un adolescent, ci un războinic adult.

— Îi omorâm! decise ea. Mama mea are un *mere* din *jad-pounamu*. Eu cred... cred că a omorât pe cineva cu el.

Kupe îi întinse *waihaka* lui, ridicând din umeri.

— Ştii, piele de câine, spuse el.

— Câinele, răspunse Matariki, este răzbunarea pentru Dingo!

După ce ocoliră şirul de case, Kupe dădu de perete uşa de la intrarea în prăvălie.

Mr. McConnell se uită la el cu ură:

— Tu...

— Are voie să intre pentru că l-am invitat eu! spuse Matariki ieşind în faţă cu demnitatea unei fiice de căpetenie. Este războinic Hauhau, să ştiţi, şi eu l-am rugat să ia în considerare toate *tapu* pe care le-aţi încălcat! Spiritele, Mr. Şi Mrs. McConnell, sunt foarte supărate!

Matariki se plimbă prin prăvălie aruncând la podea toate vasele de porţelan expuse la vânzare.

— Pe toate acestea le-am atins, Mrs. McConnell. Şi le-am blestemat. O fiică de căpetenie. Toate foarte, foarte *tapu*... bucuraţi-vă că vă scap de ele!

Cu o lovitură de *waihaka*, câteva sticle cu petrol zburară pe podea şi se sparseră. Matariki le privi cu necaz, apoi se uită la hainele vechi aşezate într-un colţ.

— Acestea ar trebui arse, spuse ea.

— Nu...

Vocea lui Mrs. McConnell se stinse. Soţii păreau disperaţi. Vorbele lui Sam Drechsler îi speriaseră, dar

măciuca şi spiritele furioase îi îngroziseră de-a dreptul. Una era să întemniţezi o fată maori fără nume şi alta să îi faci asta unei baronese a oilor din Insula de Sud... şi acum urma ce era mai rău.

— Oricum, nu este chiar aşa de grav, zise calm Matariki. Nu am atins prea multe lucruri. Aveţi noroc Mr. McConnell! Fata defilă prin prăvălie, puse mâna pe un topor şi adăugă: Dar în casă am muncit pe rupte!

Matariki dădu de perete uşa dinspre locuinţă. Kupe o urmă ca un uriaş înger al răzbunării. Soţii McConnell se văitau, Sam oscila între amuzament şi îngrijorare.

— De exemplu, mobila asta pe care a trebuit să o lustruiesc, Kupe, un mare *tapu*. Vrei să fii atât de drăguţ ca împreună cu mine să o jertfim spiritelor?

Matariki luă o poziţie impozantă şi urlă un blestem din toate puterile. Oare cu puţin timp în urmă nu cutezase ea să profereze o *karanga*? Acum putea! Ridică toporul şi lovi cu forţă bufetul protejat cu atâta grijă de Mrs. McConnell. După care îi dădu lui Kupe toporişca.

— Vrei să desăvârşeşti lucrarea spiritelor? Este vremea ca în cămin să fie aprins un foc cu adevărat sfânt! Ea zâmbi suveran în timp ce cu o lovitură de măciucă trimise la podea serviciul preferat de ceai al lui Mrs. McConnell. Şi se scuză imediat: Mrs. McConnell, am băut din el când nu m-aţi văzut. Nu ar fi trebuit, fireşte, să o fac, dar, din păcate, acum este *tapu*. Dar nu vă faceţi griji, dacă aruncăm totul pe foc, nu mai aduce ghinion. Iar acum...

Matariki privi în jur, în vreme ce Kupe transforma în lemne de foc servanta. Mrs. McConnell urlă.

Sam clătină din cap.

— Matariki, ajunge, spuse el prieteneşte, dar apăsat. Cred că spiritele sunt pe deplin satisfăcute. Dacă oamenii îţi vor plăti acum simbria, cred că suntem chit, nu?

— Simbria ei? strigă Mrs. McConnell.

Kupe ridică toporul şi Mr. McConnell făcu speriat un pas înapoi.

— Nu, lasă! Matariki se străduí să confere vocii tonalitatea pătrunzătoare a glasului unei preotese. Amândoi sunt *toenga kainga*.

Acestea fiind zise, ea se întoarse plină de demnitate.

Kupe o privi cu veneraţie.

— *Tapu*? întrebă el nelămurit.

Acesta nu prea înţelegea, dar Sam Drechsler abia îşi reţine râsul.

— Într-un anumit fel, zise el. Acum, gata, copii, haideţi să mergem! Sper că mai găsim o diligenţă spre Auckland. Mr. McConnell, vă rog să o plătiţi pe Miss Drury. Trebuie să plecăm.

Lui Matariki nu îi venea să creadă ce noroc dăduse peste ea. Când părăsi casa soţilor McConnell, ţinea în mână zece lire! în plus, Sam Drechsler descoperise în magazin mantia căpeteniei şi o confiscase.

— Nu puteţi să o păstraţi, Mr. McConnell, este proprietatea triburilor, este...

— *Tapu*? strigă Archibald.

Matariki surâse.

— Este foarte, foarte *ţapul* interveni ea lăsându-l pe Sam să îi pună mantia pe umeri.

Asemenea unei prinţese adevărate, tânăra părăsi prăvălia cu capul sus.

Sam nu se mai oprea din râs când Matariki urcă la fel de demnă în cotiga trasă de catâr.

— Să sperăm că vom găsi acum diligenţă, altfel până mâine se vor gândi să ne reclame. Dar complimente, micuţă fată, tu ai *mana* cât pentru trei, cândva ai să devii *arikil*

Nu era exclus. Existau şi triburi conduse de o căpetenie femeie.

— Ce ai spus? întrebă Kupe. Era un blestem, nu? Le-ai pus pe cap spiritele strămoşilor?

Matariki clătină din cap şi râse.

Sam interveni.

— *Toenga kainga* este mai curând o sudalmă. Sau o mustrare. În orice caz, este un mod foarte tradiţional de a spune cuiva ce părere ai despre el.

— Ce înseamnă? întrebă nerăbdător Kupe.

Matariki chicoti. După care îi traduse:

— Nici nu meriţi să fii mâncat, îi răspunse şi se miră dele lui Kupe nu i se părea comic.

CAPITOLUL 7

Călătoria spre Coasta de Vest a fost un coşmar. Jim a cheltuit cea mai mare parte a banilor primiţi de Violet încă din timpul călătoriei cu trenul. Fata păstrase jumătate din bani la ea, iar cealaltă jumătate îi fixase cu un ac de siguranţă sub cămăşuţa lui Rosie. Când Jim îi ceruse pe un ton răstit banii, îi dăduse o parte, reuşind, în ciuda celor mai mari ameninţări, să nu spună de ceilalţi. Bărbatul rămăsese treaz în Christchurch doar până când găsise un adăpost ieftin pentru înnoptat. Probabil că nu voia să piardă din nou fetele şi bagajul.

— Rămâneţi aici, noi ne ducem să ne interesăm cum vom merge mai departe, le spuse el după ce le lăsă într-o cameră murdară.

Roşie privea în gol, ca odinioară pe vas.

— Venim imediat...

Violet nu fu surprinsă când auzi cheia răsucindu-se în broască. Nu reuşise să îl păcălească pe tatăl ei, care bănuia că avea la ea mai mulţi bani. Dar fata nu îşi făcuse încă un plan de fugă. Poate că singură ar fi reuşit să scape, dacă îşi aduna curajul, dar cu Rosie nu era nicio speranţă.

Fireşte că atunci când se întorseseră, noaptea, bărbaţii nu mai aveau niciun ban. Continuarea călătoriei se dovedi

a fi dificilă. Prin cârciumi nu li se dăduseră speranţe că ar ajunge pe Coasta de Vest pe jos şi fără bani.

Un fermier din Plains îi sfătuise:

— Vedeţi dacă vă ia cineva. Eu mă duc la Darfield şi am şi loc în căruţă, dar ca să găsiţi ceva de acolo, aveţi nevoie de noroc...

Fireşte că a doua zi omul plecase până ca Jim şi suita lui să se ridice din pat. Curând găsiră însă un negustor de lemn, care se ducea la Springfield, în regiunea înaltă, până la marile trecători.

— Vă iau, dacă mă ajutaţi la descărcat, le spusese negustorul.

Bărbatul se cam miră când alături de Jim Paisley şi de băieţi trebuise să primească în căruţa descoperită şi două fete. Pe capra căruţei nu mai era loc şi pasagerii fură nevoiţi să stea pe încărcătură. Violet şi Roşie suferiră foarte tare de frig, cu toate că se acoperiseră cu păturile de la Kathleen. Pe nesfârşitele întinderi din Canterbury Plains nu mai era tot atât de frig, dar ploua.

— Să vedeţi ce vă aşteaptă în munţi, îi avertiză căruţaşul în timpul unui scurt popas. Bărbatul aprinsese şi un foc şi făcuse ceai, pentru că îi era milă de fete. Este necugetat să mergi acolo iarna. De ce nu căutaţi ceva de lucru în Plains şi plecaţi spre Westport la primăvară?

Violet se întreba cam ce ar putea fi de lucru în regiunea aceasta. Nu văzuse case ori sate. În Canterbury Plains erau doar păşuni, întrerupte ici-colo de câte o pădurice ori un lac, şi stânci răzleţe, din ce în mai multe cu cât se apropiau de munţi. Violet nu era sigură dacă peisajul o impresiona sau dacă o înfricoşa. Semăna cu cel din Ţara Galilor – iarbă, oi, munţi şi dealuri în fundal. Înainte de a începe extracţia de cărbune, şi Treherbert fusese o mare păşune pentru oi. Dar în Ţara Galilor orizontul părea mai aproape, păşunile erau, de cele mai multe ori, împrejmuite

şi se ştia cui aparţinea fiecare fâşie de pământ. Aici însă nu existau garduri. Doar pământul biciuit de vânt şi ploaie, şi mărginit de munţii cu vârfurile pierdute în ceaţă.

— Eu aş avea nevoie de ajutor, spuse negustorul de lemne parcă auzind întrebarea nepusă de Violet. Se construieşte mult de-a lungul viitoarei căi ferate. Afacerea mea merge bine şi câteva braţe harnice ar fi bine-venite.

Jim Paisley şi tinerii mormăiră ceva neinteligibil. Violet înţelese că ei erau hotărâţi să meargă în localităţile miniere şi că nu se vor răzgândi. Ca mineri câştigau mai bine decât ca muncitori la ferme sau în construcţii. În plus, era posibil ca negustorul să îşi retragă repede oferta după ce îşi va da seama ce fel de „braţe harnice" reprezentau Jim, Fred şi Eric în realitate. Cei trei erau îngheţaţi bocnă şi fără niciun chef, mai ales că se părea că în cătunul Springfield nu exista nici măcar o cârciumă. Totuşi, Fred cumpără dintr-un magazin cu coloniale o sticlă de whisky, cu care s-au încălzit la descărcat. Şi pe care au golit-o mai repede decât căruţa. În plus, s-a mai ivit un motiv pentru ca bărbaţii să fie „siliţi" să întrerupă urgent neplăcuta muncă.

Cu câteva ore înaintea atelajului negustorului de lemne, sosise o căruţă cu mineri pentru Greymouth. Unul dintre proprietarii de mine de acolo, Josuah Biller, îi recrutase din Lyttelton. Violet aflase că Lyttelton era portul localităţii Christchurch, mai apropiat de localităţile miniere decât Dunedin. Totuşi, puţini nou-veniţi preferau drumul dificil peste munţi, cei mai mulţi îşi căutau de lucru în Christchurch ori în Plains. Pe Coasta de Vest ajungeau doar aventurierii. Biller se gândise să schimbe acest lucru şi pe timpul verii punea la dispoziţie o căruţă. Iarna aceasta circula mai rar şi acum era plină, dar căruţaşul se gândi că trei bărbaţi vânjoşi ca Jim, Fred şi Eric nu puteau să scape minei. Iar iarna era pe terminate.

— Mai înghesuiţi-vă! le ceru el oamenilor din căruţă, care murmurau.

Şi le făcu semn să urce celor trei, cărora puţin le păsa că atelajul negustorului era descărcat doar pe jumătate. Violet se simţi penibil, schiţă o plecăciune şi începu să scormonească prin hainele surorii mai mici:

— Vă rog să îl scuzaţi pe tatăl meu, zise ea. Eu... eu vă pot însă oferi nişte bani pentru călătorie.

Bărbatul o refuză.

— Ah, lasă, fetiţo, ţine-ţi banii. Ai tăi nu vor câştiga prea mult nici aici şi nici la Greymouth. Dar pentru tine acest transport este o binecuvântare, ai să vezi. Singure, cu cei trei descurcăreţi, micuţele probabil că ar fi îngheţat în munţi. El arătă către Roşie, apoi continuă: Dar veţi avea nevoie de provizii. Nu prea cred că Biller îşi va şi hrăni oamenii.

Violet aruncă o privire către prăvălie. Ar trebui să dea o fugă şi din banii pe care se chinuise să îi ascundă să cumpere câte ceva, deşi Jim şi Fred o strigau? Putea să îi ceară tatălui ei nişte bani şi să îl roage pe căruţaş să mai amâne puţin plecarea? Nu ştia ce să facă. În acel moment însă apăru în grabă soţia negustorului de lemne şi îi vârî un pacheţel în mână lui Rosie.

— Ia, micuţo, tocmai am copt nişte pâine. Am tăiat câteva felii pentru voi.

Roşie, care amuţise pe timpul călătoriei, o privi pe femeie ca pe Moş Crăciun. Copila era fără îndoială înfometată şi nici Violet nu mai mâncase nimic de ore întregi. Băuse doar un ceai, dar nu îi mai era foame din cauza grijilor şi a agitaţiei.

Violet mulţumi jenată. Îi era ruşine pentru tatăl ei, pentru că în această nouă patrie trebuiau să înceapă ca cerşetori. Moştenirea lor ar fi ajuns pentru un nou început.

Se îndreptă cu Rosie spre căruţă, unde, în afară de o

femeie bătrână şi tristă, erau doar bărbaţi. Majoritatea tineri, care imediat începură să o tachineze şi să îi arunce vorbe necuviincioase. Pentru Violet era un avertisment pentru ceea ce avea să o aştepte pe Coasta de Vest.

— Acolo nu existau femei, o avertizase reverendul. Acum, datorită minelor, lucrurile s-au mai schimbat, pentru că minerii vin cu familiile. Dar numărul bărbaţilor este copleşitor. Aşa că fii atentă, mai ales seara. Stai acasă, nu îţi da întâlniri. Ştiu asta de pe terenurile aurifere: indivizii trimit un tinerel frumuşel, care ademeneşte fetele în pădure, după care năvălesc câte şase...

Înfometate, Violet şi Roşie mâncară repede ce le dăduse femeia din Springfield. Violet se gândise la început să mai păstreze ceva, dar ar fi trebuit să împartă cu bărbaţii. Era mai bine să mănânce cât timp cei trei erau preocupaţi de sticla cu whisky. Aşa că fetele mestecau privind la peisajul care devenea tot mai bizar şi mai frumos, pe de o parte, dar şi înspăimântător, pe de altă parte. Traversară păduri de fagi şi trecătoarea Arthur. Ploaia lăsă locul ninsorii. Roşie privea fascinată arborii parcă pudraţi cu zahăr, iazurile şi pâraiele aproape îngheţate pe lângă care treceau. Drumul devenea tot mai greu. Pasagerii trebuiau să coboare mereu, pentru că era polei sau pantele erau prea abrupte, iar caii nu mai puteau să tragă căruţa supraîncărcată.

— Mâine va fi şi mai rău, îi anunţă căruţaşul.

Pasagerii nu păreau încă demoralizaţi. Erau tineri şi puternici şi nu doar Jim Paisley se aprovizionase cu whisky în Springfield. La sfârşitul primei zile, Violet era epuizată, mai ales că prin locurile dificile fusese nevoită să o tragă şi pe Rosie după ea. Niciun călător nu era pregătit pentru o asemenea vreme. Kathleen îi dăruise lui Violet un palton călduros, dar garderoba unei femei din Dunedin care se ocupa de afaceri nu era potrivită pentru o călătorie la

munte, pe timp de iarnă. Nici încălţămintea fetelor nu era pentru zăpadă. Pantofii lui Rosie se udară după scurt timp şi micuţa plângea că îi era tot mai frig la picioare.

Violet respiră uşurată când făcură popas la sfârşitul primei etape a drumului, la o colibă primitivă, la margine de pădure. Căruţaşul nu le spuse dacă aceasta fusese construită pentru călători ori aparţinea crescătorilor de oi, care vara duceau turmele la munte. Coliba nu era însă potrivită pentru atât de mulţi oameni. Nu era destul loc pentru cei douăzeci şi şapte de muncitori mineri şi cu atât mai puţin pentru cele trei călătoare de sex feminin. Soţul femeii în vârstă insistă ca soţia lui să se aşeze chiar lângă foc şi nimeni nu se împotrivi. Familia avea şi doi fii voinici, care îşi susţinuseră părinţii. Când Violet încercă timidă să găsească şi ea un loc mai cald, i se răspunse: „Tu poţi să vii între mine şi prietenul meu, îţi vom ţine noi de cald!” sau „Nici nu ştii cât de repede te va înfierbânta focul meu, scumpo!” în cele din urmă, ea ajunse cu Rosie în grajdul unde se adăpostise căruţaşul cu caii lui. Violet vru să plece, deoarece unul singur putea fi mai periculos decât tot grupul, dar bărbatul, trecut de vârsta mijlocie, îi arătă un colţ acoperit cu paie, în partea opusă a focului pe care tocmai îl aprinsese.

— Întindeţi-vă acolo liniştite, eu nu vă fac niciun rău, spuse el calm. Am o fată la Greymouth.

Violet şi Roşie se înfăşurară în păturile lor. Când bărbatul le întinse o cană cu cafea, Violet căpătă curaj:

— Am auzit... am auzit că la Greymouth nu sunt multe fete, spuse ea încet.

Bărbatul dădu din cap.

— De aceea îi şi rămân fidel lui Molly, răspunse el jenat.

Violet sorbi din cafea şi înspăimântată constată că era combinată cu whisky.

— Te încălzeşte, îi spuse bărbatul. Dar nu te teme, nu

mă îmbăt. Trebuie să fiu atent la foc, pentru că aici în grajd este periculos. Nu vreau nici să îngheţ şi nici să mă sufoc.

Zâmbind sugestiv, arătă către încăperea principală a colibei.

Violet zâmbi. Mirosul oamenilor înghesuiţi în coliba mică îi tăiase şi ei respiraţia.

— Cum este Greymouth? întrebă ea timidă.

Căruţaşul ridică din umeri.

— Ca un oraş, răspunse el scurt. Trei mine, un pub, multă murdărie.

Nu suna încurajator. Dar nici nu se aşteptase la altceva. Lipită de Rosie, adormi şi ea în cele din urmă. Căruţaşul avusese dreptate. Whisky-ul o încălzise, iar bărbatul nu se apropie de ele.

Violet se trezi dimineaţa devreme din cauza frigului cumplit din grajd, în ciuda trupurilor calde ale cailor. Căruţaşul lăsase focul să se stingă, altfel nici nu ar fi cutezat să adoarmă. Violet încercă să reaprinsă focul, dar nu reuşi. În cele din urmă, se trezi şi bărbatul şi o ajută. Roşie se trezi şi ea şi scâncea de frig.

— O să fie mai bine acum, zise căruţaşul. Dormi, înainte să îngheţi.

Speriată, Violet se hotărî să o ţină trează pe sora ei mai mică şi să bea cafeaua amară pe care le-o dădu bărbatul, care găsise în genţile lui şi nişte lapte şi zahăr.

— Eu o prefer neagră, spuse el. Dar pentru cea mică...

Violet puse mai mult zahăr în cafeaua acesteia, pentru că auzise odată că zahărul menţinea căldura.

Între timp începură să se agite şi călătorii de alături şi se luară la ceartă din cauza cafelei, ceaiului, a pâinii sau a whisky-ului.

Violet privi temătoare spre uşa dintre grajd şi colibă. Roşie era de-a dreptul speriată şi bărbatul îşi dădu seama

că nici nu ar fi îndrăznit să se ducă dincolo pentru a cere ceva de mâncare, aşa că îşi împărţi bucuros cu fetele pâinea şi brânza lui.

— M-am săturat, spuse el pe un ton blând, după ce Violet îi mulţumi. Să veniţi lângă mine pe capra căruţei. Cel puţin acolo nu o să te pipăie nimeni, fată frumoasă.

Violet roşi. Deci şi căruţaşul remarcase că era drăguţă.

În ciuda noului privilegiu, a doua zi a călătoriei a fost infernală. Şi asta încă de la început: zona prealpină, în care pădurile de fag cedau locul stâncilor acoperite de zăpadă şi grohotişurilor, părea de basm privită de pe capra căruţei şi de sub păturile călduroase. Roşie se desfăta urmărind păsările verzi-cenuşii cu ciocuri curbate, care se legănau obraznice pe crengile arborilor şi păreau că îi bruftuluiau pe călători. Acestea se aşezau în stol pe căruţă ori pe hamurile cailor şi căruţaşul le alunga când voiau să ciugulească spinările animalelor.

Violet privea ca vrăjită.

— Acestea... acestea arată ca papagalii?

Nu era singură. Nu văzuse papagali decât o singură dată, când prin Treherbert se rătăcise o menajerie.

Căruţaşul zâmbi:

— Sunt kea, enervează oamenii. Fii atentă!

Bărbatul scotoci sub capră după un săculeţ, scoase din el câteva hârtii pe care le vârî sub pelerină şi băgă în săculeţ o bucată de pâine. Apoi legă bine săculeţul de bici şi Violet şi Roşie urmăriră fascinate şi înveselite cum două păsărele se repeziră la săculeţ, încercând să ajungă la pâine cu ciocurile lor curbate. În cele din urmă, una din ele îl deschise şi scoase pâinea. Dar se luară la ceartă, căzură de pe capra căruţei şi îşi luară zborul, scăpând pâinea. Se ciorovăiră iară, ca şi cum s-ar fi acuzat de ceea ce se întâmplase.

Roşie râse fericită.

— Papagalii nu trăiesc în mod normal la căldură? întrebă Violet.

Căruţaşul ridică din umeri.

— În Noua Zeelandă, nimic nu este normal, spuse el scurt.

Spre prânz, căruţa grea ajunse la nişte pante abrupte şi pasagerii trebuiră să coboare. De data aceasta exista şi pericolul de a aluneca şi a se prăvăli în prăpăstiile de pe marginea drumului. Câteodată traversau podeţe şubrede peste hăuri care păreau fără fund. Roşie reîncepu să plângă şi nu mai vru să privească în jos. Violet nu mai putea să o tragă după ea şi nici nu îndrăznea să îl roage pe tatăl lor. Jim se clătina din nou îngrijorător, rezervele de whisky ale minerilor parcă nu se mai terminau.

— Sunt cu toţii mineri din Anglia? îl întrebă Violet pe căruţaş pe o porţiune de drum în care trebuiseră să meargă din nou pe jos. Vreau să spun... vin din localităţi miniere?

Bărbatul, care între timp se recomandase ca Bob, se încruntă şi ridică din umeri. Cu acest gest obişnuia să răspundă la jumătate din întrebările ce i se puneau.

— Ei aşa spun, se eschivă el. Oare aşa o fi? Eu trebuie să recrutez indivizi voinici. Pe cât posibil cu experienţă. Iar cei care nu o au, o dobândesc în minele Biller. Principalul este să nu facă pe ei în subteran. Dacă le este teamă să coboare în mină, nu sunt buni de nimic. Eu fac treaba asta de un an, şi se pare că o fac bine.

Din acest punct de vedere, Jim şi Fred Paisley corespundeau cerinţelor. Şi probabil că nici Eric Ferice nu se temea de nimic. Cei trei se lăudau cu experienţa lor în subteran şi astfel îşi creau prieteni şi admiratori printre novici. Ceilalţi mineri vechi, printre care şi bărbatul cu soţia tristă şi cu fiii, îşi dădeau doar ochii peste cap.

Ziua trecea chinuitor de încet. Violet ba murea de frig în

căruţă, ba se lupta cu transpiraţia mergând cu greu mile întregi prin zăpadă, în cele din urmă, Bob fu de acord ca Rosie să rămână în căruţă când pasagerii coborau, pentru că micuţa nu era grea. Spre prânz, aceasta adormi, ceea ce o sperie pe Violet. În cele din urmă, făcură o pauză într-o zonă înaltă, de unde s-ar fi putut vedea foarte frumos munţii din jur, dacă nu s-ar fi pornit un viscol nebun.

— Vara este mai bine, remarcă Bob.

După panică, pe Violet o cuprinse letargia. Totul îi era indiferent. Alunga păsările kea, care voiau să îi ia pâinea, şi mesteca răzbită de foame. Nu mai avea nimic nici împotriva whisky-ului în cafea. Cu conştiinţa încărcată, testă băutura şi pe Rosie.

— Trecătoarea Arthur, anunţă la un moment dat Bob conducând atelajul peste nişte podeţe periculoase şi pe nişte drumuri înguste, înclinate, de cele mai multe ori, foarte tare în stânga ori în dreapta. Şi adăugă: De acum coborâm.

— Deci... aceasta a fost cea mai grea parte a drumului? întrebă Violet plină de speranţă.

Bob ridică iarăşi din umeri:

— Depinde cum o iei.

De fapt, nici această parte nu s-a dovedit prea simplă. Pasagerii fură nevoiţi să coboare din nou de mai multe ori, pentru ca oiştea să nu se prăvălească peste cai. Şi mersul la vale prin zăpadă se dovedi tot atât de istovitor ca urcatul. Dar la capătul zilei ajunseră la un han adevărat. La Jacksons, un mic sat de munte, călătorii au putut să-şi închirieze camere ori să înnopteze în adăpostul comun. Lui Jim şi suitei lui le-au mai ajuns banii pentru o bere înainte de culcare.

Apoi s-au ghemuit în grajd. Proprietarul hanului acceptă acest lucru numai după ce Bob îl asigură că va supraveghea focul.

— Nu este o reclamă bună ca oamenii să se îmbete la el, după care să degere afară, comentă căruţaşul.

Pe Violet şi pe Rosie le luă iarăşi sub protecţia sa. Acestea dormiră adânc sub păturile lui Kathleen şi ale cailor. Când se treziră, afară ploua. Ploaia continuă să cadă şi în timp ce luară micul dejun şi se înhămară caii şi nu se opri nici când începură coborârea.

— Pe aici plouă permanent, spuse Bob când, după mai multe ore, Violet întrebă exasperată când va înceta ploaia. Ca şi la Greymouth.

Pe parcursul zilei, Violet se întrebă dacă nu cumva Bob avea dreptate şi dacă ea va mai vedea lumea vreodată clar ori doar prin perdeaua ploilor. Peisajul se împăduri, treceau pe lângă râuri şi prăpăstii. După-amiaza, toate păturile erau ude şi Violet ducea dorul unui loc uscat, chiar şi friguros, aşa cum fusese grajdul din munţi. Dar nu mai aveau mult. Spre seară ajunseră la Greymouth.

Violet se aşteptase la un loc asemănător cu Treherbert – trist, plictisitor, dar un oraş adevărat, cu străzi cu case pe ambele părţi, clădiri din cărămidă şi o gară.

Dar Greymouth părea la prima vedere un orăşel de coastă. Deşi ploaia făcea ca totul să pară cenuşiu, poziţia era minunată, între mare şi un râu a cărui vărsare dăduse numele oraşului, după cum avea să afle ea mai târziu. Violet nu mai auzise de mine la malul mării, dar după cum îi spusese Bob, în Noua Zeelandă se părea că totul era altfel. Greymouth era un mare şantier – pe strada principală existau doar câteva clădiri, dintre care una, cum se putea altfel, adăpostea pubul. Se părea că nu existau încă hoteluri.

— Dar sunt câteva în construcţie, zise Bob. Pe coastă vor fi frumoase, doar că mult prea scumpe pentru tine, micuţo.

Violet oftă. Cum până seara mina Biller nu le oferi o

locuinţă, Violet deveni pesimistă în privinţa unui loc de înnoptat. Bob se uită mirat la ea când aceasta îl întrebase de casă.

— Ce fel de casă? Casă pentru mineri? Pentru prima oară aud despre aşa ceva.

Violet îl privi fix.

— Dar noi unde vom locui? întrebă ea. Dacă... dacă nu există niciun hotel şi nici case şi...

— Minerii îşi construiesc singuri case, răspunse Bob, şi Violet îşi dăduse seama imediat la ce se referea acesta.

Lui Bob i se ceruse să ducă oamenii imediat la mina Biller, pentru ca aceştia să nu se angajeze la mina statului, care oferea cele mai bune condiţii de securitate, dar plătea cel mai prost, sau la Marvin Lambert, care deschisese a doua mină particulară lângă Biller. Marvin Lambert nu angaja muncitori de pe vase, dar prefera să îi angajeze pe cei mai buni oameni ai lui Biller, după ce aceştia se dovedeau mai întâi cu adevărat utili minei.

De aceea Biller era interesat ca oamenii să semneze imediat un contract. Drumul către mină trecea direct prin cartierul muncitorilor şi Violet era îngrozită. Locuinţele din jurul minei arătau ca şi cum ar fi fost construite de oameni ca Jim şi Fred. Nimeni nu se gândea la sistematizare, la străzi ori canalizare. Fiecare îşi făcea coliba unde voia, din materialele pe care le avea. Majoritatea arătau mai curând ca nişte coteţe din deşeuri de lemn şi cofraje părăsite de constructori în mină. Mulţi oameni dormeau sub prelate gudronate. Cu siguranţă că nu existau case cu mai mult de o încăpere, iar în ciuda ploii, vatra pentru gătit era afară. În interior nu erau vetre sau cămine. Aerul era înăbuşitor, puţea a fum şi a excremente. Probabil că nici closete normale nu existau, nici private şi nici publice.

În ochii lui Violet se iviră lacrimi. Trebuia să fie oribil să trăieşti în asemenea colibe, dar fireşte că şi mai oribil era

să nu ai niciun fel de adăpost. Iar ei se aflau exact în această situaţie. În noaptea aceea, tatăl ei, Fred şi Eric nu vor construi o colibă. Cei trei au să dispară în pub, unde vor găsi cu siguranţă şi un culcuş. De ea şi de Rosie vor uita. Se mai întâmplase aşa.

Fata rămase ca în transă în căruţă, în timp ce Bob îşi conducea pasagerii la nou construitul birou aflat lângă instalaţiile de exploatare. Mina arăta ca şi cea din Treherbert – clădiri modeste, un turn, depozite. Toate sub ploaia deasă. Violet o căută cu privirea pe femeia mai vârstnică, singura fiinţă femeiască în afară de ea şi de Rosie. Spera ca aceasta, ca adultă, să găsească o rezolvare a situaţiei, măcar pentru noaptea ce urma. Dar femeia care până acum păruse de nezdruncinat se prăbuşise complet la vederea aşezării. Plângea neîncetat. Violet îşi întoarse privirea de la ea.

Între timp, bărbaţii se întoarseră de la birou cât se poate de bine dispuşi, cu un mic avans. În ziua următoare vor avea liber, îi spuseră bucuroşi Jim şi Fred.

— Ne vom construi o casă! răspunse mândru tatăl lui Violet, când aceasta îl întrebă unde vor locui. Mina ne dă lemne, Biller este foarte generos. Aşa că trebuie să bem un pahar, băieţi!

Violet nu găsea motive să înalţe osanale proprietarului minei. Chiar dacă oamenii nu trebuiau să fure lemnul pentru colibele lor, ei erau mineri, nu constructori. Lui Violet deja îi era groază de „casa” pe care ar construi-o Jim, iar femeia vârstnică din spatele căruţei îi împărtăşea părerea în privinţa celor din familia ei.

— Aşadar, la cârciumă? întrebă Bob posac ca totdeauna.

El le privi compătimitor pe Violet şi pe Rosie.

Bărbaţii îşi exprimară zgomotos acordul. Violet se miră că nu o podidiseră lacrimile când căruţa se îndepărtă încet printre colibele sărăcăcioase. Dar nu putea să plângă.

Simţea doar furie, o furie sălbatică, neputincioasă.

CAPITOLUL 8

Găsiră un poştalion care pleca la Auckland şi pentru că nu se opuse nimeni, conducătorul atelajului acceptă să îi ia cu el pe maori şi pe câinele lor, fireşte, contra unei sume piperate.

— Provizii pentru călătorie, chicoti Matariki când Kupe îl urcă pe Dingo. Fata îşi regăsise buna dispoziţie. Oh, Dumnezeule, cât mă bucur că am plecat! Mă şi gândeam că trebuia să mă spetesc muncind pentru familia McConnell până la adânci bătrâneţi. Şi acest oraş groaznic... să sperăm că la Auckland va fi mai bine.

Şi la Auckland, un oraş cu pretenţii, cu străzi destul de bune, cu trotuare şi case din piatră, Kupe şi Matariki erau priviţi chiorâş, îmbrăcămintea cam jerpelită a lui Matariki şi mantia ei de căpetenie atrăseseră atenţia.

— Mai întâi la serviciul telegrafic, apoi la magazinul universal! hotărî Matariki conducându-l pe Kupe pe Queen Street.

Auckland îi amintea de Dunedin, deşi părea mai colorat, mai tineresc şi mai puţin elegant. Şi nu era de mirare, deoarece localitatea nu fusese întemeiată de membri ai Free Church of Scotland, ci se dezvoltase în mod natural odată cu creşterea importanţei portului comercial şi sporirea numărului de imigranţi. Aici va cheltui banii câştigaţi cu atâta trudă la familia McConnell pe nimicuri frivole.

La telegraf, oamenii fură circumspecţi faţă de Kupe, dar serviabili cu Matariki. Fata roşi la complimentele primite şi la glumele funcţionarilor. Dimpotrivă, Kupe deveni morocănos, lui i-ar fi făcut plăcere să o protejeze pe Matariki, dar fu nevoit să constate că ea se descurca mult mai bine decât el în viaţa citadină.

— Trimitem două telegrame, hotărî ea. Nu este chiar

atât de scump. Una părinţilor mei şi una reverendului. Familia Burton locuieşte în Dunedin şi o va primi imediat. Putem aştepta aici răspunsul? Durează oricum câteva ore. Iar eu am nevoie urgent de haine noi!

— Ar trebui să economisim banii, îi spuse nesigur Kupe. Va trebui să dormim undeva în noaptea aceasta...

— Ne putem permite din simbria mea, cu siguranţă că ne vor rămâne bani şi pentru asta. Matariki nu părea deloc preocupată de problema financiară. Pariem că vom primi bani chiar astăzi? Iar dacă nu... zise ea surâzând angajaţilor telegrafului... cu siguranţă că domnii ştiu o pensiune accesibilă, la care ne vor ajunge banii pe care îi vom mai avea.

Funcţionarii le propuseră imediat două, trei locuri unde ar fi putut merge.

— Vă gândiţi la o cameră... cu două locuri, ori... hm... să fie o casă onorabilă?

Matariki îl fulgeră cu privirea pe cel care întrebase:

— Arătăm noi ca nişte persoane neonorabile? ripostă ea mândră, făcându-l pe Kupe să roşească.

Aşa cum i se băgase în cap la orfelinat, oamenii onorabili nu purtau haine la mâna a doua, care pe deasupra nici nu le erau pe măsură, şi dacă nu erau căsătoriţi, nu umblau împreună. Ca să nu mai vorbim că le-ar fi prins bine o baie, cu atât mai mult lui Dingo.

— Există o pensiune pentru tinerele femei la câteva străzi de noi, spuse unul dintre angajaţi. Poate că...

— Sună foarte bine, răspunse maiestuos Matariki. Dar mai întâi mergem la cumpărături. Kupe, Dingo, haideţi!

Matariki se gândise la un magazin de modă pentru femei, precum Lady’s Goldmine, dar, în cele din urmă, se lăsă dusă de Kupe la un magazin universal obişnuit. Acolo, tânărul îşi găsi pantaloni şi cămăşi potrivite, iar Matariki insistă ca el să îşi cumpere şi o haină din piele şi o pălărie.

— Şi ai nevoie şi de un frizer! îi spuse ea. Trebuie să te tunzi.

Kupe o privi îngrozit. Avusese nevoie de mult timp ca să îi crească părul suficient pentru tradiţionalul coc de războinic, iar acum *tikitiki* era mândria lui.

Matariki îşi dădu ochii peste cap.

— Kupe, nu poţi să umbli aşa pe aici! Li se face frică oamenilor. Tu...

— Tu ai spus că eşti o maori! Şi acum... acum te comporţi ca o *pakeha*. Eu credeam...

Matariki îşi muşcă buzele. Nu se gândise la asta, dar Kupe avea dreptate. Pe când era prizonieră în Hamilton, jurase să fie maori, parte a poporului ei. Cu toate avantajele şi dezavantajele. Iar acum reintra în rolul de elevă la Otago, imediat ce un *pakeha* fusese amabil cu ea?

Oftă.

— Bine, lasă părul aşa. Dar eu nu l-aş strânge sus neapărat, dacă nu m-aş duce la război. De acord?

Kupe aprobă cam posomorât, însă după ce Matariki petrecu o oră în raionul de confecţii al micului magazin universal şi îşi făcu apariţia într-o rochie nouă, ochii lui străluciră din nou. Tânăra purta o rochie simplă din pânză maro, cu reflexe aurii, care îi evidenţia culoarea tenul în nuanţa cafelei cu lapte, puţin mai palid, şi ochii căprui-aurii. Rochia se încheia cu nasturi de culoarea fildeşului şi avea aplicaţii negre. Corsetul, primul purtat de Matariki, pe care îl probase cu mândrie, deşi oftase uşor când vânzătoarea îi strânsese şnururile, îi scotea în evidenţă talia subţire, aproape fragilă. Mănuşile, tot de culoarea fildeşului, îi acopereau degetele cu pielea crăpată din cauza leşiei folosite pentru curăţenie. Pe părul bogat, negru era fixată o pălărioară crem.

— Ştiu, este *pakeha*, dar... se scuză Matariki.

— Este minunată! spuse Kupe emoţionat. Eşti minunată,

nici nu ar mai trebui să porţi *piu piu*, altfel nu te-aş mai putea privi, fără...

Se încurcă în cuvinte.

Matariki zâmbi.

— Vorbeşti ca un *pakeha*, Kupe! Dar trebuie să mai lucrezi la asta. Un maori poate privi o femeie aproape goală fără să îl ducă gândul la prostii!

Când cei doi reveniră la telegraf, răspunsul de la reverendul Burton sosise:

Matariki, *rămâi unde te afli*! *Părinţii sunt înştiinţaţi*. *Banii sunt la Bank of New Zealand*, *Queen Street*.

Fata torcea ca o pisicuţă când după scurt timp intra în aristocratica clădire a băncii, unde era tratată cu cea mai mare atenţie, şi devenea posesoarea unei considerabile sume cu care putea să golească o jumătate de magazin universal.

— De unde sunt banii aceştia? întrebă uluit Kupe, fixând cu privirea bancnotele din mâna ei. Te împrumută ori...

Matariki surâse cu superioritate:

— Transfer telegrafic. De la Dunloe Bank la Bank of New Zealand. Este foarte simplu, ca o telegramă. Mr. Dunloe este un prieten al familiei Burton, iar părinţii mei au acolo un cont. Cred că Mr. Dunloe nici nu a mai aşteptat confirmarea lor şi mi-a şi trimis ceva. Ca un împrumut. Dar tata, adevăratul meu tată, nu *ariki*, îi poate restitui imediat băncii.

Kupe se frecă la nas.

— Atât de mulţi bani... doar aşa... Matariki, tu eşti bogată!

Vocea lui suna la fel de respectuos precum vocile celor din Hauhau când vorbeau despre puterile lui Matariki ca preoteasă.

Matariki confirmă fără urmă de sfială şi zâmbi iarăşi şmechereşte.

— Doar sunt fiică de căpetenie, spuse ea râzând.

Matariki şi Kupe umblau agale prin Auckland, admirând instalaţiile portuare şi vasele din Anglia şi Australia. Fata îi povesti că părinţii ei fuseseră în Tasmania, înainte de a veni în Noua Zeelandă, iar Kupe îi arătă versanţii terasaţi ai lui Mount Eden şi îi spuse că, acolo, maorii se îndeletniceau cu agricultura. Tamaki Makau Rău, denumirea în limba maori a Aucklandului, fusese un oraş important cu mult înainte de a fi sosit *pakeha*.

Matariki îşi închipuia acest lucru. Îi plăceau porturile naturale şi marea, colinele verzi şi clima caldă. Era primăvară şi destul de cald pentru Auckland. La Otago era altfel de climă. Spre seară, tinerii începură să caute cazare, excluzând toate pensiunile onorabile. Directorul băncii le recomandase hotelul Commercial, cel mai apreciat hotel din Auckland, iar Matariki fu imediat fascinată de clădirea din lemn, originală, dar elegantă.

— Vrei să... intri aici? întrebă intimidat Kupe.

Matariki aprobă.

— De ce nu? Acum arătăm cât se poate de onorabil! Ca nişte creştini respectabili, cum ar fi zis Mr. McConnell. Deşi creştinii foarte respectabili fireşte că ar fi ales ceva mai ieftin, iar restul banilor i-ar fi donat săracilor.

Kupe se lăsa nervos de pe un picior pe celălalt.

— Nu este greu, Kupe. Îţi declari numele, primeşti o cameră şi a doua zi achiţi nota de plată.

Kupe îşi muşcă buzele.

— Care nume, Matariki? întrebă el timid. Eu mă numesc Kupe. Înainte mi se spunea Curt. Dar nu cunosc numele străbunilor mei. Şi nici al bărcii cu care au ajuns în Actearoa.

Brusc, lui Matariki i se făcu milă. Ea fusese sigură că tânărul avea şi un nume de familie. Mama ei primise numele soţului pe care şi-l găsise. Dar ei i se părea lipsit

de sensibilitate să îi amintească asta.

În schimb, îşi puse sfioasă braţele după gâtul lui.

— Kupe, şopti ea, strămoşii tăi au plecat, dar ei veghează ca stelele asupra ta. Hai, vom merge undeva unde nu este atâta lumină.

În faţă la Commercial, strada era iluminată cu felinare cu gaz.

— Şi acolo vom privi împreună cerul, continuă ea. Dacă una dintre stele îţi zâmbeşte, vei purta numele ei.

Matariki îl trase pe Kupe, care se cam împotrivea, în direcţia Grădinii Botanice, dincolo de clădirea administraţiei locale. Seara era senină, în ultimele sclipiri ale zilei se mai zăreau siluetele munţilor şi ale colinelor, dar stelele răsăriseră.

— Ale tale unde sunt? întrebă Kupe.

Matariki râse.

— Sunt încă la discuţii cu zeii, răspunse ea. Şi ai dreptate, eu am mai multe. Matariki este mama unei constelaţii. Dar este vizibilă în iunie. De sărbătoarea Tou-Hou. Omule, dar tu trebuia să ştii asta! Doar ai trăit printre maori!

Chipul trist al lui Kupe trăda faptul că mişcarea Hauhau nu punea mare preţ pe sărbătoarea de Anul Nou şi pe constelaţii. Această bizară religie îşi dezvoltase ritualuri proprii, departe de bunătate şi spirit paşnic.

— Acum însă alege-ţi una! îi ceru Matariki prietenului ei.

Tânărul arătă sfios trei dintre cele mai strălucitoare stele. În special una dintre ele părea să îşi trimită razele de lumină către el. Kupe îndrăzni să îi surâdă. Steaua păru că îi răspunde.

— Aceea! zise el şi indică punctul strălucitor dinspre nord.

— O ştiu, spuse mulţumită Matariki. Inclusiv pe strămoşii ei. Este Atuhati, copil al stelelor Puanga şi Takurua.

Ea arătă spre Sirius:

— Aceasta este Takurua. Strămoşii tăi trebuie să fi dispus de multă *mana* pentru a deveni asemenea stele luminoase.

Kupe îşi mângâie tatuajele:

— Bun venit în Actearoa, Kupe Atuhati, fiu al lui Puanga şi Takurua, care nu a sosit cu o canoe, ci direct din cer, pe raza unei stele.

Matariki afişă irezistibilul ei zâmbet, care totdeauna înmuia inimile. Şi care îl vrăjea şi pe Kupe. El o îmbrăţişă şi o sărută. Cu mult mai multă putere şi mai posesiv decât odinioară sub arborele *kauri*. Matariki răspunse răbdătoare sărutului.

— A fost frumos, spuse ea. Acum vom intra în hotel. Şi vom bea vin. Îţi vom sărbători numele bând vin. Este ceva deosebit. Mama mea...

— Mama ta a sărbătorit numele tău cu un bărbat în noaptea de Anul Nou! o întrerupse Kupe. Fetele triburilor... Matariki... tu... cu mine...?

Privirea lui Kupe se înfierbântă din nou. Matariki îl văzu iarăşi pe tânărul sentimental din spatele tatuajelor de războinic. O clipă se gândi să îi cedeze. El avea dreptate, pentru o fată maori, pierderea fecioriei nu însemna nimic. Keke, prietena lui Matariki, se culcase cu un băiat din *iwi* al ei pe când avea doar treisprezece ani. Dar acum? Aici? Matariki se întrebă dacă îl iubea pe Kupe. Îi plăcea de el, fireşte. Dar asta era iubirea?

Promite-mi că o vei face doar din iubire... Matariki parcă o auzea pe mama ei. Îi spusese la una dintre sărbătorile vesele ale maorilor, pe când Matariki era încă mică. Voise să îşi facă necesităţile şi mama ei o însoţise prin nişte tufişuri, unde aproape că se împiedicaseră de o pereche care se iubea. Matariki întrebase şi Lizzie îi explicase oftând. Nu ar fi avut sens să procedeze altfel, copiii

creşteau în Ngai Tahu şi aveau să cunoască modul lor liber de a se iubi. Poate fi un lucru minunat, Matariki. Dar nu o face cu uşurinţă. Nu o face pentru a obţine ceva. Nu o face doar pentru că vrea bărbatul. Fă-o numai când eşti sigură şi vrei să o faci neapărat, pentru că simţi că altfel vei lua foc!

Şi Matariki era departe de a lua foc. Ba dimpotrivă, în ciuda temperaturii din Auckland, începuse să tremure de frig. Fusese o zi lungă şi în poştalion nu dormise mult. Voia să mănânce ceva bun, iar pe urmă îşi dorea un pat numai pentru ea.

— Să mergem la hotel, spuse ea calmă. Aceasta... aceasta nu este noaptea Anului Nou.

CAPITOLUL 9

Aşa cum i se ceruse, Bob îşi duse încărcătura umană la unicul pub din Greymouth, la Wild Rover. Cârciuma făcea onoare denumirii, din ea răzbătând până în stradă cântecele în dialect irlandez ale bărbaţilor beţi.

Cu puţine excepţii, noii mineri năvăliră imediat în pub. Femeia cu familia ei şi trei ori patru tineri, care şi în timpul călătoriei stătuseră liniştiţi, o porniseră prin orăşel şi fără îndoială încercau să afle de la viitorii lor tovarăşi de muncă un loc unde să îşi petreacă noaptea. Trebuia să existe vreo familie sau două a căror casă să fie suficient de încăpătoare să primească nişte oameni în schimbul unei plăţi modeste. Bob le putea oferi asemenea informaţii. Dar Jim, Fred şi Eric refuzară să se intereseze când Violet îi rugă să rămână şi să discute.

— Putem la fel de bine să ne interesăm în pub, susţinu Jim. Aşa ceva ştie şi cârciumarul!

Violet oftă. Era posibil ca el să aibă dreptate, pubul era, fără îndoială, un loc în care se vehiculau asemenea informaţii. Dar până să se intereseze Jim, se va face miezul nopţii. Aşa că, după ce Bob îşi luase jenat rămas-bun, ea

consideră că era mai bine să caute un loc uscat. Se apropie de pub şi prin deschizătura uşii văzu cum o fată i se aruncă după gât lui Bob.

— Molly!

Bărbatul părea fericit.

Violet se întrebă ce căuta acolo prietena lui. Cel puţin în Ţara Galilor nu se obişnuia ca femeile să lucreze chelneriţe în cârciumi.

Roşie nu se mai putea ţine pe picioare de oboseală şi Violet privi disperată în jur. Lângă Wild Rover se afla un atelier pentru confecţionat sicrie. Proprietarul tocmai închisese şi fata socoti că acesta nu ar avea nimic împotrivă ca ea să îşi aştepte tatăl şi fratele pe veranda acoperită a atelierului. Căută în geantă nişte lucruri uscate pentru Roşie şi împreună cu micuţa se retrase sub un copac. Doar intrarea în pub era luminată de felinare cu petrol, în rest domnea întunericul desăvârşit. Roşie se mai smiorcăi puţin, de foame, apoi adormi pe sacul de călătorie al tatălui ei. Călătoria prin ploaie o epuizase. Nici Violet nu mai putea. Era atât de obosită, încât îi trecu prin cap să se strecoare în atelier şi să se culce într-un sicriu. Citise aşa ceva într-o carte primită de la Heather... Aproape că aţipi cu gândul la Oliver Twist. Povestea acestuia se termina cu bine, aşa cum se terminau toate poveştile.

Violet se aşeză pe geantă, rezemată de peretele atelierului, dar auzi voci din cârciuma alăturată şi se trezi de-a binelea.

— Ţi-am zis, Clarisse! Poate la sfârşit de săptămână, când este plin de lume şi oamenii se îmbată de nu mai deosebesc negrul de alb. Dar nu şi în restul zilelor. Nu mă face pe mine acum o târfă amărâtă!

Uşa se întredeschise şi un bărbat scund, voinic, cu faţa roşie aruncă afară o fată sau mai curând o femeie.

Femeia, care se cam împleticea, era machiată strident şi avea părul coafat frivol cu bentiţe şi volănaşe. Era subţirică, dar cu forme, şi cu siguranţă nu mai era tocmai tânără. Faţa îi era ridată şi machiajul alb accentua acest lucru într-un mod grotesc.

— Eu credeam... totuşi Molly... Fir-ar să fie, Paddy, eu voiam să-ţi fac o plăcere...

Avea o voce supărată.

Bărbatul pufni şi clătină din cap:

— Pe naiba plăcere, ţi-ai dorit un loc de muncă uscat! îl ironiză el. Iar Molly astăzi va avea treabă doar cu Bob, dar el are bani. De restul se ocupă Lisa şi Grace. Cu tine mai mult pierd decât câştig, deci afară!

Se întoarse spre pub şi îi aruncă şi capa. Femeia îşi acoperi cu ea părul, pentru a se feri cât de cât de ploaie. Oftând, porni spre aşezarea minieră, dar o descoperi pe Violet sub firma pe care scria GROPAR.

— Micuţo! zise ea afişând un zâmbet silit. Arăţi cam terminată, dar destul de vie pentru un client. Ce faci aici? Te prostituezi pe cont propriu?

Violet clătină din cap şi murmură:

— Eu... nu mă prostituez... şi nici nu am vreun ban. Şi... şi dacă aş avea, nu mi-aş cumpăra coşciug.

Femeia râse. Se părea că măcar umorul nu şi-l pierduse.

— De fapt, nu la asta m-am gândit, văd că nu eşti de-a noastră. Eşti a unuia dintre noii mineri ai lui Biller? Doamne, dar eşti aproape un copil. Individul s-a căsătorit cu tine şi te-a târât aici, iar acum trage la măsea în loc să construiască un adăpost?

— Sunt cu tatăl meu, şopti ea.

Roşie se mişcă pe sacul de călătorie.

— Cu tatăl nostru, se corectă Violet.

Femeia se apropie.

Violet se gândi că noua cunoştinţă nu reprezintă o

ameninţare, deşi cârciumarul îi spusese „târfa”. Poate că era doar o vorbă de ocară. Violet îşi aminti roşind că şi tatăl ei o jignea uneori pe mama ei astfel. Iar Ellen fusese cea mai bună femeie din lume. În ochii lui Violet apărură lacrimi.

— Cerule, fato, tu plângi? De fapt, ai toate motivele. Hai, liniştește-te. Eu sunt Clarisse. Şi nu depind de ăla! zise arătând spre pub şi scuipând. Lucrez singură şi nu sunt chiar aşa de amărâtă! Şi înainte de toate am un culcuş cald. Dacă vrei, te iau cu mine, poţi dormi în patul lui Molly, care cu siguranţă că în noaptea asta nu vine acasă.

Violet îşi muşcă buzele. Nu ştia ce să facă. Ellen în niciun caz nu i-ar fi dat voie să meargă cu femeia aceasta. Dar, pe de altă parte, şi Molly locuia la ea şi Molly trebuia să fie o fată onorabilă, dacă Bob voia să o ia de nevastă.

— Tatăl vostru vă va găsi mâine, dar poate se va înfuria dacă înnoptezi la noi, îi spuse femeia.

Violet ridică din umeri.

— Furios va fi oricum, zise ea resemnată. Mai ales mâine, când va trebui să ne construiască o colibă. Nu o va face cu plăcere, mereu ţipa la mama când îl ruga să repare ceva prin casă.

— Iar mahmureala de mâine-dimineaţă nici nu o să îl facă mai bun, remarcă femeia cu înţelegere. Mâine este mâine şi astăzi este astăzi. Şi astăzi, micuţa trebuie să doarmă într-un loc uscat. Deci hai! Lucrurile tatălui tău le poţi lăsa. De aici nu dispare nimic. Noi, cei din Greymouth, suntem săraci, dar suntem cinstiţi. În orice caz, majoritatea.

Femeia râse.

— Eu m-am prezentat deja. Sunt Clarisse. Clarisse Baton. Este desigur un pseudonim, dar numele meu adevărat l-am uitat de mult. Pe tine cum te cheamă?

— Violet şi Rosemary Paisley. Şi... şi eu nu am niciun

ban.

Violet roşi, pentru că minţea, dar nu voia să se laude cu banii de la Kathleen. Existau şi femei care jefuiau fetele lipsite de apărare.

Clarisse îi întinse mâna:

— De la fete nici nu obişnuiesc să iau!

Violet schiţă o reverenţă şi Clarisse râse din nou.

— O fată bine-crescută, o lăudă ea.

Violet roşi. Poate că ar trebui să se cam dezobişnuiască de atâtea politeţuri.

Clarisse porni cu hotărâre pe străzile întunecoase, care se dovediră curând şi pline de noroi. Din oraş până în cartierul minerilor era mai mult de o milă, şi Violet trebuia să o tragă după ea şi pe Rosie, care începuse din nou să plângă pentru că fusese trezită din somn.

— Pentru tine am şi ceva de mâncare, o încurajă Clarisse pe micuţă. Nu mare lucru. Noi primim mâncare la pub. De aceea ne ducem acolo şi de aceea am fost astăzi zvârlită afară... Individul crede că eu înfulec mai mult decât câştig... Dar un coltuc de pâine oi mai găsi eu.

Clarisse locuia la marginea aşezării minerilor. Casa ei se afla în pădure, o pădure bizară, cu ferigi în loc de arbori. Acestea atingeau înălţimea unui măr ori păr şi adăposteau păsări. Sau maimuţe? Sunetele care veneau de acolo păreau mai curând vaiete şi râsete decât piuit sau ciripit, dar Violet nu auzise de maimuţe în Noua Zeelandă.

Ea se gândi să verifice a doua zi. Pentru început, contemplă cu plăcere casa lui Clarisse, o construcţie surprinzător de solidă. Era făcută, asemenea celorlalte, din bucăţi de lemne, dar era mai înaltă şi mai mare decât majoritatea celorlalte coşmelii. Avea chiar şi o sobă.

— Aţi construit-o singură? întrebă ea puţin jenată, pentru că până acum Clarisse nu pomenise despre vreun bărbat.

Femeia zâmbi şiret.

— Ei, da... ca să zic aşa, am construit-o singure. Grace a flirtat cu tâmplarul, iar Anne s-a măritat cu sobarul. Este şi acesta un mod de a fi onorabil... Majoritatea muncilor le-au făcut băieţii de la mină, care altfel nu şi-ar fi putut permite o fată. Vin şi acum cu plăcere dacă mai avem câte ceva de făcut.

Violet îşi muşcă buzele.

— Ăă... aici locuiesc doar... doamne?

Clarisse râse iar cu toată faţa ei rotundă. Cu siguranţă că ar fi devenit o femeie durdulie dacă ar fi avut mai multă mâncare. Dar femeile nu puteau fi bogate. Mai aveau doar o pâine veche şi puţină brânză. Pe care Clarisse le împărţi prietenoasă cu fetele. Lor le dădu apă, iar ea bău gin.

— Aş putea să vă spun că aici se află mănăstirea de maici, dar aş ajunge în iad pentru minciună. Nu, micuţo, noi nu suntem doamne, suntem prostituate. Iar acesta este bordelul local. Dar şi maicile au trebuit să îşi cultive mai întâi grădina înainte de a putea să construiască o biserică.

Ea râse, dar pe măsură ce vorbea, râsul se transforma tot mai mult într-un surâs visător:

— Odată, micuţo, ne vom construi ceva cumsecade. În mijlocul oraşului, un pub, ca să îi facem puţină concurenţă acestui neisprăvit personaj de Halloween. Cu grajd şi bucătărie, cu nişte camere adevărate, câte una pentru fiecare fată. Pentru asta economisim... eu în orice caz. Celelalte ar prefera să se căsătorească. Şi unele chiar reuşesc. Acum, Molly îl are pe Bob al ei...

Violet fu şocată, dar muşcă flămândă din bucata ei de pâine. Se simţise prea obosită şi pentru a mesteca, însă acum îşi mai revenise, în casa lui Clarisse era cald, în sobă mocneau încă resturi de jăratic. Mobilierul era compus dintr-o masă şi patru scaune. În plus, fiecare colţ al

încăperii era separat prin draperii deosebit de pretenţioase, după cum remarcă Violet. Din catifea groasă, care le costase destui bani pe femei.

— Puţină intimitate pentru fiecare, răspunse Clarisse văzând privirea ei mirată. Da, nu ajută prea mult, se aude ce se petrece dincolo. Dar tot este mai bine decât nimic. Colţul acela este al lui Molly. Tragi bine perdeaua şi nu ieşi de acolo indiferent ce se întâmplă. Eu trebuie să servesc câţiva clienţi în noaptea asta şi este posibil ca şi Grace şi Lisa să mai aducă vreunul. Pe tine nu te va deranja nimeni. Molly îşi face treaba, apoi doarme la Bob. Iar mâine va pluti deasupra norilor... noapte bună, micuţo.

Clarisse o mângâie uşor pe cap pe Rosie. Apoi îşi aruncă pe umeri pelerina udă şi dispăru în întuneric. Violet îşi imagina ce va face. Va acosta bărbaţi la vreun colţ de stradă. Violet văzuse astfel de fete când îşi însoţea mama la pub în căutarea tatălui ei. Ellen îi cerea totdeauna să privească în altă parte, dar ei nu îi scăpaseră rochiile scurte şi machiajul acestora. Uneori mai văzuse pe câte una dintre fete plecând cu câte un bărbat. Dispăreau pe undeva şi pe urmă... Lui Violet îi era penibil şi să se gândească ce făceau. Dar ştia despre ce era vorba – pereţii caselor minerilor nu erau atât de groşi încât părinţii să poată ascunde ceva de copiii lor. Oamenii făcuseră aşa ceva chiar şi pe vas. Din cabine răzbăteau astfel de sunete până pe coridoare şi pe punte. Se părea că bărbaţilor le făcea plăcere... altfel nu ar fi plătit pentru asta.

Colţul lui Molly era curat şi patul proaspăt aşternut. Lui Violet nu îi fu scârbă să o întindă acolo pe Rosie, apoi se gândi dacă trebuia să îşi despacheteze cămaşa de noapte ori era mai bine să doarmă în rochie. Se decise pentru ultima variantă şi era pe jumătate adormită când îşi făcu loc lângă cea mică. Noaptea nu auzi mare lucru. Simţi doar când uşa se deschidea ori se închidea. Acest zgomot

anunţa la Treherbert sosirea tatălui ei, urmată deseori de cearta nocturnă dintre soţi. În locuinţa lui Clarisse se auzeau doar chicoteli şi şoapte şi Violet aţipea imediat. Dimineaţa o treziră mirosul de cafea proaspătă şi vocile de femei mai mult ori mai puţin somnoroase.

Agitată, trase deoparte draperia şi dădu cu ochii de trei păsări de noapte strident fardate. De fapt, trei femei normale, care nici măcar nu arătau nedormite. Clarisse, care îşi despletise părul şi îl prinsese într-un coc la ceafă, părea mai curând maternă decât frivolă. Cu siguranţă că avea peste treizeci de ani. Celelalte fete erau mult mai tinere. Una dintre ele, Grace cea brunetă, era chiar drăguţă. Blonda Lisa, nu spunea mai nimic, dar ea îi zâmbi imediat prieteneşte lui Violet.

— Acestea sunt copilele tale părăsite? o tachină ea pe Clarisse. Recunoaşte că vrei să o recrutezi pe micuţă. Frumoasă cum este, ar putea să facă avere.

Violet roşi.

— Şi la treizeci de ani ar arăta la fel de veştejită ca mine! răspunse Clarisse. Nu, nu! Nu o supăra, doar vezi că se ruşinează. Mai bine du-te să cumperi pâine sau aţi adus voi ceva?

Grace şi Lisa clătinară din cap.

— Nu, ieri-noapte nu s-a stat mult, răspunse Grace şi luă cei câţiva penny deja pregătiţi pe masă. Miercurea nu este nicio sfârâială, este adevărat că au venit novicii, dar au vrut în primul rând bere, pentru o fată trebuie să mai economisească ceva.

— Mă duc eu... îmi este şi mie foame.

Clarisse şi Lisa râseră, de parcă auziseră o glumă.

— De fapt, ea a pus ochii pe fiul brutarului, o trădă Clarisse, garantat nu intră prin faţă în prăvălie, ci prin spate, pe la cuptor.

— Şi o să primească pâinea pe gratis, cu ceva noroc,

confirmă Lisa făcând cu ochiul.

Violet era încurcată.

— Dar eu gândeam... eu credeam... hm...

La Treherbert, nici vorbă nu era ca o prostituată să se mărite cu un meşteșugar.

Clarisse zâmbi.

— Scumpo, aici, noi suntem singurele fete. Mai există câteva femei căsătorite, dar cele mai multe dintre ele au acelaşi trecut ca noi, puţine au venit aici cu bărbaţii lor. Aşa că băieţii iau ce găsesc. Tu vei avea de unde să alegi, Violet Paisley. Mă înşel eu, ori ea este unica fată castă din toată aşezarea?

Violet se îngrozi. Era mai rău decât spusese reverendul.

Lisa confirmă.

— Este posibil ca la Lambert ori la minele de stat vreun miner sau doi să aibă fiice. Dar aici, la Biller...

— Aşa că vezi să agăţi un maistru ori unul dintre bărbaţii din oraş. Nu lua vreun miner, nimeni nu se îmbogăţeşte aici.

Clarisse se mai uită o dată în dulapul din care seara luase pâinea şi brânza şi care acum era gol.

Lisa se ridică.

— Mă duc la Robert, poate îmi dă puţin lapte, zise ea. Sau ouă... nişte ouă ar fi bune. Dar pe vremea aceasta găinile nu ouă.

Clarisse îi mărturisi lui Violet că unii mineri ţin pe lângă casele lor oi, capre sau găini. Cu laptele şi ouăle îşi mai completează salariile.

— Dar trebuie să fii făcut pentru asta, oftă ea. Robert pute precum caprele lui, însă Lisa are o slăbiciune pentru el. Cine ştie, poate că şi ea provine de la ţară.

Violet se miră că femeia nu ştia acest lucru. Când vieţuiesc împreună, oamenii îşi spun de obicei unul altuia poveştile de viaţă. Dar probabil că prostituatele au

secrete.

Clarisse se folosi de absenţa prietenelor pentru a-şi număra banii câştigaţi în cursul nopţii şi a-i pune într-o ascunzătoare din colţul ei.

— Nu este mult, dar curând voi strânge suma pentru stabiliment, se bucură ea.

Violet îşi aminti că proaspăta ei prietenă strângea bani pentru o casă în oraş. Un pub. Violet considera îngrozitor să ai un pub, dar pe de altă parte era sigur că te îmbogăţeai cu aşa ceva.

— Se câşti... se câştigă, de fapt, bine ca...?

Lui Violet nu îi ieşea de pe buze cuvântul.

— Poţi să spui ori „fete uşoare”, ori „prostituate”, o ajută Clarisse. Nouă ne este indiferent cum ne zici.

Ea deschise ferestrele ca să aerisească încăperea. Afară nu era frig şi se oprise şi ploaia. Ba chiar şi soarele se căznea să iasă. Ferigile grele de apă aruncau umbre ciudate asemănătoare penelor.

— Şi în privinţa banilor...

Clarisse adulmecă aerul proaspăt. Se simţea un miros curios, dulceag, de pământ. Aerul era greu de umezeală şi cu siguranţă şi de praful de cărbune. Nefericită, Violet se gândi la Dunedin, la aerul curat de acolo şi la vântul răcoros dinspre munte.

— ...desigur se câştigă mai mult decât ca fată în casă, continuă ea. Oricum, aici nu se găseşte o astfel de slujbă. Deci nu te gândi că femeile de pe Coasta de Vest au locuri de muncă la discreţie. Nu este aceeaşi situaţie cu prostituatele. Plus haine, farduri, puţin gin ca să îţi mai îmbunătăţeşti viaţa... bărbaţi...

Violet se încruntă. Ar trebui să îşi ia lucrurile şi să se ocupe de micul dejun. Urma să se trezească Roşie şi în curând trebuiau să plece să îşi caute tatăl. Dar discuţia cu Clarisse era prea interesantă.

— Femeile... plătesc... pentru bărbaţi? întrebă ea uluită.

Clarisse se încruntă şi se frecă pe frunte. Nefardată, arăta chiar ca o vecină obişnuită din Treherbert. Avea ochi prietenoşi de un albastru deschis, şi ridurile abia dacă i se mai vedeau.

— Nu direct, răspunse ea. Nu aşa cum plătesc bărbaţii pentru femei. Dar după cum merge, este de ajuns ca un individ să facă asta, ca şi cum ar iubi una dintre fete, cu adevărat, cinstit, de dragul ei. Şi ea se topeşte, îi cumpără ba o cămaşă, ba nişte bretele frumoase pentru pantaloni, puţin tabac şi fireşte că de fiecare dată când vine el în vizită pregăteşte şi o sticlă de băutură bună. Hm... şi, de cele mai multe ori, el are nevoie de bani – pentru un mic cadou, pentru un pariu... desigur că el promite să îi restituie. Cu dobândă. Şi se întreabă dacă nu ar fi bine să câştige la poker? Sau la pariuri? Pe urmă s-ar putea căsători.

— Dar el nu câştigă, interveni Violet.

Clarisse confirmă:

— De obicei, nu câştigă. Şi dacă totuşi câştigă, mai încearcă încă o dată, fără ca să îi restituie fetei ceva. În final – lacrimi şi o pungă goală. După cum povesteşte...

Clarisse puse mâna pe mătură şi începu curăţenia. Violet încercă să o ajute, dar nu reuşi. Casa era, pur şi simplu, prea mică şi deja curată.

— Dumneavoastră nu vi se întâmplă aşa ceva? întrebă curioasă Violet.

Clarisse râse.

— Nu. Eu nu mă îndrăgostesc atât de uşor şi economisesc banii pentru propria casă. Nu trebuie să îmi beau zilele, ştiu că ziua următoare va fi la fel de tristă ca şi cea de astăzi. Mă gândesc la un viitor mai bun. Ea oftă, apoi adăugă: Dumnezeule, să am odată o cameră doar pentru mine şi în ea să nu intre niciun bărbat...

Ca un făcut, tocmai atunci se auzi ceva izbindu-se de uşă şi bărbaţii nici nu mai aşteptară să li se răspundă „Intră!” Jim şi Fred Paisley năvăliră în casă de parcă ar fi vrut să salveze virtutea lui Violet în ultimul moment.

Când auzi gălăgie, Roşie se trezi şi încercă să îşi tragă pătura peste cap.

— Violet, nu pot să cred! se răsti Jim. Nicio zi nu a trecut şi oamenii deja vorbesc! Nu ai nicio ruşine? Să cari copilul după tine în... în...

Jim ridică pumnul.

Violet se retrase speriată într-un colţ.

Clarisse se vârî hotărâtă între ea şi tatăl ei.

— În ce? întrebă ea supărată. Într-un loc uscat? Ca să nu o găsiţi moartă în ploaie, în faţa prăvăliei pentru coşciuge? V-aţi gândit la ce li s-ar fi putut întâmpla fetelor? Doar pe aici locuiesc cincizeci de indivizi, Mr. Paisley, nu? Iar la celelalte mine alte cel puţin câteva sute. Toţi se duc la pub şi unii dintre ei nu s-au mai culcat de săptămâni cu o fată. Aştia sunt excitaţi precum câinii, Mr. Paisley, şi dumneavoastră vă lăsaţi fetele în faţa crâşmei ca pe nişte prostituate!

Jim Paisley se pregăti să o lovească şi pe Clarisse, dar, fulgerător, în mâna acesteia apăru un cuţit. Violet se întrebă cum de îl apucase atât de repede şi văzu că ştia să îl folosească.

— Nu aşa, Mr. Paisley! Nu mă veţi ameninţa în casa mea! Iar acum mulţumiţi-mi prieteneşte pentru că v-am salvat fiica mai mare de o soartă mai rea decât moartea. Ea rânji, apoi se încruntă. Şi se prea poate că şi pe cea mică. Nu toată lumea vede diferenţa. Acum, îngrijiţi-vă să găsiţi până la noapte un acoperiş deasupra capului, unde copiii să poată să se adăpostească. Şi cel mai bine şi cu o uşă care se poate încuia... cu un dulău afurisit care să o vegheze.

Ultimele cuvine le pronunţă mai încet.

Violet privi temătoare la tatăl ei, dar, în mod surprinzător, acesta se schimbase când Clarisse îi aminti de un acoperiş. Pe faţa lui Jim apăru un rânjet triumfător.

— Am deja o casă! Da, Violet, tu crezi că nu sunt bun de nimic şi că în pub nu se încheie afaceri. Dar bătrânul tău tată ştie cum se fac treburile! Am negociat cu unul dintre beţivi pentru o casă faină. El spunea că s-a săturat de minerit şi mâine pleacă la Westport la vânat de balene. Şi eu voi primi casa lui...

Violet preferă să nu întrebe câţi bani i-or mai fi rămas lui Jim din avans. Cu siguranţă, casa nu valora nici jumătate din cât plătise acesta. Dar, pe de altă parte, i se luă o piatră de pe inimă. Indiferent cât costase, ea nu va mai fi nevoită să aştepte şi să spere până când Jim şi Fred construiau ceva.

— Acum, hai să îţi arăt! Tu trebuie... ăă... trebuie să faci puţină ordine. Să ştii că este o cameră de flăcău. În rest...

Violet îşi strânse lucrurile. Ar fi preferat să mai rămână, mai ales că tocmai intrase Grace, mulţumită, zâmbitoare, cu chipul îmbujorat, cu o pâine sub braţ şi cu o pungă cu chifle dulci în mână.

— Plecaţi? Am adus ceva grozav pentru micuţă.

Ea arătă către chifle, fără a spune dacă le cumpărase ori obţinuse bunătăţile la schimb. Roşie privi cu jind punga de la care venea un miros irezistibil.

— Le poţi lua cu tine, spuse prietenoasă Clarisse. V-am invita cu plăcere la micul dejun, dar avem reguli stricte: niciun bărbat în casă înainte de răsăritul lunii.

Grace chicoti. Jim Paisley le privi furios pe femei. Violet murmură mulţumiri jenante şi îşi urmă tatăl afară, înainte să se ia iar la harţă. Roşie deja muşca din bunătăţile dulci.

— Ne mai vedem! strigă Clarisse după ei.

Violet se întrebă dacă aceasta se adresase fetelor sau

tatălui ei.

„Casa fainã” se afla în mijlocul aşezării minerilor şi era o dărăpănătură. Violet nici nu se aşteptase la altceva. Drumurile spre ea erau atât de noroioase, încât piciorul se adâncea în clisa scârboasă şi în pământ. Nici noua casă a lui Paisley, nici colibele din jur nu aveau toaletă. Locatarii îşi făceau necesităţile afară. Casele erau doar la câţiva paşi una de alta, aşa că nu te puteai retrage în pădure ori în altă parte, unde excrementele să se piardă printre tufe. Oamenii făceau în spatele casei şi ploaia aducea totul pe străzi. Aşezarea era o cloacă, puţea cumplit şi peste toate se aşternea funinginea de la focuri şi praful de la mină. Violet nu se mai mira când între casa lui Clarisse şi noul ei domiciliu văzu mai mulţi oameni tuşind. Erau aproape numai bărbaţi, doar două femei cărau apă pe străzile înnoroiate şi doi copii mici se jucau în mizerie.

Fata încercă să ignore toate acestea şi să se gândească doar la casa cea nouă. O posibilitate de retragere în sine. Cu siguranţă că se vor găsi undeva nişte flori, pe care ea le-ar putea usca pentru a alunga duhoarea. Ar putea să încerce şi cu vapori de oţet. Doar dacă...

— Iată... aşa cum ziceam, va trebui să faci puţină ordine.

Jim şi Fred o luară înaintea fetei şi deschiseră uşa noului lor cămin.

Violet se retrase îngrozită. Nu voia să plângă, dar era prea mult. Roşie începu să suspine imediat ce aruncă prima privire în harababura împuţită din interior. Oricine locuise în această casă nu făcuse vreodată curăţenie, nu aruncase niciodată resturile de mâncare şi nici măcar nu încercase să-şi facă nevoile afară. Probabil că bărbaţii de aici fuseseră de cele mai multe ori prea beţi pentru asta. Şi nici urmele uscate de vomă nu erau un semn că duseseră o viaţă sănătoasă. Violet se îndoia că mândrii posesori ai

acestei maghernițe părăseau așezarea de bunăvoie. Probabil că maistrul îi dăduse afară.

— Așa că... ăă... apucă-te de treabă! spuse Jim Paisley. Noi mergem să îl ajutăm pe Eric la construcție. Are și el nevoie de o casă.

Era prima veste bună de la sosirea în Greymouth! Violet încercă să se mai consoleze cu gândul că cel puțin nu trebuia să împartă casa cu Eric Ferice. Tânărul acesta îi era antipatic și nu îi plăcea faptul că avea o influențează proastă asupra fratelui și tatălui, și mai ales o deranjau privirile lui pofticioase cu care o urmărea tot mai des. Oftând, începu să caute o mătură, o perie de frecat și o găleată. Bineînțeles că în casă nu exista așa ceva. Violet se gândi dacă să îi ceară tatălui ei bani pentru cele mai importante achiziții sau să ia din banii pe care îi mai avea pentru urgențe deosebite. Jim, Fred și Eric găsiseră un loc de construcție la trei case distanță și pentru a sărbători această hotărâre deschiseră o sticlă cu whisky.

Resemnată, Violet luă din banii ei. Nu îi fu ușor.

CAPITOLUL 10

Miss Matariki Drury și vărul ei Kupe Atuhati ocupară două camere single la hotelul Commercial după ce tânăra aminti numele directorului de bancă drept girant, deoarece niciunul din cei doi nu avea documente personale.

Întâmplător, omul lua masa aici cu niște prieteni și interveni cu amabilitate pentru Matariki.

— Este... ăă... nepoata lui Jimmy Dunloe, unul dintre cei mai prețuiți colegi din Dunedin. Legăturile de rudenie sunt cam încurcate, dar, în orice caz, tânăra este o mică prințesă.

Îi făcu semn cu ochiul lui Matariki, care auzi apoi în spatele ei cuvinte precum Insula de Sud, Canterbury, baronii oilor. Proprietarul hotelului deveni imediat mai

prietenos şi acceptă ca Matariki să îl ia pe Dingo în cameră, însă îi repartiză pe cei doi tineri la etaje diferite.

— Probabil că va patrula toată noaptea, chicoti Matariki. Ca să ne păstrăm onorabilitatea.

Kupe nu spuse nimic, de altfel, acesta fusese tăcut întreaga seară. Mâncarea i se păruse deosebită, niciodată nu mai gustase ceva la fel de bun ca medalionul de viţel în sos de piper cu cartofi. Vinul nu prea a fost însă pe gustul lui, nu era obişnuit cu o astfel de băutură şi nici nu ştia dacă voia să se obişnuiască.

În timp ce Matariki se pierdea fericită în cada cu spumă, după ce îl îmbăiase pe îndărătnicul Dingo, Kupe ducea dorul casei comune a războinicilor.

În dimineaţa următoare, când Matariki coborî la micul dejun, Kupe plecase.

— Fără să mănânce, remarcă directorul hotelului dezaprobator. Tânărul...

— ...este puţin timid, interveni Matariki degajată. Dar are să se întoarcă repede. Mie însă îmi este foame. Şi lui, zise tânăra arătând către Dingo, care dând din coadă lăsa să se înţeleagă că nu ar avea nimic împotrivă să înfulece imediat porţia lui Kupe.

— Mai rămâneţi? se interesă hotelierul, care era cu siguranţă preocupat de achitarea notei de plată.

Matariki confirmă:

— Evident, îi aşteptăm aici pe părinţii mei. Până atunci vizităm oraşul.

Directorul băncii îi promisese cu o zi înainte că va comunica la Dunedin adresa hotelului.

Pentru Matariki, vizitarea oraşului reprezenta, de fapt, un tur la cumpărături. Trebuia să recunoască faptul că eul ei *pakeha* triumfase iarăşi asupra rebelei maori. Văzu însă şi universitatea, a cărei clădire îi păru impresionantă, şi vizită grădinile din jurul sediului guvernamental. Rămase

surprinsă de diversitatea plantelor care creşteau în această climă caldă. Păduri de ferigi existau şi în Insula de Sud, dar palmieri, nu, cel puţin la Otago. Pentru prima dată, Matariki se gândi că ar fi frumos să trăiască pe Insula de Nord. La zăpadă renunţa cu plăcere. Cu siguranţă că la Auckland putea să înoate aproape tot anul, nu doar vara... Matariki hoinări cu Dingo pe pajiştile şi colinele verzi de la marginea oraşului şi se bucură de priveliştea porturilor naturale şi a micilor golfuri.

Când reveni spre seară la hotel, o aşteptau nu doar o telegramă de la părinţi:

Rămâi unde eşti! Ne vom vedea curând. Suntem extrem de fericiţi, mami şi tati.

...ci şi Kupe, foarte agitat. Nu îndrăznise să ceară cheia de la camera sa şi stătea în foaier. Directorul hotelului îi adusese un ziar, pe care el îl frunzărea cuminte. Când o văzu, sări în picioare entuziasmat.

— Iată-te, pe unde te-ai ascuns? începusem să cred că ai plecat.

Matariki se încruntă.

— Tu ai plecat fără să spui nimic. Eu am fost doar să mă plimb. Ce altceva ar fi trebuit să fac? Să ţes în ori să gătesc o supă gustoasă de câine?

Kupe râse:

— Scuze. Mă gândeam că...

— Unde ai fost? întrebă Matariki. Mi-am făcut griji.

Ceea ce era doar pe jumătate adevărat. Începuse să se îngrijoreze abia spre seară, dar ardea de nerăbdare să afle unde se grăbise Kupe.

— Am fost mai întâi la universitate, dar acolo nu mă acceptă aşa simplu. De fapt, mă acceptă, dar nu fără diplomă. Ei zic că asta nu ar fi o problemă. Trebuie doar să scrie şcolii misionare, care le va trimite documentele. Le-am spus că am fugit de acolo, dar tânărul de la

registratură a fost foarte amabil şi mi-a spus că dacă ar fi fost în locul meu, ar fi fugit şi el, şi m-a întrebat dacă nu sunt din Parihaka.

— De unde? întrebă Matariki.

— Din Parihaka. Au mai mulţi studenţi din Parihaka, un sat maori de pe coastă, dintre Mount Taranaki şi Marea Tasmaniei, răspunse Kupe radiind.

— Un sat maori? se arătă Matariki interesată.

Era ceva neobişnuit ca un sat să trimită la studii mai mulţi tineri. Pe de altă parte, acum, copiii din Ngai Tahu învăţau mai toţi engleza la Otago, să citească şi să scrie. Cu siguranţă că peste câţiva ani unii dintre ei vor dori să studieze, şi la cât de bogat era tribul...

— Un sat bogat? întrebă ea nedumerită.

— Este aproape un oraş, Matariki! se entuziasmă Kupe. O mie cinci sute de locuitori, o sută de *whare*, două mari *marae*. Şi construiesc în continuare. Probabil, la un moment dat, fiecare trib va avea o *marae* în Parihaka!

Whare însemna casă de locuit.

— Un sat în care trăiesc oameni din diferite triburi? întrebă neîncrezătoare Matariki.

În Insula de Sud, satele foarte mari erau rare, în Insula de Nord trăiau mult mai mulţi maori şi deseori triburile aveau câteva sute de oameni. Marile *pa* – sate fortificate, adevărate cetăţui – erau un lucru obişnuit mai ales înainte de venirea *pakeha*. Acum mai existau doar câteva. Războaiele cu albii şi îndeosebi bolile aduse de aceştia reduseseră populaţia maori. Dar faptul că mai multe triburi se uniseră pentru a trăi împreună şi a forma un nou trib era ceva inedit pentru Matariki. Nu mai auzise de aşa ceva, firește cu excepţia celor din Hauhau! Acolo, pe războinici îi unise religia comună.

Kupe confirmă înflăcărat:

— Da! Fără dispute între triburi, Te Whiti predică

unitatea, respectul reciproc, convieţuirea paşnică între maori şi între maori şi *pakeha*. El nu vrea lupte, ci dreptul asupra pământului nostru, prin mijloace paşnice.

— Fără un nou arhanghel Gabriel! exclamă Matariki îngrozită. Doar nu vrei să spui că ai devenit victima altui profet, Kupe! Acest... cum spuneai că se numeşte... nu caută decât necazuri, exact că Te Ua Haumene.

Kupe clătină energic din cap.

— Tocmai că nu, Matariki! Eu am vorbit cu bărbaţii care studiază în Auckland. Şi cu fetele, că ei trimit şi fete! Mulţi au crescut în satul Parihaka, care există de doisprezece ani. L-au înfiinţat Te Whiti, o Rongomai cu Tohu Kakahi, în 1867. Imediat după primul război maori. Întâi aceasta a luptat, pe urmă şi-a dat seama că vărsarea de sânge trebuie să înceteze. Exact ca noi, Matariki! Parihaka a ca... un fel de ripostă. Guvernul a confiscat pământul maori şi, ca urmare a acestui fapt, Te Whiti şi Tohu Kakahi au înfiinţat acest sat. Nu un *pa*, Matariki, nu o fortificaţie! Ci un sat deschis în care oricine este bine-venit. Kingi, Tawhiao, i-a trimis doisprezece bărbaţi – doisprezece apostoli.

— Ştiam eu, oftă Matariki.

Urmată de Kupe, care dădea de zor din gură, tânăra intră în sala de mese şi studie meniul.

— Somon la grătar, Kupe. De asta aş avea poftă!

— Lasă acum mâncarea, Matariki! îi zise Kupe agitat. Parihaka nu are nimic de-a face cu Hauhau. Te Whiti nu predică nicio religie. Este vorba doar de un trai comun, înţelegi? Kingi voia să strângă legătura dintre maorii Waikato şi maorii Taranaki. Iar Te Whiti îi dorea pe toţi sub acelaşi acoperământ: Ngaţi Maniapoto, Ngaţi Porou, Ngaţi Pau şi Ngai Tahu. Noi trebuie să apărem în faţa *pakeha* ca un popor inteligent, înţelept, dar şi puternic. Doar atunci vor înceta să ne mai fure pământurile şi ne vor respecta.

— Să comand asta, Kupe? întrebă Matariki concentrată încă asupra meniului. Ori vrei altceva?

— Vreau la Parihaka! exclamă hotărât Kupe. Şi vreau să vii cu mine.

Matariki se bătu cu degetul pe frunte:

— Mount Taranaki se află la peste două sute de mile de aici. Până acolo nu se poate face o excursie. Iar părinţii mei vor veni aici. Trebuie să îi aştept.

— Atunci plec fără tine! Dar tu ai spus că vrei să fii o maori. Şi să lupţi contra *pakeha*. La Parihaka am putea-o face. Am putea...

— Şi cum rămâne cu studiile tale, Kupe? Credeam că vrei să devii avocat!

— Vreau să le fac pe amândouă! strigă Kupe. Dar înţelege, dacă există ceva ca Parihaka, asta îmi dă curaj! Este un punct de plecare! Măcar vino cu mine şi vorbeşte cu ceilalţi, Matariki! Se întâlnesc regulat...

— Ca să strige*rire*, *rire*, *hau*, *hau*? îl ironiză Matariki.

— Nu! Doar ca să... deci ca să discute... să înveţe... să citească. Da, şi despre tradiţii... vino cu mine, Matariki, te rog! Sunt oameni ca noi toţii.

Matariki ridică din umeri.

— Bine. Dar nu astăzi, astăzi sunt prea obosită şi trebuie să mănânc ceva, îi spuse şi îi făcu semn chelnerului.

— La Parihaka îşi obţin singuri toată mâncarea! se entuziasmă din nou Kupe. După cele mai noi metode din agricultură, Te Whiti le arată că noi nu nu suntem sălbatici ai pădurilor şi...

— Şi nici canibali, asta îi priveşte pe ei. Despre câini ce părere are? Chelnerul puse pe masă pâinea şi untul şi Matariki se bine dispuse: Dacă îmi spui că ei cresc rase speciale pentru carne, mă răzgândesc!

Când Matariki coborî în dimineaţa următoare, spre surprinderea ei, îl găsi pe Kupe discutând aprins cu

directorul hotelului despre Parihaka.

— Am auzit despre Parihaka de la ziarişti, îi răspunse directorul lui Matariki. Dumneavoastră nu aţi citit despre asta? Ziarele din întreaga ţară au scris pe acest subiect.

Nu şi în tabăra de instruire a Hauhau şi în Hamilton, se gândi Matariki. Oricum, soţii McConnell nu erau abonaţi la niciun ziar, iar Kahu Heke cu atât mai puţin.

— Nu cu mult timp în urmă, au ajuns aici nişte reporteri din Insula de Sud, care fuseseră la Parihaka. Erau foarte impresionaţi. Şi de acel Te Whiti, care conduce acolo.

— Te Ua Haumene trebuie să fi fost şi el foarte impresionant, bombăni Matariki în continuare sceptică.

Directorul hotelului se încruntă.

— Cel cu Hauhau, nu? Nu, nu există comparaţie. Te Whiti este un domn vârstnic deosebit de distins. În orice caz, ziariştii aveau numai cuvinte de laudă despre el.

Matariki se decise ca despre această poveste să îl întrebe şi pe directorul băncii. Oricum, trebuia să meargă la el pentru că avea nevoie de bani.

— Iar? întrebă Kupe. I-ai terminat la cumpărături?

Matariki ridică din umeri.

— O rochie, un costum de călătorie... nu te uita aşa, nici în Parihaka ta nu umblă ăia tot anul în fustiţe *piu-piu*.

Oricât de recunoscătoare îi era lui Kupe, acesta începuse să o cam calce pe nervi. Dacă la acea întâlnire cu studenţi din Parihaka s-ar vorbi despre tradiţii, ar fi trebuit să se pună pe ordinea de zi şi discuţia pe tema „La maori, femeia nu este proprietatea bărbatului nici dacă acesta a sărutat-o de două ori”.

Directorul băncii îi dădu fără nicio obiecţie bani, nu însă fără a-i face mai întâi un compliment referitor la frumosul ei taior. De Parihaka auzise şi el.

— Un cunoscut de-al meu i-a ajutat la inaugurarea unei bănci, îi spuse acesta spre uimirea lui Matariki. Are o

bancă în Wellington şi intenţiona, de fapt, să îi păcălească dându-le o filială, dar ei au vrut să-şi facă o bancă a lor. Şi au pus acolo nişte oameni cu cap. Oricum, plăţile se fac ireproşabil.

— Au o bancă? se miră Matariki. Maorii? Deci un director maori, angajaţi maori...

Bancherul confirmă.

— Bineînţeles. *Pakeha* sunt acceptaţi ca vizitatori şi sunt bine văzuţi. Există şi poliţişti, meşteșugari, o agricultură organizată industrial. Puteţi să vă convingeţi, în drum spre Wellington, treceţi pe acolo.

Matariki se întrebă ce ar zice părinţii ei despre treaba aceasta, dar şi ea deveni curioasă. Seara, la întâlnirea cu studenţii, îmbrăcă ţinuta ei cea mai modestă, fiind pregătită pentru orice, de la *haka* la cititul Bibliei. De fapt, găsi cu totul altceva. Cei şapte studenţi, patru băieţi şi trei fete, organizau întâlnirea în mica locuinţă pe care o împărţeau.

— Este mai ieftină decât camerele la gazde, îi explică flori, cel mai mare dintre ei. Mai ales că nici nu ne-ar fi uşor să găsim aşa ceva, continuă arătându-i tatuajele de pe chip.

flori şi Eu aveau destul de multe, în jurul ochilor, nasului şi obrajilor. Ceilalţi tineri aveau doar câteva *moko*, iar două dintre fete erau tatuate doar în jurul gurii.

— Fetele au tatuaje doar în zona gurii, pentru a arăta că zeii i-au insuflat viaţa femeii, nu bărbatului, cum spune Biblia, îi explică Kanono privind mulţumită de sine la cei din jur.

Matariki râse. Tinerii îi plăceau neaşteptat de mult. Îi primiseră cu ospitalitate, împărţiseră cu ei un urcior cu bere ieftină şi vorbeau foarte mult, fără să se repete însă.

— Cei din Ngai Tahu nu se mai tatuează, spuse Matariki. Deci nu mi-aş imagina...

— Nici noi nu o mai facem prea des în Parihaka, zise Kanono. Pentru că poate fi periculos. Medicii şi asistentele noastre ne ceartă când ajungem la ei cu copii care ţipă din cauza inflamaţiilor provocate de *moko*.

Kanono studia medicina şi ea dorea să ajungă medic la Parihaka.

— Dar, pe de altă parte, este şi păcat, interveni în discuţie Arona, o fată înaltă, care îşi purta părul lung până la coapse, liber pe spate, nu prins cu agrafe sau împletit, precum colegele ei. Tatuajele ne sunt specifice, fac parte din ritualurile triburilor noastre. Tikanga, după cum ştiţi. Dacă nu o vom mai face...

Ceilalţi oftară.

— Arona este *tohunga* noastră în materie de tradiţii, o tachină Kanono. Dacă ar fi după ea, ar toarce în timp ce citeşte Shakespeare.

Arona studia literatura engleză.

— Cândva vor fi citiţi aici şi scriitorii noştri şi vor fi studiate şi datinile noastre, prezise aceasta senină. Arta şi literatura *pakeha* şi maori vor sta alături. La egalitate. Şi pentru asta luptăm noi în Parihaka.

— Pentru un fel de Shakespeare maori? întrebă Matariki încruntată. Pentru asta trebuie să înveţi engleza?

— Ea a studiat deja limba maorilor, interveni Keke, cea mai tânără dintre fete.

Keke nu avea tatuaje şi era foarte drăguţă. Avea tenul mai deschis decât ceilalţi, probabil că unul dintre părinţi era *pakeha*. Lui Matariki i se păru cea mai simpatică dintre studenţi.

Keke adăugă:

— Arona este o adevărată *tohunga*, este fiica unui *matauranga o*te. Termenul desemna un preot ori o preoteasă cu rang înalt.

Keke continuă:

— Şi ea a studiat cu mama ei, înainte de a veni aici. La *powhiri*, ea rosteşte *karanga* în *marae* Ngaţi Pau.

Matariki o privi pe fată cu şi mai mare respect. Rareori o femeie atât de tânără primea această onoare.

— În Parihaka, suntem aproape toţi tineri, spuse Arona cu o voce cristalină, de parcă îi citise gândul lui Matariki. Bătrânii nu mai pleacă din triburile lor. Mama a vrut ca eu să reprezint tribul Ngaţi Pau. Alţii vin pentru că vor să încerce altceva. Ceva între maori şi *pakeha*, ce este mai bun în cele două lumi.

Kupe o privi pe Matariki, care era foarte impresionată.

— Dar nu este o religie? voi ea să se asigure încă o dată.

Keke clătină din cap în timp ce îl mângâia pe Dingo.

— Nu, poţi să ai orice religie vrei. Dar este firesc ca filosofia să fie influenţată de diferitele religii, în special de creştinism.

Câţiva fluierară dezaprobator, dar Keke nu se lăsă intimidată. Filosofia era pasiunea ei, ea participa şi la prelegerile de la facultatea de filosofie, deşi studia, de fapt, dreptul.

— Te Whiti spune printre altele: „Dacă *pakeha* vă loveşte, nu răspundeţi lovind!” Voi chiar credeţi că a ajuns la concluzia asta fără a fi citit mai întâi predica de pe munte?

— De fapt, cine este acest Te Whiti?

În ce îl privea pe charismaticul conducător din Parihaka, Matariki era încă suspicioasă. Kahu Heke şi predicile lui pornite de la Te Ua Haumene nu îi ieşeau din minte. Şi acela se folosea de ideile creştine ale maorilor.

— Este fiu de căpetenie, îi lămuri Eu. De la Ngaţi Tawhiri-kura. Tatăl lui nu era un *ariki* important, dar s-a preocupat de educaţia fiului său. A învăţat să scrie de la cei mai bătrâni maori şi a studiat apoi cu un misionar german luteran. Te Whiti a fost ales căpetenie, a luptat în

Taranaki, dar, la un moment dat, şi-a dat seama că vărsarea de sânge nu este o soluţie.

— În primul rând, atunci când ceilalţi au puşti, remarcă Matariki.

Arona râse.

— Un bun *ariki* este totdeauna şi un bun diplomat, spuse ea. Te Whiti aşa s-o fi gândit, dar nu a spus. Şi încă ceva: şi romanii aveau mai multe suliţe decât primii creştini. Şi cine s-a impus?

— Dar noi nu suntem poporul ales, nu? interveni Matariki.

— Ba da! chicoti Keke şi dădu mai deoparte urciorul cu bere. Era foarte mulţumită şi puţin ameţită. În special noi, cei din Parihaka. Noi schimbăm lumea!

CAPITOLUL 11

Violet avu nevoie de mai multe ore pentru a face cât de cât locuibilă casa din colonia minieră. Aceasta rămase totuşi o colibă primitivă, fără coş de fum, latrină şi ciubăr pentru baie. Ultimele ar fi putut să fie foarte bine făcute de cei doi mineri din familie. Jim şi Fred veneau în fiecare seară negri de praful de cărbune grăsos din mină, dar, în Treherbert, Ellen îi aştepta totdeauna cu un vas cu apă fierbinte cu săpun. Când în prima seară, Violet făcu la fel, se alese în loc de laude binemeritate cu înjurături şi o palmă. Apa, îi spuse tatăl ei, era scumpă. Nu numai că trebuia adusă din centrul coloniei, dar trebuia şi plătită. O alternativă era râul, dar acesta era la o jumătate de milă. Violet nu putea căra apa de la asemenea distanţă şi, oricum, apa de acolo nu era potabilă, pentru că trei aşezări miniere, colonia şi mina deversau toate mizeriile în râu.

— Dar la mină? întrebă timid Violet. Dacă... v-aţi spăla la mină?

La Treherbert existau băi, dar lui Jim şi lui Fred nu le

plăceau. Era mai confortabil îmbăiatul acasă. Însă la Greymouth bărbaţii trebuiau să găsească o alternativă. Nu era posibil să nu se mai spele! Nefericită, Violet se gândi la rufăria de pat a mamei, pe care o luaseră la plecarea din Anglia. Dacă Jim şi Fred se culcau aşa, cearşafurile s-ar fi înnegrit din prima noapte.

Jim Paisley râse.

— Glumeşti, Violet. Mina asta este o gaură împuţită. Minunatul Mr. Biller conduce afacerea cu cheltuieli minime. Fără băi, fără felinare de mină, aerisirea este mizerabilă... Nu ştiu dacă apuc să fac purici aici, scumpo. Trebuie să existe şi ceva mai bun... Deja i-am spus-o maistrului!

Violet oftă. Aşadar, erau probleme de la început. Tatăl ei ar fi trebuit să se gândească la faptul că în Greymouth condiţiile de muncă sunt mai grele decât în Ţara Galilor. Pentru asta era suficient să arunce o privire aşezărilor şi să le compare cu căsuţele pentru mineri, simple, dar solide din Treherbert. Niciodată lui Violet nu îi trecuse prin cap că avea să ducă dorul vieţii de acolo, însă numai după o zi în „Billertown” era terminată. Era epuizată de caratul apei, de drumul pe care trebuia să îl facă până la magazin şi de căutatul lemnelor de foc prin pădurea din jurul aşezării. Cei mai mulţi mineri se încălzeau cu deşeuri de lemn ori cu cărbune din mină, dar lui Jim şi Fred nu le trecea prin minte să aducă aşa ceva, mai ales că nici nu ar fi trebuit să plătească.

Din noua casă, mobilierul aproape lipsea. Violet frecase temeinic masa cea veche şi cele două scaune, dar paturile grosolane nu mai puteau fi folosite. La început aranjase pentru ea şi pentru Roşie un fel de culcuş, dar mai aveau nevoie de ceva. Se gândea la o draperie ca în cabina de pe vas a lui Heather şi ca în casa prostituatelor. Ar fi fost grozav să aibă ceea ce Clarisse denumise „puţină intimitate” Dar cu siguranţă că de la tatăl ei nu va obţine

niciun ban. Acesta se enervase când în prima seară îl rugase să mai meşterească încă un culcuş în noua casă.

— Acum, după muncă? Eşti smintită, Vio? Mai poate aştepta până duminică. Acum avem nevoie de ceva de mâncare şi pe urmă...

Ca să se ducă la pub, Jim şi Fred nu mai erau obosiţi. Înfulecaseră fără o vorbă de mulţumire fiertura de legume preparată de Violet la foc deschis şi plecaseră imediat. Nu le-a păsat nici de ploaia care reîncepuse şi nici de drumul lung până în oraş. Violet privi în urma lor. În colonie era linişte deplină. Nici măcar o pasăre nu mai cârâia. Singurul zgomot care se auzea era tuşea oamenilor, care trecea prin pereţii subţiri ai colibelor.

Lui Violet îi părea neobişnuit că nu se auzeau voci şi mai ales certuri. În Treherbert se auzea mereu când vecinii strigau unul la altul, iar din cabinele de pe vas răzbătea orice sunet. Dar la Greymouth...

Fata închise cu teamă uşa în urma ei când îşi dădu seama că bărbaţii din această aşezare nu aveau cu cine să se certe. Din câte băgase de seamă, existau doar trei familii cu soţii şi copii, în afară de propria familie. Toţi ceilalţi bărbaţi trăiau fără femei, câte doi. Seara nu era niciunul acasă. Se duceau la cârciumă şi când se întorceau puteau fi periculoşi pentru fete ca ele.

Violet se hotărî să cumpere din banii ei şi o draperie, asumându-şi riscul de a fi bătută de tatăl ei, dacă nu dispărea suficient de repede din calea lui când acesta avea să se întoarcă.

Violet nu reuşi să se obişnuiască în „Billertown”. Suferea din cauza murdăriei, a duhorii şi a drumurilor lungi. Zilnic trebuia să se ducă în oraş după cumpărături, pentru care tatăl ei nu îi dădea bani. Era nevoită să se milogească pentru fiecare penny şi primea ceva doar atunci când bărbaţii veneau acasă şi nu găseau mâncare pe masă. Dar

nu înainte de a o pedepsi pe Violet pentru „neglijenţa” ei. Drumul pe înserat în oraş era mai rău decât palmele. La dus mergea împreună cu Jim şi Fred, care nu mai voiau să aştepte ca ea să le pregătească ceva, ci o coteau imediat spre pub. Se întorcea singură şi de câte ori un bărbat traversa strada spre ea, fugea speriată în pădurea alăturată. La ora aceea, cei mai mulţi nu erau încă beţi, aşa că doar o tachinau sau chiar îi spuneau o vorbă decentă. Nu toţi minerii erau beţivi ordinari, chiar dimpotrivă.

Majoritatea minerilor plecaseră din Ţara Galilor şi Anglia pentru a-şi căuta norocul în Noua Zeelandă. Pentru asta strânseseră bani, îşi adunaseră curajul şi forţele, hotărâţi să muncească din greu, să îşi caute o soţie şi să întemeieze o familie. Ceea ce îi aştepta în noua patrie nu puteau să bănuiască, dar, cu toate acestea, mulţi făceau ce puteau pentru a fi mai aproape de realizarea visului lor. Fireşte că şi ei mergeau la pub, dar numai pentru o bere ori două.

Restul banilor îl economiseau, precum Clarisse, pentru o căsuţă sau o afacere în oraş.

Duminica, la biserică, un miner tânăr şi serios îi povestea mereu despre planurile lui de viitor. De cele mai multe ori, la sfârşit o ruga, roşu ca sfecla, să accepte să o însoţească oficial la următoarea venire la slujbă. Violet îi respingea propunerea, la fel cum se făcea că nu aude vorbele cu două înţelesuri ale unor flăcăi insistenţi.

Trebuie să mai rezişti doar câţiva ani. Nu te îndrăgosti! Ai grijă de tine! în mintea lui Violet reveneau avertismentele lui Kathleen şi ale lui Clarisse. Era ferm hotărâtă să ţină seama de ele. Nu se lăsa impresionată de aceşti Jody, Herman ori Bill, iar un şef de echipă ori un meseriaş din oraş încă nu i se adresase. Aceştia o socoteau prea tânără şi în lumea bună nu se flirta cu fete

de paisprezece ani.

Toată primăvara fusese ploioasă şi la câteva luni după sosirea în Greymouth, banii lui Violet se terminaseră. Ultimii penny îi cheltuise pe medicamentele lui Rosie, care se lupta de câteva săptămâni cu o tuse urâtă. În octombrie, unul dintre cei trei copii din aşezare murise din această cauză şi Violet era îngrozită. Copiii nu mor de la o răceală! Dar şi Roşie avea febră mare şi, în cele din urmă, Violet o duse la soţia proprietarului firmei de servicii funerare, care era şi moaşă, şi asistentă medicală în colonie. Oamenii glumeau că ea îi dădea de lucru soţului, dar Violet avea o părere bună despre aceasta. Mrs. Travers era curată şi amabilă, o consultă cu atenţie pe Rosie, după care îi dădu lui Violet un ceai de salvie şi un sirop de tuse din flori de rongoa.

— Salvia o cultiv eu însămi, iar siropul de tuse este o reţetă maori, zise aceasta. Fierbe ceaiul, dă-i siropul şi mai ales ţine-o într-un loc uscat şi cald. Ah, da, şi vezi dacă se poate evita fumul din casă. Fumul este cel mai rău, se depune pe plămâni. Şi să mănânce bine! Este numai piele şi os. Ca şi tine, de altfel...

Disperată, Violet făcu o gaură în acoperişul cocioabei. Aceasta nu fu însă de mare ajutor, în plus, ploua în casă şi focul scotea şi mai mult fum. Dar cel puţin când nu ploua aerul dinăuntru era puţin mai curat.

Însă Violet nu ştia cum ar putea să facă rost de mâncare mai bună pentru Roşie. Tatăl ei nu era dispus să cheltuiască mai mulţi bani pentru asta. De când Violet rămăsese fără bani, ceea ce dădea Jim abia ajungea pentru pâine, câţiva cartofi dulci şi oasele din care fata fierbea o supă pentru bărbaţi. Jim şi Fred voiau ca zilnic, după muncă, să bage ceva fierbinte în stomac, şi se plângeau de supa puţin consistentă. Ceea ce rămânea de la aceştia, Violet îi dădea lui Rosie, iar ea de cele mai

multe ori se culca flămândă. Violet nu avea nevoie de Mrs. Travers ca să ştie că aşa nu mai mergea. Se gândea cum ar putea contribui şi ea la hrana familiei. Pe când încerca să prindă păstrăvi în râu, care acum, vara, trebuiau să fie din belşug, o întâlni pe Clarisse.

— Nu mai faci reverenţe, remarcă prostituata pe un ton între tachinare şi mirare după ce Violet o salută obosită. Ţi-ai pierdut toată nobleţea?

Femeia se aşează lângă Violet, care stătea cu picioarele în apa rece ca gheaţa şi urmărea cum trecea când şi când câte un peşte, fără să îşi dea seama cum ar fi putut să îi prindă.

— Niciun moment, oftă Violet. Dumneavoastră pescuiţi, Miss Clarisse?

Clarisse zâmbi:

— Nu. Ştiu că maorii o fac cu vârşa, iar *pakeha* au undiţa cu cârlig. Aici se poate pescui, noi primim mereu peşte proaspăt.

Violet îşi imagina ce obţineau pescarii în schimb, dar între timp asta nu o mai şoca. Ba chiar îi trecu prin minte să se intereseze cum se pescuieşte de la unul dintre băieţii care îi tot propuneau să o însoţească la biserică.

Clarisse se juca cu o frunză de ferigă.

— Nu arăţi bine, micuţo, zise ea compătimitoare, în vreme ce Violet încerca să prindă un peşte.

Vârşa era o idee. Îşi desfăcu şalul în apă, sperând ca un păstrăv să se prindă în ea. Ceea ce Clarissa consideră imposibil.

— De ce nu ne-ai mai vizitat?

Violet ridică din umeri.

— În aşezare există doar trei femei, dar fac cât toate ţaţele din Treherbert. Dacă v-aş vizita, ar povesti asta soţilor lor şi la următorul schimb ar afla tata.

Clarisse dădu din cap visătoare:

— Şi el caută un motiv pentru a-şi descărca nervii pe tine, nu? o întrebă fixând cu privirea o vânătaie de sub ochiul lui Violet.

Violet nu răspunse nimic.

— Pune... pune mâna pe tine? întrebă Clarisse cu înţelegere.

Violet se încruntă.

— Adică dacă... dacă pe tine ori pe sora ta... hm... vă atinge într-un mod nepotrivit? reformulă Clarisse întrebarea.

Violet clătină negativ din cap.

— Atunci ai noroc.

Violet o privi neîncrezătoare. Era prima dată când cineva alătura cuvântul „noroc” tatălui ei.

— Se poate şi mai rău, spuse Clarisse. Crede-mă.

Părea că vorbea din proprie experienţă. Dar Violet nu o întrebă nimic.

— Al meu a făcut-o când aveam şase ani, continuă Clarisse. Iar mama a tăcut. De dragul onoarei. Nu provin dintr-un mediu obscur. Tatăl meu a fost tâmplar în Christchurch, câştiga bine, s-ar fi putut duce la curve dacă nu o voia pe mama. Dar acelea erau prea bătrâne pentru el.

— Nu aţi povestit acest lucru nimănui? întrebă Violet şi ieşi din pârâu.

Pentru şansa minimă de a prinde un peşte nu merita să îi îngheţe picioarele. Ferigile de pe mal erau calde de la soare.

Clarisse ridică din umeri.

— I-am povestit preotului şi m-a pus să spun de cincizeci de ori *Tatăl nostru* şi pe urmă să cer iertare tatălui meu. Fetele nu sunt crezute în astfel de cazuri. Cu siguranţă nu cele din familii „bune”.

Ultimele cuvinte le pronunţă parcă în silă.

Violet înţelese de ce Clarisse era hotărâtă să nu se îndrăgostească şi prefera să deschidă un stabiliment în loc să îşi întemeieze o familie.

— Am nevoie cât mai repede de un loc de muncă, spuse încet Violet şi se aşează alături de femeia mai vârstnică.

Clarisse o cercetă cu privirea.

— Te temeai să ne vizitezi şi acum vrei să ni te alături?

Violet clătină din cap:

— Nu. Nu... nu pot să fac asta. Eu... mama... mama era o femeie onestă.

Clarisse oftă.

— Şi nu vrei să îi întinezi amintirea. Înţeleg. În plus, taică-tău te-ar omorî. Atunci de ce întrebi?

Picioarele lui Violet erau încă reci ca gheaţa, dar i se uscaseră. Îşi trase ciorapii încercând să ferească de privirile Clarissei numeroasele cârpeli. Clarisse era foarte curată şi bine îmbrăcată.

— Credeam că ştiţi pe cineva... ceva... onorabil.

Clarisse clătină din cap:

— Nu ştiu nimic, îmi pare rău. Ar fi trebuit să te interesezi la brutar. Dar fiul lui se căsătoreşte acum cu Grace.

— Adevărat?

Violet se bucură pentru fata cu părul negru.

— Ea este foarte fericită şi mama lui este de acord. Dacă nu o ia pe Grace, o să rămână fără nepoţi. Nu au de unde alege. La brutărie au destui oameni, iar la noi este un pat liber.

Violet nu comentă.

— Când sunt gata hotelurile? întrebă ea. Vor avea nevoie de cameriste.

Clarisse se încruntă:

— Probabil o să mai dureze. Ai putea să încerci... la casele stăpânilor. Familia Biller a construit un palat lângă

oraş. La fel familia Lambert, care deţine cealaltă mină. Directorul de la Blackball are reşedinţa la mare. Este posibil să caute servitoare. De obicei angajează maori, dar dacă îţi mai aminteşti drăguţele tale reverenţe şi „Da, vă rog!” şi „Nu, mulţumesc”.

Violet radia de bucurie:

— Am să încerc! zise ea şi execută o reverenţă. Multe mulţumiri, Miss Clarisse.

Violet îşi îmbrăcă cea mai bună rochie, îşi împleti părul în cozi şi o lăsă acasă pe Rosie, cu toate că micuţa plânse cu foc.

— Dacă te iau cu mine, nu mă mai angajează! încercă ea să o convingă. Stai aici, joacă-te cu păpuşa şi nu deschide nimănui. Voi veni înainte să se întoarcă tata şi Fred. Cu siguranţă. Şi dacă primesc de lucru, o să îţi aduc ceva de mâncare.

Fireşte că promisiunea era îndrăzneaţă, nu exista nicio garanţie că Mr. Biller i-ar da slujnicei lui un avans, aşa cum făcea cu minerii. Dar gândul la nişte chifle dulci o făcu pe Rosie să tacă şi să spere.

Violet era atât de îngrijorată din cauza lui Rosie, pe care o lăsase pentru prima dată singură în Greymouth, încât merse în pas alergător până la casa familiei Biller şi se încălzise bine când ajunse. Splendida vilă se afla în mijlocul unei vaste grădini încă neterminate, prin spatele căreia curgea râul. Avea două niveluri şi faţada în două culori. Ferestrele înalte, arcuite îi dădeau eleganţă, iar acoperişul uşor înclinat o făcea impunătoare. De fapt, era un conac de ţară, dar s-ar fi potrivit şi într-un oraş. Probabil că Josuah Biller se gândise că va fi înglobată până la urmă în Greymouth, care era în plină dezvoltare.

În faţa acestei privelişti, Violet aproape că îşi pierdu curajul. Era cazul să bată la uşa proprietarului minei şi să se intereseze de un loc de muncă? apoi însă zări în grădină

un bărbat scund şi îndesat, care prindea trandafirii pe araci. Pentru că nu i se păru să aibă un aer periculos, Violet se duse la el şi făcu o reverenţă.

— Scu... scuzaţi-mă, eu... aş dori să vorbesc cu Mr. Ori Mrs. Biller, eu...

Voise să se intereseze dacă exista vreo şansă să fie angajată, dar grădinarul, care spre spaima ei îi întoarse o faţă rotundă şi tatuată, îi indică o potecă ce ducea în spatele casei.

— Mr. Josh şi Missur Her... în spate, o informă el, străduindu-se să rostească numele stăpânei. Necazuri cu Mahuika, nu înţelege, dar Missur tare...

Violet îşi dădu seama că avea de-a face pentru prima dată cu un reprezentant al băştinașilor maori. Oare soţii Biller îşi recrutau întregul personal din rândul acestora? Poate pentru că maorii munceau pe mai puţini bani decât albii? Dar nimeni nu putea să ceară mai puţini bani decât Violet, care, de fapt, nici nu ştia cât să ceară. Trase adânc aer în piept, mulţumi grădinarului şi porni în direcţia arătată. Şi chiar auzi o ceartă înainte de a fi ocolit clădirea.

— Nu mă interesează dacă merită! zise o femeie cu o voce stridentă, isterică. Dar s-a dezbrăcat! în faţa fiului tău!

Imediat zări şi femeia. Pe poteca ce ducea la râu mergeau un bărbat vânjos blond, într-un costum cu vestă, o femeie delicată, elegant îmbrăcată, o fată cu pielea maronie şi un băieţel. Spre mirarea lui Violet, fata era pe jumătate goală. Avea sânii descoperiţi, iar în jurul coapselor purta o pânză uşoară. Bărbatul devora din priviri formele plinuţe, iar femeia părea şocată.

— Dar voia să mă înveţe să înot! interveni băieţelul, care părea de şase-şapte ani, avea părul blond ca tatăl său şi chipul îngust, lunguleţ ca al mamei. Adăugă: Şi, în plus...

— Şi, în plus, o femeie onorabilă poartă costum de baie! îl întrerupse mama lui. Asta în cazul în care o femeie onorabilă înoată. Nu am nimic împotriva unei băi într-o staţiune balneară marină, cu cabine pentru îmbrăcat-dezbrăcat, care permit un comportament pudic, dar nu aşa...

— Noi înotăm totdeauna aşa, se dezvinovăţi fata cu pielea maronie.

Aceasta nu era tatuată, dar avea păr negru ca al grădinarului şi aceeaşi faţă rotundă. Chipul îi era blând şi drăguţ şi nu oglindea nici ruşine şi nici vinovăţie.

— Iar copiii totdeauna... adăugă fata.

— Îţi mai spun o dată că ăştia sunt sălbatici! se ambală femeia. Josuah, vrei să încetezi să te holbezi la fată? Iar tu, Mahuika, acoperă-te! Nu este o privelişte pentru sărmanul copil...

Băieţelul nu părea prea zdruncinat, ci mai curând interesat. Şi nu înţelegea care era problema. El nu dădea atenţie trupului despuiat al fetei maori.

— Ea îi vorbeşte şi în limbajul ei ciudat... cine ştie cum îl mai influenţează... nu, Josuah, trebuie să insist! Avem nevoie de o englezoaică!

Fata îmbrăcă ascultătoare rochia şi bărbatul îşi pierdu interesul pentru ea. Părea indecis să accepte ori nu dorinţa femeii.

— Hermine, nu are sens! Peste o jumătate de an va pleca la internat. Ar însemna o nebunie ca până atunci să aducem din Anglia o bonă. Durează trei luni până ajunge aici şi...

— Dar nu am nevoie de bonă! interveni băieţelul. Mă descurc singur foarte bine. Aş prefera un glob pământesc şi acel dicţionar...

— Tu ţine-ţi gura, Caleb! îi ordonă mama. Auzi şi tu, Josh, că nu este educat, aceşti sălbatici îl influenţează! Se

bagă în vorbă, îşi vede bona goală, grădinarul îl „ajută”, imaginează-ţi! Ieri a intrat în casă cu hainele murdare de sus până jos şi mi-a spus că a prins o weta. Cerul ştie ce o fi asta...

— Este o lăcustă uriaşă, o informă copilul, ceea ce îi atrase o nouă privire plină de reproşuri.

— Missus ceartă pentru noroi pe haine, încercă fata-bonă să se dezvinovăţească din nou. De aceea azi am vrut dezbrăcăm. Este cald şi este mai bine să joace...

— Tu să taci! Mrs. Biller i se adresă apoi acuzatoare soţului: Se va întoarce complet sălbăticit în Anglia, ce vor crede cei de la internat despre el...

— Am putea să îl trimitem mai devreme cu o jumătate de an, fu de părere Josuah Biller.

Soţia reacţionă de-a dreptul isteric:

— Acum? Mai devreme? Copilul meu...

Ea se pregăti să tragă băieţelul lângă ea, dar se controlă când o observase pe Violet, care se apropiase timidă.

— Tu cine eşti? întrebă prietenos Caleb.

Violet îi zâmbi, apoi îi zâmbi şi fetei maori, ca un fel de scuză. După care se întoarse către Mr. Şi Mrs. Biller şi făcu o reverenţă cu capul plecat. Când îl ridică, văzu ochii albaştri apoşi ai mamei lui Caleb.

— Eu sunt Violet Paisley, spuse ea hotărâtă. Şi nu ştiu să înot.

Pentru Mrs. Biller era de ajuns faptul că Violet era albă, vorbea engleza şi nu dorea să îi îmbogăţească fiului ei cunoştinţele cu exotisme ca înotul ori dialectele polineziene. Mr. Biller o descusu mai mult, dar părea de acord cu angajarea ei. Da, aceasta avea experienţă cu copiii, avea grijă de sora ei mai mică. Lucrase şi în case simandicoase, deci nu o să spargă porţelanuri, şi ştia să folosească robinetul pentru apă. Mr. Biller dădu din cap când fata menţionă numele reverendului Burton din

Dunedin, iar Mrs. Biller se arătă de-a dreptul încântată auzind de Lady’s Goldmine. Colecţiile lansate de Kathleen şi Claire erau cunoscute nu doar la Dunedin. Cu ani în urmă, Mrs. Biller îşi comandase acolo rochia de nuntă.

— Iar tatăl tău lucrează la mina mea? întrebă, în cele din urmă, Biller.

Violet confirmă, dar întrebarea o îngrijoră foarte tare. Dacă Mr. Biller se interesa la maistru de Jim şi Fred, nu va primi cele mai bune referinţe. Până una-alta, proprietarul minei părea mulţumit.

— Bun, te vom lua de probă. Ne aşteptăm ca... Dar explică-i tu, Hermine, eu trebuie să plec la birou, povestea aceasta mi-a mâncat destul timp. Ah, da, şi găseşte pentru micuţa maori o altă sarcină... să nu avem vreun necaz cu tribul dacă o concediem.

El arătă către Mahuika şi lui Violet i se ridică o piatră de pe inimă. Nu i-ar fi făcut plăcere să ştie că îi furase slujba.

Mrs. Biller pufni după ce soţul plecă.

— Necazuri cu tribul! murmură ea. Mai curând este vorba de faptul că eşti nebun după ea!

Violet se prefăcu că nu a auzit nimic şi mai execută o reverenţă în faţa viitoarei ei patroane. Mulţumesc... mulţumesc mult, madam. Aşadar... când trebuie să vin?

Mrs. Biller o chemă în dimineaţa următoare la ora şapte. Trebuia să îl trezească pe Caleb, să îi servească ceaiul şi să îl ajute să se îmbrace, iar apoi să îl predea spălat şi sătul profesorului particular.

— Reverendul are amabilitatea să îl instruiască, va veni de la ora nouă la ora douăsprezece. La unu prânzim în familie, te ocupi să stea liniştit la prânz, pe urmă îl supraveghez! la teme.

Violet se întrebă dacă nu ar trebui să menţioneze că abia ştia să citească şi să scrie, dar probabil că nici Mahuika nu se pricepea la acest lucru mai mult decât ea.

Va încerca să îl ţină pe băiat la masă, indiferent ce făcea el acolo. Vru să îi zâmbească lui Caleb, care o privi cercetător, cu o mină serioasă. Nu părea entuziasmat de o nouă bonă, dar nici supărat sau ostil.

— La ora şase i se dă cina.

Caleb se uită morocănos, dar Violet nu putea să i-o ia în nume de rău. Mrs. Biller vorbea despre fiul ei ca şi cum ar fi dat indicaţii de hrănire pentru un animal de companie.

— Pe urmă poţi pleca.

Violet îşi muşcă buzele. De obicei, la ora şapte se întorceau Jim şi Fred. Dar se va descurca ea cumva. De exemplu, putea să gătească seara şi când veneau bărbaţii doar să încălzească mâncarea. Era mai bine ca ei să nu afle de noua ei slujbă. O să le spună probabil că mai dădea o mână de ajutor la familia Biller.

— Multe... multe mulţumiri, madam, mai repetă ea înainte de a pleca. Deci... pe mâine, Caleb.

Băiatul nu răspunse.

Totuşi, Violet era cât se putea de bine dispusă când plecă. Cu privire la bani încă nu discutase, temă foarte fierbinte pentru ea. Dar poate că brutarul îi va da chiflele pe datorie.

Când Violet ajunse la vilă în dimineaţa următoare, Caleb era treaz şi îmbrăcat. Stătea la biroul din camera de studiu. Imperiul lui se compunea din trei încăperi, în afară de camera pentru studiu, mai avea o cameră de zi şi un dormitor. Fiecare dintre aceste încăperi era mai mare decât întreaga colibă a lui Violet.

Când îl găsi pe băiat aşteptând, Violet se simţi vinovată.

— Am... am întârziat? întrebă ea încet.

— Nu, dar eu nu sunt un bebeluş. Nu trebuie să mă îmbraci şi să mă speli. Am şapte ani!

— Aproape un bărbat, râse Violet.

— Şi nu trebuie nici să mă iei peste picior. Eu am noroc.

Alţi copii sunt nevoiţi să muncească la şapte ani, zise el închizând cartea din care citise. David Copperfield. Violet încercă să îşi amintească de ea.

— Acum... ce trebuie să fac? îl întrebă ea.

Se simţea prost şi neajutorată. Era, evident, în plus.

— Ce vrei, răspunse Caleb. Mai întâi micul dejun. Trebuie să îl aduci tu, mamei nu îi place să mănânc jos.

Violet se miră.

— De ce nu? întrebă şi din nou se simţi prost pentru că tocmai pusese în discuţie ordinele noii ei stăpâne. Tu...

— Mama mă consideră un bebeluş, după cum ştii. Şi bebeluşii salivează. Ori gânguresc, ori fac altele. În orice caz, nimeni nu îşi doreşte un bebeluş la masă. Aduci ceaiul?

Violet dădu fuga jos, la bucătărie, unde o cunoscu pe bucătăreasă. Agnes McEnroe era scoţiană, de vârstă mijlocie, iar soţul ei lucra ca vizitiu la Biller.

— Deci tu eşti noua bonă? se interesă prietenoasă aceasta când, în maniera obişnuită, Violet îi făcu o plecăciune. Arăţi de parcă tu ai nevoie de una! Dar nici micuţa maori nu era mai în vârstă, ci doar mai bine hrănită.

Agnes puse pe tavă încă două felii de pâine prăjită, hotărâtă să infirme prejudecăţile despre poporul din care se trăgea. Cu Violet va fi foarte generoasă.

— Poţi să mănânci împreună cu domnul cel tânăr, se va bucura. Este un băiat bun micuţul Caleb, dar plictisit. Vezi să îl mai înseninezi!

Violet apucă agitată tava pe care bucătăreasa mai pusese încă o farfurie şi o ceaşcă. Se simţea născută pentru ocupaţia de bonă. Dar va reuşi să îl întreţină pe acest băieţel precoce? Acum însă era preocupată să nu o întâlnească pe scări pe Mrs. Biller. Cu siguranţă că aceasta va observa că ea avea de gând să bea ceaiul cu fiul ei,

ceea ce nu era prevăzut. La vederea zaharniţei pline, a laptelui cu smântână, a untului şi a celor două feluri de marmeladă îi lăsa gura apă. De dimineaţă mâncase doar un colţ de pâine şi nici măcar cafea nu făcuse, pentru că Rosie încă dormea şi nu voia să o trezească. Micuţa va sta oricum mult timp singură... Pe Violet o cuprinse din nou îngrijorarea.

Caleb eliberase o masă în camera de zi şi o aştepta pe Violet răbdător, cu cartea lui. Nu avu nicio reacţie văzând a doua ceaşcă şi feliile de pâine prăjită.

— Eşti cam subţirică, spuse el când Violet luă prima felie de pâine.

— Eu... eu... în familia noastră, toţi sunt subţirei, răspunse Violet şi roşi. Vrei marmeladă de căpşuni ori de portocale?

Băiatul se încruntă:

— Eu – nu – sunt – un – bebeluş! repetă el rar şi foarte apăsat propoziţia preferată. Nu trebuie să îmi ungi felia de pâine. Eu sunt în stare şi să îmi torn singur ceaiul. Uite!

Şi i-o dovedi ridicându-se cu şervetul pus pe braţ şi apucând cana cu ceai ca un chelner cu experienţă. Cu capul ridicat şi spatele drept, se apropie prin stânga de Violet, turnă afectat ceaiul în ceaşcă, fără a vărsa un strop, şi i se adresă fetei cu un ton umil:

— Doreşte milady frişcă şi zahăr la ceai? Ori milady preferă lămâie?

Violet izbucni în râs. Caleb se aşează din nou şi apucă şi el o felie de pâine.

— Poţi să mănânci şi tu, spuse el generos. Îţi place... marmelada de căpşuni! îţi place tot ce este dulce, nu?

Violet se încruntă.

— De unde ştii?

Caleb ridică poznaş din umeri şi râse:

— Aşa arăţi! Şi acum spune-mi: Ce vrei să faci? Avem

mai mult de o oră până vine reverendul.

Violet îşi muşcă buzele.

— Eu... nu ştiu. Ce făcea Mahuika cu tine?

Caleb strânse din buze.

— Nimic. Fireşte, lua micul dejun şi pleca în grădină. Ajutorul grădinarului este iubitul ei, ştii?

Violet se întrebă dacă opiniile lui Mrs. Biller în privinţa fetei maori nu erau cumva îndreptăţite. Cine ştie la ce îl făcea aceasta părtaş pe Caleb, în afară de nuditatea ei?

— De aceea trebuia să mă joc atât de des în grădină. Ceea ce nu mă deranja. Mie îmi plac weta.

— Ce mai este şi aceea o weta? întrebă Violet.

Caleb zâmbi.

— Este o insectă. O lăcustă. Uite...

El luă din dulap o carte şi o deschise. Violet văzu un text lung şi o imagine reprezentând o insectă, care nu îi făcea deloc mai simpatică fauna din noua ei patrie.

— Şi unde... se găseşte asta? întrebă ea dezgustată.

Caleb aruncă o privire pe text.

— Depinde de felul ei... weta arboricolă sare mai peste tot, dar weta de grotă intră şi prin casă... citeşte singură.

El îi întinse cartea lui Violet.

Aceasta ezită.

— Eu... nu ştiu să citesc foarte bine, spuse ea încet. Mi-ar fi plăcut, dar...

— Dar ai cel puţin treisprezece ani! se miră Caleb.

Violet îşi muşcă buzele.

— Am cincisprezece, zise ea.

Ziua ei de naştere fusese la începutul anului, dar nu o sărbătoriseră. Tatălui ei uitase de ea.

— Dar nu se învaţă odată cu vârsta. Şi este... cam greu.

Caleb clătină din cap. Voia să pară nemulţumit, dar, de fapt, radia.

— Nu este greu! susţinu el convins. Vrei să te învăţ?

În următoarele săptămâni, Caleb Biller îi deschise fetei de cincisprezece ani porţile către o nouă lume.

sfârşitul lumii

5

Insula de Nord, Parihaka

1879 – 1881

Insula de Sud, Greymouth

1880 – 1881

CAPITOLUL 1

De la întâlnirea cu studenţii din satul model maori Parihaka, la care participase şi Matariki, Kupe fusese câştigat de proiectul acestora. Îşi dorea foarte mult să vadă satul şi să îl cunoască pe Te Whiti, care dacă ar fi fost chiar pe jumătate un conducător atât de charismatic pe cât părea, l-ar fi subjugat total pe tânărul care îşi dorea să trăiască în Parihaka.

Acest lucru îi era indiferent lui Matariki. Deşi simţea ceva pentru salvatorul ei, nu era îndrăgostită de el. Pentru că, deşi o eliberase de sclavia din Hamilton, semăna prea puţin cu prinţul călare pe-un cal alb la care visase. Era drăguţ şi simpatic, dar şi puţin cam copilăros. Lui Matariki i se părea că viaţa din Auckland nu i se potrivea. Îl compătimea pe Kupe pentru soarta lui, dar nu era impresionată de el. Fata oscila permanent între firea sa maori şi cea *pakeha*: în timp ce femeia maori nu avea nicio reţinere ca în materie de *mana* să îi fie superioară bărbatului, eleva de la Otago Girls' School şi-ar fi dorit un erou.

În plus, Kupe o făcea să se simtă vinovată. Cât stătuse la Hamilton, fata îşi jurase să trăiască precum o maori şi să lupte pentru drepturile poporului ei. Dar după numai câteva zile la Auckland cedă din nou farmecului hainelor frumoase şi paturilor moi. Dacă l-ar fi urmat pe Kupe la Parihaka, ar fi fost presată probabil să rămână acolo. Dar

se surprinse bucurându-se pentru noul an şcolar la Otago, pentru întâlnirea cu fete care nu aveau alte probleme decât cine o va interpreta pe Julieta lui Shakespeare în spectacolul organizat de şcoală.

Însă Kupe găsi susţinere unde nu s-ar fi aşteptat. La două săptămâni după ce el şi Matariki ajunseră la Auckland, au venit şi părinţii ei. Sosiră cât putuseră de repede, iar Lizzie Drury ardea de nerăbdare să viziteze Parihaka.

Kupe se purtă stângaci şi nesigur când Matariki îi întâmpină furtunos pe Lizzie şi pe Michael. Până atunci, el o considerase pe Matariki o fiică de căpetenie intangibilă şi elitistă. Acum însă, ea se repezea exuberantă în braţele acestui *pakeha* înalt şi cu ochi albaştri, căruia îi spuse degajată „tati”. Şi, de asemenea, Lizzie, celebra *pakeha wahine*, nu corespundea imaginii pe care şi-o construise Kupe. El se aştepta la o personalitate puternică, o soţie de căpetenie înaltă şi maiestuoasă. Dar din trăsura pe care Michael o închiriase la Wellington coborâse o femeie firavă, în costum de călătorie şi cu pălărioară cochetă. Se arată prietenoasă şi cu Kupe, pe care, iniţial, soţul ei îl privise cam suspicios, dar arăta cu totul altfel decât o femeie puternică, potrivită pentru Kahu Heke.

Însă Lizzie i se adresă lui Kupe în limba maorilor, pe care o vorbea bine, şi nu păru prea impresionată de tatuajele lui.

Mărturisirea lui Kupe că stăpânea insuficient limba poporului lui îi atrase simpatia lui Michael. Părinţii lui Matariki îl descusură pe tânăr atât de „discret”, încât Matariki se încruntă. Îndeosebi atunci când tatăl ei îi puse, în cele din urmă, întrebarea hotărâtoare:

— Şi acum, tinere, ce intenţionaţi să faceţi?

Pe Lizzie o pufni râsul când Michael se adresă atât de serios tânărului de lângă fiica lor. Pentru ea era de mult

clar că Matariki şi acest uriaş blând nu se iubeau sau cel puţin nu se culcau împreună. Lizzie îşi dădu seama că cei doi simţeau ceva unul pentru celălalt, dar şi că pe Matariki o călca uneori pe nervi stângăcia lui Kupe. Tânărul pomeni de Parihaka şi îi oferi lui Lizzie bine-venita ocazie de a-şi încheia interogatoriul şi de a orienta discuţia spre alte subiecte.

— Oh, da, am auzit despre asta! zise Lizzie. Sau am citit. Şi cei din Ngai Tahu vorbesc despre acest lucru, dar pentru ei nu este aşa de important, ei nu mai au de mult probleme atât de serioase cu *pakeha* cum au cei de pe aici. Oricum, este o treabă interesantă. De ce nu mergem acolo, Michael? îl ducem pe tânăr şi cu ocazia aceasta vedem şi despre ce este vorba.

Şi privi spre fiica ei, parcă aşteptând aplauze. O va scăpa într-un mod elegant de simpaticul, dar necorespunzătorul ei admirator. Matariki părea nesigură, aproape chinuită. Nu voia să meargă la Parihaka? Lizzie hotărî să discute cu ea despre asta mai târziu.

Michael nu avea nimic împotriva unei escapade la Mount Taranaki şi nici nu era îngrijorat că ar fi posibil ca fiica sa să dorească să rămână acolo. Îi era clar că Matariki se va întoarce cu el şi cu Lizzie la Dunedin, unde îşi vor relua viaţa. Cu cât vor scăpa mai repede de acest băiat maori, cu atât va fi mai bine. Lui Michael nu îi plăcuseră niciodată situaţiile neclare.

Aşa că a doua zi dimineaţă, când au pornit toţi patru spre sud, nici nu a remarcat tensiunea care domnea în trăsură. Ba chiar contribui la indispoziţia lui Matariki, cauzată de faptul că parcurgea încă o dată porţiunea din drum străbătută de ea şi de Kupe când fugiseră.

— Eşti sigură că nu vrei să reclami familia McConnell? se interesă el încă o dată pe când ocoleau oraşul. Pentru lipsire de libertate sau pentru mai ştiu eu ce? Am putea să

mergem la poliţie.

Matariki zâmbi. Pentru a-i face această propunere, tatăl ei trebuie să îşi fi călcat pe inimă. La trei decenii după deportarea lui în Australia, avea încă o relaţie tulbure cu autorităţile publice.

— Ah, lasă, tată, deja i-am pedepsit, încercă ea să îl mai calmeze. Ca să nu mai spun că Hamilton nici nu are un post de poliţie. Nu mai vreau să ajung acolo niciodată!

Michael dădu uşurat din cap şi îndreptă trăsura spre drumul plin de hârtoape care ocolea Hamiltonul. Ar fi preferat un traseu cât mai departe de oraş, dar în Insula de Nord existau puţine drumuri amenajate, iar între Auckland şi Parihaka nu erau hoteluri ori hanuri. Drumul şerpuia prin terenurile unor ferme cu păşuni, nici pe departe la fel de mari precum cele din Canterbury Plains, sau printre coline cu mărăcinişuri. Din când în când, străbătea şi păduri de fagi sau ferigi şi trecea pe lângă uriaşi arbori kauri.

Spre uimirea lui Kupe, Lizzie ştia multe despre aceşti arbori. Ea trăise mult timp în Insula de Nord şi se împrietenise cu un trib maori din Kororareka.

— Cu Ngaţi Pau, îi explică lui Kupe. Tribul lui Hongi Hika, unde l-am cunoscut pe Kahu. Era de atunci un rebel, dar nu atât de fanatic cum îl descrieţi voi. Nu avea atâta sânge rece şi nu era capabil de orice. Filosofia acestui Te Whiti îmi place oricum mult mai mult. Abia aştept să ajungem la Parihaka!

Lizzie îi surâse lui Matariki, care îşi deschisese inima în faţa ei în seara dinaintea plecării:

— Mi se pare că sunt o trădătoare! într-un fel, ştiu că Kahu Heke avea dreptate. Niciodată nu am luat în serios problema asupririi de către *pakeha* şi toate celelalte. Dar Hamiltonul…

— A fost într-adevăr o experienţă, o aprobă Lizzie, în

urma căreia trebuie să înţelegi că în Insula de Nord au existat şi victime. În aceste nefaste războaie şi dispute din cauza unor smintiţi că Te Ua Haumene ori fanatici că Te Kooti. Au fost victime de ambele părţi şi firește că acest lucru nu se iartă uşor. Asta nu înseamnă că trebuie să intervii, dacă nu vrei.

— Ba trebuie să o fac! Matariki se ridicase în picioare şi, urmată de Dingo începuse să se plimba prin cameră. Nici el nu putea să stea liniştit. Nu se mai poate aşa. Asemenea lucruri, cum a fost cel cu satul lui Kupe, nu trebuie să se mai întâmple, şi...

Lizzie zâmbi:

— Ai vrea să îndrepţi lucrurile pentru că îl placi pe Kupe. Şi el a făcut multe pentru tine.

Matariki confirmă.

— Dar nu eşti îndrăgostită, constatase Lizzie. Asta îţi reproşezi.

Matariki îşi privise mama neîncrezătoare şi în acelaşi timp admirativ. Cum de îşi dăduse seama? Era bine că cineva o ajută să îşi lămurească sieşi asta. Matariki îşi muşcase buzele şi îi venise să plângă.

Lizzie o trăsese înapoi pe canapea lângă ea şi o îmbrăţişase.

— Matariki, aşa este în dragoste, îi explică ea cu blândeţe. Nu o poţi întoarce cum vrei. Uneori nu te îndrăgosteşti de cine trebuie şi foarte des te îndrăgosteşti de cineva care nu îţi răspunde la fel. Şi invers. Pentru asta, nimeni nu trebuie să se simtă vinovat, atâta vreme cât nu îl duce pe celălalt de nas şi nici pe sine nu se înşală. Tu procedezi corect, Matariki, nu îţi face griji.

— Dar eu nu m-am îndrăgostit niciodată! zisese Matariki. Şi aş dori atât de mult. Eu... eu mă tem că ceva nu este în regulă cu mine.

Lizzie nu o putea ajuta. Cu toate că îşi înţelegea fiica şi o

lua în serios, izbucnise în râs.

— Riki, va veni şi vremea aceea! o asigurase ea. Probabil că exact atunci când te aştepţi cel mai puţin şi mai ales când nu ai nevoie de aşa ceva.

Peste doar câteva zile, cuvintele lui Lizzie îşi vor găsi confirmarea.

În timpul călătoriei, respectul lui Kupe pentru Lizzie şi Michael crescu. Până atunci, pentru el, un *pakeha* fusese permanent un neîndemânatic sedentar. Albii pe care îi cunoştea îşi părăseau foarte rar oraşele şi pentru ei chiar şi o călătorie scurtă presupunea pregătiri ample. Lizzie, Michael şi Matariki se depărtaseră de civilizaţie de când plecaseră la drum. Fostul căutător de aur şi prietena maorilor nu aveau nevoie de hanuri. Ştiau cum se aprinde un foc la marginea drumului, se pricepeau la pescuit şi vânătoare şi nu îi deranja să înnopteze într-un cort. Corturile erau noi, Michael procurase din Auckland unul pentru el şi Lizzie şi câte unul mai mic pentru Matariki şi Kupe. De bani se părea că nu duceau lipsă, cumpăraseră lucrurile cele mai scumpe, iar Lizzie chiar se plânsese că nu închiriaseră o căruţă cu coviltir.

— Voiam să ajungem la tine cât mai repede, se justificase ea lui Matariki pentru trăsura frumoasă, dar nu prea potrivită pentru distanţe lungi. Şi, în plus, am crezut că drumurile sunt într-o stare mai bună.

Insula de Sud era mai dezvoltată decât Insula de Nord, goana după aur accelerase în Otago amenajarea de drumuri. Pe parcursul călătoriei, Lizzie şi Michael se dovediseră adevăraţi pionieri, iar Matariki un copil al tribului Ngai Tahu. Deseori, Kupe se simţea penibil pentru că aceştia se descurcau mai bine decât el să supravieţuiască pe un teritoriu străin.

— Tatuajul nu face dintr-un maori un războinic, îl înţepa Matariki.

În cele din urmă, părăsiră drumul dintre Auckland şi Wellington şi cotiră către vest, spre Marea Tasmaniei, la a cărei vedere Matariki şi Lizzie se bucurară la fel de mult.

— Pe aici am navigat noi, eu cu Kahu! le povesti Lizzie pe un ton aproape melancolic. Michael îi aruncă o privire plină de gelozie. Ea adăugă: Coasta mării este minunată.

Era adevărat. Coasta de Vest a Insulei de Nord avea un peisaj extrem de divers: golfuri întinse întrerupte de versanţi stâncoşi, plaje cu nisip în nuanţe închise sau deschise, porţiuni cu bolovani şi pădurile de ferigi şi mixte care ajungeau până în mare. Pentru că aerul era curat, zăriră şi Mount Taranaki, al cărui vârf strălucea în soare într-o coroană de zăpadă.

— Încă un pământ pe care ni l-au luat! zise Kupe cu privirea aţintită spre vârf. A fost confiscat în timpul războiului Taranaki!

Lizzie se încruntă.

— Guvernul nu a restituit muntele anul trecut? îl întrebă ea pe Michael.

— Ba da, confirmă acesta. După ce coloniştii au constatat că pământul nu poate fi folosit. Şi că vulcanul erupe când şi când, fapt ce, în situaţia aceasta, poate fi considerat un noroc.

Spre mirarea lui Kupe, soţii Drury manifestau înţelegere cu privire la situaţia maorilor şi la necazurile lor cu coloniştii albi. Când tânărul îndrăzni, în cele din urmă, să observe acest lucru, Michael îi povesti timp de o jumătate de zi despre istoria Irlandei şi lupta pentru libertate a propriului popor.

— Noi ştim prea bine ce este asuprirea, tinere! îl asigură arogant Michael şi îi relată despre exilarea lui în Tasmania după ce furase secară în vremea foametei.

Tatăl vitreg al lui Matariki crescu astfel şi din punct de vedere al *mana*.

— Deci aţi fost un fel de luptător pentru libertate, Mr. Drury?

Lizzie zâmbi în sinea ei. De fapt, Michael fusese fabricant de whisky şi avusese nevoie de secară pentru a face băutură, pe care să o vândă şi cu banii câştigaţi să fugă din Irlanda cu prietena sa, care era de bună-credinţă.

Mama lui Matariki remarcă însă aproape în şoaptă:

— Dar există vreun luptător pentru libertate care să nu aibă şi motive personale?

Fata, singura care o auzise, ridică din umeri. Drumul de coastă tocmai urma linia unei plaje care îi amintea de golful ei preferat de lângă Dunedin şi se gândi la şcoală şi la Elizabeth Station. Va mai fi pentru ea viaţa tot atât de simplă? Mai era ceva sigur?

Primul lucru pe care l-au remarcat în Parihaka au fost ogoarele aflate de-a lungul unui drum bine construit şi întreţinut. Plantaţiile de cartofi dulci şi pepeni, de varză şi cereale se întindeau pe suprafeţe mari.

— Pentru a face aşa ceva este nevoie de sute de oameni! se minună Kupe.

Michael se uită la brazdele drepte şi la potecile curate.

— Ori de pluguri moderne şi alte utilaje agricole.

Ca o dovadă a faptului că presupunerea lui era adevărată, chiar atunci se ivi un atelaj greu, tras de cai de povară şi având în urmă un plug mare, al cărui conducător desţelenea un teren. Tânărul maori îi salută prietenos. Michael îi răspunse.

— Chiar de ambele, adăugă el şi le arătă câteva femei şi fete care pliveau. Totul arată grozav. Dacă au să o ţină tot aşa... De fapt, ce a fost la început această Parihaka, un *pa*?

— Nu tocmai o fortificaţie! îi explică plin de zel Kupe. Un sat deschis. Te Whiti a plănuit ca totul să fie cât mai paşnic şi ospitalier. Oricine este bine-venit...

— Iniţial a fost un adăpost pentru oamenii dezrădăcinaţi de războaiele dintre maori, interveni Matariki, mai realistă. Reţinuse ceea ce le relataseră studenţii, dar nu voia să se entuziasmeze chiar aşa de profetul lor. Ea adăugă: în urma confiscării de terenuri, mulţi au fost alungaţi.

— Şi s-au adunat aici în semn de protest, adăugă la rândul ei Lizzie. Te Whiti a trebuit să fie prevăzător, de aceea a făcut o aşezare deschisă. A realiza un *pa* ar fi fost considerat de *pakeha* drept un act ostil. Aici, toţi au fost şi sunt foarte sensibili...

Un timp, nu a mai zis nimeni nimic şi când se ivi Parihaka, toţi rămaseră muţi de uimire.

— Ce frumos! şopti Matariki, care luase hotărârea să nu se lase impresionată.

Satul fusese construit într-un luminiş, dar nu se tăiaseră prea mulţi copaci, deoarece pentru triburi natura era sfântă. Dincolo de sat începea pădurea, care acoperea crestele domoale, şi deasupra tuturor se înălţa maiestuosul vârf al lui Mount Taranaki. Ca şi cum spiritele muntelui vegheau asupra oamenilor adunaţi acolo. Şi marea îmbrăţişa Parihaka, iar râul Waitotoroua oferea aşezării apa lui limpede.

Michael conducea căruţa pe drumurile curate şi late ale localităţii alcătuite, ca orice sat maori, din case pentru întruniri, pentru dormit şi depozite. Multe construcţii semănau cu cabanele *pakeha*, altele erau ornate cu sculpturi bogate în stil maori. Lizzie identifică în centru două case mari şi frumoase pentru întruniri. Mărturie a iscusinţei sculptorilor stăteau ferigile stilizate şi chipurile mari de zeităţi.

Casele pentru dormit erau înconjurate de obicei de mici grădini, şi ele împrejmuite cu grijă şi foarte bine întreţinute.

— Mai să fie! Este ca la nemţii la care lucram odinioară!

exclamă Lizzie. În primele ei luni în Noua Zeelandă fusese servitoare într-un sat de ţărani din Niedersachsen. Niciodată nu am mai văzut grămezi de bălegar atât de aranjate! Nu era de mirare că acestea atrăgeau imediat atenţia.

— Şi unde îl găsim acum pe miraculosul Te Whiti? se interesă Michael.

Satul era destul de populat şi Lizzie remarcă faptul că lipseau bătrânii. Era după-amiază şi, în mod normal, bărbaţii şi femeile maori erau la muncile câmpului. În sat ar fi rămas bătrânii şi copiii, care aveau grijă de „bunici” cu drag. Şi aici se jucau copii, majoritatea mici, dar erau supravegheaţi de femei tinere şi de fete. Acestea şușoteau la vederea nou-veniţilor, îi salutau prietenoase şi îşi vedeau mai departe de treburile lor. Mai toate erau ocupate cu pregătirea mesei. Numeroşii oameni de aici aveau nevoie să fie hrăniţi.

Matariki căută agitată un semn de tradiţionalism, dar nu se vedea niciun foc separat pentru *ariki*, şi nici fetele nu purtau veşmintele tradiţionale. Cele mai multe erau îmbrăcate occidental şi în Insula de Nord maorii constataseră rapid că lucrurile *pakeha* erau mai călduroase, iar pentru clima din Noua Zeelandă erau mai potrivite decât rochiile uşoare şi pelerinele polineziene. Câţiva bărbaţi, care tocmai se întorceau de la vânătoare, arătau ca războinicii lui Kahu Heke. Prin desiş îi deranjau şorţurile purtate în jurul şalelor. Matariki mai constată bucuroasă că în Parihaka oamenii se conduceau mai curând după considerente practice decât după idealuri.

Michael opri lângă câteva femei care curăţau cartofi dulci, iar Lizzie întrebă de Te Whiti.

— Oh, trebuie să fie pe câmp, răspunse una dintre fete şi zâmbi prietenoasă. Părea bucuroasă de faptul că Lizzie vorbea limba maori. Dar dacă sunteţi vizitatori, veţi fi bine

primiţi într-una dintre *marae*. Pentru întruniri aţi venit însă cam devreme, cele mai multe vor avea loc mâine ori poimâine. *Ariki* va vorbi când va fi lună plină. Dar sunteţi bine-veniţi chiar dacă doriţi sau nu să vorbiţi cu una dintre căpetenii. Noi toţi suntem Parihaka. Oricare vă va răspunde cu plăcere întrebărilor.

Şi ea le arătă vizitatorilor calea către *marae* din mijlocul satului.

— Sunt drăguţe, spuse entuziasmată Matariki. Mă va bucura masa. Ele fac *hangi*, vedeţi? Nu am mai văzut aşa ceva de mult timp.

Hangi erau tradiţionalele vetre din pământ, încălzite cu pietre încinse în prealabil în foc, dar aici, atât de aproape de Mount Taranaki, erau cu siguranţă încinse de activitatea vulcanică. Se săpau gropi în care se vârau coşuri cu carne şi legume. După câteva ore, mâncarea era preparată şi se dezgropa.

Kupe nu îşi amintea să mai fi văzut aşa ceva.

În faţa şi în teritoriul *marae*, oaspeţii erau aşteptaţi de un grup de fete, care transformau casa pentru adunări într-o casă de oaspeţi. Făceau curăţenie şi puneau rogojini.

— Aţi venit devreme! îi informă şi acest comitet de primire. Cei mai mulţi oaspeţi sosesc puţin înainte de adunare. Dar ne bucură să participaţi la viaţa satului. Vă rugăm să ne scuzaţi că nu realizăm pentru fiecare un *powhiri*. Nu ne-am mai opri din cântat şi dansat. La adunările lunare vin până la o mie de oaspeţi.

Michael le zâmbi fetelor.

— Par eu capabil să dansez wro? le tachină el.

Wero era un dans de război, ce făcea parte din ceremonialul întâmpinării. Era condus de un războinic foarte puternic şi prin mişcările lui se dădea de înţeles dacă vizitatorii veneau cu intenţii paşnice ori războinice.

— Dumneavoastră nu, dar el da! râse fata arătându-l pe

Kupe.

Ea trecu cu uşurinţă de la limba maori la limba engleză, după ce remarcă faptul că Michael se exprimase cu greutate. Şi îi surâse şi lui Kupe seducător.

— Eşti tatuat, ceea ce este ceva rar. Eşti fiu de căpetenie?

Kupe roşi, ceea ce făcu tatuajul şi mai fioros.

— Nu... eu... de fapt, asta este mai mult... este *kitanga*...

Fata nu lăsă să se vadă că se mira de faptul că un războinic nu pronunţa corect cuvântul „obicei” şi adăugă:

— Da, între timp a revenit la modă. Dar eu nu mi-aş face aşa ceva, doare foarte tare, ştii şi tu. Tu trebuie că eşti foarte viteaz.

Fata flirta fără să se ruşineze, iar lui Kupe se părea că îi plăcea. Lizzie îi aruncă lui Matariki o privire cercetătoare, dar aceasta nu manifesta nici urmă de gelozie. Era prea fascinată de casa atât de bogat ornată şi de satul atât de viu.

Lizzie coborî din trăsură.

— *Kia ora*! Ne bucurăm să fim aici, zise ea. Eu sunt Elizabeth Drury, în limbajul maori-Irihapeti. Provin din Londra, dar am trăit în Ngai Pau, iar acum împărţim *wahi* unui *iwi* al Ngai Tahu.

O versiune prescurtată a tradiţionalului *pepeha*.

Cea mai mare dintre fete o luă în primire şi realizară *hongi*, frecându-şi reciproc frunţile şi nasurile.

— *Haere maiy* Irihapeti. Eu sunt Koria din Ngaţi Porou. Sper că nu vezi în mine un duşman.

Ngaţi Porou era vechiul concurent al lui Ngaţi Pau.

— Eu nu am duşmani, răspunse prietenoasă Lizzie. Şi dacă am înţeles bine spiritul Parihaka, aici nu trebuie să existe duşmănie între triburi. Dacă vrei să îmi saluţi fiica... ea este pe jumătate o Ngaţi Pau.

Matariki o privi radioasă pe Koria şi îşi întinse către ea

nasul şi fruntea.

— Haide să fim prietene! răspunse entuziastă Koria pe când fetele se îmbrăţişau.

Matariki confirmă şi întrebă:

— Pot să vă ajut cu ceva?

Lizzie puse mâna imediat pe mătură, iar Koria îi aşeză în braţe lui Matariki un teanc de pături.

— Le poţi aşeza pe rogojini. Iar Pai le va arăta deocamdată bărbaţilor unde pot deshăma caii.

Aceasta îi aruncă lui Kupe o privire şi îi făcu şmecherește cu ochiul lui Matariki. Fata care discutase cu el despre tatuaje nu îşi mai dezlipea ochii de la acesta.

Când casa de oaspeţi fu aranjată, se însera şi locuitorii Parihaka se întorceau de pe câmp sau din alte locuri în care munciseră. Curând, satul se umplu de oameni, de muzică şi de râsete. La Parihaka, seara părea o sărbătoare. Sătenii, în majoritate tineri, mâncau şi beau, dansau şi cântau, iar oaspeţii participau bineînţeles la toate acestea, aşa cum era obiceiul la triburile maorilor.

Matariki se bucură să se integreze în grupul fetelor de aceeaşi vârstă, încercând să prezinte singură *haka* celor din Ngai Tahu. Pai nu se mai dezlipea de Kupe, servindu-l cu mâncare şi bere. Totuşi, Lizzie observă, pe jumătate amuzată, pe jumătate îngrijorată, că acesta avea ochi doar pentru Matariki. Nici Kupe şi nici Michael nu se simţeau izolaţi pentru că nu ştiau foarte bine limba maorilor. Aproape toţi locuitorii din Parihaka vorbeau engleza, mulţi dintre ei fluent. Acest lucru întări bănuiala lui Lizzie că localitatea nu era în primul rând o tabără de refugiu pentru cei care suferiseră în urma războaielor dintre maori. Poate că fusese la începuturi aşa, dar între timp în Parihaka se adunaseră mai ales tineri maori nemulţumiţi de intervenţiile *pakeha* în lumea lor, care însă nu voiau să reacţioneze neapărat prin forţa armelor. Aproape fiecare

dintre ei avea o poveste, rar una atât de dramatică precum a lui Kupe, dar reprezentând totdeauna un drum între lumi, ce se încheia cu dorinţa de a se uni cu toţii în pace.

— Şi, în plus, trebuie să le arătăm *pakeha* că nu suntem nişte sălbatici proşti! comentă Koria. Nu ne impunem dansându-le un *haka*, scoţând limba la ei şi ameninţând cu suliţa. Ei trebuie să vadă că noi ne putem organiza viaţa publică la fel de bine ca ei, că ne lucrăm pământul, ne administrăm afacerile, că ne putem conduce şcolile. Nu ne este ruşine să preluăm ceva de la ei. Dar ei trebuie să înţeleagă că şi ei pot învăţa de la noi.

Kupe era entuziasmat de filosofia aceasta, iar Matariki părea şi ea impresionată. Amândoi se surprinseră strecurându-se spre a doua *marae*, alături de care era un dormitor. Se pare că acolo trăia Te Whiti o Rongomai, conducătorul spiritual al mişcării Parihaka. Aici descoperiră un bărbat cu barbă albă, al cărui cap părea disproporţionat de mare faţă de restul trupului. Peste părul încă negru avea o pălărie, iar îmbrăcămintea *pakeha* nu îi venea prea bine – haina strângându-l pe piept. Te Whiti discuta aprins cu doi bărbaţi, locţiitorul său, Tohu Kakahi, şi prietenul şi ruda lui, Te Whetu.

Când Matariki făcu o mişcare care le atrase atenţia, toţi trei le zâmbiră. Matariki observă imediat că Te Whiti nu era tatuat. Nu ştia de ce, dar acest lucru o linişti.

În următoarele trei zile, satul Parihaka se umplu de oaspeţii care veneau la miting. Aşa denumeau sătenii adunarea lunară, la care Te Whiti, dar şi foarte bunul orator Te Whetu le vorbeau. Oamenii veneau singuri sau în grupuri mici. Rar venea întreg tribul ori delegaţii mai mari, care trebuiau întâmpinate formal cu *powhiri*.

Chiar a doua zi, Kora şi Pai îi cerură lui Matariki să danseze şi să cânte cu ele, îi împrumutară o rochiţă *piu-*

piu şi un pieptar cusut cu model specific Parihaka. Matariki le purta mândră, ţopăind alături de celelalte fete şi încercând să prindă paşii. Pe Te Whiti şi pe Tohu îi văzu rar înainte de luna plină, amândoi fiind preocupaţi să discute cu conducătorii diferitelor grupuri, pe care îi îndemnau la pace şi înţelegere. Pentru triburile maori din Insula de Nord, ideea de *kingitanga* – unirea tuturor triburilor sub un rege – nu era nouă. Deşi Tawhiao era al doilea *kingi* în funcţie, le venea totuşi greu să se vadă ca un popor, iar Te Whiti trebuia să aplaneze numeroase mici dispute.

Koria şi alţi săteni care vorbeau fluent engleza se ocupau de *pakeha* din rândul vizitatorilor. Şi aceştia veniseră în număr mare, mulţi trimişi ai guvernului provincial ori ai militarilor, dar şi mai mulţi reprezentanţi ai presei. Câţiva erau la fel de entuziasmaţi de viaţa comunităţii din Parihaka şi ar fi dorit să rămână printre tinerii maori. Dar asemenea solicitări erau de obicei respinse: *pakeha* erau bine văzuţi ca vizitatori, dar satul aparţinea băştinaşilor.

În ziua mitingului, populaţia crescuse cu mai mult de o mie de oameni şi vizitatorii veneau în continuare. Parihaka îşi producea singură mâncarea, iar acum, înainte de miting, toate bucătăriile şi brutăriile îşi dublaseră personalul. Echipe de pescari şi vânători plecau pentru a sigura necesarul de carne. Kupe, care li se alătură, învăţa cum se prind păsările cu laţul şi îi aduse mândru prada lui Matariki.

— Chiar şi spiritele sunt de partea lor, glumi Lizzie când la apus se adunară cu toţii.

Te Whiti vorbea pe câmpul din faţa satului. Terenul pentru adunări din faţa *marae* şi casele comunitare erau mult prea mici pentru numeroşii ascultători.

— Cel puţin cele responsabile cu vremea, îşi continuă ideea Lizzie. Nu-i aşa că această lumină este minunată?

Într-adevăr, apusul soarelui scălda în razele lui aurii şi argintii zăpada de pe Mount Taranaki şi cerul de deasupra mării, iar valurile se jucau cu ultimele sclipiri ale sale. Trupurile dansatorilor şi cântăreţilor care salutau vizitatorii în deschiderea adunării păreau fermecate. Cu deplină seriozitate se rostiră tradiţionalele rugăciuni, se executară dansurile cu mesaje de pace şi, în final, o femeie în vârstă foarte impresionantă rosti *karanga* cu aceeaşi pasiune ca Hainga din Ngai Tahu. Matariki se gândi cât de blasfemie trebuie să fi sunat propria încercare de a uni lumea spiritelor cu cea a oamenilor. Acum însă se simţea protejată şi binecuvântată şi nu se împotrivi când Kupe îi căută emoţionat mâna.

Şi, în sfârşit, Te Whiti apăru în faţa mulţimii. Îmbrăcat în veşmântul tradiţional de căpetenie, părea mai curând scund şi lipsit de strălucire. Însemnele lui erau modeste, iar ajutorul său le aranjase simplu, încât păreau uitate acolo de cineva. Avea o mantie din lână, nici pe departe atât de scumpă ca aceea din pene a lui Kahu Heke, cu care Matariki se proteja de răcoarea serii.

În faţa oamenilor, Te Whiti deveni parcă mai mare. Vorbea în limba maorilor, dar făcea pauze după fiecare câteva fraze, în aşa fel încât Koria să poată să le traducă în engleză. Fata radia de mândrie pentru faptul că îi fusese încredinţată această sarcină şi pe Matariki o încercă o mică invidie.

— Numele meu – începu Te Whiti – este Te Whiti o Rongomai. Din Patukai, *hapu* al Ngaţi Tawhirikura. Familia mea dă de generaţii căpetenii tribului meu. Am fost ales şi eu şi, ca orice *ariki*, sunt un războinic. Am fost născut pentru luptă, am fost crescut pentru luptă şi am luat de mai multe ori parte la lupte, când poporul meu l-a invocat pe zeul războiului, Turnatauenga. Am luptat pentru poporul meu împotriva invadatorilor care ne luau

pământul, fără să întrebe şi fără să plătească. M-am pus cu vitejie în slujba zeului, dar în timp ce vărsăm sânge, am început să am îndoieli. Să lupţi nu poate fi corect! Nu este în spiritul zeilor să ucizi! Aşa spune credinţa noastră şi aşa le spune *pakeha* şi credinţa lor. Din violenţă, dragi prieteni, nu a venit pe lume nimic bun. Dimpotrivă, violenţa ne schimbă, şi nu în bine. Violenţa face ceea ce noi toţi năzuim să înlăturăm – să nu fim cuceriţi şi învinşi de o forţă străină. Prin violenţă devenim sclavi, sclavi ai morţii şi ai zeului Turnatauenga! Eu am învăţat asta, prieteni, am simţit asta, şi vreau să vă transmit acest mesaj: eliberaţi-vă de moarte şi de violenţă! Nu există niciun temei ca războiul să preia puterea asupra noastră. Fiţi liberi! Lăsaţi-vă eliberaţi de pace!

Matariki şi Kupe jubilau împreună cu ceilalţi, în timp ce Lizzie şi Michael schimbau priviri sceptice. Ei nu aveau impresia că lumea le-ar aparţine oamenilor paşnici. Mai curând invers.

Te Whiti le zâmbi ascultătorilor:

— Mă bucur că mulţi dintre voi mă înţeleg şi că ascultă avertismentul zeilor. Dar văd şi chipuri triste. În multe dintre inimile voastre domneşte încă întunericul şi, desigur, înţeleg şi acest lucru! Vă simt tristeţea când vă vedeţi ţara pângărită de goana după aur şi de minele de cărbune ale albilor. Vă simt furia când ei vă răpesc pământul, care este sfânt pentru triburile voastre. Este o furie justificată şi eu mă alătur vouă. Trebuie să facem să înceteze asta! Dar nu prin violenţă, punând mâna pe arme. Fie şi pentru că armele *pakeha* sunt mai puternice. Pentru că nu puteţi câştiga un război cu ei, cu ale voastre *mere* şi *waihaka* şi *taiaha* şi cele câteva puşti pe care vi le-a vândut duşmanul. Coroana engleză se războieşte de secole, prieteni. Ea a subjugat popoare la fel de numeroase ca stelele de pe cer.

— Ei, nici chiar atât de multe, mormăi Michael.

Lizzie ridică din umeri.

— Când are dreptate, are dreptate, remarcă ea. *Taiaha*, suliţa care este considerată cea mai importantă armă a unui războinic maori, contra tunurilor înseamnă maori morţi şi pământ pentru albi, întrebarea este ce propune omul în schimb. Nu-i suficient să doreşti plecarea *pakeha*.

— *Pakeha* cred, continuă Te Whiti, ba chiar sunt siguri, că învinge datorită armelor. Dar eu, prieteni, eu sunt sigur că noi putem învinge prin forţa spiritului nostru. Prin forţa noastră spirituală, care luminează acest pământ şi acest lucru îl vor pricepe în final şi albii. Din acest sat va pleca lumina, noi vom arăta *pakeha* cum trăim, le vom spune „bine aţi venit” pentru ca împreună să invocăm spiritele. Noi îi vom convinge că pacea dă putere, mult mai multă putere decât violenţa tuturor armelor imperiului britanic.

Auditoriul jubila când Te Whiti termină. Kupe cu Matariki dansau şi cântau.

Lizzie însă ridică din sprâncene:

— Dacă acest lucru nu dă greş.

Lizzie Drury avea experienţă în privinţa vieţii după pofta zeilor. Ca tânără femeie, încercase cu rugăciunile, dar ajunsese la concluzia că Dumnezeu, cel puţin în privinţa ei, nu prea le băgase în seamă. Pentru a-şi salva viaţa, Lizzie trebuise să apeleze la minciună, înşelăciune şi o dată chiar la violenţa armată. În ultima situaţie cel puţin, spiritele maorilor au fost de partea ei. Când cu îndrăzneala dată de disperare îl lovise în tâmplă cu măciuca pe cel care o tortura, crezuse că mâna îi fusese manevrată de una dintre legendarele femei-războinic ale tribului.

— Luminarea nu ţine de foame, adăugă Michael. În timpul foametei din Irlanda, preoţilor nu le-a plăcut asta.

Matariki le aruncă părinţilor o privire acuzatoare:

— Nu îl înţelegeţi! zise ea mirată. Şi este atât de simplu!

Este minunat, eu...

— Linişte, acum vorbeşte Te Whetu! o apostrofa Kupe. Este impunător, nu?

Te Whetu era mai tânăr şi mai înalt decât Te Whiti şi avea o voce mai gravă. Acesta se prezentă întâi ca rudă şi apropiat al lui Te Whiti şi ca veteran al războiului Taranaki. După care trecu şi el la subiect.

— Marea noastră căpetenie Te Whiti a ascultat vocea spiritelor, însă voi ascultaţi vocea *pakeha* şi eu ştiu că deseori ei sunt maeştri în ale vorbitului. Spiritele ne sfătuiesc în sensul păcii, prieteniei, dar nu să cedăm. Deci fiţi vigilenţi, fiţi prietenoşi, dar nu încrezători! *Pakeha* vor încerca orice pentru a vă face să predaţi pământul şi uneori argumentele lor nu sunt de respins. O cale ferată care să lege părţi ale ţării ai cărei locuitori nu ştiau până acum unii de alţii. Păşuni pentru oi şi vite care să asigure aprovizionarea cu carne, după cum ştim, o grijă permanentă a înaintaşilor noştri şi un lucru pentru care triburile s-au luptat. Dar nu trebuie ca totul să ajungă pe mâna *pakeha*, ci să ne rămână şi nouă. Şi nu există niciun motiv ca oile lor să pască în locurile care sunt sfinte pentru noi şi care ne aparţin. Dacă vor pământul nostru, trebuie să îl plătească cinstit şi trebuie să ne întrebe dacă într-adevăr vrem să îl vindem. Fiţi deştepţi, prieteni, şi nu vă lăsaţi păcăliţi de darurile cu care se intenţionează mituirea căpeteniilor voastre. Nu cedaţi la presiuni, nu vă răzgândiţi, nu vă lăsaţi duşi cu vorba! Arătaţi-le albilor că avem demnitate. Primiţi-i politicos, dar nu cedaţi nimic din ceea ce tribul vostru a decis cu privire la pământul vostru!

Şi Te Whetu a cules aplauze, chiar din partea unor membri ai unor triburi care până acum fuseseră sceptici. După discursul lui, adunarea se încheie. Vizitatorii şi locuitorii satului se împărţiră în grupuri care discutau cele auzite şi, în final, totul se transformă într-o sărbătoare cu

cântec, dans, whisky şi bere.

— Ar fi bună aici o distilerie pentru whisky, zise Michael privind în jur ca un expert.

Fiica lui îl fulgeră cu privirea.

— Voi nu luaţi toate acestea în serios! zise ea cătrănită, privind-o şi pe Lizzie, a cărei atitudine nu îi scăpase în timpul discursului. Ce-i cu voi? Nu îl credeţi pe Te Whiti?

Lizzie ridică din sprâncene.

— Problema nu este că nu credem. Omul are, desigur, cele mai onorabile intenţii. Dar mă tem că nu convinge şi armata Maiestăţii Sale.

— Dacă vom primi armata Maiestăţii Sale cu flori şi zâmbete de copii, ea va cânta împreună cu noi şi va sărbători exact cum fac războinicii triburilor! susţinu Pai. Fata tocmai li se alăturase în căutarea lui Kupe. Priviţi cum acolo cei din Ngaţi Pau dansează cu cei din Ngaţi Porou, iar cei din Te Maniapoto schimbă *hongi* cu cei din Ngaţi Toa. Aceasta este minunea de la Parihaka, minunea lui Te Whiti!

— Eu aş pune asta mai mult pe seama efectului înfrăţitor al whisky-ului, interveni Michael. Dar oricum este mai bine aşa decât ca *pakeha* şi maorii să îşi spargă capetele. Eu în minuni nu prea cred şi în loc de spirite aş pune mai curând avocaţii să reprezinte triburile în faţa guvernului. Dar Parihaka este, fără îndoială, un sat drăguţ, iar bătrânul îmi este evident mai simpatic decât Kahu Heke.

Michael îi aruncă o privire lui Lizzie, dar ea îl ignoră.

— Atunci nu ai avea nimic împotrivă dacă aş rămâne aici, răspunse sarcastic Matariki.

Michael explodă:

— Ce vrei să faci? Ai căpiat?

Lizzie oftă:

— Nu tocmai, mă tem că i-a furat minţile...

Michael le fulgeră cu privirea pe amândouă:

— Scoateţi-vă din cap spiritele! Matariki, nu poţi să rămâi aici! Eşti încă mult prea mică pentru a decide singură. Tu...

— De luni bune am fost obligată să decid singură! ripostă cu aroganţă Matariki. Şi aici nu sunt singură...

— Deci asta este! Eşti îndrăgostită! Acest Kupe...

Michael privi în jur, dar Pai îl trăsese după ea pe Kupe. Tânărul războinic o devora din priviri pe Matariki, dar când Pai îl luă de mână şi îl duse pe dealurile din jurul satului, o urmă supus. Iniţial, avu mustrări de conştiinţă, dar acestea dispărură văzând cu ochii, în fond, lui Matariki îi era absolut indiferent ce făcea el cu această fată drăguţă şi plinuţă prin tufişurile de rata.

— Kupe nu are nimic de-a face cu asta! Eu vreau doar...

Matariki îşi dădu părul pe spate cu un gest nervos.

— Şi cu şcoala cum rămâne, Riki? o întrebă cu calm Lizzie. De când sosise la Parihaka îşi dăduse seama că fiica sa alesese, dar voia cel puţin să mai facă o încercare. Nu vrei să o termini, înainte de a te decide să devii maori?

— Pot să frecventez şcoala aici. Am discutat deja cu profesorii. Ba chiar voi preda. Micuţii trebuie să înveţe engleza.

— Şi profesorii de aici îţi pot da diploma de absolvire a unei High School? se interesă sceptică Lizzie. Ar trebui să te gândeşti mai bine, Matariki. Oricine poate să cultive pământul şi să le arate *pakeha* cât de harnic şi de ordonat este poporul maorilor. Dar tu poţi merge la universitate. Ştii că la Dunedin sunt acceptate femei în toate specialităţile. Ai putea urma medicina şi să lucrezi aici ca doctoriţă. Sau te-ai putea specializa ca avocat pentru cumpărări de terenuri. Şi să schimbi cu adevărat ceva, Matariki. În câţiva ani...

Matariki se încordă.

— În câţiva ani, va fi poate prea târziu, afirmă ea. Eu vreau să schimb ceva acum, mamă! Imediat!

Matariki se ridică cu mişcări uşoare şi plecă legănându-şi coapsele, plină de sine, ca o fiică de căpetenie. Avea pe umeri pelerina tatălui ei. Lizzie îşi aminti, în sfârşit, unde o mai văzuse. O purtase marea căpetenie Hongi Hika atunci când îi dăduse aprobare lui Kahu Heke să o ducă *pepakeha wahine* în siguranţă faţă de urmăritorii *pakeha*, cu canoea căpeteniei. Cu asta începuse totul... Iar acum fiica ei crescuse şi se îndrepta cu paşi siguri spre focul din mijlocul pieţei pentru adunări. Calmă şi sigură pe sine, Matariki se apropie de Te Whiti şi se înclină în faţa căpeteniei.

O văzu adresându-se prieteneşte şi i se tăie respiraţia când fiica sa îşi scoase mantia preţioasă din pene şi o depuse în mâinile lui Te Whiti. Cu aceasta, Kahu Heke declarase războiul şi voise să dezlănţuie ura, dar în loc de a fi purtată de zeiţa războiului, acum o va purta un profet şi un pacifist.

Lizzie nu credea în mesajul lui Te Whiti, dar când văzu bătrâna şi respectabila căpetenie discutând cu fiica ei, o podidiră lacrimile.

Michael urmărea şi el scena.

— Un dar princiar, observă el. Dar diplomatic. Şi-a făcut introducerea ca fiică de căpetenie.

Lizzie se încruntă.

— Eu nu cred că are gânduri ascunse.

Michael îşi muşcă buzele. O urmări din priviri pe Matariki, care se mai înclină încă o dată în faţa lui Te Whiti, apoi reveni la prietenii ei şi se aşeză firesc lângă ei.

— Tu crezi că se va căsători cu el? întrebă Michael.

Lizzie îl privi pe soţul ei ca şi cum acesta nu ar fi în toate minţile:

— Cu Te Whiti? Dumnezeule...

— Ei, asta-i! Michael clătină negativ din cap. Cu Kupe. Este nebun după ea.

Kupe tocmai îi oferea lui Matariki un pahar cu vin şi aceasta îi mulţumi zâmbind.

Lizzie îşi dădu ochii peste cap.

— Dar nu şi ea după el. Deocamdată nu simte nimic pentru sărmanul băiat. Dar dacă el va şti să insiste... surâse ea şi se lipi de soţul ei. Ea însăşi îşi cucerise, în cele din urmă, iubirea ce iniţial părea fără nicio perspectivă. Şi întrebă: Cine cunoaşte căile spiritelor?

Michael îşi trecu braţul după mijlocul ei şi o urmăriră o vreme pe fiica lor, care uitase de ei. Aceasta glumi cu ceilalţi şi apoi începu să danseze. Trupul ei mlădios se unduia în lumina lunii după cântecul fetelor. Kupe o sorbea din ochi.

— Tu crezi... crezi că am pierdut-o? întrebă la un moment dat Michael cu o voce înăbuşită.

Lizzie clătină din cap şi se ridică să plece. Noaptea, la Parihaka, era minunată, lumina stelelor colora în argintiu zăpada de pe Mount Taranaki şi ultimele raze ale soarelui mângâiau sărutul dintre lună şi mare. Totuşi, se făcuse frig. Şi Lizzie nu credea în farmece.

— Nu, spuse ea uitându-se pentru ultima oară la Matariki. Se va întoarce. La un moment dat, se va trezi din acest vis.

CAPITOLUL 2

Caleb Biller, băiatul de şapte ani, se dovedi un profesor mult mai bun decât reverendul de la şcoala duminicală frecventată de Violet şi decât Heather Coltrane. Asta poate şi pentru că nu trecuse mult de când el însuşi învăţase sau pentru că, pur şi simplu, avea un talent pedagogic înnăscut. În orice caz, Violet învăţă să citească şi să scrie cu o repeziciune uluitoare. Şi avusese şi timp din belşug pentru asta – Caleb nu era prea interesat de jocurile

specifice copilăriei. Nu se căţăra în copaci, considera puerile întrecerile de alergare şi prefera să studieze lăcustele cu ajutorul unei cărţi în loc să le smulgă picioarele. De obicei ieşea din casă doar dacă era nevoit şi chiar şi atunci lua o carte cu el. Violet se conformă. Familia lui Caleb era interesată ca fiul lor să evite rătăciri precum cea provocată de Mahuika, fata maori, care între timp fusese trimisă să muncească în grădină cu prietenul ei şi nu îi purta pică lui Violet, căreia îi făcea prietenoasă cu mâna de câte ori trecea cu Caleb pe lângă ea. Băiatul răspundea bucuros la salut şi îi mărturisi lui Violet că ura activitatea în grădină.

Pentru preocupările lui preferate, precum cititul ori cântatul la pian, nu avea nevoie de companie, şi părea foarte fericit când Violet se adâncea în răsfoirea unei cărţi ori a unui ziar în timp ce el stătea cu nasul într-un lexicon.

Violet prefera revistele. Citea cu plăcere istorioare, dar pentru literatura mare încă nu avea cunoştinţele necesare, iar cărţile pentru copii ale lui Caleb ori romanele în fascicule din jurnalele pentru femei ale Herminei Biller îi păreau prea îndepărtate de viaţa ei de zi cu zi. Nu o interesau prinţesele şi nu credea în eroi. Prefera realitatea. Îşi făcuse o obişnuinţă din a şterpeli de pe masa pentru micul dejun a soţilor Biller cotidienele din Christchurch şi Dunedin, când lua dimineaţa de la bucătărie ceaiul pentru ea şi Caleb. Josuah Biller deja le citise, iar soţia sa nu citea ziare. Aşa că nimeni nu era deranjat dacă Violet le lua ca „material didactic”. Caleb o ajuta răbdător după ce îşi bea ceaiul.

— Dunedin. Din nou pro... pro... proteste în faţa puburilor, silabisea Violet. În ultima sâmbătă, trei localuri din Dunedin au fost iarăşi ţ... ţi... ţinte... ale mişcării abs... abst... abstinenţilor. Ce este asta, Caleb?

Violet ridică privirea din ziar.

— Abstinenţi. Caleb citi fluent cuvântul şi îl căută în dicţionar. Antialcoolici, îi explică el. Oameni care vor să se interzică whisky-ul.

Fata înţelegea, dar nu putea să creadă.

— Serios, Caleb? Există aşa ceva? Şi se va face vreodată asta? Vreau să spun... s-ar putea ca whisky-ul să fie interzis?

Caleb ridică din umeri.

— Nu ştiu. Citeşte mai departe, poate scrie acolo.

Violet puse din nou mâna pe ziar.

— Doamnele active din jurul lui Mrs. Harriet Morison au pat... patrulat de la deschidere până la ora închiderii în faţa localurilor, apoi s-au adunat în biserica anglicană din Caversham şi s-au împărţit în trei grupuri. Acolo, adversarele alco... alcoolului au predicat contra whisky-ului şi a violenţei. Acestea văd în desele vizite ale soţilor lor în cârciumi principala cauză a sărăciei lor şi a distrugerii familiilor. Cântând imnul *Give to the Winds Thy Fears*, au agitat lozinci şi au încercat să se opună intrării în localuri. Doi cârciumari s-au adresat poliţiei, care însă nu a putut face mai mult decât să avertizeze doamnele ostile. Nici nu este de mirare că soţii acestora s-au refugiat în cârciumi, a declarat funcţionarul competent al poliţiei. Dar atâta vreme cât ele se află pe străzi şi nu fac altceva decât să interpreteze nemelodios cântece bisericeşti, avem mâinile legate. A rămas fără rezultat şi apelul apărătorilor ordinii la reverendul Peter Burton, care le-a pus la dispoziţie demonstrantelor biserica sa ca punct de întâlnire. Eu consider că doamnele cântă foarte frumos, a declarat reverendul. Iar intenţiile lor sunt serioase şi onorabile şi mai ales în spiritul comunităţii noastre: dacă mai puţini bărbaţi şi-ar lăsa banii prin cârciumi, ar ajunge mai puţine mame nevoiaşe şi mai puţini copii să apeleze la ajutorul public.

Violet radia:

— Caleb, eu îl cunosc pe reverend! Dacă acesta le ajută... dacă reverendul Peter contribuie la... atunci poate că se va interzice cu adevărat consumul whisky-ului!

Caleb privi mirat chipul iluminat.

— Tatăl meu bea în fiecare seară un pahar de whisky, zise el domol. Ce poate fi rău în asta?

Violet oftă. Cum i-ar putea ea explica acestui copil fericit cum acţionează whisky-ul asupra unui bărbat care nu se declară mulţumit cu un pahar? La început încercă să o facă prin cuvinte alese, apoi zugrăvi adevărul pe şleau.

— Şi nu numai că seara sunt beţi, îi spuse Violet luptându-se cu lacrimile în timp ce relata ultimele catastrofe din casa ei. Uneori, nici dimineaţa nu sunt treji de-a binelea. Într-o zi l-au trimis pe tata acasă de la muncă pentru că nu putea să meargă drept, ceea ce este foarte periculos în mină. Când maistrul observă aşa ceva la un miner, nu îl lasă în subteran. Iar tata fireşte că s-a supărat, pentru că i se tăia şi ziua de la plată. În mod normal, mă lua la bătaie, dar eu eram aici şi atunci a bătut-o pe Rosie, pentru că nu a vrut să îi pregătească prânzul. Ea nici nu ştie şi în casă oricum nu era nimic de mâncare. Absti... abstinenţii şi reverendul au dreptate: bărbaţii îşi beau salariul, iar femeile şi copiii flămânzesc!

Caleb îşi supse buza inferioară. Despre astfel de probleme nu mai auzise niciodată.

— Ia-o cu tine, spuse el, în cele din urmă.

Violet se încruntă:

— Pe cine? întrebă ea nedumerită şi se şterse la nas.

Mrs. Biller nu trebuia să observe că ea plânsese.

— Pe sora ta, răspunse Caleb. Câţi ani are? Poţi să spui că trebuie să se joace cu mine.

Violet îl privi nedumerită.

— Vrei să te joci cu o fetiţă?

De data aceasta, Caleb o privi nedumerit:

— Eu nu mă joc oricum, deoarece nu sunt bebeluş! repetă el fraza preferată. Dar mama are să creadă. O să fie chiar entuziasmată, pentru că nu am prieteni de joacă. Priveşte...

Caleb deschise unul dintre dulapurile din camera lui pentru joacă, dulap de care până atunci nu se atinsese niciodată în prezenţa lui Violet. Spre surprinderea ei, din el se rostogoliră animale din pluş, căluţi din lemn şi o cale ferată de jucărie.

— Astea pot fi toate ale ei, îi spuse el mărinimos. Dar... dar nu ţipă toată ziua, nu?

Caleb era reticent la copii. Invitând-o pe Rosie, îşi călcase pe suflet şi Violet ştia să preţuiască asta. Era mişcată.

— Roşie nu plânge, îl asigură ea pe Caleb. Este o fetiţă cuminte şi are aproape şase ani. Nici nu ai să o observi, crede-mă.

Şi Roşie se dovedi de o cuminţenie ireproşabilă – la vederea jucăriilor, rămase împietrită. În afara păpuşii ei, nu măi avusese jucării. Desigur că prezenţa ei în casă nu trecu neobservată, Mrs. McEnroe o văzu chiar de la intrare şi din primul moment o îndrăgi.

— Poţi să-mi spui mătuşă. Vrei să vii la mine în bucătărie? Bucătăreasa pregăti imediat o a treia porţie de marmeladă pentru micul dejun. M-ai putea ajuta? îţi place să coci tarte?

Roşie nu ştia ce sunt acelea şi, intimidată de femeia corpolentă şi amabilă, de uriaşa casă şi de incredibilul mic dejun, nici măcar nu răspunse.

Mrs. McEnroe nu i-o luă în nume de rău. Ea făcu după-amiază prăjiturele care îl entuziasmară şi pe Caleb. Băiatului îi plăceau tare mult tartele.

— De ce nu face de-astea şi când sunt singur? întrebă el

în timp ce se îndopa cot la cot cu Rosie.

Violet râse.

— Pentru că între timp ai reuşit să o faci să îşi dea seama că tu nu mai eşti mititel. Dacă ai fi fost un bebeluş, cu siguranţă că te-ar fi răsfăţat!

Caleb păru că se gândeşte dacă pentru tarte merită să renunţe în ochii bucătăresei la statutul greu cucerit de băiat mare şi, în cele din urmă, optă să nu o facă.

Violet se temuse de întâlnirea dintre Roşie şi Mrs. Biller, dar, spre uşurarea ei, şi aceasta se arătă entuziasmată de noua achiziţie.

— Faci cum vrei, Violet, că tu te ocupi de Caleb! o lăudă stăpâna casei înainte de a pleca la un ceai unde era invitată de soţia altui patron de mină. Ţi-ai dat seama că el este izolat şi trebuie să se joace cu alţi copii! Fireşte că un băieţel ar fi fost mai potrivit.

Ea o măsură cam neîncrezătoare pe Rosie, care schiţă sfioasă o reverenţă, după care reveni la calea ferată pe care Caleb o montase pentru ea pe podea. Băiatul chiar se prefăcu că se joacă şi pufăi ca locomotiva.

— Bine, tu nu ai niciun frate, iar noi nu vrem copii de miner pripăşiţi pe aici... Oricum, Violet, îţi mulţumesc, este impresionant ce eforturi faci.

Caleb îşi dădu ochii peste cap după ce mama lui ieşi din cameră.

— Ţi-am zis: mă consideră bebeluş, spuse el cătrănit, lăsând-o pe Rosie să se joace singură cu trenuleţul. Să îţi arăt cum se joacă şah? Ori preferi să citeşti ziarele?

Violet respiră uşurată şi îi aruncă o privire fericită surorii mai mici, care imita în şoaptă pufăitul locomotivei.

— Ce este acel şah? întrebă ea apoi.

În următoarele luni, Violet şi Roşie avură, în sfârşit, parte de linişte. Fireşte că nopţile erau la fel de groaznice ca mai înainte – Violet dormea puţin, aşteptând nervoasă

sosirea lui Fred şi a lui Jim. Voise chiar să cumpere o încuietoare pentru uşă, după ce de mai multe ori fusese deranjată de vecini beţi. Jim avea o cheie, dar când era băut, nu o mai găsea şi făcea tărăboi că fiica lui îl ţinea pe dinafară. Şi se răzbuna bătând-o, aşa că Violet trebuia să fie atentă să audă paşii tatălui ei şi să descuie uşa înainte ca acesta să se arunce în ea. De cele mai multe ori reuşea, dar se mai întâmpla ca el să îi reproşeze că îşi aştepta la uşă iubitul. Şi iarăşi o bătea. Nopţile lui Violeta erau pline de pericole şi uneori se întreba dacă riscurile nu ar fi mai mici dacă ar lăsa uşa deschisă.

În schimb, cu atât mai frumoase şi mai liniştite erau zilele. Imediat după ce tatăl ei pleca, ea şi Roşie părăseau mica şi urât mirositoarea colibă, pentru a ajunge în lumea minunată a vilei Biller, la cărţile şi dulapul cu jucării al lui Caleb, la bucătăria lui Mrs. McEnroe şi la vaga amabilitate a lui Mrs. Biller. Până la începutul toamnei, copiii se duceau la râu şi deseori Caleb o supraveghea pe Rosie când pe Violet o biruia oboseala şi încerca să recupereze somnul de care era lipsită noaptea. Ea se mira mereu cât de prietenos se purta băiatul cu „bebeluşul”. Lui Caleb nu îi plăcea să se joace cu Rosie, dar îi citea din cărţile lui sau cântau amândoi la pian. Violet fu impresionată până la lacrimi când el interpretă la pian un cântecel pentru copii, iar Roşie începu să îl acompanieze cu vocea. Micuţa nu mai făcuse asta niciodată de când murise mama lor, dar acum cânta încet, de una singură, ca un copil sănătos.

— Ar trebui să o învăţăm să citească, sugeră Caleb într-o zi.

Între timp, Violet citea cursiv şi urmărea cu mult interes reportajele despre Mrs. Morison şi lupta ei cu alcoolul. Că era vorba şi despre alte lucruri îşi dădu seama abia când fu martoră la o discuţie îndârjită dintre Hermine şi Josuah Biller.

— Repet, Hermine, în aşa-zisele tale reviste nevinovate pentru femei se pot retipări astea de zece ori, dar în casa mea nu pot tolera asemenea scrieri revoltătoare!

Mrs. Biller îl contrazise pe obişnuitul ei ton plângăreţ:

— Nu am citit asta, Josuah... Dar... chiar aşa de revoltătoare nu le găsesc. Ea are totuşi dreptate: toate legile sunt valabile şi pentru femei. Femeile pot fi condamnate pentru faptele lor, chiar şi la pedeapsa cu moartea, ca bărbaţii. Iar în ce priveşte şcoala, chiar sunt fetele mai slabe la învăţătură decât băieţii?

— Nu ai citit, nu? hohoti Mr. Biller.

— Poate că am citit puţintel şi eu, mărturisi Mrs. Biller, pe un ton mai hotărât. Şi nu le găsesc revoltătoare. De fapt, ce mare lucru face femeia? Aminteşte tot ce au făcut femeile pentru ţara aceasta. Atrage atenţia asupra nedreptăţilor.

— Pretinde lucruri nefireşti! insistă Mr. Biller. Este nebună! Să arunci imediat acest pamflet. Este inacceptabil să îl vadă cineva aici! Oamenii ar crede că nu îmi controlez soţia! M-ai auzit, Hermine? Imediat!

Josuah Biller nu mai aşteptă ca soţia să răspundă. Puse el însuşi mâna pe revista ce fusese aşezată pe bufet şi o aruncă în coşul de hârtii.

După ce acesta plecă şi Mrs. Biller se retrase în dormitor cu o migrenă, Violet o luă.

În camera lui Caleb, citi articolul disputat, în timp ce băiatul era în „pauza de prânz”. Caleb răsfoia o carte şi Violet era cea care ar fi avut nevoie mai mult decât el să aţipească. Dar Mrs. Biller insista ca Violet să îl suie în pat. Şi amândoi se supuneau. Dar numai Roşie dormea cu adevărat, întinsă pe covorul din camera pentru joacă.

— Aşa scrie o anume Femina, dar nu acesta este numele ei real, nu? întrebă Violet când termină de citit.

Fără să scoată o vorbă, Caleb arătă către dicţionarul de

pe etajeră. Şi astfel Violet află că „feminin” însemna „femeiesc”.

— Deci asta înseamnă doar „femeie” sau „femeiesc”, constată ea. Şi este de părere... crede că femeile ar trebui să aibă dreptul să voteze.

Pe Violet o miră această susţinere. Până acum nu se gândise niciodată la vot. Auzise câte ceva vag, dar tatăl ei nu participase niciodată la vot.

Caleb ridică din umeri.

— Dacă vor să interzică whisky-ul, trebuie să voteze, spuse el.

Violet îl privi nedumerită:

— Păi, dacă vrei să interzici ceva, ai nevoie de o lege, iar legile le face parlamentul, şi în parlament sunt deputaţi, şi aceştia sunt aleşi prin vot. Nu vezi cum stă treaba, Violet?

Violet se consideră din nou proastă. Dar văzând astfel problema, ceea ce susţinea această Femina i se părea de înţeles.

— Şi până acum femeile de ce nu au avut voie să voteze? întrebă ea.

Caleb ridică iarăşi din umeri.

— Nu ştiu, răspunse el dezinteresat. Probabil pentru că nu sunt destul de deştepte. Eu cred că mama mea nu este deosebit de deşteaptă.

Violet se bucură că el cel puţin nu o dăduse pe ea exemplu. În comparaţie cu acest băiat, toţi ceilalţi oameni, bărbaţi şi femei, erau cam limitaţi. Cu o zi în urmă îl auzise pentru prima oară pe reverend plângându-se lui Mrs. Biller că în curând nu va mai avea ce să îl înveţe pe băiat. Caleb stăpânea până şi limba latină mai bine decât el.

Dar ce se putea spune despre oameni ca tatăl ei? Sau despre Fred ori Eric? Aceştia abia puteau să scrie şi să citească. Eric părea puţin mai destupat decât ei, pentru că Violet îl văzuse că îşi nota mizele pariurilor şi citea

programele curselor. Dar în timpul săptămânii, cei trei abia reuşeau să ajungă cât de cât treji la muncă şi nu gândeau mai departe de genunchiul broaştei. Ellen Paisley îi fusese cu mult superioară soţului ei. Şi chiar dacă această constatare îi dădea bătăi de inimă, şi Violet îi era superioară.

Aşadar, de ce tatăl ei putea să voteze, iar ea nu? De ce Josuah Biller putea hotărî ce ziare citea soţia lui? Ce îl îndreptăţea pe Jim Paisley să îşi trateze fiicele ca pe nişte sclave, să bea banii familiei şi să o bată pe Violet când ea nu putea să îi pună mâncare pe masă?

Violet decise să lupte pentru dreptul de a vota.

CAPITOLUL 3

La Parihaka, Matariki era foarte ocupată. Dimineaţa supraveghea câteva copii vioi din generaţia tânără, care trebuiau să înveţe limba engleză şi asta se făcea cel mai uşor prin joacă. Înainte să meargă la muncă, părinţii aduceau copiii la Matariki şi la alte două fete care vorbeau fluent engleza şi, din săptămână în săptămână, grupul se mărea. Oamenii din Parihaka aveau încredere în viitor şi se iubeau, aşa că rata natalităţii creştea.

După-amiaza, Matariki şi prietenele ei studiau. La Parihaka nu exista liceu, dar existau cărţi şi nimeni nu îi putea opri pe elevi să înveţe. Kupe, Păi, Matariki şi alţii studiau programele analitice ale instituţiilor de învăţământ superior şi se pregăteau pentru examenele finale într-un liceu din Wellington sau Auckland. Niciun student din Parihaka nu picase la un astfel de examen, aşa că presiunea resimţită de tineri era mare. Dar nimeni nu era înfricoşat, după cum nimeni din Parihaka nu se îndoia de succesul misiunii lui. Pentru toţi, viaţa din sat era ca o unică sărbătoare, indiferent de duritatea muncii de peste zi, pe câmp ori în manufacturi. Seara îi aşteptau dansul şi muzica ori studiul artelor tradiţionale ale maorilor, ca

ţesutul şi vopsitul inului sau confecţionarea vârşelor şi a capcanelor pentru vânătoare. Pentru că minunea de la Parihaka dura, lua amploare şi participarea triburilor din Insula de Nord. Acestea trimiteau *tohunga* pentru a-i învăţa pe săteni să confecţioneze şi să folosească instrumentele muzicale vechi şi îşi ridicau *marae* dedicate zeităţilor triburilor lor.

Kupe avu parte de o întâlnire memorabilă cu un *iwi* din Hauraki, tribul alungat din zona Hamiltonului, care umbla de colo colo. Se salutară cu uzualul *powhiri* şi Kupe băgă de seamă că tânărul care interpretase *wero* nu era un maori nativ. În cele din urmă, acesta îi mărturisi jenat că nu era politicos să le aminteşti metişilor de originea lor. Multora le era ruşine că se trăgeau din *pakeha*. Dar Arama răspunse prieteneşte. Despre Sam Drechsler avea cele mai frumoase amintiri.

— Nu am plecat de bunăvoie. Aş fi preferat să mă duc în continuare la şcoală şi să devin fermier, ca tatăl meu. Nu sunt un bun vânător, şi războinic cu atât mai puţin.

— Dar eşti un bun dansator! râse Kupe. Aproape că m-ai înspăimântat când te-ai strâmbat.

Gesturile făcute de băiat erau specifice dansurilor războinice ale triburilor, iar Arama le stăpânea bine. În plus, statura lui impunea respect. Fiul lui Sam Drechsler era un uriaş.

Acesta râse:

— Vezi tu, de asta la Hamilton au pus armata pe mine. Era bine să plec. Dar îmi este dor de fermă. Poate că se va schimba ceva cândva.

Kupe dădu din cap.

— De aceea suntem aici, spuse el. Îi poţi scrie tatălui tău. Parihaka are poştă. Şi o şcoală. Şi fermă. Este şi mama ta aici? Mi-ar face plăcere să îi povestesc ce a făcut tatăl tău pentru mine.

Mama lui Arama se dovedi a fi *tohunga* în prelucrarea jadului. Ea le învăţa pe Matariki şi pe alte fete cum să sculpteze *hei-tiki* şi *mere*. Matariki încercă să se perfecţioneze la *putorino*, un fluier, cu toate că Dingo ura sunetul acestui instrument şi lătra de mama focului când o auzea cântând. Kupe era nespus de mândru când, după un an, ajunsese să danseze *wero* în cadrul *piwhiri* dinaintea cuvântărilor lui Te Whiti. Ca şi noul său prieten, Arama, era un talentat dansator şi muzicant, şi vorbea maori din ce în ce mai bine de când nu se străduia să îngâne vorbe fără sens. Tânărul era, fără îndoială, cel mai inteligent dintre cei de-o seamă cu el care voiau să termine liceul. El susţinu examenul curând după venirea în Parihaka şi îl trecu cu brio. Ar fi putut să plece la universitate în Auckland, dar mai rămase în Parihaka pentru că i se părea, pur şi simplu, prea palpitant să vadă cum creştea satul şi cum mişcarea devenea tot mai influentă.

La adunările lunare se strângeau în medie cam trei mii de oameni. Cei mai mulţi nu erau interesaţi de mesajul păcii, ci veneau mai ales să îşi spună durerea şi să găsească înţelegere. Pentru că de la sfârşitul anilor ’70 populaţia crescuse nu doar în Parihaka. Şi coloniştii albi se revărsau cu miile spre câmpiile mănoase şi spre colinele înverzite de la Taranaki. Toţi voiau pământ şi guvernul provinciei făcea tot posibilul pentru a le face rost. Reprezentanţii triburilor vorbeau despre ocuparea pământurilor, împrejmuiri distruse şi desţeleniri. Alungau topografii şi le confiscau instrumentele, iarăşi un motiv pentru *pakeha* de a-i acuza de tulburări şi a le expropria pământurile „ca sancţiune”.

Te Whiti şi prietenul său Te Whetu nu se mai ascundeau după deget când le vorbeau oamenilor la lună plină. Strângeau dovezi împotriva *pakeha*, criticau încercările lor de a mitui căpetenii din Taranaki cu alcool, haine şi

parfumuri, pentru a da liber vânzărilor de terenuri. Dezvăluiau promisiunile false făcute de *pakeha* cu privire la protejarea apelor bogate în peşte şi *tapu* ale maorilor şi de a despăgubi corect băştinaşii la vânzările de terenuri.

— Căpeteniilor li se închide gura cu câteva fructe conservate, cu dulciuri şi whisky, iar în acelaşi timp guvernul se dă de gol vorbind de un câştig de cinci sute de mii de lire din vânzarea pământurilor noastre! Asta au anunţat într-o şedinţă, prieteni! Nu fac niciun secret din intenţia de a ne înşela. Acum le oferă spre cumpărare coloniştilor şase mii patru sute de hectare. De unde acest pământ, dacă nu din terenurile noastre?

Aşa că nu era de mirare schimbarea treptată a comentariilor din ziarele *pakeha* despre Parihaka şi despre conducătorul spiritual al satului. Ziariştii publicau tot mai rar reportaje entuziaste privitoare la intenţiile paşnice şi prietenoase ale lui Te Whiti. Discursurile lui erau calificate mai curând ca blasfemice şi provocatoare, şi se vorbea despre pericolul pe care îl reprezenta Parihaka şi despre influenţa conducătorului aşezării asupra triburilor.

Dar poziţia lui Te Whiti nu se schimbase. Ca şi mai înainte, vorbitorii la întâlniri cereau înţelegere, amabilitate şi aplanarea paşnică a conflictelor.

— Şi, înainte de toate, nu ridicaţi armele împotriva coloniştilor! le cerea Te Whiti triburilor când acestea se plângeau iarăşi că oile păşteau fără aprobare pe dealurile lor. Ei nu au nicio vină, ei au cumpărat terenurile şi le-au plătit. Doar că banii au ajuns în locul greşit. Iar adevăraţii proprietari nu au consimţit niciodată la vânzare. Încercaţi să le explicaţi asta coloniştilor. Încercaţi să îi convingeţi că şi ei au fost înşelaţi. *Pakeha* au reguli clare: în cazul în care cumpără o bijuterie de la un tăinuitor de lucruri furate, nu comit un delict, dar nici nu pot păstra bijuteria. Vina este a tăinuitorului, iar vinovat este hoţul. Noi trebuie să găsim

căi şi mijloace să le explicăm asta coloniştilor. Însă fără a-l trezi pe Turnatauenga.

Triburile maorilor înţelegeau această argumentaţie, deşi la început nu le plăcea. Concepţia lor despre proprietatea pământului se deosebea esenţial de concepţia *pakeha* şi se referea mai mult la folosinţa temporară decât la posesie. Coloniştii nu voiau să audă de asta, că doar economisiseră ani buni pentru ferma lor în Taranaki. Lor li se părea mult mai simplu să se apere împotriva câtorva băştinași decât să solicite restituirea banilor de la propriul guvern.

De această nedreptate, Mataraki era la fel de revoltată ca şi ceilalţi locuitori ai Parihaka, dar tinerii nu vedeau rezolvarea problemei. Triburile deja începuseră să murmure împotriva tacticii de reţinere promovate de Te Whiti. După ce mai multe tratative eşuaseră, răbdarea maorilor ajunsese la capăt.

La una dintre adunări, Te Whiti le-a explicat viitoarea strategie:

— Prieteni, Parihaka dispune de o sută de boi, zece cai, plus tot atâtea pluguri. Bătrânul strateg râse văzând că ascultătorii nu l-au înţeles iniţial, apoi continuă: Prieteni, problema este că triburilor care au venit cu Tokomaru în Actearoa le aparţine pământul din Oakura şi Hawera şi de peste tot unde există fermele albilor. Dar până acum ele nu au făcut nimic cu acesta. Pământul este înţelenit, plin de iarbă, iar albii vor să îşi aducă oile pe el. Dar ce se întâmplă dacă prietenii noştri din triburi se decid să are pământul? Este dreptul lor, poate că vor să cultive cartofi şi varză. Le-ar face plăcere poate să privească nişte brazde frumoase şi drepte.

Te Whetu şi celelalte căpetenii zâmbeau sardonic, în timp ce din rândul celor care ascultau izbucniră primele hohote de râs. Deci asta voiau! Protest paşnic prin

folosirea pământului: dacă pajiştile erau împrejmuite de brazde, nu mai puteau fi folosite ani la rând de crescătorii de oi.

— Vom începe mâine. Cele mai bune pluguri vor merge la Oakura. Dar reţineţi: arăm, nu ne certăm. Fiţi politicoşi faţă de colonişti, răspundeţi-le cu amabilitate, nu vă apăraţi, chiar dacă devin violenţi.

— Vei merge şi tu voluntar? îl întrebă Matariki pe Kupe.

În acea seară, ei sărbătoreau frenetic discursul căpeteniilor. Primii plugari abia aşteptau să înceapă.

Kupe confirmă.

— Evident. Dar nu am pus niciodată mâna pe un plug... însă cred că va începe instruirea oamenilor. Primii vor pleca în scurt timp.

— Să plece? întrebă Pai speriată. Doar nu crezi că vor trage în oameni?

Kupe ridică din umeri.

— Pericolul nu este exclus. Cu siguranţă că ne vor ameninţa şi nu se ştie dacă vreunul îşi va pierde capul şi apasă pe trăgaci. Dar cred că or să se limiteaze la arestări. Pariez că Te Whiti deja i-a alarmat pe avocaţii noştri. În orice caz, plugurile vor fi trimise când va începe munca şi pe ogoarele noastre. Până atunci trebuie instruiţi oamenii.

— Oh, până atunci mai este multă vreme, spuse Matariki calmă. Fermierii vor fi de mult plecaţi şi plugarii noştri vor fi din nou liberi.

Kupe ridică din sprâncene:

— Eu nu m-aş baza pe asta. Aceasta va fi o luptă de durată!

A doua zi dimineaţă, în uralele sătenilor, porni spre Oakura o lungă coloană de pluguri trase de boi. Te Whiti, Tohu Kakahi şi Te Whetu rămâneau în Parihaka, dar alte căpetenii, printre care cele ale triburilor în cauză, erau gata să se alăture plugarilor. Şi Kupe putea să plece, era

nevoie de traducători.

După câteva zile era înapoi. Istovit, dar entuziasmat, povesti ce reuşiseră să facă.

— Iniţial, nici nu ne-au băgat în seamă. Cu toate că am făcut destul zgomot cu cântecele noastre, cu instalarea taberei, cu boii şi caii. Dar îi ştiţi pe *pakeha*: ce nu se petrece în faţa uşii lor nu îi priveşte. La ferma unde am fost repartizat, am lucrat primele trei zile nestânjeniţi. Fermierul a turbat când a observat, dar, din fericire, a fost destul de rezonabil. Când i-am explicat că era o acţiune politică şi că se poate adresa guvernului, a şi plecat la New Plymouth. I-am promis însă înainte că nu vom mai continua. Plugarii au trecut imediat la ferma următoare, iar eu am venit aici, ca să îl informez pe Te Whiti. De mâine pornim iar. Ah, da, şi trebuie să iau cu mine câteva fete ca translatoare, aşa vor căpeteniile. Fermierii nu sunt chiar atât de agresivi. Veniţi cu mine?

El se uita, de fapt, la Matariki, dar prima care i se alătură fu Pai. Matariki îl considera pe Kupe doar prieten, nu iubit. Şi era îngrijorată în continuare de incapacitatea ei de a se îndrăgosti. În ultimele luni se maturizase şi nu îi lipseau admiratorii. Mai mulţi locuitori ai satului, dar şi vizitatori îi făceau curte inteligentei şi frumoasei fete, dar Matariki nu vibra la niciunul dintre ei. Desigur că făcuse câteva încercări, lăsându-se mângâiată de tineri maori ori sărutată de vizitatori *pakeha*. Îi plăcuse în special un student de la colegiul din Dunedin, cu păr blond şi moale şi cu ochi căprui. Dar după ce judecase mai temeinic, la vederea acestuia nu simţea mai mult decât la vederea unui tablou frumos sau la vizionarea unei reprezentaţii reuşite de dans. Iar săruturile şi dezmierdările lui erau plăcute, dar inima ei nu pornea să bată mai repede decât atunci când pe cer apărea un curcubeu, aşa cum Koria îşi descria poetic sentimentul de dragoste.

Dar Matariki voia să meargă la Oakura. Împreună cu Kupe, Pai şi Koria, plecă a doua zi dimineaţa spre sud. Conform spuselor lui Kupe, plugarii se gândeau să lucreze de la Hawera, în sud, până la Pukearuhe, în nord, arând porţiuni late din pământul defrişat de pădure al fermelor, care, de fapt, aparţinea triburilor. La Hawera întâlniră prima coloană şi aflară ce reacţie avusese guvernatorul sir Hercules Robinson.

— Tipul a explodat de furie! relată Tane, un bărbat greoi, care nu vorbea engleza, dar care ştia să îşi stăpânească boii cu puţine cuvinte. Şi acum l-au informat şi pe prim-ministru. Fermierii încep să înţeleagă cine este responsabilul.

Din păcate, această imagine se dovedi curând un vis frumos. În final, guvernul nu făcu nimic pentru a restitui fermierilor banii. În loc de asta, parlamentarul maior Harry Atkinson promise fiecărui fermier interesat pregătire militară. Magistratul din Păţea anunţă că maorii dispun de zece zile spre a-şi încheia acţiunile, după care cetăţenii vor începe să împuşte plugarii şi boii. Chiar Matariki, în a doua zi a activităţii de traducătoare, a avut o ciocnire periculoasă cu un grup de bărbaţi înarmaţi, care au barat drumul plugarilor.

Matariki şi Koria ieşiră în faţă zâmbind.

— Lăsaţi armele! Nu vom ara în acest loc dacă dumneavoastră doriţi să staţi aici ori să vă plimbaţi! susură Matariki pe un ton dulce.

Putem să arăm şi în altă parte. Vedeţi dumneavoastră, aici, pământul aparţine fără excepţie tribului Ngaţi Ruanui. De sute de ani, şi acum ei au decis să îl desţelenească. Noi vedem ce rezultate se obţin în fermele *pakeha* şi suntem oricând dispuşi să învăţăm. Ne este indiferent dacă vom ara astăzi ori mâine.

— Pământul acesta este al meu! răspunse unul dintre

fermieri, un bărbat tânăr, înalt şi slab, care nu prea părea antipatic. Pot dovedi asta, am un document de proprietate. Semnat de guvernator.

Matariki clătină din cap.

— Desigur că vă credem, sir, dar vă rugăm să îl întrebaţi pe guvernator dacă şi el a avut un astfel de document semnat de căpetenia tribului Ngaţi Ruanui. Nu a avut. Şi nici nu poate argumenta că a expropriat Ngaţi Ruanui, pentru că acesta ar fi dezlănţuit un război. Tribul nu a făcut aşa ceva, a fost permanent neutru. Îmi pare teribil de rău pentru dumneavoastră, dar trebuie să priviţi situaţia în faţă: guvernatorul v-a vândut un pământ care nu îi aparţinea. Şi dumneavoastră nu îl puteţi păstra.

— Ba încă cum!

Tânărul ridică arma, dar nu păru atât de lipsit de scrupule ca să o îndrepte spre fata care, într-o rochie decentă galbenă şi cu părul strâns ca o *pakeha*, stătea în faţa lui şi îi zâmbea compătimitor.

— Aţi putea apela la guvernator să dobândească retroactiv pământul de la Ngaţi Ruanui. Noi nu avem nimic împotrivă, ba din contră, aveţi respectul nostru. Este dovadă de mare curaj faptul că aţi pornit la drum din Anglia ori de unde aţi plecat, spre a înfrunta nesiguranţa pe mare şi a vă cuceri o nouă ţară. Şi noi am făcut asta, sir, noi, maorii, am venit de departe, din Hawaiki. Am navigat mult şi am depus mari eforturi pentru a lua în posesie acest pământ, înţelegeţi că acum nu putem sta aşa. Deci vă rugăm să lăsaţi armele. Oricum, nu aţi obţine nimic dacă ne-aţi împuşca, tribul Ngaţi Ruanui are mulţi membri şi toţi ştiu să mânuiască un plug. Chiar şi o instanţă *pakeha* nu ar găsi înţelegere dacă împuşcaţi lucrători neînarmaţi şi două fete. Vă rugăm să vorbiţi cu sir Hercules. Noi vom ara până atunci în altă parte.

Matariki şi Koria le adresară câteva cuvinte

conducătorilor de atelaje, care salutară apoi respectuos şi întoarseră.

Tânărul fermier le întrebă mirat pe fete:

— Ce... ce-i asta? Noi ne gândeam că trebuie să vă oprim cu armele. Dar este suficient să plecăm? Mai întâi vă faceţi sânge rău, apoi vă retrageţi?

Koria surâse:

— Aceasta este o acţiune politică, sir, noi vrem doar să vă atragem atenţia asupra relaţiilor de proprietate reale. Nu vrem să purtăm un război. Este aşa cum prietena mea a spus: noi putem ara oriunde. Dacă vreţi să ne opriţi, trebuie să ne staţi în cale pretutindeni. Câte un om la fiecare jumătate de metru şi noi nu vom trece. Puteţi socoti de câţi oameni aţi avea nevoie: guvernatorul a vândut şase mii patru sute de hectare din pământul nostru.

În următoarele zile, coloana plugarilor s-a deplasat nestânjenită spre nord, printre coloniştii albi, mulţumită diplomaţiei interpreţilor. Însă atmosfera generală devenea tot mai agresivă. Maiorul Harry Atkinson începuse să îi instruiască pe colonişti să folosească armele, iar *Taranaki Herald* scria că acesta voia combaterea şi, în cele din urmă, exterminarea întregului popor maori. Prim-ministrul sir George Grey nu dădea interviuri atât de marţiale, dar şi el era departe de a-şi asuma vreo vină legată de vânzările ilegale de pământuri. În cel mai bun caz, guvernul vorbea despre neînţelegeri şi mai frecvent despre nesupunere şi răzvrătire.

După o lună de arat neîncetat, guvernul s-a văzut nevoit fie să cedeze, fie să negocieze. Matariki, însufleţită de succesele ei împotriva coloniştilor, era ferm convinsă că guvernul va alege calea cea bună. Dar a fost complet uluită când coloanele de plugari au fost oprite de Armed Constables.

— Sunteţi arestaţi toţi! i-a anunţat sergentul pe bărbaţii din spatele atelajelor. Nu are rost să vă opuneţi!

— Dar noi nu ne opunem!

Matariki încercă din nou manevra cu zâmbetul, dar de data aceasta nu a ţinut.

— Veniţi cu noi! a ordonat sergentul fără a mai sta la discuţii.

— Şi noi? întrebă Koria.

Bărbatul se uită la ea uimit.

— Fireşte că nu, fetele nu. Voi puteţi să dispăreţi!

— Şi boii? se interesă Matariki.

Poliţistul păru încurcat:

— Nu ştiu...

— Boii nu pot fi arestaţi! îşi încercă Mataraki norocul: Arestaţi oamenii, dar boii îi iau eu cu mine!

Spre uimirea poliţistului, firava fată apucă boul din frunte de frâu şi îl mângâie cu blândeţe.

— Hai, Hercules, mergem acasă!

Matariki îi zâmbi sergentului şi întoarse atelajul. Puternicele animale o urmară ascultătoare şi arestaţii îi făcură semne aprobatoare.

În aceeaşi zi, plugarii arestaţi au fost înlocuiţi cu alţii. Armed Constabulary i-a arestat şi pe aceştia câteva ore mai târziu, iar Koria şi Matariki au luat iar boii.

— Păcat că este atât de greu, altfel am fi putut să arăm noi, spuse Matariki râzând. Atunci sărmanul sergent ar fi pus în mare dificultate, neputând să aresteze nici fetele, nici boii.

A doua zi nu au mai venit înlocuitorii, ci o delegaţie a căpeteniilor şi a conducătorilor.

— Primii care trebuie să pună mâinile pe plug sunt bărbaţii cu cea mai multă *mana*! a anunţat Te Whiti şi, în acea dimineaţă, Matariki le-a arătat marelui *ariki* Titokuwaru şi căpeteniilor subordonate cum se ţin hăţurile

unui atelaj cu boi. Războinicii nu au făcut mare lucru, că au fost imediat arestaţi. Închisorile din Taranaki s-au umplut cu deţinuţi importanţi, precum Titokuwaru, Te Iki şi Te Matakatea.

Timp în care adevăraţii plugari au încercat să ocolească patrulele soldaţilor. Ei au arat în spatele *pakeha*. Desigur că lucrurile nu au mers bine peste tot, dar triburile trimiteau imediat înlocuitori când plugarii erau arestaţi. Curând, închisorile din Taranaki erau atât de aglomerate, încât oamenii fură duşi şi la cazarma Mount Cook din Wellington, unde erau aproape două sute de plugari.

În cele din urmă, guvernul a oprit cadastrarea şi vânzarea terenurilor, iar maorii şi-au încetat acţiunile. Examinarea legalităţii confiscării terenurilor trebuia lăsată în seama Curţii Supreme.

— Aşadar, armistiţiu, concluzionă Matariki. Te Whiti a fost de acord?

Tinerii interpreţi erau cam trişti pentru că trebuiau să revină la calmul din Parihaka după viaţa palpitantă din taberele veşnic în mişcare ale plugarilor.

Kupe dădu din cap:

— Te Whiti vrea pace. Nu ar fi dat bine să continue acum. Şi, în plus, rămânem fără plugari.

Lizzie Drury respiră liniştită după ce citi în *Otago Daily Times* reportajul referitor la compromis.

— În fiecare zi mi-a fost teamă că o împuşcă pe Riki, îi mărturisi ea soţului.

— Dar asta nu înseamnă că s-a terminat. Acest Te Whiti este capabil de mai mult decât credeam eu. Dacă negocierile nu decurg cum vrea el, îi trece altceva prin cap. Parcă ar fi irlandez tipul! Trăieşte periculos. Coroana nu îl va tolera mult timp.

— Chiar dacă este paşnic? interveni Haikina. Ea se întorsese cu Hone de la spălatul minereului de aur şi Lizzie

o invitase la o cafea când descoperise ştirea din ziar. Desigur că în cazuri izolate se poate ajunge la abuzuri, mi-am făcut şi eu griji pentru Matariki. Dar la drept vorbind... ce ar putea ei să facă?

Michael ridică din umeri.

— Nu ştiu. Ştiu doar că englezii nu suportă nimic, cu atât mai mult o răscoală...

Hone confirmă şi zâmbi amar.

— Asta au în comun toţi războinicii din lume, concluzionă acesta. Nu le place când cineva le râde în nas.

CAPITOLUL 4

Violet se grăbea. În acea seară, întârziase la casa Biller. Caleb îşi serba a doua zi împlinirea a opt ani, nutrind sentimente amestecate faţă de uriaşa petrecere pe care i-o organizau părinţii. Era nerăbdător să vadă dacă va primi în dar mult doritul microscop. Mrs. Biller îl privise nedumerit când îi dăduse lista cu dorinţe, pe care trecuse inclusiv marca şi denumirea modelului. Dar era şi îngrozit de invitaţia la ceai şi la după-amiaza de joacă adresată tuturor copiilor cu acelaşi statut social şi de aceeaşi vârstă, dintre Greymouth şi Westport.

Caleb o ajutase resemnat pe Violet la umflatul baloanelor şi la atârnarea ghirlandelor, activitate care cel puţin lui Rosie îi făcuse plăcere. Micuţa primise şi permisiunea de a lua acasă un balon roşu, iar acum o aştepta fericită pe Violet, care fusese nevoită să dea o fugă până în oraş. Aceasta ar fi putut să trimită şi a doua zi dimineaţa scrisoarea lui Heather Coltrane – coresponda de câteva săptămâni cu vechea sa prietenă şi era deosebit de mândră că putea nu numai să îi citească scrisorile, dar şi să le răspundă fără să facă prea multe greşeli –, însă, ca de atâtea ori, găsise dulapul cu provizii gol. Sperase ca măcar pâine să mai fie. Tatăl şi fratele ei trebuie să fi trecut în timpul zilei înfometaţi pe acasă. Ceea ce putea

avea doar o explicaţie: unul dintre ei ori amândoi nu fuseseră primiţi la muncă, deoarece încă nu se treziseră după beţia din noaptea trecută.

Violet oftă cu gândul la furia ce avea să se reverse asupra ei şi la banii pierduţi din retribuţie. Plus că cel neprimit la serviciu îşi va petrece după-amiaza, de la ora cinci, de când se deschidea pubul, bând, şi va cheltui pe whisky şi pe bere de două ori suma pierdută nelucrând. Dar soţii Biller tocmai o plătiseră pe Violet, care avea, aşadar, câţiva şilingi şi nu mai era nevoită să ia pe datorie alimente.

Măcar dacă acest oraş afurisit nu ar fi fost atât de departe de colonie! Violet nu pregeta să alerge, dar în această seară de primăvară se întunecase deja şi ea se temea de drumul prin pădure. Nu îi era teamă de umbrele fantomatice ale ferigilor înalte cât un arbore şi nici de strigătele stranii ale păsărilor, ci mai curând de bărbaţii pe care îi putea întâlni. Inima lui Violet ticăia mai tare la fiecare cotitură a drumului, dar ea îşi spunea că în acest moment al zilei nu avea încă de ce să îi fie frică. Minerii din schimbul de zi de abia ieşeau din şut şi Violet spera că putea ajunge acasă până aceştia plecau spre cârciumă.

Dar pericolul veni din altă parte. La jumătatea drumului spre Greymouth, întâlni un grup de tăietori de lemne. Erau mineri tocmai sosiţi, care fuseseră în prima lor zi liberă să taie lemne pentru a-şi construi adăposturi. Avansul din salariu îl cheltuiseră pe ciocane şi cuie, dar şi pe whisky, aşa că, atunci când o descoperiră pe Violet, erau în cea mai bună dispoziţie.

— Peste ce dăm noi aici? O copiliţă aşa de drăguţă, la capătul lumii?

Bărbatul vorbea cu accent irlandez şi afişa un zâmbet de-a dreptul amabil. Violet plecă ochii şi încercă să depăşească repede grupul. Dar alt bărbat îi bară calea.

— Paul, nu flirta, te aşteaptă acasă Mary! îi strigă acesta primului bărbat. Eu, dimpotrivă, scumpo, sunt singur şi nu am fost sărutat.

Bărbaţii râseră ironic.

— Astăzi, continuă bărbatul. Şi trei luni cât am stat pe vas. Aşa că sunt trist, drăguţă! Ce ar fi să mă înveseleşti?

El o apucă de braţ, însă fata se eliberă imediat şi se linişti puţin când văzu că nu mai insistă. Cei patru bărbaţi erau cu siguranţă în umbra arborelui kauri 337 ameţiţi, dar nu beţi şi se părea că scăpase doar cu câteva remarci necuviincioase.

— Înveseleşte-te singur! spuse cu hotărâre Violet. Trebuie să mă duc în oraş, de unde aş vrea să mă întorc înainte de a se întuneca.

— Te-aş însoţi eu, interveni un al treilea bărbat, un blond cu o voce gravă, blândă. Dacă ai nevoie de protecţie, sunt cavalerul tău!

Tovarăşii blondului râseră, dar mai puţin ameninţător.

— Nu este un cavaler, este doar un visător! interveni râzând al patrulea. Ori o fi sir Galahad?

Bărbaţii râseră din nou, tânărul părând că îşi merita porecla.

— Hei, o pupi pe micuţă ori îi spui doar vorbe frumoase?

Blondul îl privi pe colegul lui mustrător şi se încruntă:

— Câteva vorbe frumoase, domnii mei, cuceresc inima unei lady mai uşor decât un sărut pe care i l-aş putea fura acum. Sau ai vrea să mi-l dai, prinţeso?

Violet izbucni în râs. Acest miner ciudat îi păru simpatic, dar era cazul să îşi continue drumul. Tocmai se gândea la un răspuns corespunzător, care să permită o despărţire prietenească, când tânărul fu smuls brutal din faţa ei. În semiîntuneric, Violet desluşi cum cineva îl trase de cămaşă, îl răsuci şi îi aplică un pumn puternic în bărbie.

— T... t... tu, lingău amărât, nu te da la soră-mea!

Vorbele rostite apăsat erau ale lui Fred Paisley. În spatele acestuia, Violet îl recunoscu pe Eric Ferice, nu mai puţin beat şi nu mai puţin pus pe scandal.

„Sir Galahad” se prăbuşi la pământ, foarte probabil cu maxilarul rupt. Ceilalţi trei tăietori de lemne făcură un zid pentru a-şi apăra camaradul. Paul, cel mai vârstnic, se îndreptă către Fred, dar Eric îi dădu un croşeu în rinichi şi tânărul gemu. Imediat se iscă o încăierare straşnică între cei şase bărbaţi.

Violet, care la început asistase uluită, încercă să aplaneze conflictul, dar ţipă zadarnic la Fred şi la Eric. Cei doi păreau că nici nu o aud şi erau pe cale să iasă învingători din încleştare. După ce „Galahad” şi Paul fură scoşi din luptă, ultimul trimis în lumea viselor de Fred, cu un brutal picior în tâmplă, situaţia se echilibră. Nou-veniţii erau cu siguranţă slăbiţi de lunga călătorie pe mare. Şi, în plus, tăiaseră toată ziua lemne. După o pauză impusă de o zi din cauza beţiei, Fred şi Eric erau odihniţi.

— Vă... vă... vă învăţ eu minte să vă luaţi de a... se... soru-mea...

Fred lovea adversarul plin de furie, la fel şi Eric.

— Mi... mi... micuţa este... sfântă pentru noi! declamă el teatral îmbătându-se cu propriile cuvinte. F... familia... înţelegeţi?

Eric îşi puse adversarul la pământ. Bărbatul mai gemu o dată înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Adversarul lui Fred păru înfricoşat.

— Dar noi nu i-am făcut nimic! Fată... fată, tu...

Disperat, omul se întoarse către Violet, care încercase să îi calmeze spunându-le că bărbaţii nu o ameninţaseră.

Dar Fred şi Eric nu auzeau nimic. Le era absolut indiferent dacă băteau vinovaţi ori nevinovaţi. Tăietorii de lemne erau victime accidentale, cei doi s-ar fi încăierat cu oricine le-ar fi oferit o sămânţă cât de mică de scandal.

Violet aproape că se bucura pentru faptul că aceştia îşi vărsaseră furia asupra unor bărbaţi vânjoşi, şi nu acasă asupra micuţei Roşie şi a balonului ei roşu.

Ea îşi dădu însă seama că nu se terminase totul când ultimul tăietor de lemne se folosi de neatenţia celor doi şi dispăru în întunericul pădurii. Fred păru că se gândeşte scurt dacă merită să se ia după el, apoi se întoarse către sora lui.

— Ei, Vio? Cum am fost? întrebă el rânjind triumfător.

Violet nu ştiu ce să răspundă. Era mai bine să îi potolească pe indivizi cu câteva laude ori o mustrare i-ar trezi la realitate? în orice caz, trebuiau să dispară cât mai repede. Trecuse ceva timp şi cei aflaţi la pământ nu se clintiseră. Spera că Fred şi Eric nu îi omorâseră. Dar nu încăpea nicio îndoială că dacă unul dintre cei căzuţi se ridica brusc, cei doi o vor lua de la capăt. Iar dacă cei bătuţi nu se ridicau în scurt timp, cu siguranţă aveau nevoie de ajutor medical. Violet spera că cel de al patrulea bărbat se va ocupa de prietenii săi imediat ce bătăuşii îşi vor vedea de drum.

— Te-am salvat!

Fred radia.

Violet îşi muşcă buzele:

— Eu... de fapt, nu... nici nu am fost în pericol...

— Oh...! Ia te uită, se mai şi mâţăie! E aşa curajoasă mititica! S-ar fi putut apăra singurică. Ori poate chiar te-am deranjat, surioară? Voiai poate să faci un târg cu tipii?

Tonul lui Fred deveni ameninţător.

Eric rânjea.

— Eh, Freddy! Păi, micuţa Vio e prea fainã pentru... El râse zgomotos, apoi continuă: Freddy... nu vrea să fie recunoscătoare. Asta este! Se consideră prea fainã pentru un pic de recunoştinţă!

Fred o măsură cu privirea pe sora lui:

— Asta este? Nu vrei să spui mulţumesc? Este foarte uşor. Încearcă: „Mulţumesc, dragă Fred”.

El o apucă strâns de mână. Fata se sili să respire adânc. Dacă ce voiau ei nu era mai mult...

— Mulţumesc, dragă Fred, rosti ea printre dinţi.

Fred râse sarcastic.

— A fost foarte frumos! o lăudă el. Iar acum spune: „Mulţumesc, dragă Eric!”

Violet înghiţi în sec.

— Mulţumesc, dragă Eric. Acum pot pleca? Trebuie să ajung la poştă. Şi la cumpărături. Altfel voi avea necazuri cu tati când va veni şi nu va găsi nimic de mâncare.

De fapt, nu ar fi vrut să se mai ducă în oraş, ar fi preferat să fugă direct acasă, unde să se ascundă cu Rosie în cel mai îndepărtat colţişor al culcuşului lor. Dar drumul către Greymouth era unicul pe care putea pleca dacă era lăsată. Şi putea să îi spună şi lui Mrs. Travers despre răniţi. Soţia groparului va trimite ajutoare.

Eric Ferice se frecă la nas.

— De spus, se pot spune multe, zise el. Dar când eşti cu adevărat recunoscător, atunci trebuie să o arăţi.

— Eu îţi voi arăta cu plăcere, Eric, răspunse ea cât putu de prietenoasă. Mâine... mâine-seară... vii la masă, nu? Am să pregătesc ceva extraordinar, mâine îşi aniversează Caleb ziua de naştere, pot să aduc ceva de la ei. Cu siguranţă că va rămâne câte ceva. Friptură... şi prăjituri...

Eric rânji:

— Ceva dulce, daaa... ne mai apropiem de subiect. Dar nu mâine. Mă gândesc la ceva dulce acum. Tu nu, Fred? Eric râse, apoi adăugă: Dar tu nu ai voie, pentru că ea este sora ta. Ce ghinion, Fred! Dar tu... tu ne poţi da binecuvântarea ta! Hm... Fred... îmi dai mâna surorii tale? Şi noi te lăsăm să priveşti!

Spre disperarea lui Violet, Fred nu îl apostrofa pe

prietenul său, care ameninţa nevinovăţia surorii lui, ci rânji tendenţios.

— Şi ce vrei să faci tu cu mâna ei, Eric?

Cei doi râseră zgomotos.

Cu un amestec de groază şi disperare, Violet observă că admiratorul ei, „sir Galahard”, mişcă. Tânărul părea că îşi revine, ceea ce pe de o parte era bine, dar pe de altă parte era extrem de periculos pentru el.

— Am putea să discutăm despre asta acasă? întrebă ea deznădăjduită.

Eric şi Fred se priviră unul pe altul. Apoi confirmară.

— M... m... mă întreb dacă la mine sau la tine acasă! spuse Eric râzând şi apucând-o de după mijloc pe Violet.

Gestul ar fi putut fi duios, dar Violet îi simţi braţul pe trupul ei ca pe o menghină. Nu avea nicio şansă să fugă.

— Păi, atunci, hai, frumoaso...

Indivizii se pregăteau să îşi care prada acasă, dar se iviră umbre dinspre aşezarea minerilor. Primii ortaci se îndreptau către pub.

— Am... am face mai bine să plecăm, remarcă Fred cu ochii la oamenii care se apropiau.

Între timp îşi dăduse şi el seama că nu trebuiau să se lase surprinşi lângă victimele inconştiente.

— Să nu scoţi o vorbă! şuieră Eric către Violet.

Ea dădu din cap ezitând.

I-ar folosi la ceva dacă ar striga şi ar atrage atenţia asupra lor? Fred era fratele ei. Nimeni nu ar crede că o ameninţa. Şi îşi mai trecuse şi el braţul pe după mijlocul ei. Bărbaţii o traseră după ei. Violet se propti instinctiv cu picioarele în pământ, dar cei doi o luară pe sus aproape fără niciun efort.

— A băut... puţin cam mult! zise Fred rânjind ca să explice starea surorii lui celor care treceau pe lângă ei.

Violet încercă un disperat „Ajutor!”, dar strigătul anemic

fu înăbuşit de lovitura primită din partea lui Eric peste fluierul piciorului.

— Beată cui! o admonestă un ortac mai vârstnic. Ar trebui să vă fie ruşine că aţi îmbătat fata. Dacă nu ştie să se stăpânească singură...

— O târfă!

Violet izbucni în plâns auzind cuvântul. Reputaţia ei în aşezare era distrusă. Numai de n-ar ajunge asta şi la urechile soţilor Biller. Teama de a-şi pierde locul de muncă şi refugiul iubit depăşi rapid frica de Eric. Dar doar doi mineri o văzuseră în penibila ei situaţie şi atenţia acestora va fi imediat acaparată de victimele bătăii peste care vor da în drumul lor. Şi poate că o vor uita pe Violet. Doar să nu se mai întâmple şi altceva.

— Daţi-mi drumul, pot să merg şi singură! Violet se luptă cu strânsoarea exercitată de cei doi. Nu vreau ca lumea să creadă... că eu... aş fi...

— Mereu cu gândul la reputaţie! râse Fred. O adevărată micuţă lady este surioara mea.

Eric se arătă mai receptiv. Probabil că nu îi plăcea să sileaască femeile. Aparenţa de liber consimţământ îi plăcea mai mult.

— Dar vai de tine dacă mârâi! Vai de tine dacă încerci să fugi!

— Oricum te prindem, Vio! o atenţionă Fred pe un ton aproape patern. Cel mai târziu când te întorci la Rosie a ta. Nu o să o laşi singură cu tati!

O altă grijă. A lăsa copilul cu tatăl ei era de neimaginat. Probabil tatăl lor îşi va vărsa supărarea pe Rosie pentru lipsa cinei şi apoi şi pe ea când se va întoarce mai târziu de la pub.

— Fac cum vreţi voi! zise Violet, dar repede. Eu... eu trebuie să ajung la Rosie, altfel se va speria. Nu mă ţineţi mai mult decât este nevoie, da?

Eric râse mânzeşte:

— Scumpo, până acum, nimeni nu s-a plâns că nu o fac rapid! Te poţi baza pe bătrânul Eric. Eric poate mereu.

Violet nu înţelese la ce se referea acesta, dar nici nu o interesa. Orice aveau de gând să îi facă, va rezista. Ea supravieţui. Trebuia!

Tremurând, dar ascultătoare, îl urmă pe Eric în coliba lui, care era mai sărăcăcioasă decât a lor şi nu fusese curăţată niciodată. Duhnea a mâncare stricată, a haine murdare şi îmbibate de sudoare. Cearşafurile de pe pat erau pline de pete şi murdăria se întărise pe ele. Violet se cutremură când Eric îi făcu semn să urce în pat. Se aşeză şovăind.

Bărbatul rânji şi îşi deschise cureaua pantalonilor.

— Ce este, scumpo, credeam că te grăbeşti!

Violet îl privi cu groază.

— Ei, ce este? Dezbracă-te! îi strigase Fred, care se postase în uşă şi părea că aştepta încordat spectacolul.

— Eu...

— Deci vrei sau nu vrei să te întorci la bebeluşul tău?

Eric lăsă să îi cadă pantalonii sub genunchi. Nu îşi scoase restul hainelor, dar era de ajuns ca lui Violet să i se facă scârbă. Mai văzuse bărbaţi şi femei făcând sex, dar niciodată nu fusese în faţa unui penis în erecţie şi niciodată un bărbat nu o privise atât de scârnav.

Violet închise ochii şi îşi trase rochia peste cap. Eric nu aşteptă nici măcar să şi-o scoată, îi sfâşie chiloţii şi îi ridică furios cămaşa.

Evident, nu era interesat de un schimb de sărutări, nu era un „sir Galahad”. Violet se gândi la cuvintele frumoase ale acelui tânăr, la care aproape chicotise, izbucni în plâns când Eric îi căută sfârcurile mai întâi cu buzele, apoi cu dinţii. Părea că înainte de a o pătrunde, voia să o muşte. Violet ţipă de durere şi îl auzi pe Fred râzând.

— Asta numesc eu recunoştinţă! gâfâi Eric. Şi asta, şi asta, şi asta... zise aşezându-se pe ea şi călărind-o ca pe un cal, fără să-i dea vreo şansă să se opună.

— Scoate înfumurarea din ea! îl încurajă Fred.

După un timp, în jurul lui Violet să făcu întuneric. Ea încercă totuşi să rămână conştientă, pentru că trebuia să aibă grijă de Rosie. Dar durerea era prea mare şi când Eric se prăbuşi peste ea, greutatea lui îi tăie respiraţia şi duhoarea lui păru că o înăbuşe. Violet era mică şi fragilă, îi ajungea lui Eric până la umăr. Ultimul ei gând fu că era strivită sub corpul dur şi nespălat aşa cum mama ei fusese strivită în mina care se prăbuşea peste ea.

În timp ce îşi pierdea cunoştinţa, văzu chipul lui Ellen, dar de data aceasta apariţia nu mai era o mângâiere. Mama ei, ca orice altă femeie onorabilă, trebuie să o fi dispreţuit pentru ceea ce făcuse acum.

CAPITOLUL 5

În Parihaka, lunile care au urmat s-au scurs într-o aşteptare tensionată. Nu se instituise nicio comisie de cercetare, dar începuseră primele procese în care erau inculpaţi plugarii. Patruzeci dintre ei au ajuns, în cele din urmă, în faţa instanţelor şi au fost condamnaţi pentru distrugerea de proprietăţi, primind câte două luni de muncă forţată şi două sute de lire amendă. Niciunul nu a putut face rost de bani. Comunitatea Parihaka probabil ar fi putut să facă, dar nu a recunoscut decizia. Drept urmare, guvernul i-a reţinut ca şi pe ceilalţi arestaţi. Cum protestele nu au încetat, plugarii au fost duşi în Insula de Sud şi au fost repartizaţi în Christchurch şi Dunedin.

Spre sfârşitul anului 1879 s-a instituit, în sfârşit, o comisie de cercetare, a cărei componenţă le părea de necrezut oamenilor din Parihaka. Prim-ministrul a numit doi *pakeha* – ambii foşti miniştri pentru problemele maorilor, deci direct răspunzători de deposedările de

pământuri ale băştinaşilor. Lor li s-a adăugat o căpetenie maori deosebit de favorabilă guvernului, care însă s-a retras imediat după ce Te Whiti a comentat: „O măreaţă comisie de cercetare, care se compune din *doi pakeha* şi un câine”.

Te Whiti a boicotat şi audierile începute în 1880 şi guvernul a ripostat. Chiar dacă armistiţiul prevedea că orice activitate de colonizare trebuia oprită, s-a început construirea unei şosele litorale.

„Este vorba doar de câteva reparaţii la drumurile existente”, susţineau *pakeha*, însă Te Whetu ştia mai bine: „Au recrutat cinci sute cincizeci de oameni şi i-au înarmat. Nu, nu, prieteni, nu vă lăsaţi păcăliţi că Armed Constabulary va fi folosită la construirea drumurilor, pentru că tot nu are altceva de făcut! Aceşti oameni sunt colonişti fără bani, au fost ademeniţi cu promisiunea că li se va da pământ. Ţara noastră! Pământul pe care îl vor fura de la noi!”

Mai întâi, proaspeţii soldaţi nu au făcut decât să înfiinţeze tabere împrejurul localităţii Parihaka. Maorii au identificat tabere la Rahotu şi Waikino şi o cabană ocupată de oameni înarmaţi la Pungarehu.

— Nu am niciun chef să mă duc să le duc mâncare, spuse Matariki în timp ce umplea la bucătărie un coş cu delicatese. Bun, îi ignorăm, dar să îi şi hrănim?

Una dintre bucătărese râse:

— Tu îl cunoşti pe Te Whiti: prietenie, ospitalitate, politeţe. Copleşeşte oamenii cu amabilităţile atâta vreme cât aceştia nu îl atacă. Noi îi tratăm pe soldaţi ca pe oaspeţii noştri, îi invităm, le dăm mâncare... ei încă nu au făcut nimic. Şi nu este vina lor că sunt aici. Sunt jucării ale guvernului, la fel cum sunt coloniştii.

Matariki vedea lucrurile puţin altfel, cu toate că urma ordinele căpeteniei. Coloniştii fuseseră în mare parte

înşelaţi. Dar bărbaţii care pândeau dincolo de porţi ştiau exact ce fac. Şi ei nu vor şovăi să asalteze Parihaka şi să masacreze locuitorii.

Ca întotdeauna, fata se înfiora când străbătea drumul nisipos spre Pungarehu şi se apropia de tabăra Armed Constables. Fireşte că Matariki nu era singură, ea mergea cu alte cinci femei şi fete, iar între Parihaka şi tabără se afla pământul fermei lor. Fiecare bărbat maori care lucra acolo era cu ochii pe femeile trimise să dea mâncare soldaţilor. Totuşi, Matariki şi-ar fi dorit un războinic, doi ca escortă, mai ales că disciplina militară a celor din tabără lăsa mult de dorit. Cei de acolo nu erau luptători, ci scursuri. Vânători de balene, vânători de foci, căutători de aur – aventurieri care îşi încercau norocul şi în domeniul agricol, deşi habar nu aveau de lucratul pământului ori de creşterea animalelor. Pe fetele maori le primeau cu expresii vulgare şi le dezbrăcau cu privirea înainte de a da năvală la mâncare fără prea multe mulţumiri. Considerau amabilitatea lui Te Whiti ca ceva de la sine înţeles sau ca pe un fel de tribut.

De data aceasta, intrarea fetelor în tabără a decurs altfel. Poarta nu era deschisă, ca de obicei, şi lângă ea era un paznic în uniformă, care le întrebă pe fete ce doreau. Ca de fiecare dată, ele o împinseră în faţă pe Matariki. Ea era traducătoarea grupului; celelalte lucrau la bucătărie ori pe câmp şi vorbeau prost engleza.

— Căpetenia Te Whiti ne trimite să vă oferim un semn al ospitalităţii comunităţii din Parihaka. Obiceiul este să împărţim masa cu oaspeţii noştri. Apa noastră oricum vă este aproape.

Matariki aruncă o privire supărată spre pârâul Waitotoroua, pe al cărui curs superior *pakeha* îşi instalaseră tabăra. De când se întâmplase acest lucru, apa care ajungea la Parihaka nu mai era atât de curată şi plină

de peşte ca înainte. Matariki adăugă:

— Şi vă invităm la adunarea care va avea loc la lună plină, pentru a discuta şi a invoca zeii.

Bărbatul o privi nedumerit.

— Am să chem sergentul, îi răspunse el şi îşi părăsi postul.

Acest lucru, deşi nu corespundea procedurilor uzuale ale armatei engleze, era mai potrivit spiritului militar decât comportamentul de până atunci al poliţiştilor militari. De altfel, în tabără era şi mai multă ordine. Nimeni nu mai hoinărea fără treabă şi nu mai căsca ochii la fete. Câţiva bărbaţi reparau gardul, alţii făceau instrucţie în cealaltă parte a taberei. Bărbatul care se îndrepta acum spre fete cu paşi siguri, dovedind instrucţie îndelungată, supraveghease pregătirile.

— Cu ce vă pot fi de ajutor, doamnelor?

Militarul nu era la fel de înalt cum era Kupe, însă Matariki trebui să ridice privirea spre chipul lui. Remarcă o siluetă suplă, foarte dreaptă, în niciun caz un colonist, ci un militar din cap până în picioare. Sergentul avea o uniformă impecabilă, care îi stătea foarte bine. Faţa îi era cam palidă, dar cu trăsături surprinzător de aristocrate. Lui Matariki îi amintea de cineva cunoscut şi surâse fără să vrea când privi în ochii căprui fascinanţi ai bărbatului blond, tuns scurt, în stil militar. Dacă părul ar fi fost lăsat să crească, ar fi fost poate creţ.

Matariki nu şi-l imagina pe acest tânăr bărbat la pescuit ori la vânătoare, cu pieptul gol şi zâmbind.

— Eu sunt sergent Colin Coltrane, comandant al acestei tabere. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Matariki repetă textul ei obişnuit şi se simţi intimidată, mai ales că sergentul îi zâmbi superior.

— Ah, da, strategie Parihaka... Am fost prevenit în legătură cu aşa ceva.

Matariki se încruntă:

— Aţi fost avertizaţi în privinţa noastră? se interesă ea. În faţa unei delegaţii ca a noastră, Coroana engleză trebuie să moară de frică. De ce vă temeţi, sergent? Că vă otrăvim oamenii?

Sergentul râse.

— Nu, nu, asta ar fi însemnat că erau deja morţi. Numai dacă alcoolul nu ar fi un antidot pentru otravă, cu care ei ar încerca zilnic să se sinucidă. Nu, Miss...

— Matariki, răspunse ea înţepată.

— Ce nume frumos... Colin Coltrane zâmbi cuceritor. Miss Matariki. Nu ne ferim de atacuri, ci mai curând de o anumită... hm... demoralizare. Ceea ce căpetenia voastră încearcă, noi îi spunem fraternizare. Înfrăţire. O garnizoană pe care a hrănit-o luni de zile nu va vrea să lupte contra lui.

— Vă gândiţi să ne atacaţi? întrebă sec Matariki.

Vorbele lui Coltrane îi ofereau o nouă imagine a strategiei englezilor.

Sergentul ridică din umeri.

— Împotriva dumneavoastră, Miss Matariki, nu aş putea să ridic niciodată arma, răspunse el galant. Şi nici împotriva celorlalte doamne, spuse înclinându-se în direcţia femeilor şi fetelor din spatele ei. Dar noi suntem soldaţi şi primim ordinele de la guvern. Eu mă aflu aici exclusiv pentru ca ele să fie îndeplinite. Şi de aceea, oricât mi-ar părea de rău, trebuie să refuz cadourile dumneavoastră, precum şi invitaţiile. Avem în tabără bucătarul nostru, iar discursurile şi slujbele le ţin eu.

— Nu păreţi reverend, remarcă Matariki cu răceală.

Colin Coltrane râse.

— Nu veţi crede câte faţete are personalitatea mea. Pentru oamenii mei sunt oricum suficiente. Soldaţii englezi nu sunt atât de spirituali... spre deosebire de un războinic

maori.

Acestea fiind spuse, el se întoarse, dar Matariki mai apucă să îi surprindă expresia feţei: dispreţ făţiş. Privi în urma lui fără a mai scoate o vorbă, supărată, dar şi fascinată, mustrându-se pentru ceea ce simţea. Bărbatul acesta dispreţuia spiritul Parihaka, poate întregul ei popor. Şi totuşi... Matariki renunţă însă la fantezii şi le traduse tovarăşelor ei. Mesajul lui Coltrane fusese fără echivoc, nu mai era nevoie ca ele să vină a doua zi. Şi ea se bucura. Se bucura că nu va trebui să îl revadă pe sergentul Colin Coltrane.

Lucrările la drum începură imediat după proclamaţia comisiei de cercetare, care ajunsese la concluzia că anexarea terenurilor făcută de albi nu fusese corectă, pentru că proprietarii maori nu ridicaseră armele împotriva *pakeha*. Asta nu avea legătură sau nu în totalitate cu linia de coastă, unde maorii rămâneau pe poziţie, ci doar cu manifestările de nesupunere ale oamenilor din Parikaha. În consecinţă, cel puţin drumul dintre Hawera şi Oakura putea fi construit fără consultarea băştinașilor. Şi, de altfel, Te Whiti şi alţii spuseseră că, în principiu, nu au nimic împotriva coloniştilor albi. Fapt care fusese interpretat ca o renunţare la pământuri.

— Dar acesta este pământul nostru! se revoltă Matariki când vestea se răspândi în Parihaka.

Te Whiti tocmai convocase o adunare extraordinară în ziua următoare, la care erau aşteptate triburi din întreaga regiune.

Matariki adăugă:

— Acesta este pământul arabil al celor din Parihaka! Ce cred ei?

Kupe, care conducea ţanţoş un atelaj tras de boi, ridică din umeri.

— Se gândesc că terenul deja cultivat se vinde şi mai

bine! râse el amar. Dar din asta nu va ieşi nimic. Acum suntem sătui de tot felul de tabere de instruire în zona noastră. Te Whiti a dat dispoziţie ca tabăra Armed Constabulary să fie arată.

Matariki, căreia în faţa ochilor îi reapăruse expresia iniţial prietenoasă, apoi extrem de severă a lui Colin Coltrane, începu să se teamă pentru prietenii ei. Acest sergent nu va da înapoi fără rezistenţă în faţa atelajelor agricole. Ea ar fi vrut să îi însoţească pe maori ca interpretă, dar Kupe nu avea nevoie de ajutor, iar de data aceasta şi *ariki* exclusese fetele. Ştia că situaţia se complica.

Pentru Kupe, care abia se deprinsese să lucreze, boii atelajului său se dovedeau deocamdată mai periculoşi decât soldaţii. Prima lui încercare de a ara o brazdă dreaptă în drumul care ducea la tabăra din Rahotu a fost un eşec. Cei patru boi nu înţelegeau de ce trebuiau să tragă plugul nu pe pământul moale, ci pe şoseaua bine bătătorită. Mereu o coteau ba la dreapta, ba la stânga, pe câmp, şi era nevoie de un plugar cu experienţă, care să le menţină direcţia. Kupe trăgea de hăţuri ba încoace, ba încolo, încurcând şi mai rău animalele. În cele din urmă, boul conducător preluă iniţiativa: o coti brusc la dreapta, ceilalţi boi îl urmară şi plugul se răsuci. Kupe, care nu se aşteptase la aşa ceva, se dezechilibră în scaunul lui îngust, se prăbuşi şi nimeri cu piciorul sub roata plugului. Rana nu era foarte gravă, iar medicii din sat i-au spus că nu se alesese cu o fractură, ci doar cu o luxaţie şi contuzii grave. Dar nu mai putea să ia parte la „cultivarea” taberei *pakeha* şi se întoarse descurajat şi şchiopătând la Parihaka.

Scăpă însă de arestare, pentru că alţi câţiva colegi fuseseră reţinuţi. Trupele guvernamentale nu au ştiut cum să reacţioneze. Au făcut arestări, dar nu s-a ajuns la

încăierări şi nu s-a tras cu arma.

— Asta datorită prezenţei presei, fu de părere Kupe indispus.

Cu piciorul bandajat şi sprijinit din greu de Păi, s-a târât la adunarea din ziua următoare. În ciuda anunţării intempestive, mii de oameni aşteptau în piaţa satului să apară Te Whiti şi alte căpetenii. Erau îndeosebi maori, dar şi un mare grup de *pakeha*, mai toţi „înarmaţi” cu notesuri şi creioane. Reporterii se împărţiseră în două tabere – mulţi susţineau măsurile guvernului, era o realitate că districtul Taranaki se umpluse de colonişti albi, care speculau pământurile înţelenite. Reprezentanţii presei, de obicei orăşeni obişnuiţi cu străzile şi liniile de tramvai, nu înţelegeau de ce populaţia maori respingea modernizarea. Dar niciunul dintre ei nu era complet opac la spiritul Parihaka. Toţi remarcaseră curăţenia şi ordinea din sat, organizarea de primă clasă şi spiritualitatea veselă a locuitorilor.

— Sunt cei mai buni oameni pe care i-am văzut vreodată în întreaga Noua Zeelandă! considera un reprezentant guvernamental care inspectase dispensarul din Parihaka.

Nu era o noapte cu lună plină, dar nu ploua când Te Whiti apăru în faţa mulţimii purtând oficial mantia de căpetenie de la Matariki.

— Inima mea – spuse încet căpetenia – este neagră. V-am vorbit deseori aici şi ştiţi cu toţii că nu caut ceartă. Dar după câte se pare, o caută *pakeha*. Bineînţeles că ei neagă asta şi vorbesc despre încă o audiere, încă o comisie... Flăcările de la gura ţevii armelor lor ne-au pârjolit deja genele, dar ei încă mai spun că nu vor război. Dar este clar. Cum începe un război, prieteni? Aşa cum ştiţi toţi, începe când o parte îşi trimite armata pentru a lua cu asalt ţara celeilalte părţi. Bineînţeles că *pakeha* declară că nu

ştiu unde sunt graniţele, care este pământul lor şi care este al nostru sau care nu are niciun proprietar. Dar asta se poate lămuri uşor, prieteni. De acum înainte, ne vom împrejmui pământul nostru. Vom începe mâine. Şi nu vom ceda un metru. Dacă *pakeha* ne dărâmă gardurile, le vom reface. Noi ne lucrăm pământul, îl arăm şi clădim case pe el.

Ascultătorii rămaseră la început încremeniţi, apoi începură să aplaude. Chiar dacă susţinerea nu era atât de entuziastă ca la acţiunea cu plugarii. Existau încă bărbaţi închişi, cei din Parihaka ştiau la ce se expun dacă opun din nou rezistenţă.

— Gândiţi-vă la faptul că noi nu facem nimic ilegal! îi încuraja mai târziu Te Whetu. Culpabili sunt cei care ne distrug gardurile. Nu vă temeţi! Faceţi ca spiritul Parihaka să învingă violenţa.

A doua zi a început îngrădirea şi odată cu ea şi o luptă aprigă pentru putere în Taranaki. Mai întâi au fost trimişi la munca de îngrădire doar bărbaţi şi după trei zile Kupe le explica ce semnificaţie are noţiunea de „muncă a lui Sisif”. Armed Constabulary începură construirea drumului, topografii stabiliră traseul, aşa că puţin îi interesa ce plantau maorii. Le-au smuls gardurile, pur şi simplu. Sătenii le-au refăcut. În tăcere, fără discuţii. O dată, de două ori, de douăzeci de ori. După câteva zile, lucrătorii erau epuizaţi de efort. Oamenii au fost înlocuiţi.

La început, trupele guvernamentale au intrat în joc, dar la următoarea adunare Te Whetu a ameninţat cu smulgerea stâlpilor de telegraf. Guvernul a dispus arestarea lui în timp ce inspecta gardurile împreună cu alte căpetenii. Apoi au fost arestaţi toţi cei care lucrau la garduri, ilegal, fără un motiv anume. Maorii nu s-au apărat, dar au fost opriţi cu forţa să continue această activitate.

Sunt ca un roi de albine – scria un ziar, cu dispreţ, dar şi

cu admiraţie. Se mişcă toţi odată, constant, cu faţa în pământ. Când o porţiune este terminată, unul dintre ei scoate un strigăt de triumf şi se intonează un cântec de luptă.

Închisorile au fost iarăşi umplute, mai ales că guvernul a trecut foarte repede prin ambele Camere parlamentare legile care sancţionau dur tulburarea liniştii publice prin săpături, arături şi modificarea peisajului. Cine construia garduri risca doi ani de muncă forţată, dar numărul constructorilor nu a scăzut. Bărbaţi şi femei maori veneau din toate colţurile Insulei de Nord pentru a fi alături de cei din Taranaki. Matariki şi prietenii ei ar fi sărbătorit spiritul Parihaka, dacă nu ar fi fost morţi de oboseală.

După primele săptămâni de construit garduri, în Parihaka nu se mai dansa, nu se mai bea, nu se mai făceau copii. La lăsarea serii, populaţia grav decimată de arestări abia mai apuca să mănânce ceva şi se prăbuşea epuizată pe paturile din rogojini. Toţi cei care mai aveau putere luau parte la ridicarea gardurilor. Matariki şi celelalte fete care predau limba engleză îşi conduceau şi elevii pe câmp. Fireşte că prichindeii de patru-cinci ani nu făceau mare lucru, însă ei îi impresionau pe soldaţi şi îndeosebi pe reprezentanţii presei când trăgeau lemnele după ei. Gardurile lui Matariki aveau mai curând un caracter simbolic, pentru că, în realitate, nu puteau opri pe cineva. Lupta disperată a maorilor neînarmaţi contra Armed Constabulary stârnea tot mai multă vâlvă. Brutalii soldaţi recrutaţi în grabă abia puteau fi stăpâniţi. Se ajungea mereu la abuzuri sângeroase, foştii vânători de balene şi foci se săturaseră de distrugerea gardurilor şi nu procedau cu blândeţe când îi împiedicau pe maori să îşi facă treaba.

Matariki şi prietenii ei observau vlăguiţi, dar satisfăcuţi că mai întâi ziarele englezeşti, apoi şi alte ziare europene

scriau despre lupta lor. Prim-ministrul se simţea tot mai presat, pe bună dreptate, când se făceau cunoscute agresiunile asupra copiilor şi asupra bătrânilor care ajutau la ridicarea gardurilor.

— Şi mai sunt şi costurile! se bucura Kupe, care în fiecare seară le citea din ziare fetelor epuizate. Aici scrie că toate cheltuielile pentru proiect au fost iniţial estimate la şapte sute cincizeci de mii de lire. Acum au ajuns la un milion şi nu s-a construit încă nicio milă de şosea.

În 1880, prim-ministrul George Grey a cedat şi le-a interzis fostului său ministru excesiv de zelos să mai facă arestări. În primele şase luni ale noului an, toţi arestaţii din Insula de Nord au fost eliberaţi.

— Am învins? întrebă obosită Matariki.

Nu mai ducea copiii la construirea gardurilor, dar nici nu mai preda. Toţi, de la copii până la profesor, de la medic la angajaţii băncii, lucrau pe ogoare de la răsăritul soarelui până la apus. Viaţa în sat se reducea la munca pentru trai. Pentru că din nou exista un fel de armistiţiu în Taranaki. Nu se mai făceau arestări şi se oprise deocamdată şi construirea drumului. Dar guvernul nu a anulat anexările terenurilor maorilor. Ba, dimpotrivă, ministrul Bryce şi-a concentrat eforturile asupra pământurilor Parihaka. El a anunţat că avea de gând să împartă zona în trei sectoare: coasta litorală şi interiorul urmau să fie populate cu *pakeha*, iar fâşia dintre ele le rămânea maorilor.

— Aşezările englezeşti vor ajunge în pragul uşii acestui Te Whiti! anunţă el, dar nu a găsit sprijin în guvern şi nici Te Whiti nu a reacţionat.

Căpetenia maori tăcea, în timp ce oamenii ei înălţau neobosiţi garduri, arau şi cultivau pământul. Enervat, Bryce s-a retras în ianuarie.

— Copiii au învins, spuse Lizzie surprinsă şi lăsă jos ziarul *Otago Daily Times*. Bryce pleacă, dar Parihaka

rămâne.

Michael ridică ziarul.

— Problema este ce urmează, zise el. Bryce a fost un fanfaron, dar succesorul lui, Rolleston, doar îl ştii...

William Rolleston era fermier în Canterbury Plains, unul dintre legendarii baroni ai oilor, care nu se mulţumea cu proprietatea a mai multe mii de patrupede. Pe parcursul carierei sale politice, reprezentase câteva grupuri de alegători din jurul localităţii Christchurch, a căror susţinere a pierdut-o după numai un mandat. Numirea ca ministru a reprezentat pentru el o promovare cu siguranţă neaşteptată. Rolleston trecea drept un tip dur, lua rapid decizii şi le impunea. Nu era în niciun caz un diplomat.

— Dar guvernator este Arthur Gordon! spuse Lizzie. Cu el, englezii au făcut o alegere bună!

Arthur Gordon era considerat de fermierii conservatori din Canterbury drept dubios. El avea simpatii clare faţă de maori şi tocmai de aceea fusese trimis de Coroană. Acţiunile lui Te Whiti agitaseră presa şi nu era în spiritul reginei ca Noua Zeelandă, colonie blazon, să apară drept un cuib de rasişti.

Michael ridică din umeri.

— Nu ajunge că Gordon este băiat bun. Mai trebuie şi să-l ţină pe Rolleston în lesă.

CAPITOLUL 6

Când îşi reveni, Violet constată că o încurcase cu Eric. Da, cumva ajunsese în coliba acestuia, probabil că adormise acolo şi apoi, din diverse motive, sângerase şi se simţise complet zdrobită, iar când se trezise era goală. Desigur că pentru asta exista o explicaţie clară, dacă se gândea bine, dar exact pentru aşa ceva nu avea puterea necesară. Bineînţeles nici timp, pentru că trebuia să aibă grijă de Rosie.

Violet amână lămurirea situaţiei, îşi trase repede rochia

pe ea şi se târî până la coliba ei. Acolo o găsi pe Rosie dormind, cu balonul roşu legat de pat. Cu siguranţă că tatăl lor era încă la pub, iar Fred şi Eric la cârciuma din Greymouth. Fata se spălă cum putu, cu ultimul strop din preţioasa apă, gândindu-se că tatăl avea să o certe pentru asta. Trebuia să îşi spele şi rochia, care puţea a Eric... a cocioaba lui mizerabilă. Se gândi însă că a doua zi dimineaţă, înainte de a se duce la muncă, să meargă la pârâul care mai sus de casa Biller era curat, cu apa limpede.

Se cuibări alături de Rosie şi încercă să îşi alunge gândurile. Şi chiar reuşi. După un timp, adormi şi când se trezi ignoră durerile, în noaptea aceea nu mai fu trezită de sosirea tatălui şi a fratelui, pentru că lăsase uşa neîncuiată. De ce putea să îi mai fie frică? Violet îşi alungă şi acest gând. Trebuia să pregătească micul dejun şi să îl ducă la muncă tatălui şi fratelui. Amândoi erau mahmuri, iar Fred o măsură cu privirea într-un mod ciudat, dar Violet îl ignoră.

— Trebuie să ne spălăm mai întâi, îi spuse ea lui Rosie, care se smiorcăia că Violet o trezise mai devreme decât de obicei. Înainte de a ne duce la Caleb, mergem la pârâu.

— De ce? întrebă Roşie nemulţumită, apoi îşi dădu singură răspunsul: Pentru că astăzi este ziua de naştere a lui Caleb?

Violet confirmă.

— Da, exact, este ziua lui de naştere şi toţi cei care îl felicită trebuie să fie curaţi şi îmbrăcaţi corect. Hai, poţi să îmbraci rochia ta cea bună.

De fapt, ea nu ar fi vrut să o ia pe Rosie. Cu siguranţă Miss Biller nu va privi cu ochi buni ca un copil de miner să se amestece printre oaspeţi. Dar pericolul ca maistrul să îi trimită acasă pe Fred şi pe Jim era prea mare şi aceştia i-ar putea arunca vorbe foarte dure. Era mai bine ca după un

asemenea afront să nu le stea acestora în cale şi în niciun caz Violet nu o putea expune pe Rosie. Aşa că îşi spuse speranţa în Mrs. McEnroe. Iar dacă bucătăreasa nu va avea timp de micuţă, ar putea să aibă grijă Mahuika şi grădinarul. Maorii se arătaseră foarte binevoitori cu copilul. Cel mult, Roşie ar fi putut să asiste la lucruri pentru care era încă prea mică. Pe de altă parte... care era problema? Violet se mira de cât de calmă devenise, dar îşi alungă şi acest gând.

Casa Biller semăna în acea dimineaţă cu un cazan al vrăjitoarelor. Caleb înscena una din rarele lui crize de furie. Băiatul se certa des cu părinţii lui, deşi era un copil răbdător. Suporta cu demnitate nivelul spiritual scăzut al mediului său, dar Mrs. Biller întrecuse măsura cu darurile pe care i le făcuse de ziua lui. În locul speratului microscop, Caleb primise o carte pentru copii, câteva creioane colorate şi un ponei.

Căluţul era fermecător şi îi încântă pe cei mai mulţi oaspeţi ai petrecerii. Dar pe Caleb nu îl interesau caii. Avea oroare de orice formă de sport. Acum, în mod excepţional, se comporta ca un copil mic şi zbieră ca din gură de şarpe când tatăl lui îl aşeză pe splendidul căluţ. Violet trebui să plimbe poneiul cu călăreţul în spinare încoace şi încolo, ceea ce în mod obişnuit nu ar fi deranjat-o. Ei îi plăcuse iapa bunicului ei, mersese cu plăcere împreună cu Heather Coltrane la grajd şi cu inima bătându-i repede se urcase şi în şaua uriaşului ei pursânge. Însă acum izul animalului îi făcu rău şi avea dureri la fiecare pas. În mod obişnuit, asta nu i-ar fi scăpat ultrasensibilului Caleb, dar în această zi avea propriile necazuri.

— Nu vreau să învăţ să călăresc! susţinea el furios. Eu voiam un microscop, eu...

— Scumpule, un gentleman trebuie să înveţe să stea

militărește pe cal, îl admonestă mama sa zâmbind. Gândeşte-te că te vei duce în Anglia, la internat. Şi acolo vei călări. Iar un microscop este atât de voluminos, încât nu vei putea să îl iei cu tine!

Această remarcă îi aminti lui Violet că munca ei la familia Biller va trebui să se încheie la un moment dat. Caleb susţinu însă că putea să înceapă să călărească în ţara-mamă.

— Ca să nu mai vorbim că un cal este mult mai voluminos decât un microscop! bombăni el când Violet îl conduse în camera sa pentru pauza de prânz. Ce îşi închipuie, că voi lua poneiul cu mine în Anglia?

Violet spera ca micul ei prieten să fie trimis în Anglia abia după ce va deveni prea mare pentru acest ponei.

După-amiază s-a străduit ca şi Caleb să facă faţă sărbătorii, fiind permanent ocupată să îl distreze în timp ce ceilalţi participau la „jocuri pentru copii mici”. Când musafirii se amuzau grozav şi fără Caleb, ea cedă insistenţelor lui şi aduse tabla de şah. Se retraseră amândoi în cel mai îndepărtat colţ al grădinii şi el o învinse în timp-record. Pentru Caleb, tabla de şah era ceea ce pentru Fred şi Eric erau încăierările de la cârciumă. Aici îşi descărca nervii, însă nu făcea niciun rău pieselor de şah şi pretindea din partea adversarului mai mult respect decât teamă.

În cele din urmă, ziua se încheie şi Roşie apăru de la bucătărie radiind, cu o mulţime de bunătăţi primite cadou.

— Fără ajutorul lui Rosie nu aş fi reuşit să o scot la capăt, spuse Mrs. McEnroe făcând cu ochiul. A fost foarte harnică, m-a ajutat să gătesc toate acestea.

Roşie fu extrem de bucuroasă de laudă şi ardea de nerăbdare să îi povestească şi tatălui despre eroicele ei fapte. Violet îşi dădu seama de pericol de când se apropiau de colibă, de unde se vedea ieşind fum. Deci unul

din membrii familiei era acasă şi nu doar de câteva minute. Când intră, îi văzu pe cei doi stând la masă.

— Taţi!

Violet nu o mai putu opri pe Rosie să sară la tatăl lor şi nici să o ferească de bobârnacul în creştet cu care acesta o întâmpină.

— Ţine-ţi clanţa, Roşie, că zgomotul îmi dă dureri de cap, mormăi Jim Paisley. Iar tu, Vio, strângi în seara asta lucrurile. Dar după ce mâncăm.

Violet îşi privi nedumerită tatăl, cu un vag sentiment de vinovăţie. Oare aflase ce i se întâmplase? Dar ea nu făcuse nimic, nu se întâmplase nimic...

Oare o arunca în drum?

— Nenorocitul de maistru ne-a concediat, izbucni Jim furios şi îi mai lipi o palmă lui Rosie, care plângea speriată. Şi vrea să plecăm de aici. Deci vom merge la Lambert. Ăştia-s de râs, dacă nu au nevoie de mineri buni.

Mina Lambert era concurenta firmei Biller şi evident că Marvin Lambert făcea angajări. Mereu se căutau mineri şi proprietarii de mină nu se informau care ortaci erau buni, care erau beţivi sau recalcitranţi. Însă maiştrii discutau între ei şi noul maistru le-a pus în vedere lui Jim şi Fred:

— Dacă nu vă comportaţi mai bine decât la Biller, nu veţi face purici!

Violet cunoştea acest avertisment: de fiecare dată când era concediat de la o mină, tatăl său avea grijă ca la început, la noul loc de muncă, să dea tot ce putea. Nici lui Fred nu îi era greu să facă impresie bună. Amândoi erau extrem de voinici, chiar dacă Jim îşi mai pierduse din vigoare. Ştiau să ţină în mână ciocanul şi târnăcopul şi aveau un al şaselea simţ în ceea ce privea găsirea filonului de cărbune. Dacă în zilele bune scoteau de două ori mai mult cărbune decât un muncitor slăbuţ, în zilele rele era nevoie ca maistrul să fie îngăduitor cu ei.

După un timp, zilele rele predominau, începeau necazurile şi, inevitabil, urma concedierea. Pentru ortac nu era rău, găsea repede de lucru. La toate minele se câştiga cam la fel şi îi era indiferent unde scotea cărbune.

Pentru Ellen şi acum pentru Violet, fiecare concediere reprezenta o catastrofă. De obicei aducea pierderea casei sau, ca acum, a dreptului de a sta în colonie. Noii mine îi era, de cele mai multe ori, greu să asigure imediat cazarea angajaţilor nesiguri. Cel puţin în timpul perioadei de probă, Ellen nu prea avea unde să stea cu copiii şi unde să-şi ducă bunurile casnice. De obicei încerca să îl convingă pe administratorul vechii mine să îi permită să rămână o vreme în vechea locuinţă. De cele mai multe ori reuşea, minele erau interesate cât de cât de bunăstarea muncitorilor şi a familiilor, iar administratorii îi cunoşteau personal pe chiriaşi. O femeie cumsecade ca Ellen nu putea rămâne cu copiii în stradă.

Aici, în Greymouth, Violet nu auzise de asemenea acte de bunăvoinţă. Colonia minerilor nu era în administrarea nimănui, fiecare stătea unde voia, venea şi pleca după cum îi convenea. Desigur că maistrul îl alunga din mină pe ortacul concediat, dar cu siguranţă că nu se întâmpla nimic dacă Paisley rămânea în cocioabă până găsea o nouă locuinţă acceptabilă. Ceea ce Jim refuzase categoric – că doar avea mândria lui, după cum îi spuse lui Violet. De fapt, era vorba mai curând de comoditate. Mina Lambert se afla în capătul opus al localităţii Greymouth, la o distanţă de patru mile, ceea ce era inacceptabil pentru el şi pentru Fred.

În noua colonie, tot atât de murdară şi dezorganizată ca Billertown, găsi repede o cocioabă din scânduri părăsită. Aceasta nu mai trebuia curăţată, ba, dimpotrivă, fusese măturată la plecare de cel care stătuse înainte acolo. După spusele vecinilor, ar fi fost vorba de doi scoţieni, care se

săturaseră de minerit şi voiau să încerce să caute aur în Otago. Violet bănuia că aceştia se săturaseră şi de vremea din Greymouth. Acoperişul cocioabei era ciuruit şi ploua prin el. Oricum, nu se puteau plânge că noua locuinţă ar fi fost plină cu fum. Fumul şi, din păcate, odată cu el şi căldura produsă de sobă găseau numeroase căi de a se risipi.

— Trebuie să le astupaţi! le ceru Violet lui Fred şi Jim. Pe cât posibil înainte de a aranja mobilierul.

Mobilierul, adică paturile cioplite grosolan, o masă şi patru scaune, nu era o avere, dar câteva zile în ploaie l-ar fi distrus. Bărbaţii însă nu se arătară prea dornici de muncă.

— În weekend, promise Jim.

Violet speră că îl putea face să se apuce mai repede de treabă dacă îi aşeza patul într-un loc unde ploua. În privinţa rufăriei de pat nu îşi mai făcea griji, aceasta devenise mai mult gri decât albă, şi aproape putredă.

În zilele următoare, din fericire, nu a plouat şi, la sfârşitul săptămânii, Violet împrumută de la vecini un ciocan şi un topor, sparse cum putu nişte resturi de lemn şi cumpără cuie pentru a petici acoperişul. La sfârşit o ajută şi un vecin, după ce Roşie aproape că alunecă de pe acoperiş. Mr. O’Brien era un irlandez greoi, care împărţea căsuţa lui cu soţia şi cu o droaie de copii, adăugând încă unul în fiecare an. Familia era prietenoasă şi mult mai plăcută decât vecinii din Billertown.

Schimbarea locului a fost pentru Violet singura rază de lumină în această mutare. Eric nu fusese concediat, el rămăsese să lucreze pentru Biller. Deci Violet nu mai era nevoită să îl vadă zilnic şi pentru un timp şi Fred răris dusul la pub. Doi dintre tăietorii de lemne fuseseră grav răniţi în încăierare şi fără îndoială că autorii erau căutaţi. Poliţistul din Greymouth nu prea reuşea să rezolve

asemenea cazuri, dar Fred şi Eric considerau că era mai sigur să nu mai apară împreună în oraş.

Şi Violet se ducea cât mai rar posibil în Greymouth, cu toate că din Lamberttown era mai uşor de ajuns acolo. Drumul era mai drept şi mai scurt, trecând doar pentru un sfert de milă printr-o pădure rară. Totuşi, Violet prefera să rămână acasă cât mai mult, încercând să se descurce cu alimentele pe care i le dădea Mrs. McEnroe pe parcursul săptămânii. Sâmbăta îşi completa cumpărăturile la lumina zilei şi se mira că se simţea extrem de obosită după scurtul drum în oraş. Până atunci parcursese distanţa aceasta după muncă fără niciun efort, dar de la un timp se lupta cu o permanentă oboseală. Îi era greaţă tot mai des de la tot felul de mirosuri, care altă dată nu o deranjaseră. Mai ales varza îi făcea rău şi când Mrs. O'Brien îi mulţumi cu o oală de tocană irlandeză pentru supa de oase preparată în bucătăria familiei Biller, încălzea cu silă mâncarea pentru ceilalţi membri ai familiei şi mânca doar un colţ de pâine.

Din fericire, nici concedierea tatălui şi nici faptul că se simţea tot mai rău nu au avut vreo influenţă asupra slujbei ei ca bonă a lui Caleb. Dimpotrivă, Mrs. Biller se părea că se bucură că măcar Violet se înţelegea din zi în zi mai bine cu progenitura ei, care devenea tot mai îndărătnică. Iar Caleb nu iertă uşor povestea cu microscopul şi ura orele zilnice de călărie, pentru care Josuah Biller îl angajase pe poliţistul local. Acesta era un fost cavalerist, căruia îi plăcea să povestească despre aventurile sale în India. Se fudulea cu ele fără ruşine îndeosebi când printre ascultători se afla şi Violet, de care părea puţin îndrăgostit.

Caleb îi asculta poveştile, îi plăceau în special istoriile cu tâlhari. Citea pe ascuns foiletoanele din revistele pentru femei primite de mama sa şi se amuza de ele împreună cu Violet. Ca profesor de călărie, poliţistul Leary era însă

foarte sever şi inflexibil. Urla în loc să îi explice şi îl făcuse pe Caleb, care nu suporta poneiul, să se teamă de lecţiile de călărie. Băiatul căDea des şi Leary era ironic în loc să îl compătimească. În scurt timp, relaţia elev-profesor deveni tensionată. Dar Caleb nu aştepta ajutor de la părinţii săi, ba dimpotrivă. Tatăl îşi întărise opinia că fiul lui era un molâu, iar mama avea temeri legate de viitorul lui statut de gentleman.

— Nu poţi să te străduieşti? îl întrebă Violet atunci când Caleb i se plânse din nou de necazul lui.

Căzuse de trei ori de pe cal în timpul unei ore de călărie ori poate sărise intenţionat. Poliţistul Leary construise un obstacol uşor, de care Caleb se temea de moarte.

— Dacă o ţii tot aşa, te vor trimite în Anglia cu primul vas. Serios, aşa a auzit Mrs. McEnroe.

Violet nu intenţiona să îl bruscheze pe micul ei prieten, dar îi era tot mai greu să aibă răbdare cu el. Şi Caleb nu era singurul care o agasa cu nimicuri. Când Roşie o mai sâcâia ori era puţin obraznică, Violet trebuia să se stăpânească să nu ţipe la ea. În plus, tot mai des se certa cu tatăl ori cu fratele ei, ceea ce era o prostie, pentru că tot ea o încasa. Însă Violet nu se mai putea stăpâni, nervii îi cedau.

— Să o facă! ripostă furios Caleb. Poate că şcoala nu este chiar atât de rea, nu ne pot pune să jucăm hochei şi să călărim toată ziua, şi ce-o mai fi nevoie să faci ca să devii gentleman. Iar profesorii trebuie să fie mai buni decât reverendul, că mai răi nici nu este posibil.

Violet oftă. Şi această atitudine a lui Caleb era ceva nou, până atunci el vorbise totdeauna cu un anume respect despre reverendul Robinson. Acesta era, de fapt, prietenos, deschis şi foarte instruit, dar în faţa setei de cunoaştere a lui Caleb îşi atinsese limitele. De când băiatul îl descoperise pe Darwin, profesorul şi elevul se aflau în

permanentă dispută. În plus, Mrs. Biller nu era în niciun caz atât de proastă cum o considera fiul ei şi ea comanda pe lângă publicaţiile luptătoarelor pentru drepturile femeilor şi alte cărţi controversate.

Şi Violet nu prea înţelegea de ce. Cum apăruse şi evoluase viaţa pe pământ în trecut îi era absolut indiferent. Ea ar fi schimbat mai curând viitorul. Ca şi mai înainte, urmărea în ziare acţiunile pasionante ale susţinătoarelor abstinenţei şi le dorea succes luptătoarelor pentru dreptul femeilor la vot, cărora le prevedea un apropiat succes, în timp ce Heather îi scria că pe Femina, Harriet Morison şi pe toate susţinătoarele lor le aşteptau ani lungi de luptă. Existau şi susţinători bărbaţi.

Obrajii lui Violet se îmbujorară când într-o zi citi un articol scris de Sean Coltrane despre dreptul femeilor la vot. Aşteptă până a doua zi, când ziarul ajunse în coşul de gunoi, îl luă şi băgă în buzunar fila cu textul lui Sean. Acasă îl puse cu grijă într-o gaură în pământ, pe care o săpase sub pat şi în care îşi păstra şi economiile modeste. Violet încă se mai gândea la vocea gravă a lui Sean, la ochii lui prietenoşi, la politeţea şi răbdarea lui. Uneori, încerca să îi reconstituie în gând şi chipul şi când reuşea, se simţea îmbărbătată.

— Şi cu mine ce se va întâmpla când pe tine te vor trimite în Anglia? îl întrebă ea pe Caleb. Te vei mai gândi la mine?

Caleb zâmbi:

— Mai devreme ori mai târziu, va trebui să plec în Anglia, iar tu va trebui să îţi cauţi alt loc de muncă. Ori un soţ.

Violet arătă cu degetul sugestiv spre tâmplă. Însă Caleb nu greşea, între timp, ea împlinise şaisprezece ani. Multe fete de vârsta ei erau deja căsătorite şi aveau copii.

Violet nu avea însă niciun chef să se gândească la

schimbări, cu atât mai puţin la bărbaţi ori la dragoste. Era bucuroasă să trăiască de la o zi la alta. Şi deşi îi era mereu rău şi abia dacă putea să mănânce câte ceva, nu slăbea. Dimpotrivă, sânii începuseră să i se mărească şi câteodată o mai şi dureau. Să fi mers ceva prost la... acel... incident? Violet era din ce în ce mai îngrijorată şi se gândea serios să meargă la un medic sau cel puţin la săritoarea Mrs. Travers. Numai de nu ar costa-o mulţi bani...

Însă în duminica următoare porni spre Billertown, să mai încerce o dată să pescuiască în râu. Sau... în zona casei lui Miss Clarisse găsise totdeauna vreascuri bune. Nu se gândea la cum avea să le care până acasă. Se îndrepta gânditoare spre vechea aşezare, cu Rosie săltând bucuroasă în jurul ei.

Doar dacă nu... Ar fi drăguţ să le reîntâlnească pe Miss Clarisse şi pe fetele ei. Ar trebui să fie o întâmplare.

În Billertown nu mai era un secret că fetele de la bordel se îmbăiau duminica la râu. Vocile lor exuberante se auzeau până departe, suficient pentru a le enerva pe cele două femei decente din aşezare, în timp ce adolescenţii se strecurau ca să arunce o privire corpurilor goale.

Clarisse răsese când Violet îi destăinuise odată că şi Fred, şi Eric se ascunseseră printre ferigile dese pentru a se uita la ele.

— Nu are nimic, scumpo, ba, dimpotrivă, dacă li se mai scoală niţel, vor depune cu atât mai multă râvnă pentru a putea să muşte din fructul pe care îl văd de la distanţă, o informase ea pe fata îngrijorată.

Violet se apropie întâmplător de ele. Cele trei femei şedeau pe malul apei goale cum le făcuse Dumnezeu, se uscau la soare şi îşi pieptănau una alteia părul proaspăt spălat. Violet aruncă o privire ruşinată spre pieptul acestora. Toate aveau sânii moi, iar cei ai lui Clarisse parcă erau chiar lăsaţi. Niciuna nu aveau sânii atât de

rotunzi că ai ei. Fata se străduí să facă zgomot, pentru a nu le speria pe femei.

Fu însă descoperită imediat de Clarisse.

— Micuţa Miss Reverenţă! Ea îi zâmbi conspirativ şi adăugă: Ce este, ai iar nevoie de o slujbă? Nu o vei găsi aici, noi nu avem copii.

— Slavă Domnului! strigă Lisa şi se închină teatral.

— Mai lucrez încă la familia Biller, răspunse Violet, deşi...

Clarisse o privi cercetător.

— Dar ai ceva, constată ea. Nu ai venit în vizită. Eşti... ceva este schimbat la tine, ai mai crescut?

Violet clătină din cap. Şi roşi. Deci se observa ceva schimbat la ea. Curând, toată lumea va afla că era bolnavă.

— Nu ştiu, murmură ea. Eu... nu mă simt bine. Eu... zise privind-o implorator pe Clarisse, care înţelese imediat.

— Am să fac o plimbare cu micuţa, le spuse ea prietenelor, apoi puse rochia pe ea şi îşi legă părul încă ud cu un batic. Jucaţi-vă puţin cu surioara mai mică. Distraţi-o. Când şi când, trebuie să fiţi şi copii, pentru ca apoi să luaţi mai în serios clătitul cu oţet în zilele critice.

Femeile râseră, dar o primiră cu prietenie pe Rosie alături de ele. Violet îşi alungă resentimentele, pentru că era prima dată când Roşie vedea oameni goi. Nu o va ucide asta. Nu moare cineva atât de uşor.

Pentru că Violet alese drumul pietros mai dificil, cele două porniră în sus pe lângă râu. Trebuia să fie atentă, să nu se împiedice, aşa că nu o privea pe Clarisse.

Prostituata ascultă degajată povestea mereu întreruptă a suferinţelor lui Violet, fără să pară surprinsă.

— Tu nu eşti bolnavă, eşti gravidă, zise ea la sfârşit. Doamne, copilă, de ce nu ai venit să întrebi cum să nu ţi se întâmple asta, înainte de a te băga în pat cu cineva?

Violet o fulgeră cu privirea:

— Eu nu m-am...

Fata nu mai continuă.

Clarisse râse.

— Scumpo, aşa ceva se zice că s-a întâmplat ultima oară acum două mii de ani. Şi dacă mă întrebi pe mine, asta a fost cea mai mare minune, că o lady a dat peste un individ, care a şi crezut-o. Hai, micuţo, mie poţi să-mi zici. Te-ai îndrăgostit.

— Nu m-am iubit cu nimeni!

Violet strigă aceste cuvinte, care sunară strident şi totodată disperat.

Clarisse se frecă la nas şi îşi trecu braţul pe după mijlocul fetei.

— Îmi pare rău, micuţo. Deci el te-a...

— Nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic. Eu...

Violet suspină. Se desprinse din braţul lui Clarisse şi se împletici. Se prăbuşi pe malul râului, scuturată de respiraţii şuierătoare, grele şi de suspine sacadate. Plângea isteric. Clarisse se aşeză lângă ea şi aşteptă.

— Dacă nu s-a întâmplat nimic... nu se poate întâmpla... există... există o explicaţie...

— La ce? întrebă blând Clarisse. Doar nu vrei să îmi spui că niciun bărbat... niciunul dintre porcii aceia nu te-a târât într-un tufiş și nu şi-a vârât... lui în tine? Deşi tu te-ai apărat? Deşi tu ai ţipat? Asta nu mai este vina ta, Violet! Asta se întâmplă mereu. Cine a fost?

Violet clătină din capul.

— Nu m-am apărat... suspină ea. Nu am ţipat. Şi... nu m-a târât în niciun tufiş. Eu... absolut voluntar am... eu...

Clarisse o trase lângă ea pe Violet şi o mângâie pe cap.

— Niciodată, micuţo. Niciodată. Nu te cred.

Foarte încet şi cu multă grijă, Violet îi spuse întreaga poveste.

— Şi acum... ce să fac? întrebă fata.

În timp ce povestea, Violet se liniştea. Acum, când mărturisise adevărul, se simţea mai bine.

— Nu se mai... nu se mai poate face nimic?

Clarisse ridică din umeri.

— Ba da, desigur. Ai auzit vreodată de „făcătorii de îngeri”? îl râcâie din tine înainte de a se vedea. Dar asta doare, micuţo, nu este simplu.

Violet îşi muşcă buzele.

— Nu îmi pasă! Poţi să o faci, Clarisse? Fă-o imediat. Rezist.

Clarisse se frecă pe frunte:

— Copilă, eu nu pot. Şi nici tu nu ţi-o poţi face, deci nu încerca, există metode mult mai puţin dureroase de a te sinucide...

— Se poate muri din asta? întrebă Violet.

Clarisse confirmă.

— Sigur. Depinde de cât de bine se face. Dacă o face cineva care se pricepe, nu se moare mai des decât la o naştere. Dar dacă o face un cârpaci... Este o treabă serioasă, micuţo, în care este vorba şi de sufletul tău nemuritor. L-ai putea chiar pierde. Ajungi în iad.

Iadul nu o înspăimânta pe Violet. Oricum ar ajunge acolo dacă i-ar spune de sarcină tatălui ei.

— Îmi este indiferent. Cine o face? Una dintre fete?

Clarisse negă din nou.

— Nimeni de aici, Violet, îmi pare rău. Cea mai apropiată este o vrăjitoare maori din Punakaiki. Ciudată femeie, dar se pricepe. Se ocupa de ierburile de leac în tribul ei, după ce a trăit cu un medic *pakeha*. Şi el făcea asta, ea de la el a învăţat. Însă apoi s-a întâmplat ceva, nu ştiu exact ce anume. Ea a revenit la trib, sus, în Punakaiki, spre Westport. Nu este uşor de găsit, dar pot să îţi spun cum ajungi acolo. Face treaba într-un hotel, se ocupă portarul

de noapte. Dar este scump... în total două lire...

— Două lire?

Violet rămase mută. Nu îşi putea imagina nici cum ar ajunge la Punakaiki. Până acolo erau trei sau patru zile de mers. Şi în ceea ce privea banii, nu avea decât câţiva şilingi.

Clarisse ridică din umeri.

— În treaba asta sunt implicaţi o mulţime de oameni. Portarul, directorul, cameristele şi poate şi alţii. Bat la ochi cearşafurile însângerate. Şi mai este femeia. Probabil că ea primeşte cel mai puţin. Dar este bună. Nu am auzit să fi murit cineva de mâna ei. Ea ştie cum stau lucrurile şi fetele spun că nu te tratează ca pe ultima cârpă. Dacă o faci, fă-o acolo!

Violet oftă.

— Şi dacă... dacă îl reclam pe individ? Tu spui că nu sunt vinovată. Chiar dacă am făcut-o de bunăvoie.

— Dacă mai spui o dată „de bunăvoie”, urlu! interveni Clarisse. Dar mă tem că nu foloseşte la nimic să îl reclami. Poate o să îl închidă ori poate că nu şi, din câte înţeleg, fratele tău va depune mărturie pentru el. Dar în ce te priveşte nu se schimbă nimic. Ba dimpotrivă. Acum ai un copil. Dacă îl reclami, ai un copil fără tată.

— Dar oricum nu are un tată, zise disperată Violet.

Clarisse se încruntă şi ridică din umeri:

— Poţi să îl reclami pe individ ori te poţi căsători cu el...

Violet refuza categoric ideea căsătoriei cu Eric Ferice. Şi nu se punea problema nici să îl reclame. Îi era groază de reacţia tatălui ei faţă de ruşinea pe care i-o făcuse. Unica posibilitate era să facă rost de banii pentru „făcătoarea de îngeri”. Îi propuse lui Clarisse să îi câştige ca prostituată.

Clarisse clătină din cap.

— Fată, aşa cum arăţi, ne laşi fără clienţi! Meseria asta trebuie să o faci ca şi cum ţi-ar plăcea. Pe cât posibil,

trebuie să lauzi tipul, să îi spui cât de bine te-ai simţit cu el. În timp ce i-ai reteza cu dinţii cea mai nobilă parte când o vrea franţuzeşte...

— Fr... fran...? Să mi-o bage în gură?

Lui Violet i se făcu greaţă.

Clarisse oftă.

— Ţie îţi lipseşte orice talent, spuse ea compătimitoare. În urmă cu câteva săptămâni ai fi învăţat uşor. Dar după chestia de acum... urăşti bărbaţii, nu?

Violet rămase cu răspunsul pe buze. Sinceră să fie, doar gândul reluării actului cu Eric o făcea să verse. Şi încă de mai multe ori pe noapte? Cu diverşi bărbaţi? Ar intra în pământ de ruşine, furie şi frică.

— Şi, în plus, în meseria asta nu se câştigă două lire în doar câteva zile, adăugă Clarisse. Ca să nu mai vorbim de faptul că pe urmă tu nu ai mai putea să te dai drept fetiţă cuminte. Odată târfa, târfa rămâi... sau poate se va găsi unul care să se însoare cu tine, sunt sigură. Dar asta o poţi face imediat, dacă îl iei pe Eric.

Violet îşi privi consternată prietena mai în vârstă:

— Tu vorbeşti serios, murmură ea.

Clarisse confirmă.

— Ştii, fată, chestia cu căsătoria din dragoste... este o exagerare. Crede-mă că nu există femeie căreia chiar să-i facă plăcere când individul o... ăă... care ştie să aprecieze cu adevărat plăcerile iubirii fizice...

Plăceri? Violet o privi ca pe cineva care a luat-o razna.

— Desigur că totul este mai uşor atunci când eşti îndrăgostită. Atunci e scuzabil, chiar dacă doare. Şi când tipul este îndrăgostit şi este puţin mai atent decât a fost Eric al tău...

— Nu este Eric „al meu”! spuse Violet apăsat.

Clarisse nu băgă în seamă întreruperea, şi continuă:

— Atunci şi doare mai puţin. După un timp, nu va mai

durea deloc, există câteva trucuri... Dar în niciun caz căsătoria nu face fericită nicio femeie. Cele mai multe îşi iubesc copiii, pentru că ei nu au nicio vină. Indiferent cum au fost făcuţi şi indiferent cine le este tată.

Violet se gândi la mama sa şi simţi oarecare vinovăţie faţă de mica fiinţă din pântecul ei. Mama ei îl dispreţuise până la urmă pe tatăl ei, dar pentru ea şi Roşie făcuse totul. Pe când Violet se gândea cum să scape mai repede de Copil.

— Dacă tu îl iei acum pe acest Eric ori pe altul peste trei ani... Va fi probabil acelaşi lucru. Clarisse se ridică, apoi adăugă: Trebuie să plec, duminica după-amiaza se dezmeticesc ortacii după beţie şi dacă le-au mai rămas ceva bani, merită să-i dea pe o fată. Este ziua mea preferată din săptămână, că mai vin şi câţiva băieţi cumsecade, care vor să se bucure treji de ceea ce îşi iau de la gură. Ăştia se mai şi spală înainte. Deci, fată, gândeşte-te. Când ai banii, am să îţi spun unde o găseşti pe Kunari. Dacă nu... mi-ar fi plăcut să-ţi fiu domnişoară de onoare, dar cred că oferta este tardivă.

Violet nu putu să râdă, dar, cu toate acestea, mulţumi politicoasă pentru sfaturi şi epuizată şi abătută porni cu Rosie spre casă. Pe drum, micuţa îi mai trase o sperietură de moarte când vru să se oprească să mănânce chiflele dulci pe care i le dăduse Lisa. De când Lisa se căsătorise cu brutarul, aceasta le aproviziona generoasă pe fostele ei colege cu produse de brutărie rămase din ziua precedentă.

— Violet, este adevărat? Vei avea un copil?

Violet tresări îngrozită.

— Ce? De... de unde ştii? Cine...?

Se făcu roşie ca focul şi se mustră singură. Prima reacţie fu să nege zâmbind.

— Fetele au zis asta, răspunse Roşie. Că o să faci sigur un copil, aşa arăţi. De unde îl iei, Violet? Este cadou ori

trebuie să îl cumperi?

O fetiţă este mai ieftină decât un băieţel? O să luăm o fetiţă, da? Aş prefera o fetiţă. O să fie sora mea, Violet?

Violet îşi mai reveni.

— Nu vorbi prostii, Roşie, nu voi avea niciun copil! zise străduindu-se să nu se răstească. Şi, pentru Dumnezeu, nu îi spune nimic lui tati, el ar... ar...

Ea frânse chifla între mâini.

— Tati nu vrea niciun copil? întrebă Roşie.

Violet se forţă să îşi păstreze calmul. Trebuia să discute cu sora ei, apoi să facă rost de bani şi să ajungă cumva la Punakaiki. În timp ce încerca să o convingă pe Rosie că ea înţelesese greşit şi că în niciun caz nu fusese vorba despre o surioară, în minte îi încolţi un plan. Nu era în stare să se prostitueze, dar era în stare să fure! Ştia unde păstra Mrs. Biller banii pentru plata angajaţilor la sfârşit de săptămână. Fireşte că suma era mai mică de două lire, dar, cu puţin noroc, Mr. Biller nu stătea să-i numere soţiei banii. Şi dacă era nevoie, o să fure de două ori... Trebuia să lase impresia că ea era nevinovată, aşa că nu va dispărea imediat după furt. Mai avea nevoie de un loc sigur în care să păstreze banii... Lui Violet îi vuia capul. Era greu, dar avea timp până sâmbătă.

Nu dormi toată noaptea. Simţea nevoia să se mai răsucească, dar, ca întotdeauna, Roşie dormea pe braţul ei şi nu voia să o trezească. Cum ar fi să îţi ţii în braţe propriul copil? Violet refuză să se mai gândească la asta. Indiferent ce creştea în ea şi cât de nevinovat era. Ea nu îl voia! Când, în cele din urmă, aţipi, visă o fetiţă cu ochi blânzi că ai lui Sean Coltrane.

A doua zi la muncă, Violet avea faţa buhăită, îşi simţea picioarele grele, o dureau sânii şi pe deasupra avea şi conştiinţă încărcată. Şi cum acestea nu ar fi fost de ajuns, în casa Biller domnea o activitate intensă, iar ei i se

comunică să se ducă la Mrs. Biller înainte de a urca la Caleb. Mrs. McEnroe o luă cu ea la bucătărie pe Rosie şi păru că o priveşte compătimitor pe Violet. Inima fetei începu să bată mai repede. Era posibil ca Mrs. Biller să fi aflat ceva? Să fi remarcat şi ea, ca şi prostituatele la râu, că era însărcinată?

Dar Mrs. Biller nu avea ochi pentru silueta ori chipul ei.

— Violet, trebuie să îţi spun ceva ce... nu are să îţi placă. Dar ştiai de la început că angajamentul tău aici nu este veşnic. Noi intenţionam să îl trimitem pe Caleb în Anglia cel târziu la anul. Şi... hm... ştii şi tu cum se comportă în ultimul timp. Mrs. Biller se smiorcăi teatral şi apoi continuă: Se pare că băieţelul meu a crescut. În orice caz, reverendul crede că cel mai potrivit lucru ar fi să îl trimitem la un internat bun, iar acum a apărut surprinzător şi o ocazie de transport.

Violet băgă de seamă că Mrs. Biller vorbea despre fiul ei ca despre un pachet.

— O cunoştinţă de-a noastră pleacă la Londra la sfârşitul săptămânii cu *Aurora*. Noi ştiam asta de mai mult timp, dar am aflat abia ieri că îşi ia şi familia. Fiul lor este cu doi ani mai mare decât Caleb şi va urma şi el şcoala acolo. Familia Bradbury este de acord să aibă grijă de Caleb pe timpul călătoriei, iar soţul meu încearcă să găsească un loc pe vas. Nu este ceva dificil, la nevoie, el va putea împărţi cabina cu tânărul Bradbury, în orice caz, băieţii ar trebui să se acomodeze cu camera cu mai multe paturi.

Violet îşi închipuia cum va primi Caleb această veste, care era mai curând un singuratic.

— Mâine îl ducem pe Caleb la Christchurch. Aşa că, îmi pare rău, însă cu ziua de astăzi încetează munca ta aici. Noi ne-am gândit dacă nu am putea să îţi dăm de lucru în continuare. Lui Mrs. McEnroe i-ar face plăcere să te aibă ca ajutor la bucătărie. Însă nu am avea nevoie de asta, ba

dimpotrivă, prin plecarea lui Caleb, activitatea în gospodărie se mai reduce. Iată, Mrs. Biller scoase din buzunar un şiling, te rog să iei asta ca pe o mică mulţumire. Totul s-a petrecut atât de repede, altfel ţi-am fi cumpărat un cadou. Dar acestea fiind condiţiile...

Violet mulţumi politicos. Era ca ameţită. Ultima ei zi de muncă la familia Biller. Şi cu siguranţă nicio posibilitate de a fura. Mrs.

Biller plătise angajaţii vineri. Lunea, soţul ei nu completa suma destinată cheltuielilor gospodăreşti pentru săptămâna în curs. Ca să nu mai vorbim că în cazul unui furt ar fi devenit imediat suspectă.

— Acum, te rog să urci la Caleb şi să îl ajuţi la împachetat. Mahuika trebuie să îi aranjeze lucrurile, dar mă tem că va avea nevoie de ajutor. Consolează-l puţin pe Caleb, fireşte că el se va întrista... eu nu ştiu dacă să îl dau la un internat, mă gândesc la dorul de casă... Ah, da, şi nu îl lăsa să ia cu el toate cărţile acelea! Vasul s-ar duce la fund sub greutatea lor. Spune-i asta!

Desigur că Violet nu intenţiona să îi transmită asemenea prostie micului şi inteligentului ei prieten în ultima ei zi. Caleb ştia şi el că nu putea căra în Anglia o enciclopedie în mai multe volume.

— Cu siguranţă că şcoala dispune de o bibliotecă, menţionă el calm, dar cu privirea unui pisoiaş care pândeşte castronul cu lapte.

Caleb Biller nu era nefericit pentru că părinţii îl expediau. Ba, dimpotrivă, părea că abia aşteaptă să ajungă în Anglia.

— Nu fi tristă! o încurajă la rândul lui pe Violet. Am să îţi scriu, cu certitudine! Şi ai să îmi scrii şi tu! Şi, în plus... în plus, îţi fac cadou cărţile mele!

Caleb radia pentru această idee şi Violet se chinui să se arate fericită. De fapt, chiar se bucura. Numai enciclopedia

era o imensă comoară, precum şi toate cărţile de istorie pentru Roşie, şi... şi... nu, ea nu va avea un bebeluş căruia să îi citească basme!

Caleb interpretă drept un refuz reacţia ei reţinută, în ciuda eforturilor de a o ascunde.

— Şi îţi mai dau şi setul de şah. Ca să te gândeşti mereu la mine, da?

— Eu... eu nu am cu cine să joc, şopti Violet, care izbucni în lacrimi mişcată, dar şi de disperare.

Caleb căută o batistă.

— Poţi juca singură. Îţi vei imagina că de partea cealaltă a tablei de şah mă aflu eu. Şi muţi piesele ca şi cum le-aş muta eu. Nu mai plânge, Violet. Că mă apucă şi pe mine plânsul.

Violet plânse şi în timpul prânzului, în bucătărie la Mrs. McEnroe. Se simţea mai bine dacă plângea, deşi bucătăreasa nu putea să ştie ce greutăţi o apăsau pe suflet. În timp ce fata discuta cu Caleb, îi venise o idee. Cuvântul-cheie era „scrisoare”, ea îi putea scrie lui Heather Coltrane ca să îi spună ce necaz avea. Desigur că îi va fi greu să o facă, dar poate că erau suficiente nişte aluzii. Heather o putea ajuta, dacă voia. Oare fiica adoptivă a reverendului i-ar trimite bani pentru „făcătoarea de îngeri”?

Seara se despărţi de Caleb cu maturitate şi fără lacrimi, cum şi-o dorise mereu. Roşie însă nu fu la fel de calmă, se smiorcăi şi chiar îi trânti lui Caleb un sărut umed pe obraz. Băiatul suportă cu o neobişnuită înţelegere, se şterse pe ascuns şi îşi drese glasul înainte de a i se adresa lui Violet. Îşi întoarse încrezător spre ea chipul lui palid cu ochii de culoarea albastru-deschis.

— Dacă tu... dacă vrei, Violet... poţi... ăă... poţi şi tu să mă săruţi.

Violet hotărî să nu le spună pentru început tatălui şi

fratelui ei despre concediere. Intenţiona să caute cât mai grabnic un nou loc de muncă şi era mai bine să îi pună la curent pe ceilalţi membri ai familiei după ce reuşea să îl găsească. Cine ştie dacă tatălui ei nu îi trecea prin cap să o reţină acasă. Şi aşa înjura deseori când nu avea mâncare pe masă când venea, fără a spune măcar o vorbă despre cine plătea mâncarea.

În această seară, amabila Mrs. McEnroe pregătise o masă festivă. De la cina de despărţire a lui Caleb rămăseseră oricum multă friptură şi legume, de care în dimineaţa următoare familia nu se mai putea bucura, pentru că pleca la Christchurch. Era un obicei ca atunci când copiii plecau în Anglia să fie conduşi până la vas. Mrs. Biller deja se plângea de reala ori imaginara durere a despărţirii. Violet o credea: nu îşi va mai revedea fiul ani buni. Când se va întoarce, Caleb va fi absolvit colegiul şi poate şi universitatea. Va fi adult.

Familia Paisley s-a ospătat regeşte seara, numai Violet se simţi din nou rău şi abia gustă ceva. Tot se mai agăţa de speranţa „Heather” Violet nu ştia dacă marele interes al lui Heather pentru dreptul la vot al femeilor şi pentru grija faţă de femei şi copii, ori dacă ceva din personalitatea prieteniei ei mature îi întărea credinţa. Indiferent de ce ar zice reverendul, Heather nu era o predicatoare moralistă. Era altfel. Ea va fi de partea ei.

Violet visa că în curând totul va fi ca în acea seară funestă... când vocea tatălui ei îi alungă gândurile. Mai înainte auzise doar sporovăială lui Rosie, pe care nici nu o luase în seamă. Dar se pare că acum se întâmplase ceva.

— Ce spuneai, Roşie? Vocea lui Jim Paisley suna alarmant. Cum aşa?

Roşie îi surâdea dulce tatălui. Îi era frică de el, dar se bucura că îi acordă atenţie.

— Am spus că am întrebat-o pe Mrs. McEnroe dacă

Violet face rost de un copil. Şi de unde. Ea m-a privit ciudat, dar apoi a spus că de un copil nu faci rost. Aşa am spus, Violet, nu? Trebuie să îl cumperi.

— Aşa este, Violet? Eşti însărcinată?

În clipa aceea, întreaga lume s-a prăbuşit peste Violet Paisley.

CAPITOLUL 7

Nici sub noul guvernator Arthur Gordon, Te Whiti şi oamenii lui nu s-au liniştit. Vânzările din Central Taranaki au continuat şi cumpărători s-au găsit şi pentru pământul aparţinând Parihaka. Matariki şi prietenii ei manifestau pentru aşa ceva mai puţină înţelegere şi însuşi Te Whiti nu mai susţinea că fermierii sunt victime nevinovate.

— Cunosc foarte bine ce se petrece aici! spunea revoltat Kupe.

El ar fi trebuit să fie de mult în Auckland, dar între timp se întorseseră şi alţi studenţi şi cultivau terenurile în Parihaka, fără să ţină cont de faptul dacă noii „proprietari" voiau ori nu păşune pentru oile lor.

— Ei primesc pământul aproape ca pe un dar, remarcă amar Koria. 10, 10 lire pentru un acru de pământ... pentru asta sunt înşelaţi câţiva sălbatici.

Fata îşi îndreptă spatele, care o durea. Împreună cu Matariki şi cu Păi, plantase răsaduri toată ziua pe noile proprietăţi şi plivise buruienile de pe ogoarele vechi.

— Ăştia nu sunt în stare nici măcar să facă ordine în oraşele lor! o completă Matariki arătându-le un exemplar din *Taranaki Herald*. Aici scrie că „Localitatea lasă impresia de murdărie şi dezordine, locuitorii par neîngrijiţi..."

Pai privi în jur. Tinerii tocmai veniseră de pe câmp. În faţa unei case comunale, luau un prânz modest: pâine şi cartofi dulci. În

Parihaka nu se mai făceau de mult zilnic *hangi*, iar

vânătorii şi pescarii nu mai plecau să aprovizioneze populaţia cu bunătăţi.

— Trebuie să recunoşti că şi locul acesta arăta mai bine, zise Pai. Grădinile cad în paragină dacă oamenii sunt toată ziua pe câmp, casele ar trebui şi ele să fie întreţinute. Ca să nu mai spunem că nimeni nu mai mătură prin *marae* şi nu mai curăţă sculpturile. Te Whiti ne-a predicat ani de-a rândul că nu trebuie să devenim sclavi ai zeului războiului. Dar acum suntem sclavi ai păcii. Nici nu apucăm să respirăm, că ne şi iau pământul. Nu mi-am închipuit că se va ajunge aici.

Ceilalţi confirmară. Erau tineri şi harnici, dar munca de luni întregi le măcinase forţele.

— Vrei să pleci? întrebă Matariki încet.

Ca să fie sinceră, şi ea se mai gândise la asta. Era gata să se prezinte la examenele de absolvire pentru High School şi uneori visa să o facă la Otago.

Pai clătină din cap:

— Nu! răspunse ea hotărâtă. Şi aşa pleacă destui! Trebuie să rezistăm aici. Mă duc să lustruiesc statuile zeilor. Cine vine cu mine? Poate că se îndură spiritele şi le bagă minţile în cap la *pakeha*.

Pe la mijlocul lui septembrie, guvernatorul plecă în insulele Fiji, într-o vizită de stat planificată de mult timp. Acest lucru nu schimbă nimic în Parihaka. Până atunci, reprezentantul Coroanei, prietenos cu maorii, nu prea ajutase satul. Nu îi făcea plăcere să încuviinţeze vânzările de terenuri, dar legile fuseseră emise de predecesorul său şi el nu le mai putea anula. Dar nici nu mai permitea acte de violenţă. De pământul pe care îl lucraseră maori nu s-a mai atins nimeni, indiferent cui aparţinea el pe hârtie. Acum, nu mai exista nici motiv pentru a interveni în situaţia din Taranaki. Reclamaţiile fermierilor îl priveau la fel de puţin ca plângerile lui Matariki şi ale prietenilor ei

referitoare la munca tot mai grea. Ultimele nu ajungeau nici la urechile ministrului William Rolleston, dar fermierii suduiau şi mai mult, iar Rolleston era deschis la nemulţumirile acestora. În cele din urmă, şi el era proprietar de pământuri şi nu voia să se gândească ce s-ar întâmpla dacă şi tribului Ngai Tahu din Insula de Sud i-ar trece prin cap să verifice corectitudinea contractelor de vânzare a pământului.

Aşa că atunci când guvernatorul plecă, Rolleston profită de moment: pe 8 octombrie 1881, o zi frumoasă de primăvară, a vizitat Parihaka – exact după ce reuşise să obţină în parlament alocarea a o sută de mii de lire pentru continuarea „războiului”.

Matariki şi prietenii ei oftară când Te Whiti le ceru oamenilor ca, pe lângă efortul muncii la câmp, să mai organizeze şi un amplu ritual de bun venit ministrului. În program figura un *powhiri* complet, cu rugăciuni, dansuri şi cântece. Noul ministru trebuia întâmpinat cu toate onorurile.

Bărbatul greoi, cu faţa roşie păru că nu ştie să aprecieze toate acestea. Urmări dansurile fetelor cu o anume fascinaţie, dar se uita mai degrabă în silă la dansurile războinice ale bărbaţilor şi dădu semne de nerăbdăbdare la rugăciunile bătrânilor.

— Acum putem trece la subiect? întrerupse el cea mai sfântă parte a ceremonialului – lansarea de *karanga* de către preoteasă.

Tânăra studentă Arona, căreia i se încredinţase această onoare, se îngrozi de acest sacrilegiu. Întrerupse strigătul, şi spiritul Parihaka rămase neinvocat în aceea zi.

Totuşi, Te Whiti încercă să fie politicos, dar William Rolleston nu pierdu mult timp cu vorbele frumoase.

— Da, proprietatea asta a dumneavoastră este drăguţă, declară el plimbându-şi privirea peste sat şi câmp. Dar să

vă fie totuşi clar că trebuie să respectaţi hotărârile guvernului. Destul v-aţi jucat cu noi. Este cazul să încetaţi, trebuie ca dumneavoastră, înger al păcii, să fiţi conştient că dacă disputele iau amploare şi izbucneşte un nou război, nu guvernul va purta vina. Răspunderea cade exclusiv asupra dumneavoastră.

Te Whiti ascultă în tăcere, dar în zilele următoare nu se adresă alor lui şi trecea prin sat cu privirea în pământ.

— Ce veţi face? întrebă Matariki.

Ea se simţea epuizată, nesigură şi părăsită. Fără îmbărbătările lui Te Whiti şi fără indicaţiile clare ale lui Te Whetu, totul îşi pierdea sensul. Tot mai mulţi oameni părăseau Parihaka. Iar ministrul cu problemele maorilor plănuia să radă tot.

— Chiar ţi-a spus asta?

Lui Pai nu îi venea să creadă. Veştile care soseau la Parihaka erau deseori contradictorii. Nimic nu era sigur, cu excepţia faptului că William Rolleston plănuia să atace Parihaka.

— Nu poate să facă asta! îi încuraja Kupe, care între timp studiase primele cărţi de drept. Nu are motiv, noi nu i-am făcut nimic. Iar guvernatorul nu va fi de acord.

— Şi dacă el nu ştie nimic despre asta? întrebă îngrijorată Matariki.

Koria clătină din cap:

— Ştie el ceva. Ori va afla. I-am scris. Imediat ce va primi scrisoarea, are să facă ceva.

Locţiitorul guvernatorului se numea James Prendergast, avocat în Insula de Sud şi prieten cu Rolleston. Poziţia lui faţă de indigeni era bine cunoscută – în procese pleda mereu împotriva acestora şi îi numea barbari primitivi, care în niciun caz nu ar trebui să aibă dreptul de decizie. Să determini un astfel de om să legalizeze un plan de invadare a zonei Parihaka nu era greu. De fapt, timpul

lucra împotriva lui Rolleston, pentru că mai dura până când toţi cei cu putere de decizie erau convinşi, până când se pregăteau banii şi se făceau comunicările scrise.

Ministrul pentru indigeni a convocat în scris o adunare pe 19 octombrie 1881, la ora opt dimineaţa. Locţiitorul guvernatorului, Rolleston şi comitetul executiv au emis o proclamaţie: Te Whiri şi oamenii lui au fost învinuiţi de ameninţare constantă a coloniştilor şi de comportament necooperant. Acestora li se prezenta un ultimatum: în termen de paisprezece zile, căpeteniile să accepte noile reglementări pentru distribuirea terenurilor, să înceteze orice acţiuni de protest şi să părăsească Parihaka. În caz contrar, vor suporta consecinţe de natură militară.

La două ore de la semnarea documentului de către locţiitor, guvernatorul sosea la Wellington. Îşi întrerupsese vizita de stat imediat ce aflase despre acţiunea unilaterală a lui Rolleston.

Dar era prea târziu, Rolleston deja făcuse public ultimatumul şi trimisese documentul lui Te Whiti. Două ore deciseseră soarta celor din Parihaka.

— Guvernatorul l-a demis imediat pe Rolleston! îi anunţă Arona pe Matariki şi pe prietenii lor.

Ca preoteasă, fusese prezentă la citirea proclamaţiei în faţa lui Te Whiti şi în continuare ascultase scuzele guvernatorului. Trimisul lui Gordon îl ajunsese din urmă pe omul lui Rolleston şi amândoi sosiseră împreună la Parihaka. Te Whiri îi primise cu toate onorurile, pentru că, în definitiv, niciunul din ei nu era răspunzător pentru mesajul transmis.

— Sau i-a sugerat retragerea, pentru că nu putea concedia pe nimeni. După cum nu poate retrage proclamaţia iscălită de locţiitorul lui. Cel puţin nu o poate face oficial. Poate că se acţionase pe ascuns, dar acest Rolleston este uns cu toate alifiile: semnăturile de pe

document nici nu se uscaseră bine, că vestea deja apăruse în *Government Gazette*.

— Gordon ar fi putut să se retragă! spuse Kupe. În semn de protest. Ar fi făcut vâlvă în Anglia. Cu siguranţă că regina ar fi anulat proclamaţia!

Matariki râse amar:

— Ce-i pasă reginei de noi? spuse mângâindu-l pe Dingo, care se lipise de ea. Iar Mr. Gordon rămâne pe postul lui frumuşel. În final, au să îl arunce în închisoare pe Te Whiti, iar pe Rolleston au să îl înnobileze.

Kupe ridică din umeri.

— Posibil. Dar ce facem acum noi? Te Whiti a spus ceva? Sau Te Whetu? Doar nu predăm Parihaka, nu?

Arona clătină din cap.

— Nu. Rămânem şi aşteptăm, vedem ce se întâmplă. Dar ei vor pune în aplicare ameninţarea, vor veni. Noi trebuie să ne pregătim pentru asta.

— Să murim? întrebă Pai.

Iniţial, *pakeha* din Taranaki au fost mai panicaţi de ultimatum decât maorii de acolo. Ultimele acţiuni de luptă dintre colonişti şi indigeni avuseseră loc în urmă cu doisprezece ani, lumea se obişnuise cu starea de pace şi acum se temea de un nou război. Maiorul Charles Stapp, comandant al tot mai puţin numeroasei armate de voluntari din Taranaki, a explicat prompt că fiecare cetăţean de sex bărbătesc între şaptesprezece şi cincizeci şi cinci de ani trebuie să se pregătească de mobilizare. În alte părţi ale Insulei de Nord, luptele au stârnit mai mult entuziasm. La un singur apel în *Government Gazette* s-au format treizeci şi trei de unităţi de voluntari. Armata care, în final, a luat poziţii în faţa satului Parihaka era formată din o mie şaptezeci şi patru de Armed Constables, o mie de voluntari din toată Noua Zeelandă şi şase sute de bărbaţi din Taranaki – câte patru *pakeha* înarmaţi până-n

dinţi la fiecare maori major din Parihaka. Unităţile şi-au amenajat tabere în jurul satului şi au început imediat să facă instrucţie şi exerciţii de tragere. Noul şi fostul ministru pentru problemele indigenilor şi-au manifestat acordul cu procedura succesorului şi respectiv predecesorului său, inspectând şi încurajând zilnic trupele.

Pe 1 noiembrie 1881, Te Whiti le-a vorbit ultima oară oamenilor lui.

— Unica arcă ce ne mai poate salva se cheamă consecvenţa în a crede în puterea inimii, fuga este moarte. Nu vă gândiţi la luptă! Am fost paşnici, vom rămâne paşnici. Asta este voia zeilor. Nu suntem aici ca să luptăm, ci pentru a-i slăvi pe zei şi a sfinţi ţara. Noi nu ne murdărim cu sânge! Aşadar, să aşteptăm sfârşitul, nu există altă posibilitate. Rămânem până la sfârşit pe pământul nostru. Nimeni nu îşi scoate calul ori arma. Altfel va muri prin ele.

— Deci ce facem? repetă întrebarea Matariki. Părerea mea este că trebuie să facem ceva şi noi, noi...

— Facem ceea ce facem mereu, interveni Arona. Îi întâmpinăm pe oaspeţii noştri cu muzică şi dansuri.

Invazia a început pe 5 noiembrie la ora cinci dimineaţa şi pe Matariki aproape că o părăsi curajul când văzu bărbaţii mărşăluind. Trupele erau dotate ca pentru luptă, purtau arme grele şi provizii pentru două zile, artileria defila şi un tun Armstrong a fost pus în poziţie de tragere pe colina care domina satul. Bryce comanda totul de pe spinarea unui cal alb şi părea că îi place rolul de erou.

— Nu aşa mi-am imaginat eu prinţul, glumi cu inima strânsă Matariki. Să sperăm că nu le vor face nimic copiilor.

Pai clătină din cap:

— Ah, copiii trebuie să stea liniştiţi. I-am pregătit pentru asta, lată-i, vin!

Poarta satului stătea larg deschisă, nu fusese nevoie ca avangarda armatei să năvălească în galop, descărcându-şi ameninţător armele. Bryce trimisese înainte cavaleria. Bărbaţii nu reuşiră să oprească la timp caii, când dădură peste prima linie de apărare a maorilor: pe drumul ce ducea din piaţa unde aveau loc adunările stăteau două sute de băieţei şi fetiţe, sub supravegherea unui preot bătrân, care începură să interpreteze un cântec de bun venit. În spatele copiilor erau fete care cântau şi dansau. Şi ele îi supravegheau pe copii.

Matariki şi Păi, care trebuiau să intervină mai târziu, se cocoţaseră pe acoperişul unei case şi urmăreau de acolo ce se petrece.

— Copiii sunt grozavi! se entuziasmă Matariki când micuţii nu se clintiră şi nu arătară teamă, deşi călăreţii mai că galopau pe deasupra lor.

În zilele dinainte plouase şi noroiul sărea sub copitele cailor. Lovea copiii în faţă şi peste ochi, pe unii îi orbi şi aceştia începură să plângă, dar nu încercară să fugă. Bătrânul se înclină în faţa soldaţilor şi spuse ceva, dar aceştia nu reacţionară. Doar încetiniră în dreptul copiilor, urmaţi de alte trupe pedestre. Copiii şi fetele cântau ca şi mai înainte, dar mai trişti. Bătrânul preot invocă protecţia zeilor pentru copii.

Călăreţii depăşiră cântăreţii şi dădură peste Matariki, Pai şi alte fete. Ele blocară drumul râzând, agitând şi sărind coarda, fără ostilitate. Doar Dingo se ascunsese mârâind după colţul unei case. Se pare că animalul simţise ameninţarea, cu toate că ceilalţi căutau să o ignore.

— Nu vreţi să săriţi coarda cu noi? îi întreabă Matariki cu îndrăzneală pe invadatori, şi imediat simţi că i se opreşte inima.

Conducătorul călăreţilor era un bărbat înalt, suplu, pe un cal negru, elegant. Ochii lui verzi-căprui o fulgerară. Colin

Coltrane. Tânărul sergent schiţă un zâmbet scurt, deşi în privire nu i se putea citi nicio urmă de veselie.

— De ce nu? întrebă el calm. Miss... Matariki...

Bătăile inimii lui Matariki se accelerară. Cum de şi-a amintit de ea? Bărbatul îşi struni calul, se îndepărtă şi îi aruncă o privire rece. Calul sări cu eleganţă peste coardă. Celelalte fete erau atât de uimite, încât lăsară coardele jos.

— Haideţi! Colin Coltrane rânji când îşi opri calul de cealaltă parte a coardei. Iar dumneavoastră, Miss, ar trebui să vă feriţi. Am mai trecut şi de alte obstacole.

Apoi porni în galop spre centrul satului, urmat de oamenii lui. Matariki lăsă jos coarda în faţa acestora, nu voia să fie rănită şi nici să intre în panică dacă aceştia cădeau din săritură ori se zăpăceau. I se strânse inima gândindu-se ce riscase Colin Coltrane. În mijlocul satului, în spatele fetelor cu coarde se aflau două mii cinci sute de oameni, locuitori din Parihaka şi reprezentanţi ai altor triburi din Taranaki. În zilele de după ultimatum nu fugise nimeni. Dimpotrivă, maorii răspunseseră alături de grupul pacifist al lui Te Whiti, aşa cum *pakeha* răspunseseră punând mâna pe arme. Era un ultim triumf mut.

Colin Coltrane îşi lăsă calul să danseze printre ei. Matariki remarcă faptul că acesta stăpânea animalul mult mai bine decât cei mai mulţi călăreţi, care rezolvaseră problema coardelor ocolind, pur şi simplu, bariera fetelor. Calul negru al tânărului sergent se deplasa lateral, înapoi şi chiar se ridica pe picioarele dinapoi la comandă. Colin Coltrane îl punea mereu să facă asta, pentru a-i speria şi a-i provoca pe oamenii care continuau să protesteze nemişcaţi.

Matariki voia să îl dispreţuiască pentru toate acestea, dar, în mod inexplicabil, era şi fascinată.

Avangarda invadatorilor părea nesigură în privinţa

atitudinii faţă de locuitorii satului, care stăteau resemnaţi pe loc. Trupele pedestre care au urmat-o au dat şi ele între timp peste fetele care săreau coarda şi şeful lor se făcu de râs insistând să o înlăture personal din cale tocmai pe rotunjoara Pai. El smulse coarda din mâna lui Matariki, dar pentru că Pai nu dădu drumul celuilalt capăt, o ridică şi o cără deoparte. Pai se lăsă purtară precum un sac cu făină. Celelalte fete şi subordonaţii bărbatului izbucniră în râs. Apoi ei se apucară să facă acelaşi lucru cu celelalte fete. Unul dintre ei o apucă pe Matariki, care vru să se întindă pe jos, ca să îi îngreuneze bărbatului sarcina, dar auzi lângă ea zgomotul copitelor unui cal.

— De această lady nu se atinge nimeni! ordonă Colin Coltrane, care puse calul să se ridice pe picioarele dinapoi în faţa infanteristului contrariat. Pe ea o înlătur eu.

Înainte ca Matariki să apuce să reacţioneze, el se aplecă, o apucă după mijloc cu braţul şi cu o scurtă smucitură o aşeză pe cal, în faţa lui. Matariki se apără, dar el râse.

— Unde ar dori doamna să fie mutată? o întrebă el.

Matariki dădu din mâini şi din picioare şi încercă să apuce frâul. Câinele ei – Colin îşi aminti că animalul o însoţise şi la vizita ei în tabără – sărea furios să muşte calul de spate.

— Ei, ei, fată, ce-i cu arţagul acesta? Amintiţi-vă că dumneavoastră personal m-aţi invitat la adunări!

— Între o vizită şi o invazie sunt nişte diferenţe! şuieră Matariki. Lăsaţi-mă jos, eu...

— Sergent Coltrane! încă ezitant, comandantul infanteriştilor i se adresă furios călăreţului, care părea a-i fi subordonat. Ce-i asta? Ce ai cu fata?

Coltrane râse:

— Eu doar deschid drumul infanteriei, sir!

Matariki încercă să îl muşte de mână.

— Eu sunt fiică de căpetenie! ţipă ea. Sunt *ţapul*

Ţipătul ei avu efectul dorit. Câţiva războinici ai triburilor conservatoare din Insula de Nord se ridicară ameninţător.

— Puneţi imediat fata jos! urlă superiorul.

Colin Coltrane execută şovăind ordinul, dar între timp sesizase şi Te Whiti incidentul şi făcu câţiva paşi către Colin, şeful avangărzii şi fată. Câinele se potoli imediat şi îi linse mâna.

— Sper că respectaţi obiceiurile noastre, zise calm căpetenia. Chiar dacă nu ne respectaţi pământul. Şi vă rog să fiţi respectuos cu fata aceasta. Nu doar pentru că este fată – şi la *pakeha* este interzis să furi şi să batjocoreşti o femeie –, ci şi datorită poziţiei pe care o are. Fiica unei căpetenii este considerată de triburi zeiţă a războiului, ea trimite bărbaţii la luptă. Dar pe fetele noastre nu le vedeţi în mijlocul războinicilor noştri, ci cântând şi dansând în faţa caselor lor. Respectaţi-le pe ele şi respectaţi-ne pe noi! Vino, fiica mea!

El puse calm mâna pe umărul lui Matariki şi o conduse la focul lui.

Colin privi în urma bătrânului şi a fetei. Chiar era fiica lui? Totuşi, el putea să jure că nu era o maori pură. Fireşte că avea părul negru, ca al majorităţii fetelor din triburi. Îi cădea în bucle moi până la coapse şi, ca toate celelalte fete, ea îl purta liber şi împodobit cu flori. Şi ca ele, dansase în tradiţionala fustă *piu-piu*. Colin privi cu plăcere mersul legănat al lui Matariki, picioarele lungi şi zvelte, coapsele înguste. Cu siguranţă o va revedea.

CAPITOLUL 8

Violet Paisley se căsători cu Eric Ferice la puţin timp după plecarea lui Caleb Biller la Londra. Că ea era gravidă încă nu se vedea, dar oricum asta nu ar fi deranjat pe nimeni. Cele mai multe soţii de mineri se căsătoreau pentru că aşteptau un copil. Nici măcar reverendul nu

puse întrebări deranjante.

Spre mirarea lui Violet, după ce adevărul ieşise la iveală, Jim Paisley nu se înfurie în primul rând pe ea, ci pe Eric Ferice. Ceea ce îi reproşa el nu era violul, ci aşa-zisa lui „nepregătire” pentru căsătoria cu Violet.

— Ce vrea să însemne asta, nu vrea să te ia de nevastă? Ba o să o facă, tânără doamnă! O să-i zic eu o vorbă, stai liniştită. O să îl aduc la altar de păr!

Violet lupta din disperare.

— Nici eu nu vreau să mă căsătoresc cu el, tati. Te rog să mă înţelegi!... nici nu ştie despre...

— Aha, încă nu i-ai spus! Paisley râse uşurat. O să vină timpul când femeile vor observa, îi zise cercetând-o cu privirea. Eu nu văd nimic. Dar nu contează, tu ai să îi spui şi el... poate chiar se va bucura. O dragoste aşa tânără...

Vocea tatălui părea emoţionată. Înseamnă că băuse ceva înainte de masă.

— Nu a fost nicio dragoste! insistă Violet. El... m-a silit. Eu nu voiam.

— Te-ai dus de bunăvoie, interveni Fred Paisley. În seara aceea, noi am... cum să zic... am salvat-o de la o soartă mai rea decât moartea. El râse tendenţios şi continuă: Câţiva indivizi s-au ţinut de capul ei pe drumul spre Greymouth. Şi pe urmă ea i-a fost atât de recunoscătoare lui Eric, că...

— Recunoscătoare? Paisley se încruntă. Ce importanţă mai are acum când copilul este pe drum? Iar Eric este un om bun, un miner cumsecade, care o va putea hrăni.

Violet nu avea nicio şansă. Desigur că îi trecuse prin cap să fugă la Dunedin, dar cu Rosie nu ar fi putut să traverseze Alpii. Şi să o lase tatălui şi fratelui ei nu se îndura.

Roşie a fost şi singura condiţie pe care Violet i-a pus-o soţului înainte de nuntă. Sora cea mică trebuia să fie

acceptată în gospodăria comună. Eric nu s-a opus. El avea nevoie de o soţie, iar una mai drăguţă decât Violet putea căuta mult şi bine, că nu mai găsea. Era un noroc că o avea, ştiind că de Violet erau interesaţi bărbaţi mai buni, cu economii mai mari. Poate că tocmai asta îi trecuse prin ultimul neuron conştient din creierul lui îmbibat în alcool când o silise să se culce cu el. Dacă nu mai era fecioară, şansele lui creşteau. Cei mai mulţi bărbaţi cumsecade voiau o mireasă neatinsă. Şi aşa» cum Fred susţinea rânjind, mai avea un atu. Eric era pe deplin dispus să joace rolul tatălui mândru.

Violet îşi cheltui banii economisiţi cu mult efort pe o rochie largă, pe care să o poată purta atât la nuntă, cât şi pe măsură ce sarcina înainta. În perioada de logodnă nu a schimbat un cuvânt cu Eric şi nici nu l-a privit când a mers alături de el în biserică. Serviciul religios a decurs bine, ba chiar Mr. Şi Mrs. Biller le-au făcut tinerei perechi un cadou regesc, punându-le la dispoziţie lemn pentru mobilier. Era un lemn de o calitate mai bună decât resturile primite de mineri şi chiar dacă ajungea doar pentru scaune, mese şi paturi, pe Violet a ajutat-o să mobileze cocioaba din Billertown. După concedierea lui Jim şi a lui Fred, Eric se mutase în fosta casă a familiei Paisley şi o vânduse pe a sa unui nou-venit. Violet şi Roşie aveau astfel cel puţin un acoperiş deasupra capului.

Măcar de i-ar fi putut amenaja un mic culcuş separat fetei! Violet se temea de noaptea nunţii, nu numai pentru sine, ci şi pentru sora ei mai mică. Când veni momentul şi Eric se prăvăli iarăşi beat peste ea, aceasta încercă să stea cât mai liniştită şi să nu facă niciun zgomot. Dar uneori mai gemea de durere, iar Eric grohăia ca un mistreţ. Când, în cele din urmă, acesta adormi deasupra ei, nu reuşi să se mai mişte şi să o liniştească pe Rosie, care suspină până în zori, când văzu că Violet era bine.

— În orice caz, nu am păţit nimic altceva decât au păţit şi alte femei, fu ea nevoită să îi explice lui Rosie. Sună puţin cam ciudat, dar este normal când oamenii sunt căsătoriţi. Să nu... să nu aprinzi lumina când auzi aşa ceva!

În mare, viaţa lui Violet ca femeie căsătorită nu se deosebea de cea de fiică exploatată a lui Jim Paisley. Şi Eric îi comanda ca unei sclave şi era „econom” cu banii pentru gospodărie şi se purta de parcă îşi făcea pomană dându-i câte ceva lui Violet când aceasta îl ruga.

Tânăra vărsă lacrimi amare când primi prima scrisoare de la Heather Coltrane. Nu mai apucase, aşa cum plănuise, să îi povestească prietenei ei despre viol, ci îi anunţase doar în câteva cuvinte logodna. Heather părea dezamăgită, dar o felicită politicoasă şi îi trimise drept cadou un set de oale de bucătărie şi un material foarte frumos pentru rochie.

Violet se gândi amărâtă că acestea costau probabil cât avortul. Ea trebuia însă să îl suporte pe Eric şi urmărea neajutorată cum i se modifica trupul. Nu îi plăcea că se umfla şi că se deplasa greu – graviditatea părea să se manifeste şi prin acumularea apei în trup, şi se simţea grasă şi epuizată, de parcă ţâra după ea nu doar copilul, ci cel puţin dublul greutăţii ei. Pe Eric, toate acestea nu îl deranjau. Când nu venea beat criţă de la pub, se arunca asupra ei. Iar beat criţă era doar sâmbăta.

Curând, Violet îşi dădu seama că Eric bea mai puţin decât tatăl şi fratele ei. Rareori mirosea a whisky, mult mai des a bere, care era mai ieftină. Totuşi, cheltuia la Wild Rover mai mult decât Jim şi Fred, ceea ce o enerva. După vreo trei luni de la nuntă, îndrăzni să îl întrebe. Ca şi mai înainte, îl ura şi îi era teamă de el, dar între timp mai prinsese curaj. Spre deosebire de tatăl ei şi de Fred, Eric nu o lovise niciodată după viol.

Violet mai descoperi şi că el devenea violent doar dacă bea whisky. „Vizitele” lui nocturne îi provocau dureri, dar după ce îi trecea panica determinată de acest comportament fără milă, ea recunoştea că durerile se datorau mai curând încordării ei şi lipsei de răbdare şi de dibăcie decât unei reale brutalităţi. Durerile scăzuseră simţitor după ce i se destăinuise lui Clarisse şi urmă sfatul acesteia de a destinde anumiţi muşchi şi mai ales de a folosi ulei ca lubrifiant. Odată cu durerea, îi scăzu şi teama, dar nu şi scârba. Şi, la un moment dat, ea îndrăzni chiar să discute cu Eric normal.

Spre surprinderea ei, bărbatul nu se supără când îl întrebă pe ce cheltuia banii la cârciumă.

— Păi... sunt banii tăi, începu ea smerită. Dar trebuie să cumpăr ceva. Haine pentru bebeluş și mâncare pentru noi şi lui Rosie i-au rămas lucrurile mici.

Ultima remarcă era riscantă. Violet se aştepta ca Eric să o trimită la tatăl ei ca să ceară bani pentru Roşie.

— Şi mă întreb, tu nu bei chiar atât de mult. Pe ce dai tu banii?

Violet se făcu mică, aşteptând lovitura. Dacă nu cheltuia pe whisky, ea se gândea că dădea pe prostituate, dar Eric nu făcea parte din clientela Clarissei. În plus, prostituatele îi spuseseră că un bărbat nu este în stare să „o facă” de mai multe ori pe noapte. Deci era puţin probabil ca Eric să treacă din braţele alteia în patul lui Violet.

— Hm... scumpo, îţi spun cu plăcere, spuse Eric zâmbind şi, spre uşurarea lui Violet, nu încercă să o lovească. Dar voiam să afli după ce voi reuşi. Pentru noi o fac, Violet. Pentru tine, şi pentru mine, şi pentru micuţul nostru, zise arătând spre burta lui Violet, şi adăugă: şi, pentru numele lui Dumnezeu, şi pentru surioara ta.

Violet îl privi neîncrezătoare:

— Faci economii? Depui la bancă?

Eric râse zgomotos.

— Nu, scumpo, încă nu. La taxele de acolo, nu merită, după ei, ai rămâne toată viaţa sărac. Există ceva mai bun! Ai auzit de cursele de trap?

Violet oftă. Fireşte că auzise. Eric pariase mereu pe cai şi îşi aminti că el îşi plătise drumul până în Noua Zeelandă cu un asemenea câştig. Dar nu ştia că şi aici, la celălalt capăt al lumii, se organizau curse importante.

— Sigur că da, scumpo! Iar viitorul, ascultă-mă pe mine, stă în cursele de trap. Mai întâi trebuie să cunoşti caii şi jocheii, iar Eric al tău, frumoasa mea, are fler. Îi ştie mai bine decât oricine!

El flutură cu satisfacţie un carneţel roşu, pe care Violet îşi aminti că îl văzuse şi în vechea casă. Eric se dădea mare cu acesta faţă de tatăl lui şi de Fred. El ştia cât de cât să citească şi să scrie şi îşi nota câştigurile. Nu şi pierderile.

Violet îşi muşcă buzele, dar se stăpâni.

— Nu ar fi trebuit atunci... hm... să câştigi mai des? întrebă ea prudentă.

Eric zâmbi:

— Da, şi am făcut-o! mărturisi el. Dar nu mă mulţumesc cu mărunţişuri, Vio. Eu nu pariez simplu pe câştigător sau pe faptul că un cal se clasează pe unul din primele trei locuri. Lucrez în stil profesionist. Pariez pe cine trece primul linia de sosire, pricepi?

Nu era prea greu de înţeles. Eric încerca să ghicească cei trei cai câştigători şi ordinea acestora la linia de sosire. Şi nu trebuia să fii specialist în curse hipice pentru a-ţi da seama că era dificil. Să îi nimereşti pe primii trei favoriţi nu era ceva uşor, dar să îi şi plasezi pe locurile corespunzătoare... Violet îşi dădu seama că pentru aşa ceva aveai nevoie de aptitudini de clarvăzător. Sau de un noroc chior.

Clarvăzător nu era Eric, iar în ce priveşte norocul... Violet nu mai credea că Fortuna se va milostivi şi a doua oară tocmai de lăudărosul ei soţ.

— Ştiu ce fac! o asigură Eric atunci când Violet tăcu frustrată. Mă pricep destul de bine la cai. Crede-mă, Vio, într-o zi o să ieşim din rahatul de aici!

Violet ridică din umeri. Puţine erau lucrurile în care mai credea.

CAPITOLUL 9

Colin Coltrane considera invadarea satului Parihaka ca nesatisfăcătoare şi cei mai mulţi dintre voluntarii Armed Constables aveau aceeaşi părere. Oamenii speraseră să se lupte, se aşteptaseră la aşa ceva ori cel puţin acceptaseră ideea. Dar acum stăteau neputincioşi în faţa a două mii de inamici, care şedeau pe pământ în faţa caselor lor şi îi priveau acuzator pe invadatori. Îi înconjuraseră pe sătenii adunaţi la un loc, printre ei aflându-se fete şi copii, faţă de care se simţeau ca nişte proşti. Era evident că nimeni nu încerca să fugă. Superioritatea *pakeha* era evidentă, dacă nu chiar penibilă.

În această situaţie, James Bryce încercă să mai dreagă busuiocul, tentativă pe care Colin o consideră mai curând comică decât eroică. Ministrul pentru problemele băştinașilor rupse rândurile mulţimii cu calul lui bălan, pentru a-i citi lui Te Whiti acuzarea şi temeiurile invaziei. Adică o repetare la nesfârşit a cuvintelor „răzvrătit” „instigator”, „ilegal” şi „periclitare a ordinii publice” Bryce urla la mulţimea care asista mută la agresiunea lui verbală.

— Dacă există ceva opus atitudinii de răscoală, apoi aşa ceva este aici, îi şopti Coltrane unui sergent, aflat alături de el. Singurul lucru rezonabil pe care l-a făcut omul a fost împiedicarea răspândirii informaţiilor. Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi făcut de râs în faţa presei prezente?

Te Whiti şi celelalte două căpetenii au fost, în final, arestaţi fără a protesta. Matariki şi alte câteva fete au izbucnit în plâns când bătrânul profet păşi încet, cu paşi măsuraţi, printre susţinătorii săi, cu preţioasa mantie de ceremonial pe umeri, dar fără celelalte însemne ale căpeteniei.

— Noi căutăm pacea şi găsim război.

Nimeni nu comentă ultimele cuvinte ale lui Te Whiti către poporul lui. Nimeni nu se clinti, nimeni nu părăsi locul adunării până la apusul soarelui.

Bryce se retrase, soldaţii erau dezorientaţi. Colin şi ceilalţi militari de profesie organizară serviciul de pază şi propuseră ca voluntarii să plece acasă. Ceea ce provocă protestul comandantului lor, care sperase la mai mult tămbălău.

— Nu putem reţine aici toate forţele, spuse Colin Coltrane când comandantul se răsti la el şi insistă să îşi oprească toţi oamenii. Se va ajunge la abuzuri dacă nu au nimic de făcut.

Deja tensiunea din rândul voluntarilor se manifestă prin jefuirea caselor izolate. Armed Constabulary încă mai era controlabilă, dar şi membrii ei simţeau frustrarea şi ardeau de nerăbdare să acţioneze.» Uimirea iniţială la vederea maorilor neclintiţi se transformă văzând cu ochii în arţag, apoi în ură şi în sete de sânge.

Comandantul clătină nemulţumit din cap:

— Ce îţi închipui dumneata, sergent? Pământul este ocupat, doar nu o să îl dăm înapoi aşa uşor! Nu, nu, ăştia trebuie, în cele din urmă, să vadă că ne apărăm! Din partea mea, pot rămâne aici până mâine-dimineaţă, noi rezistăm mai mult decât ei!

Nemulţumit, Colin îşi schimbă totuşi ordinele. În loc să lase oamenii să revină în tabăra lor, le rechiziţionă două dormitoare şi le spuse subordonaţilor să se odihnească

acolo cu schimbul.

— Dar să nu se fure nimic şi să nu văd vreo fată pe aici! Nici din cele care vor, nici din celelalte. Suntem ca şi mai înainte, în război!

Colin Coltrane preluase conducerea vechii lui unităţi după ce brigada de cavalerie alcătuită în grabă nu mai fu necesară. El era orice în afară de înger al păcii şi nici ca diplomat nu se vedea. Dar ceea ce s-a petrecut în Parihaka contravenea oricărei raţiuni, însuşi ultimatumul fusese o greşeală.

Primii cincisprezece ani din viaţă, Colin îi petrecuse alături de tatăl lui, unul dintre cei mai şireţi negustori de cai din ţară. Învăţase să se joace cu ideile şi stările sufleteşti ale oamenilor, să le cunoască orgoliile şi slăbiciunile şi să se folosească de ele. Şi mai ales să nu facă niciodată ceva care putea fi considerat o nedreptate. Tatăl lui Colin ar fi putut vinde clientului său şi cea mai deşelată mârţoagă, dar fie escrocheria nu bătea la ochi de la început, fie era considerată greşeală ori un păcat care se putea ierta. Ian Coltrane stăpânea magistral şi o formă de răsturnare a vinovăţiei: bun, calul era inutilizabil, dar nu cumpărătorul insistase să dobândească un animal special? Şi cumpărătorul calului de tracţiune olog de toate patru picioarele nu voise neapărat un animal ieftin? Coltrane îi oferise vreo zece cai mai scumpi şi, firește, mai sănătoşi, dar...

Colin aplicase deseori această tactică la negocierea cailor, dar şi când era vorba despre pariuri frauduloase ori de jocurile de cărţi, firește interzise în şcoala de cadeţi. Când plănuia vreo trăsnaie, rareori acţiona el însuşi, prefera să îi instige pe alţii. Şi după părerea lui exact asta se petrecuse cu Parihaka: niciun avertisment, nicio ameninţare, rostite de Te Whiti la adunările cu oamenii lui. Ci o provocare. Colin şi-ar fi aruncat oamenii asupra

lucrătorilor pământului, majoritatea acestora fiind puternici, bărbaţi cu vână. Cu siguranţă că ei puteau fi provocaţi. Câteva încăierări puteau fi considerate răscoale şi la primii colonişti morţi furia populaţiei exploda şi Parihaka putea fi asaltată fără avertisment. Dar aşa... Colin nu vedea nicio şansă pentru guvern să se proclame învingător moral.

Maorii au avut aceeaşi atitudine şi a doua zi, şi în a treia zi. Bărbaţii nu se clinteau, femeile şi fetele se ridicau din când în când, pentru a aduce mâncarea pregătită în marae. Acest lucru oferi ocazia unuia dintre cei mai supăraţi, mai tensionaţi şi mai frustraţi ofiţeri din Armed Constabulary să treacă la acţiune.

— Nu merge ca oamenii aceştia să facă ce vor ei! declară el tăios. Cel puţin nu în măsura în care ar pune în pericol armata de ocupaţie! Percheziţionaţi casele!

Nici Armed Constables şi nici voluntarii nu mai aşteptară să li se spună şi a doua oară. Înainte ca superiorii să apuce să facă repartizările, aceştia au năvălit în case, în unele dintre ele aflându-se femei şi fete.

Au apărut şi primii răniţi, vânătorii maori nu îşi ascunseseră armele, le aveau la vedere în case. Succesul rapid i-a impulsionat pe oameni, care au început şi jaful. Soldaţii ieşeau din case cu arme de ceremonial, cu *hei-tiki* şi figurine ori pandantive din jad, iar din bucătării răzbăteau ţipete. Bărbaţii se năpustiră pe fetele care pregăteau mâncarea.

Colin Coltrane, luat prin surprindere ca şi ceilalţi sergenţi şi caporali, nici nu mai ştia unde să intervină mai întâi. În principiu, nu era rău. O provocare pusese jocul în mişcare. Primii bărbaţi maori se ridicară, pentru a veni în ajutorul femeilor, şi preoţii începură să se agite din cauza profanării figurinelor cu zei. Câţiva soldaţi din Armed Constables urinară pe *marae*. Situaţia scăpă de sub

control! Dacă se continua aşa, vor exista morţi şi probabil că nu doar dintre maori... Coltrane prevăzu urmările: comisii de anchetă, interogatorii, o reputaţie definitiv distrusă şi nicio posibilitate de promovare pentru participanţi... Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie.

Dintr-una din casele apropiate răsunau strigăte de femei, lătrat de câini şi zgomote de lupte. Cineva pătrunsese acolo şi fetele ripostau, iar un uriaş tânăr războinic tatuat se strecura în clădirea cu sculpturi splendide. Colin, care primise ordin să rămână calm pe terenul pentru adunări, îl văzu pe tânăr dispărând printre statuetele de zei de la intrarea în casă. Era un *wharenui*, îşi aminti Colin, o casă pentru întruniri – în mod sigur acolo se păstrau arme, chiar dacă religioase. Dar şi armele de ceremonial puteau fi ascuţite...

Colin îşi pregăti arma şi îl urmă pe războinic. Clădirea era mare şi nemobilată. Doar câteva statui de zei aruncau umbre fantomatice asupra celor două fete aflate faţă în faţă cu patru soldaţi – una înarmată cu o suliţă, cealaltă cu o măciucă din jad. Bărbaţii le ameninţau râzând cu mâinile goale, îşi lăsaseră armele la intrare.

Colin fu cuprins de furie când recunoscu fetele. Una era grasa pe care şeful avangărzii nu o putuse clinti din drum ieri. Cealaltă era Matariki, care avea alături câinele ei maroniu, cu picioare lungi. Animalul lătra, mârâia şi rânjea colţii la atacatori. Fata ţinea în mână măciuca şi părea că nu ştie ce să facă după ce bărbaţii îi luaseră celeilalte fete suliţa. A fost nevoie de doi oameni ca să o pună la pământ pe Pai – Colin îşi aminti că aşa o chema pe fată –, iar Matariki nu vedea nicio posibilitate de a-şi ajuta prietena.

Pai dădea din picioare şi îşi muşca atacatorii, dar îl zări pe bărbatul maori care intrase în casă înaintea lui Colin, dar nu intervenise.

— Kupe!

Ea îl strigă pe războinic, dar aceasta avea ochi doar pentru Matariki. Fără a-i da atenţie lui Păi, se pregătea să îl lovească în tâmplă cu patul puştii pe unul dintre atacatorii lui Matariki. Trebuie să fi găsit arma soldatului la intrare.

— Kupe, nu!

Matariki însă părea că se temea mai mult pentru tânăr decât pentru ea însăşi. Sau ea îl văzuse pe Colin în cadrul uşii?

Tânărul maori ezită din nou, Colin interveni, îl lovi cu arma, îl împinse deoparte şi îi puse piciorul pe mână când acesta vru să apuce arma. Războinicul scoase un ţipăt, probabil că îi rupsese câteva oase. Cu atât mai bine.

— Eşti arestat! îi strigă Colin. Împotrivire, răzvrătire, încălcarea ordinii publice... alege. Iar voi, zise Colin Coltrane întorcându-se spre bărbaţii ocupaţi cu Păi, sus imediat, ridicaţi-vă pantalonii şi purtaţi-vă ca lumea!

El aşteptă ca soldaţii să se ridice şi îi fulgeră cu privirea:

— Soldat Jones, soldat McDougal, veţi plăti pentru asta. Acum retragerea. Sunteţi bine, Miss?

Colin întinse mâna galant fetei aflate jos, dar ea nu i-o apucă. Se ridică singură şi se duse la tânărul maori, care stătea buimăcit într-un colţ strângându-şi o mână cu cealaltă.

— Kupe... Kupe, te-am strigat.

Chipul tânărului era lipsit de orice expresie, dar în privire avea ceva între consternare, speranţă spulberată şi ură intensă.

— Păi... Tânărul părea să o fi observat pe fată abia atunci. Eu...

— Mă luptam cu doi bărbaţi, continuă Pai. Eram la podea. Iar tu nici nu te-ai uitat la mine! Ai împărţit culcuşul doi ani cu mine, Kupe, dar aveai ochi doar pentru ea... arătă cu bărbia spre Matariki, care urmărea îngrozită

scena. Nu ţi-o iau în nume de rău, Matariki, ştiu că tu nu l-ai încurajat. Nici acum nu îl voiai, zise fata cu necaz. Dar tu să fii blestemat de zei, Kupe Atuhati! Să ajungi în iad, să ţi se împlinească cele mai negre coşmaruri!

Privirea fetei se plimbă peste toţi cei din încăpere şi în timp ce blestema, *marae* păru străbătută de o pală de vânt.

— Spiritul Parihaka să te părăsească, Kupe, atâta vreme cât porţi numele dat de ea!

Pai arătă spre Matariki, apoi suspină şi ieşi în fugă din *wharenui*. Kupe şi Matariki priveau înmărmuriţi în urma ei.

— Nu a vrut să spună asta, şopti Matariki.

Colin se îndreptă:

— Indiferent ce crede prietenul dumneavoastră, Miss, este arestat. Atac armat asupra unui om neînarmat.

— Care era neînarmat pentru că nu putea în acelaşi timp să ţină o armă în mână şi să-şi dea şi pantalonii jos! strigă Matariki.

Colin ridică din umeri.

— Asta va decide judecătorul. Dar se prea poate ca el să fie spânzurat, micul dumneavoastră prieten sau mai curând al prietenei dumneavoastră? El rânji şi continuă: Credeam că în minunata şi paşnica Parihaka nu există gelozie... Dar văd că m-am înşelat.

— Asta nu i-o puteţi reproşa dumneavoastră! Era legitimă apărare, voia...

Matariki se uită la Kupe, care era încă şocat pentru a se putea dezvinovăţi.

— Cel puţin are în dumneavoastră o zeloasă purtătoare de cuvânt, zâmbi Colin. Bine, nu vreau să fiu aşa, dar o mână spală pe cealaltă.

Matariki îl fulgeră cu privirea.

— Dumneavoastră... dumneavoastră vreţi... ca eu... Fir-ar nu m-aş fi gândit la asta. Un gradat... Să vă fie ruşine,

sergent Coltrane!

Dingo mârâi şi Coltrane zâmbi. Deci ea îi reţinuse numele. Nu era rău, acest lucru îi putea fi de folos. Dar atunci nu se gândea să petreacă o noapte cu fiica de căpetenie Matariki.

— Miss Matariki, răspunse el apăsat. Mă jigniţi. Sunt ofiţer, cum corect remarcaţi, şi gentleman. Nu pe dumneavoastră vă vreau, Miss Matariki. Ce vreau eu este... cum îi spuneţi dumneavoastră? *Mana* dumneavoastră. În orice caz, influenţa dumneavoastră asupra poporului. Folosiţi-vă poziţia de fiică de căpetenie şi ajutaţi-mă să închei conflictul de aici!

În ultimele minute, în Parihaka se instaurase haosul. Majoritatea populaţiei era încă liniştită – ulterior, martorii relatau despre imensa disciplină şi răbdare a acesteia –, dar setea de distrugere a soldaţilor nu mai cunoştea limite. Femeile atacate ţipau şi se apărau şi, inevitabil, bărbaţii lor le săriră în ajutor. La asta s-a mai adăugat faptul că jefuitorii dezlănţuiţi deschideau şi grajdurile cu oi, vite şi cai şi nici nu se mai gândeau să le închidă la loc. Fireşte că animalele ieşeau şi umblau libere prin sat, ceea ce iarăşi îi irita pe soldaţi, care în unele situaţii folosiră şi armele.

Şefii acestora nu îi mai controlau, cei mai mulţi nu erau mai bine instruiţi decât subordonaţii lor şi niciunul nu avusese cai.

Dacă nu vor fi opriţi, curând se va ajunge la incendii şi la panică.

Matariki îl privea fix pe Colin.

— Dumneavoastră vreţi... pace? întrebă ea uluită.

Erau încă în *wharenui*.

Colin dădu afirmativ din cap. Nu avea nici timp şi nici chef să îi explice din ce motive. De fapt, nici nu ştia exact cum să rezolve problema, dar trebuia să atragă atenţia şi pentru asta fata era ideală.

Se sili să fie răbdător.

— Miss Matariki, spuse el pe tonul cel mai paşnic, noi toţi vrem pacea. Credeţi-mă, majoritate din *pakeha* regretă aceste incidente. Dar armata noastră nu este elita din Actearoa. Colin remarcă satisfăcut că fata îl asculta după ce menţionase denumirea în limba maorilor a Noii Zeelande. Continuă: Trebuie să îi oprim. Eu, pe oamenii mei, dumneavoastră, pe oamenii dumneavoastră. Aşadar...

El făcu un gest de invitare şi în acelaşi timp îi aruncă o privire severă lui Kupe. Nu cumva să-i treacă prin cap să îl deranjeze acum! Dar Kupe părea în continuare şocat de ieşirea lui Pai.

Ca în transă, Matariki îl urmă pe Colin afară. Doar câinele cârcoti şi încercă să îl muşte pe bărbat, când acesta trecu pe lângă el, dar nu stătea în firea sergentului să îl lovească ori să îl împuşte.

Calul lui Colin aştepta în faţa clădirii. Tânărul sergent sări în şa şi o ajută pe Matariki să urce şi ea. Fu plăcut surprins de uşurinţa şi priceperea cu care fata se aşeză pe cal. Fără nicio îndoială că se pricepea la cai.

— Pe cât posibil, nu mă atingeţi, îi ceru ea şi se prinse de coama calului pentru a-şi menţine echilibrul.

Colin îndrăzni să plece în galop până în piaţa pentru adunări. Aceasta se afla pe un loc mai înălţat şi maorii îi priveau fascinaţi pe temerarul tânăr *pakeha* blond şi pe fata căpeteniei. Colin mai remarcă şi faptul că vremea ţinea cu el. Soarele tocmai ieşea din mare, aerul era curat, Mount Taranaki se ridica asemenea unui monument în spatele lor. Sergentul opri calul şi nu mai pierdu timpul. Descărcă arma ca semnal. Maorii din piaţă se aplecară, soldaţii care devastau se opriră.

Matariki se folosi şi ea de ocazie. Cât putu de serios, încercă să impresioneze spiritul zeilor – *karanga* trebuia să

emane din adâncul fiinţei ei, altminteri nu ajungea la oameni. Cel puţin aşa îi explicase Arona, dar nu îi ascunsese şi că tehnica respiraţiei juca un rol important. Aceeaşi tehnică aplicată la cântatul la *putorino*... Matariki speră că îndelungata ei experienţă de acest fel îşi va arăta roadele şi că zeii o vor auzi.

Şi strigătul ei umplu întreaga tabără. Acesta îi făcu să se oprească pe cei care distrugeau, le dădu timp femeilor să se smulgă din mâinile atacatorilor şi îi rechemă pe bărbaţii plecaţi să le salveze în cercul mulţimii care protesta mută. Atunci se ridicară şi alţi maori. Bătrânul *tohunga* îi rechemă pe copii să cânte, reveniră şi fetele. Se formă un grup pentru *haka powhiri*, dansul de întâmpinare.

Colin aşteptă cu răbdare, dar înainte de a se trece la următoarele ceremonii, ridică braţul.

— Pace! spuse el pe un ton grav. Şi război celor care o încalcă! Vom reinstaura ordinea. Cei din Armed Constabulary vor reveni la unităţile lor, armele confiscate vor fi duse la locul de adunare, orice bun jefuit va fi restituit. Ultimul ordin era iluzoriu, dar suna bine şi de asta era acum nevoie. Răzvrătiţi! maori arestaţi vor fi adunaţi în această casă... zise indicând clădirea *wharenui*, din care tocmai ieşise. Vor fi puşi sub pază şi transportaţi chiar astăzi. Restul...

Vocea lui Colin se frânse. Dacă acum le cerea oamenilor să se împrăştie, aceştia nu îl vor asculta şi cuvântarea lui îşi va pierde puterea.

Dar interveni Matariki:

— Duceţi-vă la casele voastre! spuse ea calmă. Trebuie să se facă ordine şi să fie prinse animalele. Culcaţi-vă. Rugaţi-vă. Avem cu toţii nevoie de linişte. Dar mâine vom fi iarăşi aici şi vom invoca din nou spiritele. Forţa noastră asigură pacea!

Nu exista niciun motiv ca oamenii să o asculte pe fată,

dar ei aveau probabil vii în memorie vorbele lui Te Whiti despre demnitatea de fiică de căpetenie. Şi aveau nevoie de cineva de care să poată asculta. Spre marea mirare a lui Matariki, sătenii se ridicară şi se îndreptară tăcuţi spre casele lor. Colin aşteptă cu sufletul la gură şi supunerea albilor. De cele mai multe ori, calculele lui erau corecte, dar fireşte că nu mereu.

— Înainte de toate, a fost frumos, îi spuse mai târziu Koria, când Matariki se prăbuşi alături de ea pe o rogojină, tremurând epuizată de cele întâmplate.

Şi continuă extaziată:

— A fost ca un tablou, ca un basm. Acest *pakeha* arăta ca un prinţ... serios, nu râde de mine, Riki, dar cu părul său ca aurul şi chipul lui serios, frumos, şi apoi tu, prinţesa potrivită, atât de gingaşă, pierdută şi salvată. Părul tău flutura în vânt, mai lipsea doar ca prinţul să te sărute. Şi în spatele vostru se vedea muntele, decorul de vis! Nici Shakespeare nu ar fi putut să îşi imagineze ceva mai frumos.

— Dar nu a fost nicio înscenare! protestă Matariki. Eu însămi aveam pielea de găină, era bizar, ca şi cum o forţă, un spirit coborâse în noi.

— Chiar o fi fost aşa, fu de părere Arona, dar nu prea cred.

Arona era profund credincioasă, dar era şi preoteasă la a treia generaţie şi învăţase să impresioneze oamenii. În plus, îl studiase şi pe Shakespeare, maestrul tuturor înscenărilor. Arona ştia cum se invocă spiritele.

Iar Colin Coltrane – geambaş din copilărie – ştia şi el.

Matariki Drury visă în acea noapte că tânărul o îmbrăţişa.

CAPITOLUL 10

Din noaptea în care Violet aduse pe lume primul ei copil, Roşie nu mai vorbi.

Veselia recâştigată de fetiţă în perioada când mergea în casa familiei Biller dispăruse după căsătoria lui Violet. Micuţa privea în gol ore întregi şi plângea înfundat când auzea noaptea zgomote înfricoşătoare din patul surorii ei. Dormea prost şi uneori urina în pat, ceea ce pe Violet o speria. Numai de nu ar afla Eric! Cu siguranţă că ar fi bătut-o pe micuţă, aşa cum o bătuse tatăl ei mai demult. Violet o mustra cu severitate, dar fără folos. Micuţa urina şi mai des în pat.

Lui Violet îi era greu să rămână calmă şi să suporte sâcâielile copilăreşti ale lui Rosie. Fetiţa ar fi trebuit să devină mai înţelegătoare pentru că mai avea puţin şi împlinea şapte ani. Însă se comporta tot mai mult ca un copil mic. Cu Caleb ajunsese să citească primele propoziţii, dar acum avea uneori dificultăţi să răspundă inteligibil la întrebări simple. Din fericire, Eric nu observa asta, pentru că nu vorbea niciodată cu Rosie. De fapt, nu îi dădea mai multă atenţie decât unei piese de mobilier, atât timp cât nu se vâra noaptea în patul lui Violet, cum se mai întâmplase de câteva ori la început. Atunci o pălmuia şi o trimitea înapoi în culcuşul ei, unde aceasta plângea toată noaptea.

Lui Violet îi era milă de ea, dar ştia că, într-o situaţie asemănătoare, tatăl ei fusese mult mai brutal. Cel puţin Eric nu îşi vărsa furia pe copil. El era previzibil. Când Roşie era liniştită şi nu îl deranja, nu îi făcea nimic. Violet îi explicase fetei cum stăteau lucrurile şi se mira că micuţa îşi pierdea darul vorbirii văzând cu ochii.

Dar toate acestea nu erau nimic faţă de spaimele naşterii – o grozăvie pentru care Violet nu fusese pregătită şi cu atât mai puţin Roşie. Violet aflase că are să fie dureros. Amabila Mrs. O’Brien, fosta ei vecină, îi explicase la ce să se aştepte.

— Vei avea nevoie şi de ajutor, spusese ea îngrijorată. O

poţi plăti pe Mrs. Travers? Dacă nu, voi veni eu. Nu am şcoală pentru asta, dar am adus şase copii pe lume. Ştiu ce trebuie făcut. Să mă anunţe soţul tău.

— Dar până ajunge Eric la dumneavoastră, copilul va ieşi îi spuse descurajată Violet care se miră că femeii îi ardea de râs.

— Ţi-aş dori asta, fată. Dar cum te văd... o fiinţă atât de firavă şi la primul copil... Nu va fi uşor, Violet, şi mai ales nu va merge repede.

Mrs. Travers, moaşa, se arătă şi mai îngrijorată.

— Micuţo, tu ai un bazin atât de mic, să sperăm că va trece copilul.

Violet nu întrebă ce se va întâmpla dacă nu va trece. Eric îi înlăturase temerile râzând.

— Tocmai pentru că eşti atât de tânără, va fi mai simplu! declară el foarte convins. Nu mai pleca urechea la ce spun toate ciorile astea bătrâne, o iapă tânără fată uşor, oricine ştie asta!

Violet încercă să dea crezare spuselor bărbatului ei, altceva oricum nu îi rămânea de făcut. De când se căsătorise, nu mai putuse economisi niciun penny, aşa că nici nu se punea problema să apeleze la Mrs. Travers. Iar Mrs. O'Brien...

Când în luna mai a anului 1881, într-o zi ploioasă şi rece ca de toamnă, au apărut durerile, Eric era la pub. Violet tocmai adusese lemne, ca să aprindă focul şi să mai scape de umiditatea din casă, când simţi o durere violentă şi pe picioare i se scurse apa.

— Cred că vine copilul...

Violet încercă să îşi păstreze calmul. Roşie privea zăpăcită şi speriată balta de sub rochia ei.

— Nu te speria, Roşie, o ştergem imediat. Noi...

O nouă durere o făcu să se clatine. Reuşi totuşi să cureţe podeaua înainte de a se târî până la pat. Se gândea

cu febrilitate.

Era încă devreme şi, în plus, sâmbăta seara. Billertown era pustiu: minerii care nu erau bolnavi sărbătoreau sfârşitul de săptămână la Wild Rover. Iar Roşie nu ştia unde locuiau cele două familii cu femei.

Violet se întinse în pat şi încercă să se destindă, aşa cum îi spusese Clarisse. Ca atunci când Eric se prăvălea asupra ei. Însă de această dată, din cauza durerilor tot mai puternice, nu putu. În pofida avertismentelor primite de la femei, Violet spera că va naşte repede. Voia să fie vitează, să nu ţipe şi reuşi cam o oră. După care renunţă. Scoase un geamăt şi oftă când Roşie se strecură lângă ea.

— Îmi este frică, murmură fetiţa. Vreau să mă culc lângă tine, Vio.

Violet îşi împinse cu blândeţe sora deoparte.

— Roşie, nu. Acum trebuie să dai dovadă de maturitate, Roşie, vei reuşi? Uite, astăzi, tu eşti sora mai mare. Adu-mi... un nou val de dureri o făcură să geamă, adu-mi un pahar cu apă, da?

Roşie se duse la urciorul cu apa de băut.

— Nu mai este multă...

Violet scânci. Îl rugase pe Eric să aducă apă înainte de a pleca la pub, dar probabil că acesta uitase. Şi acum...

— Îmi este frig, Vio, foarte frig.

Roşie se lăsă pe vine lângă pat. Lui Violet îi era însă cald. Încercând din toate puterile să nu arate că suferă de durere, o năpădise transpiraţia.

— Faci focul, Vio?

Violet clătină din cap:

— Pune pe tine o pătură, Roşie, acum nu pot să fac focul.

Se chinui cu disperare să aprecieze timpul trecut de la ultimele dureri. Va veni Eric de la pub şi o va ajuta. Se gândi chiar că ar putea naşte singură. Intervalele de timp

dintre crizele de durere erau tot mai scurte, aşa o avertizase şi Mrs. O'Brien. Însă copilul părea să nu se fi mişcat. Simţea doar că cineva îi tot înfigea cuţite în abdomen.

Apoi, după câteva ore în care Violet îşi înăbuşise cu greu ţipetele, strângând între dinţi pătura, ceva păru că se mişcă în bazinul ei. Copilul voia să iasă, dar Mrs. Travers avusese dreptate: se părea că trecerea era prea îngustă. Violet era sigură că va fi sfâşiată.

Poate... poate că dacă se va ridica în picioare şi va merge? Copilul ar trebui să coboare, poate va aluneca afară dacă se ridică? Violet se îndreptă şi ameţi. Încercă să se târască de la pat la masă, se sprijini de speteaza unui scaun şi căzu cu acesta la podea. Roşie scânci şi Violet începu să plângă, până fu cuprinsă din nou de dureri, care de data aceasta o făcură să ţipe. Trebuia să se ridice, trebuia să se urce în pat... ori să ajungă la masă... ori... Violet ţipă din nou. Nu o mai luă în seamă pe Rosie.

Uită cu totul de fată. Simţea doar durerea şi o sete cumplită. Apoi îi trecu şi setea şi uită că vreodată simţise altceva decât durere. Ţipă o dată, gemu şi ţipă iar strident. Se răsucea pe podea, îşi strângea picioarele, le îndepărta, îşi rupse în fâşii rochia. Nu reuşi să ajungă la pat. Lemnul podelei îi răsnea spatele, dar nu mai simţea, ceva îi sfâşia pântecul. După un timp, din trupul ei ţâşni sânge.

Roşie privea scena cu ochii larg deschişi, cu gura încremenită într-un urlet mut. Când văzu ceva însângerat, albastru, apărând dintre picioarele lui Violet, nu mai suportă şi o luă la fugă.

Fetiţa alerga orbeşte prin ploaie, printre ferigile pădurii. Nu cunoştea pe nimeni, în afară de femeile care locuiau în casa retrasă. Micuţa rătăcea fără ţintă, dar, în cele din urmă, ajunse în faţa casei Clarissei şi a prietenelor ei. Împinse uşa fără să mai bată şi se îngrozi.

Dintr-un pat răzbăteau aceleaşi grohăituri ca noaptea din colţul lui Violet, când Eric era acolo. Dar aici ardea o lampă cu petrol şi în sobă pâlpâia focul. În lumina difuză, Roşie zări un bărbat gol, cu tot corpul plin de păr. Acesta gemea deasupra lui Miss Clarisse şi pe semne că încerca să o omoare. Ceea ce i se întâmpla în fiecare noapte şi lui Violet! Care lupta cu Eric să rămână în viaţă.

Roşie deschise gura şi ţipă. Urletul unui mic animal speriat de moarte îi făcură pe Clarisse şi clientul ei să sară în sus.

— Ce Dumnezeu este asta? întrebă bărbatul.

Clarisse se acoperi la repezeală.

— Îmbracă-te, Geordie! îi strigă ea bărbatului. Doar vezi că fetiţa s-a speriat. Ce s-a întâmplat, Roşie? Ai venit singură? Unde este Violet? Oh, Roşie, i s-a întâmplat ceva lui Violet?

Roşie nu răspunse. Ţipătul a fost ultimul sunet pe care l-a scos pentru mulţi ani de atunci încolo. Îi privea pe cei doi, dar fără să lase impresia că i-ar vedea.

— Trebuie să se fi petrecut ceva.

Clarisse îşi puse o rochie pe ea şi îşi aruncă pe deasupra un şal.

— Vino cu mine, Geordie, s-ar putea să avem nevoie de ajutor. De data aceasta, nu trebuie să plăteşti. Dar mergi cu mine şi... poate iei copilul...

Clarisse nu ştia dacă aceasta era o idee bună, dar nici nu o putea lăsa pe Rosie, care nu mai părea în stare să se mişte. Se prăbuşise la podea, îşi ţinea genunchii între braţe şi se legăna într-o parte şi într-alta.

Geordie o ridică şi o luă în braţe. Clarise respiră uşurată. Era un om bun, avea soţie şi copii în Ţara Galilor, cărora le trimitea bani. Când la câteva săptămâni se ducea la prostituate, o prefera totdeauna pe Clarisse. Semăna cu Anna lui... Clarisse spera că Rosie îi insufla sentimente

paterne.

Acesta o urma liniştit, vorbindu-i micuţei, în timp ce mergeau repede prin pădure spre colonia minerilor. În coliba lui Violet era o linişte mormântală, dar se zărea o lumină slabă. Uşa era întredeschisă, vântul şi ploaia pătrundeau înăuntru. Roşie îşi presă faţa de cămaşa bărbatului, trupul îi era zguduit de suspine, dar nu scotea o vorbă.

Lui Clarisse îi era greu să se orienteze înăuntru. Lumina singurei lămpi era palidă, iar încăperea arăta de parcă avusese loc o luptă.

Pătura şi cearşaful de pe pat erau pe podea, un scaun era răsturnat... şi Violet zăcea jos. Nu mişca, dar între picioare, într-o baltă de sânge, era ceva viu. Copilul plin de sânge şi secreţii şi cu ombilicul netăiat nu scotea niciun sunet, dar dădea din braţe. Clarisse alergă la femeie şi luă copilul. Abia după ce îl înveli în năframa ei şi îi şterse faţa, acesta îşi dezvălui trăsăturile umane. Strângea pumnii lui micuţi şi părea că o priveşte pe Clarisse. Pe chipul femeii apăru un zâmbet.

— Ai un cuţit? îl întrebă ea mişcată pe bărbat.

Geordie confirmă:

— Da, în buzunarul pantalonilor.

El nu putea băga mâna la buzunar, pentru că o ţinea pe Rosie. Clarisse lăsă copilul jos, luă cuţitul, trase adânc aer în piept, după care îşi luă inima în dinţi şi tăie cordonul ombilical. Ridică din nou copilul, care imediat începu să ţipe.

— Ce face fata? întrebă Geordie.

El rămăsese în uşă, nehotărât dacă să dea o mână de ajutor ori să o ferească pe Rosie de priveliştea din încăpere. Fetiţa adormise în braţele lui, însă se încordă din nou la auzul ţipetelor scoase de nou-născut.

Clarisse puse mâna pe obrazul lui Violet, ca să simtă

dacă era cald. Femeia arăta înfiorător, era palidă ca un cadavru, cu faţa trasă, cu cearcăne negre sub ochi. Buzele îi erau muşcate până la sânge.

— Trăieşte, sângerează, spuse Georgie observând balta de sânge care se mărea între picioarele lui Violet. Dar dacă o femeie sângerează după naştere, nu mai trăieşte mult...

Nu suna încurajator, însă era adevărat. Clarisse se întrebă dacă Geordie nu asistase la tăierea cordonului ombilical al copiilor lui. Oare o putea ajuta pe Violet?

— Apă... şopti cu glas înăbuşit Clarisse. Îi este sete...

Clarisse se chinuia să ia o decizie. Să se bazeze pe eventualele vagi cunoştinţe ale lui Geordie ori să încerce să ajungă la moaşă, înainte ca Violet să moară?

— Adu-o pe moaşă, Geordie, spuse ea în cele din urmă. Soţia groparului. Ia-o cu tine pe fetiţă, oricum aici nu are ce face. O să mă ocup de Violet.

Geordie se încruntă.

— Dar ai nevoie de ajutor. După cum arată, iar eu am...

— Eşti medic?

Clarisse se abţinu să nu strige la bărbat. Acesta clătină intimidat din cap.

— Avem nevoie de cineva care se pricepe mult mai bine decât tine ori decât mine la asta, spuse ea apoi împăciuitor. Aşa că du-te tu, mă descurc!

Geordie plecă, dar reveni după câteva minute. În acest timp, Clarisse văzuse că în casă nu exista apă. Nu avea ce să îi dea să bea lui Violet, cu atât mai puţin cu ce să o spele... Zadarnic încercase să mai scurgă câteva picături din urciorul gol.

Geordie clătină din cap nevenindu-i să creadă:

— Cine îşi lasă soţia singură, gata să nască, fără foc şi apă ar trebui omorât! Şi continuă: l-am întâlnit pe tânărul Jeff Potters, tocmai venea de la pub şi era aproape treaz.

Se duce în oraş să o aducă pe Mrs. Travers. Nu mă certa, Miss Clarisse, Jeff este mult mai rapid decât mine. Şi a înţeles situaţia, a fost foarte binevoitor. Mama lui a murit la o naştere.

Clarisse clătină resemnată din cap. De fapt, ea îi mulţumi cerului. Nu s-ar fi descurcat singură.

— Adu apă, Geordie! îi ceru ea. Pe Roşie pune-o în patul ei. Ceva mai rău decât a văzut deja nu se poate petrece. Eu voi face focul, lemne sunt aici, zise arătând spre cioturile răspândite pe jos, pe care Violet le scăpase când i se rupsese apa.

— Imediat, Miss Clarisse.

Geordie o puse pe Rosie în pat şi apucă urciorul. Şi chiar fu de ajutor. Cu mult înainte ca Mrs. Travers să intre gâfâind, pentru că venise în fugă, Violet era întinsă pe un pat proaspăt aşternut. Focul ardea în sobă, Clarisse încălzise apă şi o spălase. Violet încă sângera, dar femeia îi vârâse sub ea câteva pături. Clarisse şi Geordie, vizibil încântat de micuţa fiinţă, îmbăiau bebeluşul.

— Un băieţel! spuse bărbatul cucerit.

— Noroc să aibă, îi ură Clarisse şi apoi i se adresă moaşei: Mrs. Travers, bine că aţi venit.

Până ca Mrs. Travers să fi apucat să răspundă, Violet se zbătu şi scoase un ţipăt.

— Se pare, observă moaşa calm, că iese placenta. Avem apă fierbinte... Miss?

Imediat, trupul chinuit al lui Violet fu zguduit de noi convulsii. Era semiconştientă. O durea, dar nici pe departe ca mai înainte. Era istovită. Se temea că nu se va termina niciodată. Nu se putu linişti nici după ce elimină placenta.

— Sărman copil, oftă Mrs. Travers. Dar va supravieţui. Pe bravul soţ l-am înştiinţat. Face cinste celor din local.

— Dar de unde ştie că are un fiu sănătos? se miră Clarisse.

— Aşa presupune, mormăi Mrs. Travers.

Era o femeie voinică, ale cărei mâini roşii uriaşe nu păreau capabile de atâta gingăşie cu lăuzele şi cu nou-născuţii.

— La o aşa mândreţe de flăcău, nici nu se poate altfel. Oricum, nu duce lipsă de încredere în sine. Sărăcuţa femeie. Numai de nu ar lăsa-o imediat iar gravidă. Mrs. Travers o acoperi cu grijă şi, aruncând o privire asupra găleţii cu placenta, spuse: O îngroapă tatăl mai târziu.

Geordie puse zelos mâna pe găleată, dar Mrs. Travers clătină din cap:

— Oh, nu, nu o duceţi dumneavoastră! Măcar să vadă şi el puţin sânge.

Violet se mişcă din nou în patul ei. Bău însetată ceaiul din plante pe care i-l dădu Mrs. Travers.

— Roşie? întrebă Violet cu voce stinsă.

Mrs. Travers o asigură că sora ei mai mică era bine. Violet nu întrebă de nou-născut. Clarisse, care înfăşase copilul, se pregătea să i-l pună în braţe, dar Mrs. Travers îi făcu semn să renunţe.

— Nu e bine în cazul ăsta, spuse ea încet. Când mama este la rândul ei aproape un copil şi naşterea a fost grea, nu se poate bucura atât de repede. I-am dat un ceai ca să adoarmă. O va face să uite ce a fost mai urât. Când îşi va vedea copilul mâine, să sperăm că îl va accepta cu dragoste.

În acea noapte, Eric Ferice nu a văzut sânge. A venit acasă beat criţă, însoţit de Jim şi de Fred, pare-se extrem de interesaţi să îşi cunoască nepotul. Cei trei se aşteptau ca în prag să îi întâmpine Violet radioasă. Dar au dat de severa Mrs. Travers, care pentru siguranţă rămânea să o vegheze toată noaptea pe Violet. Moaşa le ceru să păstreze liniştea, îi lăsă cu greu să arunce o privire bebeluşului, după care toţi conveniră fără cuvinte că Eric

nu putea fi lăsat pradă săpunelii turbatei Mrs. Travers. Tatăl, bunicul şi unchiul au şters-o la Lamberttown – Fred şi Jim i-au acordat cu generozitate azil lui Eric în cocioaba lor.

Violet şi-a văzut copilul a doua zi. L-a luat în braţe, înfruntând cu vitejie durerile produse de primul supt la sânul inflamat.

Dar niciodată nu avea să înveţe să îl iubească.

CAPITOLUL 11

— Îmi pare rău. Miss Matariki, dar nu pot să mai fac nimic.

Vocea lui Colin Coltrane exprima regretul, dar, de fapt, el mulţumea cerului că John Bryce preluase iarăşi comanda trupelor din Parihaka. Dacă ceva mergea prost, nu mai răspundea el, ca unul dintre cei cu cel mai înalt rang din Armed Constables ori dintre comandanţii armatei de voluntari. Bryce făcuse tot ce putuse ca invazia să treacă drept unul dintre momentele cele mai penibile din istoria armatei engleze. Ca şi până atunci, singurul lucru care funcţionase cu adevărat fusese închiderea tuturor canalelor de informare. Au fost de faţă doar câţiva reprezentanţi ai presei, fideli guvernului.

Ministrul pentru problemele maorilor le-a cerut triburilor care nu erau din Parihaka şi din împrejurimi să plece acasă. Oamenii se adunaseră din nou la răsăritul soarelui şi stăteau în faţa trupelor ca şi în seara precedentă. Ordinul lui Bryce a fost ignorat, locuitorii satului şi oaspeţii lor neavând nicio reacţie.

Ministrul se adresă atunci soldaţilor:

— Oameni! Vă ordon să-i îndepărtaţi şi să-i evacuaţi pe toţi cei care nu ţin de Central Taranaki!

Normal că ordinul a trezit nedumeriri.

— Cum să facem asta? întrebă unul dintre subordonaţii lui Colin.

Colin ridică din umeri. Matariki, care venise lângă el, zâmbi după ce acesta o salută politicos şi îi prezentă situaţia.

— Triburile se recunosc după modelele ţesăturilor hainelor şi după tatuaje, îi explică ea cu voce dulce ca mierea.

Era supărată pe Colin pentru că prietenul ei Kupe era încă arestat. Soldaţii îi luaseră şi pe prietenul acestuia, pe Arama, şi pe alţi tineri războinici când aceştia încercaseră să oprească distrugerile. Încercarea lui Colin de a o convinge că el nu mai putea face nimic nu o impresionă. O mai alină puţin a doua lui tentativă de a salva aparenţele:

— Miss Matariki, este spre binele prietenilor dumneavoastră să fie închişi preventiv, pentru că cine ştie ce se mai întâmplă aici, cine ştie în ce ar putea fi atraşi aceşti tineri impetuoşi. Nu vor fi reţinuţi mult timp. Imediat ce Parihaka este evacuată, vor fi eliberaţi.

Fata era îngrijorată de perspectiva evacuării. Dar Colin chiar nu avea de-a face cu acest lucru. Pentru toate greşelile era responsabil doar John Bryce.

— Dumneavoastră... ne-aţi putea ajuta la identificarea oamenilor? o întrebă Colin.

Matariki îl fulgeră cu privirea:

— Ba pe naiba!

Colin ridică din nou din umeri. Nici nu se aşteptase la alt răspuns.

În orele următoare, soldaţii scoaseră mai mult ori mai puţin la întâmplare oameni din mulţime. Aceştia nu se opuseră, dar nici nu îşi declarară apartenenţa la vreun trib.

Colin Coltrane trimise doi dintre cei mai buni călăreţi de-ai să-i ia cel mai apropiat trib maori fidel guvernului. Fără îndoială, acesta putea aduce oameni care se pricepeau să identifice tatuajele şi modelele de ţesături specifice triburilor. Coltrane zâmbea în sinea lui. Nu era nevoie ca

Matariki să îşi trădeze oamenii. Vorbele ei ironice fuseseră suficiente pentru a pune lucrurile în mişcare. Şi răsplata urma să o primească el.

Între timp, Bryce apelă la mijloace mai dure.

— Toate *marae* care aparţineau unor triburi străine vor fi distruse! dispuse acesta a doua zi. Nu se poate ca triburile care s-au stabilit aici să colonizeze acest teritoriu.

În ultimii ani, Parihaka devenise un sat în sat. Mai multe triburi îşi întemeiaseră centre spirituale, unde trimişii lor trăiau şi venerau zei. Să identifici aceste case era cu mult mai simplu decât să îi descoperi pe cei care stăteau acolo. Iniţial, în Parihaka fuseseră două *wharenui*. Noile construcţii grupate în jurul lor aparţineau cu siguranţă unor triburi străine.

Când topoarele soldaţilor se înfipseră în statuile de la intrarea primei case, deasupra mulţimii se ridicară voci. Era uşor să distrugi construcţiile din lemn.

— Sunt construite ca nişte balene, şopti Matariki, care şedea alături de Colin. O atrăgea ceva la el şi poate că şi el se simţea atras de ea. Îi spusese ieri că dezaprobă toate acestea. Ea adăugă: Casele noastre trebuie să respire şi să simtă ca nişte fiinţe, de aceea le construim din lemn, nu din piatră...

Colin dădu din cap. Era important ca acum să manifeste înţelegere.

— O idee bună. Dar cu siguranţă că le vor reconstrui uşor. Statuile, fără îndoială...

Colin clătină din cap, sincer nemulţumit. Cu siguranţă că existau colecţionari, dacă nu aici, măcar în Europa, care ar plăti mulţi bani pentru arta aceasta primitivă.

— Le spunem *tiki*, zise Matariki, iar celor mici *hei-tiki*.

Ea îşi pipăi una dintre cele trei amulete de la gât. O primise în dar de la Haikina şi era una dintre cele mai reuşite confecţionate de aceasta.

— Luaţi-o, zise ea sfioasă, şi puse una dintre amulete în mâna lui Colin, aduce noroc.

Colin se încruntă.

— Nu... nu o pot accepta. Ştiu că aceste obiecte sunt preţioase, zise el plimbându-şi degetele peste figurina din jad şi simţind o emoţie deosebită.

Matariki dădu din cap.

— Jadul este într-adevăr valoros, dar nu foarte scump. Şi, de altfel, eu am lucrat-o.

Colin o privi pe fată cu căldură. Era fermecătoare, atât de dulce, de nevinovată şi de minunată.

— Îmi va aminti întotdeauna de dumneavoastră, spuse el încet. De dumneavoastră şi de spiritul Parihaka.

Înţelese că spusese ceea ce trebuia când Matariki zâmbi radioasă.

Colin Coltrane simţea ceva pentru fată, dar nu se putea supune spiritelor.

Bryce ordonă ca bărbaţii şi femeile din piaţă să fie supravegheaţi, iar cei care îşi manifestau violent sentimentele faţă de demolarea caselor să fie arestaţi. În unele *wahrenui* mai rămăseseră femei şi copii, care, la ordinul acestuia, fură separaţi. A doua zi sosi un bărbat care se pricepea la *moko* şi putea alege oamenii tatuaţi în funcţie de triburile lor. Dar nu erau toţi tatuaţi şi majoritatea purtau haine occidentale. Deci nu puteau fi împărţiţi după port. Totuşi, au fost arestaţi mulţi dintre ei.

Mânaţi ca oile – scria unul dintre puţinii reporteri, care cutezau să se exprime critic. În ce îi privea pe restul de maori protestatari, Bryce îi lasă pradă înfometării şi disperării. Soldaţii lui au distrus ogoarele – patruzeci şi cinci de acri cu cartofi dulci, taro şi tutun. Topometriştii îşi reluară măsurătorile.

Matariki şi prietenele ei plângeau încet.

— Unde se vor duce când se va termina totul? se

interesă Colin.

Era una din sarcinile lui să supravegheze transportul oamenilor. Invazia începuse în urmă cu două săptămâni şi din Parihaka erau deportaţi zilnic câteva sute de oameni. Între timp, mulţi îşi declaraseră de bunăvoie apartenenţa la un anumit triburi. Acţiunea de protest nu mai avea sens, cu toate că erau încă destui care insistau să rămână şi să flămânzească. Colin asculta cu înţelegere plângerile lui Matariki şi îşi făcea treaba discret. Fata nu trebuia să ştie că el era cel care decidea cine trebuia să plece şi cine să rămână. Între timp au fost emise paşapoarte pentru locuitorii „legali" ai satului.

— Sau poate vreţi să rămâneţi aici?

Matariki negă.

— Nu, mă întorc în Insula de Sud. Acolo trăiesc părinţii mei şi eu...

— Căpetenia este un *ariki* din Ngai Tahu? întrebă mirat Colin. Ngai Tahu este considerat un trib paşnic.

— Părinţii mei au o fermă în Otago, îi spuse Matariki calmă. Căpetenia era tatăl meu biologic. L-am cunoscut abia acum câţiva ani.

— Şi? întâlnirea a fost atât de impresionantă, încât dumneavoastră aţi făcut din cauza maorilor propria cauză?

Matariki se înfurie:

— Asta este treaba mea. Aşa cum este cazul să fie treaba fiecărui om care gândeşte şi simte în această ţară! Ce legătură are asta cu originea? îi susţin şi pe irlandezi în lupta lor contra asupritorilor şi...

— Strămoşii mei erau irlandezi, o întrerupse Colin.

Matariki zâmbi îmblânzită:

— Şi tata. Deci adevăratul meu tată, nu căpetenia. Părinţii dumneavoastră sunt morţi?

Ea remarcă faptul că privirea lui se întunecă şi îl compătimi. Matariki nu înţelegea de ce, dar toate

sentimentele manifestate de Colin îi mergeau direct la suflet. Ea fusese totdeauna un om sensibil, dar această senzaţie de durere şi mai rar de bucurie şi prietenie îi erau noi.

Colin Coltrane clătină din cap.

— Tatăl meu este mort. Mama trăieşte. De-asemenea în Insula de Sud. Dar s-a recăsătorit. Şi eu nu îmi mai aveam locul în acea familie. De aceea am fost trimis în Anglia.

Matariki îl privi îngrozită.

— Aţi fost... exilat? în Anglia... a trebuit să vă duceţi... şi faceţi asta pentru că mama dumneavoastră nu v-a mai vrut?

Colin plecă privirea în pământ.

— Nu tocmai. Nu suntem duşmani. Ba dimpotrivă, poate că mă gândesc să mă mut înapoi, în Insula de Sud. Au trecut de atunci atâţia ani şi uneori duc dorul familiei mele.

— Şi eu, recunoscu Matariki. Dar mai rămân puţin aici. Am să rămân până în ultima zi. Aţi mai auzit ceva de Kupe?

Matariki punea această întrebare în fiecare zi şi în fiecare zi răspunsul lui Colin era negativ, dar promitea că va face tot posibilul pentru a afla veşti. Matariki îl credea, de fapt era singura care făcea asta. Koria şi fetele celelalte râdeau când ea îl scuza pe Colin Coltrane şi o avertizau că *pakeha* sunt duplicitari. Niciuna nu vedea cu ochi buni apropierea dintre Matariki şi tânărul sergent.

De fapt, Colin ştia foarte bine unde erau adăpostiţi arestaţii din Parihaka şi în special Kupe Atuhati. Îl urmărea şi era preocupat să nu fie eliberat prea curând. Nu îşi dorea ca Matariki să îl reîntâlnească pe acest tânăr imediat ce ea părăsea Parihaka. Chiar dacă nu îl iubise – ceea ce era adevărat –, se putea totuşi să o facă de acum înainte. Kupe i-ar sta în cale lui Colin Coltrane, iar

încrezutul sergent numai de asta nu avea nevoie.

Colin Coltrane avea planurile lui cu Matariki Drury. Dar de asta se va ocupa la sfârşitul operaţiunii.

Între timp, mulţimea protestatarilor din piaţa satului Parihaka scăzuse, iar cei evacuaţi păreau uşuraţi. Nimeni nu mai spera să obţină ceva. Doar încăpăţânarea şi conştiinţa datoriei îi mai reţineau în cea de a treia săptămână. Mai ales cei mai tineri şi mai bătăioşi dintre ei se distrau privind frustrarea tot mai mare a supraveghetorilor lor. Soldaţii se controlau mai bine. Cei mai mulţi dintre voluntari se retrăseseră, iar membrii Armed Constabulary erau mai instruiţi şi mai disciplinaţi. Ceea ce îi împiedica să săvârşească abuzuri, dar nu şi să răspundă la provocări. Oamenii ridicau mereu armele spre maorii care aşteptau şi îi ameninţau că îi împuşcă dacă nu îşi declarau apartenenţa la triburile lor. Bryce spunea că vor folosi tunurile, cum o mai făcuseră.

— Doar nu crede că înspăimântă pe cineva, protesta Matariki când tunarii de pe dealuri pregăteau ţanţoşi armele pentru a interveni. Nu pot să distrugă mai mult decât s-a distrus deja. Nu au cum să tragă într-o mulţime de oameni care aşteaptă.

Koria ridică din umeri.

— Tu ştii acest lucru şi o ştiu şi eu, dar copiii din piaţă se înfioară când nenorocitul de Bryce vorbeşte despre tunuri. Şi priveşte cum cei în vârstă îşi trag capul între umeri imediat ce soldaţii încep să îşi fluture puştile. Nimeni nu este liniştit şi exact asta vor ei. Să sperăm că ziariştii înţeleg situaţia.

În Parihaka sosiră iarăşi ziarişti, de data aceasta şi din media independentă. Se înmulţeau vocile critice. Pe 21 noiembrie, Bryce şi-a convocat comandanţii trupelor la ultima discuţie.

— Mâine terminăm totul, a declarat el scurt. Arestaţi

ultimii o sută cincizeci de maori din alte triburi şi duceţi-i undeva în afara Central Taranaki. Îşi vor găsi ei triburile, iar dacă nu, eu nu îi mai pot ajuta. Restul îşi primesc paşapoartele şi pot să facă ordine aici. Ori să dispară. Mi-e indiferent, atât timp cât respectă regulile. Zona litorală este... cum îi spun ei? *Tabu*?... şi la fel interiorul. Între astea îşi pot ridica satul şi pot planta câte ceva. Ajunge pentru şase sute de oameni. Dacă nu, să plece. Mâine-seară ne retragem.

Colin îi transmise imediat vestea lui Matariki. O găsi în casa-dormitor a fetelor. De când cu jafurile, fetele se retrăgeau noaptea împreună. Ordinul îl dăduse Colin, deşi el procedase în aşa fel încât Matariki să considere că fusese ideea ei. De fapt, nu voise să rişte ca fata căpeteniei să fie violată. Deşi la fetele maori de vârsta ei era ceva rar, spera ca aceasta să fie neatinsă. După ce Matariki şi celelalte fete se adunaseră într-una dintre ultimele case nedistruse, postase pază la uşi.

Pentru asta, Matariki îi era recunoscătoare, deşi niciodată nu i-o spusese. Celelalte fete nu erau mulţumite, dar ea nu a cutezat să le împărtăşească atracţia pe care o resimţea faţă de sergent. Femeile însă le-au dat de mâncare paznicilor, micşorându-şi raţiile şi aşa mici. Maorii îşi arătau recunoştinţa prin gesturi – Colin şi amintea că auzise asta odată. El se revanşa suplimentându-le alimentele şi zâmbi când le surprinse pe Matariki şi pe celelalte fete certându-se. Nu înţelegea limba maorilor, dar era evident despre ce era vorba: Koria şi celelalte voiau să respingă mâncarea, Matariki era pentru acceptarea ei. O altă mică ruptură între ea şi prietenele ei. Totul evolua conform planului lui Colin.

În cele din urmă, Matariki s-a impus sau mai bine zis au cedat toate la mirosul pâinii proaspăt coapte, care se răspândea din coşuri. Fetele acceptară alimentele şi le

împărţiră demonstrativ înfometaţilor din piaţa satului. Lui Colin îi era indiferent şi, din fericire, Bryce nu prinse de veste.

Era ultima noapte. Colin, care ştia ce se va întâmpla şi nu avea niciun chef să trateze cu Matariki în faţa întregii populaţii feminine din sat, o chemă pe fată afară.

— Miss Matariki, îmi pare rău pentru ceea ce trebuie să vă comunic, începu el pe un ton blând. Dar se termină. Ministrul Bryce a dispus ca mâine toţi sătenii fără paşaport să fie arestaţi şi să fie duşi de aici. Şi... şi mă tem că se va face în forţă. Dacă veţi fi arestată, cine ştie când veţi fi eliberată... nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva. O spun fără nicio plăcere, în definitiv, îmi slujesc ţara. Dar oamenii vor dispărea, pentru o lungă perioadă. Gândiţi-vă la plugarii din Insula de Sud.

— Şi la Kupe! spuse Matariki, care era din ce în ce mai îngrijorată de soarta lui Kupe decât de propria soartă. Aţi aflat între timp unde se află?

Colin clătină din cap.

— Din păcate, nu, Miss Matariki. Vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar eu îmi fac griji pentru dumneavoastră.

— Pentru mine?

Matariki păru uluită, dar în sinea ei se bucura. Era drăguţ că sergentul era îngrijorat din cauza ei. Însemna că îi pasă de ea. Dacă el nu ar fi... dacă nu ar fi inamic. Dar, într-adevăr, era?

— Pentru mine nu trebuie să fiţi îngrijorat, părinţii mei au influenţă. Cel puţin aşa sper. Şi dacă este vorba despre cauţiune... asta nu este o problemă.

Colin se bucură când află că are bani. Deci ferma părinţilor ei din Insula de Sud nu era doar o mică gospodărie, ca aceea în care lucrase tatăl lui. Dacă fiica de căpetenie Matariki mai avea şi alte surprize? Poate că tatăl ei vitreg făcea parte dintre baronii oilor din Canterbury

Plains.

Pentru prima oară, pe chipul lui apăru o mină preocupată.

— Asta mă mai liniștește, Miss Matariki. Dar dacă părinţii dumneavoastră nu vă găsesc? Gândiţi-vă că până acum nu a ajuns la dumneavoastră nicio scrisoare de la prietenii arestaţi.

Matariki se încruntă.

— Oficiul nostru poştal este închis, replică ea scurt.

Colin încercă să pară jignit:

— Ştiu asta, Miss Matariki. Dar corespondenţă soseşte. Iar eu... deci eu... nu mi-aş fi permis fireşte să reţin vreo scrisoare de la prietenul dumneavoastră!

Matariki se simţi recunoscătoare. Acest Colin Coltrane era atât de drăguţ, de binevoitor. Nu putea să vadă în el un inamic. Şi totuşi încercă să fie distantă.

— Deci dumneavoastră ce propuneţi, Mr. Coltrane? întrebă ea. Vreţi să îmi eliberaţi o legitimaţie? Nu ar fi corect. Există aici oameni care ar avea mai multă nevoie de aşa ceva.

Colin clătină din cap.

— Din păcate, eliberarea unei legitimaţii depăşește competenţele mele. Spera ca ea să îl creadă. Dacă nu, o să-i ceară cu siguranţă vreo zece, cincisprezece legitimaţii pentru prietenele ei. El adăugă: Dar aş putea... Miss Matariki, ştiu însă că asta v-ar putea compromite. Dar este şansa dumneavoastră şi în mine puteţi avea încredere. Dacă vă veţi întâlni cu mine cu o oră înainte de miezul nopţii...

La acea oră, majoritatea maorilor se retrăgeau în ultimele case. Doar câţiva mai activi înnoptau în piaţa satului. După miezul nopţii, câţiva reveneau la posturile lor.

...şi eu vă scot de aici, continuă el. Nu aveţi de ce să vă

temeţi, Miss Matariki. Şi dumneavoastră nu părăsiţi pe nimeni la nevoie. Aţi făcut tot ceea ce puteaţi. Lăsaţi-mă şi pe mine să fac ceea ce pot!

Colin Coltrane o privi în ochi sincer şi rugător.

Matariki se gândi puţin. Îşi pierdu însă luciditatea privind ochii lui verzi-căprui strălucitori şi i se înmuiară genunchii. Simţea cum o cuprindea o căldură şi o furnică plăcerea aventurii. Ce îi spusese Koria? Că Matariki şi Colin arătau ca o prinţesă şi un prinţ când au readus pacea în sat. Iar acum prinţul voia să o răpească, să o salveze...

Matariki se gândi la prietena ei Mary Jane şi îi veni să chicotească. Dar nu o făcu. Situaţia era serioasă. Iar Colin avea dreptate, ea făcuse tot posibilul pentru a salva spiritul Parihaka. Dacă ajungea în vreo închisoare? în faţa ochilor îi reapăru celula din Hamilton în care o ţinuseră soţii McConnell. Nu era imposibil ca guvernul să îi distribuie pe deţinuţi în asemenea orăşele de provincie. Se gândi cu groază la o celulă a garnizoanei din Hamilton. Nu i se va permite să scrie o scrisoare! De acolo nu ar mai ieşi niciodată!

Matariki înghiţi în sec.

— Bine, Mr. Coltrane. Aşa voi face, spuse ea hotărâtă.

Prinţul ei îi surâse:

— Colin... spuse el pe un ton rugător. Vă rog să îmi spuneţi Colin.

Matariki nu povesti nimănui despre planul de a fugi şi se simţea cu conştiinţa încărcată. Cinstit ar fi fost să le avertizeze pe fete despre pericolul care le aştepta a doua zi. Fiecare cunoştea Parihaka ca pe propriul buzunar. Ar fi avut şansa să fugă şi fără ajutorul unui sergent *pakeha*.

Dar pe Matariki o enervau remarcile prietenelor ei şi se înstrăinase de ele de la povestea cu prietenul ei Kupe, cu Colin şi cu ieşirea în piaţa satului.

Când îşi luă bocceluţa, Matariki oftă. Părăsea Parihaka

cu o rochie de schimb şi cu câteva amintiri mărunte. În cazul în care Colin făcea rost de cai, în câteva zile puteau fi la Wellington, de unde să ia feribotul spre Insula de Sud. Matariki voia să ajungă acasă.

Paznicii casei-dormitor au rânjit când Matariki s-a strecurat afară pe la ora unsprezece noaptea. Nu au oprit-o, pentru că fetele nu erau arestate. De fapt, în fiecare noapte, o fată, două părăseau whare, iar unii dintre bărbaţi plecau din piaţa din centrul satului. Unele perechi căutau puţină alinare cel puţin noaptea.

Matariki se străduia să îl liniştească pe Dingo. De la acţiunea de distrugere, câinele prinsese o ură teribilă faţă de soldaţii *pakeha* şi mârâia şi acum la paznici. Acesta era încă un motiv să accepte oferta lui Colin. Dacă ajungea la închisoare, de Dingo nu ar mai fi avut nimeni grijă.

Colin păru mai puţin entuziasmat când dădu cu ochii de potaia lui Matariki.

— Trebuie să îl iei? întrebă el involuntar, dar o drese imediat. Sper să nu trezească pe nimeni şi să nu atragă atenţia.

Încercă să mângâie câinele, dar Dingo sări să îl muşte. Colin se retrase şi o apucă de mâna dreaptă pe Matariki.

— Haide să mergem pe sub pomi.

El duse îngrijorat degetele la gură şi o trase după el pe fată, ca şi cum aceasta ar fi avut nevoie să fie condusă. De fapt, Matariki cunoştea satul mult mai bine decât el. Ştia unde se aflau porţile pe unde lucrătorii ajungeau mai repede spre ogoare. Dar acum nu mai aveau nicio importanţă. Aproape tot gardul era distrus, iar casele de după acestea fuseseră primele victime ale jafului şi distrugerilor. Soldaţii scotociseră în liniște aici după obiecte de valoare, pentru că zona nu era vizibilă din piaţa satului. Aici nu mai exista nimic de luat ori de păzit, mai ales după ultimele două săptămâni.

Desigur că ştia asta şi Colin. Fuga lui cu Matariki era lipsită de riscuri, dar el îşi juca perfect rolul de salvator. Şi fata respiră uşurată când cei doi se strecurară prin poartă şi se uită amărâtă la ogoarele distruse.

— Este groaznic, spuse încet Matariki. Am muncit din greu pentru asta şi acum...

Colin încercă să îi abată atenţia de la câmp.

— Nu te mai uita într-acolo, Matariki. Lasă toate acestea în urmă! Astăzi începi o viaţă nouă, care poate fi la fel de frumoasă.

Vocea lui era blândă, dar fierbinte. Cu mâna stângă, o mângâie uşor pe obraji, ştergându-i lacrimile. Mirată, Matariki se uită la el, dar se mai linişti. Trăia atâtea simţăminte noi, nici ea nu ştia ce să mai creadă. Colin avea dreptate: trebuia să uite de Parihaka.

Îl urmă spre Mount Taranaki. Colin ascunsese caii după un deal. Nu vor merge direct la Wellington, îi explică el:

— Am făcut rost de corturi şi de provizii. Nu te deranjează să stăm câteva nopţi pe dealuri, nu?

— Fireşte că nu. Doar trebuie să o facem oricum în drum spre Wellington şi nu înţeleg de ce. Ar fi bine să ne îndepărtăm cât mai mult de Parihaka.

Colin zâmbi.

— Aşa gândesc toţi, Matariki, spuse el pe un uşor ton dojenitor. Dacă ne caută, o vor face pe şoseaua spre Wellington. Şi ce ar fi? Un sergent britanic care ajută să fugă o fată maori... eu mi-aş pierde poziţia, iar tu ai fi compromisă.

Matariki se încruntă. De fapt, era deja compromisă, iar trecerea de la „Miss Matariki” la familiarul „tu” era cam rapidă. Pe de altă parte, nu o deranja. Se simţea bine în compania lui Colin, îi simţea mâna caldă învăluind-o pe a ei şi nu o deranja să îşi spună unul altuia pe nume. Ba dimpotrivă. Dar acest bizar plan de fugă...

— Vom campa undeva pe Mount Taranaki. Tu vei rămâne acolo şi mă vei aştepta. Vreau să mă despart onorabil, Matariki. Apoi te duc acasă!

Inima lui Matariki o luă razna. Chiar voia să părăsească armata? Din cauza ei ori a evenimentelor din Parihaka? îl afecta atât de mult distrugerea visului ei şi intenţiona să o însoţească până în Insula de Sud? Pentru ea nu ar fi fost o problemă să stea câteva zile în oraş, până soseau banii de la părinţi. Făcuse asta şi la Auckland. Dar de atunci ea nu mai fusese singură, şi cu atât mai mult printre *pakeha*. Experienţa Hamilton ar putea avea repercusiuni urâte, iar evenimentele de la Parihaka o afectaseră profund. Nu mai avea încredere în *pakeha*, ba chiar îi era frică de ei.

Pentru un moment, Matariki uită toate gândurile legate de ieşirea lui Colin din armată. Era timpul despărţirii definitive de Parihaka. Ea şi Colin se aflau pe o înălţime care domina satul şi priveau jos la ruinele scăldate de lumina fantomatică a lunii.

Matariki privi ogoarele rase, ruinele gardurilor, cele câteva case rămase intacte în mijlocul distrugerilor şi se gândi cum arăta Parihaka în urmă cu mai mult de doi ani, se gândi la toate speranţele, la cuvântările lui Te Whiti. Matariki nu se mai putea stăpâni, izbucni în plâns şi nu se apără când Colin o trase consolator spre el. Suspină pe umărul lui, apoi îşi înălţă capul şi privi acei ochi plini de înţelegere, trişti şi blânzi. Întredeschise buzele.

Colin Coltrane o sărută.

Ea îl urmă apoi spre poalele colinei, fericită şi resemnată. El avea dreptate, în noaptea aceasta începea ceva nou.

În timp ce Dingo lătra şi încerca furios să se elibereze din frânghia cu care era legat de un arbore kauri, Matariki se pierdea în braţele lui Colin.

FĂRĂ ALEGERE

Insula de Sud, Greymouth şi Woolston
1881 – 1882
CAPITOLUL 1

— Aşadar, de acum vei fi înrudit cu Mary Kathleen! îşi tachină Lizzie Drury soţul. Există un termen pentru înrudirea prin soacră ori socru?

Lizzie exalta de bucurie de când Matariki şi Colin veniseră în Dunedin. Soţii Drury îşi aşteptaseră fiica în oraş, nu avură răbdare ca tânăra pereche să îşi ia inima în dinţi şi să urce călare până în Lawrence. Colin avea ceva de rezolvat în oraş. După cum le scrisese Matariki din Wellington, tânărul demisionase din Armed Constabulary. Pe Lizzie o bucura acest lucru, pentru că uniformele nu îi inspirau încredere. Dar se mira că Michael nu era tot atât de entuziasmat de planurile de căsătorie ale fetei.

— Renunţă şi tu la mutra asta indispusă! mai bine ajută-mă să îmi strâng şireturile. Toaletele acestea de la Kathleen şi Claire sunt încântătoare, dar te fac să suferi!

După-amiaza, Lizzie făcuse cumpărături la Lady's Goldmine şi era ferm hotărâtă ca în aceea seară fericită să nu se lase mai prejos decât frumoasa Kathleen Burton. Jimmy şi Claire Dunloe îi invitaseră pe Kathleen cu Peter, pe Michael şi cu Lizzie şi fireşte pe Colin cu Matariki la o masă festivă la unul dintre cele mai bune hoteluri din oraş. Trebuia sărbătorită întoarcerea fiului risipitor şi Jimmy le spusese râzând că era mândru că o convinsese pe Kathleen să îl trimită pe Colin în Anglia. Lizzie se bucurase de invitaţie, fiind de altfel gata să îl accepte necondiţionat pe Colin Coltrane. Era adevărat că tatăl lui fusese un ticălos, dar nu era obligatoriu ca tânărul să îi semene şi deocamdată Colin făcuse o impresie foarte bună. Lizzie, care totdeauna se simţise vinovată faţă de acesta, acum renăştea. Îl omorâse pe Ian Coltrane în legitimă apărare, lucru pe care în afară de Michael şi de reverend nu îl mai

ştia nimeni. Şi nu îi părea rău că îl lăsase pe Colin fără tată. Dacă tânărul întemeia cu fiica ei o familie fericită, Lizzie se simţea uşurată. O dovadă că şi Dumnezeu o ierta.

— Întoarcerea fiului risipitor, Peter Burton pufni în timp ce îşi examina nemulţumit garderoba. Jimmy Dunloe citează din Biblie! Dar, pe de altă parte, nu se ştie ce a devenit cel mai cunoscut reprezentant al acestei categorii.

După ce Peter se hotărî asupra unui costum maro de bună calitate, adăugă:

— Ca să fiu cinstit, pilda o găsesc cam discutabilă, tatăl mi se pare cam naiv.

Kathleen râse. Arăta răpitor în rochia ei de seară simplă, verde-închis şi spera să o eclipseze pe Lizzie Drury. În acea după-amiază investise o avere într-o superbă rochie roşu-închis, cu mâneci largi şi cu cordon bleu, brodat cu fir auriu.

— Să nu te audă episcopul, că te trimite iarăşi pe câmpurile aurifere. Sau de data aceasta în minele de cărbune, mai aproape de iad.

Înclinaţia lui Peter de a interpreta într-un mod neortodox Biblia nu îi fusese de folos în carieră.

— Asta nu schimbă cu nimic presentimentul prost pe care îl am în legătură cu Matariki şi Colin, zise Peter. Cred că el nu spune adevărul. Doar nu a demisionat, nu?

Kathleen ridică din umeri şi îşi fixă mai bine o buclă din părul ei blond-auriu.

— Nu chiar, dar, practic, mutarea în Insula de Sud este acelaşi lucru. Aici nu există răscoale ale maorilor. Deci nu sunt necesari nici Armed Constables – cu excepţia agenţilor de poliţie, dar astfel de posturi sunt puţine.

Cei mai mulţi agenţi de poliţie din orăşelele din Insula de Sud au fost aleşi de către locuitori ori au fost numiţi de administraţiile oraşelor, de cei interesaţi să menţină climatul paşnic din relaţia *pakeha* cu Ngai Tahu. Un

veteran al războaielor Taranaki ori al invaziei din Parihaka ar fi ultimul pe care aceştia l-ar alege.

— Aşa că îl vor folosi pe Colin la şosele ori la liniile de cale ferată. De altfel, el va afla asta chiar astăzi. Are o audienţă la garnizoană.

— Să sperăm că o să fie bine, spuse Peter. Dar asta nu schimbă faptul că o minte pe Matariki. Şi nici nu îmi pot imagina că la Parihaka şi-a descoperit brusc pasiunea pentru maori. Tânăra îl consideră un fel de erou eliberator. Eu nu cred că este aşa ceva.

Kathleen îşi muşcă buzele.

— Poate că ar trebui să încetăm să presupunem că nu este de bună-credinţă, zise ea. Cu excepţia lui Jimmy Dunloe, nimeni nu crede în minunea schimbării. Dar pe de altă parte, îi stă bine cu Matariki! Indiferent ce are în cap, este indiscutabil că o iubeşte, nu o scapă din ochi. Iar ea străluceşte ca steaua al cărei nume îl poartă. Şi Lizzie este foarte fericită, cred că se bucură că micuţa s-a îndră

>

gostit totuşi de un *pakeha*, oricât de legată este de maori. Şi acest lucru îi place şi mai mult lui Michael.

Kathleen îşi fixă în păr agrafa din pene şi flori, o splendidă piesă din noua colecţie, pe care ea şi Claire o purtau ca să facă puţină reclamă la Lady’s Goldmine.

Peter râse.

— Fără îndoială că Michael şi-ar fi dorit mai curând un *pakeha* ca ginere. Dar nu pe Colin al tău. Îl ştie din Tuapeka şi ce ai păţit cu el. Lizzie nu îl cunoaşte, ea are un suflet bun, nu îl va condamna pe fiu pentru faptele tatălui. Cine ştie dacă nu va regreta totuşi!

Kathleen aruncă o ultimă privire în oglindă.

— Poate că nu ar trebui să fim aşa de pesimişti, încercă ea din nou să se încurajeze atât pe ea, cât şi pe Peter. Aşa cum am spus, o iubeşte pe fată. Iar iubirea poate schimba

oamenii.

Peter era de altă părere.

— Poţi să ţii tu predica duminicală, draga mea. Credinţă, iubire, speranţă. Cu pilda întoarcerii fiului risipitor. Sau să mai aşteptăm să treacă un an şi apoi să vedem cum evoluează lucrurile?

În aceea seară, nimic nu tulbură relaţia dintre Matariki Drury şi Colin Coltrane – poate şi pentru că peste noapte Dingo a fost exilat în grajd. Pentru Matariki, aversiunea evidentă a câinelui faţă de iubitul ei era singura picătură amară care îi stingea fericirea. Câinele maroniu nu agrea deloc prezenţa lui Colin, ci devenea tot mai agresiv pe măsură ce legătura dintre Matariki şi tânăr se adâncea. Pentru ea deveni clar că tânărul nu îl va suporta veşnic. Când câinele va muşca, va fi nevoit să ia o decizie, care nu va fi nicidecum favorabilă animalului. Dar gândul de a se despărţi de tovarăşul ei de ani buni îi zdrobea inima.

Colin îşi făcu apariţia în holul hotelului la care descinsese familia Drury pentru a o lua pe Matariki şi a o conduce la masă. Special nu purta uniforma de gală a Armed Constables, cum ar fi fost normal pentru un ofiţer, ci un elegant costum din trei piese, pe care i-l oferise Kathleen Burton. Mergea drept, îşi lăsase părul său blond mai lung decât permiteau normele militare, iar în minunăţii lui ochi verzi-căprui verzi-albăstrui se citea admiraţia şi dragostea sinceră pentru Matariki.

Chiar şi lui Peter îi păru aproape simpatic când descoperi la el mai mult decât o vagă asemănare cu iubita sa Kathleen. Se spunea că de obicei fiii ar semăna cu mamele, dar lui Peter i se păru că înfăţişării plăcute a lui Colin îi lipseau căldura şi blândeţea specifice lui Kathleen, şi că strălucirea ei depăşea frumuseţea unei perfecte statui din marmură.

Lui Michael, tânărul Colin îi amintea mai curând de fraţii

lui Kathleen decât de Ian Coltrane, pe care Peter şi-l amintea tânăr. Lizzie însă îl privea pe Colin fără prejudecăţi. Ea suferise mai mult decât cei doi din cauza lui Ian Coltrane, dar abia dacă îl cunoscuse. Iar pe Colin îl vedea pentru prima dată alături de Matariki, care strălucea de fericire. Aşa că le surâse amândurora.

— Ei, vă place prietena dumneavoastră? îl întrebă ea pe Colin. Trebuia să o şlefuiesc la Lady's Goldmine, dar şi-a mai pierdut din sentimentul de responsabilitate faţă de maorii înfometaţi.

Lizzie îi făcu semn cu ochiul lui Matariki, care se simţea jenată. Pentru prima oară era bucuroasă că nu îl avea în apropiere pe Kupe, care ar fi mustrat-o pentru că cedase din nou atât de repede eului ei *pakeha*. Fireşte că era mâhnită de ce se petrecuse la Parihaka. Dar magazinele, restaurantele şi cafenelele din Wellington o acaparaseră deja, iar acum la Dunedin înflorea. Cumpărăturile făcute cu mama ei şi mai ales vizita la Lady's Goldmine au reprezentat desigur punctul culminant – Matariki nu se mai sătura să îşi privească propria imagine în oglinzi, în noua sa rochie în nuanţe de roşu şi auriu. Defilă prin faţa lui Colin şi a părinţilor lui şi observă admiraţia din privirea lui. Se simţea o trădătoare, dar putea trăi cu acest sentiment de vinovăţie.

— Matariki este frumoasă în orice ţinută, zise galant Colin. Fireşte că această rochie îi subliniază farmecul, dar când m-am îndrăgostit de ea, purta o rochiţă din sfori de cânepă şi totuşi arăta ca o regină.

— Rochiţele din sfori de cânepă, remarcă Michael, le fac pe fete mai interesante în ochii tinerilor bărbaţi. Este surprinzător că nimănui nu i-a venit ideea să introducă moda asta la balurile debutantelor londoneze.

Toţi râseră, dar Kathleen şi în special Claire, o lady desăvârşită, o făcură cam forţat. Ca şi până atunci,

comportamentul lui Michael în înalta societate lăsa uneori de dorit.

— Dar ce se întâmplă cu postul tău, Colin? se interesă Jimmy Dunloe în timp ce se servea felul întâi, un preparat delicios din peşte afumat. Unde te vor numi?

Formularea era echivocă şi Matariki îl privi nedumerită pe Colin.

— Oh, voi avea un post de conducere la supravegherea construcţiei căii ferate, răspunse Colin. Porţiunea dintre Christchurch şi Coasta de Vest, după cum ştiţi deja...

Matariki lăsă furculiţa pe masă:

— Dar vei fi pe drumuri săptămâni în şir! Eu credeam... că îţi cauţi ceva în Dunedin.

Matariki avea de gând să dea mai întâi examenul de absolvire a High School. Despre ce avea să facă după aceea încă mai discuta cu părinţii ei. Michael şi chiar Lizzie susţineau că ar fi trebuit ca înainte de nuntă să studieze cel puţin un semestru, în timp ce Matariki ar fi preferat să meargă imediat cu Colin în faţa altarului.

Michael şi Peter schimbară priviri complice, ceea ce li se întâmpla rar. Dar pe chipul lor se citea: „Să vedem pe unde scoate cămaşa!”

Însă Jimmy Dunloe îi lămuri:

— Oh, nu decide el, Miss Drury, interveni acesta prietenos. Ci Armed Constabulary!

Matariki se încruntă şi Michael se miră că aceasta nu răbufneşte. Până atunci, fata fusese mereu impulsivă. „Ca tatăl ei! Temperament irlandez!”, obişnuia să glumească Michael. Dar acum Matariki rămase surprinzător de liniştită. Şi părea mirată:

— Dar tu ai demisionat, dragule.

Colin îi explică degajat:

— Din serviciul militar activ, dragă. Dar... nu este atât de simplu, Riki. Uite, avem nevoie de bani...

El îi surâse în semn de scuze.

— Voiai să cauţi de lucru în Dunedin! insistă Matariki. Şi puteai să îţi găseşti...

Colin îşi muşcă buzele. De fapt, el se interesase după ce fusese sigur că nu existau posturi în poliţie sau altele corespunzătoare pregătirii şi experienţei lui, în afara celor de la construcţia căii ferate. De fapt, nici reverendul şi nici Jimmy Dunloe nu se oferiseră să îşi folosească relaţiile în acest scop. Colin Coltrane, ca adolescent, încercase diverse profesii pentru care fusese nevoie de o perioadă de calificare, dar nu făcuse nicăieri o impresie bună. Desigur că asta se întâmplase în urmă cu peste cincisprezece ani, însă mai existau destui oameni de afaceri care îşi aminteau de el. Iar Jimmy Dunloe nu mai dorea să îşi pună iar în joc bunul renume recomandându-l. Colin îi adusese odată destule necazuri. Acum trebuia să se descurce singur.

— Dragă, acum încerc cu slujba de la construirea căii ferate, o potoli Colin. Şi peste vreun an vom mai vedea.

Matariki nu păru prea fericită, dar se mulţumi cu răspunsul lui Colin, spre uimirea părinţilor ei. Abia mai târziu, după ce fu servit felul principal, îşi arătă nemulţumirea mutând mâncarea în farfurie de colo acolo, şi cuteză să redeschidă subiectul.

— Şi... şi cu noi ce se întâmplă când tu vei fi undeva între Christchurch şi Greymouth? întrebă ea amărâtă. Cu nunta cum rămâne?

— Este timp pentru asta! interveni Lizzie. Copilă, tu ai abia optsprezece ani, iar Colin, ca oricare bărbat, îi zâmbi ea viitorului ginere, trebuie să îşi asigure un venit sigur înainte de a cere în căsătorie o femeie.

Colin vru să spună ceva, dar Kathleen îl opri cu un gest.

— Lizzie are deplină dreptate! hotărî ea uitându-se sugestiv la costumul elegant la lui Colin.

Nu îi plăcuse că fiul ei nu făcuse niciun fel de economii. Ca militar, ar fi trebuit să câştige acceptabil. Desigur că nu refuzase să finanţeze cheltuielile evenimentului, doar nu ducea lipsă de mijloace, dar se întreba ce făcuse Colin cu soldele. Le cheltuite? Jucase la cărţi?

— Fireşte că ai o pregătire de primă clasă şi ai fost un militar de excepţie, dar ai decis să te reorientezi. Ceea ce este şi în sensul spuselor prietenei tale, decizia fiind luată şi de dragul ei. Deci străduişte-te cât poţi la slujba asta la căile ferate şi economiseşte banii. Vei putea în scurt timp să ai destui pentru a te putea gândi la o familie. Între timp, Matariki îşi va face o parte din studii. Tu la ce te-ai gândit, Riki? Dreptul, ca Sean? Ori medicina? La Parihaka ai predat copiilor, nu?

Matariki se adună şi vorbi frumos despre munca ei cu copiii. Da, îi făcuse plăcere, dar voia ceva mai mult. Considera dreptul foarte util, dar nu prea o pasionau legile. Ea era mai înclinată spre lucruri practice şi cu siguranţă că ar fi mai bună ca doctoriţă decât ca avocată.

Lizzie şi Kathleen o aprobară mulţumite, însă Matariki se simţi puţin vinovată. În realitate, renunţase de mult la planurile ei de studiu. În niciun caz nu voia să rămână legată ani întregi de Dunedin, în timp ce Colin supraveghea cine ştie pe unde lucrări de construcţii. Petrecuse doar câteva săptămâni cu el şi nu îşi imagina o viaţă fără Colin. Putea pălăvrăgi mult şi bine cu el, dar, ca să fie sinceră, cu Arona, Koria şi Kupe avea mai multe în comun. Colin era tot timpul politicos, îndatoritor, dar discuţiile purtate cu el nu i se păreau mai profunde decât cele purtate aici cu soţii Burton ori Dunloe. Însă nopţile... Oare chiar crezuse în urmă cu câteva săptămâni că ea nu putea iubi?

Acum, alături de Colin, trăia senzaţii de beatitudine asemenea unor focuri de artificii. Ceea ce îi lipsise ei până

atunci fusese un partener de care să fie interesantă. Niciunul dintre partenerii disponibili nu corespunsese pretenţiilor ei, dar acum, când îl găsise pe cel adevărat, uită de orice reţineri.

Matariki i se dărui lui Colin cu bucurie şi cu seninătatea cu care iubeau şi celelalte fete maori. Cu plăcerea ei caracteristică de a experimenta, a încerca noi atingeri şi poziţii, îl mângâia şi îl săruta pe Colin, îl conducea mereu la punctul culminant şi îl provoca la jocuri, care aproape că îl făceau să roşească. În Europa, doar prostituatele aveau o asemenea deschidere spre aventuri sexuale şi Colin aproape că se simţea surprins de zburdălnicia lui Matariki. Dar fireşte că se implica în joc, ştiind că nu avea ce să-i reproşeze. Până la prima lor noapte în cortul de la poalele Mount Taranaki, ea fusese virgină.

În niciun caz, Matariki nu avea chef să renunţe la aceste noi plăceri doar pentru că acum se aflau în civilizaţie. Pe drumul către Wellington şi mai înainte, când Matariki îl aştepta pe Colin pe dealuri, urmărind cu inima îndurerată evacuarea ultimilor locuitori din Parihaka, se iubiseră în fiecare noapte. Fusese extrem de romantic să instaleze cortul lângă pâraie năvalnice şi să audă susurul apei în timp ce făceau dragoste. Ori să doarmă în pădurea deasă de ferigi ascultând strigătele păsărilor de noapte. Matariki nu ar fi avut nimic împotrivă să continue această viaţă de drumeţie. După ce se va căsători cu Colin, îl putea însoţi; peisajul dintre Canterbury Plains şi Coasta de Vest trebuia să fie minunat.

Matariki îşi imagina cum ar fi o viaţă de câteva luni ori câţiva ani permanent în mişcare de-a lungul căii ferate. Poate că va fi nevoie de ea ca interpretă, pentru că în mod sigur în Alpi erau triburi ale maorilor cu care trebuiau să se înţeleagă. Totuşi, nu îşi făcea iluzii: pentru ca acest vis să devină realitate, avea nevoie de un certificat de căsătorie.

Chiar la Wellington fusese un gest de cutezanţă să se strecoare noaptea în camera de hotel a lui Colin şi bărbatul era de acord cu asta. El era atent cu reputaţia lui Matariki şi cu propria reputaţie. Colin era *pakeha* şi responsabilitatea în această relaţie era şi a lui Matariki: în niciun caz, nu se cădea să îl urmeze pe prietenul ei de-a lungul căii ferate aşa cum o soţie maori fără îndoială ar fi făcut-o. Matariki era totuşi optimistă. Se vor găsi posibilităţi pentru a se realiza o nuntă grabnic.

Colin Coltrane făcea politicos conversaţie cu soţii Dunloe şi Drury, dar în sinea lui fierbea. De fapt, ar fi vrut să o ia de nevastă pe Matariki. Fata era mai dominantă şi mai exotică decât şi-ar fi dorit el, dar o iubea şi relaţia lor nu era total nepotrivită. Ba, dimpotrivă, iniţial, Colin fusese foarte bucuros când aflase originea lui Matariki.

Michael Drury nu era tocmai un baron al oilor, dar era avut. Asta i se confirmase la Wellington, când imediat după ce telegrafiase, Matariki primii banii, pe care îi cheltui în scurt timp. Colin nu şi-ar fi putut dori o partidă mai bună, Matariki îi fermeca nopţile şi îi putea schimba viaţa. Fără îndoială că va avea o zestre consistentă, poate un ajutor iniţial pentru realizarea unei ferme sau deschiderea unei afaceri. Colin se gândea la o crescătorie de cai, idee pe care Matariki o acceptase cu entuziasm când îi pomenise de ea. Fata îi povestise apoi ore în şir despre calul ei, un cadou costisitor de la tatăl adoptiv; o iapă Kiward-Cobb costa o mică avere. Matariki călărea foarte bine şi cu siguranţă că nu s-ar fi opus propunerii lui de a-şi investi zestrea în cai.

Cam acesta era şi planul lui Colin: un an de serviciu la construcţia căii ferate, timp în care Matariki va urî despărţirea şi se va plictisi de universitate, apoi salvatoarea lui propunere pentru punerea bazelor unui trai comun.

Dar soţii Drury îi încurcau afacerea, iar mama lui îi susţinea. Ei chiar îi cereau ca el să îi ofere un cuib lui Matariki înainte de nuntă? Acest lucru l-a indispus, dar îşi va reveni cu siguranţă după ce Matariki îl va părăsi tristă, pentru a se duce cu părinţii ei la apartamentul rezervat la hotel, de unde nu se va putea strecura la el. Se gândi însă că va găsi mijlocul de a accelera încheierea acestei căsătorii. La nevoie o va lăsa gravidă.

CAPITOLUL 2

Violet Ferice era o mamă bună.

Îşi botezase fiul după tatăl lui Eric, Joseph, şi îi dădea să sugă la sân, deşi nu îi plăcea, pentru că îi amintea de fiecare dată cum o brutalizase Eric la conceperea lui şi pentru că nu se putea destinde, avea dureri. Dar rezista. Îl înfaşa, îl legăna şi îi cânta. Făcea ceea ce trebuia, dar fără nicio urmă de bucurie. Plus că era chinuitor de singură, zi de zi singură cu bebeluşul care nu se mai sătura, şi cu Rosie, care i se atârna permanent de rochie, ca un al doilea copil mic. Fata mai plângea uneori, dar nu scotea alt sunet. Când voia ceva, arăta cu mâna. Dar de cele mai multe ori nu voia nimic.

Fetiţa mânca dacă i se punea ceva în faţă şi când era aşezată în pat se ghemuia sub pătură. Dar nu mai făcea nimic singură. Violet credea uneori că îşi pierduse capacitatea de a gândi, ea însăşi fiind pe cale să îşi piardă minţile. Era cuprinsă de o tristeţe paralizantă şi în fiecare zi avea nevoie să îşi adune toată energia pentru a se ridica din pat şi a fi o mamă bună.

Nu putea să discute cu nimeni despre toate acestea. Cu Eric discuta strictul necesar şi toate femeile pe care le întâlnea nu mai pridideau să îi spună cât de drăgălaş era Joe şi ce bine îngrijit era. Singurul lucru care o mai consola era dicţionarul de la Caleb Biller. Îl citea de la cap la coadă, chiar şi când nu înţelegea explicaţiile. Uneori citea

cu glas tare, când Roşie părea că era atentă, deşi copilului cu siguranţă că îi era indiferent ce însemna „aritmetică” ori

„Autodidact”. Se părea că vocea ei îl liniştea şi pe Joe, iar Violet prefera să citească astfel de lucruri care îi erau inutile, în loc să cânte melodii pentru copii.

Scrisori trimitea tot mai rar, Joe părea să o îndepărteze de prietenii ei, cărora nu le înţelegea entuziasmul şi la care nu îi plăcea să le răspundă la întrebări referitoare la înălţimea, greutatea şi culoarea părului băieţelului. Ce o privea pe Kathleen Burton dacă Joe era blond ori brunet? Deşi entuziasmul lui Kathleen şi urările de bine ale reverendului erau cât se poate de fireşti. Chiar şi Heather părea să se bucure pentru Violet, ea îi trimitea mereu mici cadouri pentru cel mic. Aşa că tânăra mamă ajunse la concluzia că ea avea o problemă şi se ocupa şi mai mult de Joe.

Doar Caleb Biller nu era deosebit de impresionat de naşterea lui Joe. Nu punea întrebări despre acesta, ci descria cu însufleţire viaţa de zi cu zi de la internat. Se părea că îi plăcea acolo, deşi nu simţea nicio atracţie pentru disciplinele sportive, ca şi înainte. În schimb, strălucea la latină şi greacă şi chiar îşi făcuse prieteni printre elevii mai mari. Scrisorile ei, în care îi povestea despre propria viaţă, erau însă tot mai rare. Şi ce ar fi avut ea interesant de scris? Că Roşie tăcea, dar că Joe urla din ce în ce mai tare? Că Eric îşi pierdea salariul la jocuri şi că ea trebuia să îl alăpteze cât mai mult pe bebeluş, pentru că nu avea cu ce să cumpere lapte?

Violet se adâncea în dicţionarul ei şi, în cele din urmă, înţelese cel puţin sensul cuvântului „paradox”. Se temea că va înnebuni, dar se instruia zilnic.

Eric era mândru de fiul lui, dar nu se ocupa deloc de el. Pentru Violet nu era o surpriză, toţi minerii lăsau educaţia

copiilor în sarcina soţiilor. Taţi ca Mr. O’Brien se străduiau cel puţin să îşi hrănească progeniturile, să le asigure căldură şi un loc uscat. Ca şi până atunci, Eric făcea minimumul în acest sens. În centrul universului său se aflau pubul şi cursele de cai.

Violet tremura la gândul nopţii în care el va încerca din nou să se culce cu ea. Nici nu putea să îşi imagineze cum va fi, încă îşi simţea tot trupul rănit şi era permanent epuizată. Deşi Mrs. O’Brien şi Mrs. Travers îi spusese că unei soţii i se permite un răgaz de refacere de cel mult şase săptămâni, Eric venise în patul ei în mai puţin de o lună.

Violet îşi făcuse planuri, discutase şi cu Clarisse, dacă el se va abţine când bebeluşul doarme alături de ea.

— Dacă cel mic ţipă, poate că renunţă, îşi dădu ea cu părerea.

Dar Clarisse clătină din cap:

— Sau îl loveşte, până tace. Dacă indivizii sunt nesătui, nimic nu îi opreşte. Unii o fac şi în timp ce alăptezi copilul.

Violet se cutremură, dar nu consideră că ar fi imposibil. Eric mai supsese la pieptul ei. Dacă o va face acum... dacă îi plăcea gustul laptelui ei... va muri de scârbă!

În cele din urmă, se hotărî să rămână calmă, să îşi ridice cămaşa de noapte, dar să nu îi permită nimic altceva. Dacă acesta nu va fi foarte beat, va băga de seamă că trebuie să o protejeze şi că sânii ei aparţin pentru o perioadă bebeluşului.

Dar când bărbatul se apropie de ea, se blocă, nu mai putu să vorbească şi să îl convingă prieteneşte să renunţe. Înlemni de groază şi când acesta puse mâna pe ea, ţipă. Sunetul pornit din pieptul ei nu era deloc unul de ajutor ori de durere. Violet ţipă disperată, fără să îşi dea seama ce se întâmpla cu ea. Eric o lăsă în pace, când doi vecini dădură buzna în coliba lor. Bărbaţii se aşteptau să dea de

un asasin cu un topor, dar se treziră ruşinaţi cu Eric şi soţia lui despuiaţi, femeia retrăgându-se ţipând într-un colţ al patului, încercând să îşi acopere cu mâinile goliciunea.

În alt pat era Rosie ghemuită, cu bebeluşul lângă ea ca o păpuşă. Joe începu să urle.

— Noi... ăă... mai bine plecăm... murmură cel mai în vârstă dintre bărbaţi, cu privirea în podea. Îmi... pare rău.

După ce bărbaţii părăsiră coliba, Eric o lovi pe Violet până când aceasta tăcu.

— Iar tu liniștește-l pe puşti! se răsti apoi la Rosie.

Micuţa se ghemui sub pătură cu bebeluşul şi încercă să îi astupe gura, din fericire fără îndemânare. Oricum, Eric îşi făcu poftele cu Violet înainte ca băieţelul să se fi asfixiat. În ziua următoare, Violet reuşi să stea liniştită, deşi îi tremura tot trupul. După trei luni era din nou gravidă.

Cu aproximativ opt săptămâni înainte ca Violet să nască cel de-al doilea copil, trei cai din Canterbury Plains făcură oarece senzaţie. Unul dintre ei era Spirit, un armăsar pursânge mic, negru, care niciodată nu galopase prea repede, dar care arăta un deosebit talent pentru cursele de trap. Spirit ieşise de mai multe ori învingător şi trecea drept favorit principal la cursa de trap din prima zi de Paşte. Câţiva pariori puseseră şi pe Danny Boy, Cobul puternic al unui lăptar din Christchurch. Proprietarul lui Danny îl înscria ocazional la cursele de trap şi rezultatele lui depindeau de forma în care se afla animalul în ziua cursei. Când Danny nu avea niciun chef, când îl considera pe jocheu prea greu sau când era obosit după munca din cursul săptămânii, ajungea ultimul la linia de sosire. Dar când se forţa, putea câştiga.

Cu excepţia lui Eric Ferice, nimeni nu mai pariase pe Lucille, o frumoasă iapă albă, care aparţinea unui crescător de vite din Plains. Lucille nu mai apăruse în vreo cursă de trap, nu o cunoştea nimeni şi Eric o pusese pe

locul al doilea doar din motive sentimentale. Era deja ameţit când se împărţiseră formularele de pariuri la Wild Rover şi îşi amintise melancolic de o prostituată cu numele de Lucille, pentru ale cărei favoruri îşi rupsese de la gură în Treherbert. Lucille fusese prima lui femeie şi nu stătuse sub el tremurând, sclifosită şi tensionată ca Violet. Ba, dimpotrivă, îl lăudase şi îl încurajase. O călărise ca pe... ca pe...

Eric se gândise serios să pună tiza patrupedă pe locul întâi, dar auzise că proprietarul lui Danny ar vrea ca în viitor să ia lucrurile în serios şi să angajeze un profesionist pentru cal. Animalul avea, fără îndoială, potenţial. Eric era convins de victoria lui. Pentru favoritul Spirit mai rămăsese locul trei. Paddy Holloway se bătu cu degetul pe frunte când preluă pariul lui Eric.

— În felul acesta nu o să îţi mai faci herghelie în Plains! spusese el rânjind.

Eric obişnuia să vorbească în pub despre visul lui de a câştiga premiul cel mare, pentru ca apoi să crească în Canterbury cai.

— Mai bine cumpără de banii ăştia lapte pentru piciul tău, îl ironiză şi Lloyd Travers, groparul.

Acesta o auzise pe soţia lui ocărându-l pe Eric Ferice. Pentru ajutorul la prima naştere, Violet încă nu îi dăduse toţi banii, o făcea în rate foarte mici şi deseori Mrs. Travers le refuza. Vedea bine ce înfometate erau Violet şi Roşie, iar acum se apropia şi a doua naştere. Violet nu trebuia în niciun caz să rămână singură când se va întâmpla. Mrs. Travers şi Mrs. O’Brien se oferiseră amândouă să o ia la ele la momentul oportun. Violet nu ştia dacă Eric îi va permite şi se întreba şi dacă amabilele femei ar accepta-o cu Rosie şi Joe. Era de neimaginat să lase copiii singuri cu Eric. În acest moment, era ocupată şi Clarisse, care cel puţin locuia aproape de ea. Strânsese suficienţi bani

pentru a cumpăra mult râvnitul loc pentru „hotelul” ei, exact aşa cum visase, în centrul oraşului. Acum savura plăcerile planificării şi negocierilor cu negustorii de materiale de construcţie şi cu dulgherii, ale căror soţii vegheau suspicioase ca plăţile să nu se efectueze cumva şi în natură.

— Am eu grijă de picii mei! ripostă furios Eric şi îl fulgeră cu privirea pe făuritorul de sicrie.

Beat cum era şi supărat de tachinările grosolane, părea dispus să se încaiere cu acesta. Dar alţi pariori îl implicară într-o discuţie între „experţi” cu privire la cai şi uită de Travers.

— Un terchea-berchea! îl categorisi tâmplarul mai târziu adresându-se nevestei. Micuţa lui soţie ar duce-o cu siguranţă mai bine fără el.

Şi trecu cu privirea peste colecţia lui de sicrie, ca şi cum i-ar fi căutat unul pe măsură lui Eric, apoi adăugă:

— De ce o frumuseţe ca ea l-o fi ales tocmai pe el...

Dar veni duminica de Paşte şi frumuseţea şi magica seducţie exercitată de o altă creatură feminină schimbă totul. Respectiva era o patrupedă. Lucille, frumoasa iapă albă din Plains, era în călduri când proprietarul ei, Robby Anders, o aduse la start. Grăjdarului îi era indiferent, la mânatul oilor, nimeni nu se interesa de aşa ceva şi calul nu putea fi înlăturat din cursă. Lucille se arăta a fi şi cuminte, spre deosebire de Danny Boy şi de armăsarul Spirit, năuciţi imediat de izul ei tulburător.

La început, cursa se desfăşură fără probleme, ba, dimpotrivă, pentru că Lucille plecă foarte repede şi caii întârâtaţi o urmară, cursa deveni mai rapidă şi mai antrenantă. Mai târziu s-a spus că aceasta a fost cea mai rapidă cursă de trap care avusese vreodată loc la Browns Paddock, Woolston. Curând se văzu că grupul din frunte, compus din cei doi favoriţi şi necunoscuta iapă, nu va fi

ajuns de ceilalţi concurenţi, rămaşi în urmă fără nicio speranţă în a doua parte a cursei. Două mile şi jumătate au alegat cei trei în formaţie neschimbată: Lucille prima, iar celălalt cal şi armăsarul unul lângă altul, după tulburătorul posterior.

Însă apoi, pe linia dreaptă înainte de sosire, toţi încercară să dea tot ce puteau, fiind clar că rezervele lui Lucille se epuizaseră. Danny şi Spirit ar fi putut să o depăşească fără mare efort. Dar jocheul lui Spirit nu mai reuşi să se înţeleagă cu armăsarul său. Tânărul era un călăreţ masiv, ajutor al unui geambaş, care cumpărase calul respins la cursele de galop, dar după un timp îi descoperise întâmplător potenţialul pentru cursele de trap. Geambaşul antrena armăsarul de obicei în faţa căruţei şi doar la curse îl mai încăleca grăjdarul, pe care mişcările foarte dure ale calului în trap îl obosiseră repede. După aproape trei mile în şaua lui Spirit, acesta nu mai avea energia necesară spre a-şi struni încăpăţânatul armăsar. Oricât striga ori agita biciul, calul alerga după coada lui Lucille nechezând asurzitor.

Lăptarul din şaua masivă a lui Danny Boy îşi stăpânea mai bine animalul. În ciuda tuturor zvonurilor, acesta renunţase şi acum la angajarea unui jocheu şi îşi strunea Cobul, deşi nu era cel mai bun călăreţ. Dar pe spinarea latră a lui Danny se sta mai bine decât pe pur sângele Spirit şi, în plus, călăreţul şi calul lucrau de mult timp împreună. Howdy Miller ştia cum să îl stimuleze pe Danny! Se împotrivi puţin, dar se supuse şi alerga alături de iapa după care tânjea. Trecu linia de sosire odată cu Lucille.

Imediat după încheierea cursei se aşternu liniştea. Spectatorii erau prea surprinşi pentru a aplauda. Nimeni nu prevăzuse această ordine: Danny Boy, Lucille, Spirit.

Cu excepţia unui autointitulat cunoscător în materie de cai de curse din Greymouth, Coasta de Vest...

CAPITOLUL 3

Conform planurilor, linia de cale ferată Midland Linie dintre Christchurch şi Coasta de Vest străbătea un peisaj natural fermecător. Alpii sudici constituiau un decor grandios, iar pădurile şi lacurile aflate de-a lungul liniei ofereau în lumina soarelui imagini de basm. Calea ferată reprezenta şi o provocare uriaşă pentru arhitecţi şi grupurile de constructori. Colin rămăsese aproape mut când văzuse abisurile care trebuiau traversate de poduri, versanţii în care liniile parcă se înfigeau şi râurile care aveau să fie traversate ori ocolite.

— Asta va dura ani buni! oftă el când, împreună cu alţi doi din Armed Constables, se prezentase la şeful sectorului în construcţie.

Julian Redeliff, un bărbat tânăr şi voinic, ale cărui haine murdare dovedeau că pusese osul la treabă, îi salută prietenos. Trebuie să fi auzit şi remarca lui Colin, pentru că îi făcu amuzat cu ochiul.

— Fără îndoială! răspunse el. Aşa se întâmplă cu minunile tehnicii, nu apar din nimic. Midland Line reprezintă o provocare! însă eu sunt convins că ceea ce realizăm noi aici va fi admirat şi peste o sută de ani şi chiar mai mult. Putem fi încântaţi că am participat la asta. Radiind de mândrie şi plin de vervă, Redeliff adăugă: Aşadar, domnii mei, cucerim trecătoarea Arthur! Are careva dintre dumneavoastră experienţă de constructor?

— Ce experienţă? îl întrebă uluit Colin.

Bărbatul îndesat şi cu păr castaniu îl privi nemulţumit pe Colin şi continuă:

— De constructor, tinere. Ori de căutător de aur... ne bucurăm când băieţii din Armed Constabulary ştiu să ţină în mână o lopată. Nu este chiar o activitate specifică profesiei, dar este mai bine decât să împuşti maori.

Julian Redeliff părea foarte convins de ce spune.

Colin vedea altfel lucrurile.

— Mr... ăă... Redeliff, ni s-a spus că vom primi poziţii de conducere, noi...

Redeliff râse din toată fiinţa.

— Dacă dumneavoastră vreţi să construiţi poduri şi să săpaţi tuneluri, Mr. Coltrane, eu nu mă opun.

— Sergent Coltrane, îl corectă băţos Colin.

— Sergent, spuse zâmbind Redeliff, arătaţi-mi câteva desene tehnice de construcţii şi sunteţi omul meu! Vă pun la dispoziţie imediat un grup pentru primul sector. Dar în cazul în care cunoaşteţi fierul doar sub formă de glonţ, iar experienţa dumneavoastră privind exploziile se limitează la focul de armă, atunci mai bine puneţi mâna pe lopată şi concentraţi-vă la ce trebuie făcut.

— Eu am presupus că trebuie să supraveghem oamenii.

Redeliff oftă şi arătă către un grup de muncitori care nivelau terasamentul pentru un segment de şină. Înainte, aceştia săpaseră în stâncă. Cei mai puternici dintre ei încă mai loveau cu târnăcopul stânca tare ca fierul, alţii montau traversele.

— Nu suntem în Australia, sergent, zise Redeliff şi îl salută pe unul dintre bărbaţi, care ridicase scurt privirea. Cei de aici nu sunt condamnaţi, ci muncitori liberi, gata să îşi câştige banii lucrând din greu. Nu au nevoie de supraveghere şi mai ales nu de una înarmată. Îşi respectă şefii de echipe, pentru că aceştia muncesc şi mai abitir şi, în plus, se pricep şi ceva mai bine. Dacă au fost din Armed Constables, căutători de aur sau gropari, nu are importanţă.

— Dar...

Colin vru să obiecteze, dar Redeliff îl opri.

— Deci, băieţi, termină şeful constructorilor formalităţile de bun venit la Midland Line. Dacă puneţi osul la treabă, puteţi avansa repede ca şefi de echipă, trebuie să fiţi

deştepţi, altfel nu aţi fi sergenţi sau ce sunteţi. Aici există muncă pentru fiecare, doar pe şmecheri îi trimitem acasă.

La ultimele cuvinte se întoarse către Colin, care îi răspunse cu o privire rece.

— Despre asta încă nu s-a spus ultimul cuvânt! zise el.

Redeliff îi întinse o lopată.

— Poftim, să înlocuim cuvintele cu faptele. În ce mă priveşte, poţi să mă reclami cât vrei, tinere. Au mai făcut-o şi alţii, nu sunteţi voi singurii de acest fel trimişi aici. Dar nu îţi va folosi la nimic. Asta este situaţia. Guvernul a angajat tineri ca voi ca să ciomăgească maorii. Dar după cât se vede, ei s-au dovedit adevăraţi îngeri ai păcii.

Redeliff râse. Vestea îndoielnicei victorii din Parihaka ajunsese şi aici. Apoi continuă:

— Pentru căscat gura nu se plăteşte. Este de lucru la construcţii de căi ferate, drumuri şi poduri. Aşa că fă-ţi treaba unde eşti pus ori demisionează şi caută-ţi altceva.

Cu asta, Redeliff le arătă iarăşi grupul de muncitori şi plecă.

Colin Coltrane apucă lopata scrâşnind din dinţi. Va demisiona din această slujbă! O va face imediat ce va găsi altceva! se gândi la Matariki şi concluzionă că trebuia să o viziteze cât mai curând posibil.

A durat mai bine de două luni până când societatea pentru construirea căii ferate le dădu liber oamenilor mai mult de câteva ore. Şi când, în sfârşit, s-a întâmplat asta, Colin ar fi preferat să îşi petreacă timpul precum ceilalţi lucrători: să călărească până la prima aşezare unde exista un pub, să tragă o beţie în fiecare seară şi să doarmă, să doarmă, să doarmă. Niciun membru al Armed Constables nu mai trudise vreodată ca la Midland Line.

După prima zi, pe Colin îl dureau toate oasele, pentru că lucrase la nisip şi la căratul traverselor. Fireşte, cu timpul, nu i-a mai fost atât de greu, dar niciodată nu s-a obişnuit

cu această muncă obositoare şi uneori chiar periculoasă. La dislocarea stâncilor şi la ridicarea podurilor au fost mulţi oameni răniţi – Midland Line era smulsă naturii cu forţa, iar munţii păreau că se apără cu disperare, în orice caz, după scurt timp, Colin nu mai avea ochi pentru frumuseţea pădurilor din care dobora copaci şi pentru grandoarea ţinutului montan, cu care bărbaţi ca Redeliff îşi măsurau hotărâţi forţele. Aici nu exista viaţa pe care şi-o imaginase el. Era obişnuit să dea ordine, iar în copilărie învăţase să vândă. Nu îi plăcea să organizeze, ca Redeliff, şi nici să se omoare cu munca, precum muncitorii la calea ferată.

Ca adolescent, prospectarea auriferă îl atrăsese mai puţin decât negustoria de cai, şi cu siguranţă că nici la Midland Line nu va îmbătrâni. Deocamdată însă, nu îi venise nicio idee pentru o afacere de succes care să îl ajute să îşi clădească viitorul. Încă mai cugeta la asta, în timp ce îşi struni calul mai întâi către Canterbury, apoi spre Dunedin. Matariki era probabil deja liberă pentru el. Promovase examenul de absolvire la High School şi ardea de nerăbdare să se mărite. Colin se gândea la râsul, la sărutările şi la trupul ei mlădios, dar şi la dotă. Dragostea pentru Matariki Drury era un dar din toate punctele de vedere. Fata îi încălzea inima şi reprezenta poarta către o viaţă nouă, în care Colin Coltrane putea deveni propriul său stăpân, cum fusese tatăl lui la ferma de pe Avon River.

Pentru a o vedea pe Matatiki, Colin trebui să călărească până în munţii din Otago. Aşa cum se aşteptase, fata absolvise examenul şi abia se întorsese acasă. La ferma familiei Drury, Colin se simţea încordat. Între timp se interesase cât de cât de situaţia din Insula de Sud şi potrivit informaţiilor obţinute, Michael Drury nu putea fi considerat un baron al oilor, cum era de exemplu Warden ori Barrington în Canterbury Plains. Otago şi zona din jurul localităţii Lawrence era una a crescătorilor de oi, dar marii

baroni se aflau mai curând în câmpiile vaste din Canterbury sau în zona superioară a Otago, în regiunea premontană. Sub denumirea de Tuapeka, Lawrence fusese cunoscut anterior mai ales pentru terenurile aurifere decât pentru creşterea animalelor, şi după cum sugerase Matariki, banii pentru Elizabeth Station proveniseră tot din prospecţiuni. Colin îşi amintea vag nişte zvonuri privitoare la descoperirile spectaculoase făcute de familia Drury pe acele terenuri. Existase şi un caz mortal acolo şi căutătorii de aur din Tuapeka pomeneau în acest context şi numele tatălui său. Mai mult nu ştia. Ian Coltrane murise la scurt timp după aceea şi decesul îl marcase pe Colin, pe atunci în vârstă de cincisprezece ani. Acesta părăsise Tuapeka imediat şi crescuse în gospodăria urbană a mamei sale. Despre moartea tatălui său nu cunoştea amănunte, iar atunci Michael Drury nu îl interesase. Acum, de acesta era mai degrabă interesat, deşi nu era tatăl natural al lui Matariki. Ştia că avusese o legătură cu mama lui... Colin considera istoria familiei cam încâlcită, dar va avea cândva suficient timp ca să o descâlcească.

Înainte de a-şi continua drumul spre Lawrence, petrecuse o noapte în casa parohială din Caversham şi nimerise într-o tragedie familială. Deşi nu pricepea de ce Kathleen şi mai ales sora lui trebuiau să fie atât de marcate de moartea unui tânăr bancher din Insula de Nord. Bun, bancherul fusese căsătorit cu Chloe Eduards, cea mai bună prietenă a lui Heather, dar Heather abia dacă îl cunoscuse. Cu toate acestea, umbla plânsă, cu faţa înroşită, şi nu mai lăsa din mână scrisoarea prietenei ei.

Terrence Boulder murise într-un accident pe mare. Tânărului îi plăcea să navigheze cu ambarcaţiuni cu vele şi dintr-o croazieră nu se mai întorsese. Chloe era distrusă de durere şi intenţiona să revină în Insula de Sud. Heather şi Kathleen nu mai discutau despre nimic altceva, erau

preocupate doar să o consoleze pe Claire Dunloe şi să o ajute pe Chloe să treacă peste durerosul eveniment. De aceea problemele lui Colin pe şantierul căii ferate nu o interesau pe Kathleen. Doar reverendul îi ascultă necazul cu oarecare compătimire, dar ridică din umeri.

— Am prevăzut lucrurile astea din Anglia, spuse el, în cele din urmă. Maorii nu sunt un popor de răzvrătiţi. Tulburările din Insula de Nord, denumite războaie, nu puteau fi oprite. Câţiva nebuni charismatici au urzit acolo ceva de pe urma căruia au avut toţi de suferit, maorii şi *pakeha*. Acum însă, lucrurile se liniştesc treptat. În orice caz, nu de armată şi de trupe numeroase de poliţişti este nevoie. Mr. Redeliff al tău are dreptate: cu timpul, trebuie să te împaci cu slujba la construirea căii ferate ori să cauţi altceva. Construcţia căii ferate are viitor, iar tu ai cap! De ce nu îţi dai silinţa şi vei vedea dacă într-un an ori doi nu te trimit la universitate. Inginerii au căutare, cu siguranţă că societăţile de construcţii de căi ferate plătesc burse.

Colin răspunsese clătinând din cap. Nu se gândea să studieze. Nu, ieşirea lui din această dilemă se numea Matariki. Şi în dimineaţa următoare porni la drum spre Lawrence plin de speranţe. Poate că va găsi ceva de lucru chiar la fermă. Orice era mai bun decât dinamitările, montările de şine pe buze de prăpăstii şi truda chinuitoare la tăierea buştenilor de fagi.

Între Dunedin şi Elizabeth Station, în apropiere de Lawrence, erau cam patruzeci de mile. Cu calul lui rapid, Colin le-a parcurs repede, drumul fiind bun. Cu doar câţiva ani în urmă, aceasta era o rută foarte circulată, pe aici se îndreptau căutătorii către câmpurile aurifere, iar negustorii îi aprovizionau cu bunurile necesare. Între timp, căutătorii de aur au migrat în alte părţi, Lawrence devenind un orăşel obişnuit, centru al unei comunităţi de fermieri şi crescători de vite. Elizabeth Station făcea parte dintre

fermele mari, iar oamenii din localitate vorbeau cu respect şi cu puţină invidie despre proprietatea lui Michael Drury.

Drumul îl conduse pe Colin prin munţi, printr-un peisaj pustiu, în jurul localităţii Lawrence se putea observa cu uşurinţă distrugerea pădurilor şi a platourilor de către căutătorii de aur. Aici, pământul fusese săpat în repetate rânduri, pâraiele deviate, arborii tăiaţi. În anii de maximă exploatare, Gabriels Gully, centrul câmpurilor aurifere, ajunsese un pustiu noroios. Între timp, iarba se refăcuse şi doar câţiva temerari mai concesionau noi parcele ori le răscoleau pe cele vechi după resturile unor zăcăminte. Însă vor trece ani până vor creşte arbori, până când păsările se vor întoarce şi natura va semăna cât de cât cu minunăţia străbătută de Colin în podişuri.

Tânărul îşi strunea calul pe cărări întortocheate, printre stânci şi pâraie cu apa clară, cu păşuni neatinse, de un verde-închis, şi cu păduri de fagi rari. Pe aici, căutătorii de aur nu bântuiseră niciodată, ceea ce era ciudat. Matariki îi povestise puţin despre faptul că Elizabeth Station fusese întemeiată pe fostul teren aurifer concesionat de Michael Drury ori undeva mai sus. Soţii Drury reuşiseră să cumpere pământul datorită relaţiilor mamei ei cu tribul local al maorilor. Colin zâmbi când se gândi la explicaţia lui Matariki.

— Şi de ce nu au exploatat terenul aurifer? o întrebase Colin, dar fata ridicase din umeri.

— Ah, da, acolo nu mai era aur.

Lui Colin i se părea straniu. Banii pentru cumpărarea pământului trebuie să fi venit de undeva. Maorii i-or fi făcut lui Lizzie o reducere la preţ, dar cu siguranţă nu i l-au dăruit. Plus că şi-au cumpărat oi, au construit casă...

Trecând pe lângă o fostă tabără a căutătorilor, Colin se gândi că trebuia să fi fost cabana construită de Michael Drury pe terenul aurifer. Îşi amintea vag că Michael şi

partenerul lui nu au trăit în tabăra Tuapeka, ci la câteva mile de ea. Mărturie a activităţii celor doi stătea şi un loc de decantare. De aici să fi provenit bogăţia familiei lui Matariki?

Colin abia îşi stăpâni impulsul de a descăleca şi a cerceta pârâul mai îndeaproape. Nu ar fi folosit la nimic însă, nu avea habar cum se caută aurul. Cu tatăl lui săpase fără niciun plan, ca majoritatea celorlalţi aventurieri. Lăsă cabana în urmă şi călări mai departe prin păduri. Drumul era desfundat, dar natura rămăsese neatinsă. Arborii păreau să se înalţe până la cer, iar pajiştile erau pline de stânci. Povârnişurile îi aminteau lui Colin de trecătoarea Arthur, dar zona era mult mai puţin sălbatică şi mai puţin ostilă supravieţuirii. Dimpotrivă, unele văi şi cursuri de pâraie păreau chiar ospitaliere, cu luminişuri şi versanţi puţin abrupţi, pe care crescuse iarba. Acest cadru parcă invita la construirea unei ferme. După un timp, Colin întâlni şi primele turme de oi, mici, dar cu animalele de rasă. De-a lungul unui pârâu dădu de o cascadă care îşi vărsa apele într-un iaz mic. Pe păşunea alăturată, cinci stânci ţâşneau din pământ ca nişte ace, iar pe înălţimea vecină se ridica Elizabeth Station. Nu era un conac la fel ca în multe ferme din Plains, dar era o casă de fermier solidă, confortabilă, cu grajduri şi înconjurată de păşuni.

Lui Colin îi amintea de vechea fermă a părinţilor lui din Avon, dar Elizabeth Station părea mai impozantă şi mai solidă, şi mai ales foarte bine întreţinută. În grădină se vedeau flori şi arbuşti de rata, iar pe un povârniş, viţă-de-vie. Colin îşi aminti că Matariki îi povestise despre ciudata ambiţie a mamei ei de a cultiva viţă-de-vie în Noua Zeelandă şi de a obţine vin de aceeaşi calitate ca în marile podgorii din Europa.

Tânărul sergent clătină din cap. Nu îi plăceau asemenea

acţiuni lipsite de orice perspective. De la tatăl lui învăţase că o femeie trebuie să se ocupe de gospodărie, de vite şi de copii şi să nu aibă idei proprii. Văzuse la mama lui unde se ajungea când era scăpată din frâu. Îşi zise că lucrurile nu vor ajunge aici în cazul lui Matariki. De aceea era mai bine să se însoare cu ea imediat. La universitate i se băgau în cap numai mofturi.

La prima vedere, casa şi grădina familiei Drury erau pustii, probabil că locatarii erau la animale.

Brusc, dintre butucii de vie răsări un maori voinic. Colin se sperie de moarte. Ca orice membru al Armed Constable, duse instinctiv mâna la armă, dar lucrând la construcţia căii ferate, nu mai purta aşa ceva. Şi dacă se uita mai atent, băştinașul nici nu părea ameninţător. Nu era nici măcar tatuat. Toporul lui era o unealtă, nu o armă. Acesta privea totuşi bănuitor la Colin şi la calul său, apoi strigă ceva în direcţia viei de unde, spre uşurarea lui Colin, apăru mama lui Matariki. Firava Lizzie Drury nici nu se văzuse dintre lăstarii de viţă, îi zâmbi lui Colin după ce îi spuse bărbatului maori că totul era în ordine. Când femeia se îndreptă spre oaspete, acesta o urmă.

— Bine aţi venit, Mr. Coltrane!

Lizzie Drury îl privi prietenoasă, dar surâsul ei nu era nici pe jumătate atât de cald şi radios ca al fiicei ei. Cel puţin nu la vederea lui Colin.

— Matariki se va bucura, vorbeşte de zile întregi doar despre vizita dumneavoastră, în caz că nu vorbeşte despre curse.

Între timp, Colin descălecase şi Lizzie îi întinse mâna, apoi îl prezentă pe bărbatul maori:

— Dumnealui este Hemi Kute, Mr. Coltrane, prieten al familiei noastre. A avut amabilitatea ca astăzi să mă ajute la vie, în timp ce Michael alege câteva oi şi Riki îşi antrenează calul.

Fraţii lui Matariki se aflau din iarnă la un internat din Dunedin, ceea ce tânărul deja aflase.

Colin nu ştia la ce să se aştepte, dar bărbatul cel voinic îşi şterse degajat mâna murdară de pantaloni şi i-o întinse.

— Mă bucur să vă cunosc, zise el cu o expresie a feţei mai curând fioroasă. Suntem nerăbdători să îl cunoaştem pe cel ales de Matariki. Cei din Ngai Tahu se vor bucura să vă ureze bun venit în satul nostru.

Puţin surprins, Colin îi strânse mâna băştinașului. Dacă aici aşa erau toţi, înţelegea vorbele reverendului. Nu era nevoie de nicio armată pentru a trăi în armonie cu triburile din Insula de Sud. Până atunci, Colin nici nu prea văzuse maori în zonă. Redeliff negocia cu triburile cărora le aparţineau terenurile pentru calea ferată, dar pentru asta nu avea nevoie de sprijin armat.

Lizzie se îndreptă către casă.

— Să intrăm, Mr. Coltrane, după atâta drum călare vă este poate sete. Matariki trebuie să apară curând, vă aştepta astăzi. Dar ia foarte în serios această cursă. Are totuşi un Cob, spune ea, şi nu se poate lăsa de curse. Dar ce-i cu tine, Hemi?

— Trebuie să plec, vrem să trimitem câteva oi la Dunedin odată cu transportul pentru Michael şi am promis să ajut la alegere. Mai prind doar câţiva peşti şi mă duc acasă, răspunse acesta aruncându-i lui Lizzie o privire curioasă.

Colin o urmă în casă pe Lizzie încruntat, în timp ce Hemi se îndreptă către pârâu. Tânărului i se păru ciudată şi situaţia aceasta. Bărbatul nu putea să pescuiască decât în faţa casei stăpânului?

Lizzie râse când el făcu această remarcă.

— Hemi nu este angajatul nostru, răspunse ea. Este doar un prieten, aşa cum am spus. Spre deosebire de ceilalţi membri ai tribului, el este interesat de viticultură,

cel puţin îi place vinul. Iar eu am profitat fără ruşine. Lizzie zâmbi şi adăugă: Mă ajută la vie, altfel...

— Altfel creşte oi? se interesă Colin.

Şi lucrul acesta era neobişnuit. Cu excepţia comunităţii din Parihaka, triburile maori nu se prea ocupau cu agricultura şi rar aveau vite.

— Tribul lui are oi, precizează Lizzie. Şi sunt oi bune. Michael nu poate dormi nopţi întregi la gândul că ei îşi vând berbecii la licitaţii mai bine decât el.

Acest lucru nu părea a fi luat însă prea în serios, dacă ea râdea îngăduitoare.

Colin îşi propuse să nu se mai gândească la acest trib ciudat, dar reţinu informaţiile. Dacă se va decide să facă din nou negoţ cu animale, băştinașii puteau fi un client interesant, mai ales că descendenţa lui Matariki îi oferea căi sigure de abordare. Dar acum îl interesa mai mult ceea ce spusese Lizzie despre logodnica lui şi despre o cursă de cai.

În timp ce îi oferi lui Colin un pahar cu apă şi pregătea masa pentru prânz, Lizzie îi dădu acestuia şi alte informaţii.

— Oh, asta este o altă idee a reverendului Burton. Pentru care episcopul probabil îl va ostraciza iar. De fiecare dată, Kathleen se ia cu mâinile de păr. Dar Peter este de părere că oamenii fac oricum pariuri şi că o cursă hipică ar fi un prilej şi pentru strângerea de fonduri pentru săraci. El va veghea să nu fie ceva periculos. Îi va urmări şi pe călăreţi, şi pe pariori, că îşi cunoaşte oiţele. Va paria salariul pe o săptămână pe Matariki şi pe calul ei, Grainie, că nu vor fi probleme.

Lizzie râse.

Colin aruncă o privire scurtă, dispreţuitoare calului său lăsat în faţa casei. Un animal focos, cu picioare lungi ar putea câştiga cursa. Dar poneiul lui Matariki...

— A fost o glumă, îi explică Lizzie, când el îi împărtăşi opinia sa. Este o cursă de trap, o modă nouă în Plains. Moda provine din Anglia, cum se putea altfel... în orice caz, este vorba despre câteva mile, nu despre un traseu scurt ca la cursele de galop, iar caii trebuie să meargă la trap. Cine galopează este eliminat ori trebuie să ia cursa de la capăt. Întrebaţi-o pe Matariki, ea se pricepe, dar uitaţi-o ca vine!

Mica iapă a lui Matariki se apropia nu la trap, ci la pas. Matariki voia să o răcorească înainte de a o băga în grajd, dar când văzu calul lui Colin o forţă pe Grainie să meargă la galop. Aruncă frâul peste bârnă, alături de cel al calului lui Colin, şi dădu fuga în casă, unde sări direct în braţele tânărului.

— Colin, dragule, nici nu ştii ce dor mi-a fost de tine!

El o sărută şi ea răspunse furtunos lipindu-se de el. Chipul lui Matariki era bronzat şi mai rotund decât în perioada lipsurilor de la Parihaka. Îşi împletise părul ei negru şi lung în cozi şi purta un costum de călărie maro nou, care fusese însă atât de des folosit, încât părea deja uzat. Talia lui Matariki era atât de subţire încât nici nu mai avea nevoie de corset. Totuşi, o fată *pakeha* cuminte l-ar fi folosit, dar Colin alungă din minte acest gând. Ea era un copil al naturii şi din partea lui putea să rămână aşa.

— Trebuie să îmi povesteşti totul despre construirea căii ferate! îi ceru Matariki cu sufletul la gură. Cei din Dunedin zic că este palpitant. O adevărată activitate de pionierat, până acum s-au putut traversa munţii doar pe cal. Lucrezi sub conducerea acelui Redeliff? La universitate se spune că ar fi un geniu.

Lui Colin nu îi ardea să vorbească despre linia ferată şi mai ales despre şeful lui, ale cărui performanţe nu îl impresionau. Povestea curselor de trap îi părea mult mai interesantă. Şi desigur că nu era greu să o abată pe

Matariki către tema lui preferată de discuţie.

În timp ce o ajută pe Lizzie să taie pâinea şi să o aducă la masă, după ce îl salută pe tatăl ei aproape tot atât de furtunos ca pe Colin, şi în timp ce mânca supa cam fadă din cartofi dulci şi carne de iepure, fata vorbea cu vervă despre noul sport şi despre ideea temerară a reverendului Burton.

— Nu doar caii pursânge pot să câştige, este vorba despre trap, nu de cât de repede se galopează. Nici în Anglia nu se călăresc caii, ei aleargă înhămaţi la sulky, şaretele acelea uşoare pe două roţi.

Michael şi Lizzie schimbară scurte priviri. Colin Coltrane nu o întrerupse pe Matariki, dar fără discuţie că ştia ce este un sulky. Sau nu îi spusese nimic fetei despre trecutul lui ca geambaş?

— Desigur că pentru asta este nevoie de piste netede, aici se aleargă doar o milă şi jumătate, spre Dunedin şi înapoi. Acolo se aleargă mai bine, dacă nu vrei să îţi rupi osiile. Oricum, în Plains au schimbat destinaţia unei piste de galop – cu totalizatori şi pariuri şi tot ce ţine de asta. În timp, va deveni un adevărat sport, asta este părerea reverendului. El crede însă şi că nu este bine că oamenii sunt ispitiţi de jocurile de noroc, iar femeile deja protestează, aceleaşi care sunt contra alcoolului, pentru că bărbaţii risip... cheltuiesc banii pe whisky. Şi nici pentru cai nu este bine, hangiul de la pubul din Caversham vrea să îi pună poneiului său un frâu special, cum au în Anglia caii de la trăsurile oamenilor de vază. Acesta le ţine capul ridicat şi nu mai pot galopa uşor. Fireşte că eu niciodată nu aş face aşa ceva cu Grainie, nu ar fi cinstit... şi ea este oricum mai rapidă decât poneiul lui Mr. Allerton. Ea...

Matariki nu mai contenea să îşi laude calul, în timp ce Colin era interesat mai mult de acest nou şi ciudat sport. Pentru care era nevoie de anumiţi cai. Alţii decât cei

pentru curse şi cu siguranţă nu cai pursânge. Cu micuţii Cob se puteau organiza poate activităţi de binefacere, dar nu curse serioase. Colin avea în faţa ochilor calul potrivit: mai firav decât Grainie al lui Matariki, dar cu aceeaşi forţă pentru trap, se gândea să încrucişeze cai din rasa Cob. Prin încrucişarea cu armăsari pursânge ar putea rezulta tipul perfect, poate chiar din a doua generaţie. Dar ameliorarea s-ar realiza odată cu dezvoltarea sportului. Cu siguranţă că va mai dura câţiva ani până la constituirea unei scene hipice cu cai într-adevăr potriviţi.

În mintea lui Coltrane încolţi un plan. Se va întoarce la trecătoarea Arthur şi va mai lucra câteva săptămâni la şantierul căii ferate. Dar când reverendul va da startul acestei curse, va fi aici. Apoi va şti exact ce avea de făcut. Parcă şi vedea firma de la intrarea în herghelia lui pentru montă: COLTRANE’S TROTTING WINNERS.

CAPITOLUL 4

Victoria cailor Danny, Lucille şi Spirit nu l-a făcut pe Eric Ferice cu adevărat bogat. Premiul putea să fie mult mai mare. Eric pariase spre sfârşitul lunii şi poate că remarca lui Travers cu privire la laptele pentru copiii îi mai frânase euforia. Pusese în joc doar zece şilingi cu care a câştigat ceva mai puţin de douăzeci de lire. A fost totuşi mai mult decât văzuseră ori avuseseră vreodată Eric şi Violet.

— Putem să cumpărăm o casă adevărată! spuse dintr-o suflare Violet. În oraş. Poate cu o mică prăvălie. Eu... eu aş putea să croiesc haine şi să le vând.

Îşi exersase talentul de croitoreasă şi în scurta perioadă petrecută în Dunedin, la Kathleen Burton. Fireşte că nu putea să facă o colecţie ca acelea de la Lady’s Goldmine, dar era în stare să croiască îmbrăcăminte de duminică pentru soţiile de mineri ori pentru femei ca Mrs. Travers.

— Iar Roşie şi ceilalţi copiii ar putea să meargă la şcoală! adăugă ea. Înfiinţarea unei şcoli în Greymouth era

în stadiul de discuţie, însă copiii minerilor frecventau rar o asemenea instituţie. Drumul de la aşezări ca Billertown sau Lamberttown până în oraş era prea lung pentru cei mici, iar cei mai mari găsiseră deja de lucru în mine.

Eric râse batjocoritor:

— Şi eu să scot în continuare cărbune? Ţi-ar conveni! Nu, Violet, banii ăştia nu-s destinaţi unei vieţi într-un loc împuţit. Ne vor ajuta să plecăm de aici! Plecăm în Plains, Vio! De acum am să mă ocup de cai!

Prima mişcare a lui Eric pentru realizarea acestui plan a fost să cumpere o mârţoagă maronie, susţinând că aceasta ar avea potenţial pentru cursele de trap. Violet considera că la cât de mică şi de slabă era, abia putea să tragă o căruţă. Eric apăru cu ea şi cu o căruţă cu loitre, veche, dar capabilă să transporte avutul familiei prin trecătoarea Arthur. Plecară de data aceasta toamna şi pădurile de fagi din stânga şi dreapta drumului străluceau în nuanţe de roşu, galben şi maroniu. În munţi deja se aşternuse zăpada şi de-a lungul pâraielor uneori dimineaţa se forma un strat înşelător de gheaţă, la fel şi pe stânci, şi pe plante. Dar lui Violet nu îi ardea de peisaje. Murea de frică să nu o apuce durerile naşterii pe drum. Şi, în plus, era foarte ocupată să îi ţină pe Rosie şi pe bebeluş la căldură. În afara unei echipe care lucra la calea ferată, Violet şi Eric nu mai întâlniră pe drum niciun suflet.

— Peste câţiva ani, madam, veţi putea călători pe aici comod, cu trenul, îi spuse şeful grupului, un bărbat cu faţa roşie, amabil, al cărui nume era Redeliff. Acestuia i se făcuse milă de tânăra soţie cu burta la gură şi cu copii aproape îngheţaţi.

El invită familia Ferice să ia masa împreună cu muncitorii săi. La bucătăria de campanie se pregătise o tocană gustoasă, care îi mai încălzi pe călători. Şi corturile în care se mânca erau încălzite. Violet ar fi preferat să

rămână aici, dar fireşte că printre muncitori nu exista şi o moaşă.

Când, în sfârşit, ajunseră la Springfield, tânăra răsuflă uşurată. Era doar un sătuc, dar se apropia de civilizaţie. Pentru prima dată, Violet se bucură că lăsase în urmă Greymouth. Se despărţise cu părere de rău de Clarisse, Mrs. O'Brien şi Mrs. Travers, pe care abia la plecare reuşise să o plătească. Aici, aerul nu mai era tot timpul umed şi nici urmă de praful de cărbune atotcuprinzător, care zi după zi depunea un strat de murdărie unsuroasă pe pielea fiecărui locuitor al aşezării miniere. Prosopul cu care în fiecare seară îi curăţa feţişoara lui Joe nu se mai făcu gri, iar Violet avea senzaţia că putea să respire mai uşor.

Toate acestea îi readuseră buna dispoziţie şi ea se simţea mai optimistă. Poate că în Plains, în mica localitate Woolston, lângă Christchurch, unde Eric voia să se oprească pentru că aflase că exista o pistă pentru curse hipice, va fi într-adevăr mai bine şi poate că Eric se va schimba, aşa cum visase ea. De la primirea premiului, o lăsase în pace. Nu o întrebase pe Clarisse, dar bănuia că bărbatul mergea la o prostituată. Lui Violet îi era indiferent. Poate că asta o făcea din cauza stării ei avansate de graviditate. Se bucura şi că nu o chinuise în timpul călătoriei şi se gândea că bărbatul se va mai linişti, o va asalta mai rar şi mai puţin brutal. Şi era foarte încântată şi că Eric se despărţea de Jim şi de Fred. Violet îşi părăsi tatăl şi fratele fără niciun regret.

După cinci zile extenuante în care căluţul trase cu greu peste munţi căruţa grea şi Violet se întrebase dacă Eric chiar se pricepea la cai, ajunseră în câmpia Canterbury şi din întâmplare nimeriră într-o turmă de oi. Toamna, marii crescători îşi aduceau acasă animalele, care în primăvară fuseseră duse cu mieii pe podişurile înalte. Violet şi Roşie, şi chiar Joe, care împlinise un an, urmăreau turmele

mânate de câini. Erau însoţite de câţiva oameni călări, printre care şi maori. Violet, care învăţase de la Caleb câteva cuvinte în limba lor, îi salută cu *kia ora*, ceea ce îi bucură.

— Tu curând bebe! spuse serios unul dintre ciobani, arătând fără jenă spre pântecul lui Violet. Tu mai bine în sat, mai bine nu stat în căruţă.

— Mai am mai mult de patru săptămâni, răspunse Violet, dar bărbatul îi mai aruncă o privire cercetătoare şi clătină din cap.

— Nu. Crede mine. Eu cinci copii. Şi aduc bebe-oi de... numără el pe degete... de douăsprezece primăveri.

Violet îşi muşcă buzele. Bărbatul putea să aibă dreptate. De două zile o încercau când şi când dureri uşoare, însă pusese totul pe seama zgâlţâielilor căruţei. Şi dacă începeau? Dacă trebuia să nască singură, doar cu Eric şi cu copiii în mijlocul sălbăticiei?

— Prostii! îi răspunse bărbatul când ea îi împărtăşi temerile.

Dar au avut noroc că întâlniseră turmele spre seară şi o vreme merseseră alături. Bărbaţii i-au poftit să înnopteze împreună. La început, Violet s-a temut că Eric va refuza, maori i se adresaseră ei, în limba lui, când făcuse un popas lângă foc.

Eric ştia însă că proviziile lor erau pe sfârşite. Se pricepea să pescuiască şi să vâneze iepuri şi îi reproşa lui Violet că nu se descurca să jupoaie şi să frigă vânatul. În Plains, terenul era neted, dar drumurile erau proaste şi căruţa lor cu loitre nu avea suspensii. Seara, când hurducăielile încetară, Violet nu îşi dorea decât să se întindă şi să doarmă. Şi în timpul acestei sarcini se simţise la fel de slăbită ca la prima, chiar dacă nu îi crescuse burta la fel de mult. În ciuda oboselii, se vedea că era o femeie frumoasă şi după ce Eric acceptă invitaţia conducătorului

ciobanilor, bărbaţii se comportară chiar galant faţă de ea. Maorii îi făcură complimente în limba lor, uimiţi că Eric nu o înţelegeau, iar *pakeha* o tratară ca pe o lady. Violet aprecie noua situaţie. În Greymouth nu mai avusese parte de aşa ceva, cel puţin după ce se căsătorise cu Eric. Minerii nu aveau nici timp şi nici energie pentru cochetărie. În Plains, viaţa părea să fie mai puţin ostilă.

La început, Eric privi suspicios atenţia acordată soţiei lui, apoi le stârni interesul oamenilor când vorbi despre cursele de trap.

— Tu ai prevăzut asta? râse unul dintre ei. Locul doi pentru Lucy a noastră? Hei, Robby, ai auzit? Tipul a pariat pe tine şi a câştigat o avere! Hai să îţi dea un whisky!

Un bărbat tânăr şi blond care aştepta să îşi primească supa se apropie de ei neîncrezător.

— Robby Anders, se prezentă el.

— Şi asta este iapa-minune! Tovarăşul lui Robby arătă către o iapă ciolănoasă, aflată alături de ceilalţi cai. Permiteţi-ne să v-o prezentăm? Este Lucille!

Robby râse când lui Eric nu îi veni să creadă că avea în faţă un cal de trap în carne şi oase. Violet era mai puţin interesată, dar la prima privire îşi dădu seama de deosebirea dintre iapa suplă, dar cu musculatură bine conturată şi calul lor maroniu aproape leşinat de foame. Cu siguranţă, Eric nu făcuse o achiziţie grozavă. Dar deocamdată nu voia să se gândească la asta. Obosită, şedea pe o pătură, rezemată de o şa. Avea senzaţia că şi copilul din ea stătea mai comod, îl simţi răsucindu-se, schimbându-şi poziţia. Se petrecea ceva în pântecul ei, dar nu avea chef să îşi facă gânduri, se simţea doar sătulă şi epuizată.

— Şi o folosiţi la mânatul oilor? se interesă Eric, după ce o admiră mirat pe Lucille. Eu credeam, omule, cu asta poţi face totuşi bani la curse!

Robby Anders clătină din cap:

— Nu, prietene, eu nu sunt omul potrivit pentru aşa ceva. Să fac bani cu cai, cu asta s-au ocupat totdeauna doar pungaşii, la curse nu este altfel decât în afaceri. Eu am participat, a fost plăcerea mea, dar să pariez... în Woolston au vrut să mă linşeze pentru că am avut tupeul să mă prezint cu un cal străin, necunoscut, ba chiar aproape să câştig. Toată lumea se aştepta ca armăsarul negru să câştige cursa cu două lungimi de cal înaintea celui al lăptarului. Cel puţin aşa am auzit. Şi ce le fac sărmanelor animale ca să alerge la trap... Lucy merge de voie şi este cuminte. Dacă îi zic „trap”, nu mai galopează. Dar sunt unii care vor să câştige mereu, aşa că le bagă lanţuri în gură, ca să îi stăpânească. Ori le leagă capetele în sus, ca să nu se întindă la galop. Nu, mai bine mân oile.

Violet privea de la distanţă. Ceva îi spunea că această informaţie ar putea să fie importantă şi că pentru prima oară Eric asculta. Se părea că până atunci fusese păcălit de cunoscători, cu pariuri trucate. Când va avea timp de asta, mai târziu se va înfuria, dar acum se temea că va adormi sprijinită de şaua străină, dacă nu se ducea în căruţă. Roşie dormea deja, strângând ca întotdeauna bebeluşul lângă ea. Joe părea să se simtă bine şi contrar temerilor lui Violet, Roşie nu se purta cu el ca şi cum ar fi o păpuşă. Îl trata cu atenţie şi o ajuta cu plăcere la înfăşarea şi la îmbăierea lui. Violet i-l încredinţa cu speranţa că micuţa nu era atât de retardată cum părea. La despărţire, Mrs. Travers îi recomandase cu insistenţă să o ducă la un medic. Fără îndoială, era confuză şi avea probleme la cap, nu era posibil ca o fetiţă de şapte ani să înceteze brusc să mai vorbească. Dar nici nu îndrăznea să se gândească la bani pentru un doctor, cu tot câştigul lui Eric. Violet putea doar să spere că va găsi de lucru la Woolston. Va face economii şi va putea să plătească un medic.

Dar acum, Violet se îndreptă cu greutate şi scoase un ţipăt înspăimântător, străbătută de cunoscuta durere ascuţită. Se simţea penibil că i se întâmpla aici, printre toţi aceşti bărbaţi, dar apa i se rupse.

Ciobanii rămaseră surprinzător de calmi.

— Eu spus, zise liniştit ciobanul maori. Omule, Eric, tu du soţia în satul meu. Nu este departe de aici. Dar nevoie ajutor...

Eric părea indecis. Ardea de nerăbdare să ajungă la Woolston şi orice întârziere îl supăra.

— Nu se mai poate aştepta? întrebă el furios.

Tocmai promisese whisky-ul.

Bărbatul maori râse.

— Nu, copiii şi mieii nu aşteaptă. Tu...

— Dar...

Eric vru să protesteze, dar Violet gemu şi îl prinse cu mâinile de spate.

Se ridică în picioare, sprijinită de căruţă, dar nu avea să mai rezistente mult. Cu siguranţă va ţipa din nou, deşi nu îşi dorea asta.

— Ai grijă, Eric! interveni Robby Anders. Micuţa ta soţie va naşte noaptea aceasta, fie că ţie îţi convine ori nu. Iar eu voi avea o onoare deosebită să o duc cu celebra Lucille în satul lui Eu. Ei, ce zici? Puteţi să vă lăudaţi cu asta mai târziu în Woolston. Veţi avea astfel un start mai bun.

Robby Anders nu mai aşteptă reacţia lui Eric şi se şi apucă să-şi înhame iapa.

Pentru prima oară în viaţa ei, Violet simţi nevoia să sară de gâtul unui bărbat.

Lucille era superioară micuţului maroniu al lui Eric. Imediat se aşternu serios la drum, ceea ce îl făcu pe Eric să fie atât de entuziasmat, încât uită de Violet şi tot stimula iapa, care oricum zbura nebuneşte pe drumul prost.

— Atenţie, osiile! îl avertiză Robby, care se ţinea de capră lângă el. Nu rupeţi căruţa, dacă vă pasă de soţie!

Astfel ajunseră în câteva minute în satul maori, idilic situat la marginea unei pădurici de fagi. Eu, care le-o luase înainte pe calul lui, pentru a le anunţa sosirea, abia ajunsese şi îşi convinsese prietenii să deschidă poarta gardului care înconjura *marae*. Nu exista pază, pentru că tribul Ngai Tahu nu se temea de duşmani şi îi întâmpină bucuroşi pe musafirii târzii. Maorii încă nu dormeau. În micul sat foarte frumos şi bine întreţinut, focurile încă ardeau. Pentru bărbaţi şi pentru Eric mai rămăsese whisky, iar de Violet se ocupă o femeie foarte bătrână şi scundă, smochinită ca o prună uscată.

— Ea este Makere, îi traduse lui Violet o tânără. Fata vorbea bine engleza, probabil că frecventa o şcoală *pakeha*. A adus deja pe lume peste o sută de copii. Nu aveţi de ce să vă temeţi, madam.

Robby se pregăti să o aşeze pe Violet pe o targă, dar Makere se opuse.

— Poate să meargă liniştită, traduse fata. Este mai bine pentru copil.

Violet ar fi preferat targa, mai ales una care să nu o zgâlţâie, dar o urmă supusă pe moaşă, sprijinindu-se de fată. Cele două o conduseră într-o casă împodobită cu sculpturi în lemn şi o întinseră pe o rogojină.

Cu degete mici şi smochinite, moaşa îi pipăi cu pricepere pântecul şi organul genital, îi dădu un suc cu gust amar şi îi spuse ceva fetei care o ajuta.

— Copilul este bine aşezat şi este mic, traduse fata puţin jenată. Se părea că terminase de curând şcoala misionară. Dar Makere spune că dumneavoastră sunteţi slăbită, madam, nu aveţi forţă să împingeţi. De aceea ar putea să dureze mai mult. Îi pare rău.

— Am să mor? întrebă Violet încet.

Se temea de asta de când aflase că rămăsese din nou gravidă. Nu va rezista la încă o tortură cum fusese naşterea lui Joe.

Bătrâna maori clătină negativ din cap, ca şi cum ar fi înţeles-o. Probabil că mai auzise asta în engleză de multe ori şi recunoştea întrebarea după tonul vocii. Însă înţelegea şi puţină engleză.

— Nu, răspunse fata. Copilul este mic, iese repede. Nu este precum copilul aflat cu tine.

Violet se miră. Nu observase că moaşa maori îi văzuse pe Rosie şi pe Joe. Dar sub fruntea ridată se afla evident o minte trează şi, între riduri, ochii bătrânei erau vii.

— Fata nu este a ta, constată tânăra traducătoare.

Violet se gândi dacă ar fi bine ca în dimineaţa următoare, dacă va supravieţui naşterii, să i-o prezinte lui Makere pe Rosie. Poate că această femeie-maori avea cunoştinţele unui medic *pakeha* şi cu siguranţă nu era atât de scumpă.

— Este sora mea, şopti Violet. Cineva trebuie să aibă grijă de ea, nu trebuie să vadă asta.

Makere vorbi iar şi Violet o văzu pe traducătoare întrebând-o ceva pe bătrână.

— Deja a văzut prea mult, zise fata. Dar acum spiritele i-au închis ochii.

Violet ar fi vrut să îi pună mii de întrebări, însă în clipa aceea o cuprinseră din nou durerile şi luptă cu acestea.

— Nu luptă contra copil, spuse moaşa blând într-o engleză aproximativă. Spui bun venit... *Haere mai*!

Violet îşi muşcă buzele, dar zâmbi când durerea se mai diminuă.

— Asta înseamnă „Bun venit”? Bine ai venit? întrebă ea. *Haere mai*[7].

Traducătoarea confirmă.

— Şi este mai bine să vă ridicaţi în picioare, madam, şi

să faceţi câţiva paşi. Astfel copilul va veni mai repede.

Violet se ridică ajutată de fată.

— Nu madam, suspină ea. Violet.

Fata dădu din cap:

— Eu sunt Lani.

Violet suferi şi la naşterea celui de al doilea copil, dar incomparabil mai puţin decât chinurile iadului prin care trecuse la naşterea primului. Se petrecuse mai repede şi mai uşor şi, înainte de toate, nu mai fusese singură. Makere şi Lani au sfătuit-o, au sprijinit-o şi au consolat-o atunci când ţipa de durere. I-au dat apă şi ceai, care i-au mai domolit suferinţa. Nu se mai temuse aşa tare că era sclava neajutorată a ceea ce să i întâmpla. Makere îi verifica mereu deschiderea orificiul uterin şi poziţia fătului, iar Lani traducea. Pe Violet asta o ajută mai mult decât ceaiul şi sucul. Când pricepu ce se petrece cu ea, născuse deja.

De data aceasta nu mai trebui să îşi facă griji nici pentru Roşie. Lani îi spuse că Robby Anders o lăsase să o călărească pe Lucille şi copila chiar râsese puţin, apoi o încredinţase celorlalte femei din trib. Eric se lăsase pradă whisky-ului, nu îl mai interesa nimic, dar lucrul acesta nu supără pe nimeni. Bărbaţii maori contribuiau tot atât de puţin la naştere ca *pakeha*.

Luna apunea când Violet, cu un ultim şi lung ţipăt, aduse pe lume un copil foarte mic. Lani îl înveli repede într-o pânză şi i-l puse în braţe. Violet privi chipul înroşit şi atât de stafidit, aproape ca al moaşei. Ceea ce o făcu să zâmbească. Şi i se păru că bebeluşul îi răspunse cu un zâmbet.

Afară se petrecea ceva. Robby Anders băgă capul pe uşă.

— Tânăra lady nu mai ţipă, întrebă el îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

Makere îl lăsă să intre şi arătă spre bebeluş. Îl luase probabil drept tatăl acestuia.

Violet îi zâmbi epuizată şi lui.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc. Eric... şopti ea arătând spre afară.

Robby dădu din cap:

— După soţul dumneavoastră, aţi fi născut pe drum. Unii oameni nu ştiu să îşi preţuiască norocul. Dar el este pe măsura lumii în care se înghesuie. La Woolston o să aibă căutare. Bărbatul zâmbi şi adăugă: Lucille şi-a făcut bine treaba. Aveţi grijă de dumneavoastră şi de micuţa dumneavoastră surioară, madam.

Robby făcu un gest de rămas-bun.

— Ar trebui măcar să îi dau copilului numele dumneavoastră, spuse Violet înainte ca acesta să iasă. Tu ce părere ai? întrebarea fusese adresată micuţei fiinţe din braţele ei. Îţi place Robert?

Bebeluşul se încruntă. Robby râse. Părea că se simte onorat.

Doar Lani clătină din cap:

— Nu cred că îi place. Nu ai văzut, Violet? Este fetiţă!

Roberta Lucille Ferice a fost botezată două săptămâni mai târziu, în Woolston. Naşul ei a ţinut să vină la botez împreună cu „naşa”, dar a refuzat să înscrie patrupedul la o nouă cursă, care avea să aibă loc în curând, după cum spunea Eric cu importanţă. Soţul lui Violet îşi găsise şi o slujbă. Lower Heathcote Racing Club, înfiinţat de scurt timp, avea nevoie de îngrijitori la cai şi nu punea mare preţ pe calificare. Eric lucra acolo de o săptămână, dar se lăuda faţă de Robby că deţinea informaţii din interior. La următoarea cursă de trap parie tot ce mai avea pe un armăsar roşcovan cu numele de Thunderbird. Calul luptă vitejeşte, dar puţin înainte de linia de sosire jocheul pierdu controlul. Thunderbird începu să galopeze şi fu

descalificat.

Şi Violet ajunse din nou săracă.

CAPITOLUL 5

— Fireşte că trebuie să participi! Scrie la Wellington să îţi trimită calul!

Heather Coltrane insista să o convingă pe prietena ei. În sfârşit, găsise ceva pentru care Chloe Boulder manifesta o urmă de interes.

Fiica lui Claire Dunloe se întorsese definitiv din Insula de Nord în urmă cu două săptămâni şi Heather abia dacă îşi recunoscuse cea mai bună prietenă. Chloe, odinioară o fată exuberantă, părea distrusă şi împietrită. Nu putea să accepte pierderea soţului ei iubit şi vorbea mereu la prezent despre lucrurile care îi plăceau sau nu lui Terrence, despre mâncărurile preferate ale acestuia sau despre ce îl interesa. Când conştientiza că niciodată nu va mai râde şi nu va mai vorbi cu el, nu va mai mânca şi nu vor mai ieşi cu caii, izbucnea în plâns, fugea în camera ei ca să plângă în linişte sau, şi mai rău, se adâncea ore în şir într-o meditaţie mută. Heather încercase deseori să o însenineze ori cel puţin să o mai distragă, dar nu reuşise mai mult decât Claire şi Jimmy Dunloe. Aceştia o aduseseră pe Chloe din Wellington, unde avusese loc înmormântarea, deschiderea testamentului şi toate celelalte, la care Chloe făcuse cu greu faţă.

Tânăra femeie fusese înainte recunoscută pentru spiritul ei practic, organiza cu plăcere expoziţii şi comercializa tablourile prietenei ei şi ale altor artişti. Înainte de căsătoria lui Chloe, cele două tinere voiseră să deschidă o galerie de artă, iar după moartea lui Terrence, Heather sperase ca acest vis să se realizeze totuşi. Însă acum delicata ei prietenă cu păr negru, care trecuse prin viaţă dansând mereu, era obosită, tristă şi disperată. O făptură de neconsolat, retrasă, care aproape că nu mai ieşea din

casă, iar când ieşea se ascundea în spatele vălului de văduvă.

Abia în acea dimineaţă, când Heather reuşise să o aducă într-o vizită la soţii Burton, iar Peter amintise de cursele de trap, Chloe păru să revină la viaţă.

— Aveam un Hackney, spusese aceasta pe un ton neutru. Mi-l făcuse Terrence cadou. O iapă roşcat-aurie. Am pus-o la trăsură, dar se lăsa şi călărită. La vânătoarea din toamnă...

Chloe îşi reţinu un suspin, dar, spre uimirea lui Heather, continuase să vorbească, iar vocea ei devenea tot mai vie cu fiecare cuvânt despre calul ei Dancing Jewel şi despre aventurile din timpul vânătorii.

— A fost o vânătoare de vulpi adevărată, nici nu o să credeţi! Acest crescător de oi din Rimuta a adus vulpi din Anglia şi le-a eliberat pe pământurile lui. Chipurile, în primul rând, pentru a ţine iepurii sub control, pe care tot nişte nebuni i-au adus în Noua Zeelandă şi care acum îi mâncau iarba oilor. De fapt, vulpile nu trebuiau vânate, dar el a organizat totuşi o vânătoare de vulpi, şi Terrence...

Heather asculta uimită cum Chloe putea povesti ceva despre Terrence, de data aceasta fără să mai izbucnească în lacrimi. Ba chiar şi râse când descrise cum ea şi Terrence au ajuns primii la câinii care încolţiseră vulpea şi cum aceasta, şireată, a reuşit să scape.

— Era aşa de drăgălaşă, că aş fi luat-o cu noi. În niciun caz nu aş fi permis să fie sfâşiată de câini, de aceea Terrence...

Ochii lui Chloe străluceau când relata despre încercarea lui Terrence de a salva vulpea. Atunci, Heather îşi dădu seama cum putea să îşi smulgă prietena din letargie: iapa Dancing Jewel, moştenită de la Terrence Boulder, trebuia să fie vândută la Wellington şi, în cazul în care se mai afla

în grajdul închiriat, Chloe o putea aduce la Dunedin ca să o înscrie la cursa hipică de binefacere a comunităţii Caversham. Tânăra ar fi putut să îşi găsească astfel o ocupaţie, ar fi putut vorbi cu alţi oameni şi despre alte lucruri decât despre durerea şi pierderea pe care o suferise. Mai trebuia doar să o convingă.

— Şi dacă nu mai este acolo? întrebă Chloe pesimistă. La ghinionul meu...

Heather clătină din cap.

— Un cal atât de neobişnuit nu se vinde aşa repede, mai ales că este foarte scump. Dar oricum o să descoperi asta scriindu-i cât mai repede executorului testamentar. Cel mai bine ar fi să îi trimiţi o telegramă. Hai! Mergem la telegraf! Şi la întoarcere îţi cumpărăm un costum de călărie nou. Nu negru, ci unul albastru! Altfel îţi bagi calul în depresie!

Heather nici măcar nu cutezase să spere la aşa ceva, dar socoteala ei se confirmă. Chloe iubise toată viaţa caii. Mama ei, Claire, o încurajase să călărească de când învăţase să meargă. Spre invidia lui Heather, primise un ponei imediat ce Claire şi Kathleen făcuseră ceva bani şi, din fericire, Terrence, soţul ei, îi împărtăşise pasiunea. Numai şocul şi durerea trăite o făcuseră pe Chloe să o lase pe Jewel a ei în Insula de Nord, atunci când părinţii o luaseră acasă după moartea lui Terrence. Şi cu siguranţă că executorul testamentar, un tânăr avocat prieten al soţilor Boulder, ştiuse asta. În orice caz, nu vânduse eleganta iapă, ci se interesase serios cum putea expedia calul în cele mai bune condiţii.

Avocatul răspunse prompt la telegramă că iapa va fi expediată chiar în aceeaşi zi. Reacţia lui Chloe depăşi şi cele mai mari aşteptări ale lui Heather: iniţial, aceasta îşi făcu planul să plece la Blenheim imediat, pentru a-şi lua calul în primire chiar la sosirea feribotului, dar se gândi

apoi că transportul animalului ar putea şi să întârzie. Aşa că hotărî să călătorească în întâmpinarea lui Jewel. Împreună cu Heather, luă trenul spre Christchurch, unde făcură un tur de cumpărături şi o vizită la primul hipodrom din Plains.

Pista era într-o suburbie aflată la două mile de Christchurch, în Woolston, un sătuc cu un magazin general şi câteva fabrici de prelucrare a lânii. Un proprietar al unui grajd de închiriat avusese trăsnită idee de a construi un hipodrom şi de atunci se bucura de clienţi cu stare şi obţinea venituri suplimentare în weekend. Tocmai luase fiinţă şi un Racing Club cu sediul vizavi, care oferea antrenori şi găzduire pentru caii curselor de galop, precum şi locuri de muncă.

Heather şi Chloe apăruseră într-o zi în care se organizau curse şi fireşte că sperau să urmărească o cursă de trap. Asemenea întreceri aveau loc rar şi nu erau luate prea în serios de către crescătorii de cai pursânge.

— Ce mai adunătură! oftă lordul Barrington, baron al oilor şi unul dintre primii crescători de cai de curse din Noua Zeelandă. Oamenii vin cu caii de muncă, animale care trag căruţele cu lapte şi mai ştiu eu ce. Uneori îi aduc înhămaţi la trăsuri cale de peste patruzeci de mile, pentru a-i pune apoi să alerge trei mile la trap. De aceea gloabele sunt obosite şi scot timpi ridicoli. În Anglia, acest sport câştigă susţinători, dar aici oamenii simpli vor să se şi distreze.

Lordul îi privi condescendent pe cei câţiva ţărani, marinari pe ape curgătoare şi meşteşugari care pariau şi se înghesuiau la peluza de la marginea pistei. În spatele acestora demonstra un grup de femei, agitând pancarte cu inscripţii despre pericolele pariurilor şi ale alcoolului şi interpretând cântece religioase. Spectatorii nu le dădeau nicio atenţie ori le copleşeau cu ironii, pe care femeile le

suportau cu stoicism.

Cei mai avuţi din Christchurch ocupau tribunele şi lojele, purtând toalete elegante şi pălării extravagante ca la Ascot. La cursele de trap, după cum aflaseră Heather şi Chloe, nu venea crema cremelor din Plains. Hipodromul era deci la mâna claselor de jos. Muncitorii de la fabricile din jurul Woolstonului preferau cursele de trap în locul celor de galop, şi când îşi încurajau favoriţii şi se mai încăierau cu bookmakerii, făceau hărmălaie şi renunţau la politeţuri. Miza era în general un tenner, o bancnotă de zece şilingi.

— Pentru adevăratele curse avem de curând totalizatorul! le spuse lordul cu mândrie şi nu pierdu ocazia de a invita tinerele femei să parieze.

Din politeţe, cele două s-au decis pentru cai pursânge din grajdurile Barrington şi nu au fost dezamăgite: calul lui Heather ajunse primul, al lui Chloe pe locul al doilea, amândouă ieşind în câştig. Heather câştigă îndoit: Barrington o angajă imediat să facă portretul învingătorului şi ea petrecu timpul până la sosirea lui Jewel realizând schiţe şi un prim crochiu.

— Ar trebui să organizăm la Woolston, în următoarea zi de curse, o expoziţie cu tablourile tale, îi propuse Chloe.

Heather trase mai adânc aer în piept. Prietena îşi recăpăta personalitatea văzând cu ochii. Desigur că suferea ca şi înainte, dar nu se mai lăsa copleşită de durere. Pentru prima dată se apropie de Heather şi amândouă îşi donară câştigurile demonstrantelor pentru lupta lor împotriva alcoolului şi a jocurilor de noroc.

— De ce sprijiniţi această lume bizară? întrebă lordul Barrington neplăcut surprins. Nişte fanatice, am auzit că susţin până şi interzicerea vinului de liturghie în biserici!

Heather râse:

— Aşa zice şi tatăl meu vitreg. Dar, în fond, au dreptate.

Pentru dumneavoastră, mylord, sunt zece şilingi pentru un joc de noroc. Pentru un muncitor reprezintă un tenner, jumătate din câştigul lui săptămânal. Dacă bea aceşti bani şi îi pariază, copiii lui suferă de foame. De aceea se plâng aceste femei! Nu de bărbatul care dispare în pub. Şi nu la Mr. Brown ori la prietenii dumneavoastră de la totalizator!

După ce lui Chloe îi sosi calul, tânăra, însufleţită de ideea curselor de trap cu şaretă, îşi luă una. Fireşte că în Dunedin se călărea – ca la cele mai multe curse din Browns Paddock –, dar ideea de a concura la cursele de trap cu un vehicul i se păru lui Chloe şi mai interesantă. Spre deosebire de galop, care pentru un călăreţ era permanent o plăcere, trapul s-a dovedit a fi mai curând un fel de mişcare destul de incomodă. Când calul se „adună” şi se trage hăţul, este suportabil, dar se limitează viteza. A duce la capăt o cursă de trap presupunea o mare solicitare pentru călăreţ. Pe o şa pentru dame ar fi un iad, dar Chloe nu în aşa ceva voia să se lase atrasă, să se prezinte în faţa comunităţii religioase din Dunedin pe o şa pentru bărbaţi. Ideea ei era să facă această cursă mai simplă. Pe drumul bine întreţinut care pleca din Christchurch spre Otago, ea o surprinse pe Heather alergând cu mare viteză în trap cu Jewel. Hackney-ul era un cal născut pentru trăsură, doar rareori trecea la galop. Chloe nu va avea nicio problemă să facă iapa să îşi păstreze ritmul.

— Şi pe deasupra este minunată! se entuziasmă Heather. Ca o sculptură în aur pur. Vei atrage atenţia, Chloe, veţi fi cea mai frumoasă pereche din acea cursă.

Chloe râse, poate pentru prima oară de când îl pierduse pe Terrence.

— Aici nu este vorba despre frumuseţe, Heather, este vorba de tempo! Şi eu am de gând să câştig!

CAPITOLUL 6

Colin Coltrane părăsi şantierul căii ferate cu două

săptămâni înainte de prima cursă în scop caritabil din Caversham, dar nu fără să se certe zdravăn cu Julian Redeliff. Colin era un bărbat inteligent şi îşi însuşise uşor elementele de bază ale folosirii explozivilor şi ale construirii podurilor, iar dacă ar fi avut puţină ambiţie, ar fi putut studia la o facultate de inginerie. Redeliff îl promovase fără tragere de inimă şi îl pusese în fruntea unui grup de constructori format din şase oameni, doi dintre ei maori. Pe şantierele periculoase din trecătoarea Arthur nu se puteau face însă anumite lucruri după ureche şi încercările lui Colin de a grăbi lucrările, trecând peste indicaţiile lui Redeliff, i-au pus în repetate rânduri oamenii în situaţii dificile.

Când unul dintre muncitorii maori s-a prăbuşit, pentru că ambiţiosul Colin renunţase să îl asigurare în timp ce construiau un pod, au avut necazuri mari. Din fericire, omul a supravieţuit, dar a fost grav rănit şi salvarea lui dintr-o prăpastie greu accesibilă nu numai că a pus şi alţi oameni în pericol, dar a şi ţinut pe loc lucrările de pe întregul şantier timp de o zi. Redeliff a urlat la Colin în faţa oamenilor lui şi i-a revocat promovarea. Colin a încercat să îl lovească, dar a renunţat după ce un inginer masiv l-a trimis la pământ cu un croşeu de stânga. Întrecerile de box făceau parte dintre distracţiile duminicale ale muncitorilor şi Redeliff era apreciat de oamenii lui.

Colin părăsi şantierul umilit, dar buna dispoziţie îi reveni imediat ce coborî călare spre Plains. Capitolul şantierului căii ferate era de domeniul trecutului, precum şi cel Armed Constabulary. Reclamaţia înaintată la început garnizoanei avea un răspuns clar: munca la calea ferată era considerată continuarea activităţii, iar Redeliff îi era şef. A-l ataca pe şef reprezenta pentru militar un delict grav. Şi în cazul în care nu ar fi fost concediat, Colin s-ar fi ales cel puţin cu o degradare, în acest fel era îndepărtat măcar cu

rangul de sergent şi decise să se alăture entuziaştilor curselor de cai şi crescătorilor acestor animale din Insula de Sud ca sergent Coltrane. Titulatura inspira încredere şi respect în acelaşi timp, calificarea lui nefiind pusă la îndoială.

Spre deosebire de Heather şi de Chloe, Colin avusese noroc şi în Woolston şi putuse să asiste la cursa de trap. Ajunse la Browns Paddock în săptămâna dinaintea cursei şi se înţelesese foarte bine cu isteţul proprietar al grajdului.

— Dacă înfiinţaţi o herghelie, construiţi şi o pistă pentru curse! îl sfătui Brown, un geambaş îndesat şi roşu la faţă din Manchester. Dar nu aici, tinere, vă rog! Ci în zona din jurul Dunedinului sau de mai sus, în Otago. Va prinde la căutătorii de aur de acolo. Cursele de trap nu sunt pentru bogătaşi, înţelegeţi? La acestea vin oamenii obişnuiţi, care pariază cei câţiva bani câştigaţi în fabrici. Ăştia beau şi bine, curând am să deschid şi eu un pub.

Colin ascultă cu interes spusele omului şi le găsi întemeiate. În timp ce majoritatea cailor pursânge soseau de vinerea pentru cursele principale de duminică, cei mai mulţi concurenţi pentru cursele de trap ajungeau sâmbăta după-amiaza, în multe cazuri după o călătorie de o jumătate de noapte. Practic, jochei nu existau, proprietarul fiind cel care conducea ori călărea de obicei animalul. Astfel, terenul era ocupat de o amestecătură de patrupede din toate rasele şi de toate mărimile.

Cei mai mulţi cai veneau de la fermele de oi învecinate, călăriţi de oierii care lucrau cu ei şi în timpul săptămânii. Dar nici micii negustori şi micii căruţaşi din Christchurch şi localităţile învecinate nu ezitau să îşi aducă animalele la Woolston. Majoritatea proprietarilor de cai luau startul atât la cursele călare, cât şi la Harness Race. După şase mile de trap, erau obosiţi morţi, dacă nu cumva ajunseseră deja epuizaţi. Unii dintre caii de la ferme nu fuseseră niciodată

înhămaţi, alţi cai de tracţiune nu fuseseră niciodată călăriţi. Acelaşi haos domnea şi pe pistă.

Niciunul nu era prea rapid şi în îmbulzeala generală nici nu se putea vedea dacă un anume cal o luase la galop ori nu. Din această cauză, deseori se ajungea şi la dispute între organizatori, participanţi, bookmakeri şi public. Aceste curse erau departe de a fi o întrecere ordonată. Totuşi, Colin văzu potenţialul reprezentat de acest sport. Tribunele hipodromului erau ocupate până la ultimul loc, pariurile, în parte mici, constituiau, în final, o mică avere, iar câştigătorii încasau premii apreciabile. Colin Coltrane parcă şi vedea confirmarea celor mai curajoase speranţe ale sale: în creşterea şi comercializarea cailor de trap se afla viitorul său şi al lui Matariki.

First Caversham Welfare Race nu produse surprize în privinţa participanţilor şi a numărului de cai. Lua startul oricine avea un cal, deşi, de fapt, nu câştiga nimic. Pentru călăreţii-concurenţi nu erau premii în bani, doar asociaţia gospodinelor pregătise cupe.

— Unde Dumnezeu le mai punem şi pe-aslea dacă Heather câştigă? întrebă Kathleen Burton cu o îngrijorare mimată.

Fireşte că la start s-a prezentat şi fiica lor cu frumosul ei cal pursânge negru. Alături de ea şi de Matariki, Colin observă şi o altă participantă, o tânără cu părul negru, singura care nu călărea, ci conducea o şaretă. Lui Colin, aceasta îi păru cunoscută, dar Matariki îl acapară în asemenea măsură, încât nu mai ajunse să o întrebe pe mama ei cine este. Fata era într-o dispoziţie excelentă, îşi curăţase calul care strălucea, îl împodobise cu panglici colorate şi era foarte încrezătoare în reuşită.

— Nicio grijă, Miss Kate, vom câştiga!

Matariki îi mângâie gâtul lui Grainie surâzând. Colin observă că nici astăzi nu îi pusese şaua pentru dame şi

acest lucru îl irită puţin.

Nu îl deranjase când călătoriseră de la Parihaka la Wellington, dar aici, în faţa întregii comunităţi, lui Colin i se părea nepotrivit ca logodnica lui să stea bărbăteşte în şa, dezvelindu-şi gleznele.

Când îi atrase atenţia, Matariki râse.

— Dar am cizme! ripostă ea. Şi oricine ştie că am picioare, atunci de ce să le ascund? Voi călări trei mile la trap, Colin. Dacă fac asta pe o şa pentru dame, am să mor de dureri de spate. Şi doar nu vrei să rămân ţeapănă în seara aceasta, nu?

Matariki sări rapid de pe cal şi se lipi ca o pisică de Colin. Nu era nici acesta un gest potrivit pentru a fi făcut în public, dar atât mama lui Colin, cât şi mama lui Matariki îl ignorară. Michael nu era printre spectatori. Şi el avea un cal şi voia să îl călărească.

— Am toate şansele să mă aleg cu două astfel de oale respingătoare pe cămin, spuse zâmbind Lizzie Drury cu ochii la premiu. Uite că reverendul Peter urcă pe podium. Cred că trebuie să te duci la start, Riki!

Matariki se despărţi tandru de Colin, în timp ce Peter rostea câteva cuvinte de prezentare. Din nou, Kathleen şi Lizzie se făcură că privesc în altă parte, dar părură uşurate că Grainie bătea în pământ cu copitele la start.

Peter Burton salută glumeţ comunitatea strânsă la picnicul din acel an şi la bazarul filantropic ce urma să se deschidă după cursă.

— Ca de fiecare dată, sperăm că vom primi donaţii generoase pentru cei în nevoie din comunitatea noastră, şi înainte de toate pentru imigranţi. Ştiţi că fluxul de căutători de aur către Otago nu s-a oprit şi, ca şi mai înainte, nu este vorba doar de pungaşi şi aventurieri care se îndreaptă spre mine, ci şi de foarte mulţi oameni care în patria lor nu mai întrevăd nicio speranţă. Ştiţi că şi mulţi

dintre dumneavoastră aţi urmat iniţial chemarea ademenitoare a aurului, înainte de a găsi posibilităţi mai bune şi mai binecuvântate de Dumnezeu de a vă asigura cele necesare traiului. Cine suntem noi să condamnăm visătorii care zdrenţăroşi, săraci şi deseori bolnavi vin în oraşul nostru? Mulţumesc cu această ocazie femeilor din comunitate, care după sosirea vaselor se ocupă de prepararea supei săracilor, şi tuturor bărbaţilor, care îi sprijină pe nou-veniţi, cu fapta şi cu vorba, la procurarea uneltelor şi dotărilor pentru iarnă pe terenurile aurifere. Mulţumesc şi meseriaşilor, şi negustorilor, care dau de lucru celor care se întorc disperaţi şi fără nicio nădejde de pe terenurile aurifere, ca şi familiilor care acceptă copiii rămaşi orfani în timpul călătoriei pe mare ori copii părăsiţi de părinţi. Dumneavoastră toţi lucraţi pentru răsplata Domnului, dar masa pentru săraci, asistenţa medicală, păturile şi hainele călduroase costă, fireşte, bani. Din acest motiv, în acest an, ne-am gândit la ceva nou: primele curse de cai în scop caritabil din Caversham. Oricine posedă în Dunedin şi în împrejurimi un cal care merge la trap poate participa la această cursă, iar spectatorii pot paria mici sume pe călăreţi ori pe conducătorii de şarete. Pariatul este, fără îndoială, o povară care an de an aruncă multe familii în sărăcie. Dar aşa cum gustarea unui pahar cu vin bun nu face din om un beţiv, nicio contribuţie mică la un joc nevinovat nu duce la pierderea raţiunii şi a avutului. Pariurile sunt limitate la un şiling. Două treimi din sumă intră în contul comunităţii, o treime revine iniţiativei „Femeile contra alcoolului”, a cărei preşedintă, Mrs. Harriet Morison, ne va adresa acum câteva cuvinte.

Reverendul se întoarse către participanţii la cursă, în timp ce o doamnă scundă şi rotofeie urcă pe podium fluturând războinic umbrela, şi imediat începu să tune şi să fulgere.

Colin Coltrane se încruntă, iar Lizzie i se adresă râzând lui Kathleen:

— O luptă dură, nu? întrebă ea amuzată. Peter a trebuit să se străduiască serios pentru a convinge femeia de caracterul de binefacere al iniţiativei lui.

Kathleen dădu afirmativ din cap.

— De fapt, ea are dreptate în privinţa pariurilor şi a alcoolului. Le apreciem pe Mrs. Morison şi pe activistele ei, cu toate că uneori exagerează. Dar femeile sunt cătrănite. Bărbaţii lor petrec jumătate de noapte prin cârciumi şi îşi dau banii pe băutură. Copiii sunt înfometaţi, familiile nu îşi mai pot plăti chiriile pentru locuinţe – totul devine o tragedie. Nu este de mirare că urăşte whisky-ul. Eu, personal, nu cred că aceşti bărbaţi ar deveni soţi mai buni dacă s-ar închide cârciumile. Cine vrea whisky îl găseşte oricum.

Ea îi aruncă lui Michael o privire sugestivă. Acesta provenea dintr-o dinastie de fabricanţi clandestini de alcool. Lizzie zâmbi.

— Femeile au nevoie de mai multe drepturi, se amestecă în discuţie o voce prietenoasă. Trebuie să aibă acces mai uşor la averea familiei, au nevoie de sprijin dacă se despart, de dreptul la întreţinere pentru copii. Am ajuns prea târziu, mamă? Nu am putut pleca de la birou.

Sean Coltrane purta costumul lui sobru, cu vestă, în loc de haine uşoare pentru timp liber, ca majoritatea bărbaţilor prezenţi la festivitatea comunităţii. Cămaşa îi era mototolită, ca şi cum ar fi dormit cu ea. Ceea ce lui Kathleen i se părea posibil. Fiul ei cel mare muncea din greu la biroul la care între timp devenise partener. Nu ar mai fi lucrat zi şi noapte, dar pe lângă cazurile bănoase de succesiuni şi fuziuni de firme, domeniul principal al biroului de avocaţi, Sean reprezenta şi clienţi lipsiţi de mijloace. Consilia asociaţii de binefacere, reprezenta în procese

femei şi copii abandonaţi şi făcea parte dintre puţinii avocaţi care reprezentau femei în procedurile de divorţ. Sean avea unsprezece ani când Kathleen îşi părăsise soţul. Îşi amintea bine de martiriul la care fusese supusă şi era dispus să le scutească pe alte femei de aşa ceva. Acum păru puţin mirat descoperindu-l pe Colin alături de mama sa.

— Hei, Colin! Ce te aduce pe aici fără cal? Credeam că vei concura.

Colin rânji condescendent.

— Ai fi pariat pe mine, frăţioare? Ori îţi interzice morala? Oricum, ca să câştigi tu şase pence, nu-mi rănesc eu fundul la călărit şi să nu mă aleg cu nimic. Aşa că renunţă.

Cei doi îşi întoarseră spatele.

Fraţii vitregi nu s-au plăcut niciodată şi aveau puţine lucruri în comun. La început, Sean suferise din cauza preferinţei evidente a presupusului tată comun faţă de Colin, iar mai târziu din cauza escapadelor lui Colin la Dunedin. Sean fusese foarte mulţumit să îl vadă plecat în Anglia pe fratele mai mic şi nici astăzi nu îi venea să creadă că acesta devenise un membru util societăţii, dacă se gândea că lucra pentru Armed Constable, dar nu doar din această cauză.

Mai era puţin până la start şi Colin se îndrepta către Matariki, pentru a-i mai ura încă o dată noroc. Sean îl urmărea suspicios cu privirea.

— Se mai învârte în jurul micuţei Drury? o întrebă pe mama lui fără să o observe pe Lizzie.

— Oh, iertaţi-mă, Miss Lizzie, nici nu v-am văzut. Eu...

Sean roşi, dar Lizzie îi zâmbi prietenos. Iniţial, fusese ferm convinsă că fiul lui Michael nu îi plăcea, dar Sean, prietenos şi serios, o câştigase ca adolescent. Acum, cu părul lui bogat şi negru şi cu chipul uşor colţuros, aducea cu Michael. Crescuse înalt ca tatăl său, dar nu era un

temerar ca acesta, ci mai curând meditativ. Nu avea ochii albaştri-luminoşi că ai lui Michael, ci verzi-deschis, şi părea mereu visător. Toate acestea ar fi trebuit să îl facă irezistibil în faţa fetelor, dar Sean încă nu îşi descoperise iubirea vieţii lui.

— Ai anumite reţineri cu privire la legătura fratelui tău cu fiica noastră, remarcă Lizzie. Şi nu eşti singurul, pentru că şi noi privim sceptic prea timpuria logodnă. Dar fără nicio îndoială cei doi sunt îndrăgostiţi unul de altul.

Ea arătă către Colin, care tocmai ajunsese la Matariki, pe care o sărută. Aceasta aproape că ratăstartul, reverendul coborând un steag pentru a deschide cursa. Matariki trebui să încalece repede, când Grainie avu tendinţa să plece în trap odată cu ceilalţi cai. Şi Grainie chiar rămase în trap. Mulţi concurenţi nu reuşiră să îşi stăpânească animalele, care ţâşniseră în galop. Conform regulilor, aceştia mai puteau să ia startul încă o dată, după ce călăreţii reuşeau să îşi ţină în frâu caii şi să îi întoarcă. Fireşte că nu mai aveau mari şanse. Colin considera regula lipsită de sens. Ar fi fost mai bine să fie descalificaţi imediat şi să elibereze pista.

Călăreţii şi singura concurentă cu şaretă ieşiră repede din câmpul vizual al spectatorilor, iar reverendul şi alţi câţiva observatori îi însoţiră călări, pentru a constata încălcarea regulilor şi a aplica sancţiuni. Nu mai aveau la dispoziţie o pistă, cursa se desfăşura pe drumul către Dunedin, care era bine amenajat. Pe prima jumătate a traseului conducătoarea şaretei avea şanse mai mari ori egale cu călăreţii. Întoarcerea urma să aibă loc pe drumuri înguste denivelate, după cum îi explicase Matariki lui Colin. Şi ea se gândise să îşi înhame calul la şaretă. În trap repede era aproape imposibil să stai în şa, ceea ce era incomod şi pentru cal. Matariki era sigură că fiind în şa o încetinea pe Grainie, dar având în vedere starea drumului

se decisese, în cele din urmă, să renunţe la şaretă.

Colin privi puţin în urma concurenţilor, apoi hotărî să revină lângă familie până când aceştia au să reapară. Trebuia să lase o impresie bună în primul rând lui Lizzie, pentru că, în fond, planurile lui de viitor depindeau, printre alţii, şi de ea. Venise pregătit: avea în coburi o sticlă de vin australian, pe care dăduse o mare parte din ultima soldă. Ştia că Lizzie nu se putea împotrivi câtorva picături şi pentru siguranţă făcuse rost de câteva ceşti pentru ceai, ca să le ofere lui Lizzie şi mamei sale câteva înghiţituri. Chiar de-ar fi prin apropiere belicoasa Mrs. Morison...

Matariki luase bine startul şi o poziţionă pe Grainie în spatele unuia dintre caii care o luaseră la galop. Mărise tempoul, în timp ce majoritatea călăreţilor se străduiau cu chiu, cu vai să păstreze un trap lent, forţat. Matariki o controla bine pe Grainie şi nu avea dificultăţi să o împiedice să se avânte. Singura participantă care mai reuşea să o facă fără greutate era femeia cu şareta. Matariki recunoscu imediat că splendida iapă roşcată a acesteia era un Hackney pursânge, o altă rasă cu înclinaţii deosebite pentru trap şi concurenta cea mai puternică pentru Grainie. În plus, conducătoarea şaretei îşi alesese şi ea un cal căruia îi ţinea trena. În faţa Hackney-ului mergea lejer pursângele lui Heather Coltrane.

Matariki o struni pe Grainie alături de el.

— Nu este prea cinstit ce faceţi voi! zise ea cu respiraţia tăiată.

Mişcările uriaşe de trap ale lui Grainie o zgâlţâiau fără milă, în timp ce Heather şedea destinsă în şaua pentru dame. Calul ei înainta lin.

Heather ridică din umeri:

— Nimeni nu te opreşte să vii şi tu lângă noi.

Matariki o fulgeră cu privirea:

— Şi dacă eu aş prefera să merg mai repede? o provocă

ea.

Heather râse şi îi aruncă prietenei din şaretă o privire superioară.

— Jewel este suficient de încălzită? o întrebă ea.

Tânăra femeie confirmă şi ridică uşor biciul. Iapa Hackney ţâşni imediat, iar Heather îi dădu frâu liber pursângelui ei. Puternicul cal maroniu alerga acum în tempo mediu, iar iapa îl urma fără efort la trap. Matariki nu se mai sătura să privească mişcările pline de forţă, totuşi uşoare, iar conducătoarea şaretei părea să privească la fel de încântată alergarea lui Grainie. Iapa Cob făcea paşi uriaşi, înalţi, de parcă purta încălţări fermecate, şi lui Matariki îi veni brusc ideea cum să scape de zgâlţâieli: se înălţă în scări şi se simţi mai uşoară, permiţându-i lui Grainie să alerge fără efort.

Nici Matariki şi nici femeia din şaretă nu avuseseră ochi şi pentru înaintaşa lor. Cele două iepe alergau una lângă alta şi se provocau reciproc. Proprietarele lor schimbau şi ele priviri radioase. Cursa nu mai avea importanţă, cele două gustau viteza.

— Fantastic cal! strigă Matariki către atelaj. Hackney?

Femeia confirmă.

— Şi al tău?

— Kiward Welsh Cob! răspunse mândră Matariki.

În faţa lor se afla un ajutor care urmărea modul de alergare al cailor şi le arăta călăreţilor traseul. Drumul principal se termina şi trebuiau să cotească şi să se întoarcă la trap la Caversham, pe un drum secundar. Dar Chloe îşi dădu seama că era periculos să continue traseul cu şareta. Drumul de întoarcere nu era atât de lat şi accesibil ca drumul spre Dunedin. Era presărat cu hârtoape, avea curbe foarte strânse şi pe alocuri era atât de îngust, încât trebuia să schimbe des ritmul pentru a se strecura. Călare fiind, Matariki nu avea aceste probleme.

Grainie nu mai alerga ca pe drumul bun, dar continua să meargă în trap susţinut. Înainte de a le lăsa în urmă pe Chloe şi pe Heather, Matariki ezită.

— Nu este corect, zise ea cu regret. De fapt, tu trebuie să câştigi.

Chloe ridică din umeri.

— Până acum, caii au fost la fel de rapizi, drumul de întoarcere îl desemnează pe câştigător. Dar a fost greşeala mea, ar fi trebuit să călăresc şi eu. Însă sper că până aici i-am lăsat în urmă pe toţi.

Matariki chicoti.

— Aşa este! Cu o excepţie.

Chloe râse şi ridică biciul în semn de salut.

— Atunci, du-te, înainte să ne depăşească cineva!

Matariki nu aşteptă să îi zică de două ori. Pocni scurt din degete şi iapa o luă imediat din loc, lăsând în urmă şareta lui Chloe. Străbătu ultima milă în trap vioi şi Matariki trecu radiind linia de sosire.

Mama ei şi soţii Burton jubilau, Lizzie şi Kathleen părură şi ele fericite. Colin o luă pe iubita lui în primire chiar la sosire şi Matariki sări de pe cal direct în braţele lui.

— Am câştigat! Ai văzut?

Spectatorii râseră cu îngăduinţă când arătosul tânăr blond o sărută pe învingătoare. Matariki era răpitoare. În timpul cursei, părul i se despletise, îi ieşise de sub voalul pălăriei şi îi cădea acum în valuri pe spate. Vântul îi înroşise obrajii, ochii căprui-aurii îi străluceau, iar buzele pline şi roşii sclipeau umede după ce dăduse pe gât ceaşca de vin într-un mod deloc feminin.

— Ce sete mi-a fost!

Matariki râse dezlănţuită, ca un copil al naturii sărbătorit de tribul lui. Comunitatea lui Peter Burton i se alătură simplu. Bigotismul nu fusese niciodată promovat de acest reverend şi fericirea fetei care se bucura copilăreşte de

victorie îi molipsi pe toţi. Matariki trecu călare printre membrii comunităţii care o aplaudau. Mulţi dintre cunoscătorii de cai pariaseră pe ea şi acum se bucurau de micile lor câştiguri.

— Ar trebui să le aşteptăm pe Heather şi pe prietena ei! zise Matariki, când fetele voiră să îi pună pe cap o coroniţă din flori, iată-le, vin!

Iapa Hackney cu şareta trecea linia de sosire. Heather se retrăsese. Oricum, rămăsese mult în urmă şi nu voia să îi răpească prietenei ei din triumf. Colin îşi dăduse seama dintr-o privire că Matariki avusese de-a face cu o concurentă veritabilă. De fapt, era o minune că Grainie întrecuse Hackney-ul. Splendidul animal roşcat nu părea defel obosit.

Ceea ce era valabil şi pentru tânăra femeie care îl strunea. Sigură şi feminină, stătea în picioare în şareta ei, cu costumul de călărie ireproşabil de curat, care îi acoperea bineînţeles gleznele. Spre deosebire de Matariki, a cărei rochie, la sosirea furtunoasă, se ridicase atât de mult, încât dezvelise o bucăţică din pielea gambei de deasupra cizmei. Avea şi ea părul negru, dar nicio şuviţă nu avusese curajul să iasă de sub pălărie. În timpul cursei, voalul din tul fusese cu siguranţă ridicat, acum însă cădea cuminte peste faţă, abia lăsând să se bănuiască trăsăturile fine şi tenul alb.

— Cine este? o întrebă Colin pe Matariki.

Matariki ridică din umeri.

— Nu ştiu. De fapt, ea ar fi trebuit să câştige. Calul este grozav, dar drumul la întoarcere a fost prea dificil pentru şaretă.

Deci de aceea cursele de trap trebuiau organizate doar pe piste, unde să poată fi urmărite de public tot timpul întrecerii.

— Întreab-o pe sora ta, adăugă Matariki. Au călărit

împreună. Mie mi se pare cunoscută, dar...

Colin nu mai ascultă în continuare. La menţionarea surorii lui se lumină. Se folosi de faptul că şi Matariki se îndreptă mulţumită către conducătoarea şaretei, pentru a se apropia şi el. Galant, îi întinse mâna acesteia, pentru a o ajuta să coboare.

— Permiteţi-mi, Miss Dunloe, scuze, Mrs. Boulder. A fost o cursă fantastică. Numele meu este Colin Coltrane, sunt fratele lui Heather. Vă felicit pentru minunatul dumneavoastră cal!

CAPITOLUL 7

Violet îşi dădea foarte bine seama că din ce câştiga Eric ca grăjdar nu mai putea plăti chiria pentru căsuţa din lemn în care stătea cu familia după venirea în Woolston. La început nu fusese o problemă, pentru că le mai rămăseseră bani din câştigul de la pariu. În plus, Eric susţinuse că avea să promoveze repede în ierarhia de la Racing Club şi că va putea să îşi majoreze venitul pariind.

— Scumpo, tu poţi să munceşti aici, dar vei vedea cine câştigă mai mulţi bani! îi spuse arogant, în timp ce Violet, încântată, dar şi sceptică, umbla prin căsuţa drăguţă.

Era o căsuţă ţărănească vopsită în albastru precum cerul, având şi o grădină micuţă în care Violet avea loc să cultive legume şi copiii să se joace. Din casa învecinată îi salută o femeie tânără, cu care putea să se împrietenească! în afară de casa familiei Burton, Violet nu mai locuise undeva atât de confortabil. În aceste condiţii, nu se întrebase cum de toţi grăj darii de la clubul hipic nu făcuseră o avere apreciabilă într-un timp scurt. Îşi dorea să îl creadă pe Eric. La un moment dat, trebuia să se întâmple ceva bun şi în viaţa ei.

Dar apoi armăsarul Thunderbird pierdu şi Violet reîncepu lupta dură pentru supravieţuire. Cel puţin înainte de terminarea banilor apucase să cumpere haine pentru

Joe şi pentru Roşie, precum şi nişte material de rezervă. Iniţial, nu fusese o problemă. După achitarea chiriei, împărţind cu cea mai mare grijă suma rămasă, le mai ajunseră banii pentru mâncare, de care Violet avea nevoie acum mai mult decât înainte. De când o născuse pe Roberta, nu îl mai alăpta pe Joe, deci îi trebuia lapte. În plus, băieţelul avea poftă de mâncare. Mânca mai mult decât Roşie. Aceasta semăna din ce în ce mai mult cu o umbră, care bântuia lumea privind în gol, în rochiile lui Violet. Fata nu vorbea, nu se juca, nu citea, deşi era suficient de mare şi Violet se chinuia să o înveţe literele şi să îi deschidă lumea cărţilor. Odinioară, la Caleb, Roşie învăţase să citească bine.

Tentativa lui Violet de a o înscrie la şcoala din apropiere fusese un fiasco. Când o lăsase acolo, Roşie căscase gura într-un ţipăt mut, începuse să se rostogolească pe jos şi apoi să se clatine din când în când într-o parte şi într-alta. Aproape de prânz, tânăra învăţătoare, o voluntară de la mişcarea pentru abstinenţă ai cărei membri activau deseori în comunităţi ocupându-se de femei şi copii, cedă.

— Am făcut tot posibilul, Mrs. Ferice, o asigură Miss Delaney. Am fost prietenoasă, apoi puţin mai severă, dar numai puţin, se vede că Rosie este speriată de moarte. Nici măcar nu s-a uitat la mine. Trebuie să o duceţi la un doctor, Mrs. Ferice. Este bolnavă sufleteşte.

Eric dădu doar din mână a lehamite când Violet îi relată seara cele întâmplate.

— Învăţătoarea este ea însăşi bolnavă, remarcă el. Şi nu îmi place că te iei după muierile astea, Violet. Mişcare pentru abstinenţă! Asta este de faţadă. În realitate sunt suf... sufra... sufratite. Aşa se vorbeşte în pub.

— Sufragete, îl corectă Violet, femei care cer dreptul la vot. Dar Miss Delaney şi Mrs. Stuart nici vorbă să fie aşa ceva.

Mrs. Stuart era noua vecină a lui Violet, cu care deja se împrietenise. Aceasta era membră a mişcării pentru abstinenţă, ca şi soţul ei. Mr. Stuart nici nu paria la curse şi astfel îşi puteau permite să plătească chiria casei, cu toate că nu câştiga mult mai mult decât Eric, fiind, de asemenea, grăjdar la Browns Paddock. Când Violet îl întrebase de ce nu se folosea şi el de informaţiile care circulau în interior cu privire la curse, bărbatul răsese.

— Acolo, eu sunt precum cele trei maimuţe. Nu văd nimic, nu aud nimic şi nu spun nimic. Cele mai multe informaţii sunt oricum aiurea. Antrenorii vorbesc mult, dar caii fac ce vor. E suficient un pârţ sau ca o iapă să fie în călduri şi să i se pună pata pe un armăsar mai simpatic şi o şi ia razna. Uneori în adevăratul sens al cuvântului.

Aşa era. Cu puţin timp în urmă, un cal de trap, mare favorit, îşi lăsase baltă călăreţul şi, încercând să o ia pe o scurtătură, căzuse în râu.

Eric considera astfel de situaţii ca excepţii de la regulă. Pe Mr. Stuart îl numea cap pătrat, iar pe Mrs. Stuart o rebelă periculoasă.

— Aş prefera să nu ai de-a face cu această suf... sufra... declară el pe un ton ameninţător, puse lingura pe masă şi îşi luă haina. Mai bine străduieşte-te mai mult la gătit. Un bărbat nu se satură cu un terci de legume.

Şi Eric o luă spre pub, până unde nu avea mult de mers, pentru că Brown, parcă atent la preferinţele lui, deschisese o tavernă lângă hipodrom, la care soţul lui Violet devenise clientul casei. Şi rareori micile lui câştiguri la pariurile hipice îi ajungeau pentru băutură.

— Săptămâna viitoare ieşim să protestăm, o anunţă inimoasă Julia Stuart când Violet îi împărtăşi odată disperată suferinţa.

Erau la mijlocul săptămânii şi în casă nu mai aveau nimic de mâncare. Băcanul nu mai voia să îi dea pe

datorie şi lăptarul ameninţa că nu îi va mai aduce lapte, dar până atunci îl mai înduplecase vederea copiilor. În special Roşie îi înmuia inima, când apărea timidă şi speriată ca să ia sticla cu lapte. Lui Violet îi era ruşine să o tot trimită iar fără bani, dar reproşurile lăptarului păreau să se topească în faţa micuţei slabe şi mute.

— Hai cu noi, Violet! Julia încercase de când se cunoscuseră să o convingă pe Violet să intre în organizaţie. Dacă nu facem nimic, nu se va întâmpla nimic ori situaţia se va înrăutăţi. Pubul lui Brown este o catastrofă pentru Woolston! Toţi muncitorii de la fabrici îşi lasă banii acolo. Până acum, ca să bea trebuiau să se ducă până în Christchurch. După ce ieşeau de la muncă, nu mai mergeau până acolo, ci veneau cuminţi acasă, la soţiile lor. Pe când acum iau o bere la tavernă, apoi alte două, trei, un darts, un mic pariu la cursele de cai, şi s-a dus dracului jumătate din câştigul săptămânal. Familiile mor de foame, Violet! Carry Delaney face chetă pentru o gustare la şcoală, copiii nu pot să înveţe cu burta goală.

Violet oftă. Şi ea era flămândă, ceea ce Julia ori nu remarcase încă, ori nu voia să o facă. Ele nu erau soţii de muncitori la fabrici, care sălăşluiau în jurul acestora în condiţii deloc mai bune decât minerii din Greymouth, dar Julia şi soţul ei aveau o căsuţă curată, frumuşică. Violet aproape că era furioasă pe prietena ei.

— Ai putea să contribui şi tu la asta, adăugă Julia senină. Carry este o învăţătoare talentată, dar nu ştie să gătească. Dacă te-ai ocupa tu, ai putea lua copiii cu tine.

Violet se grăbi să accepte oferta, plină de admiraţie pentru diplomaţia Juliei. Nu îi înălţă osanale acesteia, dar aprecie că îşi dăduse seama că lucrând ca bucătăreasă putea să mănânce la şcoală şi copiii se puteau sătura pe gratis.

Carry Delaney reuşi în cel mai scurt timp să facă ceea

ce Julia nu reuşise: o convinse pe Violet să vină la o adunare a „Femeilor creştine împotriva alcoolului”.

— Treci cu vederea „creştine” şi concentrează-te pe „femei”! îi spuse tânăra plină de viaţă.

Ea intrase în vorbă cu Violet când descoperise pe masa ei un ziar deschis la un nou articol al celebrei şi temutei Femina!

— Ne lipseşte cineva ca tine, nu mai avem nevoie de bigote, ci de femei care citesc asta şi înţeleg! Miss Delaney arătă textul şi adăugă revoltată: în cele din urmă, nu schimbăm nimic cu cântăreţele de imnuri. Avem nevoie de putere şi de influenţă, avem nevoie de dreptul de a vota! Dar despre asta nu se poate discuta cu muieruştele cuminţi de la abstinenţi. Acestora le-ar ajunge dacă ai lor nu ar mai trage la măsea, nu ar mai paria la curse, s-ar ruga şi ar munci.

— Şi nu ar fi acesta un progres? întrebă cu modestie Violet.

Carry îşi dădu ochii peste cap.

— Evident că ar fi bine! mai întâi asta şi apoi faptul că soţia şi copiii nu mai sunt bătuţi şi nu sunt lăsaţi să moară de foame este doar începutul. Dar noi ne imaginăm că acest lucru ar fi un act de mărinimie din partea sexului puternic. Şi mai rău, unii bărbaţi sunt chiar de părere că pentru viciile lor este responsabil doar diavolul-alcool ori diavolul-joc de noroc. Bărbatul în sine este o biată victimă. Şi nu este aşa, Violet! Eu, personal, nu cred în eficienţa interzicerii alcoolului. Avem nevoie de legi noi! De obligaţia de a plăti întreţinerea, de exemplu. Un drept la divorţ, care nu condamnă femeia şi copiii la sărăcie. O legislaţie a prevederilor sociale, dacă individul nu plăteşte ori nu poate plăti. Din partea mea, ei n-au decât să interzică băutura. Problema este însă că parlamentul nu va face asta. Nu atât timp cât este alcătuit doar din bărbaţi

aleşi exclusiv de bărbaţi. De aceea mai întâi acolo trebuie să schimbăm ceva. Avem nevoie de dreptul la vot. Activ şi pasiv.

— Vrei să fii aleasă în parlament? întrebă mirată Violet, dar şi cu respect.

Carry râse mucalit:

— De ce nu? Mai aşteaptă câţiva ani şi vom pune şi întâia femeie prim-ministru! Trebuie să vii la viitoarea adunare. Va vorbi Kate Sheppard şi eu vreau să i te prezint. Eşti, oricum, prima femeie căreia nu am fost nevoită să îi explic diferenţa dintre dreptul de vot activ şi pasiv. De unde ştiai asta, Violet Ferice? Citeşti reportajele despre parlament?

— Am un dicţionar, recunoscu ea. Şi tocmai am ajuns la „fenomene meteorologice”.

Carry râse din nou. Femeia măruntă cu păr castaniu părea ea însăşi câteodată o elevă şi privea acţiunile grupului de femei ca pe o aventură.

— Păi, atunci eşti pregătită pentru vijelie! Duminică după-amiază, la casa parohială a metodiştilor din Christchurch. Va vorbi Kate Sheppard din partea Ladies Association a Bisericii Sfintei

Treimi, iar de la Dunedin vine Harriet Morison. Nu lăsa să îţi scape acest prilej!

Violet se gândi cu îngrijorare la furtuna casnică dezlănţuită de Eric dacă intra într-o mişcare a sufragetelor. Dar pe de altă parte, de unde să afle? Duminică erau curse pe hipodrom, el se va ocupa de cai şi va paria şi ultimii bani.

Violet era decisă să îndrăznească.

Duminică după-amiaza, Violet porni la drum. Nu va fi simplu să îi care cu ea pe Roberta şi pe Joe până la Christchurch, mai ales că Joe se tânguia permanent. În ciuda mâncării pe sponci, acesta se făcuse un băieţel

puternic, mergea bine şi insista să o facă singur. Desigur că nu va fi în stare să meargă mai mult de două mile şi paşii lui mărunţi o ţineau pe loc. Se strădui să fie o mamă bună şi să nu strige când el făcu doi paşi, căzu şi se ridică ţinându-se cu mânuţele murdare de rochia ei, rochia primită cadou de la Heather, pe care încă o mai purta.

Deşi născuse doi copii, Violet nu era mai voinică decât fetiţa de paisprezece ani de odinioară. Fusese nevoie să mai lărgească puţin rochia doar la piept şi pe şolduri. Julia Stuart îi admira talia subţire, pusă bine în evidenţă de rochia vişinie din catifea. Ea purta o rochie simplă din tafta, dintr-un material de bună calitate, dar închisă la culoare şi modestă. Vanitatea, după cum îi explicase ea lui Violet cu un uşor regret, nu era acceptată de soţul ei religios. Violet înţelese cu timpul de ce Carry o numea cu dispreţ bigotă pe vecina ei. Şi pe ea o călca pe nervi tendinţa frecventă spre critică a acestei femei.

Dar în această zi era bucuroasă că îi era în preajmă. Julia Stuart nu avea copii, deşi îşi dorea mult şi era înnebunită după Joe. Violet nu înţelegea de ce. Ei i se părea micuţa Roberta, care între timp nu mai arăta ca o prună uscată, ci avea obrăjori roz, netezi, buze roşii şi ochi imenşi albaştri, mult mai drăguţă decât „bebeluşul dulce” Joe. Îi era uşor să o iubească. O ţinea într-un şal la piept şi urmărea nerăbdătoare, dar plină de recunoştinţă cum se purta Julia cu Joe. Tânăra femeie îi cântă în strună, îl lăsa să facă singur câţiva paşi, apoi îl ridică şi fu grozav de mulţumită când el adormi cu capul pe umărul ei. Ceea ce o bucură şi pe Violet.

— Aşa vom reuşi să ajungem, zise ea. În ritmul lui Joe, am fi avut nevoie de trei ore.

Julia nu lăsa impresia că ar fi fost deranjată, părea acum mai interesată de copil decât de discursul lui Kate Sheppard.

— Ei, dar nici Roşie nu este mai rapidă, susţinu aceasta pe nedrept.

Violet o ţinea de mână pe Rosie, care o urma tăcută şi cuminte. Era îngrijorată de reacţia fetei la o adunare aşa numeroasă, dar cel puţin erau doar femei. Roşie se temea de ele mai puţin decât de bărbaţi.

— Vin totuşi şi câţiva bărbaţi, spuse Julia când Violet îi împărtăşi temerea. De exemplu, bărbatul meu, pentru că avem aceleaşi ţeluri. Dar de această Mrs. Sheppard nu sunt atât de sigură. Este... este extrem de radicală în opiniile ei. Dreptul de vot pentru femei. Părerea mea este că...

— Nu crezi în asta? o întrebă Violet.

Familiaritatea cu tânăra Carry Delaney o făcea să aibă un ton mai degajat pe care îl preluase odinioară de la Heather Coltrane.

Julia o privi mirată.

— Nu asta este problema, ci dacă este şi voia Domnului. Eu cred că el a creat-o pe Eva din coasta lui Adam şi prima decizie luată de ea a fost greşită.

Julia îşi făcu semnul crucii.

— Poate de aceea, răspunse Violet.

Julia se încruntă:

— Poftim?

— Poate tocmai de aceea. Pentru că ea... ăăă... din coasta bărbatului. Dacă Dumnezeu şi-ar fi dat osteneala să o plămădească din lut sau cel puţin să o facă din creierul lui Adam.

Julia îşi mai făcu o dată cruce, de data aceasta indignată.

— Asta-i blasfemie, Violet Ferice! spuse ea revoltată.

Violet ridică din umeri.

— Eu cred că a fost puţin neinspirat. Dar dacă Eva nu a fost cea mai deşteaptă, asta nu înseamnă că toate femeile

iau decizii greşite. De exemplu fiicele lui Adam şi Eva trebuie să fi avut ceva atât din coasta lui Adam, cât şi din mintea lui.

Julia Stuart nu voia să se lanseze public în asemenea cugetări eretice, aşa că începu să îi povestească lui Violet despre Kate Sheppard.

— Are un băiat cam de vârsta lui Joe. Se trage din Liverpool şi este foarte religioasă, chiar dacă are aceste vederi extrem de radicale. „Toate diferenţele de rasă, de clasă socială, de origine sau sex sunt nedemne de om şi trebuie depăşite” – acesta este discursul ei electoral.

— Este totuşi frumos! zise Violet.

Julia pufni:

— O lume în care toţi sunt egali? Unde am ajunge?

Violet cugetă.

— Am ajunge la o lume în care toţi ar avea de mâncare.

— Sau în care toţi ar flămânzi! îi continuă Julia ideea.

Violet se gândi mai bine. Şi aceasta era plauzibil. Dar cu siguranţă nu în sensul susţinut de Kate Sheppard.

Violet şi Julia ajunseră mai târziu la întâlnirea organizată de Christian Temperance Union. Sala era deja plină, iar imnul mişcării, *Give to the Winds Thy Fears*, răsuna din aproape cincizeci de gâturi de femei. Julia Stuart cugetă dacă ar mai fi cazul să intre, dar Roşie fu fascinată de o apariţie bizară. Pe strada liniştită veneau două biciclete, cu roţi mari, elegante, cum Violet văzuse o singură dată, cu puţin înainte de plecarea spre Noua Zeelandă, la Londra. Erau două femei, una care îşi stăpânea vehiculul perfect şi alta care se clătina periculos. Celei dintâi, plimbarea părea să îi facă mare plăcere. Aceasta se întoarse râzând spre colega ei.

— Ai văzut, Harriet, se învaţă uşor! Te întăreşte fizic şi este distractiv! Ca să nu mai vorbim că este mult mai ieftin să procuri o bicicletă decât o trăsură şi un cal. Şi, în

plus, nici nu trebuie să o hrăneşti. Ai nevoie doar de un scaun pentru copii şi, fireşte, că te deranjează şi acest nesuferit corset!

Femeia opri cu eleganţă bicicleta în faţa casei parohiale şi le zâmbi lui Violet şi lui Rosie, care le admirară jenate, în timp ce Julia se ţinea deoparte indignată.

— Puteţi să o încercaţi! o invită ea pe Violet. Cu toate că dumneavoastră aveţi picioarele mult mai scurte decât mine şi nu sunt sigură că o vom putea regla.

Violet se făcu roşie la faţă. Nici măcar Carry Delaney nu ar fi folosit în public cu atâta nonşalanţă termenul „picioare”.

— Ce faceţi, Harriet, nu coborâţi? o întrebă femeia pe însoţitoarea ei.

Aceasta nu părea să ştie cum să coboare de pe bicicletă. Era mult mai scundă şi mai rotunjoară decât prietena ei, care era foarte înaltă şi suplă. Nu avea nevoie de un corset care să îi sublinieze talia şi nici nu purta de altfel. Violet mai roşi o dată când remarcă acest lucru.

Femeia măsură cu privirea bicicleta prietenei.

— O puteţi încerca pe aceasta, i se adresă ea prietenoasă din nou lui Violet. Dar abia după adunare. Oh, Dumnezeule, trebuie să fie tare nervoşi că vin atât de târziu! Ştiţi, sunt principala vorbitoare.

Ea surâse, cercetă cu o mişcare rapidă dacă părul îi stătea bine sub pălărioara îndrăzneaţă şi se pregăti să intre. Prietena ei încă se străduia să coboare de pe bicicletă şi Violet o ajută.

— Vedeţi că aveţi talent pentru aşa ceva? spuse zâmbind Mrs. Sheppard, fără a lăsa să se înţeleagă dacă se adresase lui Violet sau prietenei sale.

Violet se strecură în sală în spatele vorbitoarei şi o trase după ea şi pe Rosie, fără a-i mai da atenţie Juliei. Mergând după Mrs. Sheppard, din faţa căreia mulţimea se dădea la

o parte, ajunse în faţă. Julia o urmase şi Carry Delaney intră după ele şi se oferi să ia copiii.

— Voi avea grijă de ei în spate. Am acolo creioane şi cărţi cu poze. Nu o să ţipe niciunul, iar mamele au răgazul să asculte vorbitoarele.

Mrs. Sheppard îi zâmbi binevoitor de pe podium tinerei femei, când Joe tocmai trezit se împletici spre partea din spate a sălii. În mod surprinzător, şi Roşie se desprinse de rochia lui Violet. De obicei, ea nu mergea cu străinii, dar era foarte îngrijorată de Joe. Violet se miră din nou de purtarea surorii ei: ştia că Rosie se simţea responsabilă faţă de Joe, dar nu se aştepta că ea ar face asta doar pentru a fi cu ochii pe băiat.

Mai târziu însă, când Kate Sheppard începu să vorbească, uită de fiul ei şi de protectoarea lui mută. Vorbitoarea salută adunarea, se scuză pentru întârziere şi îşi prezentă tezele.

— De când a fost izgonită din Paradis, omenirea se străduieşte cu ajutorul lui Dumnezeu să învingă păcatul, să desţelenească lumea şi să tindă spre fericire şi dreptate. În special despre ultima se vorbeşte şi se cugetă mult şi lucrurile s-au schimbat mult din Antichitate. Nu mai avem sclavi, nu mai judecăm arbitrar păcătoşii, ci avem legi şi tribunale, ne ocupăm de sărmani şi de bolnavi. Au fost definite drepturile omului şi cel puţin în statele moderne acestea au fost recunoscute. Desigur că în practică, prietene, drepturile omului sunt totdeauna doar drepturile bărbaţilor. Bărbatul munceşte, bărbatul are bani. Averea unei familii, chiar dacă ea a fost adusă în căsnicie de femeie, este administrată de bărbat. Şi, de facto, el poate să aibă şi sclavi: dacă o femeie i-a spus „da”, ea nu mai pleacă din căsnicie cu averea. El o poate bate, o poate înfometa, o poate sili să îi aducă pe lume copil după copil. Chiar dacă o omoară, i se dau pedepse blânde, dacă nu

cumva reuşeşte să prezinte cazul ca accident ori să muşamalizeze lucrurile. Dacă femeia obţine divorţul, îşi pierde toată averea şi copiii. Cel care are dreptul asupra lor este bărbatul, chiar dacă el a fost cel care a zdruncinat căsnicia bătând copiii şi bând banii, ori pierzându-i la jocuri de noroc, în loc să îşi hrănească familia.

Fireşte că dumneavoastră sunteţi de aceeaşi părere cu mine, că lucrurile acestea ar trebui schimbate. Avem nevoie de alte legi, mai drepte. Dar nu le primim, deoarece legile le fac bărbaţii. Doar ei pot alege, doar ei pot face parte din parlament. Şi ei sunt extrem de indignaţi dacă îi întrebăm de ce se întâmplă astfel. De ce femeile sunt tratate precum nebunii şi criminalii când vine vorba de dreptul la vot, cărora, dintr-un motiv lesne de înţeles, nu li se permite să voteze cu privire la soarta ţării. Noi, femeile, am fi prea sensibile, se spune. Prea slabe, am avea nevoie de ocrotire. Şi prea emoţionale, prea sentimentale pentru a lua din când în când decizii dure, cu greutate. Aud că unele dintre dumneavoastră râdeţi amar şi aş dori să vă văd cu o mină cinică. Trebuie să încetăm să suferim în linişte. Trebuie să dovedim că putem face mai mult decât să ne rugăm şi să croim bărbaţilor noştri drumul spre cer prin sprijinul nostru plin de dragoste. Asta ni se cere, prietenele mele! Un înalt simţ moral, o demnitate ce nu are voie să fie murdărită cu detestabile, pământeşti chestiuni politice. Unii ne aseamănă cu nebunii, alţii cu îngerii. De fapt, este totuna, pentru că nici îngerii nu votează!

Julia se încruntă supărată, în timp ce Violet şi majoritatea celor din sală izbucniră în râs.

— Nu trebuie să dovedesc faptul că nu suntem îngeri. Dar nici adversarii noştri politici nu au vreo dovadă pentru faptul că inteligenţa femeilor nu se află deasupra inteligenţei copiilor, nebunilor şi a infractorilor. Nouă ni se

cere să avem bun-simţ. Legile făcute de bărbaţi sunt valabile şi pentru femei! Ni se permite să încheiem căsătorii şi să facem anumite afaceri. Poate că o bancă nu va împrumuta bani unei femei fără familie, dar dacă o face, femeia trebuie să înapoieze împrumutul fără să se ţină cont de sexul ei.

Bărbaţii şi femeile sunt egali în ţara noastră şi în toate celelalte ţări doar în cazurile în care această egalitate este folositoare bărbaţilor. În cazurile în care ea ar fi utilă femeilor, brusc intervin alte legi. Nu este drept. Nu poate fi voinţa Domnului!

— Dar nu ar mai fi aşa dacă Dumnezeu n-ar voi-o? se auzi o voce slabă din spatele lui Violet.

Ea privi înapoi şi văzu o femeie tristă, într-o rochie jerpelită.

— Oare nu ar trebui să ne supunem voinţei Lui?

Kate Sheppard îi zâmbi femeii.

— Domnul le-a dat bărbaţilor şi femeilor raţiune şi voinţă, ca să lupte contra răului. Doar că uneori trece mult timp până când omenirea recunoaşte ceva ca fiind greşit. Gândiţi-vă la sclavie. A durat multe secole şi către Domnul s-au îndreptat multe rugăciuni disperate până când omenirea a văzut că nu culoarea pielii aproapelui face din el animal de muncă. Nici atunci Dumnezeu nu a trimis un trăsnet sau un înger cu sabie de foc. El doar şi-a ţinut braţul deasupra celor care luptau şi astfel aceştia au învins în final. Dumnezeu îi iubeşte şi îi sprijină pe cei drepţi, dar nu are timp pentru cei slabi şi ezitanţi, care se ascund şi lasă câmp liber de acţiune răului şi nedreptăţii.

Noi nu vrem să le retezăm bărbaţilor aripile cu care ei se îndreaptă către cer. Dar ne pare rău că pentru asta ei folosesc umerii noştri. Noi dorim pentru toţi aceleaşi drepturi. Vrem un drept rezonabil al divorţului, o legislaţie a protecţiei sociale, care să ajute copiii să nu sufere de

foame. Vrem şcoli pentru băieţi şi fete, pentru copiii clasei mijlocii şi ai muncitorilor. Vrem asistenţă medicală – asistenţă medicală gratuită, femeile să nu mai moară în lăuzie pentru că soţul bea banii pentru medic.

Până acum, dragi prietene, singurul drept al femeii, unicul domeniu în care este egală, a fost dreptul de a spune „da” la biserică. Dorim să putem spune odată şi „nu”. Şi pentru asta există o singură cale: vrem, avem nevoie de dreptul la vot!

Violet nu se mai putea opri din aplaudat, când Kate Sheppard coborî de pe podium.

Julia Stuart era mai puţin entuziasmată.

— Soţul meu nu mă bate, se justifică ea morocănoasă în timp ce în locul lui Kate urca pe podium micuţa Mrs. Morison, şi din nou răsunau obişnuitele lozinci ale Temperance Union. Ea tuna şi fulgera împotriva pericolelor alcoolului şi pentru prohibiţie.

— Asta se întâmplă doar în cazul tău, spuse Violet pe un ton glacial. Şi din câte se vede, nu îţi face nici câte un copil în fiecare an. Dar eu mă tem că eşti singură în situaţia asta.

— Violet?

Ca întotdeauna, adunarea s-a încheiat cu un ceai şi Violet îşi făcu puţin curaj pentru a se strecura cu grijă spre grupul de femei din jurul lui Kate Sheppard. Când deodată se trezi cu Carry Delaney alături de ea.

— Se întâmplă ceva cu Rosie. Cred că ar trebui să vezi.

În timp ce Violet se întoarse îngrozită, Kate Sheppard o descoperi pe Carry şi o salută amical. Carry se folosi de ocazie pentru a o prezenta pe timida Violet.

— Ne-am cunoscut afară, spuse Kate zâmbind. Mrs. Ferice este interesată de bicicleta mea. Vreţi să o încercaţi acum, Mrs. Ferice? Este o frumoasă noutate şi permite unei femei să arate cât este de absurd argumentul

ignoranţilor masculi: „Din cauza structurii lor osoase şi conformaţiei, femeile nu sunt apte pentru mersul cu bicicleta”. Adică noi suntem prea fragile pentru a pedala! Şi aceşti oameni îşi zic savanţi, chiar medici. Eu mă tot întreb dacă au asistat măcar o dată la o naştere. Probabil că nu, altfel ar fi interzis naşterile. În comparaţie cu mersul pe bicicletă, acestea sunt mult mai dificile.

Violet ar fi continuat să o asculte cu plăcere, dar era îngrijorată din cauza lui Rosie. Ce s-o fi întâmplat? Şi cine supraveghea acum copiii?

Kate Sheppard îi remarcă neliniştea.

— Hm, dar cui spun eu asta, dumneavoastră deja aveţi copii, după cum tocmai am văzut. Toţi trei sunt ai dumneavoastră? Cerule, micuţo, dar când aţi început?

Violet roşi, dar Carry o lămuri că Rosie era sora ei.

— Şi ea este cam... depresivă. Nu comunică, este apatică. Dar astăzi... poate că aţi vrea să o priviţi puţin.

Lui Violet îi venea să intre în pământ de ruşine din cauza acestei propuneri. Cum de putuse Carry să deranjeze această femeie cu problemele ei personale? Dar Kate Sheppard nu părea să fie deranjată.

— La catatonie vă referiţi? se interesă ea.

Violet clătină din cap.

— Nu, ea se mişcă. Mai mult, încerca să aleagă cuvântul potrivit din dicţionarul de la Caleb, mai mult... muţenie.

— Tăcere persistentă, deşi nu prezintă nicio cauză fizică pentru muţenie? Kate Sheppard o privi cu interes pe Violet. V-a spus asta un medic?

Violet clătină din nou din cap.

— Nu, este doar... Asta este...

— Am să o văd cu plăcere, zise Kate.

Ea le urmă pe cele două femei mai tinere în cel mai îndepărtat colţ al încăperii, unde Carry se ocupase de copii. Acolo erau, într-adevăr, câteva jucării şi instrumente

pentru desenat. Cât timp Carry lipsise, Julia Stuart îi luase locul şi stătea fericită pe podea şi se juca de-a trenuleţul cu Joe şi cu alţi doi băieţei, în timp ce Roberta şi doi bebeluşi dormeau alături. Din când în când, femeia ridica privirea, pentru a o dojeni pe Rosie. Micuţa şedea foarte ţeapănă la una dintre mese, dar nu prăbuşită în sine, ci foarte atentă. Pe chipul ei era întipărită o expresie de concentrare, chiar de înverşunare şi ţinea în mână un creion colorat.

Violet se gândi că Rosie nu mai desenase de când Caleb plecase în Anglia. Nu îşi putuse permite să îi cumpere creioane colorate. Acum privi curioasă opera surorii sale. Ceea ce văzu o înspăimântă. Roşie desena pe o a patra ori a cincea foaie, apăsând atât de tare cu creionul, încât hârtia ieftină era străpunsă în mai multe locuri. Masa era înroşită, dar fata nu părea să observe. Continua să lucreze cu mişcări aproape furioase, încrâncenate. Vârful creionului se tocise, dar ea nu se oprea.

— Pentru Dumnezeu, Roşie, masa, creioanele! Ai stricat totul, costă o grămadă de bani!

Violet o mustră, dar o cuprinse o frică rece ca gheaţa. Roşie părea că înnebunise. Oricine putea să îşi dea seama de asta.

— Ce desenezi tu acolo, Roşie? Violet auzi vocea calmă şi gravă a lui Kate Sheppard. Nu vrei să ne spui ce este asta?

Roşie coloră o altă foaie, în timp ce Kate aştepta cu răbdare. Apoi fata înălţă capul şi privi în gol.

— Roşu. Sânge, spuse ea, apoi lăsă să îi cadă capul pe masă şi începu să plângă, fără a mai scoate alt sunet, cum făcea de obicei.

După un timp, Roşie încetă şi păru că adormise.

— Măcar a spus ceva, observă Kate.

— Ar trebui dusă la un medic! fu de părere Carry.

Kate clătină din cap:

— Doar pentru că cineva tace, nu înseamnă că este bolnav. Poate că acesta este modul în care Roşie spune „nu”. Ea a fost suprasolicitată de lumea noastră. De aceea a căutat o lume a ei.

Julia clătină nemulţumită din cap şi Carry privi nedumerită. Dar Violet înţelese.

— Noi nu pe Rosie trebuie să o schimbăm, ci lumea, spuse ea. Mulţumesc, Mrs. Sheppard. Unde trebuie să mă înscriu, Julia? Vreau să devin membră a Temperance Union.

Kate zâmbi.

— Nu uitaţi „Christian”, o atenţionă ea. Avem nevoie de asistenţa lui Dumnezeu.

Sâmbăta următoare, Violet se întâlni cu alte douăzeci de femei, în timp ce Julia supraveghea copiii, ea cânta imnuri şi flutura pancarte în faţă la Race Horse Tavern.

Când Eric o descoperi, o trase după el acasă şi sub privirile Juliei o bătu măr. A doua zi o anunţă că reziliase contractul de închiriere al căsuţei. Oricum nu şi-o mai permiteau, lucru prevăzut deja de Violet. După aceea s-au mutat într-un şopron din curtea din spate de la Browns Paddock. Încăperea nu ar fi fost suficientă nici pentru un câine, nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să ţină acolo unul dintre caii scumpi de curse.

— Mai poţi şi tu câştiga ceva! râse Eric. Mâine, Brown te pune să faci curăţenie în cârciumă.

Violet făcea curăţenie la Race Horse Tavern după cheful bărbaţilor, deşi îi era o silă de moarte. Dar sâmbăta ducea copiii la Julia şi mergea la Christchurch. Temperance Union demonstra la fiecare sfârşit de săptămână în faţa altei cârciumi.

Eric continuă să dezaprobe legătura lui Violet cu adversarii alcoolului, dar fireşte că nu îşi sacrifica serile de

sâmbătă de la pub ca să îşi supravegheze soţia. Iar Violet nu îşi bătea capul: uneori ajungea acasă înaintea lui şi se putea preface că dormea profund. Alteori avea ghinion şi Eric o prindea cu pancartele. Atunci o bătea, copiii fiind adăpostiţi la Julia. Eric se urca din nou beat în patul ei, dar, spre surprinderea acesteia, nu mai rămase gravidă. Ca şi înainte, ea era mică şi subnutrită şi, în plus, o alăpta pe Roberta. Alăptatul o ajuta să nu rămână din nou gravidă, cum îi spusese o femeie din anturajul lui Kate. Între ele, femeile discutau surprinzător de deschis despre bărbaţi şi copii.

— Dar cel mai bine este, firește, să te căsătoreşti cu un bărbat bun, cu principii morale, gata să trăiască şi abstinent, predica o altă matroană pe tema contracepţiei.

— Precum la whisky? îi scăpă lui Violet. Nu am putea interzice asta odată cu introducerea prohibiţiei?

Şi râse cu noile ei prietene. Dacă acest gen de abstinenţă ar fi pe lista celor de la Temperance Union, niciun bărbat nu ar mai putea fi atras ca membru al acesteia.

În zilele în care se organizau curse de cai, Violet se ducea liniştită la sala comunitară a metodiştilor, la conferinţe ale susţinătorilor prohibiţiei sau, dacă avea noroc, ale unor femei precum Kate Sheppard. Le ascultă pe Ada Wells, Harriet Morison şi Helen Nicol şi o dată şi pe sir John Hall, un bărbat care chiar milita pentru dreptul de vot al femeilor. Într-o zi aproape că i se opri inima când Carry Delaney îi arătă afişul următoarei conferinţe.

Vorbitorul principal era Sean Coltrane, avocat din Dunedin şi candidat al liberalilor pentru un loc în parlament.

CAPITOLUL 8

— Nu, spuse Michael Drury. Răspunsul este „nu”, Matariki, fără nicio discuţie.

Matariki nu putea să accepte asta. Mândră, cu ochii strălucind în culoarea chihlimbarului, stătea în faţa părinţilor ei, care o priveau calmi. Ca de fiecare dată când era furioasă, părea cu cel puţin un lat de palmă mai înaltă.

— Dar nu este cinstit! Nu există niciun motiv pentru un „nu”. Aurul este acolo. Şi oricum o parte mi se cuvine şi mie ca moştenire!

Lizzie Drury ridică privirea spre cer.

— Şi poţi să aştepţi până o vei primi? o întrebă ea.

Matariki se uită în podea.

— Scuze. Eu credeam că este zestrea mea. Am dreptul la zestrea mea, eu...

— Nu ai dreptul la nimic, răspunse sec Michael. Ai optsprezece ani şi mai ai mult până să devii majoră. Fără consimţământul nostru, nu poţi nici să te căsătoreşti şi fără căsătorie nu primeşti nicio zestre. Dacă o fi vorba de vreo căsătorie, nu despre finanţarea unei negustorii cu cai a acestui fluşturatic Colin.

— Nu va fi o negustorie cu cai, va fi o herghelie pentru montă! strigă Matariki.

Ea susţinea asta pentru a nu ştiu câta oară şi în sinea ei se întreba dacă nu cumva părinţii ei sunt cam grei de cap. Când le prezentase planurile lui Colin, se aşteptase la o susţinere entuziastă. Cine nu ar fi considerat bună ideea deschiderii unei piste de trap şi a unei herghelii în Otago?

— Vrem să creştem cai pentru cursele de trap. Animale pursânge şi Cob. Ne-am gândit temeinic la asta şi va fi o afacere bună!

Michael se încruntă.

— Dacă este să vorbim despre încrucişări, pot spune că am văzut destul de mulţi cai cu trupuri mari, puternice şi cu picioare scurte şi subţiri. Eu aş fi întrebat-o cel puţin pe Gwyneira Warden de la Kiward Station înainte de a face aşa ceva. V-ar decapita dacă aţi cumpăra de la ea cai şi aţi

încerca încrucişări îndoielnice.

— Michael, aici nu este vorba despre cai!

Lizzie interveni înainte ca totul să degenereze într-o discuţie de specialitate despre cai de trap şi cai de galop. Ei îi era absolut indiferent cum voia Colin să obţină caii de trap. Ea nu intenţiona să îşi dea fiica unui vânător de zestre. Şi după părerea ei, tocmai asta era problema. Din păcate, nici Matariki şi nici Michael nu o ascultară.

— Dar nu este nevoie să îi spunem asta! îi răspunse tânăra tatălui ei. Cumpărăm două, trei iepe, le plătim şi pe urmă nu o priveşte pe Mrs. Warden ce facem cu ele.

— Aşa începeţi! Tipul nu are încă niciun cal în grajd şi se gândeşte să mintă şi să înşele. Şi tocmai pe oamenii cei mai influenţi – minunat început!

— Bine, atunci o întrebăm, cedă Matariki. Probabil că nu va avea nimic împotrivă. Colin se pricepe bine la cai, el...

— Aşa o fi, mai făcu Lizzie o încercare, dar nu există niciun motiv pentru a-i da pe mână o avere ca să se joace cu ea.

— Nu i-o daţi lui, ci mie! strigă Matariki. Fără mine nu se face nimic, noi conducem împreună herghelia. Luăm deciziile împreună, alegem caii...

— Dar totul se face sub numele lui, remarcă Lizzie. Fii atentă, Matariki, din momentul în care te căsătoreşti cu el, el are capacitatea de a dispune de zestrea şi de averea ta. Şi tu nu îl cunoşti.

— Nu îl cunosc? explodă Matariki. Sunt împreună cu el de aproape o jumătate de an. Şi noi, ea roşi uşor, însă continuă, noi suntem de mult soţ şi soţie.

Lizzie îşi dădu ochii peste cap.

— Vrei să spui că ştii cum arată dezbrăcat. Dar dacă îşi dă pantalonii jos nu înseamnă nici pe departe că îţi dezvăluie gândurile!

— Lizzie! strigă oripilat Michael.

Lizzie ridică din umeri.

— Totuşi, aşa este. Îmi pare rău, Michael, dar uneori decenţa şi adevărul se bat cap în cap. Patul, Matariki, nu este confesionalul. Şi mi s-a spus că şi în confesional se poate minţi, fără ca Dumnezeu să arunce trăsnetul pe loc. În orice caz, eu nu am atâta încredere în Colin încât să investesc în el bani!

Michael o privi mirat pe soţia sa. Până atunci, ea fusese de partea lui Colin, în timp ce Kathleen, reverendul şi însuşi Michael priviseră cu scepticism legătura acestuia cu Matariki. Se întreba de unde până unde această schimbare.

— Dar aşa nu ne putem căsători! constată descurajată Matariki. Acum când Colin a demisionat de la calea ferată.

Michael oftă.

— Matariki, nimeni nu l-a silit pe Mr. Coltrane să demisioneze. Iar dacă intenţia lui de căsătorie depinde de cât de mulţi bani aduci tu în căsnicie, este mai bine să îl laşi să plece!

Hainga, una dintre bătrânele tribului Ngai Tahu, care fusese pentru Matariki ca o bunică, îi spuse mai târziu acelaşi lucru. Fata se refugiase la ea şi îşi destăinuise durerea. Hainga nu vedea care era problema.

— Dacă bărbatul tău nu are bani, adu-l cu tine şi trăieşte cu el în trib, îi propuse bătrâna maori.

Matariki clătină din cap disperată.

— Colin nu o să vrea niciodată să înnopteze în dormitorul comun. El...

Hainga fu înţelegătoare:

— Fireşte, el este *pakeha*. Asta va înţelege oricine. Atunci construiţi-vă o cabană. Ori mutaţi-vă în vechea cabană a lui Lizzie şi a

lui Michael. Acolo puteţi creşte câţiva cai, dacă vreţi. Pământul este al nostru şi pentru că nu are aur, niciun

pakeha nu vă va deranja. Noi vă putem da şi câteva oi şi răsaduri.

Pentru un trib maori, această ofertă era deosebit de generoasă. Nu exista nicio comunitate care să aibă ceva de dăruit, şi chiar şi aceasta devenită bogată prin zăcămintele aurifere nu făcea cadouri în general nici membrilor ei. Totuşi, Matariki ezită să mulţumească.

— Nu la aşa ceva se gândeşte Colin! oftă aceasta. El nu vrea o casă din bârne, Hainga, ci o fermă mare, o crescătorie de cai de prima clasă. Dar un singur armăsar pursânge costă o avere.

Hainga ridică din umeri.

— El te vrea pe tine ori vrea cai? întrebă ea aruncându-i lui Matariki o privire cercetătoare.

Până acum o ascultase pe fată detaşată, în timp ce ţesea în

Matariki oftă.

— Fireşte că mă vrea pe mine. Dar dacă nu are o situaţie, nu se poate căsători cu mine. Este foarte mândru, înţelegi? El...

Ea îşi trecu degetele răsfirate prin părul desfăcut, care îi căzu apoi din nou peste faţă. Hainga îi întinse o bentiţă în culorile tribului, care se afla lângă cadrul de ţesut. O terminase probabil cu puţin timp în urmă.

— Tu crezi că *mana* lui depinde de averea lui, concluzionă ea. Da, am auzit de asta, aşa ceva se întâmplă des la *pakeha*. Însă atunci el însuşi ar trebui să dobândească averea, nu?

Matariki se înfurie.

— Asta nu are importanţă, Hainga! Faptul că banii sunt ai lui ori ai mei. Principalul este să ne căsătorim.

Hainga se îndreptă pentru a-i acorda toată atenţia lui Matariki.

— Tu vrei să îl plăteşti ca să se însoare cu tine? întrebă

ea alarmată şi o măsură pe Matariki cu răscolitorii ei ochii albaştri-deschis.

Ideea de zestre era străină maorilor. Asta nu mi se pare înţelept. Lasă-l, tu eşti tânără, poate că vei găsi pe altul mai bun.

Matariki ridică privirea spre cer:

— Dar îl iubesc, Hainga!

Hainga se încruntă. Se gândi puţin apoi îi răspunse:

— Tu îi dăruieşti iubirea ta, murmură ea. Dar iubirea lui trebuie să i-o cumperi?

Matariki plecă îmbufnată, gândindu-se la ce putea face. Primul lucru era să spele pe ascuns aur, cum făcuse odată pentru a plăti locul în grajd pentru Dingo. Pentru câine însă avusese nevoie doar de câteva uncii de aur. Pentru a finanţa o întreagă herghelie, ar trebui probabil să muncească săptămâni. Nu o putea face în secret. Iar al doilea lucru...

Matariki zâmbi în sinea ei. Alternativa îi plăcea fără discuţie mai mult. Ar fi bine să aibă un copil, şi îngâna satisfăcută o melodie în timp ce încălecă şi o struni pe Grainie spre Dunedin. Părinţii ei nu aveau decât să se îngrijoreze niţel dacă ea nu venea acasă. Dar în noaptea aceea voia să fie împreună cu Colin. Şi pe urmă în cât mai multe nopţi.

— Păi, unde vrei să fie? Probabil la maori.

Michael şi Lizzie erau îngrijoraţi în privinţa lui Matariki, mai ales că Michael, după disputa cu ea, trebuia să plece la munte.

— O să se consoleze şi mâine se va întoarce.

Lizzie clătină din cap.

— Nu cred, spuse ea. Pentru că în sat nu va găsi consolare. Haikina şi Hemi nu îl suportă pe Colin. Iar cei bătrâni nu îi vor da bani, indiferent de la cine cerşește. Maorii sunt foarte interesaţi să nu se afle de zăcământul

de aur de pe pământul lor. De la un simplu zvon că în zonă ar mai fi ceva de exploatat, s-ar stârni imediat o goană după aur. Lucru valabil şi pentru noi. Probabil că vor începe să ducă vorba la puţin timp după ce îi vom da fiicei noastre o zestre împărătească.

Michael zâmbi.

— Una aşa de împărătească nici ea nu a cerut. Banii pe care îi vrea Matariki îi putem lua din veniturile fermei. Kathleen şi reverendul vor să mai şi mulgă cele două turturele. Numai că vor muşca din granit. Şi la noi, şi la ei. Kate şi cu mine i-am mai finanţat o fermă unui Coltrane. Garantat nu o vom mai face încă o dată!

Ian Coltrane pornise primul lui negoţ cu cai din zestrea lui Kathleen, cu bani care proveneau din contrabanda cu whisky făcută de Michael.

— Pe mine mă interesează de ce tânărul Colin a căzut brusc în dizgraţia lui Mrs. Drury. Michael îi zâmbi conspirativ soţiei şi continuă: Ce s-a întâmplat, Lizzie? Tu l-ai plăcut până acum.

În timp ce Lizzie mai cugeta încă asupra răspunsului, el se duse la dulapul din cameră şi scoase o sticlă de vin roşu. În seara aceasta, cei doi Drury aveau nevoie de un întăritor şi chiar dacă Michael prefera whisky-ul, băutura bună o dispunea şi pe Lizzie. Aceasta zâmbi când îl văzu deschizând sticla.

— Nu ai văzut la sărbătoarea comunităţii? întrebă ea cu şiretenie. Nici reverendul! în timp ce Kathleen şi cu mine am remarcat imediat. Şi, de asemenea, Claire Dunloe.

Michael se încruntă.

— Ce ar fi trebuit să văd? se interesă el.

Lizzie oftă, mirosind cu plăcere licoarea din sticlă.

— Privirea pe care viitorul nostru ginere i-a aruncat-o fiicei lui Claire Dunloe. Chloe Edwards, văduva lui Boulder.

Severa proprietăreasă scoţiană a casei unde locuia Colin

nu îi permise lui Matariki să aştepte în micuţa locuinţă aflată în partea din spate a unei clădiri din Dunedin. Mrs. McLoad se arătă foarte indignată de vizitele făcute de doamne. Când îşi petrecea noaptea la Colin, Matariki trebuia să se strecoare pe întuneric. Bărbatul nefiind acasă, micuţa, dar extrem de energica lady o expedie repede pe fată. Nu va tolera să i se „fâţâie” cineva nici prin faţa casei, pe stradă.

— Dar noi suntem logodiţi! susţinu Matariki şi se alese cu o privire ucigătoare.

— O tânără doamnă întâlneşte un tânăr domn în casa părinţilor ei ori ai lui, la ceai. Poate că aceştia le permit o scurtă plimbare în public ori o scurtă ieşire cu barca. O vizită în locuinţa lui de holtei este în orice caz nepotrivită, miss, iar aceasta este o casă onorabilă.

Matariki oftă şi renunţă. Poate că îl va găsi pe Colin acasă la reverend, unde într-adevăr îi descoperi calul legat în faţa grajdului. Acolo îşi aştepta stăpâna şi pursângele lui Heather. Matariki o legă pe Grainie alături şi se opri auzind voci nervoase din casă.

— În locul tău nu aş intra acum! îi spuse Heather.

Matariki privi în jur şi, în cele din urmă, o zări pe aceasta în grădină, plivind.

— Mai bine ajută-mă. După ce valurile se mai liniştesc, intrăm amândouă şi sper că vom putea bea un ceai.

Matariki i se alătură cu plăcere.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Heather ridică din umeri.

— Reverendul şi mama se ceartă cu Colin. Nu mă întreba despre ce este vorba. Eu am bănuielile mele, dar…

— Colin voia să o roage pe Miss Kate să investească nişte bani în herghelia noastră, o lămuri degajată Matariki. Dar brusc parcă cineva le-a agitat tuturor prin faţa ochilor o muletă. Şi părinţii mei au reacţionat total, dar total

exagerat. Am dreptul la zestrea mea şi vreau...

Înainte ca Matariki să fi apucat să îşi exprime nemulţumirea, uşa casei se deschise şi Colin năvăli afară. Era atât de furios şi revoltat, cum Matariki nu îl mai văzuse niciodată, şi când ea i se adresă, el îi aruncă o privire de-a dreptul turbată.

Abia când o recunoscu, se mai linişti şi îi zâmbi.

— Riki, ce faci aici? Dragă, nu am chef de flirturi. Trebuie să mă duc la Mr. Dunloe, mama tocmai ne-a respins planul de finanţare. Poate că banca ne va da banii pentru herghelie. Sau ai vorbit cu părinţii tăi?

Întrebase însă fără speranţă. Matariki îl amăgise de mai multe ori. Ea prevăzuse reacţia lui Michael şi a lui Lizzie.

— Nu vor, răspunse tristă Matariki. Dar Colin, noi ne putem totuşi căsători! Maorii ne dau pământ şi oi. Dacă ne gospodărim câţiva ani cu cap...

— Maorii! Colin scuipă cuvântul. Tu crezi că am să mă las întreţinut de ei? Nu, Matariki, noi nu umblăm cu jumătăţi de măsură! Nu mai putem aştepta câţiva ani. Este totuşi o chestiune de timp până când cineva va deschide o astfel de afacere. Acum ori niciodată, Matariki! Gândeşte-te!

Cuvintele lui Colin sunau aproape ca o ameninţare şi Matariki nu înţelegea ce putea să facă pentru realizarea planului lui Colin. Pe de altă parte, dacă ea rămânea gravidă şi trebuia să se mărite repede cu Colin, părinţii ei nu vor putea să îi refuze zestrea.

Matariki se apropie de el, îl îmbrăţişă şi se lipi de el.

— Colin, spuse ea, banca mai poate să aştepte. La cât de agitat eşti acum, nu ar trebui să porţi discuţii. De ce nu ne plimbăm puţin? Poate pe plajă. Am putea să înotăm şi ne-am putea răsfăţa puţin.

Iniţial, Colin păru să o respingă brutal, dar se răzgândi. Surâsul lui păru cam forţat, dar, în cele din urmă, cedă.

— Bine, scumpo, chiar că ar trebui să ne îngăduim ceva. Hai...

Colin o sărută cu o dorinţă renăscută. Ea se sperie de cât de repede şi revendicativ limba lui îşi găsi calea în gura ei. Colin nu o iubise niciodată cu atâta sălbăticie ca în aceea după-amiază pe plaja de pe care cu ani în urmă fusese răpită. Voia să îi povestească istoria caraghioasă de la Hauhau, dar în acea zi el nu voia să discute şi nici nu o mai dezmierdă înainte de a o penetra. Matariki acceptă noul joc de iubire. De fapt, ar fi preferat mai multă gingăşie, dar dacă el voia să trezească în ea pisica sălbatică...

Se încordă sub el râzând, de parcă ar fi vrut să se apere, îşi înfipse unghiile în spinarea lui şi îl muşcă de umăr. Colin gustă lupta şi amândoi se pierdură în beţia simţurilor. În cele din urmă, Matariki se desprinse, alergă la mare şi se aruncă în valuri. Colin veni după ea, o prinse şi o târî înapoi la ţărm şi din nou se aruncară în nisip. Matariki râse la remarca lui Colin.

— Acum ştii cum voi arăta când am să fiu bătrână şi cu părul cărunt! îl tachină ea.

Colin îi închise din nou gura cu un sărut. Voia să se bucure de frumuseţea şi de sălbăticia ei atâta vreme cât putea. Dar nu credea că va îmbătrâni lângă Matariki Drury.

CAPITOLUL 9

Sean Coltrane candida în parlament din partea Partidului Liberal, motiv pentru ca în ziua discursului său din Christchurch mai mult de jumătate din ascultătorii din casa comunală a metodiştilor erau bărbaţi. Unii dintre aceştia protestară zgomotos pentru amenajarea unui loc pentru copii în partea din spate a sălii, de care se ocupa, ca de obicei, Carry Delaney.

— Aici nu este un loc de joacă, ci o manifestaţie politică! izbucni unul dintre cetăţeni. Unde vom ajunge dacă fiecare

îşi aduce aici puşlamalele!

— Vom ajunge la o manifestaţie cu mai multe participante decât participanţi, ripostă calmă Carry. Copiii dumneavoastră unde sunt, sir? Bănuiesc că acasă, iar soţia dumneavoastră poate să îi supravegheze!

— Copiii noştri se află în grija bonelor lor, zise plin de demnitate bărbatul. Soţia mea îşi petrece după-amiaza la un ceai cu prietenele. Desigur că în calitate de femeie simţitoare, cumsecade, nu este interesată să stea prin săli sufocante, preferând conversaţia în locul agitaţiei, mai ales în jurul unor subiecte scandaloase cum ar fi dreptul femeilor la vot.

Carry ridică din umeri:

— Eh, atunci are noroc că îşi poate permite asta. Femeile de aici nu au bone. Şi ele ar fi preferat să stea cu prietenele la un ceai. Din nefericire, nu îşi pot permite pâinea prăjită servită cu această ocazie, sir, pentru că soţii lor îşi dau banii pe băutură. Dar ele consideră că este datoria lor, ca femei cumsecade, să nu îşi lase copiii să flămânzească. De aceea sunt ele aici, sir, şi de aceea au nevoie de dreptul la vot!

Sean Coltrane urmărea înveselit cât de politicos şi totuşi tăios răspundea mărunta îngrijitoare blondă a copiilor. Această întâlnire putea deveni una interesantă, în fond, el se afla în aşa-zisul cartier general al zeloasei Kate Sheppard. Deşi milita pentru problemele femeilor, în sălile în care vorbea, rareori se găseau atât de multe ascultătoare. Kate avusese dreptate: era bine să vină la o întâlnire a Temperance Union, unde femeile erau între ele şi luptau pentru ele. Termenului de „creştin” din titulatura asociaţiei nu îi dădea prea multă importanţă.

Sean Coltrane fusese profund influenţat în copilărie de reverendul Burton, dar era înclinat mai curând spre ştiinţă decât spre spiritualitate. Niciodată nu înţelesese de ce

reverendul rămăsese fidel unei biserici care îl blama pentru faptul că spunea adevărul fără înconjur. Burton avusese de mai multe ori necazuri cu episcopul, pentru că susţinea darwinismul. Acesta îl critica şi pentru că era de părere că uneori bunăstarea trupească a oilor sale era mai importantă decât cea spirituală. Reverendul Burton oferea mai des mese săracilor decât organiza cercuri de rugăciuni. Sean considera asta înţelept şi de aceea se şi decisese, în cele din urmă, nu pentru teologie, ci pentru studiul dreptului. Pe reverendul Burton asta îl duruse cu siguranţă, dar Sean ştia că mama lui fusese bucuroasă pentru această alegere. Kathleen se convertise înainte de căsătorie, dar în adâncul sufletului ei rămăsese totuşi o catolică irlandeză. Ea nu şi-l putuse imagina pe fiul ei prelat anglican.

Reverendul Matthew Dawson, gazdă în aceea zi, rostise doar câteva cuvinte introductive şi îi lăsase locul pe podium lui Sean. Pe când se străduia să interpreteze corect imnul *Give to the Winds Thy Fears*, acesta îşi plimba privirea prin public. Ca mai totdeauna, în faţă erau bărbaţii, mai timide, femeile se aşezaseră în spate. Doar Kate Sheppard şi Ada Wells stăteau în rândul al doilea şi aveau între ele o femeie mai tânără, care îi amintea parcă de cineva.

Sean Coltrane nu se lăsa uşor impresionat de frumuseţea feminină. În munca sa de zi cu zi vedea multe femei şi crescuse lângă firma Lady’s Goldmine. Fetele din Dunedin îl curtau pe arătosul avocat tânăr, le plăcea să fie invitate la dans de el şi toate arătau fermecător în cele mai noi colecţii ale lui Kate şi Claire. Şi printre clientele lui Sean erau femei frumoase, uneori vulnerabile şi neajutorate, precum şi fete maori sigure pe ele, care îşi reprezentau triburile în chestiuni juridice pentru că vorbeau limba engleză mai bine decât tinerii războinici.

Până atunci, niciuna nu îi furase inima, aşa că se mira şi el de cât de mult îl fascina fata din rândul al doilea. Parcă o cunoştea. Sean se întreba unde ar fi putut să o vadă pe tânăra femeie cu părul castaniu şi aproape că uitase de ce se afla pe podium.

— Sean, i se adresă pentru a doua oară reverendul Dawson. Vă dau cuvântul. Convingeţi-i pe cetăţenii din Christchurch de ideile dumneavoastră progresiste!

Sean se adună şi zâmbi cuceritor păşind în faţă.

— A fost odată o fată, începu el, care a trăit o mare iubire. Aşa încep toate fetele, dar, din păcate, şi mai toate poveştile triste pe care le aud în biroul meu. Astăzi aş vrea să vă povestesc câteva dintre ele.

Sean făcu o pauză scurtă, de efect, în care bărbaţii din public aveau timp să schimbe priviri deloc prietenoase cu vecinii, înainte de a-şi îndrepta atenţia plină de curiozitate spre vorbitor. Femeile nu schimbară astfel de priviri posace. Ele se uitau ţintă la buzele lui Sean, care încercă să privească dincolo de rândul al doilea. Ar fi putut să fie distras de la ideile lui dacă ar fi privit-o prea des pe delicata tânără cu ten marmorean.

— Fata din povestea mea a trăit cu mulţi ani în urmă în Irlanda, în vremuri grele, de foamete. Iubitul ei a furat câţiva saci cu secară, şi pentru asta a fost deportat în Australia. Fata a rămas singură, însărcinată. Tânărul bărbat i-a lăsat câţiva bani şi dacă această lume ar fi fost mai bună, ar fi putut duce o viaţă liniştită. Poate deschidea o mică afacere, pentru că era o croitoreasă cu talent. Şi-ar fi crescut copilul fără eforturi, l-ar fi hrănit şi nimeni nu ar fi fost deranjat dacă acesta purta numele tatălui său ori al mamei sale. Dar lumea era aşa cum, din păcate, este şi astăzi: tatăl ei i-a găsit banii şi i-a luat. Ea tot a avut ceva noroc, pentru că tatăl nu i-a băut şi nu i-a jucat, ci a căsătorit-o cu primul venit, care a fost de acord, în

schimbul unei zestre rezonabile, să o ia „la mâna a doua”.

În sală s-au stârnit murmure. Sean a zâmbit. Era efectul dorit.

— Vă deranjează expresia, domnilor? Fireşte, mă adresez şi doamnelor, dar protestele s-au făcut auzite mai ales din rândurile ascultătorilor bărbaţi. Unele dintre doamne au roşit ruşinate. De altfel fără niciun temei, nimeni nu trebuie să se ruşineze când este defăimat. Trebuie să se ruşineze cei care îi fac pe alţii de ruşine. Şi cu mâna pe inimă, domnii mei: dumneavoastră nu aţi folosit niciodată asemenea expresii? Nu aţi vorbit niciodată dispreţuitor despre „fete decăzute”? Mereu mă întreb cum de au căzut fără ca cineva să le facă vânt, dar asta este o altă chestiune.

Sean îşi permise să privească într-o parte spre Kate Sheppard şi văzu că fata cu părul negru de lângă ea zâmbea şi ochii îi fulgerau. Fără îndoială că avea umor şi înţelegea aluziile. Sean trebui să se concentreze pentru a nu izbucni în râs.

— Eh, acum, fata noastră trebuie să se fi simţit trădată şi vândută, dar a spus „da” cuminte la altar. L-a urmat pe soţ în altă ţară, unde banii ei i-au permis să fugă din vechea lui viaţă urâtă. Dar să nu credeţi dumneavoastră că el i-a mulţumit tinerei soţii. Nu, a pus-o să îi ispăşească greşelile. A înspăimântat-o, a bătut-o, a violat-o. Îi lua şi banii pe care ea reuşea să îi câştige. În plus, bărbatul se dovedi a fi un pungaş. Şi-a înşelat toţi prietenii şi vecinii, aşa că în curând nimeni nu mai voia să discute cu el ori cu soţia lui. Şi pe lumea aceasta tânăra femeie nu putea să i se împotrivească! Nu exista nimeni căruia să i se poată adresa în situaţia ei. Înşişi preoţii erau de partea bărbatului. Ea trebuia să îi fie supusă, îi cerea aceeaşi biserică potrivit căreia sclavia era necreştină. Pe atunci nu exista divorţ, biserica catolică nu îl acceptă nici astăzi. Iar

femeia nu a putut să îl reclame nici măcar o dată pe soţul ei pentru delictele comise faţă de ea şi de alţii. Nu se poate ca o femeie să depună mărturie împotriva bărbatului ei. Nimeni nu s-ar fi mirat şi mulţi ar fi învinovăţi-o tot pe ea dacă soţul ei ar fi ucis-o pentru aşa ceva.

Dar nu vreau să vă mai întristez, dragi ascultătoare, deoarece deja văd lacrimi în atât de mulţi ochi. Şi asta nu pentru că femeile sunt sentimentale, ci mai curând pentru că mai multe ascultătoare s-au recunoscut sau au recunoscut prietene de-ale lor în această poveste. Sau nu este aşa?

Sean cercetă cu privirea publicul şi primi aplauze şi strigăte de aprobare. Fireşte că femeile se recunoşteau din nou şi privirile bărbaţilor au reflectat pentru prima dată mai puţin mulţumirea de sine şi dezaprobarea, şi mai mult îndoiala şi îngrijorarea.

— În orice caz, povestea mea se termină bine. La un moment dat, femeia şi-a adunat curajul şi a evadat din căsnicia ei. Lăsând, fireşte, în urmă acele lucruri de care era legată sufleteşte: casa, cele mai multe dintre bunurile materiale şi copiii. Dar, în final, a reuşit să îşi salveze copiii şi să se salveze şi pe sine. Astăzi îi merge bine.

Acum, dumneavoastră vă veţi întreba de ce îmi încep discursul cu această poveste, pe care poate că eu am născocit-o – în definitiv, ea a început ca un basm de altă dată. Însă, din păcate, nu este un basm, dragi ascultătoare şi ascultători, şi nu provine din vremuri imemorabile. Este povestea mamei mele, iar eu sunt unul dintre copiii pe care ea i-a salvat. Am avut un noroc nemărginit. Am putut să merg la şcoală şi să studiez doar prin munca ei neobosită, prin fricile şi minciunile ei. Şi ca femeie cumsecade, a trebuit să se dea drept văduvă şi şi-a petrecut ani buni cu teama că ar putea fi găsită de soţ şi

pedepsită. Mama mea a trăit iadul, iar eu mă aflu aici pentru a face din lumea aceasta un loc în care astfel de poveşti să nu se repete. Dacă nu în toată lumea, măcar în Noua Zeelandă! Domnii mei, dumneavoastră sunteţi cei care decideţi, în cele din urmă, dacă le recunoaşteţi soţiei dumneavoastră, iubitei, partenerei, mamei copiilor dumneavoastră dreptul de a merge la urnele de vot şi de a ocupa şi funcţii politice. Doar nu credeţi că soţiilor dumneavoastră le lipseşte maturitatea! Doar nu credeţi că femeilor care v-au născut copiii le lipseşte puterea! Fireşte că ştim că vreţi să vă protejaţi soţiile, să le îngrijiţi şi să le fiţi alături. În acest scop, le construiţi o casă, în care ele găsesc refugiu când dumneavoastră nu le sunteţi alături. Ele se ocupă de educaţia şi hrănirea copiilor dumneavoastră şi îi protejează în cazul în care, Doamne fereşte, vi s-ar întâmpla ceva. Dar cea mai puternică siguranţă, cea mai mare protecţie pe care o puteţi oferi nu doar soţiei dumneavoastră, ci tuturor femeilor este asigurarea dreptului la vot! Puneţi toate femeile sub cupola protectoare a legii, care să le uşureze viaţa, şi permiteţi-le să ia parte la întocmirea acestor legi. La fel cum procedaţi încredinţând casa soţiei şi completându-vă reciproc în educarea copiilor dumneavoastră. Puteţi fi siguri că femeile nu vor abuza de drepturile lor. Oare vedeţi multe mame care îşi părăsesc copiii lipsiţi de apărare? Vedeţi atât de multe case ruinate? Nu s-a dovedit pozitiv faptul că de doi ani am cooptat femei în luarea deciziilor în „Liquor License Committee”? Ca şi mine, ştiţi şi dumneavoastră că de atunci pe străzile noastre hălăduiesc mai puţini beţivi. Multe comunităţi au recunoscut tacit membrelor lor dreptul de vot pe plan comunal, şi totul decurge bine. Este momentul să îl extindem la întregul parlament. Mă voi implica în asta. Eu cer drept de vot pasiv şi activ pentru femei. Cât de curând.

Dacă este posibil, acum. Scrieţi istorie, domnii mei! O istorie bună!

Sean se înclină şi se retrase. Fulgerător, văzu ochii tinerei femei şi îl bucură admiraţia din ei. Acum îşi aminti unde şi când o mai văzuse. Purta aceeaşi rochie din catifea şi îl privea cu aceeaşi admiraţie. Dar pe atunci chipul ei îngust era mai copilăros, iar splendidul ei păr era împletit în cozi. Rochia care astăzi îi era cam strâmtă îi era atunci prea largă. O rochie aruncată de sora lui. Purtată cu mândrie de eleva ei. Violet Paisley? De pe atunci punea întrebări inteligente. Iar acum era printre primii care ridicaseră mâna când reverendul Dawson anunţase auditoriul că Mr. Coltrane era pregătit să asculte întrebări şi iniţiative. El răspunse imediat politicos unui bărbat din rândul al treilea, a cărui întrebare privea poziţia Partidului Liberal în chestiunea prohibiţiei. Apoi reverendul Dawson dădu cuvântul altuia. Părea că o ignora pe fata din rândul al doilea. După ce Sean răspunse la întrebarea celui de al treilea bărbat, îi făcu un semn reverendului şi arată spre fată, care păru surprinsă de atenţia ce i se acorda brusc.

— Mr. Coltrane! Vocea îi era pierită, dar foarte frumoasă, limpede şi vie. Mr. Coltrane, dacă eu am înţeles corect, dumneavoastră solicitaţi pentru femei drept de vot atât activ, cât şi pasiv. Astfel, dumneavoastră depăşiţi solicitarea câtorva activiste cum ar fi Mrs. Nicol din Dunedin. Dumneaei este de părere că mai întâi ar trebui să ne mulţumim cu posibilitatea de a alege. Posibilitatea de a fi şi alese ar fi...

Ea se poticni şi Sean îi zâmbi.

— Prea ambiţioasă. Cunosc argumentaţia, interveni el în sprijinul fetei. Dar de ce aţi visa aşa ceva, Miss... Paisley, nu? Mă bucur mult să vă reîntâlnesc aici.

Violet roşi de ruşine, dar şi de bucurie. El îşi amintea de ea!

— În fond, lucrurile stau aşa, doamnelor şi domnilor: dacă femeile au drept să aleagă, dar numai bărbaţi, le condamnăm pe proaspetele alegătoare la o nouă şi aprigă luptă. Din nou, ele trebuie să facă ceva ce mulţi dintre dumneavoastră consideră primitiv, iar pentru omul cu drepturi egale este resimţit ca nedemn: să umble după favorurile unui bărbat, să curteze un deputat care poate sau nu poate fi dispus să facă ceva pentru cineva. Şi dacă nimeni nu este dispus să intervină pentru ce le doare pe alegătoare, doar dreptul de a alege nu le foloseşte acestora la nimic. De aceea, eu zic aşa: să facem lucrurile ca lumea. Iar eu îmi doresc ca într-o zi să stăm împreună în parlament cu capete pe cât de frumoase, pe atât de inteligente. De exemplu, alături de Mrs. Kate Sheppard, Mrs. Ada Wells şi cu plăcere alături de Helen Nicol. Ori alături de dumneavoastră, Miss Paisley!

Cu un gest al mâinii, Sean le ceru femeilor să se ridice. Kate Sheppard şi Ada Wells îi urmară îndemnul, obişnuite cu publicul. Violet rămase pe scaun şi roşi ca sfecla. El îşi amintise de ea, dar nu ştia nimic de căsătoria ei. Cel mai bine ar fi să fugă. Ceea ce nu se putea, încăperea era plină cu oameni. Ce să facă dacă el va veni la ea, dacă îi va vorbi? El va face asta fără îndoială, pentru a-i transmite salutări de la sora lui. Violet se temea să nu leşine de emoţie.

Sean răspunse la mai multe întrebări, privind din când în când spre Violet. Când, în final, reverendul Dawson încheie adunarea, tânărul se adresă lui Kate, Adei şi lui Violet. Ea roşi din nou când acesta o salută prima.

— Trebuie să mă scuzaţi că nu v-am recunoscut de la început, Miss Paisley. Fireşte că aţi crescut. Şi v-aţi făcut atât de frumoasă, încât îmi vine să accept argumentul adversarului meu: o femeie ca dumneavoastră în parlament le-ar tăia vorbitorilor respiraţia.

— Oh, acesta chiar ar fi un progres, remarcă Kate Sheppard. Terminaţi cu complimentele, că micuţa acuşi leşină. Şi, de altfel, vorbiţi cu o femeie măritată şi mamă de două ori. Miss Paisley a dumneavoastră este Mrs. Ferice.

Violet avu impresia că în privirea lui Sean apăru o umbră de regret şi de uimire.

Sean se încruntă.

— Nu sunteţi prea tânără? întrebă el. Dar desigur că asta nu mă priveşte pe mine. Şi cum spuneam, mai toate poveştile femeilor încep cu marea dragoste... Sper că povestea dumneavoastră este una fericită, zâmbi el silit.

Violet nu îşi găsea cuvintele. Voia să spună ceva – oscila între banalele politeţuri şi dorinţa fierbinte de a da glas adevărului. Dar cineva i se adresă lui Sean şi acesta se despărţi de ele.

Câteva femei intrară cu tăvi cu ceşti şi Kate îi luă lui Violet un ceai.

— Puneţi mult zahăr. Copilă, arătaţi de parcă aţi văzut o fantomă. Ea râse şi o privi cu atenţie pe Violet, apoi adăugă: Chiar dacă vă place. De unde îl cunoaşteţi pe Sean Coltrane? Proveniţi din Dunedin?

Violet îşi mai veni în fire în timp ce le povestea lui Kate şi Adei despre cum îi cunoscuse pe Heather Coltrane şi pe soţii Burton.

— Ah, da, reverendul Burton! Kate zâmbi. Şi Kathleen de la Lady’s Goldmine. Eu ar trebui să le contest vehement colecţiile. Mai întâi că sunt doar pentru bogaţi şi apoi că au corsete foarte strânse. Dar sunt atâât de frumoase!

Ea examină rochia vişinie a a lui Violet.

— Şi asta este de la ea, nu? Veche de ani buni, dar croiala asta nu se demodează niciodată!

Ada Wells se încruntă:

— Kate, te rog foarte mult! Asta este o adunare politică

şi tu vorbeşti despre modă!

Violet aproape că izbucni în râs văzându-i expresia de indignare de pe chip.

Kate ridică nepăsătoare din umeri:

— Păi, da, deputatele nu se pot îmbrăca în parlament cu costum la trei piese şi cu joben. Noi ne vom îmbrăca potrivit. Ea continuă apoi cu chipul strălucind: Dacă mă gândesc bine, pentru chestiunea aceasta ar trebui să discutăm cu Kathleen Burton. Ar putea să introducă în viitoarea ei colecţie haine pentru femeile care să îi facă pe parlamentari să amuţească. Prin aspectul lor ori prin exclamaţii care întrerup discursurile. Important este ca bărbaţii să îşi ţină gura. Ea râse, o luă de braţ pe Violet şi adăugă: Acum, Violet, vino cu noi, să îi facem o vizită lui Mr. Coltrane şi mai încercaţi o dată să purtaţi o discuţie civilizată. Sora lui va dori să afle ce mai faceţi. Poate că îi prezentaţi şi copiii dumneavoastră.

Sean Coltrane se despărţi cu plăcere de cei cu care discuta – reverendul Dawson şi alţi bărbaţi, cetăţeni din Christchurch. Violet fu surprinsă de bunăvoinţa cu care acesta o urmă în colţul de joacă, pentru a-i cunoaşte copiii. Nu la fel de surprinsă fu Kate, care remarcase cum îi străluceau ochilor tânărului de câte ori se afla faţă în faţă cu Violet Ferice. La fel şi lui Violet. Tânăra se îmbrăca totdeauna îngrijit pentru întâlnirile asociaţiei, însă în această zi chiar şi Ada Wells observă cât de des verifica Violet cum îi stătea părul proaspăt spălat şi aranjat cu mare atenţie. Obrajii îi arătau mai proaspeţi decât de obicei, ca şi cum i-ar fi ciupit de mai multe ori pentru a-i înroşi, iar privirea îi oglindea mai mult bucuria anticipată şi tensiunea decât aşteptarea calmă a unei expuneri politice mai mult ori mai puţin interesante.

Sean Coltrane îşi amintise de unde o cunoştea pe Violet Paisley când o privi mai bine, iar tânăra aşteptase cu

emoţie întâlnirea cu el. Desigur că fusese o exaltare copilărească, ea nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani când venise cu familia Burton în Noua Zeelandă. Dar acum...

— Un băieţel dulce, remarcă Sean văzându-l pe Joe. Şi iată ce fetiţă încântătoare!

Sean nu se putu abţine să nu o ia pe Roberta în braţe şi să se joace cu ea. Violet radia. Şi el o găsea pe Roberta mai drăguţă decât pe dulcele bebe Joe, care în ciuda hranei neîndestulătoare lăsa să se vadă că va fi odată la fel de rotofei şi rotund la faţă ca tatăl lui. Dimpotrivă, Roberta părea să semene cu Violet. Primele buclişoare îi încadrau chipul gingaş.

— Şi ea este Roşie?

Dacă Sean se îngrozi de cum arăta micuţa, ştiuse să o ascundă bine. Roşie pusese din nou mâna pe creioanele colorate, deşi Carry Delaney nu îi mai dăduse ocazia să deseneze. Kate Sheppard fusese de părere să o lase, însă Carry era speriată de concentrarea înverşunată cu care Roşie stătea în faţa blocului de desen şi colora cu roşu foaie după foaie, cu trăsături furioase. Asta făcea şi acum, fără a arunca vreo privire lui Sean sau celorlalţi.

Violet confirmă:

— Ea este... A fost... Nu vorbeşte. Oamenii spun că... este retardată. Violet îşi muşcă buzele.

Sean o privi atent pe Rosie. Nu era prima oară când întâlnea un asemenea copil. Şi în aşezămintele filantropice existau copii care se agăţau tăcuţi de rochiile mamelor ori priveau absenţi în gol. Mai întotdeauna erau copii ai femeilor care fugiseră de bărbaţii care le băteau. Privirea lui Sean alunecă de la Rosie la Violet. Se aşteptase ca ea să îşi plece capul. Cele mai multe femei se simţeau vinovate pentru ceea ce li se întâmpla lor şi copiilor lor. Dar Violet nu plecă privirea, ba, dimpotrivă, se uită la el

aproape provocator. Sean avu impresia că îi citeşte gândurile: *Nu este o poveste frumoasă*, *Sean Coltrane*. *Şi nu este o mare iubire*!

Sean îşi drese vocea. Trebuia să spună ceva despre Rosie.

— Eu nu cred că ea este bolnavă psihic. Era un copil atât de dezgheţat. Este doar înfricoşată.

Violet îşi muşcă buzele:

— O înţeleaptă femeie maori a spus odată că spiritele i-au închis ochii. Ca să o protejeze. Şi la fel şi buzele.

Ea nu mai spusese nimănui acest lucru, dar cu Sean i se părea firesc să discute astfel. Imediat renunţă însă la sinceritate. Sean Coltrane era fiul vitreg al reverendului Peter Burton. Cu siguranţă, un creştin fanatic, ca Julia.

Dar Sean zâmbi.

— Oare noi nu ne-am dori spirite atât de prietenoase? întrebă el blând. Nu vă pierdeţi speranţa, Mrs. Ferice. Cândva îşi va redeschide ochii. Şi poate că se află pe drumul cel bun.

Arătă către fata care se oprise şi părea că ezită în privinţa culorilor creioanelor pe care urma să le folosească. Violet ridică privirea către Sean şi, în mod ciudat, se simţi încurajată şi fericită.

— Aţi putea să îi transmiteţi surorii dumneavoastră salutări din partea mea? întrebă ea. Nu i-am mai dat nicio veste despre mine de atâta vreme.

De fapt, nu îi mai scrisese lui Heather de când trebuise să schimbe cabana frumoasă din lemn cu magazia din spatele pubului. Căutase să se convingă pe sine că nu mai găsise timp pentru citit şi scris de când participa la cântări şi demonstraţii cu Temperance Union. Dar în realitate îi fusese ruşine de Heather.

Sean o privi insistent.

— Nu vom mai pierde legătura, promise el. Nu acum,

când noi, când noi...

El se opri.

— Mr. Coltrane!

Reverendul Dawson se îndrepta spre ei împreună cu câteva notabilităţi din Christchurch, care voiau să discute cu viitorul lor parlamentar. Sean trebui să plece, zăbovise nepotrivit de mult cu femeile şi copiii. Şi Violet se pregătea de plecare. Sean o văzu chemând-o pe Rosie de la masa cu creioane colorate şi luând-o în braţe pe Roberta. Kate îi spusese că soţii Ferice locuiau în Woolston, departe. Ar fi vrut să îi ofere lui Violet şareta lui, dar nu se putea, pentru că lumea ar fi comentat. Totuşi, nu putea să o lase aşa.

— Ne vom revedea, Mrs. Ferice, spuse el încet, înainte de a se îndepărta.

Chipul lui Violet părea iluminat din interior.

— Violet, zise ea.

Din următorii ei bani pentru curăţenia din pub (Brown fusese corect şi o plătise pe ea, nu îi dăduse banii lui Eric), ea cumpără creioane colorate pentru Roşie. Mai întâi fata coloră câteva foi în roşu, apoi luă culoarea neagră. Roşie nu vorbea niciodată în timp ce desena, dar acum era mai liniştită şi nu mai rupea creioanele. Violet o lăsă în voia ei, cu toate că Julia o ocăra, iar Eric îşi declară soţia la fel de nebună ca sora ei.

— Dar ea nu ştie ce face! o ironiza el.

Însă Makere, moaşa maori, ar fi spus probabil că spiritele îi conduc mâna lui Rosie.

CAPITOLUL 10

— Nu că m-ai incomoda, Riki, dar nu poţi sta toată ziua degeaba! Ar trebui să faci ceva. Nu ai vrea să te apuci de studii?

După aproape o săptămână, Kathleen Burton îşi luă inima în dinţi şi deveni autoritară. Bineînţeles că îi făcea plăcere ca fiica lui Lizzie şi a lui Michael să locuiască la ea

o vreme, dar aşa nu mai mergea. După disputa cu părinţii, Matariki rămăsese în oraş, iar peste zi se refugia la Kathleen şi la reverend. Apărea dimineaţa devreme, Kathleen bănuind că aceasta aştepta cel puţin o oră în grădină, până când normele de politeţe îi permiteau să intre în casă, şi seara dispărea la scurt timp după lăsarea întunericului. Motivul era uşor de descoperit: neînduplecata Mrs. McLoad se trezea în zori şi seara se ducea la culcare odată cu găinile. De seara până dimineaţa, drumul era liber pentru Colin şi Matariki. Fata se strecura în locuinţă şi rămânea acolo până se crăpa de ziuă.

Acest comportament contravenea concepţiilor morale ale lui Kathleen şi ale lui Peter, şi bineînţeles că nu era agreat nici de Lizzie şi nici de Michael. Dar Matariki era refractară la toate argumentele. Ea făcea parte din acel trib maori care îi permitea să îşi dea întâlnire cu iubitul când voia.

— Şi ceea ce fac ei nu se face obligatoriu noaptea într-un pat, puse punctul pei Lizzie resemnată. Cine ştie de ce ar fi în stare dacă li s-ar interzice. Poate o vor face chiar în public.

Kathleen nu îl credea pe fiul ei capabil de aşa ceva, dar Lizzie avea dreptate. Pe Matariki nu o puteau încuia, iar pe Colin nici atât. Cel mai bine ar fi să îi lase să se căsătorească, dar atunci se punea desigur neplăcuta problemă a zestrei, asupra căreia toţi părinţii erau de acord. Nu îi vor finanţa lui Colin Coltrane niciun fel de afacere cu cai, indiferent cum o numea: hipodrom, herghelie pentru montă sau altcumva. De altfel, tânărul nici nu părea să se grăbească să încheie căsătoria şi Matariki ocolise un răspuns direct când Kathleen o întrebase de acest lucru.

— Am mai amânat până Colin face rost de bani, spusese

ea. Iar în ce priveşte „statul degeaba”, Miss Kate, eu am vrut să caut de lucru, dar Colin nu este de acord.

Matariki răsfoia apatică o revistă. Nici ea nu părea pe deplin mulţumită de viaţa ei, dar, într-adevăr, Colin nu fusese de acord cu încercările ei de a-şi găsi o ocupaţie în afara casei. Ar fi putut să le ajute pe Kathleen şi pe Claire în magazin, lucru pentru care acestea ar fi şi plătit-o. Auzind propunerea, Colin îi făcuse o scenă care degenerase într-o ceartă aprigă între el şi mama sa.

— Tu îmi aminteşti foarte mult de tatăl tău, Colin! ripostase Kathleen. Şi el ar fi preferat să mă încuie. Cu toate că banii mei îi accepta cu plăcere. Matariki, ar trebui să îţi povestesc odată amănunţit despre lucrurile aceasta! Tu nu ştii în ce intri!

Doar că Matariki nu era o catolică irlandeză obedientă, ci o tânără foarte sigură pe sine. Înainte de se resemna, s-a certat straşnic cu Colin.

— Dacă am avea o herghelie, Colin, cum ar fi? izbucnise ea. Nu voi avea voie să intru în grajduri şi să iau vreo decizie?

Din acest punct de vedere, Colin putea să o liniştească. De cele mai multe ori, îi spunea că în fermele mari femeile se bucurau de respect. Cel mai important exemplu pentru Matariki era Gwyneira Warden de la Kiward Station, de unde provenea Grainie, iapa ei.

— Crezi tu că Mrs. Warden, înainte de a se căsători, a lucrat ca vânzătoare ori în vreun pub? îi reproşa Colin. Ar fi fost sub demnitatea ei şi nici tu nu vei fi nevoită să faci aşa ceva. Ca proprietară a unei ferme, poţi vedea lucrurile altfel.

Pe Matariki o mai liniştea acest argument, dar fireşte că nemulţumirea ei creştea cu cât se plictisea mai mult. Mai cu seamă că în două seri Colin o abandonase.

— Aş putea totuşi să vin cu tine, îl întrebă ea necăjită

când el îi spusese că trebuie să meargă cu Jimmy Dunloe la o recepţie. Îmi cumpăr o rochie de la Miss Kate şi pe urmă...

Colin râse îngăduitor:

— Din ce să îţi cumperi o rochie, oiţa mea? Mai ai vreun cont? Nu, nu, micuţo, părinţii tăi te ţin din scurt, chiar tu mi-ai spus asta. Şi, în plus, asemenea recepţii sunt plictisitoare. O să înnoptezi la mama mea şi va fi mai bine şi pentru liniştea sufletească a reverendului ei. Se uită cam ciudat când vii doar în vizită.

Matariki era prea mândră ca să încerce să facă rost de o rochie şi i se părea de neimaginat că părinţii ei i-au retras orice susţinere: Cu câteva zile în urmă însă, se necăjise când soţii Drury îi propuseră să îi plătească taxa de înscriere la universitate, dar refuzaseră să îi dea ei banii. Matariki se hotărî să nu accepte aşa ceva, deşi îi era greu. În acea seară, Kathleen şi reverendul ieşeau în oraş. Chloe şi Heather deschideau prima expoziţie în noua lor galerie.

— Chiar nu vrei să vii cu noi, Riki? se interesă Kathleen îngrijorată, pentru ca apoi să o ignore pe fata bosumflată. Sau ai ceva stabilit cu Colin? Heather l-a invitat şi pe el, de ce să nu veniţi amândoi?

Matariki nu găsi răspuns la niciuna dintre aceste întrebări. Se retrase indispusă în camera pentru oaspeţi, cu un ziar. În plus, în această seară nu se simţea bine, de fapt, toată ziua nu se simţise grozav. Poate că mâncase ceva ce nu îi plăcuse. Răsfoia fără niciun chef *Auckland Herald*, întrebându-se cum de ajunsese acesta în camera de zi a lui Kathleen. Informaţiile din Insula de Nord nu o prea interesau, cu toate că trăise mult acolo. Spera totuşi să afle veşti referitoare la Te Whiti sau la alţi conducători arestaţi ai mişcării Parihaka. După cum se aştepta, nu găsise nimic. Căpeteniile erau încă arestate, iar protestele maorilor împotriva luării pământurilor de către guvern

erau în mare măsură înăbuşite. Te Kooti şi Te Whiti urmau să fie eliberaţi, dar influenţa lor scăzuse.

Deodată, lui Matariki îi sări în ochi un nume pe care îl mai auzise: Amey Daldy. Fata se gândi repede de unde o cunoştea şi îşi aminti. Aceasta lupta pentru acordarea dreptului de vot femeilor, atât pentru *pakeha*, cât şi pentru maori. Fetele din Parihaka discutaseră deseori despre asta, chiar în contradictoriu. În triburi, femeile erau egale cu bărbaţii. Îşi puteau alege libere soţii, puteau deţine pământ şi puteau fi alese *tohunga*. Era de la sine înţeles că bărbaţii şi femeile făceau parte din sfatul bătrânilor satelor şi, ocazional, femeile puteau deveni căpetenii. Aşa ceva era posibil mai ales în Insula de Sud, nu la triburile mai agresive din Insula de Nord, dar Arona le povestise că la celebra întâlnire de la Waitangi veniseră şi femei-căpetenii, dar în convenţia semnată acolo nu figurau şi nume de femei, deoarece *pakeha* le luaseră în derâdere şi le alungaseră.

Fetele din Parihaka nu se puseră de acord asupra faptului dacă femeile maori trebuiau să susţină şi în parlamentul albilor aceste drepturi, de care ele beneficiau de mult, sau dacă puteau convinge *pakeha* să le accepte şi fără o legislaţie suplimentară. Cea de a doua variantă se profilase mai ales după ce Parihaka fusese invadată. Se părea că maorii nu puteau sili *pakeha*, iar drepturile femeilor acestora erau, din păcate, ultimul lucru care să îi determine pe bărbaţii triburilor să apeleze la arme. Experienţe ca a lui Matariki cu Kahu Heke confirmau ceea ce deja se ştia: atitudinea de bază a poporului maori era una pragmatică. Acolo unde femeile erau utile, li se permitea să devină preotese, vraci şi chiar luptătoare şi căpetenii. Dar asta nici pe departe nu însemna că bărbaţii se coborau să gătească, să prelucreze inul şi să ţească, să facă ordine în casă şi să se ocupe de copii. Iar dacă

pakeha considerau că femeile nu puteau deţine pământ şi nu puteau vota în parlament, se găsiseră foarte repede războinici care să adopte statutul de proprietar şi parlamentar. În cele din urmă, nu au avut scrupule să priveze de drepturi soţiile căpeteniilor şi să restrângă tapw-ul fiicelor acestora.

Matariki avea tot respectul pentru femei ca Amey Daldy şi citi cu interes ce scria *Auckland Herald* despre ea. Articolul informa cititorii că Daldy's Ladies Seminary era deschis şi pentru femei maori, iar ziaristul remarca arogant că doamnele în discuţie trebuiau, fără îndoială, ca mai întâi să înveţe engleza. Matariki strânse pumnii furioasă. În definitiv, mult mai mulţi maori vorbeau limba *pakeha* decât invers. Tare ar fi vrut să îl întrebe pe autorul articolului dacă el învăţase măcar un cuvânt din limba băştinașilor înainte de a avea tupeul de a-i judeca. Seminarul pentru doamne al lui Mrs. Daldy o interesa. Ce învăţau femeile? Gospodărie şi bunele maniere? Ori întocmirea de petiţii, interpretarea de imnuri protestatare şi lupta pentru drepturile lor?

Articolul nu conţinea asemenea informaţii, însă ceva mai încolo, în josul paginii, lui Matariki îi atrase atenţia un anunţ:

Se caută tânără doamnă educată, *de origine maori*, *pentru colaboratoare cu Daldys Ladies Seminary*. *Condiţii*: *cunoştinţe temeinice de limbă maori*, *precum şi de limbă engleză*, *plăcerea de a preda*, *cunoaşterea datinilor şi a tradiţiilor triburilor*, *cunoştinţe de artizanat*, *muzică şi cultură specifice acestora*.

O clipă, Matariki uită de Colin şi de planurile lor de căsătorie. Acest post îi păru creat pentru ea ori pentru prietenele ei din Parihaka. Aici puteau să pună în aplicare ceea ce învăţaseră la Parihaka – de la împletituri de in pană la rezistenţa paşnică. Matariki se şi văzu pe un

podium, alături de luptătoare pentru drepturile femeilor cum era Amey Daldy sau marea ei predecesoare, Mary Wollstonecraft. Va traduce discursurile vorbitoarelor pentru femeile poporului ei, va învăţa copiii limba engleză fără să îşi uite propriile rădăcini. Te Whiti ar fi mândru de Matariki Drury! apoi îşi reaminti de Colin şi de herghelie. Nu, în niciun caz nu îl va lăsa singur, chiar dacă plecase şi ea trebuia să petreacă o noapte fără îmbrăţişarea lui.

Cu un uşor regret, Matariki se despărţi de visul ei de zi şi se gândi care dintre fetele din Parihaka ar fi entuziasmate de acest post. După ce fugise cu Colin, fetele fuseseră arestate, dar avertismentul sergentului că vor fi reţinute câteva luni nu se confirmase. De fapt, ultimii locuitori din Parihaka au fost reţinuţi cel mult o noapte, înainte de a fi eliberaţi în apropierea triburilor de unde proveneau. Arona rămăsese în Parihaka. Tânăra preoteasă era originară de acolo şi făcea tot ce putea pentru ca deprimata, diminuata şi nesigura comunitate să rămână unită, până când Te Whiti se va întoarce.

Prin Arona, Matariki ţinuse legătura cu ceilalţi prieteni, care făcuseră acelaşi lucru ca ea: câţiva absolviseră şcoli, începuseră imediat să studieze, ceilalţi se prezentaseră la examene înainte de a se decide pentru medicină, pedagogie ori avocatură. Matariki ştia de la Koria că, între timp, şi Kupe fusese eliberat şi că studia la Wellington. Îi scrisese, dar nu primise răspuns. Koria îi destăinuise că legătura ei cu Colin îl afectase foarte tare:

El a fost îndrăgostit de tine, *cu toţii ştiam asta*. *A înţeles că nu puteai să îi răspunzi iubirii*. *Dacă ai fi ales alt bărbat maori*, *s-ar fi împăcat cu acest gând*. *Dar nu cu un* pakeha! *Nu te supăra pe mine*, *Matariki*, *dar nu ne-a fost uşor să acceptăm legătura ta cu un ofiţer al englezilor*. *Desigur că tu îl iubeşti şi eu ştiu că nu te poţi opune dragostei*, *dar un Armed Constable*, *Matariki*? *Un duşman*?

Matariki roşise când citise scrisoarea prietenei ei şi se grăbise să o asigure că iubitul ei demisionase de mult din serviciul coroanei. Nu i-a fost uşor să continue minciuna, dar fetele au rezolvat problema nemaipunând în discuţie legătura ei cu Colin. Se informau despre studiu şi despre procesele şi audierile apărătorilor Parihaka. Câteva se îndrăgostiseră şi ele îşi zugrăveau în culori vii propria fericire cu un coleg de şcoală ori de facultate. Matariki le relata despre cursele de trap şi inventa poveşti despre planurile ei vagi de studii. Doar Kupe tăcea.

Între timp se făcuse târziu. Matariki stinse lumina şi se înfăşură cu pătura. Mâine-dimineaţă îl va revedea pe Colin şi o va uita pe Amey Daldy.

Kathleen şi reverendul se întorseseră târziu şi încă mai dormeau când Matariki se trezi refăcută dimineaţa şi prepară micul dejun. Ba făcu şi cumpărături şi îşi surprinse gazdele cu pâine proaspătă, lapte şi ouă.

În mod normal, Kathleen s-ar fi bucurat, dar în această zi Matariki fu surprinsă de atitudinea rezervată a prietenilor părinţilor ei.

— S-a întâmplat ceva, Miss Kate? întrebă Matariki când Kathleen nu îi răspunse a doua oară la întrebarea referitoare la seara anterioară. Eşti supărată cumva? Pe mine?

Kathleen clătină din cap şi Matariki băgă de seamă că aceasta părea nedormită. O cunoştea bine, aşa că remarcase uşoarele umbre de sub ochi şi buzele palide. Kathleen Burton mai era încă o femeie deosebit de frumoasă.

Reverendul îşi drese glasul.

— Kathleen, eu cred că ar trebui să îi spui. Nu foloseşte la nimic tăcerea. Heather îi va relata cu siguranţă. Ieri a fost pe punctul de a exploda de furie.

Matariki se încruntă şi renunţă să mai ungă felia de

pâine cu miere.

— Heather era furioasă pe mine? întrebă ea nedumerită.

Kathleen clătină iarăşi din cap şi îi aruncă fetei o privire chinuită.

— Nu, Riki, nu pe tine. Pe Colin. Nu, a minţit că se duce cu Jimmy Dunloe la o recepţie. Sau a fost la o recepţie, dar a noastră, pentru Heather şi Chloe. În calitate de... însoţitor al lui Chloe!

Kathleen înghiţi în sec.

De pe pâinea lui Matariki, mierea picura pe masă, în timp ce ea o privea neîncrezătoare pe mama lui Colin.

— *În calitate de ce*?

— Matariki, asta nu a avut nicio legătură cu noi.

Colin Coltrane îşi susţinea nevinovăţia, după ce tânăra îi lăsase urme ca de gheară de pisică nu pe spate, ci direct pe faţă. Obrazul lui era roşu de la palma cu care îl întâmpinase.

— Tu ştii că trebuie să îl curtez pe tatăl ei, dacă vrem acel credit.

— Jimmy Dunloe este tatăl vitreg al lui Chloe, îl corectă Matariki. Şi din câte ştiu eu, nu se ocupă cu codoşia. Ar fi fost şi prea devreme, ea este văduvă de nici şase săptămâni! Deci de ce?

— Tocmai, Matariki, tocmai pentru că este văduvă de atât de puţin timp. Avea nevoie de un însoţitor, dar unul, ca să zicem aşa, din familie.

Matariki râse sarcastic.

— Tu te consideri membru al familiei Dunloe? Nu-mi vinde gogoşi! Şi de-ar fi fost aşa, eu de ce nu am fost informată? Ai fi putut să îmi spui că ieşi cu sărmana, demnă de compătimire Chloe Boulder din motive de afaceri. Şi tot nu pricep de ce avea ea nevoie de însoţitor? Este galeria ei, Colin, ai uitat? Ea a organizat recepţia aceasta şi ca gazdă era suficient de ocupată să vândă

tablouri oaspeţilor. Ori ai ajutat-o şi la asta? De când te pricepi tu la artă?

Colin privea fata furioasă din faţa lui. Doamne, ce frumoasă era şi cât o iubea! Desigur că şi Chloe Boulder era frumoasă. Farmecul ei rece îl atrăgea, feminitatea ei, comportamentul ei ireproşabil. În comparaţie cu Matariki în costumul ei de călărie tocit, cu şnururile strânse neglijent şi cu părul mereu liber. Pielea ei era bronzată de soare şi Colin îşi amintea bine picioarele ei lungi, maronii, înconjurate de rochiţa *piu-piu* sărind coarda în Parihaka. De-ar exista o posibilitate...

Colin o trase pe fată în braţele lui şi îi acoperi gura cu un sărut. Matariki îi muşcă limba. Apoi îl respinse.

— Colin, vreau o explicaţie! zise ea supărată. Nu dezmierdări. Ce s-a întâmplat ieri cu Chloe Boulder?

Colin simţi sângele şi se înfurie şi el. Matariki nu putea nici măcar o dată să se poarte cu el ca o femeie normală? Supusă, tandră? Sperase că o va putea dresa, dar probabil că lucrul acesta nu era posibil. Bun, asta îl va face să ia mai uşor o decizie.

— Matariki, eu nu trebuie să îţi dau nicio explicaţie! Ţi-am spus că nu a însemnat nimic, eu am... am făcut-o pentru herghelie! Pentru... noi...

Matariki îl privi consternată.

— Colin! zise ea de data aceasta mai calmă. Colin, tu ai sărutat-o! Nu nega, Heather mi-a povestit totul! Şi să nu spui că te-a sedus Chloe! Heather mi-a spus că era răvăşită. Iar Jimmy Dunloe nu te-a dus de mână la ea, nu? Aşadar, ce înseamnă asta, Colin? Noi suntem logodiţi!

Colin se îndreptă. Deci Matariki ştia. Afurisita lui de soră! Toată seara, Heather se ţinuse de Chloe ca un scai. Abia când unul dintre vizitatori a provocat-o la o discuţie despre un tablou, el a ademenit-o pe Chloe afară şi a încercat să o sărute. Chloe nici nu s-a opus prea tare. Şi apoi a mai

bătut şi toba.

Furia care îl cuprinse pe Colin din cauza surorii lui se revărsă asupra lui Matariki:

— Nu suntem logodiţi, Matariki! Doar împărţim patul. Poţi să mă priveşti ca o căprioară rănită de moarte, dar acesta-i adevărul! Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu tine, Matariki, dar tu ai abia optsprezece ani, iar părinţii tăi ne minează relaţia. Nimeni nu ştie ce se va întâmpla. Şi în această privinţă trebuie să îmi permiţi să fiu privit şi altfel.

Mâna lui Matariki îl nimeri din nou în faţă, dar de data aceasta cu ghearele scoase. Unghiile îi lăsară urme adânci şi roşii pe obrazul drept. El îi prinse degetele înainte de a-i brăzda şi obrazul stâng.

— Gata, Riki! îi strigă el.

Matariki îl privi şi în ochi îi apărură lacrimi. Dar ea se stăpâni cu greu.

— Tu ai spus-o, Colin! zise ea hotărâtă.

În aceeaşi zi, Matariki îi scrise lui Amey Daldy.

CU OCHII DESCHIS!

Insula de Sud, Dunedin şi Invercargill Insula de Nord, Auckland

1883 – 1893

CAPITOLUL 1

— Ce are el şi nu am eu?

Heather Coltrane nu voise să pună această întrebare, dar astăzi, cu o zi înainte ca Chloe să îi spună „da” fratelui ei Colin, nu se mai putuse stăpâni.

Chloe Boulder o măsură compătimitoare cu privirea pe prietena ei. Ar fi putut să dea un răspuns, dar nu exista un cuvânt care să exprime avantajul lui Colin. Cel puţin nu un cuvânt care putea fi pronunţat de o lady fără să o înghită pământul de ruşine.

— El este... începu ea precaută, bărbat.

— Da, şi? întrebă Heather. Te poate iubi mai mult decât

mine? Te înţelege mai bine? îţi poate oferi mai mult? Ai mai multe în comun cu el decât ai cu mine?

— Fireşte că nu!

Chloe oftă. Nu ştia cum ar putea-o face pe Heather să înţeleagă, fără a o răni şi mai rău decât o făcuse până acum. De fapt, nu ar fi trebuit să meargă atât de departe. Legătura dintre Chloe şi Heather fusese totdeauna profundă, dar în lunile de după moartea lui Terrence Boulder devenise şi mai puternică. Se dezmierdaseră. Chloe căutase protecţie la Heather când durerea era pe cale să o copleşească şi, în cele din urmă, nu Colin, ci Heather fusese cea care o ajutase să depăşească pierderea. Chloe o iubea din tot sufletul. Şi totuşi ceva îi lipsea. Heather nu o putea iubi ca Terrence sau precum Colin. Ea nu era bărbat.

— Heather, eu aş vrea să mă căsătoresc. Îmi doresc copii.

— Noi putem adopta copii, interveni Heather. Câţi vrei tu, fundaţiile filantropice au o mulţime de copii orfani. Un cuvânt să le spui lui Sean ori reverendului, şi ne-am umple casa.

Heather atinse şovăitoare umărul lui Chloe.

Chloe continuă să îşi aranjeze hainele în cufere şi cutii. Colin tocmai sosise de la Invercargill, unde supraveghea lucrările la grajduri şi hipodrom, şi unde amenaja casa. A doua zi după cununie ea urma să plece acolo.

Heather o sărută uşor pe ceafă.

— Chloe...

Chloe tresări.

— Tu chiar crezi că reverendul ar aproba asta?

Sunase mai dur decât voise. De fapt, nu intenţiona să o rănească pe Heather. În prietenia lor nu era nimic interzis. Deşi, cu siguranţă, nu era ceva obişnuit ca două femei să se sărute şi să se atingă în locuri la care nici ele însele nu

se uitau înainte de a se dărui soţilor ca o jertfă pe altar. Acest gând îi venise în noaptea nunţii cu Terrence, când tânărul şi minunatul ei soţ o contemplase cu adoraţie. Apoi, sub atingerile şi sărutările lui, uitase repede aceste nelinişti. Chloe gustase nopţile cu Terrence şi se bucurase şi de dezmierdările lui Heather, care lua parcă foc atunci când se sărutau. Ei îi lipsea trupul solid al unui bărbat şi acea parte din el pentru care... pentru care nu exista niciun cuvânt.

— Îmi doresc copiii mei, spuse ea în speranţa de a o potoli pe Heather. Trebuie să înţelegi asta. Iar Colin... arată bine şi este politicos.

— A părăsit-o pe Matariki Drury, o avertiză Heather. După ce părinţii ei nu au vrut să îi dea bani pentru hipodrom!

— Nu se poate să fi existat o legătură între aceste lucruri! susţinu Chloe pentru a suta oară.

Nu doar Heather nu era fericită de legătura ei cu Colin Coltrane. Nici Jimmy Dunloe şi nici mama ei nu erau încântaţi, ba chiar şi Kathleen, şi reverendul protestaseră.

— Este fratele meu, Chloe, o imploră Heather. Dar nu am încredere în el. Nu a fost niciodată ceea ce s-ar numi... hm... un tip plăcut.

Dar atunci când mă sărută, parcă mă ating şi soarele, şi luna, şi cerul explodează deasupra mea, gândi Chloe. Desigur că asta nu o putea spune cu voce tare. Şi decise să încheie discuţia.

— Doamne, Heather! se ambală ea. Asta o aud de luni bune. Că trebuie să aştept, să fiu atentă şi tot aşa. Noi nu ne-am întâlnit în public. Am purtat lungi discuţii – care de cele mai multe ori s-au încheiat repede în braţele lui Colin, dar nici asta nu i-o putea destăinui lui Heather –, ba chiar odată ne-am şi despărţit pentru câteva săptămâni.

— În timp ce el a cumpărat cu banii tăi o gospodărie în

Invercargill. Fără a considera necesar să ţi-o arate cel puţin o dată înainte de a o achiziţiona!

— Am încredere în el! zise Chloe.

Heather se frecă pe frunte. Nu trebuia să poarte asemenea discuţii. În fond, ea era ultima care să îi ofere lui Chloe motive rezonabile pentru a se feri de Colin Coltrane. Heather ştia bine că în ea vorbea gelozia. Dar nu se putea stăpâni. Iar în seara aceasta avea ultima şansă. Mâine era prea târziu.

— Atât de mult încât să îi dăruieşti toţi banii tăi? întrebă ea cu amărăciune.

Terrence Boulder fusese bogat, iar Chloe era unica lui moştenitoare. Jimmy Dunloe se oferise să îi administreze el banii şi Sean o sfătuise să încheie un contract prenupţial, care să îi limiteze strict lui Colin dreptul de a dispune de aceşti bani. Dar cu Chloe nu se putuse discuta.

— Amândoi vrem herghelia! spuse ea. Va aparţine amândurora, o vom conduce amândoi. I-am dat lui Colin banii pentru că şi eu vreau exact acelaşi lucru. Nu este doar visul lui!

— Eu am crezut mereu că visul tău este o galerie, şopti Heather. Credeam că iubeşti arta, că vrei să promovezi pictura şi sculptura în Noua Zeelandă. Cum rămâne cu expoziţia de artă maori la care te gândiseşi? Cum rămâne cu tablourile lui Lucas Warden, expoziţia retrospectivă? Vor veni materiale din Anglia. Cum rămâne cu acea artistă rusoaică? Toate acestea le voiai neapărat, ai scris în acest scop nenumărate scrisori. Şi acum? Să le fac singură?

Chloe nu putu decât să îşi îmbrăţişeze prietena. Nu mai suporta să o vadă atât de tristă. Apoi deveni mai dură. Era cazul să pună capăt discuţiei.

— Le faci singură, dacă vrei să continui. Galeria era... era un fel de vis de fetiţă, dar acum...

— Acum tu ai crescut, concluzionă Heather. Înţeleg. Îţi

doresc noroc, Chloe. Îţi doresc cu adevărat noroc.

Chloe Boulder şi Colin Coltrane au avut o nuntă liniştită. Chloe nu era văduvă de mult timp şi în parohia reverendului Burton existau matroane care cleveteau pe seama prea timpuriei legături. Kathleen Burton se străduia să ignore aceste bârfe. La fel şi Claire Dunloe. Dar prietenele erau de aceeaşi părere.

— Mă bucur că acum suntem rude, spuse Claire. Dar nu putea să se mărite cu Sean?

Kathleen zâmbi stingher:

— Sean pare să îşi fi pierdut inima prin Christchurch. Nu spune nimic, dar de când a ţinut acolo un discurs în urmă cu câteva luni, este altul. Să sperăm că nu este vorba despre o sufragetă fanatică, îmbrăcată în rochii lălâi şi care ar bea mai curând otravă pentru şobolani decât un pahar de vin.

Claire zâmbi:

— Eu o consider pe Kate Sheppard simpatică. Şi cu Mrs. Morison a noastră te poţi înţelege. Dacă femeilor li se dau salarii normale...

Harriet Morison se ocupa nu doar de Temperance Union, ci înainte de toate lupta pentru croitoresele din fabrici. Urma să se înfiinţeze un sindicat şi care avea să fie condus, fără îndoială, de Mrs. Morison. Claire şi Kathleen nu aveau probleme în privinţa aceasta. Ele îşi plătiseră mereu croitoresele bine, cele mai multe lucrând de ani buni pentru Lady’s Goldmine. Situaţia stătea altfel în fabricile de textile ce apăruseră parcă din pământ în ultimii ani la Dunedin. Femeile şi fetele lucrau acolo deseori în condiţii subumane, iar Claire şi Kathleen considerau mai mult decât corect faptul că Mrs. Morison intervenea pentru ele.

— În orice caz, avem nevoie de oameni care susţin dreptul femeilor la vot. Mă bucură asta. Şi primul pe care îl

aleg este fiul tău Sean!

Kathleen zâmbi. Şi ea era mândră de fiul ei. Îi dorea să fie fericit, oricare ar fi femeia pentru care s-ar decide. Până acum, povestea cu fata din Christchurch era mai curând o bănuială. Se părea că Sean se gândea continuu la ea, dar nu părea să aibă o legătură personală cu aceasta. Impresia era mai curând că evita Canterbury Plains.

În aceea zi, Colin şi Chloe erau bine dispuşi. Chloe arăta minunat în rochia ei de mireasă din brocat auriu. Kathleen se străduise mult pentru aceasta şi ştia că va face senzaţie în Dunedin. În ciuda puţinilor invitaţi, în aceea dimineaţă de sâmbătă, biserica era plină, printre participanţi multe cliente de la Lady's Goldmine care voiau să admire cele mai bune piese din colecţia de iarnă purtate de mireasă şi de invitatele la nuntă. Claire şi Kathleen aveau şi ele toalete splendide, iar Heather, în rochia ei verde uşoară şi cu părul coafat în jurul capului, părea la fel de tânără şi de frumoasă precum strălucitoarea mireasă. Doar ochii îi erau melancolici de când auzise de noile planuri de căsătorie ale lui Chloe. Kathleen era alături de fiica ei. Heather va fi din nou singură.

Dar reîncepuse corespondenţa cu micuţa ei prietenă din Wales, Violet Paisley. Kathleen se decise să o convingă pe Heather să o viziteze. Plănuia asta de când Violet se mutase în Woolston. Tânăra femeie părea să îşi fi dorit acest lucru chiar înainte de a fi părăsită. Heather avea nevoie de încurajare.

Kathleen se uită după soţul ei, pe care îl descoperi la bar, discutând cu fiul său Sean. Evenimentul avea loc în locuinţa lui Jimmy şi Claire Dunloe, care nu ţineau cont de prohibiţie. Cine dorea whisky primea din care voia. În privinţa asta, Jimmy Dunloe, Michael Drury şi reverendul Burton erau de acord. O interdicţie a alcoolului va înviora piaţa neagră şi va împovăra doar familiile sărace. Totuşi,

Burton nu cutezase să permită servirea de băuturi cu amestec de alcool în sala comunităţii sale. Reprezentanţii mişcării abstinenţilor câştigau tot mai multă influenţă.

Sean şi Peter nu se arătară entuziasmaţi, când de ei se apropie Colin la braţ cu Chloe, care zâmbea larg. Kathleen apăru alături de soţul ei.

— Voiam doar să ne luăm la revedere, spuse Chloe cu regret că părăsea petrecerea. Este minunat, dar Colin vrea să prindă trenul de noapte spre Christchurch. Mâine este zi de curse la Woolston şi înainte să plecăm acasă am vrea să vedem unu sau doi cai potriviţi pentru prăsilă. Colin este de părere...

Ea îi aruncă soţului ei o privire adoratoare.

Sean ridică din sprâncene:

— Tot aud vorbindu-se despre o herghelie, o întrerupse el pe Chloe. Dar din câte îmi amintesc eu, un mânz are nevoie de unsprezece luni pentru a veni pe lume. Există deja iepe montate? Sau te ocupi în prezent tot cu cai, Colin, ca de obicei?

Kathleen îi aruncă fiului mai mare o privire dojenitoare. Sean era omul cel mai politicos şi mai blând pe care îl cunoştea ea. Dar când apărea Colin, îl apucau dracii.

Însă Colin zâmbi:

— Sunt trei iepe montate, frăţiorule, dacă tu nu te jenezi să ataci asemenea subiecte în prezenţa doamnelor. Printre altele, iapa Hackney a soţiei mele. Cu un armăsar pursânge potrivit pentru trap. Şi mă tem că nu pot evita negoţul cu cai – animalele nu dau năvală la mine, trebuie să îmi creez un stoc de prăsilă. Se poate întâmpla, bineînţeles, ca unul să nu se dovedească potrivit scopului nostru şi atunci trebuie să scăpăm de el.

— Despre acest lucru o să discutăm mai târziu! îl întrerupse Chloe.

Kathleen ştia că tânăra nu se despărţea cu plăcere de

un cal. De pe când era copil plângea când Claire îşi vindea catârii şi când măgăruşul ei a murit la vârsta de treizeci de ani fusese de neconsolat. Desigur că Chloe se pricepea oarecum la cai, dar era delicată. Kathleen nu şi-o putea imagina pe fiica prietenei ei ca soţie a unui negustor de cai.

— Ai auzit, Sean! râse Colin. Eu nu sunt stăpân nici măcar pe propria ogradă! Soţia mea vrea ca în curând să decidă în toate privinţele, ceea ce ţie ţi-ar plăcea. Hai, Chloe! Trebuie să plecăm, altfel pierdem trenul.

Puţin dezamăgită, Chloe îşi luă la revedere. Colin o conduse energic spre ieşire, înainte să mai poată schimba câteva cuvinte şi cu altcineva.

— Noaptea nunţii în trenul de Christchurch, murmură Kathleen. Nu o fi găsit ceva mai romantic?

Sean ridică din umeri şi mai sorbi o dată din pahar.

— Nu cred că ea poate să hotărască ceva.

Peter, care rareori bea, dar care se lăsase sedus de calitatea whisky-ului lui Jimmy, zâmbi:

— Arată mai curând ca un cal abia cumpărat, condus acasă de la târg.

Kathleen îl atenţionă pe soţul ei:

— Fii cuviincios, Peter Burton! Eşti reverend!

Peter râse.

— Sunt cherchelit, Mrs. Burton! recunoscu el. Dar nu în asemenea măsură încât să încurc ce este al meu cu ce este al tău, ca domnul fiu-tău. Stăpân pe ograda *lui*! Care nu a băgat niciun ban în ea! „Calul abia cumpărat”, scuză-mă, draga mea, mâine am să mă exprim din nou bisericeşte, şi-a plătit singur grajdul!

Chloe nu a fost foarte încântată de noaptea nunţii petrecute în tren. Nu a putut să adoarmă, şi când au ajuns la Woolston, dimineaţa devreme, se simţea zdrobită. Dimpotrivă, Colin era în vervă. Când păşi în hipodrom,

ochii îi străluceau. Chloe se uită după cunoştinţe, însă nu descoperi nicio lady şi niciun gentleman din Plains. Dimineaţa aveau loc câteva curse de galop fără importanţă, evenimentul principal erau cursele de trap de după-amiază. Tânăra constată că doi dintre participanţii la galop purtau culorile lordului Barrington.

— Lordul este în mod sigur aici. Hai să mergem la loja lui, să îl salutăm!

Acolo vor găsi, bineînţeles, şi un mic dejun regesc şi şampanie de primă clasă, care i-ar fi redat lui Chloe cheful de viaţă.

Dar Colin clătină din cap.

— Nu acum, iubito. În primul rând pentru că nu mai am chef de nicio discuţie cu oameni din înalta societate, cea de ieri mi-a ajuns. Şi, în al doilea rând, pentru că am venit ca să vedem cai. O iapă este la Racing Club, la Brown. Ar trebui să mergem acolo înainte să ne-o sufle de sub nas cineva.

Chloe se supuse fără nicio plăcere. Fireşte, Colin avea dreptate, dar într-un anume fel aceasta era călătoria ei de nuntă şi i-ar fi plăcut să-l prezinte lordului pe arătosul ei soţ.

Dar Colin o conduse direct în grajdurile întunecoase din Browns Paddock. Iapa de care era interesat, un Cob drăguţ, se arătă neprietenoasă şi dădu să îl muşte pe Colin când acesta vru să i se uite în gură. Lui Chloe nu îi plăcu şi nu şi-ar fi dorit-o în grajd.

— Credeam că vrem să obţinem cai speciali, interveni ea când Colin începu totuşi să negocieze cu proprietarul iepei. Hackney, pursânge. Asta este calea, Colin. Caii Cob sunt rezistenţi şi foarte rapizi pe teren denivelat, dar acum majoritatea curselor de trap se desfăşoară pe piste speciale. Pe teren plan, Dancing Jewel ar fi învins cu uşurinţă calul a... acelei... hm... tinere maori.

Chloe roşi. Se străduia să nu amintească numele Matariki Drury de faţă cu Colin.

Colin ridică din umeri.

— Putem să ne debarasăm de ea mai târziu. Dar unu ori doi mânji, aşa, pentru încercare...

El se opri când Chloe strânse din buze. Opiniile proaspeţilor căsătoriţi în privinţa creşterii cailor erau diferite. Chloe ţinea mult la planificarea făcută pe generaţii după modelul pursângelui englez. Colin, dimpotrivă, considera interesante încrucişările şi îşi punea speranţa în hazard.

— Bine, atunci haide să vedem alţii, renunţă el. Nu trebuie să ne necăjim din prima zi.

Pe terenurile de la Lower Heathcote Racing Club domnea mare agitaţie. Era plin de cai, pregătiţi pentru cursele de galop oricare terminaseră şi erau spălaţi şi duşi în grajduri. În sfârşit, apăru un tânăr blond şi îndesat, care părea dispus să se ocupe de soţii Coltrane.

— Cai de vânzare? Iepe? Da, bruna lui Beasley. Bărbatul îi conduse pe cei doi de-a lungul unei alei mărginite de grajduri şi le arătă o iapă pursânge elegantă, maro-închis. Şi dincolo avem şi un ponei de culoarea vulpii. Dar, bărbatul coborî vocea, dar dacă mă întrebaţi pe mine, mister, nu l-aş lua pe niciunul

Colin se încruntă.

— Lucraţi aici? întrebă el. Pentru unul dintre antrenorii de cai de curse?

În grajdurile de la Racing Club erau exclusiv cai pentru galop.

— Pentru club, răspunse omul. Eric Ferice este numele meu. Dar inima mea, mister, bate mai mult pentru trap. Mă pasionează. Iar dintre iepele de aici niciuna nu face o milă în mai puţin de cinci minute.

— Dar calul de acolo a câştigat o cursă, interveni Chloe.

Ei nu îi plăcea iapa Cob, iar acest om îi era antipatic, aşa că îl contrazicea din principiu.

Eric Ferice dădu din cap.

— Bine, dar cei trei favoriţi au galopat. Cea ca vulpea a alergat la trap, a câştigat astfel chiar dacă în mod obişnuit venea a patra. Aşa se întâmplă, milady.

Pe Chloe o indispunea tonul lui superior.

— Ştiu şi eu asta, răspunse ea iritată.

Ferice nici nu o băgă în seamă şi i se adresă din nou lui Colin.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, mister, singurul cal de vânzare de aici, bun la trap, este calul negru de acolo. El se îndreptă cu paşi mărunţi spre următoarea boxă, în care se afla un cal scund, având coamă lungă şi ochi blânzi. Trebuie dat, pentru că galopează încet. Dar l-am văzut la trap. L-a scos grăjdarul, de plăcerea lui.

— Fără ştirea antrenorului şi a proprietarului, îl completă Chloe.

Ferice rânji.

— Nu moare calul din asta, zise el. În orice caz, porneşte ca un proiectil. Şi este şi uşor de călărit, îl aduce jocheul binişor la trap. Dacă se foloseşte şaua, este altceva. Trei mile de trap în forţă solicită călăreţul şi dacă animalul are un mers greoi, jocheul nu va mai avea la finiş forţa ori puterea de a suporta durerea să stimuleze calul.

— Oricum, viitorul stă în Harness Racing, interveni Chloe. Avem nevoie de cai care să tragă din greu. Ceea ce nu este cazul cu acest animal.

Calul scoase capul din boxă şi ea îl mângâie. Îl plăcu, dar era opusul a ceea ce căutau ei.

— Şi, în plus, noi vrem iepe, întemeiem o herghelie.

Eric Ferice ridică din umeri:

— Hm... dacă aşa vedeţi lucrurile, atunci curând va câştiga altcineva cu el. Mie îmi este indiferent, îi vând

pontul şi negustorului de cai care l-a descoperit pe Spirit. Îl ştiţi? Spirit? Armăsarul pursânge negru?

Colin confirmă:

— Acum este al meu, răspunse el scurt. L-am cumpărat pentru prăsilă.

Eric Ferice îl privi cu ochi strălucitori şi zâmbetul lui îi păru lui Chloe pentru prima oară sincer.

— Serios, sir? Spirit? Unul mai bun nici că găseaţi, sir. Iar cel de aici, arătă din nou către căluţul negru, sir, cumpăraţi-l, şi în cazul în care câştigă, spuneţi că provine de la armăsarul dumneavoastră de prăsilă. Să vedeţi cum vor curge iepele spre dumneavoastră şi nici nu va mai fi nevoie să cumpăraţi atât de multe.

Chloe vru să râdă de această idee, dar descoperi imediat cu groază că soţul ei deja cumpănea asupra acestei afaceri şi încercă să găsească un alt pretext:

— Colin, noi trebuie să gândim lucrurile pe termen lung! Viitorul...

— Viitorul este azi după-amiază, sir, dacă mă pot exprima aşa, zise rânjind Eric Ferice. Simţea că îl convinsese pe acest bogat gentleman. Cumpăraţi calul şi înscrieţi-l la cursa de trap. Este bine antrenat şi îi este indiferent dacă aleargă două ori trei mile. Dacă pariaţi trei ori patru bancnote de zece lire şi câştigă, aţi recuperat suma cu care l-aţi cumpărat. Şi în ce priveşte acomodarea pe termen lung, Eric îi aruncă lui Chloe o privire grăitoare specifică răbdării bărbăteşti faţă de toanele unei lady, nu este o problemă pentru dumneavoastră, un excelent cunoscător în materie de cai.

Chloe îşi muşcă buzele, dar Colin părea că reflectează serios.

— Merge atât de repede? Mă refer la înscrierea pentru astăzi după-amiază. Şi găsesc un jocheu?

Eric râse.

— Dacă mă agit puţin, sir, răspunse el arogant. L-aţi putea călări personal. Cum spuneam, ar fi foarte simplu.

Colin se bătu cu pumnul în piept:

— Eu sunt cavalerist, Mr. Ferice! Mă descurc cu orice cal!

— Dar acum nu se face! Chloe îi fulgeră cu privirea atât pe soţul ei, cât şi pe impertinentul grăjdar, care din nou apela la linguşeli. Ne-am face de râs, Colin, niciun crescător de cai nu îşi călăreşte aici propriii cai! Oamenii vor zice că nu ne-am putut permite un jocheu. Hotărăşte-te: ori un călăreţ profesionist, ori nimic, Colin!

Abia după ce vorbi îşi dădu seama că, de fapt, tocmai încuviinţase cumpărarea calului. Şi exact asta urmăriseră indivizii. Se înfurie, dar ascunse asta faţă de Colin.

Şi s-a găsit repede un jocheu „profesionist”. Eric îi dăduse băiatului de la grajd câţiva şilingi ca să călărească animalul şi acesta o făcu mai mult decât neîndemânatic. Colin se învineţi de furie urmărind cursa din loja proprietarilor, dar la rândul lui încercă să o ascundă de Chloe. Calul negru – care, de fapt, purta numele de Lancelot, dar Colin îl înscrisese în cursă sub denumirea de Spirit’s Pride – îşi îndeplini misiunea excelent. În spinare cu tânărul care se bălăbănea în şa, ieşi al treilea, Colin însă l-ar fi condus la victorie fără niciun efort.

Abia trăgându-şi sufletul de mândrie şi entuziasm, Eric Ferice îi întâmpină pe Colin şi pe Chloé în faţa boxei lui Pride. Pariase pe cal şi se alesese cu un câştig frumuşel. Ca şi Colin, cu toate că Chloé găsea că nu era demn de un gentleman să parieze pe calul propriu.

— Vă pot organiza şi transportul, se oferi zelos Ferice. În orice caz, eu... Părerea mea este... Ce ar fi... o mică atenţie?

Colin strânse din buze. Ştia că ce avea să spună o va deranja pe Chloé, dar, pe de altă parte, tipul acesta era

exact ce îi trebuia.

— Îl puteţi aduce imediat. Vă ofer postul de şef al grajdurilor de la Coltranes Trotting Jewels Station. Acceptaţi?

Şi îi întinse mâna lui Eric.

Soţul lui Violet bătu palma.

Noaptea, Colin şi Chloé Coltrane s-au certat şi s-au iubit în White Hart Hotel din Christchurch. Totul a decurs exact cum îi plăcea lui Colin – Chloé, delicată cum părea deseori, era foarte temperamentală dacă mai întâi se înfuria şi apoi era împăcată în pat. În privinţa asta îi semăna lui Matariki, cu toate că era mult mai obositoare. Colin se gândea puţin sentimental la mlădioasa tânără maori. Chloé era mai vârstnică şi mult mai conservatoare. Ea nu stătea ţeapănă şi absentă sub el, cum deseori se întâmpla cu doamnele, dar nici nu manifesta sălbăticia şi fantezia suplei şi gingaşei Matariki. Dar nu puteai să ai totul. Colin îi umplu lui Chloé încă o dată paharul cu şampanie şi încercă să o iubească din nou.

Eric Ferice sărbători noua lui slujbă la Browns Tavern, dar ajunse acasă destul de devreme pentru a constata că Violet o întinsese din nou la o întâlnire a abstinenţilor, sufragetelor ori a altor turbulenţi. Dar asta avea să înceteze! Spera că herghelia acelui Coltrane era situată într-un loc mai izolat, aşa că ea nu va mai putea să se alăture grupului cel mai apropiat. Această satisfacţie nu îl împiedică pe Eric să o facă pe Violet, după revenirea acasă, să îi simtă dezaprobarea. Aşa că o luă la bătaie pe oribila ei soră mai mică, ce tocmai se pregătea să se retragă într-un colţ, ca să mâzgălească hârtia scumpă cu creioane scumpe. Roşie începu, în cele din urmă, să plângă fără să scoată un sunet, Joe să urle şi Roberta să ţipe ca trasă în ţeapă. Eric spera că la Invercargill vor avea un dormitor care să se poată încuia, în ciuda larmei, trecu

la Violet. Perspectiva noii slujbe îl animase, nu mai avea chef de somn.

— Mâine împachetezi lucrurile! hotărî el. Mr. Coltrane mă aşteaptă în Southland. Ne vom muta cât de curând.

Trei zile mai târziu, Sean şi Heather Coltrane ajunseră consternaţi în faţa magaziei în care Violet locuise aproape un an. Sean se gândise îndelung cum să aranjeze revederea cu tânăra femeie fără a se compromite amândoi. Dorinţa lui Heather de a-şi vizita prietena îi convenise perfect. Cumpărase creioane colorate pentru Roşie, o rochiţă pentru Roberta şi un animal din cârpe pentru Joe. Să îi aducă un cadou lui Violet nu se cădea, dar tânăra femeie se va bucura de nimicurile pentru copii. În plus, Heather umpluse un coş cu alimente. Violet, în scrisorile ei, nu pomenise prea multe despre situaţia financiară a familiei, iar fată de Sean fusese şi mai reţinută. Dar Heather făcea acte de binefacere şi îşi imagina care era situaţia în familiile de muncitori. Coşmelia din spatele pubului îi îngrozi pe cei doi.

Proprietarul, Brown, ridică din umeri.

— Ce înseamnă „inuman”? mormăi el. Eu am fost cumsecade, lady, şi i-am lăsat să locuiască aici. Nu îmi spuneţi că i-aş fi dat whisky şi l-aş fi ademenit pe soţ. Ferice nu bea mai mult decât alţii, el îşi paria banii. Şi din asta eu nu câştig niciun penny.

Heather şi Sean se priviră neputincioşi. Violet, Eric şi copiii plecaseră. La o nouă slujbă, undeva în sud. Trebuiau să aştepte până când tânăra femeie le va da vreo veste. Dacă o va face.

CAPITOLUL 2

Amey Daldy avea cincizeci şi patru de ani, dar nu mai avusese nicio discuţie de prezentare atât de ciudată ca aceasta cu tânăra Matariki Drury. Fata venise la ea în Hepburn Street, Ponsonby, şi nimerise în mijlocul

balamucului mutării a opt copii. Mrs. Daldy era văduvă de patru ani, dar se recăsătorise tot cu un văduv, negustorul şi politicianul William Daldy. Probabil că ea sperase că se putea dedica în întregime ţelurilor şi sarcinilor ei politice, însă intervenise ceva. Fiica lui William şi la scurt timp şi soţul acesteia muriseră, de creşterea celor opt copii, unii dintre ei mici de tot, trebuind să se ocupe soţii Daldy. Energica Amey închinase fără să stea prea mult pe gânduri casa vecină, angajase o menajeră şi adusese copiii acolo. Aceştia tocmai se mutau când Matariki sosise în Auckland, iar Amey ar fi preferat să amâne discuţia pentru angajare.

Însă Matariki clătinase din cap zâmbind.

— Mrs. Daldy, dumneavoastră aveţi nevoie de ajutor! Iar eu sunt aici şi pot citi poveşti, pregăti masa ori muta dulapuri. La hotel aş sta degeaba. Şi nici Dingo nu este bine văzut acolo, zise arătând către câinele ei cu picioare lungi, maro-deschis, cules de pe străzi, care, spre oroarea lui Mrs. Daldy, o însoţise. Animalul părea totuşi blând. Doi dintre copiii care plângeau se aşezară lângă el pe podea şi erau încântaţi pentru că acesta le dădu lăbuţa foarte serios. Una dintre fetiţele mai mici venise în braţele lui Matariki.

— Mrs. Daldy, permiteţi-mi să mă fac utilă! Pentru asta nu trebuie să vă simţiţi obligată. Matariki o privi ştrengărește pe severa matroană şi adăugă: Dacă nu mă puteţi angaja ca profesoară, îmi veţi da poate o recomandare ca bonă.

Iniţial, Matariki se temuse că revenirea în Insula de Nord o va deprima. Ultima dată traversase acest pământ cu Colin şi gustase iubirea cu el. Nici amintirile legate de cucerirea localităţii Parihaka nu reprezentau neapărat o bucurie. Apoi însă fusese acaparată de peisajul variat şi mai ales de energia degajată de această parte mai dens populată a zonei nordice. În Insula de Nord, oraşele erau

mai mari şi trăiau mai mulţi *pakeha*, dar existau şi triburi maori mai multe şi mai interesante.

Tânăra venise călare. Se bucura de clima caldă şi de peisajul în continuă schimbare. Aici erau mai multe păduri decât în Insula de Sud, nu existau munţi atât de abrupţi şi de înalţi, ci munţi cu înălţimi medii şi peisaje colinare. De data aceasta, Matariki nu a mai călărit de-a lungul ţărmului, ci de-a lungul viitoarei linii de cale ferată dintre Wellington şi Auckland. Se gândea cu melancolie la Taranaki şi ocoli Hamiltonul înfiorată. Îşi aminti de Kupe. Acesta încă mai studia în Wellington. Koria, pe care spera să o întâlnească la Auckland, nu ţinea legătura cu el, dar auzise că acesta era împreună cu Pai. Matariki se gândi să reia legătura cu cei doi. Dacă Kupe se decisese definitiv pentru Păi, în timp ce ea încheiase capitolul Colin, nu mai exista motiv de ură ascunsă. Pe de altă parte, nu îl va uita niciodată pe Colin şi nu era sigură ce va spune Kupe de faptul că o părăsise un *pakeha*...

Când ajunse la Auckland, fu fascinată de oraşul dintre ape, care se învecina la est cu Oceanul Pacific şi la vest cu Marea Tasmaniei. Era ridicat pe un fost vulcan stins de mult timp, care crease un peisaj cu lacuri şi coline, insule şi lagune. Lui Matariki îi plăcuse Aucklandul încă de când fusese acolo cu Kupe. Acum era bucuroasă să trăiască în peisajul atât de divers şi să poată vedea oraşul crescând, în cazul în care o plăcea Amey Daldy. Nu era deloc sigură că severa metodistă va avea înţelegere pentru o tânără femeie care nu îşi păstrase castitatea înainte de căsătorie.

Tânăra era tare bucuroasă că amânase cu câteva ore discuţia, datorită mutării copiilor. Şi se folosi de şansa de a o convinge până seara pe Amey Daldy că Matariki Drury îi era utilă.

Spre marea mirare a matroanei, ea culcase copiii fără ca aceştia să crâcnească.

— Puteţi să dormiţi singuri. Nu trebuie să vă fie frică, îl vom lăsa pe Dingo cu voi. Va veghea ca să nu aveţi vise urâte şi dacă vine vreun spirit, îl înfulecă!

Copiii mai măricei învăţaseră un cântec maori şi acum desenau, iar cei mai mari erau ocupaţi să despacheteze şi să facă ordine în dulapuri.

— Bineînţeles că puteţi face lucrurile astea şi singuri! îi încuraja Matariki. Când veţi merge la colegiu ori la universitate, nu veţi avea cameriste. Cum? Deja sunteţi la şcoală? în ce clase? Oh, este anul în care se citeşte Shakespeare! Puneţi în scenă *Romeo şi Julieta*? Prietena mea voia neapărat să joace rolul Julietei, dar era grasă ca o balenă!

Matariki râdea şi pălăvrăgea cu copiii, care uitaseră de toate tristeţile lor, de teama de noua casă şi de severa bunică vitregă.

Abia după ce liniştea se aşternuse din nou şi după ce gospodina nu se mai simţi suprasolicitată, Mrs. Daldy o luă cu ea pe viitoarea asistentă, ca să discute. În ce privea educaţia în Dunedin şi perioada petrecută la Parihaka, ea considera rezultatele ca fiind foarte promiţătoare. Dar corespundea tânăra femeie pretenţiilor privind o viaţă neprihănită, cum era de aşteptat de la o profesoară?

— Miss Drury, eu presupun corect că dumneavoastră... sunteţi însărcinată? o întrebă Amey Daldy aruncând o scurtă privire dezaprobatoare asupra pântecului lui Matariki.

— Da. Dar asta nu mă va împiedica să muncesc. Ba dimpotrivă. Trebuie să lucrez cu femei maori, care au copii aproape toate. Ele nu pot să înţeleagă ideea *pakeha* conform căreia profesoarele nu au voie să se căsătorească. O *tohunga* este mândră că împărtăşeşte cunoştinţele ei propriilor copii şi nepoţi.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi căsătorită! observă cu

severitate Mrs. Daldy.

Matariki clătină din cap

— Nu. Dar nici asta nu le va deranja pe femei. Orice copil este bine-venit în triburi, indiferent dacă mama şi l-a ales sau nu ca soţ pe bărbatul cu care l-a conceput.

Amey Daldy era vizibil tulburată.

— Miss Drury, eu caut pe cineva care cunoaşte obiceiurile băştinaşilor. Dar dumneavoastră... dumneavoastră nu trebuie să le şi practicaţi pe toate.

Matariki zâmbi.

— Nu asta mi-am propus, recunoscu ea. De fapt, eu voiam să mă căsătoresc.

— Dar bărbatul v-a părăsit? întrebă Mrs. Daldy, în vorbele ei amestecându-se compătimirea şi dezaprobarea. Când a aflat că dumneavoastră aţi fost binecuvântată cu...

Matariki îşi muşcă buzele.

— Nu tocmai. Când mi-am dat seama că am un copil – maorii ar spune simplu că sunt gravidă, le este dificil să înţeleagă asta cu binecuvântarea trupului –, aş fi putut să mă căsătoresc cu el. Matariki era sigură că Michael şi Lizzie s-ar fi răzgândit în acest caz şi i-ar fi dat zestrea, aşa că adăugă: Dar, vedeţi dumneavoastră, se spune mereu că cea mai bună soluţie pentru toate necazurile care se pot ivi într-o căsnicie ar fi legătura cu valorile morale solide ale creştinismului şi că moderaţia soţilor...

— Şi? întrebă Mrs. Daldy nerăbdătoare.

Matariki ridică din umeri.

— Am descoperit la timp că viitorul meu soţ era un nemernic.

Amey Daldy abia se stăpâni să nu izbucnească în râs:

— La timp? Totuşi, puţin cam târziu.

Matariki ridică din sprâncene:

— Mai bine mai târziu decât niciodată, ripostă ea.

Mrs. Daldy se controla însă foarte bine.

— În regulă, Miss Drury, femeile maori cu care veţi munci pot trece asta cu vederea. Dar veţi avea de-a face şi cu englezi. Veţi trăi printre albi, dumneavoastră şi copilul dumneavoastră.

— *Pakeha*, *o* corectă Matariki. Noi le spunem *pakeha*. Desigur că vor bate câmpii în fel şi chip... ăă... scuzaţi, Mrs. Daldy, bineînţeles că voiam să spun că risc să devin subiect de bârfe. Am prevăzut asta. Zâmbind, scoase din geantă un inel mic din argint şi continuă: Iată, vom spune că sunt văduvă. Şi într-un anume sens chiar sunt. Pentru mine, individul este mort.

Amey Daldy era o femeie foarte serioasă, o bună creştină, promotoare a abstinenţei, luptătoare convinsă pentru drepturile femeilor. Dar Matariki Drury o făcea să îşi piardă autocontrolul. Râse cu putere şi zgomotos.

— Deci, Miss... cum se pronunţă numele dumneavoastră? Mar-tha-ricky?

Matariki râse şi ea:

— Îmi puteţi spune Martha!

Matariki ocupă o cameră în casa vecină cu cea a soţilor Daldy care îi amintea în mod plăcut de Parihaka, unde în casele comunităţii domnea o harababură asemănătoare. Se ocupa de copiii rămaşi orfani, îl angajă pe Dingo ca paznic de noapte contra coşmarurilor şi găsi – deşi Mrs. Daldy nu fu tocmai încântată – un loc pentru cal în cel mai apropiat grajd de închiriat.

— Pentru ce vă trebuie calul? întrebase matroana indignată. Acesta este un oraş mare, există birje!

— Îmi este peste mână, răspunsese Matariki. Veţi vedea că Grainie se va dovedi folositoare.

Mai târziu, Amey Daldy fu nevoită să îi dea dreptate. Puţine femei maori se încumetau să vină la seminarul din oraş al lui Mrs.

Daldy, dar o primeau cu plăcere pe Matariki în satele lor.

Regiunea Auckland fusese înainte dens populată de triburile Ngai Whatua şi Waikato-Tainui, iar acum mai existau încă *iwi* cu aceste origini în Hunua şi Waitakere Ranges. Spre marea mirare a lui Amey Daldy, acolo, bărbaţii nu se opuneau ca soţiile şi fetele lor să înveţe engleza şi le lăsau să vină cu Matariki în oraş când aveau loc adunări politice pe tema dreptului femeilor la vot sau pe tema dreptului la vot pentru maori.

Matariki înregistră primul succes când elevele ei chiar luară cuvântul la aceste manifestaţii.

— Eu nu pricep bine, spusese Ani te Kaniwa, o muzicantă din tribul Hauraki.

Activista pentru drepturile femeilor Helen Nicol tocmai anunţase de pe podium că femeile, după părerea ei, nu ar trebui neapărat să fie membre în parlament, dar să aibă totuşi dreptul de a alege.

— De ce femeile nu voie... nu vor... să fie căpetenii?

— Chiar este adevărat că există şi femei căpetenii de triburi? o întrebase mai târziu nedumerită Mrs. Nicol pe Matariki.

Aceasta confirmă.

— Noi avem o cultură foarte progresistă! râse ea. Este timpul ca şi *pakeha* să înveţe de la noi!

Matariki a adus împreună femeile maori şi femeile *pakeha* şi s-a străduit să depăşească prăpastia căscată de problema războaielor maori între noii şi vechii colonizatori. În Auckland au fost puţine vărsări de sânge, dar guvernatorul a folosit oraşul ca punct de plecare pentru ofensive, iar băştinașii au fost înspăimântaţi de puternica prezenţă militară şi de purtătorii de uniformă deseori prea puţin diplomaţi. În plus, s-a adăugat faptul că *pakeha* au adus cu ei boli ca varicela şi tuberculoza, care au decimat populaţia maori. Acum, Matariki ţinea prelegeri despre molime şi combaterea acestora. Conducea femeile prin

şcolile englezilor şi le convingea că nu li se putea întâmpla nimic mai bun decât să fie educate. Pe de altă parte, invita în triburi asociaţiile de femei ale anglicanilor şi metodiştilor, unde luau parte la un ritual *powhiri* şi găteau la *hangi*.

La început, femeile *pakeha* au fost şocate de ţinuta lejeră a maorilor – Matariki le recomanda insistent femeilor tribului să îşi acopere sânii când veneau în vizită cele din Auckland. Apoi i se părea din ce în ce mai hazliu când arogantele englezoaice cu scufii şi corsete deveneau vorbăreţe şi se înţelegeau cu maorii prin semne. În final, râdeau şi cântau cu toţii şi rigidele matroane englezoaice încercau chicotind să smulgă cu nasul tonuri din fluierele *koauau*. Femeilor maori le plăcea foarte mult *Give to the Winds Thy Fears*. *Tohunga* lor se pricepea foarte bine să încredinţeze vântului toate temerile. Matariki a tradus imnul în limba maori şi femeile din jurul lui Amey Daldy îi surprindeau pe cei invitaţi să ţină discursuri cântându-l în ambele limbi. Matariki şi mai târziu femeile pe care ea le învăţa engleza adăugau de cele mai multe ori remarci privind dreptul la vot pentru maori: aceeaşi ţară, aceleaşi griji, aceleaşi nevoi pentru femei şi copii – drept de vot tuturor!

Doar în susţinerea abstinenţei nu au putut fi atraşi maorii. Temperance Union abia câştigase câteva femei, care fie erau căsătorite cu *pakeha*, fie soţii lor lucrau în fabrici şi preluaseră obiceiurile rele ale colegilor *pakeha*. Altminteri, băştinașii nu erau potrivnici plăcerilor senzuale şi whisky-ului. Pe Mrs. Daldy acest lucru o mâhnea, lui Matariki îi era indiferent. În triburi, ea se simţea considerabil mai bine decât printre creştinii severi ai comunităţilor *pakeha*, deşi aceştia se rugau pentru soţul ei prea timpuriu decedat. Pentru a naşte, ea se retrase la cei din Ngaţi Whatua, în timp ce Mrs. Daldy îşi minţea ruşinată

prietenele că Mrs. Drury preferase să fie în mijlocul familiei în acest moment dificil.

— Într-un fel este adevărat, spusese Matariki, gândindu-se la tatăl ei Kahu Heke.

Acesta era înrudit cu Ngaţi Whatua.

Sub îngrijirea unei *tohunga* a tribului, într-o dimineaţă însorită de toamnă, tânăra aduse pe lume o fată. Micuţa scosese primul ţipăt când soarele începuse să învăluie satul într-o lumină roşiatică.

— Atamane, zise moaşa punându-i în braţe pruncul tinerei femei epuizate, dar fericite.

Cuvântul „răsărit” era la maori un nume de fată preferat.

Matariki oftă.

— Un nume minunat. Dar mă tem că *pakeha* o vor denumi Mary.

CAPITOLUL 3

Viitoarea herghelie a lui Chloe şi Colin Coltrane se afla lângă Invercargill, un orăşel din Southland Plains. Câmpia mănoasă oferea păşuni pentru cai, iar calea ferată Main-South lega Coasta de Sud de Christchurch şi Dunedin, aşa că hipodromul era uşor accesibil din marile oraşe.

La Invercargill se găsise de vânzare o fermă mare, aşa cum îşi dorea Colin. O înfiinţase un vlăstar al unei familii nobile scoţiene, în urmă cu un deceniu, căruia îi trecuse cheful de oierit. Bărbatul, un holtei excentric care, potrivit zvonurilor, avea o legătură strânsă cu tânărul lui secretar, locuia acum la Dunedin şi trecea drept un mecena al artelor. Colin îl cunoscuse la galeria lui Chloe şi a lui Heather. Moşia, un conac, nu semăna cu o fermă de creştere a oilor, ci mai mult cu un castel scoţian, şi avea păşuni, grajduri pentru cai şi o remiză.

Când îşi făcuse ferma, Desmond McIntosh se gândise mai curând la o viaţă rustică senioralã decât la creşterea

oilor, şi nu lăsase impresia că ar fi înotat prin ploaie şi noroi, în cizme înalte şi pelerină impermeabilă. După ce a privit-o fericit, excentricul bărbat a fost nevoit să constate că micul Balmoral răsărit ca din pământ era greu de vândut. Imigranţii erau oameni de rând, practici. În plus, noii colonişti nu îşi puteau permite un preţ atât de mare, care să îl ajute să recupereze cel puţin o parte a înspăimântătorului preţ de construcţie. Aşa încât Colin îi păru lordului McIntosh un dar ceresc.

— Terenul este ideal pentru dumneavoastră şi casa va corespunde cu siguranţă pretenţiilor soţiei dumneavoastră. Trebuie doar să faceţi câteva modificări la şoproanele pentru tunsul oilor şi veţi avea loc pentru o sută de cai!

Colin vizită domeniul imediat şi fu entuziasmat, deşi nu era deloc ieftin. Până la urmă, toată moştenirea lui Chloe se topi în dobândirea terenului şi construirea hipodromului. Mai rămase puţin pentru cumpăratul cailor.

După cum Chloe constată la vizitarea primelor grajduri, efectivul de iepe al viitoarei herghelii era o adunătură. Armăsarul era promiţător, dar în ce privea iepele, Colin pusese preţ pe cantitate în loc de calitate. De fapt, doar Dancing Jewel şi o iapă pursânge a lui Chloe corespundeau aşteptărilor, pe celelalte ea nici nu le-ar fi împerecheat cu armăsarul pursânge. Nu ţinea să se certe din nou, aşa că se abţinu cu greu să nu îi spună asta lui Colin. Dar când o conduse prin casă, toate reproşurile îi rămaseră în gât.

— Este amenajată cu foarte mult bun-gust, îi asigurase Desmond McIntosh cu o undă de regret.

De pământ se despărţea cu plăcere, dar nu şi de un mobilier confortabil. Chloe realiză asta când intră în camera de zi, în care lumina soarelui pătrundea prin ferestre înalte.

— Incredibil! exclamă ea păşind pe covoarele pufoase,

atingând perdelele groase şi moi din brocat şi admirând mobila din lemn vechi de kauri. Astea nu sunt din Anglia sau din Scoţia, concluzionă ea.

Doar în armăturile aurite din moderna cameră de baie recunoscu imediat produsele de import.

Colin dădu aprobator din cap:

— Estetul nostru Desmond a comandat mobilierul. După schiţe proprii ori ale micuţului lui secretar, amândoi au gust artistic. Vino să vezi patul! Fabulos de decadent. Ai putea să crezi că în el au fost procreaţi regi.

— Asta-i mai puţin probabil, glumi Chloe cu gândul la Desmond McIntosh şi la secretarul lui. Dar am putea să încercăm noi cu micii Coltrane.

Şi l-au testat vârtos, Chloe luptându-se din nou cu sentimentul vinovăţiei faţă de Heather. Desmond McIntosh făcuse minunăţia aceasta pentru el şi iubitul lui, evident fără să se ruşieze. Ceea ce le legase pe Chloe şi pe Heather se putea compara cu legătura dintre el şi tânărul lui prieten? Să îl şi schimbat McIntosh pe secretar cu o femeie, la fel de fără scrupule cum făcuse Chloe cu Heather pentru un bărbat? Că bogatul lord cu siguranţă nu dusese lipsă de candidate. Secretarul nu era o soluţie la nevoie şi toţi o ştiau bine. Însă când era vorba ca femeile să convieţuiască, lumea bârfea ironic făcându-le fete bătrâne şi fecioare, care în lipsa unor soţi corespunzători îşi ţineau companie una alteia. Se părea că nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că noaptea împărţeau patul.

Apoi, în braţele lui Colin, Chloe uită atât de Heather, cât şi de reţinerile ei privitoare la creşterea cailor. Dimineaţa era din nou ferm convinsă că această căsătorie fusese o alegere bună. Chiar dacă se prevedeau noi dispute referitoare la iepe şi dacă o trecură fiori numai la vestea venirii noului grăjdar-şef.

Lui Chloe îi trecu prin cap că Eric Ferice era ţigan când

văzu intrând în curte căruţa acestuia, cu loitre, încărcată cu bulendrele familiei, trasă de un ponei slab şi condusă de o femeie epuizată, de care se lipeau o fată înspăimântată şi doi copii mici. În urma lor venea calul pursânge Lancelot, elegant şi îngrijit, care de acum trebuia să răspundă la numele de Spirit’s Pride. Mândru în şa, Eric Ferice trăgea aiurea de frâu, ca să oprească animalul. Pe Chloe, care urmărea totul de la fereastra dormitorului, o apucă imediat furia. Nu aşa îşi imaginase ea aducerea preţiosului cal! Dacă individul îl chinuise tot timpul în halul acesta, se dusese naibii sensibilitatea de care animalul avea neapărată nevoie la curse. Un cal greu de strunit nu se ţine în trap, când alţii trec pe lângă el. Îi dai frâu liber să meargă în galop. Se părea că Eric Ferice nu se pricepea deloc la cai. Poneiul lui avea neapărat nevoie de hrană. La fel şi copiii lui. Cu excepţia băieţelului, care era chiar grăsuţ, toţi păreau leşinaţi de foame.

Chloe voia să se îmbrace pentru serata din Invercargill. Notabilităţile micului oraş îi invitaseră pe nou-veniţi la o petrecere, ca să se cunoască mai bine. La început, soţii Coltrane făcuseră o impresie de excepţie. Chloe era mereu fermecătoare, iar Colin putea fi foarte şarmant. Dar lui nu îi plăceau invitaţiile. Deseori, Chloe avea impresia că soţul ei se simţea mai bine în puburi, într-o atmosferă îmbibată cu miros de whisky, să vorbească despre pariurile la cursele hipice şi despre cai decât să discute cu patronii de fabrici şi baronii oieritului. Accepta astfel de ieşiri doar în speranţa de a-şi face relaţii şi a găsi clienţi. În privinţa aceasta avea şi mare succes.

Colin le explica fabricanţilor de lână proaspăt îmbogăţiţi că a avea un cal de curse este o obligaţie pentru un gentleman. Două dintre noile lui cunoştinţe se gândeau deja foarte serios să achiziţioneze cai de trap ori de galop şi să îi adăpostească la Coltrane. Chloe spera ca aceştia să

şi plătească pentru întreţinerea lor. Galopul ca sport era fără nicio îndoială pentru high society, dar în privinţa curselor de trap, până atunci lucrurile stătuseră invers. În seara aceea avea loc un dineu la un fabricant şi Chloe se pregătea să îmbrace ţinuta de la Lady’s Goldmine, dar când văzu scena din curte se răzgândi şi luă repede o rochie de casă. Trebuia să asiste la invazia care avea loc jos.

Când Chloe coborî, căruţa cu loitre şi poneiul înhămat la ea erau încă în curte. Pride fusese dus în grajd de soţul ei şi de noul angajat. Frumosul cal negru se afla într-o boxă de lângă cea a armăsarului, care, fireşte, devenise foarte nervos, pentru că vedea în orice cal de acelaşi sex un rival. Privirea lui Chloe se întunecă din nou. Grajdul era aproape gol! Nu se găsise o altă boxă pentru cal? Necazul ei se transformă în compătimire când văzu tânăra femeie cu copiii stând temătoare pe aleea ce ducea la grajduri. Mrs. Ferice ţinea copilul cel mic în braţe, fetiţa mai mare se agăţase de ea, iar băieţelul o prinsese şi el de rochie. Spre deosebire de mama lui şi de fată, băiatul privea fără frică şi foarte interesat armăsarul agitat.

Mrs. Ferice nu ştia dacă trebuia să îşi urmeze soţul şi pe Colin în încăperea pentru şei. Nu cuteza să treacă prin faţa lui Spirit.

Chloe îi zâmbi şi femeia îi răspunse timidă. Era foarte tânără şi deosebit de drăguţă, în ciuda epuizării evidente. I se părea ciudat de cunoscută, deşi era sigură că nu o mai întâlnise niciodată. Această creatură gingaşă, cu păr castaniu şi ochi imenşi turcoaz, era prea deosebită pentru a fi uitată vreodată.

Chloe arătă către armăsar.

— Treceţi liniştită pe lângă el! De Spirit nu trebuie să vă fie frică. Acum se dă în spectacol, dar este foarte paşnic. Şi oricum nu iese din boxă.

Femeia şi băieţelul o priveau sceptici.

— Nu scuipă? întrebă băiatul.

Chloe râse zgomotos, frământată însă de gânduri. Aşa reacţiona copilul unui grăjdar-şef? Nimic din atitudinea acestuia nu lăsa să se vadă că ar fi crescut lângă un grajd de cai.

— Caii nu scuipă! îl asigură ea. Crede-mă! Eu sunt Chloe Coltrane. Iar dumneavoastră?

— Violet Ferice, răspunse tânăra femeie şi apucă jenată mâna lui Chloe. Se părea că ar fi considerat mai firesc ca, în faţa stăpânei, să facă o plecăciune. Soţul meu va lucra aici.

Chloe dădu din cap şi speră ca Violet să nu îi sesizeze nemulţumirea.

— Ştiu. Dar nimeni nu mi-a spus că va aduce cu el toată familia. Să vedem unde vă vom caza. În orice caz, nu trebuie să staţi pe aleea grajdurilor şi să îmblânziţi armăsari care scuipă.

Chloe le zâmbi copiilor. Băieţelul îi zâmbi şi el, dar fata o fixă cu ochii ei imenşi.

— Veniţi cu mine, să deshămăm mai întâi căluţul dumneavoastră, apoi intrăm în casă şi ne vom gândi unde veţi putea locui.

Violet arătă către camera cu şei.

— Cred că vom locui acolo, zise ea încet.

Chloe se încruntă, gândindu-se la camera grăj darului, aflată între cea pentru şei şi cea pentru pregătirea hranei animalelor. Nu se putea ca soţul ei să fi vorbit serios!

Chloe îi lăsă pe copii şi pe Violet să aştepte şi îi urmă pe bărbaţi în anexele grajdului. Camera era plăcută, suficientă pentru un flăcău singur. Avea un pat, o masă, un scaun şi un dulap. În încăperea alăturată, pentru pregătirea hranei cailor, exista şi o sobă modestă.

— Este puţin cam strâmt, fu de părere Colin. Nu mi-am

închipuit că aveţi şi familie. Dar...

— Soţia mea este obişnuită să se restrângă, interveni degajat Eric. Sora ei poate dormi şi în încăperea pentru hrană, dacă puneţi acolo o canapea. Mai ales pentru cei mici. Este în regulă.

Chloe îi aruncă soţului ei şi lui Eric o privire sceptică, apoi se uită imediat în ochii tinerei femei, care îndrăznise să treacă de Spirit şi privea speriată noul domiciliu. Părea că vrea să spună ceva, însă privirea ameninţătoare a soţului o reduse la tăcere. Fata cea mică o observă şi ea şi imediat îşi ascunse faţa în rochia lui Violet.

— Cel puţin aici nu plouă, spuse resemnată Violet.

Chloe îi fulgeră din nou cu privirea pe bărbaţi.

— V-aţi pierdut minţile? întrebă ea supărată. Cinci oameni în încăperea aceasta? O gospodărie, plus copiii? Un bebeluş într-o cameră pentru nutreţ, plină de praf? Şi unde îşi vor face copiii lecţiile? În camera pentru şei? Violet, veniţi cu mine! Vom face un ceai, apoi vom cerceta casa. Trebuie să existe o anexă pentru servitori.

Colin făcu o mutră supărată. Chloe nu ar fi trebuit să îl dojenească în faţa noului său angajat. Ferice părea că îşi ţine bine în frâu familia şi îl privea acum cu superioritate.

Colin nu îi putea trece cu vederea lui Chloe nesupunerea.

— Mie îmi este indiferent, declară el pe un ton ridicat. Grăjdarul trebuie să doarmă la cai, aşa a fost dintotdeauna. Ia imaginează-ţi dacă fată o iapă şi nu este nimeni acolo, să o ajute, ori dacă un cal are colici.

Chloe îşi dădu ochii peste cap.

— Lepele fată primăvara, Colin, remarcă ea ironic, abţinându-se să nu întrebe la câte fatări ajutase Eric Ferice, şi rareori se întâmplă să o facă pe nepregătite. Mr. Ferice poate să înnopteze chiar în grajd, nu lângă încăperea pentru furaje. Calul ar trebui să strige, ca să fie

auzit de acolo. Iar dacă are colici, veţi descoperi făcând un tur înainte de a merge seara la culcare, ocazie cu care ne vom întâlni, pentru că îmi place să mai văd odată animalele înainte de a mă culca.

Chloe rezistă fără niciun efort privirii acre a lui Colin. Legat de inspecţiile ei nocturne avuseseră deja o dispută cu o zi în urmă. Colin considera că o lady nu are ce căuta noaptea în grajd.

— Nu va mai fi necesar să o faci dacă Mr. Ferice va dormi aici! insistă cu încăpăţânare Colin.

Eric Ferice dădea serios din cap, în timp ce Chloe simţea cum fierbe de furie. Tipul ar fi trebuit să înţeleagă faptul că o cazare în casă ar fi mai confortabilă decât acest culcuş din grajd. Dar Ferice părea preocupat să îi facă pe plac noului său şef. Se prefigurau două tabere: Colin şi Eric Ferice contra lui Chloe ca unică luptătoare. Era un joc pentru putere, dar Chloe nu intenţiona să intre în el.

— Bine, zise ea surâzând sardonic. Dacă insişti. Atunci Mr. Ferice doarme aici şi Mrs. Ferice şi copiii vin cu mine în casă. Apreciem, Mr. Ferice, că vă luaţi slujba în serios! Vă rog să duceţi şi calul în cel de-al doilea grajd, pentru ca armăsarul să nu se mai agite. Şi deshămaţi-vă poneiul şi daţi-i o porţie sănătoasă de ovăz, căruţa este mult prea grea pentru el, ca şef al grajdurilor trebuia să ştiţi asta. Dumneavoastră, Violet, luaţi copiii şi veniţi cu mine.

Chloe privi satisfăcută efectul cuvintelor ei. Eric şi Colin nu mai putură să riposteze. Nu se aşteptaseră la această soluţie şi cu siguranţă că lui Ferice nu îi pica bine. Chloe îşi dădu seama la ce se gândea, dar era evident că nu îi trecea prin minte vreun contraargument. Ea se strădui să nu se arate mândră de triumf şi se întoarse către femeie şi copii. Era interesată să le vadă reacţia. Le părea rău că fuseseră despărţiţi de soţ şi de tată?

Privirea lui Violet şi a fetei agăţate de rochia ei nu

trădau nicio urmă de supărare. Nu le venea să creadă, de parcă Chloe scosese un spirit dintr-o sticlă. Sau poate îl obligase să intre înapoi?

Femeia şi fata arătau eliberate.

În faţa boxei armăsarului, zăboviră din nou. Violet îşi apucă fiul de mână şi Chloe aproape că se sperie când simţi că degetele îi sunt cuprinse de o mânuţă rece ca de gheaţă. Era fata mai mare, care părea de opt, nouă ani. Chloe îi strânse mâna şi îi zâmbi.

— Cum te cheamă? o întrebă ea prietenoasă.

Violet vru să răspundă în locul copilului, dar se opri îngrozită.

Foarte încet, abia perceptibil, răsună vocea surorii ei:

— Eu sunt Roşie.

Fireşte, în conacul de la Coltranes Trotting Jewels, cum îşi denumise Colin ferma, existau şi locuinţe pentru servitori. Chloe găsi două camere alăturate, iniţial destinate majordomului şi fetei în casă.

— La atâţia copii, ar fi fost mai potrivite trei camere, spuse ea în timp ce Violet le examina neîncrezătoare. Dar vom avea nevoie şi de alţi angajaţi. Cel puţin o fată în casă şi, poate, o bucătăreasă.

În gospodăria ei din Wellington, Chloe avusese şi o cameristă, dar în Invercargill ocaziile festive erau mai modeste, iar obligaţiile mondene mai puţin fastuoase. Era suficientă o fată în casă bine instruită, care să o poată ajuta şi la îmbrăcat. Personalul maori – noii lor cunoscuţi îşi recrutau servitorii din satele apropiate – nu ajungea. Dar poate că...

Chloe îşi măsură cu privirea noii colocatari. Lui Violet i-ar sta bine într-o rochie de servitoare, la fel şi lui Rosie.

— Nu aţi fi dispuse să mă ajutaţi în gospodărie, Violet? Poate că în timp s-ar deprinde cu asta şi micuţa, zise arătând spre Rosie.

Violet o privea cu recunoştinţă, aproape dându-i lacrimile.

— Nu mă gândeam, şopti ea frecându-şi fruntea. Roşie... Nu cred că ar fi în stare. Dar dacă dumneavoastră... Vocea îi era gata să se frângă, dar ea făcu un efort şi reuşi să revină la un ton prietenos. Mă tem că în calitate de bucătăreasă nu v-aş putea fi de mare ajutor, madam. Eu am lucrat o vreme într-o bucătărie pentru săraci, unde conta mai mult cantitatea decât calitatea. Doar dacă oaspeţii dumneavoastră ar aprecia cum se poate lungi o supă din trei cartofi dulci.

Chloe râse, mirată de modul ales de exprimare al lui Violet, dar tânăra femeie continuă să vorbească:

— Dar dacă veţi vrea să mă acceptaţi ca fată în casă, sper că mă voi putea ridica la nivelul aşteptărilor dumneavoastră. La Greymouth am lucrat ca bonă şi familia Biller ar fi cu siguranţă dispusă să vă trimită o scrisoare de recomandare. Şi am mai lucrat la o casă de modă pentru doamne.

Când Violet menţionă casa de modă, Chloe îşi aminti de invitaţia la serată. Ar fi fost teribil de nepoliticos să lipsească fără niciun motiv. Iar dacă voia să nu întârzie, trebuia să se grăbească.

— Bine, Violet. Vă cred că puteţi avea grijă de copii, aşa că despre recomandare vorbim mai târziu. Dar dacă aţi mai ajutat vreodată o doamnă să se îmbrace, trebuie să mi-o dovediţi imediat.

Copiii o urmară pe Violet în camera pentru toalete şi ea respiră uşurată când noua ei stăpână fu de acord să o ia pe Roberta şi să o întindă pe un fotoliu. De a doua zi o va lăsa pe Rosie să aibă grijă de copii, în timp ce ea va munci. Poate reuşea să o convingă pe Rosie să rămână cu ei în noua locuinţă. Dar în seara aceea era totul prea nou şi copiii se temeau să stea fără Violet.

— Este în regulă, îi respinse Chloe scuzele, care era preocupată doar de garderobă. Aţi mai strâns vreodată şnururile unei rochii?

Chloe gemu când Violet îi strânse şnururile corsetului. Apoi râse.

— Oh, da, aţi mai făcut asta! Mulţumesc, Violet, acum rochia. Fiţi atentă, este din mătase subţire şi fundiţele se desfac atât de uşor.

Violet trase ţesătura fină cu atenţie peste crinolină şi verifică fundiţele aplicate jucăuş ca podoabă pe tiv şi sub talie. Rochia era albă ca zăpada, iar fundiţele albastre ca marea. Potrivit etichetei, făcea parte din colecţia ultimă a firmei Lady’s Goldmine.

— Acolo am lucrat, madam! zise Violet bucuroasă şi se alese cu o privire neîncrezătoare. Să vă aranjez şi părul? Nu mă pricep foarte bine, dar...

Roşi când îşi aminti că ultima pe care exersase această artă fusese prostituata Clarisse.

Chloe confirmă şi fu foarte entuziasmată când, în cele din urmă, se privi în oglindă.

— Violet, vă angajez! Fată în casă şi cameristă. Şi Roşie vă va ajuta, nu-i aşa, micuţo?

Roşie îi întinsese surorii sale în tăcere, dar concentrată agrafele şi panglicile.

— Ce spuneai de Ladys Goldmine? Dar despre asta vorbim mâine, acum trebuie să plecăm. Sper că soţul dumneavoastră s-a făcut util şi a înhămat deja un cal la trăsură.

Dar fireşte că Eric nu înhămase niciun cal, ci îşi pierduse timpul bătând câmpii cu Colin despre caii de trap. Amândoi s-au ales cu mustrări din partea „încrezutei” lady, ceea ce a amplificat conflictul dintre tabere. Toată seara, Colin a fost indispus şi s-a certat straşnic cu Chloe, când la întoarcere aceasta a insistat să meargă la grajduri,

să vadă caii. Cearta s-a înteţit când Chloe a descoperit o mică rană în fruntea armăsarului.

— Cu asta nu s-a ales în mod sigur în ultimele două ore, ci în timpul show-ului cu celălalt cal. Nemaipomenitul tău şef de grajduri ar fi trebuit să vadă asta! spuse ea supărată, în timp ce aplica unguent pe rană. Violet avu nevoie de câteva ore pentru a îndepărta urmele lăsate pe rochia albă ca zăpada. Chloe continuă: Iar acum ţine-mi felinarul, ca să examinez şi calul. Că nu s-o fi repezit singur în pereţii boxei! Vezi ca mâine valorosul tău cal de curse să nu aibă picioarele umflate!

Era trecut de ora unu noaptea când Chloe şi Colin au mers la culcare. Eric Ferice fie dormea în timpul certei din grajd, fie o ignorase voit. Sau fusese la soţia lui? Chloe era ferm hotărâtă să verifice mai târziu dacă acesta înnoptase în grajd. Iar ea, în această noapte, nu îi va ceda lui Colin.

Hotărârea începu să se clatine după ce Colin intră ca să o ajute să se dezbrace. Se întorsese cu spatele la el, indiferentă, dar se înfioră când simţi că o sărută pe ceafă. Colin era un iubit minunat, mult mai experimentat decât primul bărbat al lui Chloe. Cu toată opoziţia ei iniţială, el o purtă şi în acea noapte pe culmile desfătărilor, ca totdeauna când jocurile dragostei veneau după o dispută. Chloe nici nu se mai recunoştea, până acum crezuse tot timpul că delicateţea şi armonia condiţionează satisfacţia. Întotdeauna, Terrence o dezmierdase îndelung şi o sărutase înainte de a o penetra şi ei îi plăcuse. Dimpotrivă, Colin părea plictisit de preludii. El o asalta când era deja excitată după un duel verbal şi uneori când era şi furioasă. La început, ea se apăra de „încercarea de împăcare”, apoi el o convingea prin forţă şi iscusinţă. La final era satisfăcută şi simţea o oboseală plăcută, dar mai avea totuşi un gust amar şi se simţea necăjită pe ea însăşi. Nu mai discutară şi nu rezolvară problema care declanşase

cearta. Colin o amăgise din nou. Căsătoria lor îi părea ca o luptă, pe care el o câştiga în fiecare noapte.

Şi în noaptea aceea Chloe rămase trează mult timp, chinuită de o amară constatare: Colin Coltrane o satisfăcea, iubirea cu el era mai excitantă decât cu Terrence şi totuşi de necomparat cu atingerile sfioase şi şovăitoare ale lui Heather. Dar afinitatea sufletească la care ea sperase, când o prinsese la Dunedin în mreje lui, cu planuri comune despre herghelie şi familie, nu va mai exista niciodată.

În ciuda tuturor diferendelor, Chloe Coltrane nu se îndoia încă de reuşita căsniciei lor, dar aversiunea ei faţă de Eric Ferice se transformă în lunile care au urmat într-o ură făţişă. Era extrem de nemulţumită de faptul că bărbatul avea cunoştinţe limitate de îngrijire şi dresare a cailor. Soţul ei îi încredinţase dificila slujbă de şef al grajdurilor, dar acesta nu se pricepea decât la căratul bălegarului din grajduri. Însă Eric trebuia să hrănească, să cureţe, să înhame şi să înşeueze caii. Colin era însă un cavalerist prea bun pentru a lăsa mai ales ultima sarcină exclusiv grăjdarului. De hrănire se ocupa şi Chloe, deşi asta nu era pe placul soţului. În privinţa aceasta ea nu admitea compromisuri: nu se va lăsa îndepărtată de la conducerea herghelie!

Greşelile şi neglijenţele grăjdarului erau repede descoperite şi sancţionate, în măsura în care Eric se dovedea capabil să înveţe. Chloe ar fi preferat un îngrijitor prietenos şi blând cu animalele, dar lipsa personalului era o problemă cu care fiecare gospodină trebuia să se confrunte ocazional. Mai rea era influenţa exercitată de Eric Ferice asupra lui Colin Coltrane ori a lui Colin asupra lui Eric. Dacă era cinstită, Chloe trebuia să recunoască faptul că în privinţa neregulilor nu era unul mai bun decât altul. Începând de la micile coţcării, ca aceea de a-l

prezenta pe Lancelot ca fiu al armăsarului Spirit. În acest caz, celor doi le ieşise socoteala: Lancelot, alias Spirits Pride, câştiga cursă după cursă, iar oameni stăteau la coadă pentru ca, pe bani grei, iepele lor să fie montate de aşa-zisul reproducător.

Chloe mai putea să ignore acest matrapazlâc reuşit, în fond, şi Spirit era un trăpaş strașnic şi exista speranţa că îşi va transmite talentul urmaşilor. Dar când într-o zi îl surprinse pe soţului ei discutând cu un client, pe care Eric îl convinsese că o iapă stearpă era de prăsilă, nu se mai putu abţine, deşi Colin păru foarte degajat.

— Chiar ţi-a spus asta grăjdarul meu? îl întrebase el neîncrezător pe noul şi furiosul proprietar al iepei Annabell. Este nou pe aici şi o fi făcut vreo încurcătură. Dar cu siguranţă că nu a intenţionat să vă înşele! Pentru noi, capacitatea de reproducţie a calului de trap este foarte importantă, este vorba despre consolidarea trăpaşului ca rasă. Dar, în general, Mr. Morton, iapa dumneavoastră Annabell aleargă mila în mai puţin de două minute! Este păcat să fie folosită la reproducere. Lăsaţi-o să alerge doi ani, după care mai încercaţi.

Cumpărătorul mai avu o obiecţie, dar Colin spusese clătinând condescendent din cap:

— Dumneavoastră ce părere aveţi? Nu aveţi impresia că este rapidă? Colin coborâse tonul, ca şi cum i-ar fi destăinuit cumpărătorului un secret bine păzit: Aţi înhămat calul la o şaretă, Mr. Morton? Nu? Vedeţi dumneavoastră, asta este explicaţia! Cu călăreţ, Annabell nu este grozavă, sunt de acord cu dumneavoastră. Dar viitorul aparţine Harness Racingului.

Chloe era extrem de furioasă când bărbatul plecă fără a o restitui pe Annabell şi fără a-i mai reproşa înşelătoria. Colin râse când Chloe îi ceru socoteală.

— Colin, noi am stabilit să dăm calul pentru că nu este

nici rapid şi nici bun de montă. Cel mai bine ar fi fost dacă nu îl cumpărai.

Este potrivit pentru o căruţă uşoară, poate în oraş, este cuminte, poate foarte bine să tragă o căruţă de transport sau o şaretă. Dar Mr. Morton are un grajd cu cai de curse! Nu are nevoie de un cal care să tragă o căruţă precum lăptarul care umblă pe la clienţi. Ce v-a venit să îl păcăliţi cu iapa asta?

Colin râse.

— Acesta nu o să aibă niciodată cai de curse! în orice caz, nu atâta vreme cât nu va învăţa mai multe despre asta. Pentru aşa ceva ai nevoie de experienţă, Chloe dragă, şi astfel privind lucrurile...

— L-aţi ajutat pe om să devină deştept păgubindu-l. De fapt, ar trebui să vă fie recunoscător. Chloe explodă: Nu cred, Colin Coltrane! Te comporţi ca un geambaş. Nu te gândeşti la reputaţia noastră? Acum, du-te după omul acesta, propune-i să îţi înapoieze iapa dacă nu va câştiga duminica viitoare!

Chloe respiră uşurată când Colin plecă după Mr. Morton. Se temea de o nouă luptă pentru putere, dar faptul că soţul ei se răzgândise îi confirmă părerea că era vorba, în primul rând, de influenţa lui Eric Ferice, care îl făcea pe Colin să revină la nişte obiceiuri rele. În ce priveşte negoţul cu cai, nu o surprindea nimic, la Dunedin fusese avertizată despre acest lucru. Va trebui să îl supravegheze strict, dar nu prea se vedea în stare.

Ea părăsi grajdul aproape liniştită, dar îi îngheţă sângele în vene, când, duminica următoare, iapa Annabell câştigă cursa. Înhămată la o nouă şaretă uşoară, denumită sulky, trecu prima în trap linia de sosire a noului hipodrom, urmată de Spirit’s Pride şi de un alt cal antrenat de Colin.

— O zi proastă, răspunse Colin la întrebarea cum de putuse mediocra Annabell să câştige contra unui Lancelot

repede ca vântul şi foarte promiţătorului Rasty.

El manifestă o nonşalanţă pronunţată, ceea ce o făcu pe Chloe şi mai suspicioasă. De regulă, Colin nu suporta să piardă şi reacţiona de fiecare dată când unul dintre caii lui trecea linia de sosire doar al doilea ori al treilea. Asta reducea câştigurile, care, oricum, nu erau prea mari la cursele de trap. Era vorba doar de pariuri şi a doua zi Chloe află de la Violet că Eric câştigase o sumă mare la cursele din ziua anterioară. Violet nu se interesase şi de numele cailor, dar Chloe îi puse întrebări pe care nu îndrăznea să i le pună lui Colin. Grăj darul pariase pe Annabell? Nu doar cele zece lire, cât trebuia, ci şi alţi bani pentru şeful lui? Conducătorii atelajelor lui Pride şi Rasty – ambii grăjdari şi ucenici ai lui Colin şi Eric – îi împiedicaseră să câştige?

Cu cât Chloe se arăta mai sceptică în privinţa lui Eric Ferice, cu atât mai apropiată era ea faţă de familia lui. Violet se dovedi pricepută atât în gospodărie, cât şi în postura de cameristă, iar Joe şi mica Roberta nu erau nişte copii dificili. Lui Chloe îi intrase la suflet mai ales Roşie, în special după ce Violet îi povestise despre îndelungata ei tăcere pe care doar ea i-o întrerupsese. Roşie rămăsese aproape la fel de tăcută, dar lui Chloe nu îi lăsase impresia că ar fi proastă ori retardată. Ea se indignă când Eric o prezentă lui Colin pe mica lui cumnată ca fiind bătută în cap. Şi fu impresionată când fata, la doar două zile de la sosire, se desprinse de rochia lui Violet şi se agăţă de rochia lui Chloe. Oriunde mergea, Roşie o urma ca un căţeluş.

— Probabil vă deranjează, spuse temătoare Violet, când sora ei, plină de fân, ieşi din grajd în spatele lui Chloe. Se teme de cai şi vrea mereu să fie ţinută de mână.

Chloe râse şi o privi pe Rosie admirativ.

— Se teme de cai? Tocmai v-a ţesălat poneiul! apoi a

mers cu mine în şaretă. Dar nu repede, Roşie, numai o mică plimbare, nu-i aşa? Pentru ca Jewel să nu-şi piardă antrenamentul, acum, când va avea un mânz.

Roşie confirmă plină de importanţă şi o privi cu adoraţie pe Chloe. Nu îi era teamă de cai, indiferent dacă mergeau mai încet ori mai repede. Cum ar fi putut să se teamă de ceva, atât timp cât Mrs. Coltrane era cu ea? Mrs. Coltrane, singura care avusese puterea să o salveze. Cea care făcuse ca Eric Ferice să nu îi mai tulbure nopţile ca un monstru. Ca Violet să nu mai fie bătută şi Roberta şi Joe să nu mai fie speriaţi. Lui Roşie nu îi venea încă să creadă minunea: seara, Violet deschidea uşa celei de a doua camere şi ei puteau să doarmă toată noaptea nestingheriţi.

Joe uneori avea coşmaruri şi Roberta mai plângea, dar atunci Violet îi lua pe copii în braţe şi îi legăna, fără să se mai teamă că Eric o să strige la ea şi o s-o bruscheze. În primele nopţi, bărbatul mai venea în camera ei, dar intra prin coridor, fără să îi mai tulbure pe Rosie şi pe cei mici. Copiii dormeau duşi pe când fata trăgea cu urechea să îi audă paşii. După ce pleca, Roşie se strecura lângă Violet, ca să se convingă că mai era în viaţă. Violet nega de fiecare dată că Eric îi făcea rău, dar Roşie ştia mai bine. După un timp încetaseră şi aceste vizite. Roşie nu ştia de ce, dar era convinsă că tot Mrs. Coltrane era responsabilă de această minune.

Descreşterea interesului soţului ei i se părea lui Violet de domeniul supranaturalului şi era pregătiră să mulţumească cerului pentru asta. Bărbatului îi era foarte greu să se mai strecoare noaptea în casă, mai ales că Chloe îşi făcuse o plăcere din a-l controla în fiecare zi în grajd. Dar acest lucru avea în primul rând legătură cu faptul că după angajarea la familia Coltrane veniturile lui crescuseră brusc. Colin îl plătea bine şi îi dădea şi prime

pentru unele „mici servicii”. Eric câştiga acum şi din pariuri. Mulţumită lui Coltrane, avea, în sfârşit, informaţii din interior. Colin şi Eric manipulau cursele atunci când un outsider putea să câştige bine. Ei luau apoi caimacul şi din banii aceştia Eric îşi permitea o prostituată din Invercargill. Şi fetele din Christchurch sau Dunedin, unde ocazional concurau caii lui Colin şi unde câteodată acesta era însoţit de Eric, care paria pe outsideri, erau disponibile şi îi făceau o plăcere mai mare decât Violet, care era mereu încordată.

Lui Violet îi era indiferent dacă banii pe care Eric îi cheltuise mai înainte pe băutură ori pe pariuri ajungeau acum în buzunarele prostituatelor ori în altă parte. Ca fată în casă şi cameristă a lui Chloe, avea banii ei şi toţi primeau o masă de la stăpână, care între timp angajase o bucătăreasă foarte pricepută. Hrana mai bună şi viaţa cu mai puţine griji îi priau atât ei, cât şi lui Rosie. Ambele se mai întremaseră puţin, iar lui Violet îi plăcea când se privea în oglindă, îmbrăcată într-o uniformă care îi stătea bine.

Chloe se bucura că tânăra arăta mai bine, îi plăcea tot mai mult de ea, iar odată, când veni vorba despre Lady’s Goldmine, îşi aminti de unde o cunoştea pe Violet.

— Sunteţi *fata cu floare şi fata în roşu şi fata din pădure*, întreaga serie de portrete realizate de Heather Coltrane îşi amintise ea uimită de coincidenţă. Minunate tablouri, cele mai bune pictate vreodată de Heather. A vândut câteva dintre ele, însă pe unele le-a atârnat în locuinţa noastră, locuinţa ei din Dunedin. Eu am fost...

Chloe se opri. Nu îi putea mărturisi lui Violet că simţise un fel de gelozie văzând portretele fetei în locuinţa lor. Heather trebuie să fi iubit acest copil, chiar dacă nu cum o iubise pe Chloe. În tablouri, Violet era atât de frumoasă, de tânără, de nevinovată şi de vulnerabilă. Heather reuşise să

îi surprindă povestea, povestea unei fiinţe a cărei încredere în lume fusese zdruncinată, dar care încă era dispusă să se mire şi să iubească. Pe atunci, privirea lui Violet era plină de o speranţă dureroasă. Heather o pictase ca pe o promisiune pentru viitor.

Pe Chloe o durea sufletul când o privea acum pe tânăra femeie. Violet era încă frumoasă şi lasă o impresie puternică. Dar în câţiva ani Eric Ferice îi răpise speranţa şi îi distrusese viitorul. Violet Paisley fusese dulce şi tulburătoare, Violet Ferice era mai dură, vigilentă şi matură. Chloe avea impresia că desluşea furia în spatele resemnării ei. O vedea pe Violet ca o luptătoare, cu toate că ea însăşi încă nu era complet conştientă de asta.

Chloe se întreba cum ar picta-o Heather acum şi din nou i se făcu dor de prietena ei. Recunoştea tot mai des în sinea ei că ea îi lipsea foarte mult. Era mistuită de dorul coconului de armonie şi înţelegere reciprocă, acela care în copilărie le protejase pe ea şi pe Heather. Deşi părerile lor nu coinciseseră totdeauna, disputele nu fuseseră niciodată atât de amare ca înverşunatele certuri cu Colin. Chloe nu voia să lupte neîncetat, era obositor să îşi măsoare în orice moment al zilei fiecare vorbă, pentru a nu îşi mustra permanent soţul. Ea era conştientă de această furie şi de neîncrederea faţă de Colin doar când intra în grajduri şi îl vedea îngrijind caii cu grăjdarul.

Colin obţinuse calificarea de antrenor, dar ea era sceptică, ştiind că soţul ei nu avea nicio experienţă legată de caii de curse. Pe de altă parte, instruirea lui era cea de cavalerist şi Colin era, fără îndoială, un excelent călăreţ. Dacă ceilalţi proprietari de cai îi încredinţau lui animalele, ea nu putea să obiecteze. Deşi o deranja modul lui brutal de a se purta cu caii şi nu era de acord cu unele metode de antrenament. Chloe ştia că Eric şi ucenicii lui o considerau o cusurgioaică şi o arogantă. Chloe era obosită.

Tânjea să se liniştească, să simtă mâna rece a lui Heather pe fruntea ei şi să poată vorbi deschis.

Fireşte că putea să îi scrie prietenei ei şi încercase deseori să facă acest lucru. Dar de fiecare dată când lua pana, la biroul ei şic – fără îndoială ales de tânărul iubit al lordului Desmond –, gândurile parcă îi dispăreau şi mâna îi înţepenea. Chloe nu reuşea să îşi descrie viaţa de toate zilele aşa cum o resimţea. Scrisorile ei deviau la descrieri nesfârşite cu privire la cai şi la evenimente din societate, vorbea puţin despre Violet, mai mult despre Rosie.

Mândria îi paraliza degetele. Nu putea să mărturisească faptul că viaţa cu Colin Coltrane devenise o deziluzie, iar căsătoria ei era o greşeală.

CAPITOLUL 4

Heather Coltrane se chinuia cu obligaţiile pe care Chloe şi le asumase cu galeria înainte de căsătorie şi se simţea obosită. Nu era însă chiar atât de rău. Cu Chloe organizase mai multe expoziţii. Prietena ei era mai deschisă, mai sociabilă. De obicei ea organiza evenimentele şi avea grijă de artişti, de persoanele importante care luau parte şi de invitaţii din familie. Heather o ajuta doar la atârnarea tablourilor, supraveghea cazarea oaspeţilor şi se întreţinea cu oamenii cu care îi făcea plăcere să discute. De consilierea clienţilor şi de vânzarea tablourilor se ocupa în mare măsură tot Chloe. Acum, Heather preluase toată sarcinile: comandarea vinului şi a gustărilor pentru vernisaje, vânzarea tablourilor şi întreţinerea oaspeţilor de onoare. Tânăra femeie le făcuse conştiincioasă de toate, dar fără prea mult entuziasm. Un artist excentric din Wellington se ţinu tot timpul de capul ei, cu tot felul de pretenţii, iar de altul o salvase prudentul ei frate, care chiar îl pălmuise când se apropiase de ea într-un mod grosolan. Sean o trimise acasă pe Heather, care tremura, şi îl conduse pe pictorul beat criţă prin expoziţie. Heather

nu suporta astea, îi plăcea galeria, dar era interesată în primul rând de pictură. Şi tânjea după un om care să îi fie alături.

O voia pe Chloe.

Nemulţumirea şi tensiunea ei se transformară într-un potop de lacrimi când din Invercargill primi prima scrisoare de la Violet şi, cu aceeaşi poştă, şi una de la Chloe. Cele două femei păreau fericite.

Heather încercă să se convingă că şi ea trebuia să fie fericită, pentru că prietenele ei se întâlniseră şi pentru că Chloe avea acum grijă de Violet. Dar, în realitate, nu era deloc fericită, ci revoltată şi zdrobită sufleteşte. Chloe avea bărbatul iubit, avea herghelia, iar acum o avea şi pe Violet, şi pe copiii ei. Heather nu avea nimic.

Mânioasă pe invidia ei, ruşinată de răutatea ei, nefericită la culme, se ascunse într-o încăpere alăturată galeriei. Între tablouri nedespachetate, cutii cu pahare şi pachete de etichete cu preţuri, plânse îndelung. De parcă nu ar fi avut altceva de făcut. Alături atârnau tablourile unei artiste din Paris, de fapt din Rusia, cu un nume greu de pronunţat – Svetlana Sergheievna. Aceasta picta peisaje filigranate, care vrăjeau privitorul. Heather şi-o imagina ca pe o zână care nu atingea pământul când păşea. I-o recomandase proprietarul galeriei londoneze cu care Chloe organizase expoziţia Lucas Warden.

— Vă spun un secret, tablourile nu sunt scumpe, dar vor fi, iar artista este înnebunită să vadă Noua Zeelandă. Peisajele de acolo trebuie să aibă ceva deosebit, după cum i-a spus cineva. Pe scurt, dacă îi organizaţi o expoziţie şi vindeţi mai multe tablouri, ca să călătorească din aceşti bani, ar fi bucuroasă. Drumul şi-l plăteşte singură, dumneavoastră trebuie doar să îi găsiţi un loc de cazare în Dunedin. Pe cât posibil la particulari, pentru că nu este bogată.

Chloe şi-a dat seama imediat de ocazia care i se ivise şi i-a pus bucuroasă la dispoziţie lui Miss Sergheievna camera pentru oaspeţi din locuinţa lor. Iar acum se gândea că va trebui să se descurce cu o persoană străină, care, probabil, nici măcar nu vorbea engleza.

Înainte de vernisaj a avut tot felul de probleme. Tablourile au ajuns înaintea artistei şi Heather a trebuit să le aşeze, deoarece deschiderea expoziţiei avea loc chiar în seara aceea. Ştia din experienţă că se pot isca discuţii, pentru că artiştilor nu le place niciodată cum sunt aranjate tablourile în galerie, iar de data aceasta nici nu avusese loc pentru toate. Şi cu siguranţă că Miss Sergheievna va dezaproba alegerea făcută de Heather. Plus că vinul nu fusese încă livrat, bucătăreasa care trebuia să prepare gustările nu îşi făcuse apariţia, iar servitoarea maori a soţilor Dunloe, care ar fi trebuit să ajute la servirea oaspeţilor, întârzia şi ea. Dacă nu venea repede, Heather va trebui să şteargă singură paharele. Şi mai primise şi scrisorile de la Chloe şi de la Violet.

Heather ştia că va trebui să se adune, dar nu reuşea. Plângea, plângea, plângea...

— Oh, este totuşi cineva aici! Vocea o făcu pe Heather să tresară. Credeam că tablourile mele sunt lăsate vraişte, cu uşa deschisă, şi că le poate fura oricine.

Heather ridică privirea şi văzu un chip mare şi luminos, încadrat de o claie de păr roşu ca morcovul. Atât de roşu, încât culoarea nu putea fi naturală. Dacă nu ar fi fost preocupată de alte probleme, Heather ar fi roşit. Nu mai cunoscuse nicio femeie care să îşi vopsească părul. După ea, doar actriţele şi prostituatele făceau aşa ceva. Iar femeia aceasta mai avea şi părul despletit, care îi cădea în bucle lungi pe umerii lăţi. Svetlana Sergheievna era masivă. Nu era grasă, ci înaltă şi voinică, avea faţa mare şi buze pline. De sub sprâncenele groase şi printre genele

lungi priveau ochi inteligenţi, albaştri, rotunzi şi blânzi, care îi dădeau chipului un aspect surprins, aproape copilăresc şi prietenos. O măsurau compătimitor cu privirea pe Heather, care suspina.

— Cum puteţi plânge când aveţi alături tablouri frumoase? Femeia zâmbi, îi puse lui Heather degetul arătător sub bărbie şi îi înălţă capul. Nu trebuie să fiţi tristă, lumea este atât de frumoasă!

Heather ar fi avut ceva de comentat despre asta, dar se simţea cumplit de ruşinată. Femeia aceasta era oaspetele de onoare, artista. Iar ea...

— Eu... Scuzaţi-mă, Miss Sergheievna, ar fi trebuit să vă iau de la tren. Şi... tablourile nu au avut loc toate în expoziţie. Fireşte că le-aş fi pus pe toate, dar dacă ar fi fost înghesuite, efectul...

Heather îşi căută o batistă. Trebuia să înceteze cu plânsul. Svetlana Sergheievna băgă mâna în buzunarul rochiei largi, croite îndrăzneţ. Părea să nu aibă corset, îmbrăcămintea semăna mai degrabă cu un caftan, care sclipea în multiple nuanţe de albastru şi turcoaz. Scoase o batistă şi i-o dădu lui Heather.

— Nu trebuie să plângeţi din această cauză! Nu trebuie să mă ia nimeni, că doar nu sunt pachet, nu? Până acum, eu găsit mereu drumul. Şi mai bine prea multe tablouri, decât puţine. Vindem cinci, şase şi atârnăm altele. Nu-i problemă. De-asta plângeţi?

Svetlana Sergheievna zâmbi.

Heather clătină din cap.

— Vă rog să mă scuzaţi, Miss Sergheievna. Trebuie că mă credeţi isterică. Fireşte că nu din cauza aceasta am plâns. Doar că bucătăreasa nu a venit, nici slujnica, iar eu nu am expus încă tablourile, iar vinul şi...

Nu părea mult mai raţional. Heather încercă să inspire adânc.

Rusoaica scoase un râs profund şi răsunător, ca şi vocea ei. Nu semăna absolut deloc cu o zână, mai curând aducea a ursoaică.

— Vin oameni să mănânce? Vin oameni pentru vin? Ei, nu, vin pentru tablouri! Şi mai este timp, putem să gătim noi. Cumpărăm caviar, facem blini. Foarte ruseşte. Au să placă oamenilor. Nu plângeţi, Miss... Edmunds?

Heather mai izbucni o dată în plâns şi se trezi într-o îmbrăţişare de urs. Adânc impresionată, se eliberă.

— Îmi pare rău, Miss Sergheievna. Eu sunt... Heather Coltrane. Miss Edmunds m-a... ne-a părăsit, încheie reuşind să se liniştească.

— Svetlana. Spuneţi-mi Svetlana. Sau Lana, este mai scurt. Ce înseamnă „părăsit”? A murit?

Heather îşi reproşă încă o dată că este incredibil de proastă. Cum de se putuse exprima atât de nepotrivit? Se corectă roşind:

— Nu, nu, fireşte că nu. Doar s-a căsătorit.

Svetlana o privi cercetătoare, apoi râse.

— Copilă, izbucni ea. Copilă, deseori, căsătoria nu este mai bună decât moartea!

O jumătate de oră mai târziu, Heather şi Lana mai găsiseră încă trei motive să râdă. Heather nu îşi amintea să se fi simţit atât de bine cu cineva de la plecarea lui Chloe. Problemele păreau să se rezolve de la sine, deşi nici bucătăreasa şi nici fata maori nu apărură. Heather întrebă de comandă la comerciantul de vinuri şi plecă la cumpărături cu Lana. Găsiră la băcan somon şi caviar, la lăptar smântână, iar pentru prepararea clătitelor de care se ocupă Lana, nu mai era nevoie decât de apă şi fainã. Înainte de a se aşeza la maşina de gătit, aceasta o ajută pe Heather la aranjarea tablourilor. Alegerea făcută de Heather i de păru rusoaicei excepţională.

— Şi nici nu eşti specialistă în amenajarea galeriilor!

Miss Edmunds mi-a scris că eşti portretistă.

Lana era să leşine de râs când Heather îi mărturisi că majoritatea modelelor ei aveau patru picioare ori copite.

— Dar le iubeşti! Prietena mea din Londra pictează portrete de femei bogate. Deseori triste. Este greu să pictezi frumos, dacă nu iubeşti.

— Triste pentru că sunt măritate? chicoti Heather.

Între timp sosi vinul şi Lana desfăcu imediat o sticlă. După două pahare, amândouă erau şi mai bine dispuse.

— Se poate să fii foarte fericită şi măritată! susţinu Svetlana, clipind nevinovat şi chicoti şi ea. Crede-mă, trebuie să mâncăm câteva blini. Altfel toţi au să creadă că noi băut votca!

— Când ajungem în apartamentul meu, îţi voi arăta câteva portrete ale unor modele bipede, promise Heather. Cerule, ar trebui să ne schimbăm, peste o oră vin oaspeţii. Unde îţi sunt lucrurile?

Heather îi ceru servitoarei să şteargă paharele, spunându-i şi că speră ca sticla de vin să rămână neatinsă. Problema fu însă rezolvată prompt de Lana.

— Luăm vinul cu noi. Ajută la alegerea hainelor!

Heather se cam îndoia, dar era atât de entuziasmată, încât nu se opuse ca noua ei prietenă să înşface sticla. Aceasta o urmă veselă până la apartamentul de deasupra magazinului Lady’s Goldmine, unde admiră mobilierul.

— Aici locuit cu Chloe?

Întristată, Heather confirmă. Pentru a schimba subiectul, îi arătă Lanei portretele. Rusoaica le examină cu o seriozitate neaşteptată.

— Frumoase! spuse ea gânditoare. Eşti adevărată artistă. Şi fata asta este foarte frumoasă, dar foarte... foarte... îmi este puţin frică de fata asta. Foarte bun tablou. Tabloul face fericit şi trist. Atinge sufletul. Cum m-a mişcat fata!

Svetlana îi aruncă lui Heather o privire pe care aceasta nu o putu interpreta. Întrebătoare? Tandră?

— Mi-a plăcut foarte mult, spuse sec Heather. Ca o fiică.

Lana dădu din cap.

— Ce s-a ales de ea? întrebă ea. Şi zâmbi când văzu cum chipul lui Heather se întunecă din nou. Să ghicesc! S-a măritat!

Heather râse amar.

— Îţi voi povesti altă dată. Acum trebuie să ne grăbim. Aici este camera pentru oaspeţi. Am şi un fier de călcat, dacă hainele îţi sunt foarte şifonate. Dar, din păcate, nu am servitoare. Soţii Dunloe mi-o împrumută o oră pe zi, dar acum şterge paharele.

Lana ridică din umeri.

— Nici eu nu am servitoare. Prea scump. Ştiu să calc singură. Ea dispăru în camera pentru oaspeţi şi reveni imediat. Avea pe mână o rochie în nuanţe de auriu şi albastru. Era îmbrăcată doar cu un combinezon-chilot, închis cu nasturi în faţă, a cărui parte superioară înlocuia sutienul, iar chilotul cobora peste genunchi cu o garnitură din dantelă. Sânii voluptuoşi ai Lanei străluceau în toată splendoarea între dantele. Heather simţi că se înăbuşe.

— Doar nu eşti şocată, nu? o întrebă Lana în treacăt, introducând cu pricepere tăciuni aprinşi în fierul de călcat al lui Heather.

Heather mai purta încă rochia de după-amiază şi oscila între două ţinute de seară. De fapt, ar fi preferat-o pe cea albastră-fumurie celei roşu-închis, dar prima trebuia strânsă mai bine. Nu era sigură că putea face asta singură. Poate că pe Lana nu o va deranja să o ajute, dacă tot umbla pe acolo aproape dezbrăcată.

Heather roşi când o rugă pe noua sa prietenă să îi strângă şnururile. Ea şi cu Chloe obişnuiau să se ajute în situaţia asta, dar se cunoşteau de o viaţă. Heather zâmbi,

amintindu-şi de primele lor corsete. Le strânseseră atât de tare, încât se temuseră că se vor sufoca.

— Pe mine nu mă deranjează, poate pe tine! Nu ştii că este nesănătos? îţi distruge trupul, aşa zic medicii.

Heather râse:

— Cine vrea să fie frumos suferă. Aşa a fost dintotdeauna!

Lana apucă şnururile corsetului, dar nu le strânse. Heather îi simţi în ceafa respiraţia caldă.

— Tu nu trebuie să suferi ca să fii frumoasă. Tu eşti minunată, întotdeauna!

Heather îşi ţinu respiraţia când buzele noii ei prietene îi atinseră umerii. Lana o săruta cu gingăşie. Heather simţi cum i se face pielea de găină şi cum o cuprinde o căldură. Se simţea foarte uşoară, dar cu picioarele pe pământ. Corpul parcă îi vibra şi se lipi de Lana. Inima i-o luă la sănătoasa.

— Îţi place? întrebă Lana.

Heather confirmă sfioasă.

— Ai mai făcut-o? Cu Chloe?

Heather nu ştia ce să răspundă. Ea împărţise patul cu Chloe, se unduise pe lângă ea, o sărutase noaptea şi se dezmierdaseră puţin. Dar acum? Ziua în amiaza mare, cu trupurile dezgolite?

— Nu cu adevărat, şopti ea.

Lana râse.

— Atunci eşti fecioară! Am să îţi arăt cum se face.

Svetlana îi deschise corsetul şi Heather crezu că va leşina de plăcere când degetele Lanei descriseră mici mişcări circulare pe spatele ei, în timp ce buzele îi mângâiau ceafa. Dar trebuia să se oprească. Peste puţin timp erau aşteptate în galerie de jumătate din Dunedin.

— Mai târziu!

Spre mirarea ei, Lana încetă imediat după ce cu vocea

tremurătoare îi aminti că nu aveau timp. Rusoaica râse şi apucă iarăşi şnururile corsetului.

— Te strâng ca pe un pachet poştal! Şi pe urmă te desfac ca pe un cadou!

Expoziţia Svetlanei Sergheievna a fost extraordinară nu doar prin operele de artă impresionante, ci şi datorită veseliei şi caracterului deschis al artistei şi introducerii degajate şi personalizate făcute de proprietara galeriei.

Sean Coltrane rareori o văzuse pe sora lui atât de emoţionată şi de fericită şi, puţin mirat, puse asta pe seama noutăţilor din Invercargill. Chloe Coltrane se ocupa de Violet şi de copiii ei. Sean s-ar fi aşteptat ca Heather să fie geloasă, dar se pare că aceasta era mai generoasă decât o crezuse el. Pentru Violet, mutarea la Invercargill reprezenta cu siguranţă o îmbunătăţire a situaţiei. Comparativ cu casa în care trăise, aripa pentru servitori a conacului era un dar ceresc. Dar, altfel, situaţia ei nu se schimbase. Nicio mare iubire... Lui Sean nu îi ieşea din minte privirea tristă a lui Violet şi frumuseţea ei impresionantă. În ultimele săptămâni se surprinsese de mai multe ori vizitând-o pe Heather doar pentru a putea arunca o privire asupra tablourilor lui Violet, deşi aceasta se schimbase de când fusese pictată.

Sean se strădui să se concentreze asupra oamenilor din galerie şi asupra peisajelor ciudate ale artistei. Acum nu mai putea nici măcar să îi propună lui Heather o vizită la Violet: De luna viitoare urma să îşi înceapă activitatea la parlamentul de la Wellington, în care fusese ales, şi a doua zi avea să se mute.

— Acestea sunt veşti foarte bune, spuse el după ce Heather îi arătă scrisorile. Te rog să le transmiţi celor două, lui Chloe şi lui Violet, salutările mele cordiale.

Heather dădu din cap. Însă tot ce se petrecuse recent în viaţa ei o făcu să uite curând de salutările lui Sean către

prietenele ei. Heather şi Lana se întoarseră acasă pe la miezul nopţii, ameţite şi entuziasmate de vin şi de reuşită. Expoziţia avusese un enorm succes, Heather vânduse opt din cele douăzeci şi trei de tablouri. Dar asta nu era tot ce avea să transforme noaptea aceea într-una unică. Mult mai excitante erau degetele Lanei, care îşi despachetase „cadoul” cu îndemânare. Desfăcu pe îndelete şnururile şi nasturii, în timp ce buzele i se plimbau pe părul lui Heather şi îi dezmierdau urechile. Cu mii de mângâieri, o eliberă de corset şi, în final, şi de cămaşă, şi de chiloţi.

Heather se făcu roşie ca para focului când, în lumina lumânărilor aprinse de Lana, rămase goală şi îşi ţinu respiraţia când şi prietena ei se dezbrăcă.

— Eşti atât de frumoasă! exclamă Lana cu voce gravă, în timp ce îi despletea părul cu degete tremurătoare. Eşti ca Eva în paradis.

Heather îşi conduse prietena în dormitor. Nu se mai putea abţine mult timp.

— Dacă eu sunt Eva, tu cine eşti? şopti ea printre sărutări.

Lana slobozi râsul ei zgomotos:

— Şarpele, tu ce credeai? Şi de data asta Adam nu mai are niciun rol.

CAPITOLUL 5

— Chiar vrei să pleci?

Heather era din nou pe punctul de a izbucni în plâns.

În ultimele luni trăise ca într-un basm. Lana nu arăta tocmai ca dintr-un basm, dar pentru ea devenise o zână, care o mântuise. Atentă, cu blândeţe, artista o iniţiase în tainele iubirii între două trupuri atât de asemănătoare şi totuşi atât de diferite. Pe Heather o asaltau senzaţii pe care le considerase imposibile. O urmase pe prietena sa pe culmile plăcerilor şi învăţase să îi ofere aceleaşi plăceri. La început fusese temătoare şi ruşinoasă, dar cu timpul

dovedise tot mai multă fantezie şi dezinvoltură, mai ales că în mediul lor nu erau ţinta batjocurii ca bărbaţii care trăiau împreună. Heather îi urmărise pe Desmond McIntosh şi pe secretarul lui şi compara îngrijorată relaţia lor cu cea dintre ea şi Chloe. Dar se pare că nimeni nu considera nepotrivit faptul că Heather mergea la serate şi spectacole de teatru împreună cu Lana şi nimeni nu găsea indecentă prietenia dintre două femei. Lui Heather i se părea ciudat şi cât se poate de îmbucurător. Pe Lana nu o mira.

— Femeile nu au încredere în nimic, declară ea în franceză, o limbă în care se exprima mult mai uşor decât în engleză. Noi nu simţim nimic în pat, aşa ne spun mamele noastre. Să stăm cuminţi şi să suportăm pentru că primim drept recompensă un bebeluş care urlă.

Lana îşi plimba degetele în joacă pe trupul lui Heather. Se iubiseră şi nu fuseseră deloc cuminţi. Heather se odihnea relaxată în braţele Lanei.

Heather ridică din umeri:

— Eu nu aş avea nimic împotriva unui bebeluş.

Lana o gâdilă cu părul ei lung şi roşu.

— Atunci caută-ţi un bărbat! Trebuie să fie pe undeva unul cu care să îţi placă. Pentru mine, nu, oftă ea.

— Ai încercat? întrebă şocată Heather şi se îndreptă.

Lana îşi dădu ochii peste cap.

— Am încercat totul, draga mea. Dar niciun fruct nu a fost atât de dulce ca tine! Lana începu să o sărute din nou pe Heather. Nu mă mai satur de tine!

Cu atât mai nefericită se simţi Heather când Lana îi spuse că a doua zi va pleca la Christchurch pentru a ajunge în Plains. „Poate că voi face câteva portrete de oi!” o anunţă aceasta brusc, apoi îi comunică şi faptul că va merge pe Coasta de Vest. „Vreau să văd Alpii, vreau să văd Coasta de Vest. Acolo sunt stânci, care arată ca blini”.

— Pancake Rocks, spuse Heather zâmbind printre lacrimi.

Lana o scrută cu privirea.

— Iar plângi? De ce? Dacă nu vrei să rămâi singură, de ce nu vii cu mine?

Heather ridică jenată capul:

— Vrei să mă iei cu tine? Dar...

— Fireşte, cu plăcere. Călătoria este mai plăcută în doi. Tu poţi să faci portrete de oi!

Râse şi o înghionti pe Heather prieteneşte.

— Dar galeria, munca mea?

Heather era nehotărâtă.

Lana clătină din cap.

— Pentru moment, nu ai de lucru. Mă pictezi pe mine.

Ceea ce era adevărat, Heather îi făcuse mai multe schiţe şi se gândea la o serie asemănătoare portretelor lui Violet. Avea din nou sentimentul că va putea pune pe pânză întreaga fiinţă a unei persoane iubite. Era ceva ameţitor şi confuz în acelaşi timp.

— Iar galeria nu te face fericită. Acum este oricum goală. Aşa că vino cu mine!

Svetlana avea dreptate. Tablourile ei se vânduseră până la ultima acuarelă şi nu avea programată prea curând o altă expoziţie. Heather putea să închidă galeria de pe o zi pe alta şi, în plus, primăvara era pe terminate. Vara nu aveau loc vernisaje, comerţul de artă stagna. Heather putea să profite de excursie pentru a cumpăra lucrări de artă maori. Ea nu era interesată de creaţiile băştinaşilor, dar Chloe mereu spusese că îşi va încerca norocul şi cu aceasta.

— Chiar vrei să vin? mai întrebă încă o dată Heather.

Lana o sărută.

— Tu, micuţă kiwi! Eşti exact ca această pasăre. Noaptea te îngropi şi eu trebuie să te dezgrop mereu. Dar

nu face nimic, pentru mine este o plăcere. Heather, vom vedea păsări, munţi şi ape. Vom avea parte de o excursie frumoasă!

Pentru prima oară în viaţa ei, Heather luă spontan o decizie, închise galeria şi porni în călătorie cu Lana. Aceasta nu vru să ia trenul, aşa că înhămară calul la o şaretă uşoară. Avură astfel mai multă libertate de mişcare şi Heather îi prezentă prietenei sale oraşul Christchurch.

— Arată ca în Anglia. Plictisitor!

Apoi o conduse în Plains, unde cunoştea crescători de oi, la care erau bine-venite. Deşi era puţin îngrijorată, vizitară familiile Barrington şi Warden. Femeile rămaseră câteva zile în Kiward Station, unde Heather făcu portrete la doi cai şi un câine, în timp ce Lana realiză minunate acuarele cu peisajele.

Spre uimirea Lanei, Gwyneira Warden plăti pentru tablourile cu animale cât câştigase ea pentru toată expoziţia. Tablourile ei însă au fost foarte apreciate doar de o femeie maori, Marama, care la vederea lor murmurase:

— Tu îmi pictezi cântecele.

Ferma şi cei care locuiau acolo îi părură Lanei minunaţi. Heather râse de ea.

— Tu eşti minunată. Ceilalţi sunt normali.

Într-o anumită măsură, era adevărat. Heather o iubea pe Lana, dar era departe de a o considera jumătatea ei sau măcar persoana care o completa. Cu Chloé fusese altceva. Pentru Heather, Chloé era ca un al doilea eu. Poate puţin mai deschisă şi mai fără griji, dar, în cele din urmă, asemănătoare ei: modestă şi prietenoasă, respectuoasă şi ordonată, întotdeauna disciplinată. Dimpotrivă, Lana era uneori ca un animal neîmblânzit. Aceasta vorbea tare şi direct, putea fi capricioasă şi transforma orice cameră de oaspeţi, în cel mai scurt timp, într-o harababură de haine

şi şaluri, podoabe de aur şi argint cu aer oriental, izuri de parfumuri şi pudre, uleiuri şi fructe. Heather petrecea ore întregi căutându-şi lucrurile în vraiştea lăsată de Lana şi permanent se împiedica de pantofii pe care aceasta şi-i arunca din picioare imediat ce intra în cameră.

Şi, în plus, obişnuia să umble dezbrăcată prin cameră şi o îndemna şi pe Heather să facă la fel. În Christchurch îi ascunse corsetul şi îşi cără prietena prin magazine pentru a găsi îmbrăcăminte mai comodă. La început, lui Heather nu îi plăcu, dar după un timp se simţi foarte bine în îmbrăcămintea în stil Empire. Nu părea deloc grasă, ba, dimpotrivă, faldurile îi subliniau talia zveltă. Trebui însă să se supună întrebărilor gazdelor, Gwyneira Warden şi lady Barrington, care se interesau dacă noua linie era cea a firmei Lady’s Goldmine.

— Mama m-ar ucide! spuse ea, dar Lana râse.

— Prostii. Dimpotrivă, fără corset trăim mai mult.

Lana susţinea acest lucru cu dezinvoltură şi în public şi nu îi era teamă să aducă argumente de natură anatomică, făcându-le pe Heather şi pe celelalte doamne din înalta societate să le îngheţe sângele în vene. Cu siguranţă, noţiunea de „decent” nu făcea parte din vocabularul ei nici în engleză şi nici în franceză.

Lana nu era timidă nici faţă de femei şi nici faţă de bărbaţi şi Heather remarcă mirată faptul că aceasta nu pleca niciodată privirea ruşinată şi nici nu roşea. Când ajunseră, în cele din urmă, în apropierea trecătorii Arthur, Lana insistă să meargă de-a lungul noii linii ferate şi vorbea fără jenă cu grupurile de constructori pe care îi întâlneau. Acceptă invitaţia lor la masă şi râse zgomotos cu muncitorii, plimbându-şi amuzată privirea pe muşchii lor puternici. Heather încercă să schiţeze pâraiele clare ca lacrima din pădurea de fagi, în timp ce Lana îşi despachetă vopselele şi realiză unul dintre tablourile ei nebuneşti,

reprezentând o cale ferată peste un pod filigranat, un drum între cer şi pământ, între munţi şi lacuri.

Julian Redkliff găsi tabloul atât de reuşit, încât îl cumpără imediat. Încurajată de Heather, Lana ceru pe el tot atât cât Mrs. Warden dăduse pe portretul câinelui ei şi avu marea surpriză ca şeful constructorilor să accepte imediat preţul.

Heather ridică din umeri.

— Oamenii plătesc oricât pentru o imagine pe care o iubesc, remarcă ea şi aşternu pe hârtie o altă schiţă a Lanei.

Lana chicoti:

— Atunci ar trebui să pretind de la tine bani pentru că ţi-am fost model!

— Ori să mă pictezi pe mine, propuse Heather modestă.

Uneori o durea faptul că Lana nu o făcuse până acum.

Lana îi aplică un sărut pe frunte.

— Eu te pictez, dragă. Dar până acum... Nu ştiu, prefer să pictez ceva care este definitivat.

Heather se încruntă şi întrebă indignată:

— Asta înseamnă că mă vei picta în sicriu?

Lana râse iarăşi.

— Aşteaptă, nu fi nerăbdătoare. Ai să îţi vezi portretul.

Calul lui Heather trase fără prea mare efort şareta prin trecătoare şi pentru că erau în plină vară, Lana fu deplin răsplătită de frumuseţile naturii. Se bucură de priveliştea colinelor acoperite cu iarba Tussock aurie, admiră stâncile netezite de gheţari, iar norii de deasupra munţilor acoperiţi de zăpadă îi inspirară o lume de basm, în cele din urmă, ajunseră pe Coasta de Vest, pe care, din scrisorile lui Violet, Heather şi-o imaginase acoperită cu praf de cărbune, în timp ce pe Lana o făcea să se gândească la balene şi foci. Imagini neconfirmate niciuneia – Lana şi Heather lăsară în stânga oraşele miniere şi se afundară în

ceaţa verzuie a pădurilor tropicale. Heather îi făcu Lanei portretul înveşmântată în ferigi, Lana stând pe pământul umed acoperit cu licheni, cu privirea ridicată către plantele înalte ca nişte arbori verzi.

— Aceştia sunt arbori kauri? întrebă ea.

— Nu, sunt ferigi. Marii arbori kauri sunt în Insula de Nord.

— Data viitoare acolo vom merge, stabili Lana.

Râse degajat de vârtejurile din Pancake Rocks, se entuziasmă de foci şi de coloniile de gâşte de mare pe care Heather i le arată şi desenă păsările ca locuitoare ale unui oraş propriu, de vis, de la capătul lumii. Navigară de-a lungul coastei cu un vas de pescuit închiriat şi admirară versanţii împăduriţi şi cascadele, deşi proprietarul bărcii le spusese: „Dar aici nu este nimic de văzut, ladies!” în cele din urmă, au ajuns la Blenheim, de unde au urcat pe un feribot pentru Wellington.

— Eu nu o să am rău de mare! susţinu Lana, pentru ca jumătate de călătorie să o facă apoi atârnată de balustrada punţii.

Heather râse. Cu cât trecea timpul, devenea tot mai sigură de ea şi nu se mai întreba permanent ce zicea lumea despre ele. Îi plăcea Lana, deşi îi simţea lipsa lui Chloe, ca şi mai înainte. Se surprindea mereu privind marea, stâncile ori ferigile cu ochii lui Chloe. Şi acum Insula de Nord, unde trăise prietena ei...

Capitala Wellington i se părea familiară, Chloe i-o zugrăvise cu multă grijă. Lana şi Heather au explorat oraşul, au privit uimite clădirea guvernului, una dintre cele mai mari clădiri din lemn din lume, şi l-au vizitat pe Sean în biroul său de la etajul al doilea. Lana fu surprinsă când uşa le fu deschisă de un maori voinic, pe faţă cu tatuajul de războinic. Heather nu se miră. Încă din Dunedin, fratele ei reprezentase triburi maori în procese funciare. Se miră

doar că bărbatul vorbea perfect limba engleză şi avea maniere ireproşabile.

— Mr. Coltrane vă va primi imediat, le spuse el prietenos. Până atunci nu aţi dori un ceai ori o cafea?

În vreme ce Heather şi Lana aşteptau, tânărul maori se adânci din nou în mormanul de documente de pe biroul din anticamera lui Sean. Cu siguranţă, era secretarul fratelui lui Heather.

Sean păru surprins de vizită – pe sora lui nu o ştia amatoare de călătorii şi îl mira şi prietenia ei cu Lana. Sub privirea lui scrutătoare, Heather deveni nervoasă, pentru prima dată având impresia că cineva bănuia ceva despre adevărata lor relaţie.

— Ai mai auzit ceva despre Chloe?

Heather roşi şi se urî pentru asta. De ce s-ar interesa Sean despre prietena ei?

— Eu...

Nu ştiu ce să îi răspundă. Nu îi scrisese lui Chloe, doar îi trimisese ilustrate cu scurte relatări din călătorie. Nu scrisori. De ce nu? Rareori, Lana şi Heather rămâneau într-un loc mai mult de câteva zile.

— Şi... de la Violet?

Heather se destinse. Deci asta era! Interesul lui Sean pentru fosta ei protejată îi atrăsese atenţia încă din Dunedin. Îi răspunse că nu ştia nimic nici despre aceasta.

— Dar am să îi fac o vizită imediat ce mă întorc. Şi o să te anunţ atunci. Promit! Heather vorbi repede, vizibil înveselită. Lana o privea îngândurată. Aţi progresat cu dreptul femeilor la vot?

Cu siguranţă, cel mai bine era să se intereseze de munca lui Sean.

Sean ridică din umeri.

— Avem nevoie mai întâi de dreptul general la vot. Atâta vreme cât doar proprietarii funciari şi plătitorii de

impozite votează, nu este o victorie a liberalilor. Şi atâta vreme cât noi nu avem majoritatea, nu există nicio şansă pentru femei şi maori. Maorii argumentează că femeile lor ar trebui să voteze oricum, pentru că sunt proprietare de pământuri. Noi ne străduim şi facem petiţii. Amey Daldy scrie pe rupte, ca să nu mai vorbim de Kate Sheppard. Vom reuşi, dar durează. Ca orice în politică. Oftă, apoi continuă: Dumneavoastră, Miss Sergheievna, călătoriţi acum prin Insula de Nord? în căutare de noi surse de inspiraţie? Expoziţia de la Dunedin mi-a plăcut foarte mult. Iar tu, Heather, mai nou pictezi peisaje?

Heather roşi iarăşi. Desigur că Sean se întreba de ce umblă cu Lana.

— Eu...

— Heather face mai mult portrete, răspunse degajată Lana. Acum mă pictează pe mine. Dar ar putea să picteze şi pe alţii, are un mare talent, vede în suflet. Heather, de ce nu încerci să faci portrete ale acestor... cum le spune... maori? Secretarul dumneavoastră, Mr. Coltrane, este maori, nu? Are un chip fascinant. De ce aveţi secretar un maori?

Heather nu ştia dacă să se revolte de lipsa de tact a Lanei ori să admire iscusita intervenţie pentru a schimba tema discuţiei.

Sean râse.

— Oh, Kupe îmi este foarte util pentru că ştie ambele limbi. Nu am căutat neapărat un maori, ci, pur şi simplu, un student la drept. Kupe lucrează la mine cu ora, este încă student. Cel mai bun din anul lui. Originea nu a fost o condiţie.

— Poate ne-aţi putea pune o vorbă bună, surâse Lana. Am dori să vizităm un trib al maorilor. Heather este interesată de arta lor.

Lana puse ca din întâmplare mâna pe coapsa lui

Heather şi aceasta se retrase.

Sean ignoră gestul. Clătină din cap şi spuse:

— Kupe nu v-ar putea ajuta. Nu provine dintr-un trib anume, a crescut într-un orfelinat. O poveste tragică, o victimă a disputelor numeroase şi a neînţelegerilor dintre maori şi *pakeha*. Dar vă duceţi la Auckland, nu? vorbiţi cu Matariki Drury, vă va găsi imediat pe cineva.

Sean le notă o adresă pe un bilet.

— Ţii legătura cu Matariki? întrebă mirată Heather. Credeam că nu vrea să mai audă numele Coltrane.

Heather şi Chloe aflaseră că fata s-ar fi mutat la Auckland mai ales pentru a uita de Colin Coltrane.

Sean se încruntă auzind spusele lui Heather.

— Fireşte că ţin legătura cu Matariki, spuse Sean întinzându-i lui Heather biletul cu adresa, vorbim aproape săptămânal. Lucrează pentru Amey Daldy, ţine discursuri şi scrie petiţii. Pentru dreptul femeilor la vot, pentru sindicate, pentru amenajarea aşezămintelor sociale, cărora mereu le lipseşte câte ceva. Matariki este chiar mai zeloasă decât Mrs. Daldy. Pentru ea este slujba ideală, probabil va ajunge prima femeie maori în parlament. Iar pe Colin nu îl va uita niciodată: copilul este leit el. Sau leit mama noastră Kathleen, cum vrei să o iei. În orice caz, o frumuseţe.

— Copilul? întrebă Heather uimită. Vrei să spui că ea...

Sean ridică din umeri. Ochii lui aruncară scântei:

— Exact. Nemernicul a lăsat-o gravidă. Scuzaţi-mi exprimarea cam vulgară.

Svetlana râse răsunător. Până atunci, tânărul parlamentar fusese cam scorţos cu ea, dar acum o fulgeră cu privirea.

— Pentru asta este nevoie de doi, Mr. Coltrane, îi răspunse ea.

Sean confirmă.

— Şi Matariki consideră la fel. Spune că a vrut copilul. Dar şi-a dat seama că tatăl acestuia voia doar banii ei şi l-a părăsit. Ca urmare, el s-a îndrăgostit imediat de banii lui Mrs. Boulder...

— Hm, dar îl plăceţi pe fratele dumneavoastră, Mr. Coltrane! îl necăji Svetlana. Şi în parlament vă exprimaţi atât de direct?

— Mă străduiesc, Miss Sergheievna, răspunse Sean zâmbind.

Heather respiră uşurată citind căldura din ochii fratelui ei. Îi era simpatică Svetlana. În acel moment, cineva bătu la uşă şi intră Kupe, secretarul.

— Scuzaţi-mă, Mr. Coltrane, dar sir John Hall doreşte să discute cu dumneavoastră. Vă aşteaptă în biroul lui, când terminaţi. Îi pot spune secretarului său când veţi putea merge?

Sean îi zâmbi:

— Vin imediat, Kupe. Pe sora mea, Miss Heather, tocmai aţi cunoscut-o, şi pe Miss Sergheievna, prietena ei. Vor pleca în curând la Auckland şi se vor vedea cu Matariki Drury. Să îi transmită salutări şi din partea dumneavoastră?

Pe chipul de altfel prietenos al masivului războinic maori trecu o umbră.

— Nu, mulţumesc, Mr. Coltrane, răspunse el sec. Nu mă interesează Miss Matariki.

Sean clătină din cap.

— Nu fiţi atât de ranchiunos, Kupe. Ştie că lucraţi pentru mine. De fiecare dată când îmi scrie, mă roagă să vă salut din partea ei. Luptăm toţi pentru aceeaşi cauză. Nu puteţi fi supărat veşnic pe ea.

Tânărul maori îşi muşcă buzele, un gest pe care Heather îl cunoştea de la Matariki. Să îl şi preluat de la aceasta? Fuseseră aceştia cândva foarte apropiaţi?

— Aceasta este problema mea, Mr. Coltrane, răspunse Kupe şi tonul lui silit calm dădu o mai mare greutate cuvintelor.

Heather se întoarse jenată spre fratele ei. Evident, era momentul să schimbe subiectul discuţiei.

— Este deplasat să afli în acest fel despre acest copil. Ştiu mama şi Peter? Şi Chloe?

Sean ridică din umeri:

— Chloe sigur nu ştie, pentru că nu l-ar fi ţinut secret faţă de tine, în ce îi priveşte pe mama şi Peter, depinde dacă Lizzie şi Michael le-au spus. Matariki nu face din asta un secret, însă nu a anunţat naşterea public.

— Şi ce este? Băiat sau fată?

— O fetiţă... începu Sean, însă fu întrerupt de intervenţia secretarului său.

— Atamane – Răsărit de Soare. Este un nume maori pentru un copil *pakeha*. Pentru Parihaka este o ruşine!

Kupe luă un dosar şi părăsi încăperea fără să mai spună ceva.

Heather privi iritată în urma lui.

— Impertinent individ! comentă ea.

Lana o prinse blând de mână:

— Eu cred că el a iubit-o mult, zise ea cu seninătate.

— Mie îmi este indiferent, dar poate că nu ar fi trebuit să vă expuneţi atât de mult, le spuse Sean câteva zile mai târziu.

Heather şi Lana îşi încheiaseră călătoria în Insula de Nord şi voiau ca în ziua următoare să ia feribotul spre Blenheim. Petreceau cu Sean ultima seară înaintea plecării.

— Şi dacă tot te fâţâi cu o... hm... o femeie atât de dominantă, nici nu ai să îţi găseşti vreodată un bărbat.

Sean le condusese pe cele două la un restaurant cu specific pescăresc din port şi până atunci seara fusese cât

se poate de armonioasă. Lana şi Heather îi povestiseră ce văzuseră, Lana fiind încântată de plaje, de vulcani şi de maiestuoşii arbori kauri, cărora le dedicase o serie de tablouri. Heather se bucurase să îşi vadă nepoata, pe Atamane. Tocmai îi arătase lui Sean tablourile în care o pictase pe micuţă. Lana ieşise puţin şi Sean o întrebase pe Heather despre relaţia cu prietena ei.

— Eu am auzit că uneori femeile... cu alte femei, nici nu ştiu cum să mă exprim. Dar mie mi se pare că legătura ta cu această Lana – Heather roşi – ar fi foarte intimă, murmură Sean.

Heather înghiţi în sec.

— O iubesc. Ai ceva împotrivă?

Tonul se voise hotărât, dar sună ca şi cum fetiţa cea mică i-ar cere fratelui o aprobare.

Sean clătină din cap:

— Este doar bizar. Femeile ar trebui să iubească bărbaţi. Nu alte femei. În plus, eu am crezut totdeauna că ai vrea copii. Odinioară, Violet, acum, entuziasmul pentru Atamane. Ar trebui să te căsătoreşti.

Heather clătină energic din cap scuturându-şi buclele. Nu mai purta părul strâns în coc, ci legat într-o coadă de cal.

— Nu vreau! susţinu ea sec. Nu aş îndrăzni niciodată. Când... când mă gândesc la căsătorie... mă gândesc totdeauna cum tata o bătea pe mama.

Ea îşi muşcă buzele şi îndepărtă farfuria pe care o avea în faţă. De câte ori revedea cu ochii minţii acele imagini, i se făcea rău.

Sean o privi surprins.

— Dar tu nu îţi poţi aminti aşa ceva, Heather! Erai prea mică.

— Ba îmi amintesc bine! ripostă Heather agitată. Mai ştiu şi că mă ascundeam sub pătură şi auzeam acele

lovituri înfundate. Şi gemetele reţinute ale mamei, ea nu voia să ţipe, ca să nu ne sperie pe noi. Şi apropo, Sean, tu de ce nu eşti căsătorit? Recunoaşte că îţi este frică! Exact cum îmi este şi mie. Mie îmi este frică şi să fiu singură. Ea oftă şi adăugă: Mi-aş dori să mă pot căsători cu o femeie.

Sean râse şi arătă cu bărbia către Svetlana, care tocmai intra în restaurant şi atrăsese ca de obicei toate privirile, în vreme ce traversa localul. Veşmintele ei multicolore care fluturau, statura ei masivă, părul roşu şi privirea mândră păreau să îi captiveze pe oameni.

— Nu aş risca să o întreb pe ea! glumi el.

Heather zâmbi.

— În ce mă priveşte, nu este nevoie să o întreb. M-a întrebat dacă nu aş vrea să plec cu ea în Europa.

Sean o privi stăruitor pe sora sa.

— Şi pleci?

— Fireşte că pleacă. Se pare că Lana auzise ultimele cuvinte. Este artistă! Nu se poate îngropa la capătul lumii. Doar nu vrei, Heather, să pictezi veşnic câini şi cai, nu? în Europa, la Londra, Paris, acolo sunt multe ca noi! Femei care pictează, scriu. Sunt multe galerii, muzee, colecţionari de artă. Te vor iubi, micuţă kiwi! Viaţa noastră va fi o unică sărbătoare!

Heather surâse şi nu îşi retrase mâna pe care Svetlana i-o acoperi cu a ei. Un lucru era clar, aici, „la capătul lumii”, această relaţie nu putea fi continuată astfel. De obicei, prieteniile între femei nu trezeau suspiciuni atâta vreme cât participantele păstrau un minimum de discreţie. Svetlana însă părea provocatoare. La Paris poate că nu era o problemă, dar în Noua Zeelandă lumea va vorbi mult timp despre această pereche ciudată. Şi Heather nu ţinea să fie ţinta batjocurilor.

— Să plec? întrebă ea încet la urechea fratelui, când la încheierea serii Sean o îmbrăţişase la despărţire.

Sean o sărută uşor pe obraz:

— Dacă nu te reţine nimic aici.

CAPITOLUL 6

La Dunedin, pe Heather o aşteptau scrisori de la Chloe şi Violet. Ale lui Violet aveau un ton chiar euforic. Ea muncea cu plăcere pentru Chloe, Roşie mai vorbea din când în când şi ajuta la cai, Roberta creştea şi se simţea bine, la fel şi Joe, fireşte. Despre Eric nu scria nimic, dar, oricum, niciodată nu dăduse amănunte despre soţul ei. Heather tot nu ştia cum se ajunsese la încheierea acestei căsătorii precipitate.

Chloe îi descria în detaliu caii. Uneori, scrisorile ei păreau reportaje de la cursele hipice. Îi mai povestea şi despre vecinii ei din Invercargill şi despre Rosie, după care era de-a dreptul înnebunită. Se părea că o molipsise şi pe micuţă cu entuziasmul ei pentru cai. Abia aşteptau primul mânz al lui Dancing Jewel în alte scrisori îi descria peisajele. Chloe îi vorbea despre frumuseţea fiordurilor, a munţilor abrupţi, a pădurilor mereu verzi, a bogatei lumi a păsărilor. Despre Colin nu spunea nimic. În ciuda numeroaselor amănunte, Heather era dezamăgită de scrisori. Le recitea mereu, pentru a putea să descifreze ceva printre rânduri – atmosferă, sentimente, temeri. Prietenele îşi împărţiseră totul în viaţă. Dar acum situaţia se schimbase, scrisorile lui Chloe păreau ale unei străine.

— Ar trebui să mergem acolo, îi spuse abătută Heather Lanei după ce recitise o analiză pe care prietena ei i-o făcuse despre necesitatea ca la cursele de trap caii să ridice foarte mult picioarele din spate. Este ceva ciudat.

Lana ridicase din umeri.

— După ce se mărită, femeile devin ciudate. Stă în firea lucrurilor. Nu ai ce face.

— Dar eu...

Heather se frecă pe frunte. Scrisorile de la Chloe îi

dădeau dureri de cap.

Lana o luă în braţe.

— Micuţă kiwi, acum ea are bărbat, are cai, are casă. Nu se mai gândeşte la tine.

Heather clătină din cap.

— Nu se poate! Noi am avut totdeauna... Când era căsătorită cu Terrence Boulder, scrisorile ei sunau cu totul altfel. Era fericită.

Lana îşi dădu ochii peste cap.

— Şi acum? întrebă ea. Pare nefericită? Uită-te, kiwi: se preocupă de tine? Vrea să ştie mai multe despre viaţa ta? întreabă de mine? Nimic. Îşi îndeplineşte doar o obligaţie. Obligaţia îi cere unei fete cuminţi să scrie scrisori prietenelor ei. Asta-i treaba, micuţă kiwi. Iar acum nu te mai gândi la Chloe, gândeşte-te la Londra. Priveşte aici!

Ea îi întinse lui Heather o scrisoare de la proprietarul unei galerii de artă din Londra. În timpul călătoriei îi trimisese acestuia cele mai noi lucrări ale ei şi, după toate aparenţele, dezlănţuise la Londra o adevărată agitaţie. Dintr-odată, toată lumea o voia pe Svetlana Sergheievna. Proprietarul galeriei o sfătuia să vină imediat în Europa: „Lumea este nerăbdătoare, sunteţi aşteptată pentru a fi prezentată în cea mai înaltă societate”.

Heather citi cu o undă de invidie. Deci Lana va fi celebră. Iar ea picta portrete de bebeluşi!?

Lana trebuia să cumpere urgent un bilet la unul dintre noile vase cu aburi.

— Trebuie să te hotărăşti, Heather! Vii cu mine?

În octombrie 1884, Heather Coltrane şi Svetlana Sergheievna s-au îmbarcat la Dunedin pentru Londra. Heather îi comunică vestea lui Chloe printr-o scrisoare formală, la care aceasta îi răspunse cu felicitări la fel de formale.

Heather mai plânse o dată, după care înţelese că nu mai

exista nimic care să o reţină în Noua Zeelandă. Era pregătită pentru a o iubi pe Svetlana şi pentru perioada cea mai palpitantă din viaţa ei.

Aşa cum îi scrisese proprietarul galeriei, Londra o primea pe Svetlana cu braţele deschise. Artistei i se rezervase un apartament la unul dintre cele mai bune hoteluri, pe care bineînţeles că îl împărţi cu Heather. În prima zi trebuia să ia parte la un vernisaj şi primi o invitaţie la o serată, iar în ziua următoare avea să meargă la un concert şi la un spectacol de teatru. Cu toate protestele Lanei, Heather îşi luase în Europa întreaga colecţie Lady's Goldmine şi făcu furori cu ea. Prietena ei o prezentă de câte ori avu ocazia drept o tânără artistă deosebit de talentată.

— Veţi auzi cu siguranţă de Heather Coltrane!

La început, proprietarul galeriei nu fu foarte convins de lucrările lui Heather.

— Fără îndoială că aveţi talent, îi spusese el, dar trebuie să mai lucraţi. Pentru mine sunt prea siropoase. Aceste portrete de copii sunt nostime, dar nu sunt artă. Iată cel mai bun sfat pe care vi-l pot da: plecaţi cu Miss Sergheievna la Paris, continuaţi studiile şi pe urmă vom mai vedea.

Lui Heather, Londra i se păru fascinantă, dar Svetlana se plictisi de metropola britanică după câteva săptămâni.

— Sunt monotone! caracteriză ea galeriile, palatele şi clădirile reprezentative ale oraşului. Se vorbeşte numai despre care cal a câştigat derby-ul, cu cine se căsătoreşte prinţesa nu ştiu care, ce mai face regina. Deşi regina face totdeauna acelaşi lucru. Cea mai plictisitoare persoană de sub soare! Eu tânjesc după Paris, vom închiria un atelier împreună.

Svetlana câştigase suficient pentru a-şi permite acolo un atelier profesionist într-o zonă mondenă, dar şi Heather

avea destui bani.

Kathleen îi asigura în fiecare lună un suport financiar generos, tocmai pentru că Svetlana nu îi plăcea în mod deosebit.

— Să nu fii dependentă de ea! o sfătuise pe fiica ei. Nu te ţine de fusta ei! Se va termina exact ca relaţia cu Chloé. La un moment dat, are să îşi găsească şi ea un bărbat.

Kathleen roşi. Ştia bine că nici Svetlana şi nici Heather nu erau interesate de bărbaţi, dar era prea delicată pentru a spune asta.

— Şi apoi o să te simţi din nou singură, continuă ea.

Heather cugetase mult timp asupra acestor cuvinte. Chiar se ţinuse de fusta lui Chloé? Fusese o pacoste pentru ea? Heather se strădui să ia în considerare avertizarea şi la Londra se distanţă de Svetlana. Care nici nu părea să fi băgat de seamă, era prea ocupată cu noua ei viaţă ca femeie bogată şi pictoriţă celebră. În special bogăţia părea să o fi copleşit. Căzuse în mania cumpărăturilor, achiziţiona pentru ea şi pentru Heather haine şi pălării, precum şi atât de multe piese de mobilier extravagante, încât pe Heather o descumpăni.

— Cum vrei să cari toate acestea la Paris? Şi unde ne vom stabili? Vrei să închiriezi un palat întreg? Doar pentru noi două?

Svetlana râse şi începu să se plimbe în sus şi în jos.

— Nu doar pentru noi, micuţă kiwi! în fiecare seară vom avea invitaţi. Vom sărbători, vei cunoaşte mari pictoriţe. Vom vedea expoziţii importante, Salon de Paris şi Salon des Indépendants. Este tulburător, vei vedea!

De fapt, în anii ’80, Parisul era metropola culturală a Europei. Cine avea rang şi nume sau era destul de sigur pe sine şi talentat pentru a-şi le face venea în pelerinaj în capitala Franţei. Heather văzu pentru prima oară tablouri ale curentului impresionist şi Svetlana i-o prezentă pe

Berthe Morisot, o impresionistă specializată în portrete. Prietena ei închiriase un atelier în apropiere de Salon de Paris şi sărbătorea inaugurarea acestuia, cu toate că nu primiseră nicio piesă de mobilier. Fusese invitată şi Rosa Bonheur, marea pictoriţă a naturii şi a animalelor, pe care Heather o venera. Mademoiselle Bonheur o cunoştea de mult pe Svetlana, o salută euforic cu sărutările tipic franţuzeşti pe obraz şi se arătă fermecată de Heather.

— Este chiar aşa de frumoasă, cum mi-ai scris! zâmbi aceasta, ca apoi să o prezinte pe Heather ca partenera ei de viaţă.

În cercurile artistice, nimeni nu socotea ciudat ori şocant dacă femei convieţuiau cu femei, ori bărbaţi convieţuiau cu bărbaţi. Se petreceau deseori schimburi de parteneri şi nimeni nu cunoştea termenul „discreţie”. Heather urmărea impresionată disputele pline de furie dintre tânăra sculptoriţă Camille Claudel şi mentorul şi în acelaşi timp iubitul ei. Se amuza că prietena Svetlanei, Alicia – o portretistă care locuia la Paris şi era interesată de femei cu căsătorii nefericite –, îşi consola modelele. Femeile stăteau cuminţi în corsetele lor şi în rochiile strânse cu şnururi, printre artistele în rochii lejere şi care nu considerau nicio temă prea intimă pentru a fi discutată deschis. La început, Heather încercă să li se alăture, dar constată curând că atât Alicia, cât şi Svetlana erau posesive şi geloase. Le făcură scene prietenelor lor chiar în timpul festivităţii când le văzură râzând împreună. Apoi Heather se ţinu departe de femeile despre care ştia că aveau relaţii cu alte femei.

Imediat ce atelierul fu aranjat, Lana porni cu elan să picteze tablouri în ulei, de format mare. Până atunci nu îşi putuse permite, deoarece materialele şi spaţiile pentru atelier erau scumpe. Heather experimentă cu modestie şi îşi găsi curajul să îi arate tablourile lui Mary Cassatt. Mary era americancă şi nu se ştia dacă prefera relaţiile cu

bărbaţi ori cu femei. Trăia împreună cu mama şi cu sora ei şi Svetlana nu se enervă când Heather începu să o viziteze şi singură. Mary Cassatt îi lăudă munca, în mod special ciclul de tablouri cu Violet.

— Sunt un pic convenţionale. Trebuie să pictezi liber! Nu te concentra pe reprezentarea prin asemănare. Acum există fotografia, prin ea a supravieţuit portretistica tradiţională. Tu trebuie să exprimi ceea ce vezi tu în oameni şi o poţi face. Fata aceasta, zise arătând către tablourile cu Violet, este minunată. Dar tu ai putea să spui mai mult în tablouri.

Portretul Svetlanei o făcu să râdă.

— Oh, nu, pe acesta mai bine îl arunci! Pe Svetlana nu ai văzut-o cu ochii artistei, ci cu ochii iubirii! Doamne, ai pictat-o pe această femeie matură ca pe Fecioara Maria!

Heather nu prea înţelese la ce se referea, dar era prea timidă ca să şi întrebe.

— Vino în cercul nostru. Ţi-l voi prezenta pe Degas şi pe alţi *indépendants*. Are să îţi placă. Şi umblă prin muzee. Nu doar pentru a privi! Trebuie să copiezi lucrările marilor maeştri, să le simţi geniul. Va trece un timp până când ai să ajungi la un stil propriu.

Entuziasmul deosebit pentru Svetlana a durat vreo doi ani, timp în care Heather a rămas în atelier alături de ea, copiind tablouri de Tizian şi Rubens. La început nu a reuşit şi nu a mai încercat nici să picteze lucrări proprii. Dar a progresat, unele dintre copiile ei fiind foarte asemănătoare cu originalele.

— Acum, trebuie să te hotărăşti pentru cariera de artistă ori pentru cea de falsificatoare, îi spuse Alicia. Eşti totuşi portretistă. Acum, arată-ne de ce eşti în stare!

Heather ar fi preferat să încerce iarăşi să o picteze pe Svetlana, dar încă îi mai răsuna în urechi râsul lui Mary. Aşa că a pictat-o pe Alicia şi, după o zi, Mary şi Berthe,

Svetlana şi Alicia priveau fascinate acuarela terminată. O pictase pe Alicia la muncă, cu paleta în mână, în faţa unui portret pe jumătate terminat. Portretul femeii se oglindea în mod rafinat în fereastra din spatele ei şi reprezentarea nobilei pariziene necunoscute spunea despre ea tot atât cât însuşi tabloul realizat de pictoriţă.

— Se vede că îşi iubeşte modelele şi le înţelege. Dar are şi potenţial distructiv. Are mari aşteptări la care aceste femei nu se pot ridica. Seduce şi decepţionează şi poate fi crudă.

Berthe părea să citească o întreagă istorie în tabloul făcut de Heather.

— Dar eu nu sunt crudă! protestă Alicia. Mai ales în tabloul acesta. Reprezentarea este foarte măgulitoare, multe mulţumiri, Heather!

— Fiecare vede altceva în acest tablou, concluzionă impresionată Heather, în cele din urmă. Uneori mai mult decât văd eu însămi. Asta este...

Celelalte râseră.

— Asta este exact ce îţi trebuie, Heather Coltrane! Eşti pe calea cea bună! spuse Mary.

În timp ce Heather îşi croia încet un stil propriu, steaua Svetlanei începea să apună. Dorinţa ei fusese să dea viaţă unor pânze ample, dar s-a dovedit că pictura în ulei nu i-a reuşit. Lumile de vis ale Svetlanei erau miniaturile, tablourile ei în format mic erau precum globurile din sticlă, în care privitorul îşi putea căuta secretele şi putea face descoperiri. Transpuse în format mare, păreau grosolane, nenaturale şi de prost gust şi nimeni nu cuteza să o atenţioneze pe Svetlana asupra acestui lucru. Doar însoţitorii prietenelor ei afişau un zâmbet dispreţuitor, însă Svetlana reacţiona la orice critică făcând crize de isterie şi îi amuţea.

— Ar trebui să folosim puţin aceste petreceri de atelier

şi pentru o critică reciprocă, fu de părere Mary, cu regret, după ce însoţitorul ei, Edgar Degas, se retrăsese tăcut, cu o sticlă de şampanie, într-un colţ, din care nu avea vedere spre lucrările Svetlanei. Dar la Lana noi vorbim doar despre calitatea şampaniei.

Cu privire la care nu se putea reproşa nimic. Lana câştiga încă bine, în primii doi ani după marele ei succes tablourile i se vindeau fără probleme. Proprietarul galeriei renunţa la vernisaje şi îi mijlocea imediat legătura cu investitori străini. Speranţele acestora referitoare la creşterea valorii nu se prea adeveriseră, dar lumea artistică nu avea scrupule. Celui căruia nu se pricepea i se vindea ceea ce era disponibil. Lui Heather asta îi amintea de negoţul cu cai al fratelui ei şi câteodată se gândea cu durere la Chloe, cu care încă făcea schimb de scrisori banale. Violet îi scria însă cu mai mult suflet şi Heather mai putea să citească şi printre rânduri câte ceva. Violet amintea de divergenţe şi îşi exprima uneori îngrijorarea că Rosie ar putea nimeri între fronturi.

Nu m-aş fi gândit niciodată la asta, *dar mica şi sfioasa mea Roşie s-a transformat într-un tânăr şi brav rândaş*. *Îi mai lipsesc doar pantalonii*, *dar Mr*. *Colin i-a interzis să poarte aşa ceva când Miss Chloe i-a propus odată*. *Ea curăţă caii*, *îi înhamă şi îi conduce pe pistă cu o viteză de mie mi se face frică*. *Cu caii vorbeşte*, *cu noi mai niciodată*, *ca şi înainte*. *Înţelege indicaţiile şi uneori pare să facă treburile mai bine decât băieţii angajaţi de Mr*. *Colin*. *Pe Miss Chloe o bucură asta*, *dar pe mine mă îngrijorează*.

Lui Heather i-ar fi plăcut să afle mai multe, dar dura luni bune până când ajungea o scrisoare din Noua Zeelandă în Franţa şi invers. În aceste condiţii, nu puteai angaja o adevărată conversaţie.

În plus, Heather era destul de ocupată cu propria viaţă. Surprinzător, ea profita de declinul Lanei, toţi vizitatorii

atelierului se limitau la scurte banalităţi privitoare la lucrările acesteia şi discutau mai amănunţit pe seama calităţilor lui Heather. Tânăra atrăgea laude şi critici, accepta sprijin şi îşi însuşea criticile. Şi fu complet surprinsă când Berthe îi propuse să expună împreună.

— Tablourile sunt bune, dar dacă expui singură, te risipeşti. Acesta este Parisul, aici sunt permanent vernisaje, nimeni nu vine la un începător. Dacă vin la mine, să zicem, şi văd şi altceva...

La început, Lana nu fu de acord cu acest aranjament:

— Tu eşti destul de bună ca să răzbaţi singură! Şi dacă expui împreună cu cineva, o faci oricum numai cu mine! Ce crede ea despre noi?

— Dar Berthe Morisot este portretistă. Exact ca mine. Ne potrivim. Cu tablourile tale...

— Nu o să spui acum că tablourile mele nu îţi plac!

Svetlana se înfurie. În ultimul timp, reacţiile ei erau tot mai nervoase. Ar fi trebuit să recunoască faptul că nu se mai afla în culmea gloriei, dar nu părea pregătită să se întoarcă la stilul anterior.

Heather negă energic.

— Eu cred că temele tale nu se potrivesc cu lucrările mele.

Svetlana îşi scutură claia de păr, pe care şi-o vopsise în negru.

— Dacă nu faci aşa, eu zic pa!

Heather avea lacrimi în ochi când îi împărtăşi lui Berthe decizia prietenei sale.

Berthe Morisot se încruntă:

— Iartă-mă, Heather, dar ea sau tu ai pictat tablourile? Din ce văd eu aici, am în faţa mea totuşi lucrări Coltrane, una mai bună decât cealaltă. Tu hotărăşti unde îţi expui tablourile. Nu te supune unor ordine, Heather, eliberează-te de Lana!

Când proprietarul galeriei lui Berthe ridică tablourile lui Heather, Svetlana se înfurie la culme. În acea seară tocmai organizase o petrecere şi primii invitaţi nimeriră în toiul disputei dintre cele două.

— Dacă iei tablourile, poţi pleca şi tu! strigă Lana la Heather, care începu să îşi strângă lucrurile.

O jumătate de oră mai târziu, Lana o implora în lacrimi să o ierte şi Heather despachetă.

Expoziţia împreună cu Berthe a reprezentat o remarcabilă acceptare în lumea artistică pariziană. Heather şi-a vândut toate tablourile şi a surprins-o pe Svetlana cu planuri de călătorie, pe de-o parte mândră, pe de alta furioasă la culme.

Voia să plece în Italia, în Spania, la Verona, Roma, Siena, Madrid.

— Trebuie să studiez maeştrii mai îndeaproape! se justifică Heather.

Nu îi spusese că avea bani, că nu cheltuise tot ce îi trimitea Kathleen. Heather avea ambiţia să trăiască din ce câştiga ea.

— Vrei să mă părăseşti? întrebă Svetlana speriată.

Heather clătină din cap:

— De ce nu mergi cu mine? Vine vara, Lana, şi aici nu se mai întâmplă nimic. Îţi poţi închide atelierul câteva luni, ca să călătoreşti.

Svetlana dădu supărată din cap.

— Şi cine pictează? Cine câştigă bani pentru cele necesare traiului?

Heather tăcu. În ultimele luni, ea făcuse de cele mai multe ori cumpărăturile. Dar Lana câştiga încă destul pentru a întreţine atelierul.

— Odinioară, eu am venit cu tine, zise Heather. Acum ai putea să vii tu.

— Era cu totul altceva! Tu voiai să rămâi aici, să mai

exersezi puţin la portretele tale.

Suna condescendent.

Heather clătină din cap:

— Eu plec peste o săptămână.

— Şi singură? întrebă Svetlana tendenţioasă.

Heather îşi înălţă capul.

— Şi singură!

Heather nu putea să trăiască singură, deşi încercă să îşi adune tot curajul. În plus, prietenele au sfătuit-o să nu plece la drum neînsoţită.

— Împreună cu o cameristă şi cu un vizitiu ar mai merge, fu de părere Mary. Dar singură, te discreditezi, Heather. Nu vei putea să-ţi închirieze nici măcar o cameră la hotel.

Celelalte femei o susţinură.

— Este o nebunie, interveni Alicia. Cu iubitul tău poţi ocupa orice apartament de nuntă din cele mai bune hoteluri şi nimeni nu se va uita strâmb la tine. Dar o femeie care călătoreşte singură nu este acceptată în înalta societate.

— Şi ce fac acum? întrebă Heather nehotărâtă.

Alicia râse.

— Îţi găsim noi o însoţitoare. Am deja două propuneri: mademoiselle Patout, de profesie fiică. Tatăl ei este un negustor bogat, care îi îndeplineşte copilului preferat, cât ai clipi, orice dorinţă. Este o mică sălbăticiune. O am elevă, dar tare m-aş bucura să scap de ea. Când şi când, mai trebuie să dorm şi eu. Cealaltă este madame Mireille de Lys, din înalta nobilime, victima unei căsătorii nefericite şi foarte interesată de artă. La pat puţin cam rigidă, va trebui să o animezi tu.

Heather încetase de mult să se mai mire de cuceririle extravagante ale Aliciei. O alese pe madame de Lys, tocmai pentru că spera să nu o trezească. Nu voia să o

înşele pe Svetlana. Pe de altă parte, o supăra faptul că prietena ei lipsea nopţile de când o anunţase că pleacă în călătorie, şi Mireille de Lys era o frumuseţe delicată. Bunele intenţii ale lui Heather nu ţinură mult, mai ales că lui Mireille îi ardea de orice, mai puţin de contemplarea operelor de artă. Aceasta îşi închirie o cameră, dar veni din prima noapte în camera lui Heather, iar din a doua luară o singură cameră. Mireille era nebună după dragoste, dar complet lipsită de experienţă. Pentru prima dată, Heather se văzu în postura de seducătoare şi constată imediat că îi făcea plăcere să îi transmită lui Mireille arta dezvăluită de Svetlana. Aceasta învăţă repede, poate prea repede, şi la Verona Heather era deja prea blândă pentru focoasa lady. De la prima petrecere de atelier la care fuseseră invitate femei – Mary, Berthe şi Alicia îi dăduseră lui Heather liste întregi de artişti şi artiste cu care erau prietene şi care ar fi încântaţi să o cunoască –, ea dispăru pentru totdeauna cu o americancă blondă.

La Castelvecchio, Heather dădu peste o „roză englezoaică”, ce nu ştia o boabă de italiană, era complet pierdută în Verona, dar voia să studieze neapărat arta şi cita minunat din Shakespeare. Fata se numea Emma, dar pentru că îşi ura numele, Heather îi spuse Juliet. Emma o numi Romeo şi explorară amândouă Verona pe urmele celebrei perechi de îndrăgostiţi. Apoi plecară la Florenţa, închiriară un atelier şi începură să lucreze serios.

Heather o îndemnă pe Juliet să copieze vechii maeştri şi amândouă petrecură ore în şir la Uffizi. Din păcate, Emma nu se dovedi înzestrată pentru artă, oricât se strădui Heather să o ajute. Ea respiră uşurată când după trei luni apăru surprinzător Svetlana, care făcu o scenă monstru şi o alungă pe Juliet. Heather protestă, dar reintră repede sub controlul rusoaicei, care sătulă de nuanţa părului ei, de care nu mai scăpa, se tunsese scurt. Împăcarea a fost

spectaculoasă. Heather şi Svetlana o sărbătoriră împreună cu noii prieteni printr-o petrecere la care Heather, într-un costum cu pantalon, dar cu părul despletit, se învârti, în timp ce Svetlana îi închidea corsetul.

— Arăţi ca o târfă din Evul Mediu prinsă asupra faptului, mânjită cu gudron şi tăvălită prin pene! Şi cu părul tuns! o tachină una dintre noile cunoştinţe.

Svetlana găsi că ideea era fascinantă, nu se mai desprinse toată seara de un tânăr pictor şi a doua zi fu dată afară de Heather, când după o noapte se reîntoarse la aceasta. Iarăşi dezvinovăţiri, furie, lacrimi şi împăcare, dar veni şi toamna şi Svetlana trebui să revină la Paris. Acceptase un post de conferenţiar la o şcoală de arte, aceasta fiind o dovadă a declinului carierei ei artistice. Ceea ce fireşte că nu o spunea nimeni.

Heather lucră toată iarna la Florenţa şi primăvara cunoscu o italiancă al cărei chip amintea de madonele lui Tizian. La prima vedere, Gianna părea firavă, însă se dedicase sculpturii şi ca urmare a muncii dure era musculoasă ca un bărbat. Vara, aceasta a însoţit-o pe Heather la Roma, un oraş care le-a captivat luni bune pe amândouă. Apoi Gianna s-a îndrăgostit de un cioplitor în piatră, ceea ce pe Heather nu a mirat-o. Ştia că multe femei îşi schimbă preferinţele, iubind alternativ sau chiar simultan bărbaţi şi femei. Cu timpul, încetase să îi mai poarte pică lui Chloe. Aceasta nu o trădase pe Heather preferându-l mai întâi pe Terrence, apoi pe Colin. Şi Svetlana ar fi putut fi...

În privinţa aceasta, Heather dobândise între timp suficientă experienţă pentru a o ţine lângă ea. Însăşi Svetlana era surprinsă de iscusinţa ei în dragoste când apăru din nou neanunţată în primăvara următoare.

— De data asta nu te-am prins, dar ştiu că nu mi-ai fost fidelă, micuţă kiwi!

Heather nu comentă, preferând să nu mintă. Cu siguranţă că Svetlana îi fusese tot atât de fidelă. Mai formau ele, de fapt, o pereche?

Pe parcursul câtorva săptămâni de vară, Svetlana o convinse că avea nevoie de ea mai mult decât de oricine. Fu cuprinsă de o furie creatoare şi îi rămase cu adevărat fidelă lui Heather, în primul rând deoarece nu ieşea din micul atelier. Îl umpluse cu imense pânze cu impresiile ei din Roma. Lui Heather începu să îi fie dor de Juliet, care izbucnea în lacrimi la fiecare insucces. Dimpotrivă, Svetlana voia să fie lăudată. Astfel stând lucrurile, Heather se bucură când veni toamna şi rusoaica se întoarse la Paris cu lucrările ei cu tot. Despărţirea se termină cu lacrimi.

— Trebuie să te întorci! Nu pot trăi fără tine, nu pot lucra. Avem un atelier mare.

Voia să spună că în curând nu va mai putea să plătească singură chiria. Heather o asigură că se va întoarce, dar mai întâi plecă la Madrid. Nu se mai temea să călătorească singură. Putea face faţă avansurilor nedorite şi pentru că purta pantaloni, o ţinută pe care începuse să o îndrăgească. Îi răpeau din feminitate şi semăna cu o sufragetă. Niciun bărbat serios şi nicio femeie pudică şi cuminte nu se apropiau de ea. Lui Heather îi era indiferent, nu se mai uita în pământ când cineva i se adresa şi nu mai era timidă şi descurajată dacă la un hotel i se oferea cea mai proastă cameră, iar la restaurant era condusă la masa de lângă intrarea în bucătărie. Heather Coltrane rămânea politicoasă şi educată, dar ştia să se impună.

Madridul era imens şi excitant. Se alătură unei clase pentru femei, pentru ca, în sfârşit, să exerseze desenul de nuduri. Râse de ea însăşi gândindu-se că în urmă cu doar trei ani ar fi roşit doar dacă şi-ar fi imaginat aşa ceva.

La şcoală o întâlni pe Ana, o fată scundă şi graţioasă, mlădioasă ca o dansatoare şi lipicioasă ca o pisicuţă.

— *Gătită*, îşi exersă Heather proaspetele ei cunoştinţe de spaniolă.

— Nu numi niciodată pisicuţă o tigroaică! veni răspunsul acesteia.

Heather reveni la Paris în primăvara anului 1891. Fără pisicuţa-tigru, dar cu un contract pentru o expoziţie personală într-una dintre cele mai bune galerii din oraş. Îi trimisese patronului galeriei unde expunea Svetlana câteva dintre cele mai recente lucrări ale sale şi acesta îi organiză prompt o expoziţie.

— Pur şi simplu, fantastic! exclamară Mary, Berthe şi prietenele lor.

Alicia rămase mută în faţa portretelor lui Mireille şi Juliet, al Giannei şi al tigroaicei şi îşi aduse una după alta toate prietenele la galerie ca să comenteze la nesfârşit tablourile.

Doar Svetlana nu părea interesată de lucrările lui Heather. Încă mai ţinea atelierul, dar îl împărţea cu diverşi studenţi, de cele mai multe ori femei de la academia de arte la care preda, dar uneori şi cu bărbaţi. Heather se certă cu unul dintre ei când dădu peste el aproape gol în baie, deşi Svetlana o asigurase că tânărul venea la ea doar pentru a picta. Nu era vorba despre o relaţie, François fusese dat afară din camera lui pentru că nu mai plătise chiria. Şi considerase normal să se acineze în atelierul „lui”. Heather îl suportă trei săptămâni, până când acesta îşi găsise altă cameră. După care preluase ea plata chiriei atelierului şi îi interzisese Svetlanei să îşi mai aducă studenţi. Svetlana se simţi controlată şi consideră că se depăşise orice limită. Heather îi făcu prietenei sale un nou portret, în noua postură în care o cunoştea.

Când îl prezentă în cercul independenţilor, Mary remarcă:

— Da. Sărbătorim perspectiva incoruptibilă a artistei ori

deplângem perspectiva iubirii?

A doua zi, Heather îi mărturisi Svetlanei că intenţionează să o părăsească.

— Am plătit atelierul pentru încă trei luni, Lana, dar peste o săptămână plec la Londra, am un vernisaj acolo, după care mă întorc cu primul vas spre casă. Este mai bine aşa, Lana. S-a terminat.

Crezuse că Svetlana va accepta cu calm situaţia, dar aceasta făcu obişnuita criză de isterie.

— Nu mă poţi părăsi, micuţă kiwi! Nu poţi! Eu nu pot să trăiesc fără tine şi tu nu poţi trăi fără mine! Nu înţelegi? Kiwi!

Svetlana se agăţase de Heather ca înecatul de un fir de pai. Dar Heather ştia că juca teatru.

Lana avea probabil nevoie de cineva, însă nu de femeia care devenise ea.

Heather se desprinse de aceasta cu blândeţe, dar cu hotărâre şi la despărţire îi ceru:

— Să nu îmi mai spui iarăşi păsărică prostuţă şi oarbă!

Restul săptămânii, Heather îl petrecu la Paris într-un hotel. Îşi rezolvă toate problemele şi îşi strânse lucrurile când timp Svetlana era la academie. A doua zi găsi încăperile goale. Plecase şi Svetlana. Nu voise să mai trăiască şi să mai lucreze acolo pe banii lui Heather.

Pe şevaletul din mijlocul atelierului se afla un singur tablou nu foarte mare. O acuarelă. Heather îşi ţinu respiraţia când recunoscu portretul. Svetlana îşi respectase promisiunea, o pictase pe Heather. În tablou era o tânără femeie care trecea printr-un văl. Răsărea dintr-un tărâm al visurilor alcătuit din plajele de la Cape Reinga, vulcanul King Country, imenşii arbori kauri din nord şi râdea în vântul care adia din faţă. Heather avea părul desfăcut, chipul îi arăta tânăr, strălucitor, hotărât şi puternic. Extrem de frumos, extrem de liber.

Mişcată, Heather deschise plicul aflat alături.

Nu avea nicio urare şi nicio semnătură. La ce ar fi folosit, atât timp cât semnătura Svetlanei se afla în partea inferioară a tabloului.

Îi scrisese doar patru cuvinte:

Salut-o pe Chloe!

CAPITOLUL 7

Heather Coltrane ajunse la Dunedin în vara anului 1892, după o călătorie liniştită. Inspirând adânc, îşi lăsa chipul scăldat de adierea vântului patriei, se bucura de aerul curat precum cristalul şi de frumuseţea munţilor care se ridicau în spatele oraşului şi păreau atât de aproape, încât lăsau impresia că puteau fi atinşi dacă făcea un pas.

Încă de pe vas se desfătase cu vederea plajelor întinse şi pustii, a stâncilor şi a colinelor împădurite.

— Nici nu mai sunt obişnuită cu o singurătate deplină! mărturisea ea unui călător, un comerciant din Christchurch. După atâţia ani petrecuţi într-o Europă atât de populată.

— Nici aici singurătatea nu mai este atât de mare, zâmbi bărbatul. Populaţia creşte, aşezările apar una după alta sau se transformă în oraşe. Se construieşte o linie de cale ferată şi, ca înainte, numărul bărbaţilor este mult mai mare decât al femeilor. Cu siguranţă că aici nu vă veţi însingura, Miss Coltrane.

El nu pricepu de ce se amuzase Heather la această remarcă.

În Dunedin nu se schimbaseră multe. În comparaţie cu Roma, Madrid şi Paris, Noua Zeelandă îi părea lui Heather puţin cam amorţită şi retrogradă.

— Dar nu şi din punct de vedere politic! susţinu Kathleen, care în acele zile se bucura de întoarcerea a doi dintre copiii ei. La o zi după

Heather sosise Sean de la Wellington, cu ocazia unei

mari campanii electorale în Canterbury şi Otago. De când este la conducerea Partidului Liberal, avem cea mai progresistă legislaţie socială din lume. Iar acum sperăm să obţinem dreptul de vot pentru femei. În orice caz, Kate Sheppard mobilizează pe toată lumea. Are deja peste şapte sute de semnături! Din nefericire, proiectul eşuează la Camera superioară, plină cu conservatori. Dar Sean are încredere că până la anul vom reuşi. Poimâine este o manifestaţie la Dunedin. Ai să vezi ce se întâmplă! Retrograd! Nu zău!

Heather se scuză râzând când Kathleen îi arătă noile colecţii de la Lady's Goldmin. Şi în Noua Zeelandă se renunţa treptat la corset şi mama ei crea atrăgătoare haine la modă, dar şi costume elegante cu pantalon.

— Doar Claire se lasă ceva mai greu, zâmbi ea. În ultimii ani s-a îngrăşat niţel şi susţine că ar putea să ascundă acest lucru cu ajutorul corsetului, în timp ce noile haine evidenţiază fiecare kilogram. O prostie, fireşte. De aceea este conservatoare.

Heather profită de faptul că mama ei adusese vorba despre Claire, pentru a întreba de Chloe, fapt care umbri chipul lui Kathleen.

— Copilă, nu ştiu, zise Kathleen ridicând din umeri, dar expresia feţei nu prevestea nimic bun. Ea nu spune nimic şi o vedem foarte rar. Deşi Invercargill nu este atât de departe şi Colin are cai la cursele de la Christchurch, dar nu ne vizitează niciodată singur. Chloe îl aduce cu ea doar o dată pe an. Şi atunci vin la ceai, totdeauna pe fugă, în trecere. Discutăm puţin, suntem politicoşi, dar ce este în sufletul ei nu ştie nimeni. Claire şi Jimmy merg când şi când la Invercargill, la câte o cursă de cai. Dar nu pot să îl conving pe reverend să meargă la aşa ceva şi nici pe mine nu mă interesează. Nici nu le-am văzut casa. Claire zice că ar fi de vis, o proprietate minunată. Chloe umblă numai în

costum de călărie şi pare permanent preocupată de caii ei. Atmosfera ar fi bizară, după părerea lui Claire. Indiferent cum s-ar exprima. Nu pot spune mai mult.

Heather consideră această informaţie suficient de alarmantă.

— Nu are copii? întrebă ea, deşi era sigură că Chloé i-ar fi scris despre naştere.

Kathleen clătină din cap:

— Nu. Iar eu cred că acest lucru le afectează căsnicia. Ea şi-a dorit copii. Se pare că nu reuşesc. Oricum, îi face plăcere să se ocupe de cai şi are grijă de Rosie ca o mamă.

— Dar Roşie nu mai este atât de mică, zise Heather.

Sora lui Violet avea cinci ani când venise în Noua Zeelandă. Acum trebuia să aibă vreo optsprezece.

— Mai sunt şi alţi copii, spuse Kathleen. Violet este căsătorită. Vrei să o vizitezi pe Chloé? Poate afli mai multe.

Heather confirmă.

— De aceea am venit, adăugă ea calmă.

Ar fi vrut să plece a doua zi, dar era interesată să îl vadă pe Sean. Cu siguranţă, fratele ei ar fi fost foarte dezamăgit dacă ea ar fi lipsit de la discursul lui cu ocazia manifestaţiei.

— Vei îmbogăţi festivitatea! spuse Sean râzând şi o privi încântat pe sora sa. Arăţi grozav, surioară! Şi nu doar din cauza noilor haine. Este vorba despre aerul pe care îl ai! Cel mai bine ar fi să te aduc pe podium imediat. Voilà, Noua Zeelandă: femeia modernă!

Heather surâse.

— Ai înspăimânta jumătate din oameni, răspunse ea. Dar ce-i cu tine, frăţioare? în afară de faptul că ţi s-a cam rărit părul, nu te-ai schimbat. Încă îţi mai petreci jumătate de noapte la birou? Cu secretarul tău? Ea îi făcu semn cu ochiul fratelui ei, apoi întrebă: îl mai ai pe maori acela drăguţ?

Sean îşi dădu ochii peste cap.

— Nu mă discredita, Heather! Kupe şi cu mine avem o relaţie strict colegială. Şi el speră să ajungă în parlament. Militează pentru dreptul general la vot al maorilor şi şansele nu sunt mici. Dacă reuşește, vor avea poate mai multe locuri decât cele două pe care *pakeha* s-au îndurat să li le dea.

— Nu te abate de la subiect, Sean! îl sancţionă Heather. Nu vreau o lecţie despre situaţia parlamentului, vreau să arunc o privire în sufletul lui Sean Coltrane. Ce-i cu Violet?

Chipul lui Sean se întunecă.

— Nu am auzit nimic despre ea în toţi aceşti ani. De aceea credeam... ea se ducea la adunările de la Temperance Union şi speram ca prin Kate să aflu ceva despre ea. Dar Invercargill este ultima văgăună ori cea mai paşnică, într-o exprimare mai prietenoasă. O zonă rurală cu o singură cârciumă, în care se pare că nimeni nu exagerează cu băutura. În orice caz, nimănui nu i-a venit ideea să demonstreze în faţa ei. Nu există acolo vreun grup al Temperance Union şi despre Violet aud doar de la mama, când Chloe se mai rătăceşte o dată pe an la Dunedin. Din ce ştiu, îi merge bine. Hm...

Sean coborî privirea.

Heather îl privi cercetătoare.

— Dar tu te mai gândeşti la ea?

— O am în faţa ochilor, de parcă ar fi fost ieri, recunoscu Sean. Dar este o prostie. După toţi aceşti ani...

— Poimâine mă duc acolo. De ce nu vii cu mine? Am mai plănuit asta şi am tot amânat-o ani la rând. Cu siguranţă că în Invercargill nu este nicio problemă. Pariem că în acel cătun nu s-a schimbat nimic de zece ani?

Sean clătină din cap.

— Poimâine trebuie să merg la Christchurch. Manifestaţia de la Dunedin este doar începutul, avem o

imensă campanie în Canterbury. Petiţii, strângeri de semnături, sunt prezenţi toţi oamenii importanţi, vine chiar John Ballance.

— Prim-ministrul? întrebă impresionată Heather.

Sean confirmă.

— Da. Canterbury este centrul. Acolo a început Kate, iar sir John Hall provine din zonă. Ne concentrăm toţi acolo, pentru a ne pune de acord asupra ultimelor eforturi. Trebuie să colaborăm şi cu maorii. Kupe a rămas acolo, sper că nu o va întâlni pe Matariki, că iese cu scântei.

— Mai sunt în conflict? întrebă Heather.

Sean oftă.

— Este încă linişte.

Heather căscă şi se întinse, un gest pe care mai înainte nu şi l-ar fi permis în faţa unui bărbat.

— Rămân la ideea că ţara aceasta este adormită! hotărî ea. Bun, la manifestaţii urlaţi în megafoane. Dar în rest linişte între Claire şi Chloe, linişte între Sean şi Violet, linişte între Riki şi Kupe. A venit timpul să facă cineva şi tămbălău.

Bineînţeles că la manifestaţia din Dunedin numai linişte nu a fost. Sute de femei – ba chiar şi câţiva bărbaţi – au intonat cântece religioase ale mişcării, au agitat pancarte cu lozinci şi au mărşăluit pe străzi. Kate Sheppard a citit cele *Zece motive pentru dreptul femeilor la vot* şi a fost ovaţionată. Meri Te Tai Mangakahia, o tânără maori foarte drăguţă şi cultivată, a vorbit despre drepturile femeii în cultura maorilor şi şi-a exprimat speranţa că toate problemele din Actearoa ar fi mai bine prezentate în faţa reginei dacă femeile ar putea fi ambasadoare.

— În definitiv, şi ea este femeie, îşi va asculta surorile!

Sean Coltrane a explicat calm şi cu multă pricepere de ce au eşuat campaniile anterioare pentru drepturile femeilor la vot. Proiectul de lege ratase cu puţin

ratificarea. Şi Heather fu consternată de explicaţia dată de Sean.

— Problema nu mai este dacă parlamentul socoteşte femeile suficient de inteligente şi cultivate pentru a vota. Cu excepţia câtorva ignoranţi retrograzi, toţi au văzut că doamne precum Kate Sheppard, Meri Te Tai Mangakahia, Ada Wells şi Harriet Morison – Heather observă că el nominalizase anumite femei, care erau prezente şi care au fost ovaţionate când li s-a pomenit numele – ar putea reprezenta ţara aceasta la fel de bine ca orice politician bărbat. Acestea nu sunt îndoielnice nici în ce priveşte integritatea şi devotamentul faţă de binele public. Cea mai des ridicată problemă în partide este mai curând următoarea: Pe cine, respectiv ce ar vota femeile? Ce partide vor sprijini ele, ce program de guvernare? Pe scurt: Este ori nu în folosul nostru dreptul de vot pentru femei?

Publicul reacţionă cu strigăte de indignare.

— Nimeni nu ştie ce vor alege femeile, continuă el. Cu excepţia unui singur lucru: prohibiţia. Întreaga mişcare pentru dreptul femeilor la vot s-a născut din asociaţiile pentru moderaţie şi împotriva alcoolului. Deci se poate pleca de la ideea că electoratul feminin va sprijini eventuale proiecte de lege referitoare la interzicerea alcoolului, la reducerea licenţelor de vânzare a băuturilor spirtoase şi la alte chestiuni de acest gen. Şi iată cum astfel, doamnelor şi domnilor, ne-am trezit cu duşmani puternici! întreaga industrie a alcoolului subminează cu mulţi bani şi cu multă iscusinţă mişcarea pentru dreptul femeilor la vot. Lobbyştii lor îi prelucrează pe parlamentari. Ei iniţiază şi finanţează campanii, manifestaţii îndreptate împotriva dreptului femeilor la vot. Şi fracţiunea antiprohibiţioniştilor este numeroasă. Chiar printre noi, liberalii, mulţi deputaţi sunt împotriva unei interziceri stricte a alcoolului. Şi astfel această punere de

acord în ce priveşte dreptul femeilor la vot devine piatra de încercare, în concepţia fiecărui parlamentar, asupra democraţiei: respingem dreptul de a vota al unei jumătăţi din populaţia majoră doar pentru că nouă poate nu ne place decizia ei? Ori suntem cinstiţi şi ne prezentăm cu argumentele noastre în faţa alegerii întregului popor? Eu pledez pentru ultima variantă şi voi lupta şi în parlament pentru ea!

Sean părăsi podiumul în ovaţiile celor care îl ascultaseră.

— Nimeni nu mi-a explicat niciodată problema astfel, spuse Lizzie Drury, care stătea alături de Kathleen şi de Heather, cu prietena ei maori Haikina. Sean chiar are în vedere o interdicţie generală pentru alcool?

Kathleen confirmă.

— Există astfel de proiecte. Ea zâmbi şi adăugă: şi Peter este îngrijorat. Vinul lui roşu preferat...

Lizzie îi făcu semn cu ochiul.

— Şi eu am unul. Cu certitudine nu am să încetez să îl tescuiesc. La o adică, Michael poate redeschide distileria. Noi avem tradiţii irlandeze, Kathleen. Fii atentă, să nu-l prindă pe Peter la furat de secară!

Ca răspuns la discursul lui Sean, femeile din Dunedin întemeiară „Womens Franchise League” – iniţial o asociaţie în care termenul „creştin” nu mai avea niciun rol şi care se referea la dreptul la vot şi nu la abstinenţă şi alcool. Preşedinta Anna Stout a fost aplaudată furtunos şi întreaga atmosferă era plină de speranţă.

Sean o rugă pe Heather să amâne cu două săptămâni vizita la Chloe, voind să o însoţească imediat după campania din Canterbury. Heather clătină din cap.

— Am aşteptat destul. Poate chiar prea mult. Am să iau trenul mâine-dimineaţă şi după-amiaza am să fiu în Invercargill. Dacă îmi surâde norocul, pentru că mâine

sunt curse hipice, Colin ar trebui să fie ocupat şi eu voi fi singură cu Chloe.

CAPITOLUL 8

— De ce nu o laşi pe Rosie să conducă?

Chloe ştia că lupta pentru o cauză pierdută, dar Dancing Rose era calul ei, ultimul mânz al iubitei ei Dancing Jewel, şi astăzi era prima lui cursă. Chloe nu se bucura deloc că în şaretă se va afla Eric Ferice.

— Calul este atât de sensibil, argumentă ea disperată. Dacă Eric îl bruschează, iese de pe pistă şi acroşează banda. Roşie conduce mai uşor.

Întrebarea cine o va conduce pe Dancing Rose la prima ei cursă stârnise numeroase discuţii şi, în cele din urmă, Chloe şi Colin se puseseră de acord asupra unui tânăr jocheu de la club. Din păcate, acesta se accidentase la o cursă de galop şi era indisponibil la startul din acea zi.

Colin se încruntă:

— Chloe, dacă îşi dau seama că lăsăm să conducă o fată, vom avea mari necazuri!

— Asta nu v-a deranjat în urmă cu două săptămâni, când jocheul care conducea atelajul cu acel cal maroniu a căzut!

De fapt, Roşie Paisley fusese folosită de mai multe ori. Dacă purta pantaloni şi îşi ascundea părul scurt sub şapcă, fata semănă cu un băiat. Evident, caii nu erau favoriţi, ci luau startul doar pentru a fi folosiţi ca înainte-mergători pentru un alt cal din grajdurile Coltrane. Înainte de a trece linia de sosire, Eric ori un alt jocheu o depăşeau pe Rosie şi nimeni nu se mai interesa de tânărul care ajungea al şaselea ori al şaptelea. Cu Dancing Rose era altceva, iapa roşcată ca o vulpe avea şanse de a câştiga, iar Roşie nu se va putea despărţi de ea. Tânăra o crescuse, o învăţase cu harnaşamentul şi să tragă şareta. Abia aştepta ca Dancing Rose să concureze. Pe Roşie o duru inima când Eric o trase

afară din boxă pe preferata ei fără să îi spună un cuvânt de alint. Dancing Rose ridică involuntar capul şi dansă nervoasă când acesta o lovi cu zăbala peste dinţii din faţă.

Chloe observă cât de amărâtă era Rosie. Fata mângâiase calul şi îl linişti, după cum trebuia să procedeze şi Eric, dar acesta nici nu încercă. În ultimii ani, Roşie făcuse progrese enorme. Era încă tăcută, dar de mult nu îşi mai arăta teama, furia şi tristeţea mâzgălind pe hârtie cu creioane roşii şi negre, ci desenând cai. Dacă o întrebai ceva, răspundea şi se dovedea deosebit de pricepută la toate activităţile din grajd şi din casă. Dar pe soţul surorii ei îl ura şi îi era încă teamă de el.

— Acum mă deranjează, zise sec Colin, fără a le arunca vreo privire soţiei lui ori lui Rosie. Nu vreau nicio fată în şaretă. Iapa are şanse la victorie, nu îmi asum riscul de a fi strunită aiurea.

— Aiurea? interveni Chloe. Nu am auzit bine! Roşie este pe departe cea mai bună conducătoare de şaretă din acest hipodrom. Dacă ar fi băiat, antrenorii s-ar bate pe ea. Este calmă şi are o mână fantastică.

— Doar că nu a folosit niciodată biciul! răspunse dispreţuitor Colin. Nu are vână şi este o fată. Termină, Chloe, am încheiat discuţia.

Colin îi întoarse spatele.

— Zăbală suplimentară, şefu'? întrebă Eric zelos, agitând obiectul.

— Nu! strigă Chloe.

Ea respingea hotărâtă folosirea acesteia, pentru că reducea foarte mult libertatea de mişcare a capului calului. Dar îngreuna şi trecerea de la trap la galop şi astfel reducea riscul descalificării.

Colin se gândi. Eric era întotdeauna pentru zăbala suplimentară. Era un conducător insensibil, dar foarte hotărât. La finiş era înclinat să folosească din plin biciul şi

deseori doar zăbala suplimentară îl împiedica pe cal să nu o ia la galop. Colin folosea zăbala suplimentară doar la caii nesiguri, pentru că, în opinia lui, obiectul făcea trapul dificil. Acum oscila între raţiune şi voinţa de a se impune. Fără să îi facă plăcere, îi dădea dreptate lui Chloe, dar, pe de altă parte, Dancing Rose reacţiona bine la constrângere. Colin nu voia să rişte, dar în acest caz nu era inteligent să o întărâte pe Chloe. Iapa era a ei. Putea să o retragă, dacă era hotărâtă să îşi asume scandalul.

— Fără! spuse, în sfârşit, nemulţumit.

— Şi fii atent cu biciul! îl completă Chloe, dar niciunul nu o băgă în seamă.

Rămase descurajată în grajd, în timp ce bărbaţii scoteau iapa.

— Nu mergem să vedem cursa? întrebă încet Roşie.

Când era singură cu Chloe, uneori vorbea.

Chloe clătină din cap.

— Tu te poţi duce, Roşie. Eu nu merg. Am o durere de cap.

Roşie se îndepărtă cu greu. Pentru ea era o probă de curaj să meargă la hipodrom fără Chloe, dar o făcea pentru calul ei preferat. Chloe se simţea din nou cuprinsă de o furie neputincioasă faţă de Colin şi de Eric. Nu era cinstit! Roşie ar fi trebuit să conducă în cursa aceasta, ar fi dus la victorie mânzul pe care Chloe îl botezase cu numele ei, după ce ea îi anunţase venirea pe lume. Eric fusese la pub, dar acesta oricum nu era de folos în astfel de cazuri.

Nu era sigur că Rosie şi calul ei ar fi fost descalificaţi în cazul în care câştigau. Nu existau reglementări stricte pentru participanţii la Harness Racing. Regulamentul prevedea doar că fetele nu puteau călări.

Chloe îşi frecă fruntea. Chiar o durea capul, ca totdeauna după aceste dispute sterile cu Colin. Nici nu mai ştia de ce le purta. O pusese de mult la punct, de ani buni

nu mai existau împăcări, nu mai existau compromisuri. Bărbatul controla Coltranes Trotting Jewels Station. El era cunoscut drept proprietar de cai, negustor şi antrenor, chiar dacă nu era iubit, după cum nu era iubit nici şeful grajdurilor lui, Eric Ferice. Nimeni nu mai discuta despre faptul că toată afacerea fusese finanţată din banii lui Chloe, care regreta că nu insistase odinioară ca numele ei să fie trecut în acte cel puţin în calitate de coproprietar.

Dar nu a vrut să asculte de nimeni, ci s-a comportat precum majoritatea soţiilor cuminţi: Colin primise zestrea şi semnase contractele de cumpărare a casei şi a terenului. Practic, lui Chloe îi aparţinea doar un cal: o înregistrase pe Dancing Rose pe numele ei. Vlăstarele anterioare ale lui Jewel fuseseră înregistrate toate de Colin şi asta nu o deranjase până când, o dată, ea protestase faţă de maltratarea unui armăsar tânăr şi Colin îi arătase râzând documentul. Înainte de a muri, Jewel mai fătase o singură dată şi trecerea în proprietatea ei a căluţului fusese ultimul ei efort de împotrivire. După aceea capitulase în faţa strategiei lui Colin, ignorarea, insultele şi răutăţile deveniseră ceva cotidian.

În fond, era strategia lui Eric. De când se simţea în siguranţă în grajdurile Coltrane, ignora, pur şi simplu, indicaţiile, crizele de furie şi interdicţiile impuse de Chloe. Fireşte că ea i se plângea lui Colin, care nu îşi punea însă grăjdarul la punct. Ba dimpotrivă, începuse să o ignore şi el pe Chloe chiar în grajduri. O umilea în faţa angajaţilor şi zâmbea cu superioritate când ea ţipa la cineva ori încerca să concedieze vreun grăjdar deosebit de impertinent.

Conflictul escaladase în urmă cu câteva luni, când Eric şi Colin se întorseseră de la Woolston după o călătorie cu rezultate foarte bune. Aduseseră la start doi cai buni, pariaseră şi, în final, vânduseră la Dunedin unul dintre animale cu preţ avantajos. După aceea deveniseră cei mai

buni prieteni, iar Eric adusese în discuţie problema care îi stătea pe suflet din prima zi. Se săturase să doarmă în grajd şi îşi voia înapoi soţia de sub aripa protectoare a stăpânei ei.

Colin îi adusese la cunoştinţă lui Chloe decizia sa în dimineaţa următoare.

— I-am permis lui Eric să amenajeze pavilionul din grădină pentru el şi familia lui. Nu se poate ca el să doarmă în grajd şi Violet să doarmă aici.

— Dar exact asta voia! remarcă Chloe cu prefăcută blândeţe.

Colin o privise condescendent.

— Termină cu prostia asta, Chloe, amândoi ştim despre ce este vorba. Mie îmi ajunge. Nu mai ţin omul la distanţă de soţia lui că aşa ai tu chef şi că aşa vrea ea. Poate că îi mai face el un copil pe care să îl târâi după tine cum faci cu Rosie. Dacă tu nu poţi face copii.

Chloe îl fulgeră cu privirea.

— De unde ştii tu că este vina mea? Poate că este problema ta! Poate că sămânţa ta nu este bună!

Era atât de furioasă, încât nici nu mai roşi când folosi expresia auzită odată în grajd, despre capacitatea de reproducere a unui armăsar.

Colin rânjise:

— Greşeşti, scumpo! ripostă el. În ce mă priveşte, mă poţi felicita. Tocmai am aflat ieri când draga ta mamă şi-a dat drumul la gură. Pe când toată lumea tăcea ca să o menajeze pe sărmana Chloe. Eu deja am un copil, drăguţă! Micuţa Matariki mi-a făcut o fiică! Dacă pe aici nu mişună moştenitorii, Chloe, vina este a ta!

La aceste cuvinte, ceva se rupse în Chloe. Nu se mai opusese ca Eric să plece din grajd şi de atunci se ţinuse deoparte de problemele hergheliei. Ştia că Violet plângea pe ascuns, dar nu o mai putea apăra. Voia doar ca Rosie

să rămână în camera din aripa pentru servitori, dar Violet refuză.

— Roşie se va teme, spusese ea. Eric nu îi va permite să ţină şi copiii noştri. Deci va trebui fie să o iau cu noi în pavilion, fie... Nu ar putea dormi la dumneavoastră, Mrs. Coltrane? Lângă apartamentul dumneavoastră, drept cameristă? Da, ştiu că nu este pricepută să vă ajute la îmbrăcat şi la asemenea lucruri şi soţul dumneavoastră...

Violet roşi. Pe Colin şi Chloe îi auzise deseori certându-se zgomotos, dar auzise şi împăcările lor furtunoase. Cu siguranţă, Colin nu va accepta ca Rosie să împartă apartamentul cu soţia lui.

Chloe făcu obosită un semn cu mâna.

— Este o idee grozavă, Violet. Mulţumesc, nu mă gândisem la asta. Aşa vom face, fireşte. Şi să nu îţi faci gânduri în ce îl priveşte pe soţul meu. El nu va mai călca în apartamentul meu.

De atunci, Roşie dormi în camera lui Chloe destinată îmbrăcatului, care îşi încuia apartamentul. Colin nu protestase.

Chloe se şterse pe frunte şi, ieşind din grajd, se îndreptă către casă. Trebuia să se gândească în ce mod putea să încheie această căsnicie.

La gară, Chloe întrebase de proprietatea Coltrane şi fuse îndrumată spre pista hipică.

— Dar nu puteţi ajunge pe jos, o informă vânzătorul de ziare, care oferea şi programe ale curselor hipice. Luaţi o trăsură, astăzi este zi de curse şi le găsiţi în faţa gării.

Într-adevăr, Heather găsi repede o trăsură până la hipodrom, pe care o împărţi cu un proprietar de cai din Dunedin, al cărui cal urma să participe după-amiază la cursa de trap.

— Este un cal tânăr, se destăinui el lui Heather. De obicei îl ţin în Woolston, dar este foarte promiţător. Cu

timpul, vreau să participe şi în alte părţi la curse, însă am de gând să îl testez mai întâi aici.

Heather nu era interesată în mod special de curse, dar în spusele bărbatului era ceva ce o determină să insiste.

— De ce mai întâi aici? întrebă ea. Pista nu este omologată?

Bărbatul îşi muşcă buzele.

— Nu chiar. Este pentru cei pasionaţi de cai. Se pariază mult. Marii crescători de cai totuşi nu îşi mai aduc caii aici. Aşa că numărul curselor de galop scade, totul îşi pierde din farmec, înţelegeţi?

Heather dădu din cap.

— Şi de ce familiile Barrington şi Beasley şi câte altele or mai fi îşi retrag caii? întrebă ea pronunţând intenţionat numele crescătorilor.

Bărbatul radie:

— Aha, deci vă pricepeţi puţin, milady! Grozav. Atunci trebuie să fi auzit.

— Am stat mult timp în străinătate, zise Heather.

— Hm... Bărbatul ezită puţin, dar plăcerea bârfei birui discreţia, înţelegeţi, eu nu vreau să trăncănesc. Dar proprietarul hipodromului, Coltrane, nu are un bun renume în cercul crescătorilor de cai. De mai multe ori a vândut cai drept mari speranţe şi aceştia nu au confirmat. Nicăieri în altă parte. Aici, în Invercargill, unu ori doi dintre ei au câştigat de mai multe ori.

Heather ascultă cu atenţie.

— Bănuiţi că s-au manipulat pariurile?

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu s-a dovedit niciodată. Doar s-a zvonit. Şi asta este de ajuns ca vârfurile să se retragă. Noi, ăştia mici, dimpotrivă, zâmbi el parcă scuzându-se, venim aici cu plăcere. Cu cai tineri, care au nevoie de experienţă, care nu merg la victorie de la început şi care pot şi ceda în mod

neaşteptat. Pentru că nimeni nu se discreditează dacă pierde la Invercargill.

Heather dădu din cap. Informaţia nu o surprindea. S-ar fi mirat mai mult în cazul în care Colin al ei ar fi fost zugrăvit ca exemplu pozitiv. Dar ce credea Chloe despre asta? Oare ştia?

Trăsura se opri, în cele din urmă, în faţa hipodromului şi noua sa cunoştinţă dispăru în direcţia grajdurilor. Acesta se îndreptă spre clădirile clubului în care erau adăpostiţi caii concurenţi. Coltrane nu mai închiria boxe pe termen scurt. Era şi acesta mai curând un semn rău. Închirierea pentru caii concurenţi aducea în fond bani şi cine nu avea nimic de ascuns nu se ferea de prezenţa călăreţilor străini, a antrenorilor şi a proprietarilor.

Heather lăsă pista în stânga şi se îndreptă spre conacul şi grajdurile lui Coltrane. Un semn pretenţios inscripţionat în roşu şi auriu orienta către COLTRANE’S TROTTING JEWELS – STUD AND TRAINING STABLES. Mult prea pompos după gustul lui Heather, Chloe nu l-ar fi ales.

Pe drumul către conac îi ieşi în cale o fată, care la prima privire o făcu să se gândească la Violet. Figura îngustă, pometii înalţi şi buzele pline ale fostei protejate îi rămăseseră lui Heather atât de întipărite în memorie, de parcă le-ar fi văzut cu o zi în urmă. Dar fata aceasta avea părul mai deschis la culoare, nu castaniu, ci blondânchis. Şi nu avea ochii cu sclipiri de turcoaz ai lui Violet. Heather o privi în ochii albastru-deschis, temători şi vru să se oprească şi să îi vorbească, dar tânăra privi în altă parte şi se îndepărtă repede, ca gonită din urmă. Heather se uită uimită în urma ei. Asemănarea cu Violet nu putea fi trecută cu vederea. Dar aceasta nu avea cum să fie fata ei. Era Rosemary, sora mai mică? Roşie fusese o fetiţă drăguţă şi deschisă. Heather surâse amintindu-şi cum interpreta cu vocea ei dulce cântece pentru copii. Era

posibil să fi devenit atât de suspicioasă şi timidă?

Heather încerca să îşi amintească dacă Sean îi pomenise de ea, când drumul coti şi se trezi în faţa conacului şi a grajdului. Inima începu să îi bată mai repede când între cele două clădiri zări silueta unei femei. Cam aplecată de umeri, ştearsă, într-un costum de călărie decolorat şi puţin abătută şi răvăşită. Dar era fără îndoială Chloe! Heather nu se putu stăpâni să nu o strige şi să nu o ia la fugă spre ea.

Chloe o auzi şi la început crezu că i se păruse. Apoi o zări pe Heather năpustindu-se spre ea şi în clipa aceea se simţi transpusă în zilele de altă dată. În copilărie, Heather nu mai avea răbdare ca Chloe să descalece de pe măgăruşul ei în faţa fermei Coltrane. Chloe o văzu parcă sărind treptele îngrijitului conac, pentru a i se arunca de gât. *Chloe*, *Chloe*, *uite ce am găsit*, *ce am pictat*, *ce am văzut*... Mai târziu, ea alerga din casa parohială a familiei Burton spre Chloe şi apoi pe coridoarele universităţii, când tinerele se despărţeau pentru a participa la diferite prelegeri, după care se reîntâlneau.

Însă această Heather nu mai era studenta silitoare, modestă, cu părul strâns cu grijă, care prefera haine închise la culoare şi cuminţi, spre a nu atrage atenţia profesorilor şi colegilor. Tânăra femeie care năvălea spre ea acum avea părul desfăcut şi îi cădea în bucle lungi peste umeri. Rochia vernil, lejeră, îi venea drapată până sub genunchi şi era garnisită cu dantelă verde-închis. Deasupra purta o jachetă scurtă, tot verde-închis. De lobul urechilor îi atârnau cercei lungi cu rubine, iar la gât avea un lănţişor asortat. Chloe îndrăznise să poarte ceva atât de extravagant doar la balurile mari.

— Chloe!

Heather se opri, ezitând să îi sară în braţe. Nu ştia ce să spună. O privea pe prietena ei. Ochii ei sclipitori, chipul

radios... După ani buni, Chloe vedea pentru prima oară un chip pe care nu se putea citi decât dragoste nereţinută. Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Heather şi începu să plângă înduioşător.

Pe drum spre Invercargill, Heather se gândise la multe, dar în niciun caz nu se aşteptase la un astfel de potop de lacrimi. Se alarmase când o văzu pe Chloe, iar când observă cât era de obosită şi de disperată, se îngrozi. Picase oare într-un moment potrivit? Heather o strânse cu putere în braţe şi o lăsă să plângă, aşa cum ea însăşi plânsese odată în braţele Svetlanei. Această amintire avea ceva lugubru sau poate ceva magic?

Heather surâse când suspinele lui Chloe se stinseră şi prietena ei îi eliberă umerii.

— Te simţi mai bine? întrebă ea cu blândeţe.

Chloe clătină din cap şi îşi şterse lacrimile.

— Mă port îngrozitor, murmură aceasta. Tu vii în vizită pentru prima dată după ani buni şi eu nu am altceva mai interesant de făcut decât să jelesc. Hai mai bine să îţi arăt casa şi grajdurile. Sunt foarte frumoase. Îţi mai aduci aminte de Dancing Jewel? Are o fiică foarte drăguţă. Un fiu de-al ei este armăsar de prăsilă la noi, ea... Sau ar trebui să fac mai întâi un ceai?

Chloe se întoarse preocupată către casă. Turuia şi îi era necaz că se purta aşa. Dar nu putea să îşi deschidă inima imediat în faţa lui Heather. Până atunci nu se plânsese nimănui. Se prefăcuse că era fericită. Pentru a nu trebui să recunoască faptul că toţi cei care au avertizat-o în privinţa lui Colin avuseseră dreptate. Şi acum tocmai Heather... Ei nu îi putea mărturisi că viaţa şi iubirea ei erau o mare minciună.

Heather o apucă de umăr pe Chloe şi o opri. O întoarse spre ea şi o sili să o privească în ochi.

— Chloe, nu vreau să îţi văd casa. Şi nici să beau ceai.

Progeniturile lui Dancing Jewel sunt fără îndoială fermecătoare, dar nu pentru acestea am venit. Am venit pentru tine, Chloe Edmunds Boulder Coltrane. De tine mi-a fost dor. Şi dacă mă priveşti acum şi îmi spui că ţie nu ţi-a fost dor de mine, pot să plec.

Heather o privi cercetător pe Chloe.

Chloe coborî privirea.

— Nu. Nu pleca... Mi-a fost dor. Mi-ai lipsit atât de mult!

Heather zâmbi:

— Bun, şi pe oamenii de care îţi este dor, pentru că... pentru că îi iubeşti puţin... nu îi minţi, nu?

Chloe clătină din cap, dar tot nu îşi privi prietena în faţă.

— Nu te mint, şopti ea. De fapt, nu mint pe nimeni. Doar pe mine însămi.

Se dovedi că Heather alesese ziua ideală pentru vizita ei. Prietenele aveau toată casa doar pentru ele. Colin era la hipodrom şi Chloe îi dăduse liber bucătăresei.

— Colin se duce pe urmă la pub, îi povesti ea nervoasă. Cu asta nu vreau să spun că petrece acolo prea mult timp. De fapt, este foarte casnic, dacă fac abstracţie de faptul că umblă mult. Noi promovăm şi cai în Woolston şi...

— Nu trebuie să îl scuzi, interveni sec Heather. Şi, te rog, nu mai spune „noi” când vorbeşti de toată drăcovenia de afară. Nu te reprezintă, Chloe! Firma aceea fudulă, negoţul cu cai şi probabil şi manipularea pariurilor. Sper că numele tău nu apare în această poveste. Dacă se află, veţi avea amândoi mari probleme!

— Manipularea pariurilor? întrebă şocată Chloe. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Heather oftă.

— Mă aşteptam. Dar acum nu asta contează. În orice caz, să nu încerci să mă convingi ce băiat bun este Colin. Mai bine spune-mi cum te-a debarcat aici. Ah, dar unde este Violet?

Chloe îi spuse că şi lui Violet îi dăduse liber.

— Womens Franchise League, spuse ea apăsat, ca şi cum asta ar fi explicat totul. S-a înfiinţat recent şi Violet este membră, cu toate că Eric îi face viaţa un iad din cauza asta. Zilnic vine cu tot felul de pretexte despre provenienţa vânătăilor. Individul o snopeşte în bătaie. Dar ieri a trebuit să se ducă la Dunedin. Împreună cu alte femei din zonă, au luat toate trenul, pentru o manifestaţie în favoarea dreptului de vot pentru femei.

— Şi tu nu te-ai dus? o întrebă Heather aproape cu reproş.

— Eu am şi alte treburi! Eric a plecat ieri să aducă de undeva un cal, un mic armăsar, nu mă întreba mai multe, că nu ştiu. Trebuia să ia startul astăzi într-o cursă. Dar mie nu-mi spun nimic, zise ea pe un ton amar. Apoi continuă: Violet speră că soţul ei nu va afla că a lipsit o noapte. Dar nu are nicio şansă. Joe o să înceapă să vorbească imediat ce Eric va intra pe uşă. Băiatul îl divinizează pe taică-său.

Heather se frecă pe frunte. Povestea se repetă. Acum, fiul lui Violet, odinioară, fratele ei, Colin. Şi el crescuse în grajdurile tatălui său, unde absorbise precum un burete arta de a înşela, meseria de geambaş și ura tatălui faţă de mamă.

— Bine, zise Heather. De asta ne ocupăm pe urmă. Acum povesteşte-mi despre Colin. Care dintre voi a încetat primul să îl iubească pe celălalt?

Heather trase adânc aer în piept. Voia să povestească despre primii ani, despre certurile frecvente, dar şi despre minunatele împăcări. Despre dorinţa din privirile lui Colin după ce se sfidau şi se insultau. Iniţial, fără îndoială că simţiseră ceva unul faţă de celălalt, fusese şi iubire. Dar Colin...

— Eu cred, zise Chloe, că pe mine Colin m-a urât de la început. Dacă el a iubit vreodată pe cineva, atunci aceea a

fost Matariki Drury.

— Şi nici pe ea destul, interveni Heather. Apoi o strânse în braţe pe prietena ei. Acum, povesteşte-mi. Cum se face că tu nu ai numele trecut la hipodrom? Că doar banii au fost ai tăi. Ce s-a întâmplat?

Chloe povesti despre cum achiziţionase Colin caii, despre politica lui de personal, despre învârtelile lui lipsite de transparenţă.

— Iar eu am observat mult prea târziu că numele meu nu mai apărea în niciun act de proprietate, concluzionă ea.

— Dar, Chloe, era evident! Când se încheie un contract, trebuie semnat. Cine nu semnează, nici nu devine proprietar.

— Odată am semnat ceva, îşi aminti Chloe. Un gen de precontract, cu Desmond McIntosh. Dar la a doua vizită la notar nu am mai fost de faţă. Era puţin înainte de nuntă.

— Înainte de nuntă? strigă Heather. Trebuie să fi fost complet dusă cu pluta. Dar de asta e cazul să se ocupe Sean sau alt avocat. Vom vedea cum te scoatem din povestea asta.

— Să mă scoateţi? întrebă Chloe neajutorată.

Femeile intrară în salon şi gazda îşi aminti de obligaţiile ei în această calitate. Distrată, deschise o vitrină şi scoase serviciul de ceai.

Heather îşi duse din nou mâna la frunte.

— Chloe, tu nu vrei să rămâi cu el. Nu vei putea ca toată viaţa să te minţi pe tine şi pe ceilalţi. Şi în afară de asta, m-am întors. Voiam să te rog să trăieşti cu mine, Chloe. Ca... soţia mea.

Chloe fu cât pe ce să scape din mână cana de ceai pe care tocmai o scosese din vitrină. O privea mută de uimire pe Heather, care şedea foarte degajată pe canapea.

— Ca...?

Heather se ridică şi prinse la timp cana. Apoi o luă de

mână pe prietena ei şi se aşezară împreună pe canapea. Cu dezinvoltură, îi povesti despre Svetlana, Mireille, Juliet şi Ana.

— Acum ştiu, Chloe, ce avantaj are Colin faţă de mine, încheie ea zâmbind. Şi fireşte că el şi toţi ceilalţi bărbaţi mai au ceva ce nu am eu. Dar, crede-mă, nu vei regreta.

Chloe înghiţi în sec. Ascultase fără a scoate o vorbă, mai întâi neîncrezătoare, apoi cu admiraţie. Londra, Paris, Roma, Madrid, de la o aventură la alta. Sfioasa Heather cutezase să treacă peste graniţe. Nu doar cele dintre Anglia, Franţa şi Italia, ci şi multe altele păzite cu multă râvnă.

— Vrei să spui că în Franţa aşa ceva este normal? întrebă ezitant Chloe. Că două femei...

Heather dădu din cap.

— Nu este tocmai obişnuit ca femeile să se iubească şi să vieţuiască împreună, recunoscu ea. Dar se întâmplă. În cercurile artistice mai ales. Şi nu rămân neapărat împreună pentru totdeauna. Uneori se mai despart. Unele iubesc numai femei, altele şi bărbaţi. Iar eu, eu te iubesc pe tine, Chloe. Şi te vreau pe tine. Dacă este pentru totdeauna, bine, dacă nu, până când va apărea vreun Terrence ori vreun Colin. Dar aş dori cel puţin să încerc.

Chloe se juca distrată cu una dintre buclele ei lungi. Îşi prinsese părul în coc, dar în timpul disputei aprinse cu Colin despre Dancing Rose i se desfăcuse.

— Un Colin nu va mai apărea niciodată, spuse ea hotărâtă. Şi în ce priveşte altul, nu ştiu, dar acum... acum chiar nu mă interesează. Decât că tu eşti aici. Şi că totdeauna te-am iubit mai mult decât orice de pe lumea aceasta. Chiar dacă... dacă tu nu... sau totuşi... dacă noi... Ce faci, Heather? Vrei să mă săruţi?

Heather se apropie de Chloe cu multă blândeţe. O sărută pe buze, pe faţă, îi descheie costumul de călărie şi

corsetul şi îi mângâie sânii. Chloe nu se opuse. La început a fost, poate, doar curiozitate şi bucuria de a fi din nou iubită, atinsă, mângâiată şi admirată. Pe urmă, Heather declanşă în ea simţăminte legate nu doar de atracţie şi iubire, ci şi de plăcere. Trupul lui Chloe vibră sub buzele şi sub mâinile pricepute ale lui Heather. Se aprinse cum nu se mai aprinsese decât în primele nopţi cu Colin, pe atunci când o făceau uneori spontan pe covor şi pe această sofa pe care acum o iubea Heather.

Puţin înaintea punctului culminant, lui Chloe îi trecu prin cap că ar fi mai bine să meargă în apartamentul ei. Aici putea intra cineva în orice moment, le putea descoperi cineva. Dar Colin era la hipodrom împreună cu Eric şi cu Joe. Roberta era plecată cu bucătăreasa, iar Roşie se ocupa de calul ei. Nu era niciun pericol.

Apoi Chloe nu se mai gândi la nimic, doar răspunse prietenei ei. Partenerei ei de suflet, iubirii ei, celui de al doilea „eu” al ei. Femeii ei.

Colin era supărat de-a binelea. Dancing Rose ar fi trebuit să câştige. Pariase pe ea. Fusese în frunte până aproape de linia de sosire şi, garantat, micuţul armăsar al individului din Dunedin nu ar fi întrecut-o niciodată. Însă Eric nu voise să îşi asume niciun risc, după cum se apărase. Pe ultima porţiune folosise cravaşa, trăgând frâul pentru a evita intrarea în galop. De ani buni, Colin încerca să îl dezobişnuiască de asta, dar în focul cursei Eric o făcea mereu. Efectul asupra sensibilei iepe fusese devastator. Dancing Rose se speriase, intrase în galop şi nu mai revenise la trap. Alergase zăpăcită până la linia de sosire şi mai departe până aproape de grajd. Eric pierduse complet controlul asupra ei.

Din fericire, la ieşire aştepta Roşie, care o putuse opri şi linişti. Prima pornire a lui Colin fusese să împuşte şi calul, şi pe şeful grajdurilor, apoi şi pe proprietarul calului

câştigător. Un tâmpit din Dunedin, care ţinea neapărat să îi povestească ce eronate erau zvonurile care circulau pe seama hipodromului din Invercargill. Toţi ceilalţi proprietari de cai ar fi trebuit să îi ceară iertare lui Colin pentru că pălăvrăgiseră despre manipularea curselor. Aceasta, după cum se văzuse foarte clar, nu fusese în niciun caz manipulată. Micuţul lui armăsar câştigase pe drept, dar fireşte că individului îi părea rău pentru frumoasa iapă, care, din păcate, intrase în galop.

Iniţial, Colin nu băgă în seamă vorbăria. Cu siguranţă, cursa nu fusese manipulată. Numai dacă ar fi fost nebun ar fi manipulat fiecare cursă. În realitate, el şi Eric cugetau foarte mult când să îi împiedice pe unii cai să câştige, favorizându-i pe alţii, sau când să îi aplice unui campion din afară câteva picături de lichid pe marginea potcoavei, care să îl facă să meargă neregulat şi la galop. În orice caz, astăzi, Colin remarcase talentul deosebit al lui Dancing Rose şi pierduse şi o sută de lire din cauza prostiei lui Eric. Aşa că acordă mai multă atenţie celor spuse de negustorul din Dunedin. Bărbatul era pe punctul de a întemeia un centru pentru curse de cai, mic, dar de calitate. Însă pentru aceasta mai cumpăra însă cai, ceea ce îi trezi lui Colin interesul. Poate că va putea recupera paguba. Armăsarul pe care îl adusese Eric ieri...

Colin nu avea idee cât era acesta de rapid, dar îl înscrisese pentru ultima cursă a zilei. Nu era o cursă importantă şi cu excepţia a doi candidaţi fără perspective, alergau doar cai aflaţi în antrenamente la Coltrane. Urmau să fie conduşi de trei dintre ucenicii lui – ba nu, pe cel mai bun dintre ei îl aşeza în spatele noului armăsar, iar pe Eric în spatele celui mai rapid dintre ceilalţi cai. Animalul putea împărţi finişul cu cel nou şi în ultimul moment Eric greşea precum cu Dancing Rose.

— Poate că aş avea un cal, zise Colin. L-am cumpărat cu

speranţe, dar încă nu ştiu cum aleargă.

După puţin timp, el află că negustorul din Dunedin era unul dintre cei care credeau că o cursă se câştigă cu hârtii. Exact ca Chloe. Această concepţie tâmpită, cum că descendenţa calului face trăpaşul bun ori rău! Desigur că întreaga reproducere englezească a cailor de curse se baza pe ideea că împerecherea cailor deosebiţi de rapizi va conduce, în timp, la cai tot mai rapizi. Şi pe termen lung ideea nu era greşită. Dar Colin nu gândea pe termen lung. Colin credea în hazard. Cât mai multe întâmplări însemnau cote de reuşită mai mari.

— Poate vreţi să vedeţi documentele armăsarului, Mr. Willcox? Nu sunt sigur, dar din câte îmi amintesc, este flatat de o iapă pursânge din linia Godolphin-Barb.

Mr. Willcox dorea, deci muşcase momeala. Acum mai trebuia doar întreţinut până intrau în casă. Colin se întreba dacă mai aveau şampanie. Dacă bărbatul era oricum puţin ameţit, victoria calului i s-ar părea şi mai minunată, mai cu seamă dacă preţul nu va fi prea mare. Colin plănuia să ceară dublu cât plătise el pe animal.

Heather şi Chloe se speriară abia când auziră paşi pe hol.

— Intraţi, Mr. Willcox, luaţi loc, vă aduc documentele.

Certificatele se aflau în birou, în apartamentul lui Colin. Pentru a ajunge acolo, trebuia să treacă prin camera de zi.

Chloe, care se întinsese peste Heather vrând să testeze sărutările proaspăt învăţate, încercă să tragă repede o cuvertură peste trupurile lor goale, dar fu prea târziu, Colin nu putea să nu observe perechea de pe canapea. Iar reacţia lui înrăutăţi şi mai mult situaţia.

— Îl omor pe individ!

La prima privire, Colin desluşi doar două trupuri încolăcite şi cocul întunecat al soţiei lui, aplecată peste partener. Se năpusti asupra lor, o luă de păr pe Chloe şi o

trase brutal de pe presupusul amant. Şi rămase înmărmurit în faţa surorii lui.

Heather îşi căută scăparea în obrăznicie:

— Bună, frăţioare!

Colin o trase şi pe ea şi o lovi în faţă. O lovi turbat şi se întoarse la Chloe, care îi sărise acesteia în ajutor.

Chloe evită loviturile şi încercă să îi despartă pe cei doi. Apoi îl văzu pe străin în uşa dintre salon şi camera de zi, care urmărea înmărmurit scena. Chloe uită că era goală, uită că această situaţie o compromitea, probabil, pentru totdeauna.

— Hei, faceţi ceva! îi strigă ea musafirului. O omoară!

— Dar este... este o femeie, bolborosi bărbatul.

Chloe îl lovea cu pumnii fără încetare pe Colin în spinare.

— Tocmai! urlă ea. Nu se poate apăra. Vă rog!

În sfârşit, bărbatul reacţionă. Din fericire, era voinic şi antrenat. O singură lovitură fu de ajuns pentru a-l îndepărta pe Colin de Heather. Colin se pregăti să îl atace pe salvator. Un croşeu de stânga al bărbatului îl scoase însă pentru moment din scenă. Se prăbuşi pe covor.

— Dar... dar asta... nu este normal, murmură bărbatul. Şi dumneavoastră... dumneavoastră...

În aceeaşi clipă, el o recunoscu pe tovarăşa lui de drum. Tânăra femeie în costumul cu pantaloni şic. Ar fi trebuit ca lucrul acesta să îi fi dat de gândit.

Chloe sări să o ajute pe Heather. Avea buza crăpată şi sângera, era lovită şi pe obraji. Pumnii lui Colin o mai nimeriseră şi în coaste. Fără ajutorul lui Chloe, nu s-ar fi putut ridica. Naivul proprietar de cai din Dunedin se trezi brusc faţă în faţă cu două femei goale pe canapeaua dinaintea lui.

— Cine... ce este?

În încurcătura în care se afla, Willcox i se adresă lui

Colin, care îşi revenea şi se străduia să se ridice.

— Permiteţi-mi, soţia mea, spuse el morocănos. Şi sora mea. Fir-ar! Totdeauna loviţi aşa? Ar trebui să boxaţi în loc să alergaţi cai.

— Şi... şi acum ce facem?

Willcox nu îşi revenise încă.

— Eu propun să vă întoarceţi la caii dumneavoastră şi eu voi continua aici.

Colin strânse pumnii. Până acum nu o bătuse niciodată pe Chloe. Dar astăzi o va face. După care o va... O să i-o scoată din cap pe sora lui.

— Mr. Coltrane, vă înţeleg, dar nu puteţi lovi o femeie.

Situaţia devenise aproape comică şi mult mai târziu Heather şi Chloe aveau să râdă pe seama ei. Concepţia pe care acest bărbat integru o avea despre lume tocmai fusese zguduită din temelii. Dar educaţia lui de gentleman a triumfat în faţa indignării pe care o împărtăşea cu soţul înşelat al uneia dintre cele două femei depravate.

— Nu pot? întrebă Colin şi se pregăti să se repeadă iarăşi la femei.

De data aceasta, pumnul lui Mr. Willcox îl nimeri sub ochi. Colin se prăbuşi ca un sac. Willcox îi aruncă o privire de regret, apoi li se adresă femeilor:

— Mrs... Miss Coltrane, cred că v-am dat un răgaz să puneţi ceva pe dumneavoastră. Şi pe urmă, aş putea să rămân aici până plecaţi.

Pentru că, fără îndoială, vreţi să plecaţi. Ori aveţi vreo explicaţie pentru asta? Este vorba despre o neînţelegere?

Heather îşi regăsi zâmbetul:

— A fost o neînţelegere, Chloe?

Prietena ei dădu din cap.

— Nu, spuse ea calmă, strângând lucrurile ei şi ale lui Heather. Dacă aţi vrea să ne scuzaţi un moment, Mr...

— Willcox, răspunse bărbatul şi se înclină protocolar.

Heather nu se putu abţine. După ce Chloe o scoase din cameră, începu să râdă isteric. Fără îndoială, Colin îi rupsese câteva oase, pentru că o durea tot corpul.

Chloe, care numai amuzată nu era, o ajută să se îmbrace.

— Încetează şi îmbracă-te înainte de a se răzgândi. Doamne, Heather, i-ai văzut faţa lui Colin? Este în stare să ne omoare!

Redevenind serioasă, Heather confirmă.

— Eu am văzut faţa tatălui meu, spuse să încet, când o bătea pe mama. Vrei să iei ceva cu tine, Chloe?

Chloe ezită puţin, după care luă hârtiile lui Dancing Rose.

— Doar asta îmi aparţine fără tăgadă. Trebuie să punem să ne fie adus calul. Şi Roşie... şi Violet. Trebuie să avem grijă şi de ele.

Chloe tremura.

Heather dădu din cap.

— Ne ocupăm de tot mâine. Acum trebuie să plecăm cât mai repede la Dunedin. Poate că Sean este acolo. Ai nevoie de un avocat foarte bun.

Când femeile reveniră în cameră, Mr. Willcox era încă lângă Colin în stare de inconştienţă.

— Noi plecăm, spuse Heather. Multe, multe mulţumiri.

Chloe trecu pe lângă salvatorul lor cu privirea în podea, ruşinată, dar apoi se uită înapoi.

— Ah, Mr. Willcox, nu ştiu cu ce cal vrea să vă tragă soţul meu pe sfoară. Dar mai bine nu îl cumpăraţi!

CAPITOLUL 9

Când Violet se întoarse din escapada ei, răsuflă uşurată. Cursele la hipodrom nu se încheiaseră, se auzeau zgomotul copitelor cailor şi strigătele de încurajare ale publicului. Deci era foarte probabil ca Eric să nu îi fi observat lipsa. Nici în drum spre casă nu întâlnise pe

nimeni, dar în grădină o aştepta Roşie, vârâtă într-un colţ, ca în cele mai negre zile ale ei. Violet se sperie. Ce i se putuse întâmpla fetei? Când amuţea, stătea aşa ore întregi. Însă imediat ce fata o recunoscu pe sora ei, o copleşi cu veşti.

— Rose a pierdut, el a lovit-o. Şi Missus a plecat. Cu o altă femeie. Eu trebuie să îţi transmit că ne ia şi pe noi. Dar eu nu cred. Ea a fugit. A fugit de Mr. Colin.

Violet înţelese numai jumătate din spusele lui Rosie. Chloe plecase? Lui Violet i se părea plauzibil. O credea în stare pe stăpâna ei, pe care o admira, de a-şi părăsi soţul. Dar atât de brusc? Fără nicio pregătire? O fugă? Pentru că cineva i-a lovit calul?

Violet decise să lămurească lucrurile.

— Roşie, rămâi aici, eu intru în casă, zise ea. Oricum, trebuie să caut copiii. Sunt la Mrs. Robertson?

— Roberta. Joe era în grajd.

Violet oftă. Ar fi trebuit să se fi gândit la asta. De fapt, ea le ceruse copiilor să rămână cu bucătăreasa. Mrs. Robertson îşi vizita în zilele libere sora, care avea şi ea copii. Robertei îi plăcea să se joace cu ei şi de data aceasta copiii ar fi trebuit să şi înnopteze la prietenii lor. Dar Joe prefera să stea cu tatăl lui şi cu Colin şi, cu siguranţă, o îmbrobodise pe Mrs. Robertson din nou. Asta însemna că ştia că Violet fusese la Dunedin. Şi că îi va spune lui Eric.

Spre mirarea ei, Violet dădu peste fiul ei în casă. Acesta se afla în faţa lui Colin, care stătea zdruncinat pe canapea, cu o pungă cu gheaţă pe obraz.

— Ce cauţi aici, Joe? Nu trebuia să fii cu bucătăreasa?

Colin avea un obraz tumefiat şi o umflătură sub ochiul drept. Arăta atât de rău, încât Violet aproape că îl compătimi. Ea ştia din proprie experienţă că după o zi zona din jurul ochiului se va învineţi. Imediat se gândi la

Eric. Dar cu siguranţă că nu el fusese autorul!

— Mă ajută, îngăimă Colin privindu-l recunoscător pe băiat.

Avea şi buzele umflate.

— Deoarece curva a fugit, îl completă Joe.

Violet se încruntă şi îl fixă cu privirea pe Joe. Deşi îşi dădea seama că era păcat, nu simţi nici iubire şi nici măcar simpatie pentru copil. Mai ales că semăna tot mai mult cu Eric. I se păru chiar că surprinde la acesta privirea prefăcută a tatălui său. Şi acum...

— Joseph Ferice, să mai rosteşti o dată o expresie ca asta şi te pun să-ţi speli gura cu săpun! spuse ea cu severitate. Şi dumneavoastră nu îi mai spuneţi, vă rog, asemenea lucruri, Mr. Colin! îşi mustră ea stăpânul. Că nici nu ştie ce înseamnă cuvântul.

— Ba bine că nu! cârâi Joe. O târfă este o femeie care se întinde cu altul. În pat. Noaptea?

Şi o privi întrebător pe mama sa.

Violet nu mai înţelegea nimic. Dar nu era a bună. Până una-alta, se părea că bărbaţii spuseseră că ea fusese cu alte femei noaptea la Dunedin. Şi Joe trăsese cu urechea. Dar cu cine vorbise Colin?

— În blestemata mea de casă folosesc ce cuvinte vreau eu! se răsti Colin. Cu sau fără aprobarea lui Miss Violet. Tu aranjează pe aici, apoi fă ceva de mâncare. În seara aceasta nu mă duc la pub, dar băiatul ăsta? Fii bun, Joe, şi adu-i lui Mr. Colin al tău o sticlă cu whisky. Să îl înscrie cârciumarul în cont.

— Doar nu vreţi să trimiteţi copilul la cârciumă? întrebă Violet speriată.

Cu o zi înainte, auzise vorbindu-se despre legătura dintre prohibiţie şi dreptul femeilor la vot, încât mai că înclina să discute problema abstinenţei. Mai întâi trebuia obţinut dreptul la vot, după care se putea analiza dacă era

bine să se închidă cârciumile. Comportamentul lui Colin o convinse fulgerător că era bine să se întâmple acest lucru.

Colin rânji.

— Duminica este închis la farmacii. Iar eu am nevoie de ceva contra durerilor. Îl trimit după medicamente, Violet, doar atât. Hai, Joe, dă fuga!

Joe îi rânji şi el mamei sale înainte de a pleca. Fără să mai scoată o vorbă, Violet începu să facă ordine prin cameră. Fără nicio îndoială, acolo avusese loc o luptă. Câteva fotolii fuseseră răsturnate, o vază de pe masă era cioburi. Violet le mătură. Abia apoi cuteză să întrebe.

— Unde este Mrs. Coltrane, Mr. Colin? Roşie spunea...

— Nu mai există nicio Mrs. Coltrane!

Abia acum Violet descoperi paharul şi sticla goală de pe măsuţa aflată lângă canapea. Deci Colin băuse şi nu se săturase. Chiar se mirase că îl trimisese pe Joe, deoarece Coltrane avea permanent în casă whisky, vin şi şampanie.

— Aşa cum spunea fiu-tău, curva a plecat. Şi în ce te priveşte, Eric va întoarce foaia. Să nu crezi că nu a observat că ai fost plecată astă-noapte. Ai pe altul, nu? Drăguţă cum eşti, ai putea avea zece. Ori este vreo femeie? Aţi luat-o toate razna?

Violet nu comentă. Va fi suficient de rău dacă îi va da socoteală lui Eric. Dar Roşie se părea că avusese dreptate, trebuie să fi apărut o femeie care o convinsese pe Chloe să plece cu ea. Heather? Inima lui Violet începu să bată mai tare. Dacă Chloe şi Heather erau împreună, se putea să se întoarcă după Violet. Şi unde era Heather, era probabil şi Sean.

Gândul la Sean Coltrane o ajută pe Violet să depăşească seara fără de sfârşit. După curse, nici Eric nu se dusese la pub, ci se îmbătase în camera de zi cu stăpânul lui. Asta nu se mai întâmplase până atunci. Chloe se împotrivise mereu înfrăţirii dintre Eric şi Colin. Dar acum începea o

nouă eră şi, ca întotdeauna, Eric mirosise şansa. Mai întâi se apropie de Colin smerit, cu alte veşti proaste. Calul cel nou nu câştigase, însă potenţialul cumpărător oricum se retrăsese. Iar ucenicul idiot, care ar fi trebuit să piardă în ultima cursă, se fudulise şi terminase odată cu câştigătorul previzibil. Însă la trecerea liniei de sosire, iapa lui avusese un mic avantaj. Deci alte pierderi la pariuri. Pe care Colin le şterse lejer cu mâna. Oricum, trebuia să uite această zi. Şi o făcu împreună cu angajatul lui, bând whisky. Cu Joe alături, divinizându-i pe amândoi.

Când Mrs. Robertson o aduse pe Roberta, Violet o trimise imediat în grădină. Bucătăreasa, care dormea în aripa servitorilor, încercă să o convingă pe Rosie să se mute într-o cameră de acolo. În noaptea aceea, fata nu putea să rămână în camera ei de lângă apartamentul părăsit de Chloe.

Până la urmă, Colin, beat criţă, îi povesti lui Eric despre Chloe, Heather şi Mr. Willcox. Bineînţeles, cu menţiunea că le bătuse mai întâi pe cele două curve de le sunase apa în cap, apoi pe potenţialul cumpărător, care le luase apărarea.

Violet nu credea că lucrurile se desfăşuraseră exact aşa, deoarece Roşie ar fi fost şi mai tulburată dacă iubita ei Miss Chloe ar fi fost maltratată. Ea se întreba ce or fi făcut pe canapea Chloe şi Heather de se enervase atât de tare Colin, dar, de fapt, îi era indiferent. Decizia luată de Violet era de neclintit. Va supravieţui cumva, cu puţin noroc. Eric se va îmbăta până nu va mai şti de el şi ea nu o să îl trezească. Indiferent de ce se va întâmpla, dimineaţa va lua trenul spre Dunedin împreună cu copiii, deşi ştia că nu va fi simplu. Fără îndoială, Joe va vrea să rămână cu tatăl lui şi Roşie cu calul ei. Dar Violet era hotărâtă să reuşească.

Respiră uşurată când seara târziu se strecură din casă,

fără ca bărbaţii să observe. Joe, adormit, abia se târa. O clipă îi trecu prin cap să se refugieze la Mrs. Robertson, unde nu i s-ar putea întâmpla nimic. Dar era posibil ca Eric, dacă nu o va găsi, să facă gălăgie, să o caute şi să o scoată de păr din aripa servitorilor. Mai făcuse asta, iar lui Violet îi era groază de scandal.

Aşa că se duse în pavilionul din grădină, sperând la o noapte liniştită, cu atât mai mult cu cât îl culcase pe Joe, iar pe Rosie şi pe Roberta le descoperi dormind ţinându-se de mână în culcuşul micuţei. Dacă Eric o va maltrata, trebuia să suporte în linişte. Roşie nu trebuia înspăimântată iarăşi până înţepenea.

Speranţele lui Violet nu s-au confirmat. Eric a venit, într-adevăr, târziu în pavilion, dar era surprinzător de treaz. Probabil că adormise cu Colin în camera de zi şi după câteva ore, după ce se mai trezise, plecase. Acum umbla clătinându-se prin adăpostul lor, o clădire mică ce cuprindea două camere şi o chicinetă. De afară se intra în cea mai mare încăpere, unde se aflau o masă cu scaune şi unde noaptea dormeau copiii. Încăperea mai mică era dormitorul lui Violet şi al lui Eric. Când venea de la pub, Eric trecea prin dormitorul copiilor fără să aprindă lumina şi fără să facă mult zgomot. Dar de data aceasta luase din casa mare un felinar. Şi prima lui privire căzu pe Rosie şi pe Roberta, care dormeau îmbrăţişate.

— Este posibil? urlă Eric. În casa mea? Fiica mea? îţi arăt eu ţie să-mi ademeneşti copilul, târfa mică! Ai făcut asta şi cu stăpână-ta, da? Ai învăţat de la Miss Chloe a ta. Eric le târî jos din pat pe Roberta şi pe Rosie, pe care o azvârli în mijlocul camerei. Eşti drăguţă, Roşie! Este timpul să te încalece cineva! Nu numai Missus!

Se apropie de fată, care încerca să îl evite îngrozită, o împinse în perete şi îi vârî limba în gură. Roşie se zbătu, ţipă.

Dar Violet veni într-un suflet şi intră între ei.

— Nu, Eric, pentru Dumnezeu, nu copilul! ia-mă pe mine, Eric. Nu te înfuria pe Rosie. Ea nu a plecat, eu am fost plecată, Eric. Eu, eu am fost cu femeile de la Womens League, dar la manifestaţie au fost şi bărbaţi.

Violet încercă să se lingă pe buze ademenitor. Încerca să mimeze gesturile cu care Clarisse şi prostituatele ei ademeneau bărbaţii.

Eric o lăsă pe Rosie.

— Deci recunoşti, rosti el rânjind. Recunoşti. Era ceva ce aveai în tine. De la Woolston, ştiam eu! Acel fin Mr. Stuart, nu?

Violet se retrăgea cu spatele către dormitorul lor, încercând să-i arunce lui Eric priviri seducătoare şi lui Rosie imploratoare. *Nu te furişa în colţ ca să taci*, *Roşie*. *Fugi*! *Fugi*, *pentru Dumnezeu*, *şi ia-o cu tine pe Roberta*. *Nu o lăsa pe Roberta să vadă cum mă omoară*!

— Mr. Stuart era un tip drăguţ, şopti Violet. Foarte drăguţ.

Eric o urmă în dormitor şi o aruncă în pat cu o lovitură.

Violet nu luă trenul de dimineaţă. Ea supravieţui nopţii, dar era incapabilă să coboare din pat. În zori, când se trezi, se convinse că Rosie şi Roberta dispăruseră. Plecase şi Joe, dar de asta nu se mai putea ocupa acum. Ar fi vrut să se spele ori să facă un ceai, dar nu putea sta mult în picioare, iar capul şi spatele o dureau insuportabil. Poate o vor ajuta mai târziu Roşie ori Mrs. Robertson? Violet nu era sigură cât ştia bucătăreasa despre izbucnirile lui Eric, dar credea că aceasta schimbase uneori priviri cu Chloe când Violet venea la muncă abia târându-se. Dar până la prânz trebuia să îşi revină. Exista un tren şi după-amiază. Ultima ei şansă. Nu va supravieţui unei alte asemenea nopţi. Violet se îndreptă clătinându-se către patul Robertei. Abia ajunse şi îşi pierdu cunoştinţa.

Roşie ţesăla iapa Dancing Rose. Îşi petrecuse noaptea în boxa ei, în timp ce Roberta, care se temea de cai, se cuibărise în fân. Cum se luminase, Roberta fugise la bucătărie. O iubea pe Mrs. Robertson, iar Roşie o iubea pe Rose. Acum se bucură că era singură cu ea, chiar dacă în grajd liniştea nu era de durată. După curse, ucenicii dormeau mai mult, Colin le dădea întotdeauna liber, oricum nu erau buni de nimic după ce îşi petreceau seara la pub. Dar Colin şi Eric veneau totuşi dimineaţa pentru antrenament. Lui Roşie îi era frică de ei. Dar ea nu ştia ce putea să facă. Poate să fugă?

Roşie nu se împăca bine cu învăţătura. Nu îi plăcea, pentru că îi aducea doar durere. Pentru că însemna aducere aminte, strigăte, şi sânge, şi moarte. Dar în ultimul timp începuse să mai înveţe câte ceva. Şi pentru că acum existau şi amintiri frumoase. Dancing Rose devenise un mânz drăguţ şi nu putea să uite că Miss Chloe o învăţase totul despre cai. Cum se înhamă, cum se obişnuiesc cu zăbala şi cu hăţurile. Să te gândeşti totdeauna înainte de a face ceva, Roşie, îi spusese Miss Chloe. Încearcă să gândeşti ca un cal şi vei şti ce ai de făcut.

Un cal ar fugi.

Roşie se gândi de ce căruţă ar avea nevoie şi dacă Rose ar putea să o tragă. Până acum fusese înhămată doar la şaretă, dar dacă trebuia să îi ia şi pe Violet, pe Roberta şi pe Joe, avea nevoie de o trăsură. Şi de alte hamuri.

În timp ce Roşie examina curelăria din încăperea pentru şei, pentru a vedea care harnaşament îi trebuia lui Rose, în grajd intră Eric. Era prost dispus, Colin tocmai îl chemase la el. Acesta era bolnav, va rămâne în pat şi Eric trebuia să se ocupe singur de cai. Ceilalţi grăjdari şi ucenicii aveau liber.

Eric înjură. Va trebui să plimbe singur toţi caii aflaţi în

antrenament. Dar cel puţin unul era gata pregătit pe aleea dintre grajduri. Iapa lui Missus, deci Roşie trebuia să fie pe undeva pe aici. Ce se întâmplase cu ea azi-noapte? Eric nu îşi amintea clar. Mai ştia doar că aceasta arăta ca o adevărată femeie.

— ’Neaţa, Roşie!

Fata era în camera pentru şei şi când Eric i se adresă, îl privi de parcă îl văzuse pe necuratul.

— Pregăteşte iapa, am să o iau prima. Dar ce-ai, fată? Vrei să o înhami la o trăsură? Mereu am zis că fata-i dusă complet. La şaretă, cu hamurile ei. Ah, da, şi cu zăbală suplimentară. Mizerabila m-a fentat ieri, o învăţ eu cum să se poarte.

Eric îi aruncă iepei o privire satisfăcută. Îi plăcea să le înveţe pe femei manierele. Şi pe cele cu patru, şi pe cele cu două picioare.

În timp ce Roşie îi punea hamul, el putea să verifice dacă aceasta o hrănise cum trebuie. Cu siguranţă că greşise la ceva.

Roşie era înlemnită de groază. Să asculte, să nu gândească, poate că aşa diavolul va fi mulţumit. Sau nu? El nu fusese niciodată mulţumit de Violet, indiferent de ce făcea aceasta. Iar ieri o... Roşie nu voia să se gândească la asta. Să nu gândească. Dar el va încerca iar. Iar acum îi va pune lui Dancing Rose zăbala suplimentară pe care aceasta o ura. Şi apoi avea să o bată. Şi mâine va proceda la fel.

Roşie apucă zăbala. El nu trebuia să mai facă toate acestea. Trebuia să îl împiedice. Roşie îi ceru iepei să o ierte când îi puse zăbala suplimentară.

— Doar astăzi, şopti ea. Doar o dată.

Apoi conduse iapa între hulubele micii şarete şi o înhămă. Înfăşură pe stânga şi pe dreapta câte o curea din piele în jurul barelor hulubelor, o legătură uşoară, pentru

ca la un eventual accident calul pursânge să se poată elibera repede de şaretă, înainte ca acestea să îi rupă picioarele. Chloe îi arătase de mai multe ori lui Rosie cum se pun curelele din piele pe bare: uşor de desfăcut, dar totuşi în aşa fel încât să nu se desprindă singure. În stânga, Roşie procedă aşa cum fusese învăţată. Pe dreapta o răsuci doar o dată, superficial.

După care aduse calul şi şareta în faţa grajdului. Inima îi bătea cumplit de repede. Chloe ar fi controlat legătura, mereu făcea asta. Dar diavolul...

— Ai hrănit noul armăsar, Roşie?

Diavolul ieşi din grajd clocotind de furie.

— Cinci kilograme de ovăz pentru o gloabă care nu este bună de nimic? Crezi că Mr. Colin are prea mulţi bani? De câţi ani eşti aici, fată? De ani buni! Şi tot nu ţi-a intrat nimic în capul ăla prost. Prea prost ca să umple o iesle cu câteva boabe de ovăz.

Dancing Rose dansa nervoasă pe loc. Eric luă frâul din mâna lui Rosie.

— Vorbim noi mai târziu despre asta, fată. O să întoarcem noi acum foaia şi cu tine, că a plecat Missus. O să vezi. Te-nvăţ eu să te porţi!

Eric sări pe capra înaltă a şaretei şi o lovi pe Rose cu hăţurile pe spinare. Aceasta plecă imediat în trap şi se îndreptă cu elan spre ieşirea din hipodrom. Roşie îl urmări cu inima cât un purice. Nu trebuia să se întâmple înainte de a ajunge pe pistă. Pe drum, Rose ar putea alerga năucă şi ar putea lovi un alt cal, un pom sau cine ştie ce altceva. Ar putea omorî trecători nevinovaţi şi pe sine însăşi.

Roşie respiră uşurată când Eric trecu de poarta spre pistă, dar începu să tremure din nou când acesta opri brusc pentru a vorbi cu alţi antrenori. În această dimineaţă de luni nu erau mulţi, dar cei care exersau galopul evoluaseră deja şi Roşie văzu pe pistă alte două şarete.

Ucenicii plimbau caii la indicaţiile antrenorilor clubului. Dacă aceştia observau ceva...

Dar ceilalţi antrenori nu îi dădeau mare atenţie lui Eric. Erau cu ochii pe oamenii lor. Unul dintre ei ridică bariera, pentru a o lăsa pe Dancing Rose să intre pe pistă. Acesta ar fi trebuit să observe, dar stătea în stânga calului. Pe partea aceea, Roşie făcuse corect înfăşurarea. Eric o lăsă iarăşi pe Dancing Rose în trap şi Roşie respiră din nou adânc. La acest tempo, nimeni nu va putea să observe ceva. Acum, totul depindea de Rose şi de Dumnezeu, la care Violet se rugase împreună cu copiii zi de zi, aşa cum era datoare. Roşie încetase să se mai roage atunci când Colin îi dăduse lui Eric pavilionul din grădină.

Dancing Rose parcursese o tură şi jumătate înainte ca legătura din partea dreaptă să cedeze. Şi probabil că s-ar fi oprit dacă Eric nu ar fi forţat-o să continue. Acesta făcu exact acelaşi lucru ca în urmă cu o zi, la curse, începu să o atingă cu biciul când intră în linie dreaptă. Rose vru să o ia la galop, lăsă capul în jos şi trase cu putere de zăbală. Brusca presiune din bot o făcu să se oprească, o reacţie prevăzută de Eric, care căută să o contracareze biciuind-o în continuare.

Dancing Rose se opinti, căutând să scape de bici şi săltând pe picioarele din spate. Atunci, cureaua din piele alunecă, laţul simplu se desfăcu şi Rose simţi greutatea şaretei doar pe partea stângă. Se sperie de dezechilibrarea atelajului şi de bucata de piele care acum se târa în stânga ei. Iapa o luă spre dreapta, începu să alerge şi în panica ce o cuprinsese nu mai simţi că Eric trăgea de frâu. Bărbatul scăpă frâul şi şareta uşoară deveni incontrolabilă. Rose galopa tot mai repede, iar Eric nu ştia dacă ar trebui să sară ori să încerce să se ţină bine. Până au ajuns la bordură...

Rose ieşi de pe pistă şi Eric nu mai avu timp să se

decidă. Simţi doar că şareta fu proiectată în bordură, o roată se rupse, banca pe care şedea zbură în aer. Văzu cum băncile din lemn pentru spectatori ţâşneau către el.

Apoi nu mai văzu nimic.

Violet fu trezită de bătăile din uşă.

— Trebuie să fie înăuntru. Vocea bucătăresei se auzea înfundat. Nu a venit în casă şi la grajduri nu se duce. Doamne, de nu s-ar fi întâmplat ceva. Ar fi...

— Ca şi cum fulgerul ar lovi de două ori aceeaşi casă.

Violet nu recunoscu vocea calmă care rostise ultimele cuvinte. Trebuia să deschidă uşa. Se strădui să se ridice. Parcă era mai bine decât de dimineaţă. Nu avea încotro. Trebuia să prindă trenul de după-amiază.

În faţa casei stăteau Mrs. Robertson şi un bărbat pe care Violet îl mai văzuse. Da, la hipodrom. Mr. Tibbot, un antrenor de la clubul, hipic. Chloe vorbise de câteva ori cu el.

Mrs. Robertson scoase un strigăt când văzu faţa tumefiată a lui Violet. Apoi şopti:

— Copilă, noi, noi avem... o veste rea.

Violet păli şi mai mult.

— Roşie?

Mr. Tibbot clătină din cap.

— Soţul dumneavoastră. Dar când mă uit la dumneavoastră, nu ştiu dacă vestea este chiar atât de rea. Bărbatul îşi drese glasul şi roşi. Scuzaţi-mă, Mrs. Ferice, mi-a scăpat fără să vreau. Însă soţul dumneavoastră a avut un accident. Doamne, Mrs. Robertson, cum să mă exprim acum? Şi să-l aducem aici? Aici, să-l punem pe năsălie ori în casa cea mare?

Violet îl privi pe Mr. Tibbot. Îl vedea cu greu, avea ochii umflaţi, iar în gură limba îi era ca un lemn uscat. Făcu două încercări înainte de a scoate două cuvinte:

— Este mort?

Bărbaţii îl duseră pe Eric Ferice în casa lui Colin şi poliţistul îl supuse pe proprietarul hipodromului unui interogatoriu serios. Doi bărbaţi care băuseră împreună, unul care fusese cotonogit şi altul care în ziua următoare îşi rupsese gâtul, pentru că ceva nu a fost în regulă cu calul ori înhămatul acestuia. Era cel puţin suspect. Mrs. Robertson putea confirma că Mrs. Colin nu părăsise casa şi că niciun ucenic ori grăjdar nu se ocupase de cal. Ea spuse că în grajd intrase doar fata cea cretină, care după accident îngrijise calul.

— Se pare că, într-adevăr, a fost un accident, concluzionase poliţistul mai târziu în prezenţa lui Violet.

Ceilalţi bărbaţi din hipodrom îl chemaseră imediat după ce îl scoseseră pe Eric de pe pistă şi calmaseră calul cu ajutorul lui Rosie. El examinase şareta şi hamurile.

— O neglijenţă. Soţul dumneavoastră...

Poliţistul îşi muşcă buzele, dar se decise să discute calm: Soţia trebuia să ştie în ce stare fusese soţul în ziua anterioară. Ea părea resemnată. Bucătăreasa o ajutase să se spele şi să se îmbrace.

— Soţul dumneavoastră a băut foarte mult cu o seară înainte şi nu a acordat atenţia necesară înhămării calului. Şareta s-a desprins, calul s-a speriat şi s-a repezit în bordură.

— Calul a păţit ceva? întrebă Violet absentă.

Ea se gândea la Rosie.

— Nimic serios, la prima vedere, zise poliţistul iritat. În orice caz, soţul dumneavoastră a fost proiectat în gardul pistei. A murit pe loc.

Violet clătină din cap. Nu se putea reculege. Nu va mai trebui să ia trenul. Eric nu o va mai maltrata.

— Dacă vreţi să îl vedeţi, oamenii l-au dus în casă, dar... hm... nu este o privelişte frumoasă. A fost anunţat agentul funerar. Se va ocupa el.

Violet dădu iarăşi din cap.

— Trebuie să am grijă de sora mea, spuse ea încet. Mă scuzaţi.

Se gândi că Mrs. Robertson se va ocupa de Roberta şi de Joe. Mai ales de Joe. Spera ca acesta să nu fi înţeles prea multe. Doamne, trebuia să aibă grijă de el. Dar nu se putea gândi decât la Rosie. Aceasta fusese în grajd.

Şi numai cretină nu era.

Violet încercă să alerge, însă înainta încet, şchiopătând. În faţa grajdului, zări legată iapa cea roşcată. Slavă Domnului, calul nu părea să fi păţit nimic. Roşie îngrija animalul, aşadar nu se ascunsese îngrozită şi mută în vreun colţ.

Ba dimpotrivă, când Violet se apropie, îi auzi vocea. Dar îi îngheţă sângele.

Roşie cânta. Un cântecel vesel, învăţat de la Caleb Biller. Spăla calul, zâmbea absentă şi cânta.

Nu mai cântase de ani buni.

Violet vru să se retragă, să se gândească la toate acestea. Dar îl zări pe Joe ieşind din grajd. Cu chipul palid, cu urme de lacrimi pe obraz, cu ochii măriţi. Acesta vru să dea fuga la Violet, dar o remarcă pe Rosie şi ochii i se îngustară. Din ei izvora o ură cumplită.

— Ea a fost! strigă el şi arătă către Roşie. Ea a făcut asta!

Violet uită că şi pentru acest copil trebuia să fie mamă bună şi îl lovi peste faţă.

CAPITOLUL 10

Căluţul necheză când Violet îl opri, în cele din urmă, în faţa casei parohiale. Nu mai era atât de slab, dar abia trăgea căruţa cu loitre, care înainte de a ajunge la periferia Dunedinului, unde se afla biserica reverendului Burton, se împotmolise de câteva ori. Era în miez de noapte, pe o beznă ca aceea când Violet şi Roşie căutaseră aici refugiu

pentru prima dată.

Peter Burton avu un déjà vu văzându-le din nou în faţa uşii după ce clopoţelul de la intrare îl trezise din somn. De data aceasta, cea care, epuizată de drum, se agăţa de rochia lui Violet nu era Rosie, ci Roberta. Roşie rămăsese lângă calul legat în spatele căruţei. Dancing Rose, îi spuse Violet, era pentru prima dată departe de casă. Nu trebuia să se sperie.

— Heather este aici? întrebă Violet fără să se mai oprească din odinioară atât de desele reverenţe.

Lumina felinarului pe care reverendul îl ţinea în mână cădea pe chipul lui Violet şi bărbatul observă devastatoarele urme de lovituri, dar citi şi epuizarea şi teama tinerei. Clătină din cap. Heather şi Chloé ajunseseră la Dunedin, dar, fireşte, stăteau la apartamentul lor de deasupra băncii lui Dunloe şi a firmei Ladys Goldmine. Kathleen îi spuse că acestea se aflau acolo şi că Heather nu se simţea bine. Nu era ceva grav, Sean discutase deja cu cele două femei. După care rezolvase în oraş niște probleme, probabil legate de continuarea călătoriei lui la Christchurch. El înnopta în casa reverendului, dar ajunsese după ce Peter şi Kathleen se culcaseră.

— Numai Sean se află aici, răspunse Peter fără a bănui câtuşi de puţin urmările vorbelor sale.

— Sean este aici? întrebă neîncrezătoare Violet. Sean este aici?

Peter se întrebă ce i se părea tinerei atât de deplasat, aceasta fiind totuşi casa lui părintească. De ce să fi tras la hotel?

— Aş putea… să vorbesc cu Sean?

Violet se prăbuşi pe treptele de la intrare şi începu să plângă în hohote.

Menţionarea numelui lui Violet nu numai că îl trezi imediat pe Sean Coltrane, dar îl făcu să se şi agite. Să se

îmbrace? Nu putea să o întâmpine în halat. Să se bărbierească? Peter fusese de părere că era ceva urgent, deci mai bine nu. Cerule, spera să nu arate nedormit ori mahmur! Sean nu era un abstinent, cu o seară înainte băuse cu Heather şi Chloe şampanie, după care băuse whisky împreună cu colegii de la biroul notarial. Ce va crede ea dacă cumva mirosea a alcool? Se spălă pe dinţi şi se clăti cu apă de gură. Dumnezeule, ce s-o fi întâmplat de Violet apăruse la uşă noaptea? El stabilise cu Jimmy Dunloe ca după ce îşi va îndeplini obligaţiile la Christchurch să se întoarcă şi să meargă cu tatăl vitreg al lui Chloe la Invercargili. Până atunci, Colin ar fi trebuit să se calmeze, ca să poată discuta cu el. Cei doi voiau să ia lucrurile lui Chloe şi calul acesteia şi să-i ofere lui Rosie o slujbă la Dunedin. Sean intenţiona ca apoi să discute şi cu Violet. Chloe se arătase dispusă să o primească pe ea şi pe copii, dacă s-ar decide să îl părăsească pe Eric.

Şi acum ea se afla la masa din bucătărie, plângând disperată cu capul ascuns în mâini. Îi vedea doar părul castaniu. Dreaptă şi cuminte, lângă ea stătea fiica ei, o fetiţă drăguţă, fragilă, semănându-i leit la chip. Roberta era îmbrăcată în negru, dar de ce trebuia un copil să fie îmbrăcat astfel, asta depăşea înţelegerea lui Sean. Chiar şi părul ei lung castaniu era strâns într-o coadă de cal cu o bentiţă neagră. Fata sorbea dintr-o ceaşcă cu cacao şi părea epuizată şi îngrijorată pentru mama ei.

— Roşie este încă în grajd cu calul lui Chloe, îi spuse Kathleen, care, îmbrăcată în capot, pregătise ceai şi cacao.

— Şi băiatul? întrebă Sean.

Îşi amintea că Violet avea doi copii când o văzuse la manifestaţia din Christchurch.

— A fugit! suspină Violet. L-am... l-am lovit şi a plecat şi acum le va spune tuturor. Să nu o închideţi, Sean, vă rog, sunteţi avocat, dumneavoastră...

Ea înălţă capul şi privi direct în ochii verzi ai lui Sean, care se îngrozi la vederea obrajilor tumefiaţi şi a buzelor strivite ale tinerei. Dar expresia lor se transformă repede în compasiune.

Sean avea părul mai rar, arăta mai în vârstă, dar era încă distins. Violet se simţi imediat mai bine. Ca prin farmec.

— Mrs. Ferice... Violet! Nu aţi vrea să vă calmaţi şi să îmi povestiţi ce s-a întâmplat? Cu siguranţă că totul se va lămuri şi nimeni nu va fi închis atât de repede. Depinde de ce v-a făcut. El arătă spre faţa lui Violet, apoi continuă: Cel care va rănit poate fi arestat.

Roşie clătină din cap.

— Deja se perpeleşte în iad. Apoi adăugă calmă: şi Roşie l-a omorât.

— Aşadar, despre crimă nici nu poate fi vorba, le explică Sean după ce Violet povesti tot ceea ce credea ea că ştie şi ceea ce aproape sigur văzuse şi Joe. Dacă se va face o anchetă, ceea ce nu cred, atunci lui Rosie i se poate reproşa cel mult o neglijenţă. Dar Mr. Ferice are partea lui de vină. Ar fi trebuit să verifice legăturile, să se asigure înainte de a urca, dacă a înşeuat altcineva calul.

Violet dădu din cap. Când Sean îi vorbea, se simţea în siguranţă. Sigură cum de puţine ori fusese în viaţa ei. Dar era moartă de oboseală, voia să doarmă şi şi-ar fi dorit să se sprijine de umărul lui Sean. Dar nici nu se putea gândi la aşa ceva. Se străduia să asculte în continuare cu atenţie.

— Dar Joe îi va povesti lui Mr. Colin şi probabil şi poliţistului, susţinu ea. Iar Mr. Colin va spune că Rosie este cretină şi o vor trimite probabil la o instituţie de specialitate.

Sean negă dând din cap.

— Ei, asta-i! Fireşte că îi va povesti lui Colin. A fost o

greşeală, Violet, că l-aţi lovit pe băiat şi l-aţi lăsat să scape. Ar fi trebuit să rămâneţi până când se întorcea. Şi cel mai bine era nu să-l pălmuiţi, ci să încercaţi să îl convingeţi. Dar astea le ştiţi şi dumneavoastră, însă nu cred că fratele meu va băga de bunăvoie poliţia în această poveste. Nu se va intra în amănunte, credeţi-mă. Ar trebui să vă întoarceţi şi să mergeţi la înmormântare. Trebuie să vă luaţi şi fiul. Dacă... dacă vreţi, pot veni cu dumneavoastră.

Violet îl privi neîncrezătoare pe Sean.

— Vreţi să veniţi cu mine?

Pe chipul ei zdrobit apăru un zâmbet firav.

— Credeam că trebuie să te duci la Christchurch, Sean? se miră Kathleen.

Sean se crispă.

— La Christchurch se descurcă şi fără mine, hotărî el. Dar lucrul acesta, zise privind-o pe Violet şi zâmbindu-i afectuos, l-am amânat prea mult timp.

Joe Ferice ţipă ca din gură de şarpe că nu vrea să plece de la grajdurile lui Colin. Violet se odihnise o zi în casa familiei Burton, însă trupul ei zdrobit în bătaie refuzase să o asculte. Medicul îi recomandase, de fapt, să rămână la pat cel puţin o săptămână. Sean, aşa cum promisese, o însoţi la Invercargill. Roberta veni şi ea în hainele de doliu în care o îmbrăcase Mrs. Robertson imediat după moartea lui Eric. Roşie rămase cu Heather şi cu Chloe.

După cum se aşteptase Sean, Colin nu aduse vorba înainte de înmormântare despre cauzele morţii. Organizase totul fără a anunţa şi poliţia şi reverendul vorbi la groapă despre un nefericit accident, dar lăsă să îi scape şi câteva cuvinte despre diavolul alcool, care îşi băgase coada şi aici. Joe stătea între Colin şi Violet, ascultând cu buzele strânse. În hainele lui de duminică şi pe cap cu şapca tatălui său, pe care după accident o purta

permanent, semăna perfect cu Eric. Violet se străduí să fie drăguţă cu el.

— S-a comportat urât! spuse şi Mrs. Robertson. Am vrut să îl ajut, pentru că dumneavoastră îl uitaserăţi. Nu vă fac niciun reproş, Violet, necazurile v-au copleşit. Dar a fost furios şi supărat, şi a spus lucruri îngrozitoare despre săraca Roşie. Că l-ar avea pe conştiinţă pe tatăl lui. Roşie! Care nu ar face rău niciunei necuvântătoare, niciunei muşte. L-am pus eu la punct!

Violet îi aruncă fiului ei tăcut şi îndărătnic o privire care cerea parcă iertare. Acesta nu îi răspunse. Măsurile luate de Mrs. Robertson fuseseră drastice, dar eficiente. Moartea lui Eric nu mai reveni în discuţii. Joe nu se mai răzvrăti. Dar insistă să rămână la Invercargill.

— Mr. Colin mă primeşte ca ucenic! declară el hotărât. Mi-a promis!

— Dar tu eşti prea mic, argumentă Violet fără niciun rezultat.

Sean se uită atent la copil. Joe avea unsprezece ani. Era cam mic pentru a fi angajat, dar nu foarte mic. Şi era înalt şi voinic. Gândul îl duse la Colin. Şi acesta era cam de aceeaşi vârstă când refuzase să plece de la Ian Coltrane cu Kathleen şi cu sora lui. Kathleen cedase atunci. Şi acum Violet…

— Ar trebui să mergi la şcoală, zise Violet.

Responsabilă, în ultimii ani, ea îşi dăduse copiii la şcoala sătească, dar ştia că Joe chiulea deseori şi prefera să ajute la grajduri.

— Nu plec nicăieri, declară băiatul.

Colin se apropie de ei şi Sean se pregăti de o nouă dispută. Fraţii se mai ciocniseră şi înainte de înmormântare, dar nu îşi încheiaseră socotelile.

— Ei, minunatul meu frate! Cine te trimite ca înger păzitor pentru Violet a noastră? Iubita mea soră ori iubita

mea soţie?

Colin nu schiţa nici măcar un zâmbet, ci se uita la Sean cu privirea unui rechin.

— Niciuna, nici alta, răspunse calm Sean. Nu mai practic avocatura, dar fireşte că ştiai de la Chloe. Heather va renunţa la acuzarea de agresiune, circumstanţele au fost, de fapt, puţin cam... penibile.

— Penibile? ridică vocea Colin. Două târfe goale în...

— Ţine-ţi gura, Colin! Sean îi ceru energic fratelui său să tacă. Sau vrei să afle tot Invercargill că soţia te-a părăsit din cauza unei femei? Sunt aici numai în calitate de prieten al lui Violet. Ea vrea să îşi ia lucrurile, ceea ce ţie îţi convine. Şi ar vrea să îşi ia şi fiul.

Colin clătină din cap.

— Micuţul rămâne aici, aşa stabilisem cu Eric. Îl pregătesc eu.

— Pentru meseria de geambaş? întrebă Sean zâmbind ironic.

— Aici sunt grajduri recunoscute pentru curse hipice, i-o tăie Colin. Iar dumneavoastră, Mrs. Ferice, ar trebui să vă bucuraţi pentru că acest copil primeşte un loc de muncă şi întreţinere. Vă va fi greu să vă hrăniţi şi restul familiei.

Violet îşi muşcă buzele. Avea dreptate. Eric nu lăsase bani, iar Roberta avea abia zece ani. Va trebui să caute de lucru. Probabil că nu îşi va permite să dea la şcoală niciun copil, cu atât mai mult doi. Căută din priviri ajutorul lui Sean.

— Trebuie să ştiţi lucrul acesta, Violet, spuse calm acesta.

Violet ezită.

— Se va mai gândi la asta, spuse Sean. Vreţi să mergeţi la locuinţa dumneavoastră, Violet? El îi puse mâna pe umăr. Ar fi preferat să o ia în braţe, aşa arăta de neajutorată şi de pierdută. Însă nu avea voie să intervină

atât de brutal. Violet va avea nevoie de timp. Vreţi să vă luaţi câteva lucruri, nu?

Violet aprobă dând din cap. De fapt, înainte de a pleca, aruncase în căruţă toate lucrurile de care avea nevoie. Era obişnuită cu mutările rapide şi nici nu avea mult calabalâc. Totuşi, se lăsă condusă în casă. Poate reuşea să facă un ceai. Ar fi frumos să bea un ceai doar cu Sean.

— Mami, este adevărat că acum nu mai avem ce mânca?

Roberta i se adresă cu sfială mamei când intrară în casă. Sean aruncă o privire prin încăperile mici, dar îngrijite. Deci aici locuise ea. În condiţii evident mai bune decât în adăpostul din Woolston. Totuşi, aici nu le putea rămâne ascuns copiilor ceea ce se petrecea între părinţi.

Violet îşi luă cu blândeţe fiica de după umeri şi o trase lângă ea. Fata îi semăna izbitor. Ca pe vremuri Violet, părea serioasă şi înţeleaptă pentru vârsta ei.

— Noi suntem săraci, asta este adevărat, micuţo, spuse blând Violet, dar eu voi găsi de lucru, să nu ai nicio grijă. Şi atâta vreme cât...

— Tu poţi să pariezi pe cai, spuse Roberta desprinzându-se din îmbrăţişarea mamei.

În timp ce Sean şi Violet o priveau derutaţi, iar Violet căuta un răspuns din care să nu reiasă că Eric fusese un escroc, dar să facă şi referire la reprobabilitatea patimii pariurilor, Roberta scoase un carneţel roşu dintr-un colţ, pe care tatăl ei îl denumea pretenţios „biroul” lui.

— Uite, Joe mi l-a arătat, spuse Roberta şi i-l întinse mamei. În el sunt scrişi caii care câştigă.

— Este incredibil! exclamă Sean după ce împreună cu Violet studie însemnările cu scrisul neîndemânatic al lui Eric.

Iniţial, denumirile puburilor şi birourilor pentru pariuri, cu liste şi nume de cai, nu le spuseră mare lucru, apoi

Violet îşi aduse aminte.

— Pe atunci a făcut senzaţie faptul că iapa Annabell a câştigat cursa, zise Violet. Din cauza asta, Miss Chloe s-a certat cu Mr. Colin. El vânduse calul ca animal pentru curse, dar după părerea lui Miss Chloe nu era apt pentru aşa ceva. Era o iapă înceată şi nu era potrivită nici pentru prăsilă. Mr. Colin ar fi trebuit să o ia înapoi şi a spus că va face asta dacă în săptămâna următoare nu ieşea prima la cursa de trap.

— Şi?

Sean deveni suspicios.

— Chiar a câştigat. Miss Chloe a fost foarte mirată.

— Pe atunci, Miss Chloe era încă oarbă de iubire, mormăi Sean. Violet, dacă nu mă înşel, asta este o listă cu potlogării la pariuri. Eric al dumneavoastră şi-a notat ilegalităţile săvârşite de Colin.

— Dar de ce? întrebă Violet nedumerită. Eu cred că şi el era părtaş. Umbla peste tot pe unde se făceau pariuri. Mă şi gândeam că nu era în regulă ceva, putea să parieze zece lire şi aici, pe unul dintre caii lui Mr. Colin.

Sean râse.

— El paria mai mult de zece lire, priviţi aici, o sută de lire în Christchurch, cincizeci la Dunedin...

El indică listele clare cu sumele pariate la diverse agenţii de pariuri.

— Dar nu putea să parieze atât de mult! ripostă Violet. Nu câştiga atâta bănet.

Sean clătină din cap.

— Fireşte că nu! Paria pentru Colin. Şi probabil că ucenicii şi jocheii angajaţi aici erau amestecaţi şi ei. Eric paria în alte locuri, ca să nu se afle, şi probabil şi sub nume false, iar Colin încasa banii.

— Şi Eric făcea asta, deoarece Colin nu avea voie să parieze pe propriii cai? întrebă Violet.

Sean ridică din umeri.

— Probabil că ai voie să pariezi şi pe propriii cai. Nu ştiu exact, eu nu pariez. Dar nu ai voie să manipulezi cursele. Şi dacă vă uitaţi aici mai bine, învingătorii sunt notaţi înainte de a se face pariurile. Roberta are perfectă dreptate: din carnet rezultă cine câştigă.

— Dar de ce să fi notat asta? Violet răsfoi carnetul. Eric făcuse notiţe ani la rând. Ea adăugă: Asta dovedeşte că este la fel de vinovat precum Colin.

Sean ridică din umeri:

— Poate că nu avea o memorie bună şi trebuia să noteze caii pe care să parieze. Sau voia să îl aibă la mână pe Colin cu ceva. În caz că îl concedia. Doar îi stătea ca un spin în ochi lui Chloe. Ea ar fi trebuit să îl păstreze ori să îi dea bani ca să tacă, pentru a-şi salva soţul.

— Dar Miss Chloe nu ar fi acoperit aşa ceva niciodată! spuse Violet foarte convinsă.

Sean clătină iarăşi din cap:

— Nu. Poate l-ar fi părăsit pe Colin dacă ar fi aflat. Dar ar fi evitat scandalul. Nu l-ar fi reclamat. Şi totul ar fi ieşit aşa cum îi convenea lui Eric.

Violet îşi frecă fruntea. Sean răsfoia mai departe carneţelul.

— Problema este ce facem acum? spuse el, în cele din urmă. Ne ducem la poliţie? Ori la asociaţia crescătorilor de cai? Trebuie să punem capăt mârşăviilor lui, dar, ca să fiu cinstit, şi eu aş evita scandalul. O va afecta şi pe Chloe. Şi nu va ieşi din asta fără pată. Dacă mă gândesc doar la presă şi la legătura de acum cu Heather...

— De ce nu pariem zece lire pe calul care câştigă? întrebă naivă Roberta. Până acum asistase liniştită la discuţia adulţilor, deşi nu înţelegea nimic. Ne împrumuţi zece lire, Mr. Sean?

Sean zâmbi.

— Şi douăzeci, Roberta. Dar ceea ce intenţionezi tu să faci nu este tocmai cinstit, să ştii. Pariul este ca un joc în care este exclus să ştii dinainte cine câştigă.

Violet se încruntă.

— Nu-i da atenţie, Roberta, spuse ea. Mr. Sean spune aşa pentru că el a avut totdeauna noroc la acest blestemat joc, care se cheamă viaţă. Dar acest joc nu este cinstit, Roberta, şi, din păcate, înaintea unei curse mai întotdeauna se stabileşte cine câştigă. Oamenii ca noi pot doar să încerce să facă ce este mai bine. Când şi când, punem mâna pe câte un joker. Cum este carneţelul acesta. Îmi pare rău, Mr. Sean, dar nu pot să îl arunc cum probabil v-ar conveni dumneavoastră. Şi lui Miss Chloe. Eu trebuie să fac ceva cu el, el reprezintă singura moştenire lăsată fiului său. Dar vă puteţi alătura nouă.

Violet băgă carnetul în buzunar, ieşi din casă şi se îndreptă spre pista pentru curse. Sean o urmă tăcut. Pista era goală, caii urmau să fie scoşi la antrenamente abia a doua zi. Violet traversă drumul şi intră pe terenul clubului hipic.

— Mr. Tibbot mai este aici? îi întrebă ea pe câţiva tineri care curăţau harnaşamente pe aleea grajdurilor.

Câţiva cai scoaseră curioşi capul din boxe. Sean mângâie unul dintre ei pe nas.

— Cine este Mr. Tibbot? o întrebă el pe Roberta.

Fata mergea cuminte în spatele mamei ei, dar nu întorcea capul spre cai. Când trecu prin dreptul boxei unui armăsar mai nervos, îl luă speriată de mână pe Sean. Acesta i-o strânse impresionat.

— Mr. Tibbot antrenează cai pentru cursele de trap, răspunse Roberta pe un ton înţepat. El este principalul adversar al lui Mr. Colin.

Un copil care citise dicţionarul încă din leagăn. Sean avu o presimţire. Între timp, Violet găsise antrenorul. Un

bărbat scund, voinic, cu obraji roşii, chip sincer şi cu ochi albaştri mici. Sigur irlandez la origine. Sean îl salută cu respect. Roberta făcu o mică reverenţă.

— Mr. Tibbot!

Violet îi întinse protocolar mâna antrenorului.

Tibbot se înclină.

— Încă o dată condoleanţele mele, Mrs. Ferice. Dacă... dacă pot face ceva pentru dumneavoastră...

Nu suna deloc aşa cum intenţionase el. Mr. Tibbot nu lăsa impresia că l-ar fi plăcut neapărat pe Eric Ferice. Nu fusese nici la înmormântare.

— Puteţi să faceţi ceva, spuse Violet cu calm. Aş dori să îl luaţi ca ucenic pe fiul meu. Este puţin cam mic, ştiu, dar ucenicii jochei încep mereu de mici şi mai ştiu că băieţii dumneavoastră trăiesc în gospodăria dumneavoastră şi că soţia dumneavoastră găteşte pentru ei. Asta îmi doresc şi eu pentru Joe.

Antrenorul se scărpină la tâmplă.

— Mrs. Ferice, nu ştiu ce să zic. Am deja doi ucenici şi Joe e cam înalt şi cam greu, nu este bun de jocheu pentru curse.

— Poate să conducă şareta la antrenamente. Ori poate curăţa grajdurile sau mai ştiu eu ce altceva. Dar aş dori să lucreze pentru dumneavoastră, nu pentru Colin Coltrane. Aş dori ca el...

Mr. Tibbot părea încurcat. Se răsucea ca un ţipar.

— Mrs. Ferice, nu vreau să vorbesc despre soţul dumneavoastră şi despre Mr. Coltrane, dar deja l-au format pe Joe. Eu, de exemplu, nu m-aş baza pe discreţia lui. Şi nu pot să risc ca tot ceea ce află şi vede aici să toarne imediat la grajdurile vecine.

Violet scoase din buzunar carneţelul.

— Fiul meu vă aduce asta, Mr. Tibbot. Şi dacă dumneavoastră procedaţi corect, curând, grajdurile vecine

nu vor mai exista.

Mr. Tibbot, tinerii antrenori, călăreţi, conducători de şaretă şi crescători de trăpaşi de curse îşi doreau scandal tot atât de puţin ca Sean şi Chloe Coltrane. De aceea carneţelul lui Eric Ferice nu a ajuns în mâinile poliţiei ori în presă. Conţinutul lui a ajuns la urechile proprietarilor de cai şi antrenorilor doar sub formă de zvonuri, dar niciodată manipularea pariurilor nu a fost dovedită. Oricum, a fost sancţionată şi încă mult mai dur decât ar fi putut să o facă justiţia şi presa de scandal.

Antrenorul Tibbot a rostit, aşa cum se cerea, o rugăciune pentru Eric Ferice şi a plasat carnetul unui bookmaker din Invercargill. Acesta l-a dat mai departe altor reprezentanţi ai profesiei sale din Christchurch şi Dunedin. Oamenii au avut nevoie de câteva zile pentru a-şi calcula pierderile. După care trupa lor de executori a venit la Colin Coltrane şi le-au recuperat.

CAPITOLUL 11

Primul cuvânt rostit de Atamane Drury a fost „mami”, iar al doilea „buni”, aşa îi spunea lui Amey Daldy, ca şi nepoţii acesteia, alături de care a crescut. Dar al treilea a fost „petiţie”, care rezuma aproape toată munca mamei ei.

„Vin imediat, scumpo, mai am de scris doar petiţia aceasta”, „Atamane, du-te la Mrs. Daldy şi întreab-o dacă a semnat petiţia aceea”, „Nu, dulceaţă, duminică nu putem să mergem pe plajă. Trebuie să umblu cu petiţia lui Kate Sheppard, ca să strâng semnături”. După cel de al treilea cuvânt, Matariki a încetat să mai ţină socoteala, dar era aproape sigură că printre primele zece noţiuni din vocabularul fiicei ei făcea parte şi „dreptul la vot pentru femei”.

Matariki îşi începuse munca la Amey Daldy ca profesoară şi mijlocitoare între *pakeha* şi maori, dar de

când lupta pentru dreptul femeilor la vot intrase în faza fierbinte, se ocupa aproape exclusiv de aşa ceva. Motiv pentru care îşi considera activitatea destul de plictisitoare.

— În alte părţi, femeile ies în stradă şi atacă poliţiştii cu umbrelele de soare! îşi mărturisi ea părinţilor suferinţa când Lizzie şi Michael o vizitară la Auckland. Sunt închise şi cântă în celule imnuri religioase. Asta da mişcare! Şi noi ce facem? Scriem petiţii, petiţii şi iar petiţii. Avem deja peste şapte sute, fără a mai socoti scrisorile către fiecare membru al parlamentului. Pentru toate aceste hârtii probabil că am culcat la pământ o jumătate de pădure!

Michael şi Lizzie râseră. Amândoi erau foarte bine dispuşi. Lizzie îşi aşezase iar o pălărioară îndrăzneaţă pe părul ei tot mai cărunt şi purta o toaletă din noua colecţie a lui Kathleen. În ultimii ani se mai îngrăşase puţin şi se bucura că nu mai era nevoită să poarte corset. Acum sorbea din şampania comandată la apetitiv de Michael şi degusta prânzul sofisticat, la unul dintre cele mai bune restaurante din Auckland, unde soţii Drury o invitaseră pe Matariki şi pe Atamane, fiica acesteia în vârstă de nouă ani. Matariki protestase considerând că localul era mult prea scump, dar nu se înţelesese cu mama ei. Lizzie ar fi vrut chiar un local cu o listă mare de vinuri bune, dar fu dificil să găsească un restaurant care să servească alcool. Temperance Union înregistrase în mod paradoxal succese exact acolo unde abuzul de alcool era mai curând minor. În vreme ce puburile se înmulţeau ca ciupercile după ploaie, restaurantele pentru familii suspendaseră vânzările de vin şi bere.

— Pădurea ca pădurea, dar eu mă simt mai bine dacă umbli pe aici şi faci jalbe şi te pot vizita la Auckland, nu la închisoare, o tachină Lizzie.

— Ca să nu mai vorbim de cauţiunile pe care ar trebui să le plătim pentru a te scoate, continuă Michael în acelaşi

stil. Că nu ne putem asuma riscul ca minunata noastră nepoată să crească la puşcărie.

El îi aruncă o privire admirativă lui Atamane, care, aşezată între bunicii ei, studia cuminte meniul. Michael nu se mai sătura să o privească, ceea ce îi dădu ocazia lui Lizzie să lanseze câteva remarci ironice. Pentru că Atamane cu siguranţă nu datora pielea străvezie şi părul ca aurul predecesorilor ei maori. De la aceştia moştenise doar trăsăturile exotice, tenul mai întunecat şi ochii căprui, în care străluceau uneori luminiţe ca de chihlimbar. În rest, fata semăna cu bunica ei din partea tatălui: Kathleen Burton, iubirea din tinereţe a lui Michael. Astăzi, Lizzie avea însă altceva de făcut decât să-l critice pe soţul ei. Ea studia preocupată lista cu vinuri.

— Cred că la cocktailul de crabi vom rămâne la şampanie, se hotărî ea. Însă pe urmă, dacă vom lua miel, comandăm un Bordeaux ’87. Sau mai bine peşte, Matariki? în acest caz, Chardonnay.

După expresia feţei, se părea că Lizzie le-ar fi vrut pe amândouă. Era pasionată de oenologie şi viticultură şi de când nu mai încerca vinurile roşii, ci se concentraseră pe vinurile albe uşoare, soiuri cărora le pria mai mult clima din Otago, produsele lor erau foarte bune.

— Chardonnay, mami, şi nu te lua de mine dacă îl beau din pahar de apă. Matariki zâmbi şi adăugă: Mrs. Daldy mă omoară dacă află că am băut alcool. Şi în public.

Amey Daldy era o abstinentă strictă şi le impunea şi colaboratoarelor ei să nu bea alcool. Ceea ce o enerva pe Matariki.

— Noi am fi obţinut dreptul la vot de mult dacă nu ar fi fost asociat cu această dezastruoasă prohibiţie! continuă ea în timp ce îşi umplea paharul de apă cu şampanie. Celor mai mulţi bărbaţi le este indiferent dacă noi votăm ori nu, dar dacă le spunem că primul lucru pe care îl vom

face va fi să le închidem robinetul la bere, încep să facă gălăgie. Şi asta până la cele mai înalte niveluri. Însuşi Mr. Ballance ar fi spus că ar aviza dreptul la vot, dar femeile i-ar vota pe conservatori, pentru că printre ei ar exista mai mulţi abstinenţi.

Pentru Matariki nu ar fi fost mare lucru să renunţe la alcool, dar ea nu vedea în el rădăcinile tuturor relelor. Soţii McConell, torţionarii ei din Hamilton, fuseseră abstinenţi convinşi şi totuşi nu erau oameni buni. În timp ce, de exemplu, reverendul Burton făcuse toată viaţa lui numai bine, dar îi plăcea să îşi încheie ziua cu un whisky.

— Dar a luat naştere Womens Franchise League, fără Temperance în denumire, interveni Lizzie.

Matariki confirmă.

— Da, în sfârşit. Cei din Dunedin au luat o hotărâre rezonabilă. Şi ultimele culegeri de semnături pentru acordarea dreptului de vot femeilor au rezultate fenomenale. Luna trecută le-am dus în parlament douăzeci de mii de semnături.

— Da, Miss Sheppard le-a pus într-o roabă! povesti satisfăcută Atamane. Am mers împreună, am scris lozinci şi am cântat. Doar în parlament nu am avut voie, au intrat doar Mr. Hall şi unchiul Sean.

Atentă, Lizzie remarcă imediat:

— Sean Coltrane? Ţii legătura cu el?

Matariki confirmă:

— Evident, dar de cele mai multe ori doar în scris. Luna trecută am fost la Wellington, unde l-am întâlnit. Ne-a plăcut, Atamane, nu?

Atamane povesti imediat entuziasmată despre capitală şi despre întâlnirea cu unchiul ei. Michael ascultă mândru, cu toate că iniţial i se păruse ciudat că Sean, fiu de rebel irlandez, pleda în parlament pentru britanici. Între timp, el se împăcase cu ideea. Aici nu existau englezi şi irlandezi,

erau doar neozeelandezi. Iar Sean făcea în parlament pentru poporul simplu mai mult decât făcuseră toţi Drury vreodată în Irlanda. Probabil că Sean ar fi susţinut că nu era o faptă socială deosebită să aprovizionezi populaţia cu whisky produs ilegal.

Pe Lizzie o interesau cu totul alte lucruri.

— La Wellington este şi acel tânăr maori Kupe, nu? Ce face?

Matariki îşi supse buza superioară. Era tipic pentru mama ei să devieze discuţia spre cunoştinţele masculine. Lizzie se ocupa de viitorul ei, i-ar fi plăcut să aibă şi alţi nepoţi, dar după cum stăteau lucrurile, va trebui să aştepte până când Kevin şi Pat se vor căsători, ceea ce putea să mai dureze puţin. Fraţii lui Matariki erau încă la universitatea din Dunedin. Iar Matariki nu prea era dornică să îşi facă noi cunoştinţe. Colin nu îi rupsese în niciun caz inima, cum se temea Lizzie, şi, de fapt, în primii ani petrecuţi în Auckland nu trăise tocmai cast. Fusese deseori în vizită la triburile maori şi uneori cedase insistenţelor vreunui tânăr, după ce seara stătuseră cu toţii în jurul focului, băuseră şi povestiseră despre Parihaka. Nu se îndrăgostise de niciunul dintre ei şi încetase aceste aventuri când Atamane devenise destul de mare ca să priceapă câte ceva şi să-i poată povesti, eventual, lui Amey Daldy. Pentru că, în ciuda deschiderii faţă de obiceiurile maorilor, severa metodistă aştepta din partea învăţătoarelor ei reţinere deplină şi pe Matariki o accepta doar ca văduvă. Matariki nu mai făcu rugăciunea duminicală pentru soţul „decedat” când Atamane mai crescuse, dar nu mai avu relaţii cu bărbaţii *pakeha*. Acum, nici nu i se mai ofereau asemenea ocazii, Matariki îşi desfăşură, practic, munca numai într-un mediu feminin. Mai întâlnea câţiva politicieni bărbaţi, care susţineau cu fervoare dreptul la vot al femeilor, dar cu excepţia lui Sean

Coltrane, toţi ceilalţi erau căsătoriţi şi nu s-ar fi implicat în niciun caz într-un flirt cu o activistă pentru drepturile femeilor.

— Kupe nu vrea să aibă de-a face cu mine, îşi informă ea cu regret mama. I-am scris lui Păi, cu care el a fost în Parihaka, şi apoi la Wellington. Mi-a răspuns că i-a arătat scrisoarea mea, dar nu a vrut să o citească. Ceea ce nu pot să înţeleg, după ce a trecut atât timp. Nu m-a iertat pentru faptul că m-am îndrăgostit de Colin şi că am fugit cu el. Kupe nici nu mai era atunci în Parihaka. Îl arestaseră, deşi Colin a vrut să evite acest lucru.

— Chiar a vrut? o chestionă Lizzie perspicace. Ori era amestecat în jocul acesta? Poate că l-a considerat pe Kupe rival şi a pus să fie îndepărtat? Apropo, Chloe Edmunds l-a părăsit.

Matariki clătină din cap fără a părea prea interesată.

— Am auzit. Este mai bine pentru Chloe. El trebuie să fi rămas cu casa, şi cu caii, şi cu toţi banii, nu? Dar, te rog...

Ea arătă discret cu bărbia către Atamane. Fata nu trebuia să audă ce spune gura lumii despre tatăl ei. Câteodată, Lizzie se întreba ce ştia aceasta despre el. Conform obiceiurilor maorilor, Matariki ar fi trebuit să îşi pună fiica la curent în privinţa tatălui, dar, pe de altă parte, Atamane trebuia să joace faţă de *pakeha* rolul orfanei de un părinte.

— Mie mi-ar face plăcere să îl reîntâlnesc pe Kupe, reveni Matariki la subiectul anterior al discuţiei. Dar mă evită. Poate când vom termina cu dreptul femeilor la vot mă voi ocupa mai mult de problemele maorilor. Sunt mai multe de rezolvat.

De fapt, Matariki intenţiona să renunţe cât de curând la slujba de la Amey Daldy. În ultima vreme se vorbea tot mai mult despre Meri Te Tai Mangakahia, al cărei soţ, Hamiora, fusese ales prim-ministru al parlamentului

maorilor. Matariki o cunoscuse în Christchurch şi o plăcuse. Meri era cu puţin mai tânără decât ea, avea, ca şi aceasta, o educaţie *pakeha* la St. Marys Convent în Auckland şi era şi ea fiică de căpetenie. Tatăl ei fusese ales în 1890 *ariki* al unui trib, dar ea fusese scutită de obiceiurile bizare ale unor triburi din Insula de Nord şi ale Hauhau. Acum, Meri nu lupta pentru drepturile electorale ale femeilor, ci voia să fie admise femei cel puţin în parlamentul maorilor. Ea susţinuse asta în faţa camerelor. Femeile maori nu au rămas ascultătoare în faţa uşii când bărbaţii s-au întrunit.

Matariki tânjea să colaboreze din nou cu oameni mai tineri, în locul doamnelor care erau fidele unor concepţii învechite, precum Amey Daldy. Nu trebuia să se ajungă neapărat la bătălii de stradă cu poliţiştii, dar spera la mai mult decât la angajamentele ei politice.

Oricum, nu se aşteptase că tocmai nevinovata masă festivă cu părinţii o va duce în centrul evenimentelor. Nu avu nicio bănuială sumbră când Amey Daldy o chemă la ea în dimineaţa următoare. Aceasta o primi în camera de zi, însă nu o invită să stea pe unul din fotoliile de pluş. Ea însăşi şedea în spatele unui mic birou, la care obişnuia să îşi rezolve corespondenţa. Acolo domnea o ordine strictă, în timp ce în biroul lui Matariki erau grămezi de petiţii şi coduri de legi.

— Aţi fost ieri la Four Seasons? se interesă Mrs. Daldy.

În ultimii zece ani, aceasta nu îmbătrânise deloc, părea doar puţin mai sfrijită, mai uscată. O viaţă conservată strict contemplativ, gândi Matariki lipsită de respect, fără a lăsa să se vadă asta.

Matariki confirmă. Bănuise ceva. Temperance Union avea ochi pretutindeni.

— Cu părinţii, spuse ea liniştită. Şi am băut puţin vin.

— Aţi băut alcool în public, Matariki! îi reproşă enervată

Mrs. Daldy. Am fost avertizată de doi domni. Aţi băut şampanie, vin şi coniac. Şi aţi râs.

— Dar nu este interzis să râzi în public! se miră Matariki. Şi în coniac doar mi-am înmuiat buzele. Mama m-a rugat să îl încerc. Mama mea...

— După informaţiile care mi-au fost furnizate, bărbatul nu putea fi tatăl dumneavoastră, spuse Mrs. Daldy. Iar mama dumneavoastră mi-a fost descrisă ca o persoană foarte frivolă. Dacă chiar era mama dumneavoastră. Matariki, aşa nu merge! Tocmai noi, care luptăm pentru egalitatea în drepturi a femeilor în societate, trebuie să fim exemplu de virtute şi reţinere. Comportamentul dumneavoastră este îndoielnic. Bun, nu mi-aţi tăinuit că Atamane este... un copil din flori. Dar convenisem să vă daţi drept văduvă. Acum, Atamane povesteşte peste tot că Sean Coltrane ar fi unchiul ei!

Matariki îşi muşcă buza superioară. Cum să explice asta? Şi se hotărî să rişte.

— Sean Coltrane este, să zicem, unchi din ambele părţi. El este fratele meu vitreg, din partea tatălui meu, care, pe de altă parte, aşa cum aţi spus, nu este, de fapt, tatăl meu, în timp ce Colin Coltrane este... dar nu aşa cum îmi este Sean...

Amey Daldy se frecă pe frunte.

— Şi copilul ştie lucrurile astea?

Matariki ridică din umeri:

— Mai mult ori mai puţin. Nu cred că ştie că Sean este, de fapt, fiul lui Michael. Dar...

— Matariki, aşa nu merge! repetă Amey Daldy. În ce vă priveşte, eu întotdeauna am închis ochii, pentru că faceţi o muncă de excepţie. Dar dacă Atamane începe să spună peste tot că tatăl ei nu este mort...

— Nu o pot sili să mintă. Pot să îi spun să treacă sub tăcere, dar ea este mândră de unchiul ei Sean şi îi

seamănă.

— Ceea ce complică mai mult situaţia, zise Amey Daldy. De la predarea ultimei petiţii, la Wellington sunt zvonuri despre dumneavoastră şi Sean Coltrane. Aţi fost văzuţi împreună.

— Nu am băut vin! o asigură Matariki.

Şi în niciun caz nu se întâlnise în secret cu Sean, ci într-un mare restaurant.

— Nu are nicio importanţă. Moderaţia, reţinerea, Matariki, trebuie să ne caracterizeze viaţa. Nu trebuie nici măcar să trezim suspiciunea că am ascunde ceva. Pe scurt, de mult timp m-am tot gândit şi nu mi-a fost uşor să iau decizia. Dar după ce s-a întâmplat aseară sunt decisă să mă despart de tine, Matariki.

O privi în faţă pe cea care îi fusese asistentă atâţia ani.

Matariki rămase puţin pe gânduri, apoi zise:

— Şi eu. De fapt, voiam să demisionez. Dar acum? Cum vă veţi descurca, Mrs. Daldy? Următoarea petiţie... ţelul este de treizeci de mii de semnături! La anul trebuie să treacă legea, iar Mrs. Sheppard se bazează pe noi! Cine are să scrie toate scrisorile, cine va trimite telegramele şi...

— Cele care au făcut-o totdeauna, răspunse Amey Daldy dur. Femei creştine, virtuoase. Vom avea nevoie de mai multe voluntare. Regret, Matariki, dar este mai bine să strângem cureaua decât să ne încălcăm principiile.

Matariki îşi dădu deoparte părul căzut pe faţă. Deşi îl prindea bine, câteva şuviţe i se desprindeau mereu. Asta o supăra deseori, dar acum se simţea cuprinsă de bucurie şi mândrie. Părul ei nu se lăsa legat şi nici ea. Ea nu lupta pentru drepturile femeilor pentru ca apoi să se lase blocată într-un corset de virtuţi şi principii de către propriile tovarăşe de luptă.

— Atunci, plec, spuse ea calmă. O iau pe Atamane de la

şcoală şi mergem la Wellington. Eu lupt mai departe, Mrs. Daldy, eu nu strâng cureaua principiilor mele. Iar dumneavoastră şi abstinentele dumneavoastră creştine trebuie să cugetaţi dacă chiar vreţi dreptul de vot pentru femei. Când îl vom avea, vom putea să alegem ceva care să nu vă convină. Ca de exemplu libertatea de a râde şi de a bea vin, poate şi în prezenţa bărbaţilor. Poate că în toţi aceşti ani aţi condus o luptă greşită, Mrs. Daldy! Poate că nu doriţi doar să daţi drept de a alege femeilor, ci să şi luaţi acest drept bărbaţilor. Pentru ca un număr de autointitulate exemple de virtute să decidă ce place Domnului.

Matariki o fulgeră cu privirea pe şefa ei, care o privea consternată. Apoi îi zâmbi:

— Ne vom vedea totuşi în septembrie, în faţa parlamentului! spuse ea împăciuitoare. În fond, nu vreau să mă cert cu dumneavoastră. Eu am lucrat cu plăcere pentru dumneavoastră, Mrs. Daldy!

Matariki îi făcu un semn de la revedere doamnei, apoi părăsi camera şi ieşi la soare. Mai că dansă până la şcoala lui Atamane, o instituţie severă, pe care fiica ei se va bucura să o părăsească. Apoi îi vor telegrafia lui Meri Te Tai. Era mult de lucru. Şi pe Matariki o bucura asta.

CAMELII ALBE

Insula de Nord, Wellington

1892 – 1893

CAPITOLUL 1

Matariki şi Atamane nu se duseră imediat la Wellington, ci merseră mai întâi la Waipatu, unde trăia cu familia Meri Te Tai Mangakahia şi unde în iunie se întrunise primul parlament maori. Te Kotahitanga, cum se numea mişcarea, voia ca guvernului coloniştilor albi din Wellington să i se opună o reprezentanţă a triburilor. De aceea a conceput un proiect de lege care trebuia apoi

prezentat în parlamentul *pakeha* de către doi parlamentari maori, urmând a deveni general valabil. Procedura era greoaie şi colaborarea nu funcţiona. Până atunci, maorii avuseseră acelaşi statut ca femeile albe: nu participau la alegerile de deputaţi la Wellington. Reprezentanţii lor, aleşi de albi, erau mai curând făţarnici decât luptători pentru libertate. Această situaţie trebuia să se schimbe la viitoarele alegeri, după cum sperau Meri şi Matariki.

— Şi de ce vă întruniţi aici, la capătul lumii? întrebă Matariki.

Ea era impresionată de frumuseţea peisajului, de plajele albe, de vegetaţia aproape tropicală şi de aşezările maori tradiţionale.

— Politica se face totuşi la Wellington, continuă ea.

Meri Te Tai, o femeie foarte drăguţă, cu păr negru, permanent îmbrăcată după ultima modă *pakeha*, cu locuinţa aranjată în stil englezesc, ridică din umeri.

— Asta întreabă-i pe bărbaţi, nu eu hotărăsc. Dar este vorba de independenţă. Nu putem accepta ordine de la albi, unde şi cum să luăm deciziile noastre, şi nicio clădire-parlament nu vrem.

Reprezentanţii noştri se vor întâlni de fiecare dată în altă parte a ţării, ca oaspeţi ai triburilor.

— Dar asta îngreunează situaţia, consideră Matariki. Tu nu crezi că ar trebui să avem ceva, un birou? O reprezentanţă permanentă la Wellington?

Meri zâmbi.

— Aşa ne-a sfătuit şi Sean Coltrane. Ne gândim. Cel puţin noi, femeile, ar trebui să avem o reprezentanţă, în fond, luptăm pentru dreptul de a vota: ca maori şi ca femei. Nu ai dori să conduci un astfel de birou? Pentru finanţare, strângem donaţii.

Matariki confirmă satisfăcută:

— Ştiu un trib în Insula de Sud care dispune de mijloace

şi care a sprijinit întotdeauna, cu generozitate, eforturile pentru libertate ale triburilor.

Se gândi surâzând la încercările de şantaj ale lui Kahu Heke. Tribul Ngai Tahu îl blestemase, dar plătise. Haikina şi tribul ei ar fi preferat evident să susţină mişcări de emancipare paşnice. Şi nu le-ar fi fost greu. În pârâul de lângă Elizabeth Station mai exista încă mult aur.

Biroul din Molesworth Street, situat aproape vizavi de clădirea parlamentului, a fost deschis în noiembrie 1892, la timp pentru a sprijini ultimele petiţii ale lui Kate Sheppard.

— Oficial, nu putem subordona reprezentanţa unei femei, spuse scuzându-se soţul lui Meri Te Tai, prim-ministrul Hamiora Mangakahia. Nu poate fi vorba doar de dreptul la vot, pe urmă ar trebui să închidem biroul. Va fi o reprezentanţă a parlamentului maorilor Te-Kotahitanga la Wellington, unde nu pot lucra doar femei.

Matariki deja contactase pentru colaborare câteva dintre fostele ei eleve din perioada de început la Amey Daldy.

— Credeam că voi prelua eu conducerea biroului! îi spuse Matariki degajată. Mai ales că asigur cea mai mare parte a finanţării.

Hamiora dădu din cap. Venise la Wellington pentru a deschide biroul şi pentru a vorbi cu Matariki.

— Se poate, dar împreună cu un bărbat. De acord? Sean Coltrane ne-a recomandat un tânăr jurist deosebit de competent, care lucrează de mult pentru campania electorală, deci obişnuit cu... femei cu *mana*.

Matariki zâmbi încurcată.

— Nu cumva un *pakeha*? întrebă ea.

Hamiora clătină din cap.

— Nu, un maori pursânge. Chiar dacă, din păcate, nu ştie cu ce canoe au venit strămoşii lui în Actearoa. Trebuie să apară, l-am chemat la ora trei, zise privind ceasul de pe

perete.

— Şi de ce această secretomanie? întrebă Matariki supărată. De ce nu am fost informată mai devreme?

De fapt, Matariki nu se mira că i se impunea un colaborator bărbat, dar sperase că va fi consultată la alegerea candidatului. Şi în timp ce îşi bătea capul căutând alte argumente, cineva ciocăni la uşă.

Hamiora deschise.

— Sean Coltrane a fost de părere că ar fi mai bine să vă cunoaşteţi mai înainte, spuse el stingherit.

În uşă stătea un maori voinic, îmbrăcat într-un costum cu vestă. Avea părul tuns scurt şi faţa acoperită parţial de un tatuaj de războinic, fără să pară însă ameninţător. Şi ochii lui căprui, în care străluceau din când în când picăţele aurii, erau mai curând prietenoşi decât ameninţători.

Kupe o privea pe Matariki la fel de nedumerit cum îl privea şi ea.

— Tu? întrebară amândoi deodată.

Atunci, de sub biroul lui Matariki răzbătu un scheunat. Dingo, bătrânul ei câine, se ridică cu greu pe cele patru labe, pentru a-şi saluta vechiul prieten. Spre deosebire de Colin, câinele îl plăcuse totdeauna pe Kupe.

Kupe mângâie animalul, ceea ce îi dădu posibilitatea să nu se uite la Matariki. Dar după un timp trebui să ridice privirea.

— Nu ştiam, zise el.

Matariki ridică din umeri, apoi zâmbi:

— Nici eu. Dar mă bucur să te revăd.

Kupe vru să spună ceva răutăcios, dar renunţă. Nu putea să facă asta. Şi cum i-ar putea explica lui Hamiora Mangakahia că refuză munca pe care cu puţin timp în urmă o numise visul lui?

Matariki îi întinse mâna.

— Pentru o colaborare bună! zise ea.

Kupe tăcu. Îi strânse doar mâna.

Matariki şi Kupe reuşiră ca aproape o jumătate de an să lucreze în acelaşi birou fără a schimba o vorbă. Tăcerea era impusă de Kupe, Matariki o considera o aberaţie. După un timp se supără şi ea şi nu mai vorbi, deşi nu îi era prea uşor. Până când Sean Coltrane crea un nou loc de muncă şi puse astfel între cei doi reprezentanţi ai maorilor un tampon. În luna februarie, Violet Ferice fu adusă la biroul Te Kotahitanga.

— Voi aveţi spaţiu, le spusese Sean. Iar Kate Sheppard şi Womens Christian Temperance Union au urgent nevoie pe timpul campaniei de o reprezentanţă în capitală.

— Şi trebuia să vină cineva din Insula de Sud? întrebă Matariki morocănoasă, care nu suporta cuvinte ca „abstinent” şi „creştin”. Nu o fi existând vreo metodistă abstinentă în Wellington care să rezolve toate acestea de acasă?

Sean ezită puţin încurcat. Se aşteptase la asemenea întrebări şi îl privi pe Kupe. După manifestaţia din Dunedin, îl reprezentase la Christchurch şi trebuia să fi bănuit faptul că şi-ar fi dorit să o aibă pe Violet Ferice aprobe şi din motive personale.

— Violet... nu este o fanatică. Este o femeie deosebit de rezonabilă. Are să îţi placă, Matariki. Şi trebuia să plece neapărat de acolo. Are nevoie de o slujbă.

— Şi în Dunedin sau în Christchurch nu se găsea nicio slujbă pentru o femeie rezonabilă, care ştie să scrie şi să citească? întrebă Matariki pe un ton ironic. Mie îmi este indiferent, sper că vine doar pentru câteva luni. Să-i spui că am să fiu atât de binevoitoare cu ea, încât nu am să beau în prezenţa ei. Pentru asta nu va trebui să se roage. Dacă va fi de acord cu asta, ne vom înţelege.

Bineînţeles că Violet nici nu se gândea să se roage la

birou, iar în ce privea băutura, după două luni de lucru cu Matariki, aceasta o convinsese să guste vinul nou, pe care Lizzie îl trimisese plină de speranţe la Wellington.

— Spune-mi că nu este mai rău decât Chardonnay-ul de la Four Seasons!

La început, Violet se simţi cam ciudat să stea între doi oameni care stăpâneau la perfecţie atât engleza, cât şi limba maori şi care discutau cu plăcere cu oricine, numai între ei nu. Încercau să nu comunice deloc, dar dacă nu aveau încotro, o făceau prin Violet:

— „Spuneţi-i, vă rog, lui Kupe să îi amintească lui Sean de copia scrisorii către Mr. Fox, dacă îl întâlneşte!” sau „Poate îi comunicaţi lui Miss Drury că au sosit alte seturi de semnături de la Mrs. Daldy?”

De fiecare dată, Violet roşea. Nu mai lucrase în vreun birou şi se întreba dacă o asemenea relaţie între secretară şi referentul de specialitate era normală, dar nu prea credea. Oricum, nu voia să atragă atenţia. Era prea bucuroasă de serviciul oferit de Kate Sheppard, care pe deasupra o adusese şi în apropierea lui Sean Coltrane şi foarte departe de sfera de influenţă a lui Colin. Avusese ceva necazuri până îl convinsese pe Joe să înceapă ucenicia la Tibbot şi nu la Coltrane. Violet trebuia să admită că fără sprijinul lui Sean nu ar fi reuşit să îi facă faţă lui Colin şi să îşi impună decizia. Coltrane se înfuriase când ea îi reproşase că îi implicase fiul în practici necinstite. La rândul său, el o învinovăţise de calomnii şi că îl va păgubi în afaceri dacă va lansa astfel de zvonuri. Lui Violet i se făcuse frică, dar Sean ridicase din umeri.

— Aici nu se pune problema dacă eşti ori nu geambaş, Colin Coltrane, concluzionă Sean. Nu eşti tutore al lui Joseph Ferice. Din punct de vedere juridic, băiatul este minor şi asta înseamnă că în privinţa domiciliului şi a contractului de ucenicie decide mama lui. Lui Joe îi place

să lucreze cu cai şi Mrs. Ferice a găsit un antrenor în a cărui familie el poate rămâne pe timpul instruirii. Tu nu îi poţi oferi aşa ceva pentru că soţia te-a părăsit, ceea ce – trebuie să recunosc – ar putea avea legătură cu faptul că eşti geambaş. În niciun caz nu poţi oferi un mediu familial ucenicilor tăi, deci Joe merge la Mr. Tibbot. Sau împreună cu mama lui, la Dunedin.

Apoi Sean i se adresă lui Joe:

— Iar tu, băiete, nu începe iarăşi să zbieri! Ai două posibilităţi, aşa că alege!

După această intervenţie, Violet îl privi cu admiraţie pe Sean. Ea cunoştea toţi termenii folosiţi de acesta, dar nu i-ar fi putut întrebuinţa atât de elegant. Colin tăcu şi, în mod surprinzător, se linişti şi Joe. Violet nu îl mai văzuse atât de docil cum era acum faţă de calmul, dar hotărâtul Sean Coltrane.

— Veţi deveni un tată bun, îi spuse ea după ce Joe fusese încredinţat noului profesor şi după ce făcuse o politicoasă reverenţă la plecare. Când vă veţi căsători, adăugă ea roşind imediat.

Sean se prefăcu că nu auzise.

— Iar dumneavoastră, remarcă el zâmbind, sunteţi o foarte bună mamă.

Înainte de a se muta la Wellington, Violet auzise că Colin Coltrane avea mari probleme financiare. Firește, ea se gândi că acestea aveau legătură cu însemnările lui Eric. Ce anume se întâmplase nu ştia şi nici nu o interesa. Dar în cazul în care Colin ar descoperi implicarea ei, se simţea mult mai în siguranţă în Insula de Nord decât aproape de el.

În cele din urmă, Violet îl întrebă pe Sean de ciudata situaţie din birou. Ea stătea cu chirie împreună cu Roberta în casa mare a unei văduve (Roşie rămăsese la Dunedin, unde lucra pentru Chloe şi Heather) şi uneori, la sfârşit de

săptămână, Sean le scotea la plimbare ori ieşeau din oraş. Desigur, doar în zone intens populate, ca să nu o compromită. Bărbatul se amuză auzind că Violet era mijlocitoare între Kupe şi Matariki.

— Nu, Violet, nu este normal, fii sigură de asta! Dar nici eu nu ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat între cei doi.

— Atamane spune că Kupe este îndrăgostit de mămica ei, se băgă în vorbă şi Roberta.

Din prima zi în care venise la Wellington, aceasta se împrietenise cu fiica lui Matariki, cu un an mai mică decât ea, şi era mai puţin timidă.

Violet se încruntă, dar Sean râse din nou.

— Asta bănuiam şi eu, Roberta, dar nu este cuviincios să vorbeşti cu lumea despre aşa ceva. Apoi îi făcu semn cu ochiul mai întâi fetei, apoi mamei, şi adăugă: întreabă-i de ce nu vorbesc unul cu altul, Violet. M-ar interesa ce ţi-ar răspunde.

Violet îşi luă inima în dinţi şi o întrebă pe Matariki, lui Kupe nu avea curajul să i se adreseze. Matariki ridică din umeri, îşi invită colega la o gustare în cafeneaua din apropiere şi îi povesti despre Parihaka.

— Eram prieteni buni, spusese ea. Era îndrăgostit de mine, eu nu eram îndrăgostită de el, dar asta nu ne afecta relaţia. Până când Kupe a fost arestat, iar eu am plecat cu Colin la Dunedin. Ce i s-o fi întâmplat între timp, nu ştiu. Dar dacă îi place aşa, nu vorbesc cu el! Să vedem care rezistă mai mult!

Era deci vorba despre încăpăţânare. Matariki părea să facă întrecere. Dar Kupe nu se lăsa mai prejos. Violet se întreba dacă nu cumva ceea ce jucau cei doi nu era ceea ce în dicţionar purta numele de „flirt”.

Mai târziu, la masa de prânz, află de povestea de dragoste dintre Matariki şi Colin Coltrane şi, totodată, şi câteva dedesubturi ale căsniciei stăpânei ei Chloe, pe care

o diviniza.

— Poate fi foarte şarmant, aşa că nu îi port pică lui Chloe că nu i-a rezistat, spuse Matariki. Şi mai are el şi alte calităţi, dacă înţelegi la ce mă refer.

Matariki făcu un gest, pe care Violet nu îl califică drept obscen. De altfel, nici nu înţelese ce voise aceasta să spună, cel puţin până în seara în care deschiseră vinul de la Lizzie şi îşi împărtăşiră secretele.

— În orice caz, Colin a fost cel mai grozav amant pe care l-am avut vreodată, mărturisi Matariki. Dar un om de nimic.

— Tu zici că poate fi plăcut? întrebă Violet pe un ton neîncrezător după ce Matariki îi povestise şi de alte legături de-ale ei. O făceai de bunăvoie? Mie mi se pare groaznic.

Pe chipul ei se oglindeau doar amintirile îmbrăţişărilor lui Eric, care îi provocau silă şi teamă.

Matariki o luă de mână şi o conduse la fereastră.

— Priveşte afară, Violet, spuse ea patetic, după trei pahare cu vin. Este noapte. Aşa este şi realitatea, nu o poţi schimba. Uneori pare periculoasă. Nu nejustificat. Pe undeva mişună criminali şi hoţi. Uneori este şi oribilă, când trebuie să lupţi pe întuneric, pe furtună şi ploaie, şi când grindina ţi se înfige în piele ca săgeţile. Dar poate fi şi minunată: mătăsoasă şi caldă, luminată de o lună plină şi cu mii de stele care îţi arată calea. Dacă în viaţa ta totul merge bine, Violet, dacă poţi să alegi, atunci ieşi numai în asemenea seri înstelate, când te poţi scălda la lumina lunii, iar străbunii îţi dăruiesc un zâmbet prin stele. Dar dacă lucrurile nu merg bine, dacă trebuie să fugi prin nopţi întunecate şi periculoase ori dacă locuieşti într-o zonă în care plouă şi ninge mereu, atunci urăşti nopţile. La fel stau lucrurile cu dragostea. Când eşti silită, când bărbatul este brutal şi tu nu îl iubeşti, este groaznic. Dar cu un bărbat

bun, cu un bărbat experimentat, de care eşti îndrăgostită, este cel mai bine din lume!

Matariki o privi atât de radioasă pe prietena ei, de îi venea să urce la stele.

— Şi cum este când eşti îndrăgostită? fu curioasă Violet.

Extazul lui Matariki se transformă într-o stare de confuzie.

— Nu ştii? Nu mi-ar fi trecut prin cap. După cum te uiţi la Sean. Coltrane, când mai cutezi să îl priveşti în faţă.

După această seară şi după altele petrecute cu Matariki, Violet începu să se îmbrace mai cu grijă şi mai colorat şi încercă să nu mai coboare pleoapele ruşinată când îl întâlnea pe Sean Coltrane. Cu fiecare zi petrecută la Wellington se simţea tot mai tânără şi mai fericită. Pentru prima dată în viaţă avea o adevărată prietenă, citea romane de dragoste în loc de dicţionare şi cheltuia mai mulţi bani pentru haine.

Şi avu curajul de a recunoaşte faţă de sine că îl iubea pe Sean Coltrane.

Kupe şi Matariki au fost fermi în tăcerea lor în primele luni ale anului 1893, luni palpitante pentru sufragete şi susţinătorii lor. Lista cu semnături devenea tot mai lungă, dar în acelaşi timp se mobilizau şi adversarii votului pentru femei. Principalul duşman al mişcării era politicianul din Dublin Henry Smith Fish, lobbyst al industriei alcoolului. Fish scria petiţii cu acelaşi zel ca femeile şi îi era uşor să strângă semnături: după un tur prin puburile din Dunedin aduna tot atâtea precum Kate într-o lună de lustruit clanţe peste tot. Odată a avut ghinion şi a nimerit într-un pub în care Peter Burton şi un coleg de breaslă catolic, care nici el nu dispreţuia o bere bună, îşi încheiau seara în mod plăcut. Cei doi preoţi urmăriră liniştiţi cum Fish ţinu un discurs incendiar şi îi puse pe clienţii cârciumii să îi semneze de trei ori petiţia. Au făcut publică povestea şi

Fish îşi pierdu credibilitatea. John Ballance, prim-ministrul, îl convocă în biroul său şi îl mustră. Între timp, Ballance trecuse de partea femeilor şi lucrurile începeau să meargă în direcţia unei victorii în septembrie.

Însă ulterior, într-o liniştită zi de aprilie, Sean Coltrane năvăli în biroul Te Kotahitanga. Era palid la faţă şi nici lui nu îi venea să creadă ceea ce le spuse lui Matariki, lui Kupe şi lui Violet.

— A murit! John Ballance. În biroul lui. Atac de cord, credem noi. Era de faţă secretarul lui, care spune că nu se simţise bine toată dimineaţa. A dus mâna la piept, a căzut şi doctorul nu a mai putut să facă nimic.

— Asta este o catastrofă! zise Matariki. În primul rând pentru el şi pentru familia lui, dar şi pentru noi. Ce se va întâmpla acum? Cine îi va lua locul?

Sean nu ştia.

— Bănuiesc că Richard Seddon. Când Ballance a fost bolnav, l-a numit locţiitor. De fapt, conduce Camera superioară de aproape un an, zise Kupe şi uită că se adresa şi lui Matariki. Dar el...

— El nu este un liberal autentic! îl completă Matariki. Lui nu-i pasă de ţelurile politice, ci numai de influenţă. Şi liberalii sunt partidul cu cei mai mulţi adepţi.

— Este populist! adăugă Kupe.

Violet mulţumi în gând pentru a suta oară lui Caleb Biller pentru dicţionar.

— Susţin că nu simpatizează femeile şi maorii, spuse ea cu timiditate.

Ceilalţi o aprobară posomorâţi.

— Şi asta nu este tot, oftă Sean. Omul este... unul dintre conservatori l-a categorisit ca „semicivilizat” Oricum, mi se pare lipsit de respect să discutăm acum despre succesiune. John Ballance a fost un om bun. Ar trebui să rostim o rugăciune.

Violet lăsă capul în jos şi rosti *Tatăl nostru*, în timp ce Sean repetă rugăciunea împreună cu ceilalţi. Kupe şi Matariki murmurau liniştiţi cuvintele rugăciunii creştine, dar se uitau unul la altul. Ca odinioară la Parihaka, se înţeleseră fără cuvinte. Începură să cânte o *haka*. Amândoi aveau voci frumoase şi bocetul maorilor se răspândi peste străzile din Wellington. John Ballance susţinuse înţelegerea între neamuri, iniţiase multe legi în egală măsură utile pentru maori şi *pakeha*.

Nu se ştia dacă Richard Seddon avea să urmeze aceeaşi cale.

John Ballance a contribuit şi postum la înţelegere şi pace în micul birou alte Kotahitanga şi al Womens Christian Temperance Union. Din ziua morţii lui, Matariki şi Kupe au început să îşi vorbească din nou. Nu mult, nu mereu, şi nu despre probleme personale. Dar gheaţa fusese spartă.

Aşa cum se aşteptaseră Sean şi Kupe, a doua zi după moartea lui Ballance, guvernatorul l-a numit pe Richard Seddon ca prim-ministru. O lovitură amară pentru femei, maori şi toate celelalte grupuri care şi aşa aveau probleme cu recunoaşterea. Brusc, Sean se văzu pus în faţa protestelor imigranţilor chinezi, pe care Seddon îi numise maimuţe, şi trebui să le facă faţă noilor miniştri calificaţi pentru funcţia lor doar prin prietenia cu Seddon. Le vorbi lui Matariki şi lui Violet despre dezbaterile furtunoase cu privire la dreptul femeilor de a vota. Seddon respingea consecvent şi pleda cu râvnă contra tuturor proiectelor de lege ce impuneau limitări comercializării alcoolului.

— Va fi plătit de fiecare fabrică de bere şi de fiecare distilerie de whisky din ţară! murmură Sean. Vor submina orice progres realizat în direcţia votului pentru femei.

— Dar ce are contra maorilor, oftă Kupe. Că prea mica afinitate pentru gustul alcoolului nu ni se poate reproşa.

Matariki zâmbi.

— Tatăl meu i-a învăţat pe cei din Ngai Tahu să şi-l facă singuri, interveni ea. Prietenul lui, Tane, aprovizionează încă jumătate din Insula de Sud.

— Eu consider toate acestea scandaloase! se înfierbântă Violet. Ca şi până acum, nu putea face haz pe tema „whisky”. Egalitatea de rasă şi de sex face parte din principiile fundamentale ale politicii liberale. Acest Seddon nu se poate erija în şef de partid şi prim-ministru dacă neagă asta.

— Asta i-a spus-o Robert Stout în faţă, zise zâmbind Sean. Şi cam cu aceleaşi cuvinte. Ei vor ţine discursuri, Violet! Aşteptaţi!

— Vom ţine şi noi cu toţii discursuri! spuse Matariki hotărâtă. Ba chiar ne vom dubla eforturile. De acum, demonstraţiile se vor ţine lanţ şi vom face atâta gălăgie, că Mr. Seddon nu îşi va mai auzi propriile cuvinte!

WCTU, Womens Franchise League, organizaţia maori corespunzătoare şi Tailoresses Unions au pus în practică ameninţarea lui Matariki. Organizaţiile de femei s-au întrecut în scrisori, petiţii, apeluri la manifestaţii. Practic, în fiecare zi, femeile au protestat în faţa parlamentului şi au strâns semnături. Şi-au împodobit hainele ori casele cu camelii albe, simbolul lor.

Atamane şi Roberta, fiicele lui Matariki şi Violet, le-au ajutat cu zel. Au pictat împreună lozinci, le-au purtat la marşurile de protest pe străzi şi le-au propus mamelor lor să meargă împreună la vânătoare de voturi.

— Dacă suntem două, nu vom păţi nimic, putem alerga încoace şi încolo ca să strângem semnături!

Matariki şi Violet le-au permis să o facă, dar doar la propriile manifestaţii, iar fetele nu mai puteau de mândrie, când mai întâi Matariki, apoi şi Violet Ferice au urcat pe podium şi au pledat din tot sufletul pentru dreptul femeilor la vot.

Violet şi-a început discursul astfel:

— Aş dori să vă spun o poveste... exact cum făcuse odinioară Sean la Christchurch.

În cuvinte clare, cu obiectivitate, şi-a descris căsnicia şi a povestit cum prin Temperance Union a ajuns să lupte pentru dreptul femeilor la vot.

— Nu ştiu dacă aş mai fi aici dacă ar fi vorba de o demonstraţie pentru interzicerea totală a alcoolului, concluzionă ea. Există argumente pro şi contra, şi fiecare femeie şi fiecare bărbat trebuie să cântărească, în cazul în care se ajunge într-adevăr la dezbatere, dacă diavolul intră în bărbaţii noştri doar prin whisky sau dacă există şi alte motive pentru care ei ne dispreţuiesc şi ne maltratează. Dar un lucru ştiu sigur: bărbaţi şi femei, toţi sunt în aceeaşi măsură capabili să gândească, să cântărească şi să decidă. Ei trebuie să fie egali în faţa legii. Aşadar, daţi-ne dreptul de a vota!

Atamane şi Roberta ţipară de entuziasm. Îşi exprimară acordul cu voce tare şi scandară împreună cu femeile: „Drept la vot femeilor acum!” Roberta roşi când un bărbat morocănos li se adresă:

— Voi, ştrengăriţelor, cu siguranţă nu veţi putea vota deocamdată! Ce fel de atitudine este aceasta?

Atamane nu se lăsă intimidată. Râse şi arătă către femeile de pe podium.

— Nu, sir, noi suntem încă prea mici. Dar vom creşte. Cele de acolo, mamele noastre, vor să voteze! Şi când vom putea, vrem să fim alese. Îmi permiteţi, mister, să vă prezint pe Roberta Ferice – prim-ministru în 1920!

— Ar fi totuşi o idee bună, spuse mai târziu Matariki când Atamane îi povesti întâmplarea. Roberta în parlamentul *pakeha*, tu la maori. Atunci, în sfârşit, colaborarea va reuşi.

— Asta ar mai lipsi, mormăi Kupe.

Era neclar dacă se referise la o dominaţie feminină sau doar la Atamane pe post de premier. Aceasta nu era nici pe departe o maori veritabilă, de câte ori o privea, Kupe avea în faţa ochilor trăsăturile duşmanului său.

CAPITOLUL 2

Cu două săptămâni înainte de decizia Camerei superioare din septembrie, John Hall şi alţi câţiva deputaţi au înaintat parlamentului ultima petiţie a femeilor din jurul lui Kate Sheppard, împreună cu peste treizeci şi două de mii de semnături. Astfel, un sfert din populaţia feminină a Noii Zeelande se pronunţa pentru dreptul femeilor la vot şi Kate nu se putu abţine să nu lipească una sub alta semnăturile şi să înfăşoare lista pe o coadă de mătură. John Hall o prezentă cât se poate de teatral, desfăşurând lista în mijlocul Camerei deputaţilor. În timp ce el înainta parlamentului petiţia, miile de nume erau înşirate printre parlamentari. La sfârşit, coada goală a măturii se izbi sec de podea.

Cum era de aşteptat, proiectul de lege trecu cu o majoritate zdrobitoare prin Camera inferioară.

— Dar asta s-a întâmplat de mai multe ori, spuse Sean Coltrane. La Camera superioară este problema. Pe 8 septembrie.

Cu câteva zile înainte de 8 septembrie, Violet şi Matariki le aşteptau pe Roberta şi pe Atamane. Îşi dăduseră întâlnire cu ele după ce acestea ieşeau de la şcoală şi plănuiau să se vadă cu Kate şi Sean. Kate Sheppard sosise cu o zi înainte, pentru că voia să fie de faţă la luarea deciziei în Wellington.

Violet se îngrijoră când, la zece minute după ora stabilită, Roberta încă nu apăruse.

— Unde o fi, că este totdeauna punctuală.

Violet îşi terminase treaba şi privea nerăbdătoare pe fereastră în stradă.

Matariki încă mai lipea plicuri şi nu era aşa îngrijorată.

— Cred că Atamane a venit. Dingo dă din coadă.

Bătrânul câine zăcea sub biroul lui Matariki, îi era greu să se mai ridice şi să întâmpine nou-veniţii. De obicei, anunţa venirea prietenilor dând din coadă şi scheunând înainte ca aceştia să deschidă uşa.

— Dingo dă din coadă la oricine, zise Violet mai puţin convinsă.

Matariki termină şi ultimul plic.

— Dingo face asta doar la noi, la fete, la Kupe şi la Sean, preciză ea. Iar Kupe s-a dus acum o oră cu Hamiora să mănânce. De ce să se fi întors, să se plimbe pe stradă în sus şi în jos, pentru ca apoi să plece?

— Atunci de ce fetele ar fi venit până la uşă şi ar fi plecat? întrebă Violet.

Ea încă se mai gândea la un eventual plan de răzbunare copt de Colin Coltrane. Joe nu îi mai scria despre el, dar băiatul punea oricum rareori mâna pe toc. Heather le povestise că avocatul lui Chloe îl întâlnise de curând pe Colin, care se afla într-o stare dezolantă, pentru că herghelia era în lichidare. Ea nu le dăduse însă detalii şi, de fapt, nu exista nicio ameninţare pentru Violet. Dar ea trăise atâta vreme sub imperiul fricii, încât şi acum, cel puţin în opinia lui Sean şi a lui Matariki, îşi imagina pericole.

Matariki ridică din umeri.

— Cine ştie ce-i trece prin cap lui Atamane. Poate că şi-au uitat cameliile.

Atamane şi Roberta erau mândre foc de semnele lor de recunoaştere ca sufragete, chiar dacă erau mici. Cu siguranţă că la o întâlnire cu Kate Sheppard nu ar fi venit fără acele flori albe la butonieră.

— Amândouă? se îndoi Violet. În timp ce Matariki îşi făcea curăţenie pe birou, ea se plimba dintr-o încăpere în

cealaltă ca un tigru în cuşcă. Mă duc să le caut! spuse după ce fetele întârziaseră douăzeci de minute. Rămâi tu aici?

— Putem merge la restaurant şi le lăsăm aici un bilet pe uşă. Eu nu ştiu cum eşti tu, dar eu mor de foame.

Matariki nu era deloc neliniştită. Atamane era un copil independent, cu siguranţă că nu avea cum să se piardă.

Violet clătină din cap.

— Cum te poţi gândi acum la mâncare? întrebă ea cu o undă de reproş în glas. Fetele sunt de încredere. Trebuie să li se fi întâmplat ceva!

Violet ieşi grăbită din încăpere.

Matariki clătină din cap, apoi se apucă să scrie o scrisoare. Desigur că Violet avea dreptate în ce o privea pe Roberta. Fiica acesteia era totdeauna punctuală. Atamane însă mai făcea năzbâtii. De fapt, şi Violet ştia asta.

Violet se strădui să rămână lucidă. Dacă accepta faptul că cel puţin una dintre fete fusese acolo mai devreme şi că cealaltă apăruse mai târziu, ce însemna asta?

Violet îşi plimbă privirea peste strada lată, străjuită de arbori înalţi, care mergea până la clădirea parlamentului. Jocul preferat al copiilor era „de-a prim-ministrul”. Dacă le venise ideea să arunce o privire asupra viitorului lor loc de muncă? Dacă rămăsese deschisă o uşă prin spate, pentru curăţenie ori după vreun curier, iar fetele profitaseră de ocazie pentru a se strecura înăuntru? Şi pierduseră noţiunea timpului cercetând clădirea.

Violet se hotărî să verifice dacă se putea intra pe undeva. Nu prea avea curaj să pătrundă în clădire, dar era prea agitată să aştepte. Aşa că traversă strada şi descoperi, într-adevăr, o intrase secundară deschisă spre spaţiul verde din spatele parlamentului, unde zări doi grădinari maori cu stropitori, saci cu îngrăşăminte şi plante. O uşă dădea în birourile de la primul nivel al

clădirii.

Maorii au salutat-o pe Violet cu prietenosul *kia ora*. Nu vorbeau engleza şi nu se mirară când ea vru să intre în clădire. Încercă să îi întrebe dacă au văzut cumva intrând două fete, dar nu o înţeleseră.

Atamane nu vorbea limba maori la fel de bine ca mama ei, dar putea să îi păcălească pe grădinari să o lase să intre în clădire. Violet o credea în stare să fi spus: „*Kia ora*, noi suntem viitorii prim-miniştri şi vrem să vedem ce este pe aici”.

Oscila între a căuta singură fetele ori a se întoarce la birou şi a o ruga pe Matariki să îi întrebe pe grădinari dacă le văzuseră. Se sfia să intre în clădirea străină, interzisă femeilor. Dar dacă se gândea mai bine, parlamentul era o clădire publică, era deci şi casa ei, după cum era casa tuturor neozeelandezilor şi neozeelandezelor! Violet alese nesupunerea civilă. Va intra şi va scoate copiii.

Grădinarii nu se opuseră şi nu mai întâlni pe nimeni. Trecu prin boxe şi arhive pline cu documente. Probabil şi petiţiile lor din ultimele luni se aflau aici. Clocotind de furie, căpătă curaj. Mai curând curioasă decât îngrijorată, urcă scările, admiră intarsiile şi coloanele din coridoarele vaste şi privi cu mult respect marea sală de şedinţe. De fete nu era nici urmă, dar acestea puteau fi la etajul următor.

Aşa că urcă scările şi descoperi alte arhive, biblioteci şi birouri. Dintr-unul dintre acestea, cu o uşă înaltă şi luxoasă, răzbăteau chicotelile fetelor emoţionate.

— Hai, aşază-te pe scaun, Robby! Ca să simţi! Prim-ministru Miss Roberta Ferice! Ori Missus?

Era vocea lui Atamane. Violet se uită la tăbliţa de lângă uşa biroului: „Prim-ministru Mr. Richard Seddon”. Împinse uşa şi dădu cu ochii de fete, în spatele mesei de lucru a şefului guvernului. Roberta tocmai se făcuse comodă în

scaunul prim-ministrului, Atamane se bucura de priveliştea oferită de la ferestrele mari ale biroului.

— V-aţi ieşit din minţi? le dojeni Violet. Noi ne facem griji pentru voi, iar voi daţi buzna în biroul lui Mr. Seddon. Nu vă gândiţi ce se va întâmpla dacă vă va surprinde aici?

Nici ea nu ştia, dar în mod sigur erau prevăzute sancţiuni severe pentru cei care îşi băgau nasul aici. Când îşi zări mama, Roberta sări în picioare, dar Atamane nu se lăsă intimidată.

— Am vrut doar să îi aducem o camelie albă, zise ea. Am considerat-o o idee bună, pentru că el se va întreba cine i-a pus-o pe birou şi...

— Este cea mai prostească idee pe care am auzit-o vreodată! ţipă Violet. Este posibil ca Sean şi Mr. Fox, precum şi alţi susţinători ai legii noastre să aibă necazuri. Ştergeţi-o de aici, iar despre pedepse vom discuta mai târziu. Dar o să plătiţi pentru asta, vă promit. M-am speriat de moarte.

— Ssst, mami!

Roberta duse un deget la buze şi privi speriată spre uşă, de unde auzi şi Violet un zgomot. Pe coridor se apropiau paşi grei. Cele trei intruse înlemniră.

— Veniţi! se auzi o voce tunătoare. Veniţi în biroul meu. Vom sta de vorbă mai bine la un pahar cu whisky.

O clipă, Violet speră că bărbatul se referea la alt birou, deşi nu credea. Atamane căuta însă o cale de fugă.

— Pe aici! le şopti ea celorlalte.

Lângă dulapul din perete se afla o uşă îngustă, care dădea într-un fel de cămară. Încăperea era minusculă, oferea însă destul loc pentru două fete micuţe şi pentru firava Violet. Cele trei se înghesuiră, iar Roberta închise uşa exact când bărbaţii intrau în birou. În cămară era întuneric deplin. Violet spera că Seddon nu îşi ţinea whisky-ul aici. Dar prim-ministrul nu avea nimic de ascuns.

— Cu siguranţă, nu aveţi nimic împotriva unei guri bune de whisky, Bromley. Nici dumneavoastră nu are să vă placă dacă pe viitor vom fi nevoiţi să îl procurăm pe sub mână.

Cele ascunse în cămară auziră deschizându-se uşa unui dulap şi clinchetul unor pahare.

— Noroc, prietene!

Era linişte, bărbaţii beau.

— Excepţional whisky, sir, spuse vizitatorul lui Seddon. Aveţi perfectă dreptate, nimeni nu vrea interzicerea alcoolului. Dar nu asta avem de votat. Este vorba despre dreptul femeilor de a vota şi acesta...

— Totuna! Din momentul în care le oferim putere femeiuştilor isterice, Sheppard & Company ne închid puburile. Puteţi fi sigur de asta, Bromley! Asta aşteaptă!

Bromley păru că îşi ticluieşte răspunsul.

— Ar fi regretabil, sir, spuse el, în cele din urmă. Dar în legătură cu asta încă nu s-a spus ultimul cuvânt. Şi chiar de ar fi aşa, Noua Zeelandă este o democraţie. Dacă poporul vrea ca puburile să se închidă...

— Cu certitudine poporul nu vrea asta! ridică vocea Seddon. O vor doar câţiva apostoli ai moralei, fanaticele ca această Daldy, care ar interzice şi vinul liturgic de-ar putea!

— Atunci poporul nu va vota. Eu sunt liberal, sir. Am intrat în acest partid cu convingerea că toţi sunt egali în faţa legii. Ceea ce înseamnă...

— ...că ne vom lăsa dominaţi de femei şi de negri? răcni Seddon. Apoi se calmă şi adăugă: Bine, Bromley, în această privinţă, părerile noastre sunt diferite. Dumneavoastră reprezentaţi principiile liberale, ceea ce este lăudabil, dar eu văd partidul nostru înainte de toate ca pe un partid al omului obişnuit. Pentru care familia este sfântă şi care vrea pubul lui. Nu sufragete sălbăticite pe

care nu le bucură faptul că într-o seară liberă bărbatul bea o bere. În această chestiune nu putem cădea de acord, Bromley?

În debara nu se auzi nimic, dar se putea presupune că Bromley dăduse negativ din cap.

— Deci pot spera, Bromley, că vă veţi mai gândi la poziţia dumneavoastră privitoare la proiectul de lege supus aprobării, nu-i aşa? Ştiţi că în viitor se vor elibera posturi importante, până acum nu am modificat nimic din motive de pl... pie...

— ...pietate, îl ajută Bromley.

Seddon nu avea cine ştie ce cultură şi fără îndoială nu studiase niciodată un dicţionar.

— Exact. Dar în curând se vor face modificări în cabinet, Bromley, puteţi fi sigur de asta. Şi eu nu obişnuiesc să îmi uit prietenii.

Tăcere.

— Încă un whisky? întrebă apoi Seddon.

Bromley refuză.

— Trebuie să plec, sir. Dar mă voi mai gândi. Poate că postul de trezorier... Doar ştiţi că provin dintr-o familie de bancheri.

Violet înghiţi în sec. Nu îi venea să creadă ce se petrecea aici.

— La momentul potrivit, vom hotărî asupra acestei chestiuni, îl informă Seddon pe noul lui prieten. Aşteptaţi, vă conduc.

Violet se rugă ca ministrul să nu încuie biroul. Dar se auzi doar uşa închizându-se, nu şi răsucitul unei chei în broască. Atamane părăsi imediat debaraua şi trase adânc aer în piept. Era o primăvară caldă şi cele trei se năpustiră înspăimântate şi transpirate din închisoarea lor.

— Au băut alcool! spuse Roberta cu privirea pe pahare. Aici nu este interzis?

— Au făcut ceva mult mai rău! izbucni Violet. Şi intenţionează să facă ceva şi mai rău. Trebuie să vorbesc imediat cu Sean. A încercat influenţarea deputaţilor, ba chiar mituirea! Asta nu poate rămâne aşa!

Violet le trimise înainte pe fete, pentru a vedea ce se întâmpla în curte. Nu mai era atât de important dacă cele două erau descoperite. Seddon nu va considera ca o ameninţare doi copii obraznici în clădirea parlamentului. Dar o reprezentantă a WCTU...

Temerile lui Violet se dovediră nejustificate. Seddon şi Bromley ieşiseră de mult din clădirea parlamentului, când Atamane se întoarse pentru a o lua pe Violet. Între timp, Roberta supraveghea scara.

— Prim-ministrul a ieşit, şopti Atamane, care se bucura de aventură. Şi este posibil ca şi grădinarii să fi plecat. Aşa că trebuie să sărim pe ferestre.

Violet trăgea speranţa să nu fie nevoită să facă asta, dar maorii erau tot acolo când cele trei părăsiră clădirea pe unde veniseră. Aramarie le adresă câteva cuvinte bine dispusă. Bărbaţii răspunseră înveseliţi şi le făcură semne prieteneşti lui Violet şi fetelor.

— Vedeţi, nu am făcut nimic interzis, Mrs. Ferice, îi spuse Atamane lui Violet. Când am venit, am întrebat foarte frumos dacă putem intra şi ei mi-au spus că putem. Deci...

— Interdicţiile, oftă Violet amintindu-şi de unul dintre proverbele preferate ale lui Caleb Biller, sunt relative. Se pare că prin intervenţia voastră ne-aţi salvat legea. Sau aşa sper. Vom vedea ce zice Sean.

Fireşte că Matariki nu aşteptase în birou, ci cedând foamei lăsase un bilet pentru Violet şi pentru fete: „Sunt la Backbencher. Veniţi acolo, dacă nu cumva Violet v-a omorât deja!”

Fetele râseră, dar Violet se uită din nou severă la ele.

— Voi nu luaţi nimic în serios! le admonestă ea, apoi mări pasul îndreptându-se către Backbencher, un restaurant din Molesworth Street, foarte îndrăgit de deputaţi, lobbiyşti şi funcţionari ai guvernului.

Localul era şi astăzi aglomerat. Violet se uită după Sean, dar le descoperi pe Matariki, Kate Sheppard şi Meri Te Tai Mangakahia. Meri era ca întotdeauna foarte elegantă şi probabil ultima dintre feministe care mai purta corset. Violet se îndreptă spre ele.

Matariki îi surâse peste farfurie.

— Ei, ai găsit fetele? Unde eraţi, Atârni? Violet a fost teribil de îngrijorată.

— Povestiţi-le unde am fost! le îndemnă Violet scorţoasă. Eu îl caut pe Sean, Matariki. Este ceva urgent. Trebuie...

— Mr. Coltrane este alături, zâmbi Kate Sheppard, dar Violet, nu vreţi mai întâi să ne daţi bună ziua? Cerule, arătaţi de parcă aţi văzut o stafie!

— Nu o stafie, doar... începu să turuie Atamane.

Cu un gest nepoliticos Violet o opri.

— Unde este Sean? întrebă ea apăsat.

Kate Sheppard îi arătă iritată un separeu, unde Sean şedea cu doi membri ai Camerei superioare şi bea bere. Kate ar fi trebuit să dezaprobe gestul, dar acum se pare că îl vedea ca un mijloc spre atingerea unui scop. Ceilalţi doi bărbaţi erau adversari ai votului pentru femei. Sean discuta aprins cu ei, încercând să le obţină votul.

— Mr. Coltrane s-a retras cu ei când intram noi, o lămuri Kate. Întâlnirile întâmplătoare sunt mai productive pentru un schimb de păreri!

Violet dădu din cap şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre Sean.

— Sean, scuzaţi-mă că vă deranjez... în particular, Violet şi Sean se tutuiau de mult, dar aici i se părea mai potrivită

această adresare, dar tocmai am auzit ceva.

Sean o privi încruntat. De obicei, apariţia ei îl bucura, dar acum întreruperea îi părea inoportună.

— Voi vorbi imediat cu dumneavoastră, Violet, acum sunt într-o discuţie.

Violet clătină din cap.

— Nu este nevoie să ne retragem pentru asta, zise ea hotărâtă. Domnii deputaţi pot fi de faţă. Ba chiar trebuie să audă!

Sean şi cei doi bărbaţi ascultară fascinaţi ceea ce povesti Violet, în final, Sean se frecă pe frunte. Nu păru nici pe departe atât de bucuros şi uşurat cum se aşteptase Violet.

— Hm, zise el privindu-i pe cei doi comeseni. Nu ştiu cum vă simţiţi dumneavoastră, dar eu aş bea un whisky. Ce părere aţi avea dacă ne-am muta la cel mai apropiat pub şi am discuta dacă Partidul Liberal mai poate fi salvat? După ce bărbaţii au fost de acord, i se adresă lui Violet: Violet, vă rog, aţi putea păstra tăcerea asupra acestei chestiuni? Şi faţă de Matariki, dar mai ales faţă de Kate şi de Meri? îmi sunteţi datoare, ştiţi asta. Odinioară aţi evitat scandalul în cel mai frumos mod, acum daţi-mi ocazia de a-l evita şi eu pe *acesta*. Dacă iese la iveală, cade Seddon şi noi toţi odată cu el!

Femeile se năpustiră cu întrebări asupra lui Violet, fetele deja îşi povestiseră aventura. Copilele nu înţeleseseră ce se petrecuse şi relataseră că Mr. Seddon avea whisky în birou şi că Mr. Bromley ar dori să devină trezorierul noului guvern.

— Şi despre dreptul femeilor la vot au discutat! adăuga Roberta, când Violet reveni.

Matariki, Kate şi Meri erau pe punctul de a trage concluziile, dar tăcerea lui Violet le dezamăgi profund.

— Vreţi să ne confirmaţi ceea ce credem? întrebă, în

cele din urmă, Kate Sheppard.

— Acum trebuie să mănânc ceva, răspunse ea, dar răscoli doar mâncarea de pe farfurie.

Atamane şi Roberta mâncară însă cu o poftă şi mai mare. Nimeni nu le mustrase pentru incursiunea în clădirea parlamentului.

— Dacă nu ajungem prim-miniştri, putem să ne facem spioane, fu de părere Atamane. A fost palpitant în debara, aş face aşa ceva în fiecare zi!

Proprietăreasa locuinţei lui Violet se cam supără când Sean Coltrane bătu la uşă seara târziu.

— Nu ştiţi cât este ceasul? întrebă ea indignată şi pufnind.

Sean mirosea şi a whisky.

Violet îl auzise şi ieşise din camera ei.

— Lăsaţi, Mrs. Rudyard, este ceva important, spuse ea. Ne-aţi putea permite să discutăm în salonul dumneavoastră?

Severa Mrs. Rudyard le mai permisese asta lui Violet şi lui Sean. De fapt, ea nu avea nimic împotriva relaţiei dintre tânăra văduvă şi deosebit de distinsul parlamentar, deşi veghea să se păsteze decenţa, dar în seara aceasta bărbatul părea beat.

— Nu aici, Violet, decise Sean în timp ce ea încă se mai gândea. Ştiu, Mrs. Rudyard, că astfel o compromit pe Mrs, Ferice, dar este important. Trebuie să rămână între noi. Hai, Violet.

Violet îşi pusese deja un şal şi trecuse în grabă pe lângă Mrs. Rudyard înainte ca aceasta să fi apucat să protesteze. Îl urmă pe scară pe Sean, până în stradă. El se opri abia după ce ieşiseră din raza vizuală a bătrânei, care fără îndoială că îi urmărea de la fereastră.

— Îmi pare rău, Violet, şi de whisky, începu el. Dar între bărbaţi aşa ceva se discută mai bine la băutură. În plus,

altfel nici nu aş fi avut curajul să te smulg de lângă balaurul Mrs. Rudyard.

— Era să mor de grijă! îi reproşă Violet. Matariki şi celelalte m-au tocat ore în şir. Bănuiau ceva, îmi pare rău, dar au vorbit fetele.

— Păstrează totul pentru tine, Violet, mai sunt doar trei zile. Iar noi, adică Mr. Leicester, Mr. Torrance şi cu mine am convenit că nimic nu trebuie să răsufle în public, nimic din ceea ce ai auzit tu. Seddon este totuşi pentru Partidul Liberal, ceea ce face el loveşte în tot guvernul. Dacă vorbeşti cu presa, ei îl vor sili să se retragă, poate se va ajunge la noi alegeri şi asta nu ne-ar avantaja.

Sean o privi rugător pe Violet.

— Dar dacă Bromley votează împotriva legii, interveni Violet.

Sean clătină din cap.

— Cu Bromley vorbesc eu mâine. Şi Leicester vorbeşte cu Seddon. În plus, am făcut un târg cu Leicester şi Torrance. M-am angajat pentru tine că nu vei discredita Partidul Liberal, şi în schimb ei votează pentru dreptul femeilor şi maorilor de a vota. Vom câştiga cu 20 la 18. Tu trebuie doar să spui „da”, Violet.

Violet confirmă fără niciun entuziasm. Era furioasă pe Seddon şi i-ar fi plăcut să îi facă rău. Dar Sean şi mulţi alţii din partidul lui erau oameni cinstiţi, porniţi să facă din Noua Zeelandă statul cu cea mai progresistă legislaţie din lume. Ei nu aveau voie să permită ca prostia unui politician incult de provincie, împins de soartă în faţă, să distrugă totul.

Sean zâmbi uşurat când ea aprobă. El o urmărise cu atenţie în timp ce se gândea. Iubea chipul ei serios, cutele ce apăreau pe fruntea ei, de altfel netedă ca marmura, când judeca o problemă ce era prea dificilă pentru mica Violet Paisley din Treherbert. Îi iubea şi zâmbetul

triumfător când lua o hotărâre.

Nu ar fi trebuit să bea whisky. Dar altcumva nu ar fi avut curajul să o sărute, dacă...

Sean se aplecă spre Violet când aceasta îl privi zâmbind. Era atât de mică, de firavă şi totuşi îi protejase pe toţi. Sean spera ca măcar acum să îi permită să aibă el grijă de ea.

Violet văzuse deseori oameni sărutându-se, dar ea nu o făcuse niciodată. Desigur că fusese nevoită să suporte limba lui Eric în gura ei, dar pentru ea acesta nu fusese niciodată un sărut. Acum însă, ea deschise buzele pentru Sean. Şi se minună că nu simţi whisky-ul, ca atât de des la Eric. Ea simţi miros de mentă şi pe lângă excitaţia crescândă simţi un gen de agitaţie. El trebuie să se fi dus acasă, ca să se spele pe dinţi. Deci planificase ceea ce se petrecea acum.

I-o spuse în faţă, când, în cele din urmă, se îndepărtară unul de altul.

Sean confirmă.

— A trebuit să îmi fac curaj. Până acum nu am compromis niciodată o femeie, Violet Ferice. Iar mâine Mrs. Rudyard cu siguranţă are să bată toba în tot Wellingtonul. Nu doar renumele tău va fi ruinat.

Violet trase adânc aer în piept. Se întrebă cum ar reacţiona Matariki în această situaţie. Ori Atamane. Ea aş fi spus probabil că o femeie prim-ministru ar trebui să ia cu totul alte decizii.

Violet îl privi ştrengărește pe Sean.

— Ar exista poate o cale de a evita scandalul, zise ea. Dar ar trebui să mă mai întrebi ceva şi eu ar trebui să răspund „da”.

Sean zâmbi. Şi îi puse întrebarea.

CAPITOLUL 3

Cu o zi înainte de votarea legii cu privire la dreptul

femeilor la vot, prim-ministrul Richard Seddon se schimbă cu 180 de grade. Recunoscu valorile fundamentale ale liberalismului şi declară solemn că cere egalitate în faţa legii şi dreptul la vot pentru femei şi maori.

Adepţii lui din Partidul Liberal şi mai ales conservatorii nu mai înţelegeau nimic. În afara parlamentului se sărbătorea totuşi schimbarea punctului de vedere al şefului guvernului. Popularitatea lui Seddon în rândurile întregii populaţii crescu, iar femeile îl aclamau în faţa clădirii parlamentului.

— Individul chiar a reuşit să profite de acest lucru! zise Sean.

Sean şi Violet conveniră să le încredinţeze lui Matariki şi Kupe secretul lor. Matariki reuşise oricum să afle de la fiica ei ce discutaseră Bromley şi Seddon, iar restul îşi imaginase. În plus, în special Sean avea nevoie de cineva cu care să discute.

— Un populist sadea, îşi exprimă părerea Kupe. Trebuia să ne aşteptăm la aşa ceva de la el, Sean. Eu cred că ne aşteaptă ani interesanţi!

Sean clătină din cap.

— Poate că pe tine, Kupe, dacă vei fi ales în parlament. Şi cu voturile maorilor şi ale femeilor, vei reuşi sigur. Dar eu mă opresc. Cât mai este Seddon la putere, eu nu mai pot face nimic. Se ştie cum îşi tratează adversarii. Şi nici nu mai am chef. Dacă va continua tot aşa, dacă va trebui să lupt doar cu prostia şi corupţia... Nu sunt făcut pentru asta. Fireşte că rămân până în noiembrie, după care nu mai candidez. Mă voi întoarce la Dunedin cu Violet, voi deschide un birou de avocatură şi voi sprijini comunitatea lui Peter în problemele jurudice.

— Specialist în divorţuri? îl necăji Matariki.

— Şi în probleme funciare. Mă gândesc să revăd problema Parihaka. Poate că veţi primi despăgubiri.

— Da, când s-or ciocni cerul şi pământul, mormăi Kupe.

Matariki privea pe fereastră. La Wellington ploua iarăşi.

— Nu ar fi imposibil, spuse ea. Poate că zeii se vor urni, dacă Răngi plânge neîncetat.

Pe 19 septembrie, când guvernatorul a semnat legea pentru dreptul femeilor la vot şi astfel aceasta a intrat în vigoare, soarele strălucea deasupra Wellingtonului, iar femeile dansau pe străzi. Matariki o îmbrăţişă pe Amey Daldy, care venise şi ea pentru a sărbători triumful în capitală.

— Am reuşit, Mrs. Daldy! jubilă ea. Drept de vot pentru noi şi pentru femeile maori! V-aţi fi gândit la asta când am început să le învăţăm limba engleză?

Amey Daldy îi surâse cu bunăvoinţă. În această zi părea chiar frivolă. Nu purta unul dintre taioarele ei negre ori maro, ci unul verde-deschis, la care îşi asortase o pălărie cu flori. Îi iertă lui Matariki rătăcirile şi aceasta renunţă la propunerea de a bea un pahar de şampanie pentru victorie. Ea era fericită şi agitată peste măsură în urma eforturilor depuse în zilele anterioare.

Aşa cum prevăzuse Sean, legea a fost adoptată pe 8 septembrie cu 20 de voturi pentru şi 18 împotrivă, dar după aceea a fost încă o dată trecută prin parlament. Adversarii sufragetelor au sperat până în ultima clipă că guvernatorul va face uz de dreptul său de veto şi au încercat să îl influenţeze. A plouat cu petiţii şi contrapetiţii, femeile din front nu au avut o clipă de linişte. Aproape fiecare cetăţean purta o camelie albă sau roşie ca semn al susţinerii ori respingerii dreptului femeilor la vot. Lordul Glasgow, guvernatorul, nu s-a lăsat impresionat.

Spre deosebire de Richard Seddon, el nu prefera autocraţia. Legea fusese adoptată, iar semnătura lui era doar o formalitate.

Femeile respirară uşurate imediat ce câştigară lupta

definitiv. Matariki vru să sară de gâtul lui Kupe, dar el se opuse vehement.

— Tare aş vrea să ştiu ce s-a petrecut între cei doi, îi şopti Violet lui Sean.

Matariki o auzi.

— Şi eu, mormăi ea. Dumnezeule, doar nu mi se poate lua în nume de rău că în urmă cu peste zece ani m-am îndrăgostit de un *pakeha*!

28 noiembrie a fost o zi luminoasă de început de vară. *Florile străluceau precum veşmintele estivale multicolore ale femeilor*, *care pentru prima oară păşeau mândre spre urne* – scria mai târziu o gazetă din Christchurch, redând atmosfera de pe străzi.

— Să sperăm că la vot nu vor exista probleme, se arătă îngrijorată Matariki când se întâlni cu prietenii ei la ora unsprezece, la votarea festivă.

Unele ziare exprimau astfel de temeri şi se spunea că forţele de poliţie erau concentrate în apropierea locurilor unde se vota.

— Tocmai asta facem noi acum! spuse râzând Violet.

Şi ea strălucea în această zi precum soarele. Roberta petrecuse noaptea la Matariki şi Atamane, şi Violet se întâlnise cu Sean. După o cină festivă la Commercial, ea îl urmase cu inima bătându-i tare la mica lui locuinţă, pe care o închiriase în apropierea parlamentului.

— Nu este nevoie să faci asta, Violet, spusese blând Sean când îi văzu chipul palid. Putem aştepta până în noaptea nunţii.

Violet clătină din cap:

— Eu nu sunt pudibondă, răspunse ea. Sunt doar...

Sean o sărută cu gingăşie.

— Nici nu îţi poţi imagina că dragostea mea te va face fericită. Nu îţi poţi imagina că...

— Că nu doare, şopti Violet.

Sean o strânse în braţe şi o privi în ochi.

— N-am să-ţi provoc niciodată durere! spuse el. Îţi promit. Nu încui uşi şi nu te reţin cu forţa. Oricând vrei să pleci...

Violet dădu din cap.

— Strânge-mă tare, te rog, murmură ea şi se lipi de el când acesta o ridică şi o trecu pragul apartamentului său.

Se aşeză cuminte pe patul lui şi îl ajută să îi desfacă şnururile şi copcile rochiei.

— Nu trebuie să dai totul jos, şopti ruşinată Violet, mai ales că Sean nu stinsese lumina.

Sean râse.

— Nu, pentru asta nu trebuie să fii goală, dar aş dori mult să te privesc, Violet. Şi tu trebuie să mă priveşti. Ne vom privi amândoi, ne vom auzi, ne vom atinge şi ne vom simţi gustul. Aş vrea să mă contopesc cu tine, Violet.

— Ca... în Biblie? întrebă ea. Eva „îl cunoscu pe Adam”?

Sean confirmă cu seriozitate:

— Exact aşa, Violet, ne vom cunoaşte unul pe altul. Şi vom începe prin a ne săruta.

Sean îi acoperi trupul cu sărutări şi pentru Violet începu o noapte de vrajă. La sfârşit i se dărui cu toată bucuria şi îşi exploră ea însăşi trupul mlădios şi puternic. Când, în cele din urmă, adormi în braţele lui Sean, uită de tot ce fusese până atunci. Între ceea ce făcuse Eric cu ea şi ceea ce trăise împreună cu Sean era o distanţă infinită. Ea nu îl „cunoscuse” pe Eric niciodată şi nici nu voise să o facă.

Alături de Sean, miji ochii în dimineaţa însorită. Ziua alegerilor! Un minunat început! Existau atâtea lucruri de care se putea bucura. Brusc, Violet îşi văzu viaţa ca un drum luminos al bucuriei şi al satisfacţiilor. Nu era de mirare că frumuseţea şi lumina ei interioară triumfau în faţa celorlalte femei cu care se întâlnea în această zi.

— Rochia îţi vine deosebit de bine, zise Matariki, care îşi

salută prietena şi fratele vitreg zâmbind şi făcându-le cu ochiul. Un dar nupţial?

Violet roşi imediat, dar Sean dădu din cap râzând.

— Un dar de logodnă! o corectă el. Şi mulţumesc cerului că i se potriveşte!

Rochia Empire de culoarea apei mării şi pălărioara asortată proveneau de la Ladys Goldmine. I-o comandase Sean şi Kathleen îi aproximase măsurile cu mare precizie, după cum se dovedise.

Matariki purta o rochie cu aplicaţii roşii-aurii, care se asorta cu părul ei negru şi cu tenul brun-auriu. Kupe părea că nu se mai sătura să o privească, cu toate că îşi întorcea ruşinat ochii imediat ce erau pe punctul să îi întâlnească pe a ei. Însă Matariki râdea mucalit. I-ar fi plăcut să reînnoade relaţia cu Kupe şi probabil mai mult de atât. La Parihaka şi înainte în Waikato, acesta îi fusese un simplu prieten, pe care nu îl putuse lua prea în serios. Jocul lui în Hauhau îi era încă viu în minte.

Acum, situaţia era cu totul alta. Pe parcursul lunilor de colaborare, Kupe se dovedise un tânăr avocat extrem de competent, îndatoritor, dar perseverent în relaţiile cu maorii, precum şi cu *pakeha*. El vorbea ambele limbi, se prezenta distins şi sigur pe el şi se impusese în faţa ei şi prin încăpăţânare. Ea nu ştia cu ce îl rănise, pentru ce o ura, dar decizia lui fermă de a nu se mai apropia de ea o motiva să încerce să îl seducă. Noua rochie cu un decolteu larg era parte a acestei tactici. Costase foarte mult, dar Matariki considera că merita. Era foarte elegantă, ca toate femeile din insulă, care în această zi de alegeri purtau cele mai frumoase toalete ale lor. Femeile Noii Zeelande păreau hotărâte să facă o sărbătoare din primul lor vot, lucru la care aderase şi ea. Temutele proteste erau excluse, iar purtătorii cameliilor roşii se dovedeau perdanţi înţelegători: îşi lăsaseră florile acasă şi pe străzi domina

albul.

Premierul Seddon înmânase preşedintei Womens Franchise League din Wellington un buchet de camelii albe, după ce aceasta votase.

— Pentru liberali, sper! spusese el galant.

Femeia nu mai ştia încotro să privească. Sean, care umbla cu prietenii lui de la un centru de votare la altul şi care surprinsese scena, se bătu cu degetul pe frunte:

— Tu chiar vrei să intri în acest parlament? îl întrebă el pe Kupe.

Acesta ridică din umeri. Nu se înscrisese pentru actualele alegeri, el intenţiona să se ducă în Waipatu şi să lucreze mai întâi în cadrul Te Kotahitanga. Doar era avocat, specializat pe probleme funciare. Parlamentul maorilor îi făcuse o ofertă.

— Cineva trebuie să o facă. Iar acum, că avem voie să votăm, în Camera inferioară nu se vor mai afla oameni de paie ai *pakeha*. Nu vreţi să mergem să mâncăm undeva? A început să mi se facă foame.

Matariki, Violet, Sean şi Kupe mâncară la o cafenea stradală, care, spre regretul lui Matariki, nu servea şampanie.

— Este nedrept! se plânse ea. Bărbaţii se întâlnesc în puburi, discută evenimentele până când se numără voturile şi mai şi beau. Doar noi...

— Eu aş mai avea două sticle cu şampanie la birou, spuse Sean făcând cu ochiul. Nu am avut curaj să le scot mai înainte. Doar ştiţi ce crede Meri despre aşa ceva.

Dimineaţa, Meri Te Tai Mangakahia trecuse pe la ei. Ea încă nu avea drept de vot – pentru locurile maorilor în parlament se vota abia pe 20 decembrie –, dar venise cu soţul la Wellington pentru a lua parte la triumful femeilor. Soţii Mangakahia fuseseră invitaţi la un dineu şi după ce Matariki şi Violet votaseră, se despărţise de ele nu fără a

face câteva remarci veninoase pe seama faptului că Matariki vota astăzi, şi nu mai târziu, odată cu cei din tribul ei. Ca fiică oficială a lui Michael Drury, era considerată irlandeză. Meri Te Tai nu ştiuse asta.

— Cu atât mai bine, altfel nu mi-ar fi încredinţat conducerea biroului ei, spuse cu satisfacţie Matariki.

Meri Te Tai putea fi la fel de severă ca Amey Daldy şi mai era şi împotriva alcoolului.

— Atunci să ne întoarcem la birou şi să ne îmbătăm acolo! decise Matariki, de data asta bucuroasă. Aduc eu şampanie din clădirea parlamentului. Mă conduci tu, Atamane!

Violet râse cu înţelegere. Matariki era puţin invidioasă că aceasta cercetase clădirea parlamentului împreună cu fetele, în timp ce ea nu o vizitase niciodată. De data aceasta, Atamane pătrunse cu capul sus pe intrarea principală. Cu toate că încă nu fusese ridicată interdicţia pentru femei, nu le opri nimeni. În timp ce Sean cu ceilalţi se duceau spre birou, Matariki admira holul principal al parlamentului.

— Birourile sunt sus, o grăbi Atamane.

Era cam riscant să rămână prea mult în clădire. În acea zi, parlamentul nu era gol. Probabil că în timpul nopţii intraseră aici noii parlamentari şi plecaseră cei vechi, iar unii doreau să sărbătorească în birouri ori să îşi înece frustrarea în whisky-ul ascuns pe acolo.

Atamane o trase pe mama ei în sus pe scări şi căutară biroul lui Sean, care din fericire nu era greu de găsit. Iar Sean le explicase clar unde se afla şampania.

— S-a gândit şi la gheaţă! râse Matariki şi scoase un răcitor pentru şampanie din dulapul cu documente, unde erau păstrate două sticle de şampanie franţuzească. De Sean m-aş putea îndrăgosti!

— Mami! o dojeni Atamane.

În acel moment, amândouă priviră către uşă. Pe culoar se auzea cineva mergând, dar nu se îngrijorară, gândindu-se că era vreun parlamentar în drum spre biroul lui.

Paşii se opriră în faţa uşii biroului lui Sean, ca şi cum omul voia să citească numele pe plăcuţa de la intrare. Deci nu era de-al casei. Matariki avu senzaţia unui pericol iminent când clanţa uşii se mişcă. Şi se pare că şi Atamane simţi acelaşi lucru. Instinctiv, fata se ascunse sub voluminosul birou al lui Sean. Bizară fu şi reacţia bătrânului Dingo, care urcase răbdător scările în urma celor două. Acesta se proţăpi în faţa lui Matariki şi începu să latre şi să mârâie.

Bărbatul care intră era blond, încă suplu, dar mai corpolent decât în amintirile lui Matariki. Privirea ochilor lui căprui-verzui era la fel de pătrunzătoare ca odinioară şi Matariki se sperie când îi văzu chipul lui Colin Coltrane. Trăsăturile sale atât de atrăgătoare pe vremuri erau deformate – nasul îi fusese zdrobit în mod sigur de mai multe ori şi se vindecase prost, maxilarul îi era strâmb şi avea o sprânceană brăzdată mefistofelic de o cicatrice.

— Colin! strigă înspăimântată Matariki. Pentru Dumnezeu, ce ţi s-a întâmplat?

Colin Coltrane era la fel de surprins ca ea, dar îşi reveni repede şi pe chip îi apăru un zâmbet schimonosit. Lui Matariki i se păru că recunoaşte surâsul lui victorios de odinioară.

— Ca să vezi, Matariki! zise el. Vocea îi era răguşită, probabil ca urmare a maxilarului deformat. Când deschise gura, se văzu că îi lipseau şi câţiva dinţi. Să te întâlnesc aici... drăguţă ca înainte şi sălbatică. El râse, se uită la şampanie şi adăugă: Să nu-mi spui că acum îl fericeşti pe frate-meu!

— Fratele tău este logodit, răspunse calmă Matariki. Iar tu eşti încă însurat ori Chloe a divorţat?

Colin se apropie de ea.

— Sunt din nou liber, rânji el. Dar mizerabila mi-a păstrat numele. I se potriveşte grozav, acum o cheamă ca pe târfa ei. Cine nu le cunoaşte le ia drept surori, tare drăgăstoase una cu cealaltă.

El râse sardonic.

— Ei, în schimb, ai păstrat casa, remarcă ea. O herghelie, un hipodrom, un conac – nu este puţin în schimbul unui nume.

Colin îşi atinse faţa şi spuse de data aceasta fără urmă de veselie în glas:

— Tot ce am primit este... şi nu am idee cum de au descoperit nemernicii chestia cu fraudarea pariurilor. Aş fi jurat că Chloe nu ştia nimic despre asta. Mi-ar fi reproşat-o pe lângă toate necazurile pe care le-am avut ultima dată.

— Fraudarea pariurilor? întrebă prevăzătoare Matariki.

Ea ştia de carneţelul lui Eric Ferice, dar cu siguranţă era mai bine să îi nu îi dezvăluie lui Colin implicarea lui Violet în această chestiune.

Colin privi pe fereastră Wellingtonul estival, lăsând impresia că gusta priveliştea.

— În orice caz, aşa îi spun ei. În realitate, nu era chiar atât de grav. Un cal puţin ajutat, altul potcovit greşit...

— Ai potcovit cai în aşa fel încât să şchiopăteze? se revoltă Matariki. Violet nu îi dăduse amănunte despre potlogăriile acestuia. Şi astfel să nu mai poată câştiga! Este meschin, Colin!

Matariki îl fulgeră furioasă cu privirea pe tatăl fiicei ei. Nu l-ar fi crezut capabil să facă rău unui cal.

Dingo mârâi.

— Deci mai ai potaia. Face teatrul ăsta şi când se apropie Sean de tine? zise venind ameninţător spre Matariki. Eşti frumoasă, micuţo, nu ar fi trebuit să te las să pleci.

Colin îl lovi cu piciorul pe Dingo când acesta îl apucă de pantaloni. Puse mâna pe Matariki.

Ea se eliberă agilă.

— Lasă-mă, Colin! spuse ea cu asprime. De fapt, ce cauţi aici? îl căutai pe Sean?

Colin confirmă.

— Oh, da, dulceaţă. Mă gândeam să îl întreb pe frăţiorul meu cui îi datorez trădarea. Cineva trebuie să le fi şoptit bockmakerilor. Şi primul care mi-a trimis bătăuşii era din Dunedin.

Matariki arătă spre faţa lui Colin:

— Asta ţi-au făcut-o cei care aveau de primit bani?

Colin rânji.

— Ai priceput, Riki. Şi cu asta ai răspuns şi la întrebarea referitoare la herghelie, hipodrom şi casă. S-a vândut totul, drăguţă. În contul pariurilor pierdute, cum s-au exprimat domnii. Şi au solicitat asta cu foarte multă insistenţă. El duse din nou mâna la falcă şi continuă: Ce bine că te revăd aici! Cu ajutorul tău poate scot o compensaţie de la Sean. Ce zici, plăteşte ceva pe tine, dacă te iau acum cu mine? El o apucă de braţ şi cu o mişcare îndemânatică i-l răsuci la spate. Luăm şi şampania, pentru o seară plăcută. Şi mâine îi dăm de veste lui Sean, poate printr-un mesaj prins de zgarda unui câine, unui câine mort.

Şi îl mai lovi odată cu piciorul pe Dingo.

— Nemernicule!

Matariki încercă să se elibereze, dar Colin o ţinea bine.

— Scumpo, mai bine vii de bunăvoie decât să arăţi pe urmă ca mine, nu?

În timp ce Matariki se mai gândea cum să scoată de la el vreo informaţie privind locul în care intenţiona să o ducă, pentru că Atamane asculta cu siguranţă şi putea să anunţe apoi poliţia şi pe Sean, uşa se deschise.

— Dă-i imediat drumul! răcni Kupe, şi pentru prima dată

Matariki văzu în el un adevărat războinic.

Nici tatuajele şi nici *haka* dansată de Kupe la Parihaka nu făcuseră din el un războinic. Ci furia îl transformase pe acest bărbat blând şi inteligent într-unul turbat. Kupe sări la Colin, o smulse pe Matariki şi îl lovi pe bărbat în faţă cu pumnul. Colin se prăbuşi la podea.

— Nu! scânci el şi încercă să îşi apere cu ambele mâini nasul deja plin de sânge.

Lui Matariki i se făcu aproape milă. Acesta nu era laş, dar bătăuşii interlopilor din Dunedin, Christchurch şi de pe unde mai pariase Eric trebuie să îl şi zdrobit.

— Oh, o bătaie cinstită nu ar vrea domnul. Cu disputele onorabile ai avut mereu dificultăţi, sergent Coltrane!

— Nu am avut nimic de-a face cu arestarea dumneavoastră, gemu Colin. Credeţi-mă!

— Nu! ripostă Kupe. Dar cu faptul că după aceea am rămas şase luni în acea cocină din Lyttelton, unde era să mor, ai avut de-a face!

Matariki îl privi uluită pe Kupe, apoi îşi întoarse privirea către Colin.

— Eu l-am întrebat, şopti ea. A spus că nu ştia unde eşti.

Kupe râse.

— Şi tu l-ai crezut! Pe atunci aveai ochi doar pentru el, nu mai gândeai. Cum de-ai putut fugi cu el, Matariki? Cum ai putut să o faci?

El îi aruncă o privire deznădăjduită tinerei femei.

Matariki înghiţi în sec:

— Kupe, cui i-ar fi folosit dacă m-aş fi lăsat şi eu închisă? Mi-a spus că vom fi condamnaţi toţi la mai multe luni de închisoare. Şi că mă va scoate clandestin şi... şi îmi era frică. Tu dispăruseşi şi în fiecare zi erau ridicaţi tot mai mulţi oameni.

— Şi la două mile de Parihaka erau eliberaţi! tună Kupe. În ultimele zile nu a mai fost nimeni arestat, Matariki. Ori

erai transportată pe cea mai rapidă cale la tribul tău, ori îţi dădeau drumul în vreun tufiş. Cu o excepţie. El îl privi cu ură pe Colin şi adăugă: Ce i-ai spus tu acelui Bryce despre mine, Colin? Că sunt un instigator? Un criminal ascuns în Parihaka? Bănuiesc că ultima variantă judecând după modul în care m-au tratat. M-au trimis în Insula de Sud, Matariki, în lanţuri. În cocina aia de puşcărie în care plugarii au fost închişi fără a li se da dreptul la un proces luni bune. Dacă nu ar fi atras atenţia unor ziarişti şi unor prelaţi, am fi fost uitaţi acolo. Cu apă şi pâine, de care oricum ne lipseau cu plăcere. Fără curăţenie în celule, fără încălzire iarna. Era umezeală şi frig în celule, Matariki, şi toaletele dădeau pe afară. Am făcut holeră şi pneumonie în timp ce tu te întindeai cu *pakeha* al tău! Cu puţin înainte să fi murit primii, ne-au scos. Direct în cel mai apropiat lazaret, abia am scăpat, în timp ce Miss Matariki plănuia cu Mr. Coltrane înfiinţarea unei herghelii! Probabil cu câţiva sălbatici maori ca grăjdari.

În privirea lui Kupe se citea furia oarbă.

Matariki însă nu plecă privirea.

— Astea nu le ştiam, Kupe! zise ea încet. Am auzit de tine abia când studiai la Wellington. De la celelalte tinere, mai întâi de la Koria, pe urmă de la Pat. Ele mi-au scris că nu vrei să ştii de mine şi am avut impresia... am avut impresia că erai cu una dintre ele.

Kupe pufni.

— Ai avut o impresie greşită. Tocmai voiam să te văd când am auzit că nenorocitul acesta te-a părăsit după ce te-a lăsat gravidă!

Vru să îl lovească cu piciorul pe Colin, care se răsuci pe o parte gemând, şi scăpă de lovitură. Kupe râse şi îl scuipă.

— Kupe! strigă Matariki dezaprobându-l. Ne-ai căutat? Dar eu şi Atamane nu eram greu de găsit.

— Am primit o scrisoare de la Amey Daldy, continuă el obosit. Nu voia să lucreze cu o fată imorală. Tu erai văduvă, iar de un oarecare Colin Coltrane nu auzise niciodată. Hm... atunci am renunţat. Doi *pakeha* atât de repede unul după altul, cu unul dintre ei căsătorită. El zâmbi amar, apoi spuse: Sperasem să apar ca un prinţ din basme, care să te salveze. Că la asta am experienţă. Dar tu...

Matariki îl privi cu toată seriozitatea.

— Astăzi tu m-ai salvat din nou, constată ea uitându-se la Colin, care îşi întoarse faţa de la ea.

O privire ce oglindea un adânc dispreţ. După care se reculese. Kupe, în sfârşit, vorbea, în sfârşit mărturisea de ce era atât de supărat pe ea.

— Mai târziu trebuie totuşi să fi aflat că eu nu eram măritată! insistă ea renunţând la tonul de reproş. La Wellington. Eu mi-am păstrat numele Drury.

— Mie îmi era de ajuns să arunc o privire asupra chipului fiicei tale ca să îmi dau seama că nu putea fi decât acest rahat. Arătă spre Colin şi adăugă: Dar era prea târziu, Matariki. Nu mai voiam.

Dar expresia din ochii lui spunea că minţea.

Matariki surâse:

— Poate că acum vreau eu. Consider că a sosit vremea să mă ierţi. Aveam optsprezece ani şi eram îndrăgostită.

— Şi eu! spuse sec Kupe. Când tatăl tău te-a adus la Hauhau, aveam optsprezece ani şi eram îndrăgostit. Şi? La ce mi-a folosit?

— Mie nu mi-a folosit la nimic, răspunse Matariki. Iar pe tine Mrs. Daldy te-a minţit, pe mine m-a minţit Pai. Nu vrei să o luăm de la început? Ea făcu un pas spre el şi adăugă zâmbind: Eu sunt Matariki Drury. Fiică de căpetenie. Sunt în căutarea unui războinic cu *o mână* serioasă.

Kupe o privi nehotărât.

— Eu nu sunt războinic.

— Oh, ba da! strigă Matariki şi arătă spre tatuajele lui. Dumneavoastră luptaţi totuşi pentru poporul dumneavoastră, Mr. Kupe, nu? Nu cumva tocmai aţi obţinut o victorie decisivă?

Pe Kupe îl pufni râsul. Se stăpânise atâta vreme, cu toate că nu putea să îi reziste. Se îndreptă, luând atitudinea unui războinic maori, care îşi prezintă *pepeha*.

— Bine, Matariki Drury. Dar am o surpriză pentru dumneavoastră. Nu sunt un oarecare Kupe. Numele meu este Paikeha Parekura Turei, din tribul Ngaţi Porou. Strămoşii mei au venit cu Nukutaimemeha în Actearoa. Hikurangi este muntele – *maunga* – Waiapu este râul.

— Foarte bine, dar nu vreau să ştiu atâtea amănunte! îi întrerupse Matariki efuziunea temeinic pregătită. O *pepeha* putea dura mult, iar Matariki nu era interesată de genealogia lui Kupe până la a cincea spiţă. Dar de unde ştii astea? spuneai mereu...

Kupe radia văzând efectul surprizei lui.

— Hamiora mi le-a spus. Au făcut cercetări în zona tribului meu. Pentru că ei nu pot trimite pe cineva în parlament care nu îşi cunoaşte canoea cu care i-au venit strămoşii şi Te Kutahitanga m-a ajutat să-i aflu.

De data aceasta, el îi permise lui Matariki să se mai apropie şi păru că se aşteaptă ca ea să îi sară de gât. Ceea ce nu se întâmplă, ea îşi apropie doar nasul şi fruntea de faţa lui în tradiţionalul *hongi*.

— *Haere mai*, Paikeha Parekura Turei, zise ea cu tandreţe. Şi cu asta blestemul care te apăsa să dispară.

— Blestem? întrebă mirat Kupe.

Matariki îşi dădu ochii peste cap:

— Pentru Dumnezeu, Kupe! O femeie se străduieşte să îţi ridice blestemul şi tu nici măcar nu îţi mai aminteşti de el?

Kupe zâmbi.

— Te referi la Pat, la ieşirea ei puerilă? Să fiu părăsit de spiritul de la Parihaka atât timp cât port numele dat de tine?

Matariki confirmă.

— Nu face haz pe seama asta! îl preveni ea. În orice caz, eu nu am prea remarcat spiritul de la Parihaka în ultima vreme. Ori poate ai devenit paşnic?

Colin Coltrane gemu. Încerca să se ridice de jos, dar privirea lui Kupe îl făcu să renunţe.

— Doar nu îmi reproşezi că l-am pus jos pe nemernic! se îndoi Kupe.

Matariki se încruntă.

— Nu. Mă gândeam doar la iertare şi uitare în privinţa unei anumite fiice de căpetenie.

Kupe mustăci şi o luă în braţe. Matariki lăsă capul pe spate, dar în acel moment Dingo începu să mârâie.

— Nu iarăşi! oftă Matariki, dar îşi dădu seama că animalul reacţionase doar la Colin, care se folosise de ocazie pentru a se târî spre uşă.

Kupe îi dădu drumul lui Matariki, se duse la el şi îl ajută să se ridice.

— Plecaţi de aici şi gândiţi-vă la spiritul Parihaka! se răsti el. Pe Matariki lăsaţi-o în pace. Dacă vreţi să vorbiţi cu fratele dumneavoastră, are ore de audienţe!

Colin se furişă afară. Din nou, Matariki aproape că îl compătimi. Dar apoi, când Kupe o sărută, uită de el, după cum uită de tot ce o înconjura. Era mai bine decât odinioară sub cerul înstelat de deasupra Aucklandului. De tânărul războinic îi fusese milă atunci, pe puternicul luptător de acum îl iubea.

Kupe şi Matariki se speriară când Atamane îşi făcu apariţia de sub birou. Matariki uitase de ea. Şi Kupe se simţea penibil.

— Atârni, îmi pare rău, murmură el. Nu ştiam că eşti acolo, altfel mi-aş fi controlat vorbele. Mă refer la Coltrane. Oricum este un nemernic.

Atamane se lipi de mama ei, pe Kupe nici nu îl băgă în seamă, şi cu siguranţă că ea era preocupată de cu totul alte lucruri decât vorbele lui. Era palidă şi tremura.

— Mami, şopti ea, mami este... era... tatăl meu acest bărbat rău, respingător?

Matariki îşi căuta cuvintele. Cum să îi explice fetei? Cât de mult înţelesese Atamane din ce discutase ea cu Kupe? Ce ştia ea despre Colin?

Kupe luă fata de după umeri, o desprinse uşor de rochia mamei ei şi o întoarse cu faţa la el. Şi pentru prima dată nu văzu pe chipul ei trăsăturile lui Colin, pe care le urâse, ci descoperi ochii uşor oblici ai lui Matariki, gura roşie ca fraga, gata să zâmbească zglobiu, şi tenul ei cu irizaţii aurii. Îi aruncă lui Matariki o privire între rugăminte şi scuză. Apoi o privi în ochi pe fată.

— Nu, Atârni, spuse el. Eu sunt tatăl tău.

CAPITOLUL 4

— Vreţi să trăiţi în Insula de Nord, dar pe fată o lăsaţi la noi?

Miss Partridge, directoarea Otago Girls School din Dunedin, purta nişte ochelari cu lentile mai groase decât în urmă cu douăzeci de ani. Lui Matariki îi păru din altă epocă, dar era doar o vârstnică în putere, care îşi plimba privirea deosebit de severă de la viitoarea elevă la părinţii ei. Pe Atamane nu o intimida. Ea îi surâdea sigură pe sine bătrânei doamne.

— Am vrea să ne întoarcem la Parihaka, o lămuri Matariki.

Acum îşi putea imagina cu uşurinţă cum se zvârcolise mama ei atâţia ani sub privirea lui Miss Partridge şi mai că îi venea şi ei să facă o reverenţă în faţa acesteia când o

reîntâlni. De când fusese ea elevă, în biroul lui Miss Partridge nu se schimbase nimic, şi Matariki se simţi din nou ca micuţa de unsprezece ani chemată la interogatoriu în faţa directoarei.

— Poate că aţi auzit...

Miss Partridge se încruntă.

— Eu ştiu să citesc, copilă, replică ea plină de demnitate. Sunt bătrână, dar nu sunt oarbă ori surdă, şi nici ignorantă. Un experiment interesant. Dar aşezarea nu a fost distrusă?

Matariki confirmă cuminte:

— Ba da, Miss Partridge. Scuzaţi-mă... Se adună şi continuă: Dar acum a revenit Te Whiti şi oamenii lui reconstruiesc satul. Eu şi soţul meu vrem să îi ajutăm. El va lucra ca avocat, iar eu voi conduce şcoala elementară. Am cumpărat acolo şi pământ. Nimeni nu ne va mai alunga.

— Aha...

Miss Partdridge examină oarecum dezaprobator ţinuta lui Matariki, un compromis între portul tradiţional maori şi îmbrăcămintea *pakeha*. Matariki purta o fustă de culoare închisă şi o bluză ţesută în culorile tribului, iar părul îi cădea liber până la coapse. Nu era neapărat cum Miss Partridge considera că trebuie să fie o profesoară şi pe deasupra fosta ei elevă părea căsătorită! Pentru Miss Partridge, o profesoară cu familie era de neconceput.

— Mda, vremurile se schimbă, observă ea fără prea mult entuziasm.

Matariki confirmă din nou.

— Noi sperăm că spre mai bine! rosti ea bucuroasă de presupusa înţelegere. Dar pentru început nu vom avea un colegiu, în prezent, acolo nici nu mai există copii de vârsta lui Atamane. Cu o mină mai întunecată, adăugă: şi câţi copii erau odinioară...

— În Parihaka, Atamane nu poate progresa conform aptitudinilor ei, interveni Kupe, şi el o apariţie neobişnuită pentru directoare, care încercă să rămână politicoasă şi în niciun caz să nu se uite la tatuajele lui. Şi deoarece prietena ei cea mai bună, Robería Ferice, va veni la anul la Dunedin şi va urma aceeaşi şcoală, am considerat că este o idee bună să ne înscriem fiica aici.

— La sfârşit de săptămână, ea poate să meargă la părinţii mei, adăugă Matariki. Şi la tribul meu. Mi-ar plăcea foarte mult să petreacă mai mult timp la Ngai Tahu. Până acum, noi nu am locuit niciodată într-o *marae*.

Privirea severă a lui Miss Partridge trecu acum de la fosta ei elevă şi de la soţul acesteia, a cărui exprimare aleasă era în contrast cu aspectul marţial, la fiica lor. Examină cu satisfacţie părul blond al lui Atamane, tenul ei întunecat şi ochii cu irizări căprui-aurii. Dacă nu ar fi avut ochii uşor oblici şi trăsăturile feţei puţin exotice, nu s-ar fi gândit că este o maori.

— Chiar este fiica dumneavoastră? Vreau să spun, dumneavoastră... Matariki trase adânc aer în piept.

— Da, este, răspunse Kupe pe un ton ce nu lăsa niciun dubiu. Atamane Parekura Turei.

Miss Partridge oftă. Şi ea se simţea transportată cu douăzeci de ani în urmă.

— Şi este un copil al stelelor? se interesă ea cu gura strânsă.

Atamane clătină din cap şi interveni pentru prima oară, după ce privise fascinată cum această doamnă bătrână reuşea să o intimideze pe mama ei.

— Nu! spuse ea ferm. Aţi înţeles greşit. Matariki este cea cu stelele. Atamane înseamnă răsăritul soarelui. Ceea ce este foarte frumos, aşa zice bunica. Deşi ea îmi spune mereu Mary.

Miss Partridge zâmbi involuntar. Nu ştia ce amestec

avea aici acest războinic maori cu atestat de jurist, dar Atamane era fără îndoială copilul lui Matariki.

— Câte bunici ai tu Anna-Marie? se interesă ea.

Kupe se forţă să nu râdă. Matariki sau soţii Drury îi povestiseră cum decursese discuţia de prezentare în această şcoală pentru Matariki.

— Două! explică Atamane la fel de fermă şi Matariki respiră uşurată.

Atamane se referea la Lizzie şi la Mrs. Daldy. Pe Kathleen Burton o cunoscuse recent şi nu înţelegea prea bine înrudirea cu ea.

— Este totuşi un progres! zise Miss Partridge sec, jucându-se cu ochelarii. Părea să ducă dorul medievalului lornion. Însă cred că în viitor asta se va schimba, dacă vei petrece mai mult timp la tribul tău.

— Trebuie să susţin un examen? întrebă preocupată Atamane. Mami zice că ea a trebuit să vă demonstreze că ştia să socotească şi să citească, atunci când era mică. Pe-aslea ştiu să le fac bine. Şi ştiu şi să scriu. Dar prefer să pictez lozinci pentru demonstraţii.

Miss Partridge se încruntă.

— Dumneavoastră aveţi aici un parlament şcolar, nu-i aşa? întrebă prietenos Kupe. Pentru a exersa procesul de decizie, procedura electorală şi toate acestea. Pentru fiica noastră, evenimentele recente au fost foarte importante.

— Şi pentru noi este foarte important! zise hotărâtă Miss Partridge şi păru că întinereşte brusc cu douăzeci de ani. Acum, când noi, femeile, avem dreptul de a vota şi când dobândim mai multă influentă. Suntem foarte mândre de Elizabeth Yates. Ştiţi că a fost aleasă primar la Onehunga?

Kupe şi Matariki se priviră zâmbind. Se părea că Sean şi Violet omiseseră la înscrierea Robertei să o informeze pe Miss Partridge de preocupările lor din ultimii ani.

— Evident, noi o cunoaştem pe Elizabeth! spuse

degajată Matariki. De mult timp, am colaborat cu ea la Auckland. Am fost şi la Onehunga, ca să o felicităm.

Aramarie dădu aprobator din cap, cu ochii sclipind.

— Mrs. Yates este foarte drăguţă. Mi-a dăruit camelia ei.

Miss Partridge le zâmbi fostei şi viitoarei ei eleve pentru prima dată sincer şi entuziast.

— Şi cu siguranţă că şi tu vrei să devii primar, Atamane, zise ea.

Matariki observă cu bucurie că de data aceasta directoarea pronunţase numele corect. Atamane părea să fie pe aceeaşi lungime de undă cu severa directoare şi o privi complice.

— Prim-ministru, o corectă ea.

Miss Partridge se aplecă şi mai aruncă o privire pe numele din formularul de înscriere al lui Atamane.

— Atamane Parekura, vom face totul pentru a te ajuta.

Matariki zâmbi. În această şcoală, nimeni nu îi va spune fiicei ei Mary.

Postfaţă

5

Prin legea privitoare la dreptul de vot al femeilor din 1893, Noua Zeelandă a devenit deschizătoare de drumuri în materie de legislaţie socială. În Anglia şi Germania, sufragetele au obţinut un astfel de succes abia în 1919. După obţinerea dreptului pasiv de a alege al femeilor, lucrurile nu au mers aşa de repede cum spera Atamane în romanul acesta. Cu toate că, practic, imediat după obţinerea dreptului general de vot, femeile au avut acces la politica locală, au primit abia în 1919 dreptul de a fi deputate în House of Representatives. Camera superioară (New Zealand Legislative Council) le-a fost inaccesibilă până în 1941. Prima femeie locţiitor al prim-ministrului a fost numită în 1989, Helen Clark, iar prima şefa a guvernului a fost Jenny Shipley, desemnată în 1997. De

atunci, aceste funcţii au fost ocupate de mai multe ori de femei.

Acest roman este dedicat emancipării din mai multe puncte de vedere. Acţiunea sa pleacă de la războaiele dintre maori, de la lipsa de drepturi a femeilor în aşezările miniere şi de la legislaţia din 1893, care, formal, proclama egalitatea de sex şi de rasă. Ca întotdeauna, am încercat să pun eroii mei fictivi să acţioneze pe un fundal pe cât posibil autentic. Iată câteva informaţii şi explicaţii suplimentare legate de momentele acţiunii:

Rolul lui Kahu Heke în mişcarea Hauhau a fost inspirat de personalitatea istorică a lui Patara, care uneori a fost numit şi „adevăratul întemeietor al Hauhau”. Ca şi fictivul meu Kahu, Patara a fost un cunoscător al societăţii *pakeha* foarte nemulţumit de dominaţia asupra poporului său. În final, a aderat la mişcarea Hauhau şi cu un grup de războinici s-a dus la Opotiki, pentru a se răzbuna pentru o epidemie de tifos, adusă fără îndoială de albi. L-a omorât pe misionarul C.S. Völkner, ceea ce inevitabil a condus la acţiuni de luptă între el şi trupele *pakeha*. Au murit şi maori necombatanţi, ceea ce a determinat contestarea lui Patara şi în rândurile propriului popor. Aşa că acesta nu mai spera la o poziţie politică serioasă cum era cea de reprezentant al populaţiei maori. Mult timp s-a ascuns, lui acordându-i azil *kingi*. În final, urma lui s-a pierdut în întunericul istoriei.

Hauhau au susţinut revigorarea vechilor obiceiuri ale polinezienilor şi amestecarea lor cu idei creştine confuze. Printre altele s-a încercat şi canibalismul – atrocităţile menţionate chiar au avut loc. Eu am încercat să zugrăvesc cât se poate de corect cavalerii mişcării Hauhau, dar cu referire la obiceiurile maorilor nimic nu este general valabil. Miturile şi invocările spiritelor diferă de la trib la trib.

Absolut fictivă este ideea lui Kahu Heke de a transfera funcţia tradiţională a fiicei căpeteniei ca zeiţă a războiului în interpretarea dată de el mişcării Hauhau. Nu există nicio dovadă că în ritualurile Hauhau ar fi fost implicate fete.

Dar există mai multe dovezi pentru descrierile mele referitoare la viaţa în Parihaka şi despre decăderea acestei aşezări-model. Te Whiti a fost fără echivoc pionierul rezistenţei nonviolente, chiar dacă nu s-a bucurat pe plan mondial de faima avută mai târziu de Mahatma Gandhi. Poporul maorilor resimte cu tristeţe faptul că acesta este astăzi cinstit ca un erou al păcii, în timp ce Te Whiti şi camarazii lui sunt aproape uitaţi. Parihaka a fost reclădită şi acum figurează ca loc comemorativ. Acolo se află mormântul lui Te Whiti şi are loc anual Parihaka International Peace Festival.

La asaltul asupra satului Parihaka au fost folosiţi voluntari, dar şi membri ai Armed Constabulary Corps, în rândul cărora l-am integrat pe Colin Coltrane. Armed Constables erau un amestec de poliţişti şi soldaţi, în Noua Zeelandă fiind recrutaţi un mare număr de tineri mai ales pentru Land-Wars sau Războaiele maorilor. La această sporire de trupe a jucat fără îndoială un rol o anumită isterie. În raport cu alte războaie coloniale, disputele dintre *pakeha* şi maori nu sunt chiar războaie. Mai curând s-ar putea vorbi despre lupte ori ciocniri în care erau rareori implicaţi mulţi oameni, chiar dacă adversarii se aflau faţă în faţă cu mii de oameni. În urma luptei de la Ohaeawai, din 1 iunie 1845, au murit treizeci de oameni, iar la Wairau-Tumult, în 17 iunie 1843, au fost douăzeci şi şase de morţi.

Puţin înainte de anul 1872 s-a redus numărul Armed Constables. Abstracţie făcând de puţinii bărbaţi care şi-au găsit loc în poliţie, trupa a fost folosită la construirea de poduri şi căi ferate, probabil şi la realizarea Midland Line.

Julian Redkliff, şeful grupului pentru construcţii, este un personaj fictiv, cititorii fideli îl ştiu poate din volumul „Cântecul maorilor”, ca soţul de mai târziu al lui Heather Witherspoon.

Cele mai puţine fapte sigure, probate istoric, le-am găsit despre istoria curselor de trap din Noua Zeelandă, de altfel şi greu de ordonat în timp. Aceasta se datorează faptului că raportorii s-au concentrat mai mult pe povestiri decât pe istorice. Există scurte referiri la incidente deosebite, ca de exemplu despre un ponei care sfârşeşte într-un râu. Însă a fost dificil de cercetat unde şi când a avut loc prima cursă sau când a fost inaugurată o anumită pistă. Browns Paddock, locul în care s-a organizat prima cursă din Woolston, apare doar ca denumire. Dar nu există dovezi că un proprietar isteţ de grajduri a speculat aici momentul construind un hipodrom – pe care Colin Coltrane l-ar fi luat ca model la Invercargili. Termenul Paddock permite o astfel de speculaţie, dar nu există probe pentru aşa ceva. Cluburile hipice menţionate în text au existat, dar nu pentru mult timp, iar localităţile respective nu prea au fost mândre de ele, motiv pentru care în arhivele oraşelor nu există menţiuni deosebite.

Este oricum sigur că, la vremea respectivă, atât în Woolston, cât şi în Invercargill, au existat hipodromuri, pe care s-au organizat curse de trap şi de galop. La început curse de trap s-au desfăşurat şi pe străzi, dar cursa de binefacere din Caversham, descrisă de mine, este fictivă. Nu ştiu dacă a existat în Noua Zeelandă ori altundeva ceva asemănător.

Pentru cei interesaţi de cai, trebuie menţionat că zăbala suplimentară este folosită şi astăzi la cursele de trap, ca şi alte instrumente de manipulare mult mai perfide. Varianta pentru trap a zăbalei suplimentare este cunoscută în spaţiul de limbă germană sub denumirea Overcheck, şi se

pare că pe vremea lui Colin Coltrane era tot aşa denumită şi în spaţiul de limbă engleză. Eu am optat pentru traducerea în germană, pentru că în context sună mai autentic. Şi nu sunt singura: termenul este utilizat şi în traducerile mai vechi din *Black Beauty* de Anna Sewell – autoarea condamnă folosirea zăbalei suplimentare la caii pentru trăsurile înaltei societăţi.

Perechea cea mai neobişnuită din această carte este, fără îndoială, Chloe şi Heather Coltrane, şi despre aceasta aş dori să prezint câteva informaţii de culise. Desigur că dragostea între femei a existat mereu, ca şi cea între bărbaţi. În timp ce homosexualii bărbaţi au fost în toate vremurile ţinta batjocurii şi chiar a persecuţiei, dragostea dintre femei nu a fost niciodată tratată serios. Abia Sigmund Freud şi adepţii lui au stigmatizat-o ca nenaturală şi ca o formă a isteriei. Fenomenul pare să fi fost prea puţin cunoscut, cu excepţia mediului artistic, actriţe ca Rosa Bonheur îşi afişa relaţiile lesbiene public – şi nu exista nicio denumire general valabilă.

Abia la începutul secolului al XX-lea a apărut termenul „lesbiană”. Bărbaţii şi femeile din cartea mea încă nu îl cunoşteau, motiv pentru care nici nu l-au întrebuinţat. Dacă dragostea dintre două femei de condiţie burgheză devenea publică, soţii ar fi reacţionat precum Colin, prietenele şi cunoştinţele lor, dar şi liberal precum Sean şi Matariki. În secolul al XIX-lea era ceva obişnuit ca fetele să fie foarte iubitoare unele cu altele. Limitele dintre tandreţea între prietene şi dragostea lesbiană erau vagi.

În final şi câteva cuvinte despre acea primă mişcare feministă a sufragetelor în care s-au angajat atât Matariki, cât şi Violet. Alături de Kate Sheppard şi Amey Daldy, am integrat multe personalităţi istorice. Uneori, Matariki are ciocniri cu Amey Daldy. Din perspectiva actuală – ca şi din perspectiva lui Matariki, puternic marcată de tradiţiile

maorilor –, feminista Daldy ne apare moralistă şi rigidă, de necomparat cu multiculturalismul activ al mişcării feministe moderne. Totuşi, Amey Daldy era pentru vremurile acelea o femeie deosebit de liberală şi progresistă, cu toate că – precum multe sufragete în special din Noua Zeelandă – provenea din mediul bisericii metodiste şi al mişcării pentru abstinenţă. Aceste femei nu erau doar tributare celor mai severe principii morale, ci, prin activitatea lor socială în sprijinul femeilor şi copiilor, au văzut îngrozitoarele efecte ale abuzului de alcool, care în Noua Zeelandă a acelor timpuri era extrem de răspândit tocmai în păturile sărace. Drumul lui Violet în mişcarea feministă este mult mai tipic decât cel al răsfăţatului şi lipsitului de griji „copil al stelelor" Matariki. În acest context, ataşamentul lui Mrs. Daldy, al lui Meri Te Tai şi al celorlalte faţă de valorile conservatoare şi faţă de imaginea femeii conservatoare este de înţeles şi necondamnabil. Ba dimpotrivă, lupta lor pentru dreptul la vot este cu atât mai lăudabilă cu cât ele au avut de depăşit mult mai multe praguri decât generaţiile următoare.

În aceste condiţii, trebuie neapărat deconspirat pseudonimul Femina, sub care deja în 1869 apăreau primele articole feministe. În casa familiei Biller, Violet dă peste aceste texte. Soţul autoarei lor era judecător de primă instanţă şi membru al consiliului provincial Nelson, şi fără nicio îndoială dacă ar fi cunoscut activitatea soţiei, s-ar fi opus.

Totuşi, Mary Ann Müller a scris.